Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES

Americana

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
OPERA
GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

RIGGS LIBRARY,
Georgetown College, D. C.

VOLUMEN NONUM

BIPONTI
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
CIↃIↃCCXCI

28188

ΤΑ ΠΡΟΣ ΚΡΟΝΟΝ.

ΙΕΡΕΥΣ ΚΑΙ ΚΡΟΝΟΣ.

ΙΕΡ. Ὦ Κρονε, σὺ γὰρ ἔοικας ἄρχων τό γε νῦν 1 εἶναι, καὶ σοὶ τέθυται, καὶ κεκαλλιέρηται παρ' ἡμῶν, τί ἂν μάλιστα ἐπὶ τῶν ἱερῶν αἰτήσας λάβοιμι παρὰ σοῦ;

ΚΡΟΝ. Τοῦτο μὲν αὐτόν σε καλῶς ἔχει ἐσκέφθαι ὅ, τι σοι εὐκτέον, εἰ μὴ καὶ μάντιν ἅμα ἐθέλοις εἶναι τὸν ἄρχοντα, εἰδέναι τί σοι ἥδιον αἰτεῖν, ἐγὼ δὲ τά γε δυνατὰ οὐκ ἀνανεύσω πρὸς τὴν εὐχήν.

ΙΕΡ. Ἀλλὰ πάλαι ἔσκεμμαι, ἐρῶ γὰρ τὰ κοινὰ ταυτὶ, καὶ πρόχειρα, πλοῦτον, καὶ χρυσὸν πολὺν, καὶ

SATURNALIA.

SACERDOS ET SATURNUS.

Sac. Quandoquidem, Saturne, imperium tenere nunc videris, ſacrificatumque tibi a nobis ac litatum eſt; quidnam potiſſimum inter ſacra petitum abs te licet conſequi?

Sat. Illud quidem te ipſum probe deliberatum habere oportebat, quid optandum tibi ſit, niſi ſimul divinatorem eſſe vis eum, qui imperat, ut ſciat, quid petere tibi collibeat. Ego vero, quae quidem poſſunt fieri, tuo voto non negabo.

Sac. Quin olim deliberavi. Rogo enim communia iſta & promta, divitias, & aurum multum, & virorum eſſe

ἀνδρῶν δεσπότην εἶναι, καὶ ἀνδράποδα πολλὰ κεκτῆσθαι, καὶ ἐσθῆτας εὐανθεῖς, καὶ μαλακὰς, καὶ ἄργυρον, καὶ ἐλέφαντα, καὶ τἆλλα, ὁπόσα τίμια. τούτων οὖν, ὦ ἄριστε Κρόνε, δίδου μοι, ὡς τι καὶ αὐτὸν ἀπολαῦσαι τῆς σῆς ἀρχῆς, μηδὲ ἄμοιρον εἶναι μόνον αὐτῶν διὰ παντὸς τοῦ βίου.

2 ΚΡΟΝ. Ὁρᾷς; οὐ κατ' ἐμὲ τοῦτο ἤτησας· οὐ γὰρ ἐμὸν διανέμειν τὰ τοιαῦτα· ὥστε μὴ ἄχθου, εἰ ἀτυχήσεις αὐτῶν, ἀλλ' αἴτει παρὰ τοῦ Διὸς, ὁπόταν εἰς ἐκεῖναν ἡ ἀρχὴ περιέλθῃ μετ' ὀλίγον. ἐγὼ δ' ἐπὶ ῥητοῖς παραλαμβάνω τὴν δυναστείαν. ἑπτὰ μὲν ἡμερῶν ἡ πᾶσα βασιλεία. καὶ ἦν ἐκπρόθεσμος τούτων γένωμαι, ἰδιώτης εὐθὺς εἰμὶ, καί που τοῦ πολλοῦ δήμου εἷς. ἐν αὐταῖς δὲ ταῖς ἑπτὰ σπουδαῖον μὲν οὐδὲ ἀγοραῖον διοικήσασθαί μοι συγκεχώρηται, πίνειν δὲ, καὶ μεθύειν, καὶ βοᾶν, καὶ παίζειν, καὶ κυβεύειν, καὶ ἄρχοντας

10 Ἐπὶ ῥητοῖς) Ὡρισμένοις. G.
11 Τῶν ἑπτὰ ἡμ.) Saturnalia, quae ſeptem diebus abſolvebantur, & hieme celebrabantur. G.

dominum, & mancipia habere multa, & veſtem floridam atque mollem, & argentum, & ebur, & reliqua, quaecunque pretioſa ſunt. Horum ergo, Saturne optime, fac mihi copiam, ut ipſe quoque fructum aliquem tui imperii conſequar, nec ſolus tota vita rerum illarum expers maneam.

Sat. Vides? non petiiſti, quod in mea poteſtate ſit: nec enim tribuere talia meum eſt. Itaque noli graviter ferre, ſi ea non conſequaris: verum a Iove pete, cum ad illum paulo poſt tranſierit imperium. Ego vero conditionibus quibuſdam capio poteſtatem. Septem enim diebus totum mihi regnum finitur: hunc terminum egreſſus continuo ſum privatus, & de promiſcua multitudine unus. Illis ipſis vero ſeptem *diebus* ſerium quidem nihil, neque publicum negotium agere mihi licet; ſed bibere, & inebriari, & clamare, & iocari, & alea ludere, & reges *vini* conſtituere,

καθίστασθαι, καὶ τοὺς οἰκέτας εὐωχεῖν, καὶ γυμνὸν ᾄδειν, καὶ κροτεῖν ὑποτρέμοντα· ἐνίοτε δὲ καὶ ἐς ὕδωρ ψυχρὸν ἐπὶ κεφαλὴν ὠθεῖσθαι, ἀσβόλῳ κεχρισμένον τὸ πρόσωπον. ταῦτα ἐφεῖταί μοι ποιεῖν. τὰ μεγάλα δὲ ἐκεῖνα, τὸν πλοῦτον, καὶ τὸ χρυσίον, ὁ Ζεὺς διαδίδωσιν οἷς ἂν ἐθέλῃ.

ΙΕΡ. Ἀλλ' οὐδ' ἐκεῖνος, ὦ Κρόνε, ῥᾳδίως καὶ προχείρως. ἐγωγ' οὖν ἤδη ἀπηγόρευκα, αἰτῶν μεγάλῃ τῇ φωνῇ· ὁ δ' οὐκ ἐπαίει τὸ παράπαν, ἀλλὰ τὴν αἰγίδα ἐπισείων, καὶ τὸν κεραυνὸν ἐπανατείνόμενος, δριμὺ ἐνορῶν, ἐκπλήττει τοὺς ἐνοχλοῦντας. ἦν δέ ποτε καὶ ἐπινεύσῃ τινὶ, καὶ πλούσιον ποιήσῃ, πολὺ τὸ ἄκριτον ἐνταῦθα, καὶ τοὺς ἀγαθοὺς ἐνίοτε καὶ συνετοὺς ἀφεὶς, ὁ δὲ παμπονήροις τε καὶ ἀνοήτοις ἀνδράσι περιχεῖ τὸν πλοῦτον, μαστιγίαις ἢ ἀνδραγύνοις τοῖς πλείστοις αὐτῶν. πλὴν τά γε σοι δυνατὰ ἐθέλω εἰδέναι, τίνα ταῦτά ἐστιν; 3

ΚΡΟΝ. Οὐ μικρὰ ὅλως, οὐδὲ παντάπασιν εὐκατα- 4

& ſervos excipere convivio, & nudum canere, & tremulos plauſus edere, interdum etiam in aquam frigidam praecipitem detrudi, fuligine picto vultu: haec, inquam, facere mihi permiſſum eſt. Verum maiora illa, divitias, & aurum, Iuppiter, quibus viſum eſt, diſtribuit.

Sac. Sed neque ille, Saturne, facile & promte. Equidem iam fatigatus ſum magna voce petendo: at ille omnino non audit, ſed aegide quaſſata, atque intentato fulmine, torvum videns, qui ſibi moleſti ſunt perterret. Si quando etiam annuat alicui, divitemque illum reddat; hic vero indiſcreti multum, relictiſque bonis ac prudentibus viris, ille peſſimos ac ſenſu paene communi carentes circumfundit divitiis, verberones plerumque & effeminatos homines. Sed quae tu potes, ſcire velim, qualia ſint.

Sat. Non omnino parva illa quidem, neque plane con-

φρόνησα, ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τῆς συμπάσης ἀρχῆς, εἰ μή σοι γε μικρὸν δοκεῖ τὸ νικᾶν κυβεύοντα, καὶ τοῖς ἄλλοις ἐς τὴν μονάδα κυλιομένου τοῦ κύβου, σοὶ τὴν ἑξάδα ὑπεράνω ἀεὶ φαίνεσθαι. πολλοὶ γοῦν ἐς κόρον ἀπὸ τοῦ τοιούτου ἐπεσιτίσαντο, οἷς ἵλεως καὶ Φορὸς ὁ κύβος ἐπινεύσει. οἱ δὲ ἐμπαλιν γυμνοὶ ἐξενήξαντο, συντριβέντος αὐτοῖς τοῦ σκάφους, περὶ οὕτω μικρῷ ἕρματι τῷ κύβῳ. καὶ μὴν καὶ πιεῖν ἐς τὸ ἥδιστον, καὶ ὠδικώτερον ἄλλου δόξαι ἅμα ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ διακονουμένων τοὺς μὲν ἄλλους ἐς τὸ ὕδωρ ἐμπεσεῖν, (τοῦτο γὰρ τοὐπιτίμιον τῆς ἀδεξίου διακονίας) σὲ δὲ, καὶ ἀνακηρυχθῆναι καλλίνικον, καὶ τἆλλ' ἀφαιρεῖσθαι τὸν ἀλόντα. ὁρᾷς ἡλίκον τὸ ἀγαθὸν, ἔτι καὶ βασιλέα μόνον ἐφ' ἁπάντων γενέσθαι, τῷ ἀστραγάλῳ κρατήσαντα, ὡς μήτε ἐπιταχθείης γελοῖα ἐπιτάγματα, καὶ αὐτὸς ἐπιτάττειν ἔχοις, τῷ μὲν αἰσχρόν τι περὶ αὐτοῦ ἀναβοῆσαι, τῷ δὲ γυμνὸν ὀρχήσασθαι, καὶ ἁρπάσαντα

12 Καλλίνικον) Τὸν νικήσαντα. G.

temnenda, si ad vim exigantur totius imperii: nisi forte parvum tibi videtur vincere alea, & provoluta reliquis in unionem tessera, senionem in summo tibi semper apparere. Multi enim ad satietatem usque inde sibi pararunt viaticum, quibus propitia secundaque tessera annuerit: alii contra enatarunt nudi, fracto ipsis ad exiguum adeo scopulum, tesseram, navigio. Verum etiam bibere iucundissime, & simul aliis canendi peritiorem videri in convivio, & ministrantium alios incidere in aquam, (hoc enim ministerii parum dextri praemium est) te vero & honestum victorem praedicari, & praemia auferre victo, vides, quantum sit bonum? Porro regem solum fieri omnium talorum victoria, ut neque ridicula tibi iniungantur imperia, & imperare ipse possis, huic quidem, ut turpe quiddam de se ipse proclamet, alii ut nudus saltet, & succollata tibi-

τὴν αὐλητρίδα, τρὶς τὴν οἰκίαν περιελθεῖν; πῶς οὐχὶ καὶ ταῦτα δείγματα μεγαλοδωρίας τῆς ἐμῆς; εἰ δὲ τὸ μὴ ἀληθῆ μηδὲ βέβαιον γίγνεσθαι τὴν τοιαύτην βασιλείαν αἰτιάσῃ, ἄγνωμον ποιήσεις, ὁρῶν αὐτὸν ἐμὲ τὸν ταῦτα διανέμοντα ὀλιγοχρόνιον τὴν ἀρχὴν ἔχοντα. τούτων δ' οὖν ἃ μοι δυνατὰ δοῦναι, τῶν πεττῶν, τοῦ ἄρχειν, τοῦ ᾄδειν, καὶ τῶν ἃ κατηριθμησάμην, θαῤῥῶν αἴτει, ὡς ἐμοῦ πρὸς οὐδὲν δεδιξομένου σε τῇ αἰγίδι, καὶ τῷ κεραυνῷ.

ΙΕΡ. Ἀλλ', ὦ Τιτάνων ἄριστε, τῶν μὲν τοιούτων οὐ δέομαι, σὺ δὲ ἀλλ' ἐκεῖνό μοι ἀπόκρινai, ὃ μάλιστα ἐπόθουν εἰδέναι· καί μοι ἦν εἴπῃς αὐτὸ, ἱκανὴν ἕξῃ τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδωκὼς ἀντὶ τῆς θυσίας, καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν ἀφίημί σοι τὰ χρέα.

ΚΡΟΝ. Ἐρώτα μόνον, ἀποκρινοῦμαι γὰρ, ἢν εἰδὼς τύχω.

ΙΕΡ. Τὸ μὲν πρῶτον ἐκεῖνο, εἰ ἀληθῆ ταῦτ' ἐστιν, ἃ περὶ σοῦ ἀκούομεν, ὡς κατήσθιες τὰ γεννώμενα ὑπὸ

6 Τῶν πεττῶν) Πεσσὸς τὸ ταυλίον. G.

cina ter domum circumeat; nonne haec etiam magnificentiae meae ſpecimina? Si vero cauſeris, non verum eſſe, neque firmum hoc regnum, importune feceris, qui videas, me ipſum, qui tribuo talia, parvi temporis habere imperium. De his igitur, quae dare in poteſtate mea eſt, de talis, de regno, canendo, & quaecunque enumeravi, audacter pete, qui nunquam aegide te vel fulmine perterrebo.

Sac. Sed talibus mihi, Titanum optime, nihil opus eſt. Quin tu illud mihi reſponde, quod ſcire maxime vellem: idque mihi ſi dixeris, ſatis magnum mihi pretium pro ſacrificio retuleris, reliquaque tibi debita remittam.

Sat. Interroga modo: reſpondebo enim, ſi ſciam.

Sac. Primo illud, verane ſint iſta, quae de te audimus, devorare te ſolitum, quae naſcerentur e Rhea, illam vero,

τῆς Ῥέας, ἐκείνη δὲ ὑφελομένη τὸν Δία, λίθον ὑποβαλλομένη ἀντὶ τοῦ βρέφους, ἔδωκέ σοι καταπιεῖν· ὁ δὲ εἰς ἡλικίαν ἀφικόμενος, ἐξήλασέ σε τῆς ἀρχῆς, πολέμῳ κρατήσας, εἶτα εἰς τὸν Τάρταρον φέρων ἐνέβαλε, πεδήσας αὐτόν σε, καὶ τὸ συμμαχικὸν ἅπαν, ὁπόσον μετὰ σοῦ παρετάττετο.

ΚΡΟΝ. Εἰ μὴ ἑορτὴν, ὦ οὗτος, ἤγομεν, καὶ μεθύειν ἐξῆν, καὶ λοιδορεῖσθαι τοῖς δεσπόταις ἐπ' ἐξουσίας, ἔγνως ἂν, ὡς ὀργίζεσθαι γοῦν ἐξῆν μοι, τοιαῦτα ἐρωτήσας, οὐκ αἰδεσθεὶς πολιὸν οὕτω καὶ πρεσβύτην θεόν.

ΙΕΡ. Κἀγὼ ταῦτα, ὦ Κρόνε, οὐ παρ' ἐμαυτοῦ φημι, ἀλλ' Ἡσίοδος καὶ Ὅμηρος· οἶκτον γὰρ εἰπεῖν ὅτι καὶ ἄλλοι ἅπαντες ἄνθρωποι σχεδὸν ταῦτα πεπιστεύκασι περὶ σοῦ.

6 ΚΡΟΝ. Οἴει γάρ τι τὸν πεπαιδευμένα ἐκεῖνον, τὸν ἀλαζόνα, ὑγιές τι περὶ ἐμοῦ εἰδέναι; σκόπει δὲ οὕτως. ἔστ'

9 Ἔγνως ἂν ὡς ὀργίζεσθαι) Τὸ ἐξῆν, ἔγνως ἂν ἐρωτήσας ὡς ὀργίζεσθαι γοῦν ἐξῆν μοι, V.

subducto furtim Iove, lapidem subiectum pro puero devorandum tibi dediſſe: illum vero, adultus cum eſſet, bello te victum regno expuliſſe, tum vinctum te tuaque omnia auxilia, quae tibi ſe adiunxerant, deieciſſe in tartarum.

Sat. Heus tu, niſi feſtum diem ageremus, & inebriari licitum eſſet, atque maledicere, prout libitum, dominis, diſceres ſane, iraſci mihi permiſſum, talia qui rogaris, nihil reveritus canum adeo & ſenem Deum.

Sac. Atqui ego iſta, Saturne, non mea ſponte interrogo; ſed Heſiodus & Homerus, nolo enim dicere reliquos homines prope univerſos, haec de te credunt.

Sat. Putas enim, paſtorem illum, iactabundum impoſtorem, ſani quidquam de me ſcire? Conſidera autem hoc

ὅστις ἄνθρωπος (οὐ γὰρ θεὸν ἐρῶ) ὑπομείνειεν ἂν ἐκὼν αὐτὸς καταφαγεῖν τὰ τέκνα, εἰ μή τις Θυέστης ἦν, καὶ ἀσεβεῖ ἀδελφῷ περιπεσών, ἤσθιε; καὶ τοῦτο γ' ἂν εἴη, πῶς ἀγνοήσειε λίθον ἀντὶ βρέφους ἐσθίων, εἰ μὴ ἀνάλγητος εἴη τοὺς ὀδόντας; ἀλλ' οὔτε ἐπολεμήσαμεν, οὔτε ὁ Ζεὺς βίᾳ τὴν ἀρχὴν ἀφείλετο, ἑκόντος δέ μου παραδόντος αὐτῷ, καὶ ὑπεκστάντος ἄρχειν. ὅτι μὲν γὰρ οὔτε πεπέδημαι, οὔτε ἐν τῷ Ταρτάρῳ εἰμὶ, καὶ αὐτὸς ὁρᾷς, οἶμαι, εἰ μὴ τυφλὸς, ὥσπερ Ὅμηρος, εἶ.

ΙΕΡ. Τί παθὼν δὲ, ὦ Κρόνε, ἀφῆκας τὴν ἀρχήν; 7

ΚΡΟΝ. Ἐγώ σοι φράσω. τὸ μὲν ὅλον, γέρων ἤδη καὶ ποδαγρὸς ὑπὸ τοῦ χρόνου ὤν, (διὸ καὶ πεπεδῆσθαί με οἱ πολλοὶ εἴκασαν) οὐ γὰρ ἠδυνάμην διαρκεῖν πρὸς οὕτω πολλὴν ἀδικίαν τῶν νῦν, ἀλλ' ἀεὶ ἀναθεῖν ἔδει ἄνω καὶ κάτω, τὸν κεραυνὸν διηρμένον, τοὺς ἐπιόρκους, ἢ

4 Ἀνάλγητος) Ἀναίσθητος, ἀπαθής. G.

modo. Eſtne, ut homo, neque enim dicam Deum, ſuſtineat ſua ſponte ſuos ipſe devorare liberos, niſi quis forte Thyeſtes, in fratrem impium incidens, edit? Et hoc ſi forte fuerit; quomodo imprudens lapidem edere pro puero poſſit, niſi forte ſenſus omnis experres dentes habeat? Sed neque bellum geſſimus, neque vi imperium mihi ademit Iuppiter, ſed mea cum ſponte ego traderem illi, & imperio cederem. Me quidem compeditum non eſſe, neque in tartaro, ipſe quoque vides, arbitror, niſi caecus es, ut Homerus.

Sac. Qua igitur cauſa, Saturne, motus reliquiſti imperium?

Sat. Ego tibi dicam. In univerſum ſenex cum iam eſſem, & ipſa aetate podager, unde etiam compeditum me coniiciebat vulgus: neque enim ſufficere poteram ad multam adeo hominum, qui nunc ſunt, iniuſtitiam; ſed currendum ſemper erat ſurſum deorſum, fulmine intentato,

ἱεροσύλους, ἢ βιαίους καταφλέγοντα, καὶ τὸ πρᾶγμα πάνυ ἐργῶδες ἦν, καὶ νεανικόν· καὶ ἐξέστην οὖν εὖ ποιῶν τῷ Διΐ. καὶ ἄλλως δὲ καλῶς ἔχειν ἐδόκει μοι διανείμαντα τοῖς παισὶν οὖσι τὴν ἀρχὴν, αὐτὸν εὐωχεῖσθαι τὰ πολλὰ ἐφ' ἡσυχίας, οὔτε τοῖς εὐχομένοις χρηματίζοντα, οὔτε ὑπὸ τῶν ταναντίαι αἰτούντων ἐνοχλούμενον, οὔτε βροντῶντα, ἢ ἀστράπτοντα, ἢ χάλαζαν ἐνίοτε βάλλειν ἀναγκαζόμενον· ἀλλὰ πρεσβυτικόν τινα τοῦτον ἥδιστον βίον διάγω, ζωρότερον πίνων τὸ νέκταρ, τῷ Ἰαπετῷ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἡλικιώταις προσμυθολογῶν. ὁ δὲ ἄρχει, μυρία ἔχων πράγματα· πλὴν ὀλίγας ταύτας ἡμέρας, ἐφ' οἷς εἶπον, ὑπεξελέσθαι μοι ἔδοξε, καὶ ἀναλαμβάνω τὴν ἀρχὴν, ὡς ὑπομνήσαιμι τοὺς ἀνθρώπους οἷος ἦν ὁ ἐπ' ἐμοῦ βίος, ὁπότε ἄσπαρα καὶ ἀνήροτα πάντα ἐφύετο αὐτοῖς, οὐ στάχυες, ἀλλ' ἕτοιμος ἄρτος, καὶ κρέα ἐσκευασμένα, καὶ ὁ οἶνος ἔρρει ποταμηδὸν, καὶ

quo periuros, aut ſacrilegos, aut violentos comburerem, eratque res valde laborioſa & iuvenis vires poſcens: itaque Iovi, quod nondum poenitet, ceſſi *imperium*. Et alioquin decens mihi videbatur, diviſo filiis imperio ipſum me frequenter & quiete epulari, ut neque operam darem precantibus, neque moleſtias ab his, qui contraria peterent, perferrem, neque tonarem, aut fulgurarem, aut grandinem deiicere interdum cogerer; ſed vitam hanc agerem ſenilem iucundiſſimamque, meracius nectar bibens, fabulans cum Iapeto & aliis aequalibus. At ille imperat inter mille moleſtias; niſi quod paucos dies, ea, qua dixi, lege excipere mihi viſum eſt, ut admoneam homines, qualis fuerit me imperante vita, cum ferente nullo aut arante naſcerentur illis omnia, nec ſpicae, ſed paratus iam panis, & carnes curatae, fluebat amnium inſtar vinum, & fontes mellis

πηγαὶ μέλιτος, καὶ γάλακτος. ἀγαθοὶ γὰρ ἦσαν καὶ χρυσοῖ ἅπαντες. αὕτη μοι ἡ αἰτία τῆς ὀλιγοχρονίου ταύτης δυναστείας, καὶ διὰ τοῦτο ἀπανταχοῦ κρότος, καὶ ᾠδή, καὶ παιδιὰ, καὶ ἰσοτιμία πᾶσι, καὶ δούλοις, καὶ ἐλευθέροις. οὐδεὶς γὰρ ἐπ' ἐμοῦ δοῦλος ἦν.

ΙΕΡ. Ἐγὼ δὲ, ὦ Κρόνε, καὶ τοῦτο εἰκαζον εἰς τοὺς 8
δούλους καὶ πεδοτρίβας Φιλάνθρωπον ἐκ τοῦ μύθου ἐκείνου ποιεῖν σε τιμῶντα τοὺς τὰ ὅμοια πάσχοντας, ἅτε καὶ αὐτὸν δουλεύοντα, μεμνημένον τῆς πέδης.

ΚΡΟΝ. Οὐ παύσῃ γὰρ τὰ τοιαῦτα ληρῶν;

ΙΕΡ. Εὖ λέγεις, καὶ παύσομαι· πλὴν ἔτι μοι καὶ τοῦτο ἀπόκριναι. τὸ πεττεύειν σύνηθες ἦν καὶ τοῖς ἐπὶ σοῦ ἀνθρώποις;

ΚΡΟΝ. Καὶ μάλα, οὐ μὴν περὶ ταλάντων γε, καὶ μυριάδων, ὥσπερ ὑμῖν, ἀλλὰ περὶ καρύων τὸ μέγι-

7 Παιδοτρίβας) Ἀλείπτας, γυμναστάς. G.

atque lactis. Boni enim erant tum omnes atque aurei. Haec mihi causa brevis illius potestatis. Et ob id ipsum plausus ubique, & cantus, & lusus, & aequalitas inter servos pariter ac liberos: neque enim, me rerum potiente, servus quisquam erat.

Sac. Ego vero, Saturne, conjiciebam, illam te in servos & compedum tritores humanitatem ex ista fabula exercere, qui honorem habeas sortis tuae hominibus, tanquam ipse quoque serviens & memor compedis.

Sat. Non desinis nempe nugari talia?

Sac. Bene mones, & desinam. Verum hoc adhuc mihi responde. Alea ludere an consuetum erat etiam his, qui sub te vivebant?

Sat. Omnino: sed non de talentis & denis drachmarum millibus, ut apud vos, sed summum de nucibus; ne do-

στον, ὡς μὴ ἀνιᾶσθαι ἡττηθέντα, μηδὲ δακρύειν ἀεὶ ἄσιτον ἐόντα μόνον τῶν ἄλλων.

ΙΕΡ. Εὖγε ἐκεῖνοι ποιοῦντες. ὑπὲρ τίνος γὰρ ἂν καὶ ἐπέττευον, αὐτοὶ ὁλόχρυσοι ὄντες; ὡς ἔγωγε καὶ μεταξὺ λέγοντός σου, τοιόνδέ τι ἐνενόησα· εἴ τις ἕνα τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν χρυσηλάτων, ἐς τὸν ἡμέτερον τοῦτον βίον ἀγαγὼν, ἔδειξε τοῖς πολλοῖς, οἷα ἔπαθεν ἂν ἄθλιος ὑπ' αὐτῶν; διεσπάσαντο γὰρ αὐτὸν εὖ οἶδ' ὅτι ἐπιῤῥαμόντες, ὥσπερ τὸν Πενθέα αἱ Μαινάδες, καὶ αἱ Θρᾷτται τὸν Ὀρφέα, ἢ τὸν Ἀκταίονα αἱ κύνες, περὶ τοῦ μεῖζον ἀπενεγκασθαι τὸ μέρος, πρὸς ἀλλήλους ἕκαστος ἀμιλλώμενοι. οἵ γε οὐδὲ ἑορτάζοντες ἔξω τοῦ φιλοκερδοῦς εἰσιν, ἀλλὰ πρόσοδον οἱ πολλοὶ πεποίηνται τὴν ἑορτήν. εἶτα οἱ μὲν ἀπέρχονται λῃστεύοντες ἐν τῷ συμποσίῳ τοὺς φίλους· οἱ δέ σοί τε λοιδοροῦνται, οὐδὲν δέον, καὶ τοὺς κύβους συντρίβουσιν, ἀναιτίους ὄντας
9 αὐτοῖς ὧν ἐκόντες ποιοῦσιν. Ἀτὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε, τί

6 Ἐς τὸν ἡμ. τ. βίον) Βάλλ' ἐς κόρακας. G. 9 Αἱ Θρᾷτται) Threïſſae. G.

leret victo, nec ploraret, & ſolus ſemper cibo ſe abſtineret.

Sac. Bene illi quidem: de qua enim re luderent, qui toti ipſi eſſent aurei? Itaque ego etiam, dum tu dicis, tale quiddam cogitavi: ſi quis unum de iſtis ex ſolido auro viris, in noſtram hanc vitam productum vulgo oſtenderet, quid miſer ab illis paſſurus eſſet? Incurſione facta illum, novi ego, diſcerperent, ut Pentheum Maenades, & Orpheum feminae Thraciae, aut Actaeonem canes, certamine inter illos conſtituto, quis maiorem inde partem auferat: qui quidem ne feſtis quidem diebus celebrandis extra lucri cupiditatem ſint, ſed in quaeſtu ſibi illos habeant. Deinde hi quidem latrocinarum eunt in convivio ab amicis: alteri vero & tibi maledicunt praeter fas, & talos conterunt, innoxios illorum, quae ſponte ipſi ſua faciunt. Verum

δήποτε ἀβρὸς οὕτω θεὸς ὢν, καὶ γέρων ἐπιλεξάμενος τὸ ἀτερπέστατον, ὁπότε ἡ χιὼν ἐπέχει τὰ πάντα, καὶ ὁ Βορέας πολὺς, καὶ οὐδὲν ἔτι ὃ οὐ πέπηγεν ὑπὸ τοῦ κρύους, καὶ τὰ δένδρα ξηρὰ, καὶ γυμνὰ, καὶ ἄφυλλα, καὶ οἱ λειμῶνες ἄμορφοι, καὶ ἀπηνθηκότες, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐπικεκυφότες, ὥσπερ οἱ πάνυ γεγηρακότες, ἀμφὶ τὴν κάμινον οἱ πολλοὶ, τηνικαῦτα ἑορτάζεις; οὐ γὰρ πρέσβυτικός γε ὁ καιρὸς, οὐδὲ ἐπιτήδειος τρυφῶσι.

ΚΡΟΝ. Πολλά με ἀνακρίνεις, ὦ οὗτος, ἤδη πίνειν δέον. παρρήσαι γοῦν μοι χρόνον τῆς ἑορτῆς οὐκ ὀλίγον, οὐ πάνυ ἀναγκαῖά μοι ταῦτα προσφιλοσοφῶν. ὥστε νῦν μὲν ἄφες αὐτὰ, εὐωχώμεθα δὲ ἤδη, καὶ κροτῶμεν, καὶ ἐπὶ τῇ ἐλευθερίᾳ ἤδη ζῶμεν, εἶτα πεττεύωμεν ἐς τὸ ἀρχαῖον ἐπὶ καρύων, καὶ βασιλέας χειροτονῶμεν, καὶ πειθαρχῶμεν αὐτοῖς. οὕτω γὰρ ἂν τὴν παροιμίαν

2 Ὁπότε ἡ χιὼν ἐπέχει) Χειμῶνος γὰρ τὰ Κρόνια ἦγετο. V. 11 Παρρήσαι) Ἄφρησαι. G.

etiam illud mihi dicito, quid tandem, Deus adeo delicatus cum sis & senex, electa iniucundissima *anni parte*, cum nix tenet omnia, & Boreas multus, & nihil non concrevit glacie, & arbores siccae ac nudae, destituaeque foliis, & prata informia, ac sine floribus, & contracti homines instar valde senum, ad focum plerique sunt, tum festos dies agis? Nec enim vel senibus illud tempus vel delicate viventibus commodum.

Sat. Multa, mi homo, me interrogas, eum iam bibendum esset. Exemisti enim mihi tempus festi huius diei non parvum, ista non necessaria mecum philosophando. Itaque iam ista omitte: epulemur nunc & plaudamus, & libertate iam fruamur, deinde ludamus alea de nucibus more veteri, & reges constituamus, illisque obsequamur: sic enim

ἐπαληθεύσαιμι, ἢ φησι, παλίμπαιδας τοὺς γέροντας γίγνεσθαι.

ΙΕΡ. Ἀλλὰ μὴ δύναιτο διψῶν πιεῖν, ὦ Κρόνε, ὅτῳ μὴ ταῦτα ἃ λέγεις ἡδέα. ὥστε πίνωμεν· ἱκανὰ γὰρ ἀποκέκρισαι καὶ τὰ πρῶτα· καί μοι δοκῶ γραψάμενος εἰς βιβλίον ταύτην ἡμῶν τὴν συνουσίαν, ἅτε αὐτὸς ἠρώτησα, καὶ σὺ πρὸς ταῦτα ἵλεως ἀπεκρίνω, παρέξειν ἀναγνῶναι τῶν φίλων, ὅσοι γ' ἐπακοῦσαι τῶν σῶν λόγων ἄξιοι.

fidem firmavero proverbii, quod bis pueros ſenes ait fieri.

Sac. Sed utinam ſitiens bibere non poſſit, ſi cui iucunda non ſunt, quae dicis. Bibamus ergo. Satis enim ad prima illa reſpondiſti. Et placet mihi, deſcriptum in libro hunc noſtrum ſermonem, cum quae interrogavi ego, tum quae tu propitius reſpondiſti, legendum offerre, quotquot amicorum noſtrorum percipere tuos ſermones merentur.

ΚΡΟΝΟΣΟΛΩΝ.

ΤΑΤΕ λέγει Κρονοσόλων, ἱερεὺς καὶ προφήτης τοῦ Κρόνου, καὶ νομοθέτης τῶν ἀμφὶ τὴν ἑορτήν. ἃ μὲν τοὺς πένητας χρὴ ποιεῖν, αὐτοῖς ἐκείνοις ἔπεμψα, ἄλλο βιβλίον ἐγγράψας· καὶ εὖ οἶδ' ὅτι ἐμμενοῦσι καὶ ἐκεῖνοι τοῖς νόμοις, ἢ αὐτίκα ἔνοχοι ἔσονται τοῖς ἐπιτιμίοις, ἃ κατὰ τῶν ἀπειθούντων μεγάλα ὥρισται. ὑμεῖς δέ, ὦ πλούσιοι, ὁρᾶτε ὅπως μὴ παρανομήσητε, μηδὲ παρακούσητε τῶνδε τῶν προσταγμάτων. ὡς ὅστις ἂν οὕτω μὴ ποιήσῃ, ἴστω οὗτος, οὐκ ἐμοῦ νομοθέτου ἀμελήσων, ἀλλ' εἰς τὸν Κρόνον αὐτὸν, ὅς με προείλετο νομοθετῆσαι εἰς τὴν ἑορτὴν, οὐκ ὄναρ ἐπιστὰς, ἀλλὰ πρώην ἐγρηγορότι ἐναργὴς συγγενόμενος. ἦν δὲ οὐ πεδήτης, οὐδὲ αὐχμοῦ πλέως, οἷον αὐτὸν οἱ ζωγράφοι παρὰ τῶν ληρούντων

CRONOSOLON
f. LEGISLATOR SATURNALIUM (q. d. Saturnisolon.)

HAEC edicit Cronosolon, sacerdos Saturni & propheta, atque legum, quae ad festos ipsius dies pertinent, legislator. Quae pauperibus facienda sint, ea in alio descripta libro ad illos iam misi: ac praeclare novi, aut illos quoque meis obtemperaturos legibus, aut statim futuros poenis obnoxios, quae contra inobsequentes magnae sane statutae sunt. Vos autem, divites, videte, ne legem violetis, neque negligenter haec imperia audiatis. Nam quicunque ita non fecerit, ille norit, non me legislatorem a se spretum iri, sed Saturnum ipsum, qui me ad leges celebritati ferendas delegit, non ille per quietem adstans, sed nuperrime videnti vigilantique praesens oblatus. Erat autem non compeditus, neque squalore oppletus, qualem

ποιητῶν παραδεξάμενοι ἐπιδείκνυνται, ἀλλὰ τὴν μὲν ἅρπην εἶχε πάνυ τεθηγμένην· τάδ' ἄλλα φαιδρός τε ἦν, καὶ καρτερὸς, καὶ βασιλικῶς ἐνεσκεύαστο. μορφὴν μὲν τοιάσδε ὤφθη μοι· ἃ δὲ εἶπε, πάνυ θεσπέσια, καὶ ταῦτα προειρῆσθαι ὑμῖν ἄξια. Ἰδὼν γάρ με σκυθρωπὸν, ἐπὶ συννοίας βαδίζοντα, ὥσπερ εἰκὸς ἦν θεὸν, ἔγνω αὐτίκα τὴν αἰτίαν τῆς λύπης τίς ἐστί μοι, καὶ ὡς τὴν πενίαν δυσχεραίνοιμι, οὐ κατὰ τὴν ὥραν μονοχίτων· καὶ γὰρ κρύος, καὶ Βορρᾶς πολὺς, καὶ κρύσταλλοι, καὶ χιών· ἐγὼ δὲ ἥκιστα ἐπεφράγμην πρὸς αὐτά. ἀλλ' ὅτι καὶ τῆς ἑορτῆς πάνυ πλησιαζούσης, ἑώρων τοὺς μὲν ἄλλους παρασκευαζομένους, ὅπως θύσωσι, καὶ εὐωχήσωνται, ἐμαυτῷ δὲ οὐ πάνυ ἑορτάσιμα ὄντα. καὶ δὴ προσελθὼν ὄπισθεν, καὶ τοῦ ὠτός μου λαβόμενος, καὶ διασείσας, ὥσπερ μοι προσεικάζειν εἴωθε, Τί ταῦτα, ἔφη, ὦ Κρονοσόλων, ἀνιωμένῳ ἔοικας; Οὐ γὰρ ἄξιον,

11

pictores a nugacibus poëtis acceptum oſtendunt; ſed falcem habebat acuriſſimam, reliqua hilaris erat & validus, & paratu regio. Talis igitur formam mihi viſus eſt. Quae vero dixit, plane divina, eadem proferre apud vos iuſtum eſt. Nempe videns me ſevero vultu & cogitabundum inambulare, cognovit ſtatim, quod decebat Deum, triſtitiae meae cauſam, & graviter a me paupertatem ferri, qui praeter tempeſtatis rationem una tantum tunica uterer. Erat quippe frigus & Boreas multus, & glacies atque nix: ego vero minime ad iſta munitus. Sed ideo etiam, quod appropinquante celebritate videbam alios comparare ſe, uti ſacrificarent atque epularentur, mihi autem rem non valde feſtivam eſſe. Accedens igitur a tergo, & aure prehenſum concutiens, ut apparere mihi ſolet, *Quid hoc*, inquit, *Cronoſolon, videris afflictari? Non enim merito*, inquam, *cum*

ἔφην, ὦ δέσποτα, ὅταν καταράτους μὲν καὶ μιαροὺς ἀνθρώπους ὑπερπλουτοῦντας, καὶ μόνους τρυφῶντας ὁρῶ, αὐτὸς δὲ καὶ ἄλλοι συχνοὶ τῶν πεπαιδευμένων, ἀπορίᾳ καὶ ἀμηχανίᾳ σύνεσμεν; ἀλλ' οὐδὲ σὺ, ὦ δέσποτα, θέλεις παῦσαι ταῦτα, καὶ μετακοσμῆσαι πρὸς τὸ ἰσόμοιρον. τὰ μὲν ἄλλα, ἔφη, οὐ ῥᾴδιον ἀλλάττειν, ὁπόσα ἐκ Κλωθοῦς, καὶ τῶν ἄλλων Μοιρῶν πάσχετε· ἃ δέ ἐστι τῆς ἑορτῆς, ἐπανορθώσομαι ὑμῖν τὴν πενίαν. ἡ δὲ ἐπανόρθωσις ἥδε ἔστω. Ἴθι, ὦ Κρονοσόλων, καὶ γράψον μοι νόμους τινὰς, ἃ χρὴ πράττειν ἐν τῇ ἑορτῇ, ὡς μὴ καθ' αὑτοὺς οἱ πλούσιοι ἑορτάζοιεν, κοινωνοῖεν δὲ ὑμῖν τῶν ἀγαθῶν. Ἀλλ' οὐκ οἶδα, ἔφην. Ἐγὼ, ἦδ' ὅς, διδάξομαί σε· καὶ ἅμα ἀρξάμενος ἐδίδασκεν. εἶτα ἐπειδὴ πάντα ἠπιστάμην, Καὶ εἰπὲ αὐτοῖς, ἔφη, ὅτι ἢν μὴ τοῦτο ποιῶσι, μάτην ἐγὼ τὴν ἅρπην ταύτην ὀξεῖαν περιφέρω, ἢ γελοῖος ἂν εἴην, τὸν μὲν πατέρα ἐκτομίαν πε- 12

12 Ἦ δ' ὅς) Εἶπεν αὐτός. V. 15 Ἅρπην) Δρεπάνην. V. 16 Ἐκτομίαν) Εὐνοῦχον. V.

sacerrimos, & impuros homines abundare divitiis, & solos delicate vivere videam; ego vero, & alii eruditorum multi, in penuria & rerum omnium desperatione versemur? Sed neque tu, Domine, finem vis istis imponere, & reducere ea ad aequalitatem. Reliqua, inquit, *mutare non est facile, quae a Clothone & Parcis aliis vobis eveniunt: quod vero ad festos dies attinet, paupertati vestrae medebor. Medicina autem erit ista. Abi, Cronosolon,* inquit, *& leges mihi quasdam scribe, quae facienda sint per solemnitatem, ne pro se tantum festos dies agant divites, sed bona vobis sua impertiant. Sed non novi,* inquam ego. *Ego vero,* inquit, *te docebo;* deinde initio statim facto docuit. Deinde cum omnia iam scirem, *Etiam dic illis,* inquit, *Si hoc non fecerint, tum frustra ego falcem hanc acutam circumfero, aut ridiculus fuero, qui patrem Coe-*

ποιηκὼς, τὸν Οὐρανὸν, τοὺς δὲ πλουσίους μὴ εὐνουχίζων, ὁπόσοι ἂν παρανομήσωσιν, ὡς ἀγείροιεν τῇ Μητρὶ σὺν αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις, βάκηλοι γενόμενοι. ταῦτα ἠπείλησεν. ὥστε καλῶς ἔχει ὑμῖν μὴ παραβαίνειν τοὺς θεσμούς.

NOMOI ΠΡΩΤΟΙ.

13 Μηδένα μηδὲν μήτε ἀγοραῖον, μήτε ἴδιον πράττειν ἐντὸς τῆς ἑορτῆς, ἢ ὅσα ἐς παιδιὰν, καὶ τρυφὴν, καὶ θυμηδίαν. ὀψοποιοὶ μόνοι καὶ πεμματουργοὶ, ἐνεργοὶ ἔστωσαν. ἰσοτιμία πᾶσιν ἔστω, καὶ δούλοις, καὶ ἐλευθέροις, καὶ πένησι, καὶ πλουσίοις. ὀργίζεσθαι ἢ ἀγανακτεῖν ἢ ἀπειλεῖν μηδενὶ ἐξέστω. λογισμοὺς παρὰ τῶν ἐπιμελουμένων Κρονίοις λαμβάνειν, μηδὲ τοῦτο ἐξέστω. μηδεὶς τὸν ἄργυρον ἢ τὴν ἐσθῆτα ἐξεταζέτω· μηδὲ ἀναγραφέτω ἐν τῇ ἑορτῇ, μηδὲ γυμναζέσθω Κρονίοις, μηδὲ

3 Βάκηλοι) Βάκηλος μέγας μὲν, ἀνόητος δὲ καὶ γυναικώδης, εὐνοῦχος. ἀπάκεπος. V.

9 Θυμηδίαν) Τρυφὴν, εὐφροσύνην, τέρψιν. V.

lum exfecuerim, hoſce divites autem, quotquot leges violaverint, non caſtrem, ut tanquam *Galli ſtipem* Magnae *Matri colligant cum tibiis & cymbalis!* Haec minatus eſt. Itaque optimum vobis fuerit leges non violaſſe.

LEGUM CAPUT PRIMUM.

Ne quis neque forenſe quidquam, neque privatum negotium intra feſtos dies agito, niſi quae ad ludum, & delicias & voluptatem pertinent: coqui ſoli & dulciarii operoſi ſunto. Aequali iure omnes ſunto & ſervi & liberi, & pauperes & divites: iraſci, aut indignari, aut comminari nemini liceat. Rationes rerum curae alicuius creditarum exigere Saturnalibus, neque hoc liceat. Nemo argentum aut veſtem dinumerato, neque ſcribito per dies feſtos. Ne quis exerceto ſe Saturnalibus, aut orationem meditator

λόγους ἀσκεῖν, ἢ ἐπιδείκνυσθαι, πλὴν εἴ τινες ἀστεῖοι, καὶ φαιδροὶ, σκῶμμα καὶ παιδιὰν ἐμφαίνοντες.

NOMOI ΔΕΥΤΕΡΟΙ.

Πρὸ πολλοῦ τῆς ἑορτῆς, οἱ πλούσιοι γραφόντων μὲν 14
ἐς πινάκιον ἑκάστου τῶν φίλων τοὔνομα, ἐχόντων δὲ καὶ ἀργύριον ἕτοιμον, ὅσον τῶν κατ' ἔτος προσιόντων τὸ δέκατον, καὶ ἐσθῆτα τῆς οὔσης τὴν περιττὴν, καὶ ὅση παχυτέρα ἢ κατ' αὐτοὺς κατασκευὴ καὶ τῶν ἀργύρων οὐκ ὀλίγα. ταῦτα μὲν πρόχειρα ἔστω. τῇ δὲ πρὸ τῆς ἑορτῆς, καθάρσιον μέν τι περιφερέσθω, καὶ ὑπ' αὐτῶν ἐξελαυνέσθω ἐκ τῆς οἰκίας μικρολογία, καὶ φιλαργυρία, καὶ φιλοκερδία, καὶ ὅσα τοιαῦτα ἄλλα σύνοικα τοῖς πλείστοις αὐτῶν. ἐπειδὰν δὲ καθαρὰν τὴν οἰκίαν ἐξεργάσωνται, θυόντων Διὶ πλουτοδότῃ, καὶ Ἑρμῇ δώτορι καὶ Ἀπόλλωνι μεγαλοδώρῳ. εἶτα περὶ δείλην ὀψίαν, ἀναγιγνωσκέσθω μὲν σφίσι τὸ φιλικὸν ἐκεῖνο

vel habeat, nisi urbanam forte aut hilarem, quae ludum & iocum prae se ferat.

LEGUM CAPUT ALTERUM.

Diu ante solemne in tabella scribent nomen uniuscuiusque amicorum divites: habebunt vero etiam pecuniam in promtu, decimam circiter annui reditus partem; & quod supereſt ipsis vestimentorum; & quidquid est in reliquo apparatu pinguius, quam pro fortunis illorum, sordidiusque; de argenteis quoque non pauca. Ista quidem in promtu sunto. Pridie vero sacri, circumlatis quibusdam purgaminibus, domo eiiciuntor sordes, & avaritia, & lucri cupiditas, & quae sunt reliqua plerisque illorum familiaria. Cum vero munditias fecerint, sacrificanto divitiarum datori Iovi, & largitori Mercurio, & magnifico Apollini. Deinde sero vespere legatur ipsis amicorum illud bre-

πινάκιον. Καταπείμαντες δὲ αὐτοὶ κατ' ἀξίαν ἑκάστῳ πρὶν ἥλιον δῦναι, πεμπόντων τοῖς φίλοις. οἱ δὲ ἀποκομίζοντες, μὴ πλείους τριῶν ἢ τεττάρων, οἱ πιστότατοι τῶν οἰκετῶν, ἤδη πρεσβύται. ἐγγραψάσθω δὲ ἐς γραμμάτιον ἃ, τι τὸ πεμπόμενον, καὶ ὅσον, ὡς μὴ ἀμφότεροι ὑποπτεύοιεν τοὺς διακομίζοντας. αὐτοὶ δὲ οἱ οἰκέται, μίαν κύλικα ἕκαστος πιόντες, ἀποτρεχόντων· ἀπαιτούντων δὲ μηδὲν πλέον. τοῖς πεπαιδευμένοις διπλάσια πάντα πεμπέσθω· ἄξιον γὰρ δημοσίτας εἶναι. τὰ ἐπὶ τοῖς δώροις λεγόμενα, ὡς μετριώτατα, καὶ ὀλίγιστα ἔστω. ἐπαχθὲς δὲ μηδεὶς μηδὲν συνεπιστελλέτω, μηδὲ ἐπαινείτω τὰ πεμπόμενα. πλούσιος πλουσίῳ μηδὲν πεμπέτω, μηδὲ ἑστιάτω Κρονίοις ὁ πλούσιος τὸν ἰσότιμον. τῶν εἰς τὸ πεμφθῆναι προχειρισθέντων, φυλασσέσθω μηδὲν, μηδὲ μετάνοια εἰσίτω ἐπὶ τῇ δωρεᾷ. εἴ τις πέρυσιν ἀποδημιῶν, δι' αὐτὸ ἄμοιρος κατέστη, ἀπολαμ-

viarium. Diſtributione autem ex dignitate cuiuſque inſtituta ante ſolem occaſum, amicis mittant. Qui vero deferunt, ne plures ſint tribus aut quatuor, & quidem fidiſſimi ſervorum iam ſenes. Inſcribatur autem in tabellam, quid ſit, quod mittatur, & quantum, ne ambo ſuſpectos habeant eos, qui perferunt. Servi porro, uno quiſque calice epoto recurrant: plus ne poſtulent. Eruditis dupla mittuntor omnia: aequum enim, illos eſſe duplicarios. Quae ſimul cum donis nuntiantur, quam moderatiſſima ſunto & pauciſſima: odioſum autem nemo quidquam eadem mittito, nec quae mittuntur laudato. Diviti dives ne quid mittito, nec convivio ſui ordinis hominem dives excipito. Quae ad mittendum depromta fuerint, eorum nihil ſervator; neque poenitentia muneris ſubeat. Si quis ſuperiore anno abſens ea re expers liberalitatis fuerit,

βανέτω καὶκεῖνα. διαλυόντων δὲ οἱ πλούσιοι καὶ χρέα ὑπὲρ τῶν φίλων τῶν πενήτων, καὶ τὸ ἐνοίκιον, οἵ τινες ἂν καὶ τοῦτο ὀφείλοντες, καταβαλεῖν μὴ ἔχωσι· καὶ ὅλως, πρὸ πολλοῦ μελέτω αὐτοῖς εἰδέναι ὅτου μάλιστα δέονται. Ἀπέστω δὲ καὶ τῶν λαμβανόντων μεμψιμοι- 16
ρία, καὶ τὸ πεμφθὲν ὁποῖον ἂν ᾖ, μέγα δοκείτω. οἴνου ἀμφορεὺς, ἢ λαγὼς, ἢ ὄρνις παχεῖα, Κρονίων δῶρον μὴ δοκείτω· μηδὲ τὰς Κρονικὰς δωρεὰς εἰς γέλωτα φερέτωσαν. ἀντιπεμπέτω δὲ ὁ πένης τῷ πλουσίῳ, ὁ μὲν πεπαιδευμένος, βιβλίον τῶν παλαιῶν, εἴ τι εὔφημον, καὶ συμποτικὸν ᾖ, ἢ αὐτοῦ σύγγραμμα, ὁποῖον ἂν δύνηται, καὶ τοῦτο λαμβανέτω ὁ πλούσιος πάνυ φαιδρῷ τῷ προσώπῳ, καὶ λαβὼν, ἀναγιγνωσκέτω εὐθύς· ἢν δὲ ἐπόβηται, ἢ ἀποῤῥίψῃ, ἵστω τῇ τῆς ἅρπης ἀπειλῇ ἔνοχος ὤν, κἂν πέμψῃ ὅσα ἔχρῃν. οἱ δὲ ἄλλοι, οἱ μὲν στεφάνους, οἱ δὲ λιβανωτοῦ χόνδρους πεμπόντων. ἢν δὲ

etiam iſta accipito. Aes etiam alienum divites pro amicis pauperibus ſolvunto, atque habitationis mercedem, ſi qui eorum hanc etiam debitam ſolvere non poſſint. Atque in univerſum diu ante hoc ipſis curae ſit, uti ſciant, qua re maxime indigeant. Abeſto autem ab accipientibus etiam ingrata querela, & quidquid fuerit, quod miſſum erit, magnum videatur. Vini amphora, aut lepus, aut gallina pinguis, Saturnalicium munus ne habetor. Neque munera Saturnalicia in riſum vertunto. Diviti viciſſim mittat pauper eruditus librum antiquum, ſi quis ſit boni ominis, aut convivio aptus; aut ſuum ipſius ſcriptum, qualecunque potuerit: idque accipiat dives hilari omnino vultu, & acceptum ſtatim legat; quod ſi repoſuerit aut ablecerit, ſciat falcis ſe minis obnoxium, etiamſi, quantum oportebat, miſerit. Alii vero corollas, aut turis micas mittunto. Si ve-

πένης ἐσθῆτα, ἢ ἄργυρον, ἢ χρυσὸν παρὰ τὴν δύναμιν πέμψῃ πλουσίῳ, τὸ μὲν πεμφθὲν ἔστω δημόσιον, καὶ καταπραθὲν ἐμβαλέσθω εἰς τὸν θησαυρὸν τοῦ Κρόνου· ὁ δὲ πένης ἐς τὴν ὑστεραίαν πληγὰς παρὰ τοῦ πλουσίου λαμβανέτω τῷ νάρθηκι εἰς τὰς χεῖρας, οὐκ ἐλάττους διακοσίων καὶ πεντήκοντα.

NOMOI ΣΥΜΠΟΤΙΚΟΙ.

17 Λούεσθαι μὲν ὁπόταν τὸ στοιχεῖον ἐξάπουν ᾖ. τὰ δὲ πρὸ τοῦ λουτροῦ, κάρυα, καὶ πεσσοὶ ἔστωσαν. κατακείσθω ὅπου ἂν τύχοι ἕκαστος, ἀξίωμα, ἢ γένος, ἢ πλοῦτος, ὀλίγον συντελείτω ἐς προνομήν. οἴνου τοῦ αὐτοῦ πίνειν ἅπαντας. μηδ' ἔστω πρόφασις τῷ πλουσίῳ, ἢ στομάχου ἢ κεφαλῆς ὀδύνη, ὡς μόνον δι' αὐτὴν πίνειν τοῦ κρείττονος. μοῖραι κρεῶν, καὶ ἴσον ἅπασιν· οἱ διάκονοι πρὸς χάριν μηδενὶ μηδέν. ἀλλὰ μηδὲ βραδυνέτωσαν,

8 Ὁπόταν τὸ στοιχεῖον ἐξάπουν ᾖ) Τὴν ἀπὸ τῆς ἀκτῖνος τοῦ ἡλίου τῶν σωμάτων περιγραφομένην λέγει σκιάν· οὕτω γὰρ αὐτὴν στοιχεῖον ἐκάλουν. V.

ro pauper veſtem, aut argentum, aut aurum ultra facultates miſerit diviti; quod miſſum erit, publicum eſto, venditumque theſauro Saturni infertor: pauper vero poſtridie eius diei plagas a divite accipito ferula in manus impacta, non pauciores quam quinquaginta ſupra ducentas.

LEGES CONVIVALES.

Lavandi tempus, cum ſex pedum umbra fuerit. Ante balneum nuces ſunto & tali. Quo quiſque forte delatus fuerit, ibi accumbito. Dignitas vel genus vel divitiae parum ad ius prius capiendi cibi conferunto. De vino eodem omnes bibunto: nec obtentui eſto diviti vel ventriculi vel capitis dolor, ut ſolus ea cauſa de meliori bibat. Carnium diſtributio aequaliter fiat per omnes: miniſtri ad gratiam nihil cuiquam faciunto: ſed neque cunctantor, neque,

μηδὲ παραπεμπέτωσαν, ἔστ' ἂν αὐτοῖς δοκῇ, ὁπόσα χρὴ ἀποφέρειν. μηδὲ τῷ μὲν μεγάλα, τῷ δὲ κομιδῇ μικρὰ παρατιθέσθω· μηδὲ τῷ μὲν ὁ μηρὸς, τῷ δὲ ἡ γνάθος συός, ἀλλ' ἰσότης ἐπὶ πᾶσιν. Οἰνοχόος ἐξὺ δε- 18
δορκέτω ἐκ περιωπῆς ἐς ἕκαστον, καὶ ἔλαττον ἐς τὸν δεσπότην, καὶ ἐπ' ὀξύτερον ἐπακουέτω. καὶ κύλικες παντοῖαι, καὶ ἐξέστω παρέχειν, ἤν τις ἐθέλῃ, Φιλοτησίαν. πάντες πᾶσι προπινέτωσαν, ἢν ἐθέλωσι, προπιόντες τοῦ πλουσίου. μηδὲ ἐπάναγκες ἔστω πίνειν, ἤν τις μὴ δύνηται. εἰς τὸ συμπόσιον μήτε ὀρχηστὴν, μήτε κιθαριστὴν αὐτοὺς ἄγειν ἄρτι μανθάνοντα ἐξέστω. ἤν τις ἐθέλῃ, σκώμματος, καὶ μέτρον ἔστω τὸ ἄλυπον ἐπὶ πᾶσι. πεττευέτωσαν ἐπὶ καρύων· ἤν τις ἐπ' ἀργυρίῳ πεττεύσῃ, ἄσιτος ἐς τὴν ὑστεραίαν ἔστω. καὶ μενέτω καὶ ἀπίτω ἕκαστος, ὁπόταν βούληται. ἐπὰν δὲ τοὺς οἰκέτας ὁ πλούσιος εὐωχῇ, διακονούντων καὶ οἱ Φίλοι σὺν αὐτῷ.

quoad ipſis videtur, praetermittant *ac differant*, quae ferenda ſunt. Neque huic magna, alii vero oppido parva apponuntor, neque uni femur, alteri vero maxilla ſuis; ſed aequalitas eſto in omnibus. Pincerna acutum cernito *velut* de ſpecula in unumquemque, & minus in dominum: & acutius etiam audito. Sunto varii generis calices. Ius eſto propinare, ſi quis velit, amicitiae poculum. Propinanto omnibus, ſi voluerint, etiam ante divitem. Neque neceſſe ſit bibere, ſi quis non poſſit. Saltatorem aut citharistam tironem in convivium ne adducito. Dicti iocoſi, ſi quis velit, ius eſto: modus, quod nemini doleat. Super omnia alea de nucibus ludunto: ſi quis pecuniam luſerit, poſtridie eſurito. Maneat unuſquiſque & abeat, quando lubitum ei fuerit. Si vero ſervos convivio excipiet dominus, etiam

τοὺς νόμους τούτους ἕκαστον τῶν πλουσίων ἐγγράψαντα ἐς χαλκῆν στήλην, ἔχειν ἐν μεσαιτάτῳ τῆς αὐλῆς, καὶ ἀναγιγνώσκειν. καὶ εἰδέναι δεῖ ὅτι ἔστ' ἂν αὕτη ἡ στήλη μένῃ, οὔτε λιμὸς, οὔτε λοιμὸς, οὔτε πυρκαϊὰ, οὔτε ἄλλο χαλεπὸν οὐδὲν εἴσεισιν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῖς. ἢν δέ ποτε (ὅπερ μὴ γένοιτο) καθαιρεθῇ, ἀποτρόπαιον οἷα πείσονται.

2 Μεσαιτάτῳ) Μέσῳ καὶ ὑψηλῷ. G.

amici cum illo miniſtranto. Haſce leges unuſquiſque dives inſcriptas in pila aerea, in media aula habeto, atque legito. Sciendum eſt, quamdiu ea pila manſerit, neque famem, neque peſtilentiam, neque incendium, neque aliud quidquam mali in eam domum illis ingreſſurum. Sed ſi quando (quod quidem abſit) deſtruatur, quid illis eventurum ſit, abominamur.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΡΟΝΙΚΑΙ.

ΕΓΩ ΚΡΟΝΩ ΧΑΙΡΕΙΝ.

ΕΓΕΓΡΑΦΕΙΝ μὲν ἤδη σοι καὶ πρότερον, δηλῶν ἐν οἷς 19
εἴην, καὶ ὡς ὑπὸ πενίας κινδυνεύοιμι μόνος ἄμοιρος εἶναι τῆς ἑορτῆς, ἣν ἐπήγγελκας, ἔτι καὶ τοῦτο προσθεὶς (μέμνημαι γάρ) ἀλογώτατον εἶναι, τοὺς μὲν ἡμῶν ὑπερπλουτεῖν, καὶ τρυφᾶν, οὐ κοινωνοῦντας ὧν ἔχουσι τοῖς πενεστέροις, τοὺς δὲ λιμῷ διαφθείρεσθαι· καὶ ταῦτα, Κρονίων ἐνεστώτων. ἐπεὶ δέ μοι τότε οὐδὲν ἀντεπέστειλας, ἡγησάμην δεῖν αὖθις ἀναμνῆσαί σε τῶν αὐτῶν. ἐχρῆν γάρ σε, ὦ ἄριστε Κρόνε, τὸ ἄνισον τοῦτο ἀφελόντα, καὶ τὰ ἀγαθὰ ἐς τὸ μέσον ἅπασι κατάθέντα, ἔπειτα κελεύειν ἑορτάζειν. ὡς δὲ νῦν ἔχομεν, μύρμυξ ἢ

13 Μύρμηξ ἢ κάμηλος) Ἐπὶ τῶν μικροῖς μεγαλαυχουμένων ἡ παροιμία. V.

EPISTOLAE SATURNALES.

EGO SATURNO SALUTEM.

EQUIDEM iam prius tibi literis demonſtravi, quo loco eſſem, & ut prae paupertate in periculo verſarer, ne ſolus ſim expers eius, quam denuntiaſti, ſolemnitatis: adieceram etiam, probe commemini, vehementer eſſe rationi adverſum, alios noſtrûm opibus deliciiſque affluere, neque quidquam de his, quae habent, imperriri tenuioribus; alios autem enecari fame: idque inſtantibus Saturnalibus. Quando quidem vero nihil mihi tum reſcripſiſti; faciendum putavi, ut iterum de iiſdem rebus te admonerem. Decebat enim te, Saturne optime, ſublata *prius* illa inaequalitate, bonis in medio omnium poſitis, deinde imperare dies feſtos. Ut vero nunc habemus, formica *aliquis*

κάμηλος, ὡς ἡ παροιμία φησί. μᾶλλον δὲ τραγικὸν ὑποκριτὴν ἐννόησον, θατέρῳ μὲν τοῖν ποδοῖν ἐφ' ὑψηλοῦ βεβηκότα, οἷόν εἰσιν οἱ τραγικοὶ ἐμβάται· ὁ δ' ἕτερος ἀνυπόδετος ἔστω. εἰ τοίνυν βαδίζοι οὕτως ἔχων, ὁρᾷς ὅτι ἀναγκαῖον αὐτῷ, ἄρτι μὲν ὑψηλῷ, ἄρτι δὲ ταπεινῷ γενέσθαι, καθ' ὁπότερον ἂν πόδα προβαίνῃ; τοσοῦτον καὶ τῷ βίῳ ἡμῶν τὸ ἄνισον. καὶ οἱ μὲν ὑποδησάμενοι ἐμβάτας, τῆς τύχης χορηγούσης, ἐντραγῳδοῦσιν ἡμῖν· οἱ πολλοὶ δὲ πεζῇ καὶ χαμαὶ βαδίζομεν, δυνάμενοι ἄν, εὖ ἴσθι, μὴ χεῖρον αὐτῶν ὑποκρίνεσθαι, καὶ διαβαίνειν, εἴ τις καὶ ἡμᾶς ἐνεσκεύασε παραπλησίως ἐκείνοις. Καίτοι ἀκούω τῶν ποιητῶν λεγόντων, ὡς τὸ παλαιὸν, οὐ τοιαῦτα ἦν τοῖς ἀνθρώποις τὰ πράγματα, σοῦ ἔτι μοναρχοῦντος. ἀλλ' ἡ μὲν γῆ ἄσπορος καὶ ἀνήροτος ἔφυεν αὐτοῖς τὰ ἀγαθὰ, δεῖπνον ἕτοιμον ἑκάστῳ ἐς κόρον· ποταμοὶ δὲ, οἱ μὲν οἴνου, οἱ δὲ γάλα, εἰσὶ δὲ οἳ καὶ μέλι

3 Ἐμβάται.) Τὰ ξύλα ἃ ἐμβάλλουσιν ὑπὸ τοὺς πόδας, ἵνα φανῶσι μακρότεροι. V.

est, aut camelus, ut est in proverbio. Quin tu tragicum mihi actorem cogita, altero quidem pede alte calceatum, quales sunt cothurni tragici; alter vero *eius* pes discalceatus sit. Si iam eo habitu ingrediatur, vides necesse illi esse, ut modo excelsus sit, modo humilis, prout hoc vel illo pede procedat. Tanta etiam est in vita nostra inaequalitas. Alii induti cothurnis a fortuna suppeditatis, tragico nos fastu conculcant. Nos autem vulgus pedibus & humi ingredimur, qui possemus, bene noris, non deterius illis agere, & gradum grandire, si quis nos etiam similiter atque illos instruat. Quamquam audio, poëtas dicere, olim non sic fuisse res hominum, te adhuc rerum potente; sed tellurem sine semine atque aratro genuisse ipsis bona, paratas unicuique ad satietatem usque epulas. Fluvios autem vino partim, partim lacte fluxisse: fuisse etiam

ἔῤῥεον. τὸ δὲ μέγιστον, αὐτοὺς ἐκείνους φασὶ τοὺς ἀνθρώπους χρυσοῦς εἶναι, πενίαν δὲ μηδὲ τὸ παράπαν αὐτοῖς πλησιάζειν. ἡμεῖς δὲ αὐτοὶ μὲν οὐδὲ μόλιβδος ἂν εἰκότως δοκοίημεν, ἀλλ' εἴτι καὶ τούτου ἀτιμότερον· ἡ τροφὴ δὲ μετὰ πόνων τοῖς πλείστοις, ἡ πενία δὲ, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμηχανία, καὶ τὸ, οἴμοι, καὶ τὸ, πόθεν ἄν μοι γένοιτο, καὶ, ὦ τῆς τύχης, πολλὰ τοιαῦτα παρὰ γοῦν ἡμῖν τοῖς πένησι· καὶ ἧττον ἂν, εὖ ἴσθι, ἡνιώμεθα ἂν ἐπ' αὐτοῖς, εἰ μὴ τοὺς πλουσίους ἑωρῶμεν τοσαύτῃ εὐδαιμονίᾳ συνόντας, οἳ τοσοῦτον μὲν χρυσὸν, τοσοῦτον δὲ ἄργυρον ἐγκλείσαμενοι, ἐσθῆτας δὲ ὅσας ἔχοντες, ἀνδράποδα δὲ, καὶ ζεύγη, καὶ συνοικίας, καὶ ἀγρούς· πάμπολλα δὲ ταῦτα ἕκαστα κεκτημένοι, οὐχ ὅπως οὐ μετέδοσαν ἡμῖν ποτε αὐτῶν, ἀλλ' οὐδὲ προσβλέπειν τοὺς πολλοὺς ἀξιοῦσι. Ταῦτα ἡμᾶς μάλιστα ἀποπνίγει, ὦ Κρόνε, καὶ ἀφόρητον ἡγούμεθα τὸ πρᾶγμα· τὸν 21

qui melle. Quod vero maximum, illos ipsos homines aiunt fuisse aureos, paupertatem vero nec omnino ad illos accessisse. At nos contra ea ipsi quidem vix plumbum videamur merito, aut si quid illo vilius: victus autem cum labore plerisque contingit: ceterum paupertas, & consilii inopia, & desperatio, & illud *hei mihi!* &, *unde nanciscar?* &, *heu fortunam!* talia apud nos quidem pauperes plurima. Ac minus ea indigne, bene noris, ferremus, nisi divites in tanta esse felicitate videremus: qui tantum cum aurum atque argentum incluserint, vestes autem quot? habeant, mancipiaque & currus, & vicos totos, & agros, & magnam quidem vim singulorum possideant; tantum abest, ut eorum quidquam nobis impertiant, ut neque adspicere de plebe homines dignentur. Ista nos praesertim, Saturne, angunt, & intolerabile arbitramur, istum quidem iacen-

μὲν ἐφ' ἁλουργίδων κατακείμενον, τοσούτοις ἀγαθοῖς ἐντρυφᾶν ἐρυγγάνοντα, καὶ ὑπὸ τῶν συνόντων εὐδαιμονιζόμενον, ἀεὶ ἑορτάζοντα. ἐμὲ δὲ, καὶ τοὺς ὁμοίους, ὀνειροπολεῖν, εἴ ποθεν ὀβολοὶ τέσσαρες γένοιντο, ὡς ἔχοιμεν ἄρτων γοῦν ἢ ἀλφίτων ἐμπεπλησμένοι καθεύδειν, κάρδαμον, ἢ θύμον, ἢ κρόμμυον ἐπιτρώγοντες. ἢ τοίνυν ταῦτα, ὦ Κρόνε, ἀλλάττειν, καὶ μεταποιεῖν ἐς τὸ ἰσοδίαιτον, ἢ τὸ ὕστατον, αὐτούς γε ἐκείνους κελεύειν τοὺς πλουσίους, μὴ μόνους ἀπολαύειν τῶν ἀγαθῶν, ἀλλὰ ἀπὸ μεδίμνων τοσούτων, χρυσίου χοίνικά γε ἡμῶν πάντων κατασκεδάσαι. ἀπὸ δὲ ἱματίων, ὅσα καὶ ὑπὸ σητῶν διαβρωθέντα, οὐκ ἂν αὐτοὺς ἀνιάσειε· ταῦτα γοῦν πάντως ἀπολλύμενα, καὶ ὑπὸ τοῦ χρόνου διαφθαρησόμενα, ἡμῖν δοῦναι περιβαλέσθαι μᾶλλον, ἢ ἐν ταῖς κοιτίσι, καὶ κίσταις, εὐρῶτι πολλῷ κατασαπῆναι.

1 Ἐφ' ἁλουργίδων) Πορφυρῶν χλαμύδων. V.
10 Χοίνικα) Εἶδος μέτρου. V.
12 Σητῶν) Σκωλήκων. V.
15 Κοιτίσι καὶ κίσταις) Κίστη καὶ κίστις, θήκη, ἀγγεῖον ἐν ᾧ τὰ βρώματα κεῖται, ἢ ἱμάτια τινά. τὸ τ ἀντὶ τοῦ θ. κίστη γὰρ . . . οἱ δὲ τετραγόνους κίστας ἐτεκτήναντο πρὸς ἀνδρῶν ὑποδοχήν. V.

tem in purpura tot in bonis delicias agere ructantem, & beatum praedicari a familiaribus, perpetuosque dies festos agere: me vero ac mei similes hoc ipsum per quietem etiam & in somnis curare, unde quatuor confiant oboli, ut pane certe aut pulte oppleti, adhibito nasturtii aut porri aut cepae obsonio, ire cubitum queamus. Aut igitur haec immuta, Saturne, & reduc ad aequalitatem, aut, quod extremum est, ipsis illis divitibus impera, ne soli fruantur bonis illis, sed de tot modiis auri choenicem certe in nos omnes spargant: de vestibus autem tantum, quantum e tineis si corrodatur, aegre non ferant; haec ergo omnino peritura, & corrumpenda a tempore, nobis uti dent induenda potius, quam in arcis ac cistis multo situ

Καὶ μὴν καὶ δειπνίζειν ἕκαστον, ἄρτι μὲν τέσσαρας, 22
ἄρτι δὲ πέντε τῶν πενήτων παραλαμβάνοντας· μὴ μέντοι ἐς τὸν νῦν τρόπον τῶν δείπνων, ἀλλ' ἐς τὸ δημοτικώτερον, ὡς ἐπίσης μετέχειν ἅπαντας, καὶ μὴ τὸν μὲν ἐμφορεῖσθαι τῶν ὄψων, καὶ τὸν οἰκέτην περιμένειν ἑστῶτα, ἔστ' ἂν ἀπαγορεύσῃ ἐσθίων· ἐφ' ἡμᾶς δὲ ἐλθόντα, ἔτι παρασκευαζομένων ὡς ἐπιβάλοιμεν τὴν χεῖρα, παραμείβεσθαι, δείξαντα μόνον τὴν λοπάδα, ἢ ὅσον ἐστὶ τοῦ πλακοῦντος τὸ λοιπόν· μηδὲ ἐσκομισθέντος συὸς, διανέμοντα, τῷ μὲν δεσπότῃ παρατιθέναι τὸ ἡμίτομον ὅλον σὺν τῇ κεφαλῇ, τοῖς δὲ ἄλλοις ὀστᾶ φέρειν ἐγκεκαλυμμένα, προειπεῖν δὲ καὶ τοῖς οἰνοχόοις μὴ περιμένειν, ἔστ' ἂν ἐπτάκις αἰτήσῃ πιεῖν ἡμῶν ἕκαστος, ἀλλὰ ἢν ἅπαξ κελεύσῃ, αὐτίκα ἐγχέαι, καὶ ἀναδοῦναι μεγάλην κύλικα ἐμπλησαμένους, ὥσπερ τῷ δεσπότῃ. καὶ τὸν οἶνον δὲ αὐτὸν πᾶσι τοῖς συμπόταις ἕνα καὶ τὸν

7 Παραμείβεσθαι) Γράφεται ἐκβάλοιμεν, τῇ λοπάδι δηλονότι, ἢ τῷ πίνακι. V.

computrescant. Verum etiam coena excipere illos *iube* assumtos modo quatuor, modo quinque pauperum, non tamen praesenti modo coenarum, sed populari magis ratione, ut ex aequo participes sint universi; nec alter quidem obsoniis se ingurgitet, manente servo atque adstante, donec ille edere non amplius possit; ad nos vero cum venerit *idem servus*, adhuc parantibus nobis manum iniicere, praetereat, ostensa modo patina, aut quantum est placentae reliquum; neque ut illato porco carptor hero quidem apponat dimidium ipsum cum capite, reliquis vero involuta ossa offerat. Praecipere porro *illos iube* pocillatoribus, ne exspectent, dum septies bibere unusquisque nostrûm postulaverit; sed cum semel iusserit, infundere statim, & tradere, non minus, quam hero, magnum plenumque calicem. Vinum vero ipsum convivis omnibus unum idem-

αὐτὸν εἶναι· ἢ ποῦ γὰρ γεγράφθαι τοῦτον τὸν νόμον, τὸν μὲν ἀνθοσμίου μεθύσκεσθαι, ἐμοὶ δὲ ὑπὸ τοῦ γλεύκους
23 διαῤῥήγνυσθαι τὴν γαστέρα; Ἢν ταῦτα ἐπανορθώσῃς, καὶ μεταχαρμήσῃς, ὦ Κρόνε, βίον μὲν τὸν βίον, ἑορτὴν δὲ τὴν ἑορτὴν ἔσῃ πεποιηκώς· εἰ δὲ μή, ἐκεῖνοι μὲν ἑορταζόντων· ἡμεῖς δὲ καθεδούμεθα, εὐχόμενοι, ἐπειδὰν λουσάμενοι ἥκωσι, τὸν παῖδα μὲν αὐτοῖς ἀνατρέψαντα τὸν ἀμφορέα, κατάξαι· τὸν μάγειρον δὲ τὸν ζωμὸν κνισσῶσαι, καὶ ἐπιλαθόμενον, τὸ τάριχος μὲν ἐς τὴν φακὴν ἐμβαλεῖν τῶν ἰχθύων· τὴν κύνα δὲ παρεισπεσοῦσαν τόν τε ἀλλᾶντα ὅλον καταφαγεῖν, περὶ τ' ἄλλα τῶν ὀψοποιῶν ἐχόντων, καὶ τοῦ πλακοῦντος τὸ ἥμισυ. τὸν ὖν δὲ καὶ τὸν ἔλαφον, καὶ τὰ δελφάκια μεταξὺ ὀπτώμενα, τὸ ὅμοιον ποιεῖν, ἅπερ Ὅμηρος περὶ τῶν ἡλίου βοῶν φησι· μᾶλλον δὲ μὴ ἕρπειν μόνον, ἀλλ' ἀναπηδήσαντα φεύγειν εἰς τὸ ὄρος αὐτοῖς ὀβελοῖς· καὶ τὰς ὄρνις δὲ τὰς

3 Ἀνθοσμίου) Εὐόσμου οἴνου, καὶ ἡδέος. V.

ibid. Ἀπὸ τοῦ γλεύκους διαῤῥήγνυσθαι) Ἀποστάλαγμα τῆς σταφυλῆς πρὶν πατηθῆ. V.

10 Τὸν δὲ ἀλλᾶντα) Ἄλλας εἶδος ἐντέρου ἐσκευασμένου· καὶ ἀλλᾶντοπώλης ὁ ταῦτα πωλῶν. V.

13 Τὰ δελφάκια) Μικροὺς χοίρους. G.

que esse *impera*; ubi enim scriptam esse illam legem, ut alter vino odorato inebrietur, mihi autem a musto rumpatur venter? Haec si correxeris, Saturne, tum demum ut vita vita sit, & festi dies sint festi, effeceris. Sin minus, festos illi dies obeant: nos vero sedebimus vota facientes, ut, cum e balneo redeant, puer eversam illis fregerit amphoram; coquus autem nidore ius corruperit, & aliud agens pisculentam muriam infuderit lenticulae; ut irrepens canis totum farcimen, occupatis alia in re coquis, dimidiamque placentam devoraverit. Aper vero atque cervus, & porcelli, dum assantur, simile uti faciant ei, quod de Solis bubus narrat Homerus: quin non repant modo, sed exsilientes in montem ipsis cum verubus aufugiant: galli-

παχείας, καίτοι ἀπτέρους ἤδη οὔσας, καὶ ἐσκευασμένας, ἀναπταμένας οἴχεσθαι καὶ ταύτας, ὡς μὴ μόνοι ἀπολαύοιεν αὐτῶν. Ὁ δὲ δὴ μάλιστα αὐτοὺς ἀνιάσειε, τὸ 24
μὲν χρυσίον μύρμηκάς τινας, οἵους τοὺς Ἰνδικοὺς, ἀνορύττοντας ἐκ τῶν θησαυρῶν, ἐκφέρειν νύκτωρ ἐς τὸ δημόσιον. τὴν ἐσθῆτα δὲ οἱ ὀλιγωρίᾳ τῶν ἐπιμελητῶν κοσκινηδὸν διατετρυπῆσθαι ὑπὸ τῶν βελτίστων μυῶν, ὡς σαγήνης θυννευτικῆς μηδὲν διαφέρειν. παῖδας δὲ αὐτῶν τοὺς ὡραίους, καὶ κομήτας, οὓς Ὑακίνθους, ἢ Ἀχιλλέας, ἢ Ναρκίσσους ὀνομάζουσι, μεταξὺ ὀρέγοντας σφίσι τὸ ἔκπωμα, φαλακροὺς γίγνεσθαι, ὑπορρεούσης τῆς κόμης, καὶ πώγωνα φύειν ὀξὺν, οἷοί εἰσιν ἐν ταῖς κωμῳδίαις οἱ σφηνοπώγωνες, καὶ παρὰ τοῖς κρατάφοις πάνυ λάσιον, καὶ κάρτα ἐκκεντοῦν· τὸ μεταξὺ δὲ λεῖον καὶ γυμνὸν εἶναι. ταῦτα καὶ πλείω τούτων εὐξαίμεθ'

13 Οἱ σφηνοπώγωνες) Σφηνοπώγωνες ἐν κωμῳδίᾳ δύο εἰσὶν, ὁ μὲν ἐλεύθερος ἀναφαλαντίας ὀφρῦς ἀνεσπασμένος, ὀξυγένειος· ὁ δὲ οἰκέτης ἀκμάζει καὶ ὄγκον ἔχει ὑψηλὸν καὶ πλατὺν κοιλαινόμενον ἐν περιφορᾷ, ξανθὸς, τραχὺς, ἐρυθρὸς, πρέπων ἀγγέλῳ. V.

nae autem faginatae, licet vulsis iam pennis apparatae, evolantes ipsae quoque discedant, ne soli illis fruantur. Quod vero inprimis molestum iis fuerit, ut formicae, quales sunt illae Indicae, effossos thesauros noctu in publicum efferant: atque ut vestis eis ob negligentiam curatorum cribri instar perforata sit ab optimis muribus, ne quid a reti thunnis capiendis differant: atque ut pueri illorum pulchri & comati, quos Hyacinthos, vel Achilles, vel Narcissos appellant, dum poculum illis porrigunt, coma defluente calvescant, & barba crescat iis acuta, quales sunt in comoediis illi cuneobarbi, atque in ipsis temporibus plane hirsuta, vehementerque pungens, interiectis partibus laevibus atque nudis. Haec, & his plura vo-

ἂν, ἢν μὴ θέλωσι τὸ ἄγαν φίλαυτον τοῦτο ἀφέντες, ἐς τὸ κοινὸν πλουτεῖν, καὶ μεταδιδόναι ἡμῖν τῶν μετρίων.

1 Φίλαυτον] Φίλαυτος ὁ κενόδοξος, ὁ ἑαυτὸν ὕπερθεν φιλῶν καὶ πάντα πράττων ἑαυτοῦ χάριν. V.

ta faciemus, si noluerint, relicto illo nimio sui ipsorum amore, in commune esse divites, & mediocria nobis impertiri.

ΚΡΟΝΟΣ ΕΜΟΙ ΤΩ ΤΙΜΙΩΤΑΤΩ ΧΑΙΡΕΙΝ.

Τι ταῦτα ληρεῖς, ὦ οὗτος, ἐμοὶ περὶ τῶν παρόντων ἐπιστέλλων, καὶ ἀναδασμὸν τῶν ἀγαθῶν ποιεῖν κελεύων; τὸ δὲ ἑτέρου ἂν εἴη, τοῦ νῦν ἄρχοντος. Θαυμάζω γάρ σε, εἰ μόνος τῶν ἁπάντων ἀγνοεῖς, ὡς ἐγὼ μὲν πάλαι βασιλεὺς ὢν, πέπαυμαι [εἷς ὢν] τοῖς παισὶ διανείμας τὴν ἀρχήν· ὁ Ζεὺς δὲ μάλιστα τῶν τοιούτων ἐπιμελεῖται. τὰ δὲ ἡμέτερα ταῦτα, μέχρι πεττῶν, καὶ κρότου, καὶ ᾠδῆς, καὶ μέθης, καὶ τοῦτο οὐ πλέον ἡμερῶν ἑπτά. ὥστε περὶ τῶν μειζόνων ἃ φῂς, ὀφελεῖν τὸ ἄνισον, καὶ ἐκ τῆς ὁμοίας ἢ πένεσθαι, ἢ πλουτεῖν

SATURNUS MIHI SUO CARISSIMO SAL.

Quid sic deliras, o noster, qui de praesentibus rebus ad me scribas, & bonorum divisionem me iubeas instituere? At illud alterius *opus* fuerit, eius, qui nunc rerum potitur. Miror enim, si solus omnium ignoras, me, qui olim rex fui, distributo filiis imperio, unum esse desisse: ad Iovis autem curam maxime pertinere talia: hoc autem nostrum *regnum* intra talos, & plausus, cantumque & ebrietatem *fere contineri*, idque septem non amplius diebus. Itaque de maioribus illis, quae dicis, de auferenda inaequalitate, ut ex aequo aut pauperes sint omnes aut divi-

ἅπαντας, ὁ Ζεὺς ἂν χρηματίσειεν ὑμῖν. εἰ δέ τι τῶν ἐκ τῆς ἑορτῆς ἀδικοῖτό τις, ἢ πλεονεκτοῖτο, ἐμὸν ἂν εἴη δικάζειν. καὶ ἐπιστέλλω δὲ τοῖς πλουσίοις περὶ τῶν δείπνων, καὶ τοῦ χοίνικος τοῦ χρυσίου, καὶ τῶν ἐσθήτων, ὡς καὶ ὑμῖν πέμποιεν εἰς τὴν ἑορτήν. δίκαια γὰρ ταῦτα, καὶ ἄξια αὐτοὺς ποιεῖν, ὡς φατὲ, εἰ μή τι εὔλογον ἐκεῖνοι πρὸς ταῦτα ἔχωσι λέγειν. Τὸ δὲ ὅλον, ἴστε οἱ 26
πένητες ὑμεῖς ἐξηπατημένοι, καὶ οὐκ ὀρθῶς δοξάζοντες περὶ τῶν πλουσίων, εἴ γε πανευδαίμονας αὐτοὺς οἴεσθε εἶναι, καὶ μόνους ἡδύν τινα βιοῦν τὸν βίον, ὅτι δειπνεῖν τε πολυτελῶς ἐστιν αὐτοῖς, καὶ μεθύσκεσθαι οἴνου ἡδέος, καὶ παισὶν ὡραίοις, καὶ γυναιξὶν ὁμιλεῖν, καὶ ἐσθῆσι μαλακαῖς χρῆσθαι. τὸ δὲ πάνυ ἀγνοεῖτε ὁποῖόν ἐστιν. αἱ τε γὰρ Φροντίδες αἱ περὶ τούτων οὐ μικραί. ἀλλ' ἀνάγκη ἐπαγρυπνεῖν ἑκάστοις, μή τι ὁ οἰκονόμος βλακεύσας, ἢ ὑφελόμενος λάθῃ, μὴ ὁ οἶνος ὀξυνθῇ, μὴ ὁ

15 Βλακεύσας) Μαλακισθείς. V.

tes, Iuppiter vobis respondeat. Si quis vero in iis, quae ad solemnitatem pertinent, per iniuriam aut avaritiam aliquid designet, meum fuerit iudicium. Ac scribo ad divites epistolam de coenis, de choenice auri, & de vestibus, ut vobis etiam solemnis causa aliquid mittant: iusta enim ista, & digna, quae faciant, uti dicitis, nisi quid habent illi, quod cum ratione contra dicant. In universum autem scitote, pauperes, falli vos, neque recte de divitibus sentire, si undique beatos illos putatis, & suavem vitam solos vivere, quod sumtuose coenare illis licet, & dulci vino inebriari, & cum pueris formosis atque mulieribus esse, & vestimentis uti mollibus. Omnino autem, quale id sit, nescitis. Curae etenim de hisce non parvae. Sed opus est invigilare singulis, ne quid ipsis imprudentibus dispensator vel stupore perdat, vel fraude subducat, ne acescat

σῖτος σθειρισθῇ, ἢ ὁ λῃστὴς ὑφέληται τὰ ἐκπώματα, μὴ πιστεύσῃ τοῖς συκοφάνταις ὁ δῆμος, λέγουσι τυραννεῖν αὐτὸν ἐθέλειν. ταῦτα δὲ πάντα οὐδὲ τὸ πολλοστὸν ἂν εἴη μέρος τῶν ἀνιώντων αὐτούς. εἰ γοῦν ἠπίστασθε τοὺς φόβους, καὶ τὰς μεριμνας, ἃς ἔχουσι, πόνου ἂν
27 ὑμῖν φευκτέον ὁ πλοῦτος ἔδοξεν. Ἔπειτοι οἶει με αὐτὸν οὕτως ἄν ποτε κορυβαντιάσαι, ὡς εἰ καλὸν ἦν τὸ πλουτεῖν, καὶ βασιλεύειν, ἀφέντα ἂν αὐτὰ, καὶ παραχωρήσαντα ἄλλοις, καθῆσθαι ἰδιωτεύοντα, καὶ ἀνέχεσθαι ὑπ' ἄλλῳ ταττόμενον. ἀλλὰ τὰ πολλὰ ταῦτα εἰδὼς, ἃ τοῖς πλουσίοις καὶ ἄρχουσι προσεῖναι ἀνάγκη,
28 ἀφῆκα τὴν ἀρχὴν, εὖ ποιῶν. Καὶ γὰρ ἃ νῦν ἐποτνιῶ πρὸς μὲ, ὡς τοὺς μὲν συῶν καὶ πλακούντων ἐμφορουμένους, ὑμᾶς δὲ κάρδαμον, ἢ θύμον, ἢ κρόμμυον ἐπιτρώγοντας ἐν τῇ ἑορτῇ, σκέψαι ὁποῖά ἐστι. πρὸς μὲν γὰρ τὸ παρὸν, ἡδὺ καὶ οὐκ ἀνιαρὸν ἴσως ἑκάτερον αὐτῶν·

7 Κορυβαντιάσαι) Μανῆναι. V. καλεῖν μετ' οἰμωγῆς, ἐπικαλεῖν
12 Ἐποτνιῶ) Ποτνιᾶσθαι, παρα- τοὺς θεοὺς, δυσφορεῖν, ἀνιᾶσθαι. V.

vinum, ne curculionem creet frumentum, aut pocula latro auferat, ne delatoribus credat populus, tyrannidem ab ipso affectari, dicentibus. Haec vero omnia vix una de multis particula molestiarum, quae illos premunt, fuerit. Si enim timores sciatis, quos habent, & curas, fugiendae omnino vobis videantur divitiae. Alioqui puras ipsum me ita insanire unquam, ut, si quid praeclarum adeo essent divitiae, & imperium, relicta illa concedam aliis, desideam ipse privatus, & sub alterius imperio vivam. Sed cum scirem multa illa, quae adesse divitibus atque imperantibus necesse est, dimisi, nec poenitet, imperium. Quae autem modo apud me conquestus es, illos apris ingurgitare se & placentis, vos nasturtium, aut porrum, aut cepam, per dies festos arrodere; quale sit, vide. In praesens enim suave utrumque, & minime forte molestum.

ὡς δὲ μετὰ ταῦτα, ἔμπαλιν ἀναστρέφεται τὸ πρᾶγμα. εἶτα ὑμεῖς μὲν οὔτε καρηβαροῦντες ἀναστατεῖτ' ἂν ἐς τὴν ὑστεραίαν, ὥσπερ ἐκεῖνοι ὑπὸ τῆς μέθης, οὔτε ὑπὸ τῆς ἄγαν πλησμονῆς, δυσῳδές τι καὶ καπνωδέστερον ἐρυγγάνοντες· οἱ δὲ τούτων τε ἀπολαύουσι, καὶ τὸ πολὺ τῆς νυκτὸς, ἢ παισὶν, ἢ γυναιξὶν, ἢ ὅπως ἂν ὁ τράγος κελεύῃ συναναφυρέντες, ἢ φθόην, ἢ περιπνευμονίαν, ἢ ὕδερον, οὐ χαλεπῶς συνεξελέξαντο ἐκ τῆς πολλῆς τρυφῆς. ἢ τίνα ἂν αὐτῶν ῥᾳδίως δεῖξαι δύναιο, μὴ πάντως ὠχρὸν ὄντα, πολὺ τὸ νεκρῶδες ἐπιφαίνοντα; τίνα δὲ ἐς γῆρας ἀφικόμενον, τοῖς αὐτοῦ ποσὶν, ἀλλὰ μὴ φοράδην ἐπὶ τεττάρων ὀχούμενον, ὁλόχρυσον μὲν τὰ ἔξω, καταῤῥαφὸν δὲ τὰ ἔνδον, ὥσπερ αἱ τραγικαὶ ἐσθῆτες ἐκ ῥακῶν πάνυ εὐτελῶν συγκεκαττυμέναι; ὑμεῖς δὲ ἰχθύων μὲν ἄγευστοι, καὶ ἄσιτοι· ποδάγρας δὲ, ἢ περιπνευ-

2 Καρηβαροῦντες) Τὴν κεφαλὴν βαρούμενοι ἀπὸ μέθης οἴνου. V.

Quantum vero ad ea, quae sequuntur, in contrariam partem res vertitur. Deinde *enim* vos neque gravato, ut isti, per ebrietatem capite postridie surgatis, neque ventre nimis referto tetrum vaporem eructetis. At illi, cum istum *divitiarum* fructum habeant, tum maiorem noctis partem cum pueris aut mulieribus, aut prout mala libido imperaverit, volutati, tabem, vel pulmonis inflammationem, vel aquam intercutem non difficulter ex multa illa luxuria colligunt. Aut quem illorum ostendere facile possis, qui non plane sit pallidus, non multum cadaveri similis? Quem autem, si ad senectutem omnino pervenit, suis ipsum *utentem* pedibus, non quatuor hominum humeris invectum? aureum illum quidem quod ad externa, intus vero consutilem, quales sunt tragicae vestes, de pannis plane vilibus consarcinatae. Vos autem pisces ne gustatis quidem, nedum ut iis vescamini; podagrae autem & pulmonum

μονίας, οὐχ ὁρᾶθ' ὅτι καὶ τούτων ἄπειροί ἐστε; ἢ εἴ τι κατ' ἄλλην τινὰ αἰτίαν συμβαίνοι. καίτοι οὐδ' αὐτοῖς ἐκείνοις ἔτι ἐστὶν αὐτὰ, καθ' ἡμέραν, καὶ πέρα τοῦ κόρου ἐσθίειν τούτων· ἀλλ' ἴδοις ἂν αὐτοὺς οὕτω λαχάνου καὶ θύμου ὀρεγομένους ἐνίοτε, ὥσπερ οὐδὲ σὺ τῶν λαγῶν,
29 καὶ συῶν. Ἐῶ λέγειν ὅσα ἄλλα λυπεῖ αὐτοὺς, ἢ υἱὸς ἀκόλαστος, ἢ γυνὴ, τοῦ οἰκέτου ἐρῶσα, ἢ ἐρώμενος, πρὸς ἀνάγκην μᾶλλον, ἢ πρὸς ἡδονὴν συνών· καὶ ὅλως, πολλά ἐστιν ἅπερ ὑμεῖς ἀγνοοῦντες, τὸν χρυσὸν ὁρᾶτε αὐτῶν μόνον, καὶ τὴν πορφύραν, καὶ ἢν ἰδητέ ποτε ἐξελαύνοντας ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, κεχήνατε, καὶ προσκυνεῖτε. εἰ δὲ ὑπερεωρᾶτε αὐτῶν, καὶ κατεφρονεῖτε, καὶ μήτε ἐπεστρέφεσθε πρὸς τὴν ἀργυρᾶν ἁρμάμαξαν, μήτε μεταξὺ διαλεγομένων, εἰς τὸν ἐν τῷ δακτυλιδίῳ σμάραγδον ἐφεωρᾶτε, καὶ τῶν ἱματίων παραπτόμενοι, τὸ μαλακὸν ἐθαυμάζετε, ἀλλ' εἰᾶτε καθ' ἑαυτοὺς πλουτεῖν,

morbi nonne videtis ipſorum quoque vos expertes eſſe? aut ſi quid *tale ſimili* alia cauſa accidat. Quamquam ne ipſis quidem ſuave iam eſt ipſum illud quotidie, & ultra, quam ſatis eſt, de his edere. Verum videas illos adeo oleris ac porri nonnunquam cupidos, ut neque tu ita leporum aut aprorum. Mitto dicere, quae illos alia excruciant, aut filius corruptus, aut uxor amans ſervum, aut puer neceſſitate potius praebens, quam amore. Multa ſunt in univerſum, quorum vos ignari aurum modo illorum ſpectatis & purpuram. Et ſi videas illos aliquando albis equis vectos, hiatis *admiratione*, & adoratis. Si vero deſpiceretis ea & contemneretis; nec adverteret vos argenteum carpentum; nec inter agendum cum illis ad ſmaragdum in anulo reſpiceretis, & cum ſtupore quodam mollitiem veſtium admiraremini; ſi pro ſe divites illos eſſe patere-

εὖ ἴστε, αὐτοὶ ἐφ' ὑμᾶς ἰόντες ἐδέαντο συνδειπνεῖν, ὡς ἐπιδείξαιντο ὑμῖν τὰς κλίνας, καὶ τὰς τραπέζας, καὶ τὰ ἐκπώματα, ὧν οὐδὲν ὄφελος εἰ ἀμάρτυρος ἡ κτῆσις εἴη. Τά γέ τοι πλεῖστα εὑροιτε ἂν, αὐτοὺς ὑμῶν ἕνεκα κτωμένους, οὐχ ὅπως αὐτοὶ χρήσωνται, ἀλλ' ὅπως ὑμεῖς θαυμάζοιτε. ταῦτα ὑμᾶς παραμυθοῦμαι, εἰδὼς τὸν βίον ἑκάτερον, καὶ ἄξιον ἑορτάζειν, ἐνθυμουμένους ὅτι μετ' ὀλίγον ἅπαντας θήσει ἀπιέναι ἐκ τοῦ βίου, κἀκείνους τὸν πλοῦτον, καὶ ὑμᾶς τὴν πενίαν ἀθέντας. πλὴν ἐπιστελῶ γε αὐτοῖς ὥσπερ ὑπεσχόμην· καὶ οἶδ' ὅτι οὐκ ὀλιγωρήσουσι τῶν ἐμῶν γραμμάτων. 30

mini: ipsi ad vos, bene noritis, veniant, ut secum coenetis rogent, uti suos vobis lectos, & mensas, & pocula ostendant, quorum usus nullus est, si testibus careat possessio. Certe pleraque vestra illos causa possidere videatis, non quo utantur ipsi, verum vos ut admiremini. Haec consolandi vos causa scribo, qui utrumque vitae genus norim. Et *ve' hoc nomine* solemne hoc a vobis celebrari dignum est, si cogitetis, abeundum esse paulo post de vita omnibus, relicta illis bonorum copia, vobis paupertate. Verum etiam scribam illis, ut promiseram, & novi meas ab illis literas non neglectum iri.

ΚΡΟΝΟΣ ΤΟΙΣ ΠΛΟΥΣΙΟΙΣ ΧΑΙΡΕΙΝ.

Οἱ πένητες ἔναγχος ἐπεστάλκασί μοι, αἰτιώμενοι ὑμᾶς, μὴ μεταδιδόναι σφίσιν ὧν ἔχετε· καὶ τὸ μὲν ὅλον, 31

2 Ἔναγχος) Πρὸ ὀλίγου. V.

SATURNUS DIVITIBUS SALUTEM.

Literas mihi nuper miserunt pauperes, quibus vos accusant, qui de vestris opibus nihil sibi impertiatis. At-

RIGGS LIBRARY,
Georgetown College, D. C.

ἠξίουν με κοινὰ πᾶσι ποιεῖν τἀγαθὰ, καὶ τὸ μέρος, ἕκαστον αὐτῶν ἔχειν· δίκαιον γὰρ εἶναι ἰσοτιμίαν καθεστηκέναι, καὶ μὴ τῷ μὲν πλέον, τῷ δὲ μηδ' ὅλως μετεῖναι τῶν ἡδέων. ἐγὼ δὲ περὶ μὲν τούτων ἔφην ἄμεινον σκέψασθαι τὸν Δία· περὶ δὲ τῶν παρόντων, καὶ ὧν ἀδικεῖσθαι ᾤοντο κατὰ τὴν ἑορτὴν, ἑώρων ἐπ' ἐμὲ καθήκουσαν τὴν κρίσιν, καὶ ὑπεσχόμην γράψειν πρὸς ὑμᾶς. ἔστι δὲ ἅπερ ἀξιοῦσι ταῦτα μέτρια, ὡς ἐμοὶ ἔδοξε. πῶς γάρ, φασι, ῥιγοῦντες τοσοῦτῳ κρύει, καὶ λιμῷ ἐχόμενοι, προσέτι ἑορτάζοιμεν ἄν; εἰ τοίνυν ἐθέλοιμι κἀκείνους μετέχειν τῆς ἑορτῆς, ἐκέλευόν με ἀναγκάσαι ὑμᾶς ἐσθῆτων τε, ὧν ἔχετε, μεταδοῦναι αὐτοῖς, εἴ τινες περιττοὶ, καὶ παχύτεραι ἢ καθ' ὑμᾶς· καὶ τοῦ χρυσίου ὀλίγον ἐπισταλάξαι αὐτοῖς. εἰ γὰρ ταῦτα, φασὶ, ποιήσετε, μήτε ἀμφισβητεῖν ὑμῖν ἔτι τῶν ἀγαθῶν ἐπὶ τοῦ Διός. εἰ δὲ μὴ, ἀπειλοῦσι προσκαλέσασθαι ἐπὶ τὸν

que in universum illud petiere, ut communia omnibus bona facerem, quorum *aequam* unusquisque partem haberet. Par enim esse, ut instituatur aequalitas, nec plus alius *quam opus est*, alius vero plane nihil suavitatis habeat. Respondi ego, de his Iovis potius inspectionem esse. De praesentibus autem, & iis iniuriis, quibus se per festos hosce dies affici a vobis putabant, ad me pertinere videbam iudicium, & scripturum me vobis recepi. Sunt autem ea, quae a vobis postulant, ut mihi quidem videbatur, moderata. *Quomodo enim*, aiunt, *rigentes tanto gelu, & fame pressi festos insuper dies agamus?* Si igitur vellem, ipsos quoque in partem celebrationis venire, voluerunt uti vos cogerem, cum de vestimentis, quae habetis, sibi impertiri aliquid, si qua essent superflua, aut, quam vos deceat, crassiora; tum aliquantum auri ipsis instillare. Haec si faciatis, negant se de bonis litem vobis apud Iovem moturos amplius: sin

ἐναυδασμὸν, ἐπειδὰν τὸ πρῶτον δίκας ὁ Ζεὺς προθῇ. ταῦτά ἐστιν οὐ πάνυ χαλεπὰ ὑμῖν ἀπὸ τοσούτων, ἃ καλῶς ποιοῦντες ἔχετε. Νὴ Δία καὶ τῶν δείπνων πέρι, 32
ὡς συνδειπνοῖεν ὑμῖν, καὶ τοῦτο προσθεῖναι ἠξίουν τῇ ἐπιστολῇ, ὡς νῦν γε μόνους ὑμᾶς τρυφᾶν, ἐπικλείσαμένους τὰς θύρας· εἰ δέ ποτε καὶκείνων τινὰς ἑστιῶν διὰ μακροῦ ἐθελήσετε, πλέον τοῦ εὐφραίνοντος ἐνεῖναι τὸ ἀνιαρὸν τῷ δείπνῳ· καὶ τὰ πολλὰ ἐφ' ὕβρει αὐτῶν γίγνεσθαι· οἷον ἐκεῖνο, τὸ μὴ τοῦ αὐτοῦ οἴνου συμπίνειν. Ἡράκλεις, ὡς ἀνελεύθερον, καὶ καταγιγνώσκειν αὐτῶν ἐκείνων ἄξιον, ὅτι μὴ μεταξὺ ἀναστάντες οἴχονται, ὅλον ὑμῖν τὸ συμπόσιον καταλιπόντες. ἀλλ' οὐδὲ ἐς κάρον ὅμως Φασὶ πίνειν· τοὺς γὰρ οἰνοχόους ὑμῶν, ὥσπερ τοὺς Ὀδυσσέως ἑταίρους, κηρῷ βεβύσθαι τὰ ὦτα. τὰ μὲν γὰρ ἄλλα οὕτως αἰσχρά ἐστιν, ὥστε οὐκ ἂν λέγειν ἃ περὶ

10 Καταγινώσκειν) Λαιδορεῖν. V.

minus, ad diviſionem ſe provocaturos minantur, ubi primum Iuppiter iudicium propoſuerit. Haec ſunt non admodum difficilia vobis, de tantis, quas me non invidente habetis, opibus. Sane etiam de coenis, ut illas vobiſcum capiant, etiam hoc epiſtolae addendum putarunt, vos nunc ſolos, clauſis ianuis, delicate vivere: ſi vero quandoque etiam illorum quoſdam convivio excipere poſt longum intervallum velletis, plus moleſtiarum quam hilaritatis coenae ineſſe, & pleraque ibi contumelioſe in ſe fieri; ut illud, quod non de eodem vino bibant, Hercules! quam eſt hoc illiberale! atque reprehenſione ipſi digni, qui non inter haec ſurgant, & diſcedentes veſtrum vobis vos convivium habere iubeant. Sed ne vel ſic quidem ad ſaturitatem ſe bibere aiunt. Veſtros enim pocillatores, ut illos Ulyſſis ſocios, cera obturatas habere aures. Reliqua adeo ſunt turpia, uti dicere ea dubitem, quae de carnium divi-

τῆς νομῆς τῶν κρεῶν αἰτιῶνται, καὶ τῶν διακόνων, ὑμῖν μὲν παρεστώτων, ἔστ' ἂν ὑπερεμφορηθῆτε, ἐκείνους δὲ παραβεόντων· καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα μικραπρεπῆ, καὶ ἥκιστα ἐλευθέροις πρέποντα. τὸ γοῦν ἥδιστον, καὶ συμποτικώτερον, ἡ ἰσοτιμία ἐστί. καὶ ὁ ἰσοδαίτης τούτου ἕνεκα ἠγεῖται ὑμῖν τῶν συμποσίων, ὡς τὸ ἴσον ἅπαν-
33 τες ἔχοιεν. Ὁρᾶτε οὖν ὅπως μηκέτι ὑμᾶς αἰτιάσωνται, ἀλλὰ τιμήσωσι, καὶ φιλήσωσι, τῶν ἀλίγων τούτων μεταλαμβάνοντες· ὧν ὑμῖν μὲν ἡ δαπάνη ἀνεπαίσθητος, ἐκείνοις δὲ ἐν καιρῷ τῆς χρείας ἡ δόσις ἀείμνηστος. ἄλλως τε, οὐδ' ἂν οἰκεῖν δύνησθε τὰς πόλεις, μὴ οὐχὶ καὶ πενήτων συμπολιτευομένων, καὶ μυρία πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν ὑμῖν συντελούντων. οὐδ' ἂν ἔχοιτε τοὺς θαυμάζοντας ὑμῶν τὸν πλοῦτον, ἢν μόνοι καὶ ἰδίᾳ καὶ ὑπὸ σκότῳ πλουτῆτε. ἰδέτωσαν οὖν πολλοὶ, καὶ θαυμασάτωσαν ὑμῶν τὸν ἄργυρον, καὶ τὰς τραπέζας, καὶ πρα-

fione & miniſtris dicunt, qui vobis adſtent, dum ultra modum vos ingurgitetis, illos autem praetercurrant, & alia in hoc genere multa, leiuna illa quidem, & minime digna liberis. Suaviſſimum enim & maxime convivale eſt illa aequalitas: & praeeſt hanc ob cauſam conviviis veſtris aequus ille dapium diviſor *Bacchus*, ut aequum omnes habeant. Curate igitur, ut non amplius vos accuſent, ſed honorent potius amentque, minutorum iſtorum participes, quorum vos ſumtum non ſentiatis; quae tamen, ut munus, opportuno adeo ad uſum tempore datum, perpetua ipſi memoria proſequantur. Et alioquin ne habitare quidem urbes poſſitis, niſi & pauperes in civitate habeatis, qui innumerabilia vobis ad felicitatem conferant: nec habearis, qui divitias admirentur veſtras, ſi ſoli & privatim, & in tenebris ſitis divites. Videat igitur vulgus, & admiretur argentum veſtrum, & menſas, & ami-

πινόντων Φιλοτησίας, μεταξὺ πίνοντες περισκοπεῖτωσαν τὸ ἔκπωμα, καὶ τὸ βάρος ἴστωσαν αὐτοὶ διαβαστάσαντες, καὶ τῆς ἱστορίας τὸ ἀκριβὲς, τὸν χρυσὸν ὅσος, ὃς ἐπανθεῖ τῇ τέχνῃ. πρὸς γὰρ τῷ χρηστοὺς καὶ Φιλανθρώπους ἀκούειν, καὶ τοῦ Φθονεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν ἔξω γενήσεσθε· τίς γὰρ ἂν Φθονήσειε τῷ κοινωνοῦντι, καὶ διδόντι τῶν μετρίων; τίς δ' οὐκ ἂν εὔξαιτο εἰς τὸ μήκιστον διαβιῶναι αὐτὸν, ἀπολαύοντα τῶν ἀγαθῶν; ὡς δὲ νῦν ἔχετε, ἀμάρτυρος μὲν ἡ εὐδαιμονία, ἐπίΦθονος δὲ ὁ πλοῦτος, ἀηδὴς δὲ ὁ βίος. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ὁμοίως ἡδὺ, 34
οἶμαι, μόνον ἐμπίπλασθαι, ὥσπερ τοὺς λεοντάς Φασι, καὶ τοὺς μονιοὺς τῶν λύκων, καὶ συνόντας δεξιοῖς ἀνδράσι, καὶ πάντα χαρίζεσθαι πειρωμένοις, οἳ πρῶτα μὲν οὐ κωΦὸν καὶ ἄΦωνον τὸ συμπόσιον ἐάσουσι εἶναι, ἀλλ' ἐν μύθοις συμποτικοῖς, καὶ σκώμμασιν ἀνεπαχθέσι,

1 Φιλοτησίας) Φιλικὰς δεξιώσεις. V.

citiae poculum *sibi invicem* propinent; atque inter bibendum considerent poculum, cuius pondus ipsi manu librando explorent, & argumentum quam accurate expressum sit? & quantum auri in illo artificio niteat? Praeterquam enim, quod mansueti & humani audietis, etiam invidiam illorum evitaveritis. Quis enim invideat ei, qui impertiat sibi, quod aequum est, atque donet? Quis vero non optet, quam longissime illum extendere aevum & bonis frui? Ut vero nunc habetis, teste caret vestra felicitas, invidiae opportunae sunt vestrae divitiae, suavitatis vita vestra expers. Neque enim aeque iucundum, puto, est, impleri solum, quod de leonibus aiunt & de genere luporum solivago: atque in convictu hominum dextrorum, & gratiam inire omnibus in rebus studentium: qui primo non patientur convivium esse mutum & vocis expers, sed in fabulis convivalibus, & iocis, non molestis, & vario genere

καὶ Φιλοφροσύναις ποικίλαις συνέσονται, οἷαι ἥδισται διατριβαὶ, Φίλαι μὲν Διονύσῳ, καὶ Ἀφροδίτῃ, Φίλαι δὲ Χάρισιν. ἔπειτα δὲ πρὸς ἅπαντας ἐς τὴν ὑστεραίαν διηγούμενοι, ὑμῶν τὴν δεξιότητα φιλεῖσθαι παρασκευά-
35 ζουσι. ταῦτα πολλοῦ πρίασθαι καλῶς εἶχεν. Ἐπεὶ ἐρήσομαι ὑμᾶς, εἰ μύοντες οἱ πένητες βαδίζοιεν, (ὑπαθώμεθα γὰρ οὕτως) οὐκ ἂν ὑμᾶς ἠνίασεν οὐκ ἔχοντας οἷς ἐπιδείξασθε τὰς ἀλουργεῖς ἐσθῆτας, καὶ τῶν ἀκολούθων τὸ πλῆθος, ἢ τῶν δακτυλίων τὸ μέγεθος; ἐῶ λέγειν ὡς καὶ ἐπιβουλὰς, καὶ μίση παρὰ τῶν πενήτων ἀναγκαῖον ἐγγίνεσθαι πρὸς ὑμᾶς, ἢν μόνοι τρυφᾶν ἐθέλητε. ἃ μὲν γὰρ εὔξεσθαι καθ' ὑμῶν ἀπειλοῦσιν, ἀποτρόπαια, μὴ δὲ γένοιτο εἰς ἀνάγκην αὐτοὺς καταστῆναι τῆς εὐχῆς· ἐπεὶ οὔτε ἀλλάντων γεύσεσθε, οὔτε πλακοῦντος, ἢ εἴτι λείψανον τῆς κυνός· ἡ Φακῆ δὲ ὑμῖν

1 Φιλοφροσύναις) Δεξιώσεσιν ἢ προσηνείαις. V.

6 Εἰ μύοντες) Καμμύοντες, τουτέστιν ὀφθαλμοὺς κλείοντες. V.

comitatis una verſabuntur: quod genus ſuaviſſimae conſuetudinis Baccho amicum & Veneri, amicum Gratiis. Tum vero poſtridie narranda apud omnes dexteritate veſtra amorem *vobis* conciliabunt. Haec vero vel magno redimere bonum fuerit. Namque interrogabo vos, ſi clauſis oculis incederent pauperes, ponamus enim hoc; nonne vobis id moleſtum eſſet? non habentibus, quibus oſtenderetis veſtes purpureas, & pediſſequorum turbam, aut ſpeciem anulorum. Omitto dicere, fieri non poſſe, quin inſidias & odia contra vos concipiant pauperes, ſi vivere in deliciis ſoli velitis. Quae enim ſe vota contra vos facturos minantur, abominanda ſunt; & abſit, ut in neceſſitatem eorum votorum deveniant. Nam neque farcimen guſtabitis, neque placentam, niſi ſi quid forte canis reli-

σαπέρδην ἐντετηκότα ἔξει· ὗς δὲ καὶ ἔλαφος ὀπτώμενοι μεταξὺ θρασμὸν βουλεύσουσιν ἐκ τοῦ ὀπτανείου ἐς τὸ ὄρος· καὶ ὄρνις ψύτταν κατατείναται, ἄπτεροι καὶ αὗται, παρ' αὐτοὺς τοὺς πένητας ἐκπετήσονται. τὸ δὲ μέγιστον, οἱ ὡραιότατοι τῶν οἰνοχόων Φαλακροὶ ἐν ἀκαιρεῖ τοῦ χρόνου ὑμῖν γενήσονται, ἐπὶ κατεαγότι καὶ ταῦτα τῷ ἀμφορεῖ. πρὸς τάδε βουλεύεσθε, ἃ καὶ τῇ ἑορτῇ πρέποντα γένοιτ' ἂν, καὶ ὑμῖν ἀσφαλέστατα, καὶ ἐπικουφίζετε πολλὴν πενίαν αὐτοῖς, ἀπ' ὀλίγου τελέσματος φίλους οὐ μεμπτοὺς ἕξοντες.

1 Σαπέρδην) Ὅτι αἱ ἀφυῖαι καλάμοις διαπεπαρμέναι καὶ τεταριχευμέναι σαπέρδαι λέγονται· ἢ τὰ ὕεια τεμάχη ἃ γόνδης Παφλαγόνες φασί. V.

3 Ψύττα κατατείναται) Ψύττα ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν τάσσεται. V.

querit: lenticula vobis ſaperdae tabem habebit: aper & cervus, dum aſſantur, fugam de culina meditabuntur in ſaltum: & gallinae, ilicet! contentis *alis* etiam implumes ad ipſos pauperes avolabunt: quod vero maximum, pincernarum formoſiſſimi, calvi vobis uno momento fient, idque fracta inſuper amphora. Ad haec, quae tum dies feſtos deceant, tum vobis ſint tutiſſima, ſtatuite, & multam illis paupertatem levate, quos parva penſione *interpoſita* amicos habebitis minime contemnendos.

ΟΙ ΠΛΟΥΣΙΟΙ ΤΩ ΚΡΟΝΩ ΧΑΙΡΕΙΝ.

Πρὸς γάρ σε οἴει μόνον ὑπὸ τῶν πενήτων ταῦτα γεγράφθαι, ὦ Κρόνε, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ Ζεὺς ἤδη ἐκκεκώφωται πρὸς αὐτῶν ἀναβοώντων καὶ αὐτὰ δὴ ταῦτα, 36

DIVITES SATURNO SALUTEM.

Nimirum ad te ſolum ſcripta eſſe a pauperibus iſta, Saturne, exiſtimas? Nonne etiam Iuppiter diu eſt cum ab iſtis obtunditur clamantibus, & diviſionem fieri poſtulan-

τὸν ἀναδασμὸν ἀξιούντων γενέσθαι, καὶ αἰτιωμένων τήν τε εἱμαρμένην ὡς ἄνισον τὴν νομὴν πεποιημένην, καὶ ἡμᾶς ὅτι μηδενὸς αὐτοῖς μεταδιδόναι ἀξιοῦμεν; ἀλλ' οἶδεν ἐκεῖνος ἅτε Ζεὺς ὤν, παρ' οἷς τιτιν ἡ αἰτία, καὶ διὰ τοῦτο παρακούει αὐτῶν τὰ πολλά· σοὶ δὲ ὅμως ἀπολογησόμεθα, ἐπείπερ ἄρχεις γε νῦν ἡμῶν. ἡμεῖς γὰρ ἅπαντα πρὸ ὀφθαλμῶν λαβόντες, ἃ γέγραφας, ὡς καλὸν ἐπικουρεῖν ἀπὸ πολλῶν τοῖς δεομένοις, καὶ ὡς ἥδιον συνεῖναι, καὶ συνευωχεῖσθαι τοῖς πένησιν, ἀεὶ διετελοῦμεν οὕτω ποιοῦντες, ἰσοδιαιτητὰς καθεστῶτες, ὡς
37 ἂν μηδὲ τὸν συνδιαιτητὴν αὐτῶν αἰτιάσασθαί τι. Οἱ δὲ ὀλίγων ἐν ἀρχῇ δεῖσθαι φάσκοντες, ἐπειδήπερ ἅπαξ αὐτοῖς ἀνεπετάσαμεν τὰς θύρας, οὐκ ἀνίεσαν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις αἰτοῦντες. εἰ δὲ μὴ πάντα εὐθύς, μηδὲ πρὸς ἕπος λαμβάνοιεν, ὀργή, καὶ μῖσος, καὶ πρόχειροι αἱ βλασφημίαι· κἂν εἴτι ἐπιψεύδοιντο ἡμῖν, ἀλλ' οἵ γε ἀκούον-

14 Πάντα εὐθύς) Ἤτοι παρευθύς, ἢ ὅσα ἤτησαν. V.

tibus, & fatum accuſantibus, quod inaequalem illam diviſionem fecerit, & nos, qui nihil impertiri illis dignemur? Verum novit ille, ut qui ſit Iuppiter, penes utros culpa ſit, & ob id ipſum preces illorum ſurda fere aure tranſmittit. Interim tamen cauſam apud te, qui nunc certe nobis imperes, dicemus. Nos enim, quibus, quae ſcripſiſti, ante oculos verſarentur omnia, tanquam pulchrum eſſet auxilium ferre de ſua copia indigentibus, & ſuavius, verſari cum pauperibus atque epulari, ſemper faciebamus ita, aequo ipſi victu utentes, adeo ut neque victor eorum, quod accuſaret, haberet. At iſti, qui paucis initio opus ſe habere dixerant, cum ſemel fores iis aperuiſſemus, alia ſuper alia petere non deſierunt. Si vero non omnia ſtatim neque in ipſo verbo acciperent; ira, & odium, & maledicta in promtu. Ac ſi quid mendacio nobis affingerent,

τες ἐπίστευον ἂν, ὡς ἀκριβῶς εἰδόσιν ἐκ τοῦ συγγεγονέναι. ὥστε δυοῖν θάτερον, ἢ μὴ διδόντα ἐχθρὸν εἶναι πάντως ἔδει, ἢ πάντα προϊεμένους, αὐτίκα μάλα πένεσθαι, καὶ τῶν αἰτούντων καὶ αὐτὸν εἶναι. Καὶ τὰ μὲν 38
ἄλλα μέτρια· ἐν δὲ τοῖς δείπνοις αὐτοῖς, ἀμελήσαντες τοῦ ἐμπίπλασθαι, καὶ γαστρίζεσθαι, καὶ αὐτοὶ ἐπειδὰν πλείω τοῦ ἱκανοῦ πίωσιν, ἢ παιδὸς ὡραίου, μεταξὺ ἀναδόντος τὸ ἔκπωμα, ἔνυξαν τὴν χεῖρα, ἢ παλλακῆ, ἢ γαμετῇ γυναικὶ ἐπεχείρησαν· εἶτα κατεμέσαντες τοῦ συμποσίου, ἐς τὴν ὑστεραίαν λοιδοροῦνται ἡμῖν κατελθόντες, ὡς ἐδίψησαν, καὶ ὡς λιμῷ συνῆσαν διηγούμενοι. καὶ εἴ σοι ταῦτα καταψεύδεσθαι αὐτῶν δοκοῦμεν, τὸν ὑμέτερον παράσιτον ἀναμνήσθητι, τὸν Ἰξίονα· ὃς ἀξιωθεὶς κοινῆς τραπέζης, ἀξίωμα ἴσον ἔχων ὑμῖν, τῇ Ἥρᾳ

6 Γαστρίζεσθαι) Γαστρίζεσθαι, λαυρότερον τρέφεσθαι, ἢ ὑπὲρ τὴν χρείαν, γαστριμαργεῖν. V.

credebant tamen, qui audirent, velut accurate ipso ex victu scientibus. Itaque alterum de duobus, aut, si nihil dares, inimicum omnino esse oportebat; aut, si omnia illis *dapienda* permitteres, ipsum fieri statim pauperem, & unum eorum, qui ab aliis peterent. Ac reliqua tolerabilia: in ipsis vero coenis non satis habentes impleri, & ingurgitare se; etiam ipsi, ubi plus, quam satis esset, bibissent, vel formosi pueri, dum poculum praebet, manum stringebant, vel pellicem aut coniugem adeo tentare audebant. Deinde ubi vomitu opplevere triclinium, postridie maledictis nos perstringunt; quam sitierint, quam famis convictores fuerint, enarrant. Et si haec mentiri contra eos videamur, vestri illius parasiti recordare, Ixionis, qui communi dignatus mensa, dignationem aequalem vobis habens, ebrius cum esset, Iunonis pudorem tentavit

39 μεθυσθεὶς ἐπεχείρει ὁ γενναῖος. Ταῦτά ἐστι καὶ τὰ τοιαῦτα, ὑφ' ὧν ἡμεῖς ἐβουλευσάμεθα πρὸς τὸ λοιπὸν, ἀσφαλείας τῆς ἡμετέρας ἕνεκεν, μηκέτι ἐπίβατον ποιεῖν αὐτοῖς τὴν οἰκίαν. εἰ δὲ ἐπὶ σοῦ συνθοῖντο, μετρίων δεήσεσθαι, ὥσπερ νῦν φασι, μηδὲν δὲ ὑβριστικὸν ἐν τοῖς συμποσίοις ἐργάσεσθαι, κοινωνούντων ἡμῖν καὶ συνδειπνούντων τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. καὶ τῶν ἱματίων, ὡς σὺ κελεύεις, πέμψομεν, καὶ τοῦ χρυσίου ὁπόσον εἰόν τε, καὶ προσδαπανήσομεν, καὶ ὅλως οὐδὲν ἐλλείψομεν· καὶ αὐτοὶ δὲ ἀφέμενοι τοῦ κατὰ τέχνην ὁμιλεῖν ἡμῖν, φίλοι ἀντὶ κολάκων καὶ παρασίτων ἔστωσαν, ὡς ἡμᾶς γε οὐδὲν ἂν αἰτιάσαιο, καὶ ἐκείνων τὰ δέοντα ποιεῖν ἐθελόντων.

vir fortis. Haec ſunt & talia, quibus inducti decrevimus in poſterum noſtrae ſecuritatis cauſa, non amplius acceſſum illis in noſtras domus praebere. Si vero te arbitro ac vindice ſpondeant, moderata ſe, uti nunc aiunt, perituros, neque contumelioſum quidquam admiſſuros in conviviis, in communionem veniunto, quod bene vertat, nobiſcum epulantor. Etiam de veſtibus, ut imperas, mittemus, ac de auro etiam, quantum aequum fuerit, inſuper impendemus. Atque in univerſum nulla in parte deficiemus. Verum ipſi quoque ex arte nobiſcum agere deſinunto, pro adulatoribus & paraſitis amici ſunto. Nos quidem, ſi & iſti facere officium voluerint, nulla in re accuſabis.

ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ Η ΛΑΠΙΘΑΙ.

ΦΙΛΩΝ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

ΦΙΛ. ΠΟΙΚΙΛΗΝ, ὦ Λυκῖνε, διατριβὴν φασι γε- 1
γενῆσθαι ὑμῖν χθὲς ἐν Ἀριστα ινέτου παρὰ τὸ δεῖπνον, καί τινας φιλοσόφους λόγους εἰρῆσθαι, καὶ ἔριν οὐ σμικρὰν συστῆναι ἐπ' αὐτοῖς· εἰ δὲ μὴ ἐψεύδετο Χαρῖνος, καὶ ἄχρι τραυμάτων προχωρῆσαι τὸ πρᾶγμα, καὶ τέλος αἵματι διαλυθῆναι τὴν συνουσίαν.

ΛΥΚ. Καὶ πόθεν, ὦ Φίλων, ἠπίστατο Χαρῖνος ταῦτα; οὐ γὰρ συνεδείπνει μεθ' ἡμῶν.

1 ΣΥΜΠ. Η ΛΑΠ.) Συμπόσιον ἢ Λαπίθαι ἐπιγέγραπται. ἄφνω μοίωται γὰρ τοῖς ἐν τῷ γάμῳ τοῦ Πειριθόου τετελεσμένοις· κἀκεῖ γὰρ οἱ Κένταυροι μεθυσθέντες, εἶτα τοῖς τῶν Λαπιθῶν γυναιξὶν ὑβριστικῶς ἐπιθέμενοι, μέχρι τραυμάτων καὶ φόνων προὐχώρησαν, ἀφ' οὗ καὶ εἰς πόλεμον προὔβησαν ἄσπονδον. τῶν Λαπιθῶν γάρ τις γάμους ἐπιτελῶν, ἐκάλεσέ τινας τῶν Λαπιθῶν, καί τινας τῶν Κενταύρων· εἰς δὲ τῶν Κενταύρων ὁ Εὐρυτίων μεθυσθείς, τὴν νύμφην ἐβουλήθη βιάσασθαι. κρατήσαντες οὖν αὐτὸν οἱ Λαπίθαι, ἀπέτεμον αὐτοῦ τὴν ῥῖνα, καὶ τὰ ὦτα, καὶ ἐκ τούτου συνεκροτήθη Λαπίθαις κατὰ τῶν Κενταύρων ὁ πόλεμος. V. (*Maro* in Georg. C.)

CONVIVIUM SEU LAPITHAE.

PHILON ET LYCINUS.

Phil. VARIA vos ratione tempus fefelliſſe aiunt heri in coena apud Ariſtaenetum, & philoſophos quoſdam ſermones habitos, & contentionem non parvam ſuper iis ortam, ac, ſi non mentitus eſt Charinus, ad vulnera uſque rem proceſſiſſe, ac ſanguine diſſolutam diſputationem.

Lyc. Et unde, mi Philo, ſciebat iſta Charinus? neque enim nobiſcum coenavit.

ΦΙΛ. Διονίκου, ἔφη, τοῦ ἰατροῦ ἀκοῦσαι. Διόνικος δέ, καὶ αὐτὸς, οἶμαι, τῶν συνδείπνων ἦν.

ΛΥΚ. Καὶ μάλα. οὐ μὴν ἐξ ἀρχῆς γε οὐδ' αὐτὸς ἅπασι παρεγένετο, ἀλλὰ ὀψὲ μεσούσης σχεδὸν ἤδη τῆς μάχης, ἐπέστη ὀλίγον πρὸ τῶν τραυμάτων. ὥστε θαυμάζω, εἴ τι σαφὲς εἰπεῖν ἐδύνατο, μὴ παρακολουθήσας ἐκείνοις, ἀφ' ὧν ἀρξαμένη ἐς τὸ αἷμα ἐτελεύτησεν αὐτοῖς ἡ φιλονεικία.

2 ΦΙΛ. Τοιγαροῦν, ὦ Λυκῖνε, καὶ ὁ Χαρῖνος αὐτὸς, εἰ βουλοίμεθα τἀληθῆ ἀκοῦσαι, καὶ ὅπως ἐπράχθη ἕκαστα, παρὰ σὲ ἡμᾶς ἦκειν ἐκέλευε· καὶ τὸν Διόνικον γὰρ αὐτὸν εἰπεῖν, ὡς αὐτὸς μὲν οὐ παραγένοιτο ἅπασι, σὲ δὲ ἀκριβῶς εἰδέναι τὰ γεγενημένα, καὶ τοὺς λόγους αὐτοὺς ἀπομνημονεῦσαι, ἅτε μὴ παρέργως τῶν τοιούτων, ἀλλ' ἐν σπουδῇ ἀκροώμενον. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ἑστιῶν ἡμᾶς ἡδίστην ταύτην ἑστίασιν, ἧς οὐκ οἶδ' ἄν τις ἡδίων ἔμοιγε· καὶ μάλιστα ὅσῳ νήφοντες ἐν εἰρήνῃ, καὶ

Phil. E Dionico se, dicebat, audisse Medico. Fuit autem, puto, ipse inter convivas Dionicus.

Lyc. Omnino: neque tamen ab initio inde omnibus ipse quoque interfuit: sed sero, media fere iam pugna, paulo ante vulnera ipse, supervenit. Itaque miror, si quid satis certum dicere potuit, qui non interfuerit iis, a quibus coepta contentio in sanguinem illis exiit.

Phil. Itaque, Lycide, ipse quoque Charinus, si vera audire, & ut acta sint singula, vellemus, ad te nos ire iussit: Dionicum enim ipsum dixisse, se non interfuisse omnibus; te vero, quidquid actum sit, accurate scire, & ipsos sermones memoria complexum, quippe qui non obiter talia, sed studiose audire soleas. Itaque non effugies, quin epulo nos iucundissimo excipias: mihi quidem certe nullum eo iucundius; idque eo magis, quod sobrii in pa-

ἀναιμωτὶ ἔξω βέλους ἐστιασόμεθα· εἴτε γέροντες ἐμπαρῴνησάν τι παρὰ τὸ δεῖπνον, εἴτε νέοι, εἰπεῖν τε ὅσα ἥκιστα ἐχρῆν ὑπὸ τοῦ ἀκράτου προαχθέντες, καὶ πρᾶξαι.

ΛΥΚ. Νεανικώτερα ἡμᾶς, ὦ Φίλων, ἀξιοῖς ἐκφέρειν 3 ταῦτα πρὸς τοὺς πολλοὺς, καὶ ἐπεξιέναι διηγουμένους πράγματα, ἐν οἴνῳ καὶ μέθῃ γενόμενα, δέον λήθην ποιήσασθαι αὐτῶν, καὶ νομίζειν ἐκεῖνα πάντα θεοῦ ἔργα τοῦ Διονύσου εἶναι, ὃς οὐκ οἶδα εἴ τινα τῶν αὐτοῦ ὀργίων ἀτέλεστον καὶ ἀβάκχευτον περιεῖδεν. ὅρα οὖν μὴ κακοήθων τινῶν ἀνθρώπων ἢ τὸ ἀκριβῶς τὰ τοιαῦτα ἐξετάζειν, ἃ καλῶς ἔχει ἐν τῷ συμποσίῳ καταλιπόντας ἀπαλλάττεσθαι. μισῶ γάρ, φησι καὶ ὁ ποιητικὸς λόγος, μνάμονα συμπόταν. καὶ οὐδὲ ὁ Διόνικος ὀρθῶς

1 Ἔξω βέλους) Δεξιώτατα κέχρηται τούτῳ, ἀπὸ τῶν πολέμων ἐπὶ τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν μεταβαλών. ἐπὶ μὲν γὰρ τῶν πολέμων ἔξω φασὶ βέλους τοὺς ἀποτέρω τυγχάνοντας βολῆς. ἐνταῦθα δὲ, ἐπειδὴ ἐν τῇ ἑστιάσει πόλεμος μεθυόντων συνέρχεται, εἶτα τἀκεῖ γεγενημένα διηγεῖσθαι καθ' ἡσυχίαν προῄρηται, παίζων φησὶ, ὅτι διηγοῦ ἡμῖν προθύμως ὑπ' οὐδενὸς ἄτε διεγκλούμενος τῶν πεπραγμένων. ἔξω γὰρ τυγχάνομεν ὄντες τοῦ χθεσινοῦ πολέμου καὶ τῆς ἐκεῖ παροινίας. V.

ce & ſine ſanguine, extra teli iactum epulabimur, ſive ſenes vinolento furore turbarint convivium, ſive iuvenes, inducti nempe a mero & dicere, quae minime opus erat, & facere.

Lyc. Nimis tu, Philo, acriter a nobis petis, ut in vulgus efferamus iſta & perſequamur, narrandis, quae per vinum atque ebrietatem facta ſunt, cum oblivioni mandanda potius, & Dei, Bacchi, opera putanda ſint omnia: qui neſcio an quemquam ſuis orgiis non initiatum, neque operatum Bacchicis ſacris, praetermittat. Vide igitur, ne malignorum hominum ſit accurate exquirere talia, quibus in ipſo convivio relictis decet diſcedere. Namque *Odi*, ut habet poëticum illud verbum, *convivam memorem*. Nec bene Dio-

ἐποίησε πρὸς τὸν Χαρῖνον, αὐτὰ ἐξαγορεύσας, καὶ πολλὴν τὴν ἑωλοκρασίαν κατασκεδάσας ἀνδρῶν φιλοσόφων· ἐγὼ δὲ, ἄπαγε, οὐκ ἄν τι τοιοῦτον εἴποιμι.

4 ΦΙΛ. Θρύπτῃ ταῦτα, ὦ Λυκῖνε. ἀλλ' οὔτι γε πρὸς ἐμὲ οὕτω ποιεῖν ἐχρῆν, ἀκριβῶς γιγνώσκων πολὺ πλέον ἐπιθυμοῦντά σε εἰπεῖν, ἢ ἐμὲ ἀκοῦσαι· καί μοι δοκεῖς εἰ ἀπορήσειας τῶν ἀκουσομένων, κἂν πρὸς κίονά τινα, ἢ πρὸς ἀνδριάντα ἡδέως ἂν προσελθὼν, ἐκχέαι, πάντα συνείρων ἀμυστί. εἰ γοῦν ἐθελήσω ἀπαλλάττεσθαι νῦν, οὐκ ἐάσεις με ἀνήκοον ἀπελθεῖν, ἀλλ' ἕξεις, καὶ παρακολουθήσεις, καὶ δεήσῃ. κἀγὼ θρύψομαι πρὸς σὲ ἐν τῷ μέρει· καὶ εἴ γε δοκεῖ, ἀπίωμεν ἄλλου αὐτὰ πευσόμενοι, σὺ δὲ μὴ λέγε.

1 Καὶ πολλὴν τὴν ἑωλοκρασίαν) Ἥνίκα συνέπινον ἀλλήλοις παρ' Ἀθήναις οἱ νέοι, ἐπὶ ἑκάστου κρατῆρος οἶνου ἐτίθετο· καὶ εἴ τις ἐκαθεύδησε μὴ πιὼν τὸν ἴδιον κρατῆρα, πρωῒ κατὰ τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς ἐξεχέετο, καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο ἑωλοκρασία. ἔωλον γὰρ τὸ χθεσινόν. εἴρηται οὖν ἐνταῦθα μεταφορικῶς, ἀντὶ τοῦ ὕβρει. V.

9 Ἀμυστί) Ἄτευ τοῦ μῦσαι, καὶ κλεῖσαι τὸ στόμα. V.

nicus, quod apud Charinum ista elocutus est, & hesternae coenae reliquiis perfudit viros philosophos. Ego vero, abfit, ne quid dicam eiusmodi.

Phil. Delicias facis, Lycine. Sed apud me certe hoc agere non conveniebat, qui certo sciam, te multo malle narrare hoc mihi, quam me audire: ac videris mihi, si non habeas, qui audire velint, vel ad columnam statuamve cupide accessurus, effusurusque uno spiritu connexa inter se omnia. Si proinde nunc discedere velim, non sinas me, nondum auditis illis abire; sed venias, persequaris, roges. Hic ego viciſſim faciam me delicatum apud te. Et, si videtur, abeamus percontatum ista ex aliis. At tu noli dicere.

ΛΥΚ. Μηδὲν πρὸς ὀργήν, θηγήσομαι γάρ, ἐπείπερ οὕτω προθυμῇ, ἀλλ' ὅπως μὴ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖς.

ΦΙΛ. Εἰ μὴ παντάπασιν ἐγὼ ἐπιλέλησμαι Λυκίνου, αὐτὸς σὺ ἄμεινον ποιήσεις αὐτὸ, καὶ φθάσεις εἰπὼν ἅπασιν, ὥστε οὐδὲν ἐμοῦ δέησῃ. Ἀλλ' ἐκεῖνό μοι πρῶτον εἰπὲ, τῷ παιδὶ τῷ Ζήνωνι ὁ Ἀριστταίνετος ἀγόμενος γυναῖκα, εἰστία ὑμᾶς; 5

ΛΥΚ. Οὐκ, ἀλλὰ τὴν θυγατέρα ἐξεδίδου αὐτὸς τὴν Κλεανθίδα τῷ Εὐκρίτου τοῦ δανειστικοῦ τῷ φιλοσοφοῦντι.

ΦΙΛ. Παγκάλω, νὴ Δία, μειρακίῳ, ἁπαλῷ γε μὴν ἔτι, καὶ οὐ πάνυ καθ' ὥραν γάμων.

ΛΥΚ. Ἀλλ' οὐκ εἶχεν ἄλλον ἐπιτηδειότερον, οἶμαι. τοῦτον οὖν κόσμιόν τε εἶναι δοκοῦντα, καὶ πρὸς φιλοσο-

1 Μηδὲν πρὸς ὀργήν) Τὸ μηδὲν πρὸς ὀργήν, καὶ τὸ ἀλλ' ὅπως μὴ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖς, τὰ δύο κῶλα ἐκλείπουσι τῶν αὐτοτελῶν ῥημάτων κατ' ἔθος Ἀττικόν. τὸ μὲν πρῶτον, τὸ σχοῖνος ἐλλείπει, τὰ δὲ τὸ σκόπει. V. (ὡς πολλάκις παρεθέμεθα addunt C.)

Lyc. Bona verba! Narrabo enim, quando ita cupidus es; sed ne multis dicas.

Phil. Nisi plane ego Lycini ingenium oblitus sum, ipse tu hoc melius feceris, & occupabis dicere omnibus, ne mea opera opus sit. Sed illud mihi dic prius, filione suo Zenoni Aristaenetus uxorem cum daret, convivio vos excepit?

Lyc. Non: sed filiam ipse Cleanthidem Eucriti foeneratoris filio collocavit, philosophanti.

Phil. Pulcherrimo, ita me Iuppiter! adolescentulo, sed tenero adhuc & nondum nuptiis maturo.

Lyc. Sed non habuit, puto, alium magis idoneum. Hunc igitur, qui & honestus esse videretur, & animum appli-

φίαν ὡρμημένον, ἔτι δὲ μόνῳ ὄντα πλουσίῳ τῷ Εὐκρίτῳ, προείλετο νυμφίον ἐξ ἁπάντων.

ΦΙΛ. Οὐ μικρὰν λέγεις αἰτίαν τὸ πλουτεῖν τὸν Εὔκριτον. ἀτὰρ, ὦ Λυκῖνε, τίνες οἱ δειπνοῦντες ἦσαν;

6 ΛΥΚ. Τοὺς μὲν ἄλλους τί ἂν σοι λέγοιμι; οἱ δὲ ἀπὸ φιλοσοφίας, καὶ λόγων, οὕσπερ ἐθέλεις, οἶμαι, ἀκοῦσαι μάλιστα, Ζηνόθεμις ἦν ὁ πρεσβύτης, ὁ ἀπὸ τῆς στοᾶς, καὶ ξὺν αὐτῷ Δίφιλος ὁ Λαβύρινθος ἐπίκλην, διδάσκαλος ὢν οὗτος τοῦ Ἀρισταινέτου υἱέος, τοῦ Ζήνωνος· τῶν δὲ ἀπὸ τοῦ περιπάτου Κλεόδημος, οἶσθα τὸν στωμύλον, τὸν ἐλεγκτικόν; ξίφος αὐτὸν οἱ μαθηταὶ καὶ κοπίδα καλοῦσιν. ἀλλὰ καὶ ὁ Ἐπικούρειος Ἕρμων παρῆν, καὶ εἰσελθόντα γε αὐτὸν, εὐθὺς ὑπεβλέποντο οἱ Στωϊκοὶ, καὶ ἀπεστρέφοντο, καὶ δῆλοι ἦσαν ὥσπερ τινὰ πατραλοίαν καὶ ἐναγῆ μυσαττόμενοι. οὗτοι μὲν Ἀρισταινέτου αὐτοῦ φίλοι, καὶ συνήθεις ὄντες, παρε-

8 Ὁ Λαβύρινθος) Λαβύρινθος ἦν οἴκημα σκολιώτατον. καὶ ἐπειδὴ σκολιὸς ἦν ἐν ταῖς ζητήσεσι, διὰ τοῦτο ἐπεκλήθη Λαβύρινθος. V.

11 Καὶ κοπίδα καλοῦσιν) Μάχαιραν. V.

15 Ἐναγῆ) Ἀκάθαρτον, μιαρόν. G.

cuisse ad philosophiam, insuper vero unicum in domo Eucriti divitis, sponsum praeoptavit ex omnibus.

Phil. Non parvam mihi narras causam, Eucriti divitias. Sed convivae quinam erant, Lycine?

Lyc. Reliquos quid tibi dicam? de philosophis autem atque eruditis, quos, puto, audire cupis maxime, erat Zenothemis ille de porticu, & cum illo Diphilus cognomine Labyrinthus, Zenonis, Aristaeneti filii, magister. De Peripateticis autem Cleodemus. Nosti argutum illum & redarguendi peritum? Gladium & Falcem appellant discipuli. Verum Epicureus quoque Hermon aderat: quem statim, cum ingrederetur, torvum intuebantur Stoici atque averfabantur, manifeste velut parricidam & impiatum hominem abominati. Hi Aristaeneti ipsius amici & familia-

κέκληντο ἐπὶ δεῖπνον, καὶ ξὺν αὐτοῖς ὁ γραμματικὸς Ἱστιαῖος, καὶ ὁ ῥήτωρ Διονυσόδωρος. Διὰ δὲ τὸν νυμφίον 7
τὸν Χαιρέαν, Ἴων ὁ Πλατωνικὸς συνειστιᾶτο, διδάσκαλος αὐτοῦ ὤν, σεμνός τις ἰδεῖν, καὶ θεοπρεπὴς, καὶ πολὺ τὸ κάσμιον ἐπιφαίνων τῷ προσώπῳ. κανόνα γοῦν οἱ πολλοὶ ὀνομάζουσιν αὐτὸν, εἰς τὴν ὀρθότητα τῆς γνώμης ἀποβλέποντες. καὶ ἐπεὶ παρῆλθεν, ὑπεξανίσταντο πάντες αὐτῷ, καὶ ἐδεξιοῦντο ὡς τινα τῶν κρειττόνων· καὶ ὅλως, θεοῦ ἐπιδημία τὸ πρᾶγμα ἦν. Ἴων ὁ θαυμαστὸς συμπαρῶν. Δέον δὲ ἤδη κατακλίνεσθαι, ἁπάν- 8
των σχεδὸν παρόντων, ἐν δεξιᾷ μὲν εἰσιόντων αἱ γυναῖκες ὅλον τὸν κλινῆρα ἐκεῖνον ἐπέλαβον, οὐκ ὀλίγαι οὖσαι, καὶ ἐν αὐταῖς ἡ νύμφη, πάνυ ἀκριβῶς ἐγκεκαλυμμένη, ὑπὸ τῶν γυναικῶν περιεχομένη· ἐς δὲ τὸ ἀντίθυρον ἡ ἄλλη πληθὺς, ὡς ἕκαστος ἀξίας εἶχε. Κατ' 9

11 Αἱ γυναῖκες) Σημειοῦ ὅτι ἐπὶ τῶν γάμων οἱ παλαιοὶ τὰς γυναῖκας ἐπὶ μιᾶς τραπέζης τοῖς ἀνδράσι συνειστίων, καὶ ἀντιπροσώπους αὐτὰς ἐκάθιζον τῶν ἀνδρῶν, ὅπερ οὐ σεμνὸν οἶμαι. V.

res invitati ad coenam fuerant, & cum illis Grammaticus Hiſtiaeus & Dionyſodorus Rhetor. Propter ſponſum vero Chaeream Platonicus Ion una coenabat, illius magiſter, venerabilis adſpectu atque auguſtus, ipſo qui vultu multum prae ſe ferret honeſtatis: quare Canonem illum vocant vulgo, ad mentem viri ſemper rectam reſpicientes. Advenienti igitur aſſurgere omnes, & illum, tanquam Deum aliquem, ſalutare: & omnino Dei alicuius inter homines peregrinatio videbatur admirabilis illius Ionis praeſentia. Cum vero iam accumbendum eſſet, praeſentibus fere omnibus, ad dextram intrantium totum illum lectum mulieres occupabant, quae non paucae aderant; & inter eas ſponſa, accurate velata, circumdata mulieribus: in lecto vero ianuae oppoſito alia multitudo, pro ſua quiſque

ἀντικρὺ δὲ τῶν γυναικῶν, πρῶτος ὁ Εὔκριτος, εἶτα ὁ Ἀρισταίνετος. εἶτα ἐνεδοιάζετο, πότερον χρὴ πρότερον Ζηνόθεμιν τὸν Στωϊκὸν, ἅτε γέροντα, ἢ Ἕρμωνα τὸν Ἐπικούρειον, ἱερεὺς γὰρ ἦν τῶν Ἀνάκων, καὶ γένους τοῦ πρώτου ἐν τῇ πόλει· ἀλλὰ ὁ Ζηνόθεμις τὴν ἀπορίαν ἔλυσεν· εἰ γάρ με, φησὶν, ὦ Ἀρισταίνετε, δεύτερον ἄξεις Ἕρμωνος, τουτουὶ τοῦ ἀνδρὸς, ἵνα μηδὲν ἄλλο κακὸν εἴπω, Ἐπικουρείου, ἄπειμι, ὅλον σοι τὸ συμπόσιον καταλιπὼν, καὶ ἅμα τὸν παῖδα ἐκάλει, καὶ ἐξιόντι ἐῴκει. καὶ ὁ Ἕρμων, Ἔχε μὲν, ὦ Ζηνόθεμι, τὰ πρῶτα, ἔφη, ἀτὰρ εἰ καὶ μηδέν τι ἕτερον, ἱερεῖ γε ὄντι ὑπεξίστασθαι καλῶς εἶχεν, εἰ καὶ τοῦ Ἐπικούρου πάνυ καταπεφρόνηκας. ἐγέλασα, ἦ δ' ὃς ὁ Ζηνόθεμις, Ἐπικούρειον ἱερέα· καὶ ἅμα λέγων κατεκλίνετο, καὶ μετ' αὐτὸν ὅμως ὁ Ἕρμων, εἶτα Κλεόδημος ὁ Περιπατητικὸς, εἶτα ὁ Ἴων, καὶ ὑπ' ἐκεῖνον ὁ νυμφίος, εἶτ' ἐγὼ,

2 Ἐνεδοιάζετο) Ἠμφισβητεῖτο. V.
3 Ἀνακας γὰρ ἔλεγον αὐτοὺς, καὶ
4 Τοῖν Ἀνάκοιν) Τῶν Διοσκούρων. Ἀνάκειον τὸ ἱερὸν αὐτῶν. V.

dignitate, *accubuit*. E regione denique mulierum primus Eucritus, deinde Ariſtaenetus: deinde dubium erat, utrum prius deceret, Zenothemin Stoicum quippe ſenem, an Hermonem Epicureum? Sacerdos enim erat Caſtorum, & primi in civitate generis. Sed ſolvit dubitationem Zenothemis. Etenim, *Si me*, inquit, *poſt Hermonem duces, virum iſtum, ne quid aliud ſiniſtri dicam, Epicureum, diſcedo, ſolidum tibi relinquo convivium*: & cum dicto puerum vocat, exiturum ſe ſimulat. Et Hermon, *Habe tibi*, inquit, *locum primum, Zenothemi. Verum, ſi nihil aliud, ſacerdoti certe decebat concedere, licet Epicurum omnino contemneres. Ridere lubet*, inquit Zenothemis, *ſacerdotem Epicureum!* & cum dicto accumbit, & poſt ipſum tamen Hermon; tum Cleodemus Peripateticus, deinde Ion, & ſub illo ſponſus; tum ego, & iuxta

καὶ παρ' ἐμὲ ὁ Δίφιλος, καὶ ὑπ' αὐτῷ ὁ Ζήνων ὁ μαθητὴς, εἶτα ὁ ῥήτωρ Διονυσόδωρος, καὶ ὁ γραμματικὸς Ἱστιαῖος.

ΦΙΛ. Βαβαὶ, ὦ Λυκῖνε, μουσεῖόν τι τὸ συμπόσιον διηγῇ σοφῶν τῶν πλείστων ἀνδρῶν, καὶ ἔγωγε τὸν Ἀρισταίνετον ἐπαινῶ, ὅτι τὴν εὐκταιοτάτην ἑορτὴν ἄγων, τοὺς σοφωτάτους ἑστιᾷν πρὸ τῶν ἄλλων ἠξίωσεν, ὅτιπερ τὸ κεφάλαιον ἐξ ἑκάστης αἱρέσεως ἀπανθισάμενος, οὐχὶ τοὺς μὲν, τούσδ' οὔ, ἀλλ' ἀναμὶξ ἅπαντας.

ΛΥΚ. Ἔστι γὰρ, ὦ ἑταῖρε, οὐχὶ τῶν πολλῶν τούτων πλουσίων, ἀλλὰ καὶ παιδείας μέλει αὐτῷ, καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ βίου τοῖς τοιούτοις ξύνεστιν. Εἰστιώμεθα οὖν ἐν ἡσυχίᾳ τὸ πρῶτον, καὶ παρεσκεύαστο ποικίλα. πλὴν οὐδὲν οἶμαι χρὴ καὶ ταῦτα καταριθμεῖσθαι, χυμοὺς, καὶ πέμματα, καὶ καρυκείας· ἅπαντα γὰρ ἄφθονα. ἐν τούτῳ δὲ ὁ Κλεόδημος ἐπικύψας ἐς τὸν Ἴωνα,

14 Χυμοὺς) Ζωμούς, V. 15 Καὶ πέμματα) Πλακοῦντας, V. (πλακούντια, C.) ibid. Καὶ καρυκείας) Ἀρτύματα, V.

me Diphilus, & ſub illo Zeno diſcipulus; poſtea Dionyſodorus Rhetor, & Hiſtiaeus Grammaticus.

Phil. Vah, Lycine, Muſeum quoddam mihi pro convivio narras, ſapientium plerorumque virorum. Laudo equidem Ariſtaenetum, qui in celebritate omnium exoptatiſſima, ſapientiſſimos accipere prae reliquis voluerit, delectis, qui uniuſcuiuſque ſectae flos ſunt, non hinc quibuſdam, reliquis non item, ſed indiſcretim omnibus.

Lyc. Eſt enim, ſodalis, non de vulgo divitum, ſed eruditionis amans, & maiorem vitae partem verſatur cum talibus. Epulabamur ergo primum placide: parata fuerant varia. Sed non opus eſt, arbitror, ea recenſeri, iuſcula & panificia & condimenta: copioſe enim *aderant* omnia. Inter haec vero Cleodemus ad Ionem ſe inclinans, *Viden'*,

Ὁρᾷς, ἔφη, τὸν γέροντα (Ζηνόθεμιν λέγων, ἐπήκουον γὰρ) ὅπως ἐμφορεῖται τῶν ὄψων, καὶ ἀναπέπλησται ζωμοῦ τὸ ἱμάτιον, καὶ ὅσα τῷ παιδὶ κατόπιν ἑστῶτι ὀρέγει, λανθάνειν οἰόμενος τοὺς ἄλλους, οὐ μεμνημένος τῶν μεθ' αὑτόν; δεῖξον οὖν καὶ Λυκίνῳ ταῦτα, ὡς μάρτυς ᾖ. ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἐδεόμην δείξοντός μοι τοῦ Ἴωνος, πολὺ πρότερον αὐτὰ ἐκ περιωπῆς ἑωρακώς. Ἅμα δὲ ταῦτα ὁ Κλεόδημος εἰπὼν, καὶ ἐπεισέπεσεν ὁ Κυνικὸς Ἀλκιδάμας ἄκλητος, ἐκεῖνο τὸ κοινὸν ἐπιχαριεντισάμενος, τὸν Μενέλαον αὐτόματον ἥκοντα. τοῖς μὲν οὖν πολλοῖς ἀναίσχυντα ἐδόκει πεποιηκέναι, καὶ ὑπέκρουον τὰ προχειρότατα· ὁ μὲν τὸ, Ἀφραίνεις Μενέλαε· ὁ δ',

7 Ἐκ περιωπῆς) Ἀπὸ ὑψηλοτέρου τόπου. V. (e specula. C.)

9 Ἐπιχαριεντισάμενος) Εὐτραπελευόμενος, σκώπτων. G.

10 Αὐτόματον) Ἀλκιδάμας αὐτόματος ἦλθεν. αὐτόκλητος. οἱ γὰρ εἰκῆ οἱ καὶ γνήσιοι. ἢν δέ τις μὴ τοιοῦτος παρεισφρῇ σὲ τῷ συμποσίῳ διεβάλλετο. καθ' ὃ καὶ Ἀλεξὶς ἐν τῷ, Ἄνθρωπος εἶναι μὴ δοκεῖς Κυρήναιος. καλεῖ γάρ τις ἐπὶ δεῖπνον ἕνα καλεῖ, πάρεισιν ὀκτωκαίδεκα ἄλλοι καὶ δεκ' ἅρματα καὶ συναρίδες δεκαπέντε. τούτοις δὴ δεῖ σε τ' ἀπιτήδεια ἐμβαλεῖν. ἀλλ' ἢν κράτιστον μηδένα καλέσαι. 1148. παρ' Ὁμηρ. Eustath. Vide & reliqua illic. At.... G. (Hos *Alexidis* versus emendatos a Casaubono, & suis numeris restitutos invenies ad Athen. p. 199. *Solan.*)

12 Ἀφραίνεις) Μωραίνεις, παραφρονεῖς, παρανομεῖς. G.

inquit, *senem*, (Zenothemin designabat; audiebam enim) *ut ingurgitat se pulmentariis, quam oppleta iure illius vestis, & quantum stanti post se puero porrigat! dum non videri se putat a reliquis, immemor illorum, qui post sunt? Ostende ergo ista etiam Lycino, ut sit testis.* Ego vero nihil opus habebam ostensuro mihi Ione, qui multo prius illa tanquam e specula videram. Adhuc dicebat ista Cleodemus, cum invocatus irruit Cynicus Alcidamas, communi illo venuste proverbio usus, *sponte venire Menelaum.* Plerisque ergo impudenter videbatur facere; itaque, quae in promtu erant, maxime muffitantes subiiciebant, alius illud, *Heus, Menelae, furis!* alius,

Ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ,
καὶ ἄλλα πρὸς τὸν καιρὸν εὐστοχα, καὶ χαρίεντα ὑποτονθορύζοντες. ἐς μέντοι τὰ φανερὸν οὐδεὶς ἐτόλμα λέγειν· ἐδεδοίκεσαν γὰρ τὸν Ἀλκιδάμαντα, βόην ἀτεχνῶς ὄντα, καὶ κρακτικώτατον Κυνικῶν ἁπάντων, παρ' ὃ καὶ ἀμείνων ἐδόκει, καὶ φοβερώτατος ἦν ἅπασιν. Ὁ δὲ Ἀριστaίνετος ἐπαινέσας αὐτὸν ἐκέλευε θρόνον τινὰ λαβόντα καθίζεσθαι παρὰ Ἱστιαῖόν τε καὶ Διονυσόδωρον. ὁ δὲ, Ἄπαγε, φησι, γυναικεῖον λέγεις, καὶ μαλθακὸν, ἐπὶ θρόνου καθίζεσθαι ἡ σκίμποδος, ὥσπερ ὑμεῖς ἐπὶ μαλακῆς ταύτης εὐνῆς μικροῦ δεῖν ὕπτιοι κατακείμενοι, ἐστιᾶσθε, πορφυρίδας ὑποβεβλημένοι. ἐγὼ δὲ, κἂν ὀρθοστάδην δειπνήσαιμι, ἐμπεριπατῶν ἅμα τῷ συμποσίῳ· εἰ δὲ καὶ κάμοιμι, χαμαὶ καὶ τὸν τρίβωνα 13

2 Ὑποτονθορύζοντες) Ὑπαγογγύζοντες. V.

4 Τὸν Ἀλκιδάμαντα βόην) Ὁ ποιητὴς ἐπὶ Μενελάου βοὴν τὴν μάχην εἶπεν. ὁ Λουκιανὸς δὲ παρῴδησεν αὐτὸ εὐτραπῶς ἐπὶ τοῦ Ἀλκιδάμαντος, λέγων βοὴν τὴν κραυγήν. οὐ βοὴν δὲ ἐνταῦθα, ἀλλὰ βόην, ὅ ἐστι κρακτικὸν καὶ θορυβώδη. ὃ καὶ διὰ τῶν ἑπομένων παρίστησιν κρακτικὸν ἐπινύκτας. V.

10 Σκίμποδος) Κραββάτου, σκάμνου. G.

Verum Agamemnoniae menti non iſta placebant,
& alia tempori illi opportuna & venuſta immurmurantes. Verum aperte dicere nemo audebat: metuebant enim Alcidamantem, clamoſum plane hominem & Cynicorum omnium vocaliſſimum: quam ob cauſam etiam videbatur ſuperior ceteris, formidabilis quidem omnibus. At collaudatum Ariſtaenetus iuſſit ſella capta aſſidere ad Hiſtiaeum atque Dionyſodorum. Ille vero, *Apage*, inquit, *muliebre quiddam iubes ac molle, in ſella aſſidere, aut lecto, ut vos, qui molli iſto cubili tantum non ſupini accumbentes epulamini, ſubiecta veſte purpurea. At ego vel erecto corpore coenaverim, inambulans ſimul in coenatione; ſeſſus autem humi ſubiecto palliolo*

ὑποβαλλόμενος, κείσομαι ἐπ' ἀγκῶνος, οἷον τὸν Ἡρακλέα γράφουσιν. οὕτως, ἔφη, γιγνέσθω, ὁ Ἀρισταίνετος, εἴ σοι ἥδιον. καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ἐν κύκλῳ περιιὼν ὁ Ἀλκιδάμας, ἐδείπνει, ὥσπερ οἱ Σκύθαι πρὸς τὴν ἀφθονωτέραν νομὴν μετεξανιστάμενος, καὶ τοῖς περιφέ-
14 ρουσι τὰ ὄψα συμπεριωστῶν. Καὶ μέντοι καὶ σιτούμενος ἐνεργὸς ἦν, ἀρετῆς πέρι καὶ κακίας μεταξὺ διεξιών, καὶ ἐς τὸν χρυσὸν καὶ τὸν ἄργυρον ἀποσκώπτων. ἠρώτα γοῦν τὸν Ἀρισταίνετον, τί βούλονται αὐτῷ αἱ τοσαῦται καὶ τηλικαῦται κύλικες, τῶν χεραμεῶν ἴσα δυναμένων; ἀλλ' ἐκεῖνον μὲν ἤδη διενοχλοῦντα ἔπαυσεν ἐς τὸ παρὸν Ἀρισταίνετος, τῷ παιδὶ νεύσας εὐμεγέθη σκύφον ἀναδοῦναι αὐτῷ, ζωρότερον ἐγχέαντα. καὶ ἐδόκει ἄριστα ἐπινενοηκέναι, οὐκ εἰδὼς ὅσων κακῶν ἀρχὴν ὁ σκύφος ἐκεῖνος ἐνεδεδώκει. λαβὼν δὲ ἅμα ὁ Ἀλκιδάμας ἐσίγησε μικράν, καὶ ἐς τοὔδαφος καταβαλὼν

13 Σκύφον ἀναδοῦναι αὐτῷ ζωρ. ἐγχ. G.

cubito nixus iacebo, qualem pingunt Herculem. Sic fiat, inquit Ariſtaenetus, *ſiquidem ita mavis.* Ab eo rempore per orbem circumiens Alcidamas coenabat, caſtra ſubinde, ut Scythae ſolent, ad copioſiorem paſtum transferens, & circumferentes opſonia miniſtros proſequens. Verum dum paſcitur, operoſus tamen erat, qui de virtute & vitio interim diſputaret, & aurum atque argentum ſibi haberet deriſui. Interrogabat enim Ariſtaenetum, quid ſibi vellent tot ac tanti calices, cum figlinorum idem uſus eſſet? Sed eum, cum iam moleſtus eſſe inciperet, ad quietem in praeſentia redegit Ariſtaenetus, quod innueret puero, uti ſcyphum illi daret bene magnum, infunderetque meracius. Ac videbatur ſibi pulchrum quiddam excogitaſſe, neſciens, quantorum ſcyphus iſte malorum initium dediſſet. Ceterum ſumto illo tacuit paululum Alcidamas, atque humi

ἑαυτὸν ἔκειτο ἡμίγυμνος, ὥσπερ ἠπειλήκει, πήξας τὸν ἀγκῶνα ὀρθὸν, ἔχων ἅμα τὸν σκύφον ἐν τῇ δεξιᾷ, οἷος ὁ παρὰ τῷ Φόλῳ Ἡρακλῆς ὑπὸ τῶν γραφέων δείκνυται. Ἤδη δὲ καὶ ἐς τοὺς ἄλλους συνεχῶς περιεσοβεῖτο ἡ κύλιξ, καὶ Φιλοτησίαι, καὶ ὁμιλίαι, καὶ φῶτα εἰστεκεκόμιστο. ἐν τοσούτῳ δ' ἐγὼ τὸν παρεστῶτα τῷ Κλεοδήμῳ παῖδα, οἰνοχόον ὄντα ὡραῖον, ἰδὼν ὑπομειδιῶντα (χρὴ γὰρ, οἶμαι, καὶ ὅσα πάρεργα τῆς ἑστιάσεως, εἰπεῖν, καὶ μάλιστα εἴτι πρὸς τὸ γλαφυρώτατον ἐπράχθη) μάλα ἤδη παρεφύλαττον, ὅ, τι καὶ μειδιάσειε. καὶ μετὰ μικρὸν ὁ μὲν προσῆλθεν, ὡς ἀποληψόμενος παρὰ τοῦ Κλεοδήμου τὴν Φιάλην· ὁ δὲ τόν τε δάκτυλον ἀπέθλιψεν αὐτοῦ, καὶ δραχμὰς δύο, οἶμαι, συνανέδωκε μετὰ τῆς Φιάλης· ὁ παῖς δὲ πρὸς μὲν τὸν

3 Τῷ Φόλῳ) Φόλος ἐγένετο τῶν Κενταύρων εἷς, παρ' ᾧ ἐξενοδοχήθη Ἡρακλῆς. V.

4 Περιεσοβεῖτο ἡ κύλιξ) Ἐκινεῖτο, περιεφέρετο. V. (Προσφέρετο C. prave.)

5 Φιλοτησίαι) Φιλίαι, φιλικαὶ δεξιώσεις. G.

6 Ἐν τοσούτῳ) Ἀντὶ τοῦ μεταξὺ τούτων, ἢ ἀντὶ τοῦ ὡς ὅτε ταῦτα ἐγίνετο. V. (ἐν ᾧ. ταῦτα ἐγίνετο. C.)

9 Γλαφυρώτερον) Ἥδιον. G.

το Ὅ, τι) Οὐκ αἰτιολογικὸς σύνδεσμος τὸ ὅτι, ἀλλ' ἀναφορικὴ ἄρθρον τὸ ὅ. τὸ τί παρέλκον ἀττικῶς ἔθει. V.

abiectus iacuit feminudus, ut minatus fuerat, erecto nixus cubito, tenens dextra scyphum, qualis ille apud Pholum Hercules a pictoribus ostenditur. Iam vero ad alios etiam frequenter commeare calix, iam amicitiae pocula, & confabulationes, iam inferri lumina. Inter haec ego adstantem Cleodemo puerum, pocillatorem formosum, subridere videns, (oportet enim, puto, etiam, si qua praeter ipsam quasi substantiam convivii acciderunt, ea dicere, inprimis si quid actum est venustius) diligenter iam observabam, quid demum rideret? Neque ita multo post ille quidem accessit velut recepturus a Cleodemo phialam. Hic vero & digitum illius strinxit, & drachmas puro duas dedit una cum phiala. Puer ad digitum quidem strictum ride-

δάκτυλον θλιβόμενον αὖθις ἐμειδίασεν, οὐ μὴν συνεῖδεν, εἶμαι, τὸ νόμισμα, ὥστε μὴ δεξαμένου ψόφον αἱ δύο δραχμαὶ παρέσχον ἐκπεσοῦσαι, καὶ ἠρυθρίασαν ἄμφω μάλα σαφῶς. ἠπόρουν δὲ οἱ πλησίον, οὗ τινος εἴη τὰ νομίσματα, τοῦ μὲν παιδὸς ἀρνουμένου μὴ ἀποβεβληκέναι, τοῦ δὲ Κλεοδήμου καθ' ὃν ὁ ψόφος ἐγένετο, μὴ προσποιουμένου τὴν ἀπόῤῥιψιν. ἠμελήθη δ' οὖν, καὶ παρώφθη τοῦτο, οὐ πάνυ πολλῶν ἰδόντων, πλὴν μόνου, ὡς ἐμοὶ ἔδοξε, τοῦ Ἀρισταινέτου· μετέστησε γὰρ τὸν παῖδα μικρὸν ὕστερον ἀφανῶς ὑπεξαγαγών, καὶ τῷ Κλεοδήμῳ τινὰ παραστῆναι διένευσε τῶν ἐξώρων ἤδη, καὶ καρτερῶν, ὀρεωκόμον τινὰ, ἢ ἱπποκόμον· καὶ τοῦτο μὲν ὧδέ πως ἐκεχωρήκει, μεγάλης αἰσχύνης αἴτιον τῷ Κλεοδήμῳ γενόμενον, εἰ ἔφθη διαφοιτῆσαν εἰς ἅπαντας, ἀλλὰ μὴ κατέσβη αὐτίκα, δεξιῶς πάνυ τοῦ Ἀρι-
16 σταινέτου τὴν παροινίαν ἐνεγκαντος. Ὁ Κυνικὸς δὲ Ἀλ-

12 Ὀρεωκόμον) Τὸν ἐπιμελούμενον τῶν ἡμιόνων. V.

re denuo, ſed pecuniam, puto, non obſervavit. Illo itaque non ſumente, ſtrepitum cadentes duae drachmae dederunt, utriſque, quod aperte obſervares, erubeſcentibus. Dubitabant proximi, utrius eſſent nummi, negante puero ſibi excidiſſe, Cleodemo autem, apud quem fuerat ſtrepitus, a ſe abiectos diſſimulante. Neglectum itaque hoc & praetermiſſum, quod non multi vidiſſent, praeter ſolum, ut mihi videbatur, Ariſtaenetum. Tranſtulit enim puerum paulo poſt, quem nemine ſentiente exire juberet, & Cleodemo adſtare nutu imperavit aliquem de exoletis iam & robuſtis, mulionem quendam aut equiſonem. Et hoc quidem ſic abiit, magnae ſane ignominae Cleodemo futurum, ſi prius inter omnes percrebuiſſet, neque exſtinctum ſtatim fuiſſet, dextre Ariſtaeneto vinolentam libidinem accipiente. Cynicus autem Alcidamas, qui iám abbibiſſet, per-

κιδάμας, ἐπεπώκει γὰρ ἤδη, πυθόμενος ἥ τις ἡ γαμουμένη παῖς καλοῖτο, σιωπὴν παραγγείλας μεγάλῃ τῇ φωνῇ, ἀποβλέψας εἰς τὰς γυναῖκας, Προπίνω σοι, ἔφη, ὦ Κλεανθί, Ἡρακλέους ἀρχηγέτου. ὡς δ' ἐγέλασαν ἐπὶ τούτῳ ἅπαντες, Ἐγελάσατε, εἶπεν, ὦ καθάρματα, εἰ τῇ νύμφῃ προὔπινον ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου θεοῦ τοῦ Ἡρακλέους; καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὡς ἢν μὴ λάβῃ παρ' ἐμοῦ τὸν σκύφον, οὔποτε τοιοῦτος ἂν υἱὸς αὐτῇ γένοιτο, οἷος ἐγὼ, ἄτρεπτος μὲν ἀλκὴν, ἐλεύθερος δὲ τὴν γνώμην, τὸ σῶμα δὲ οὕτω καρτερός· καὶ ἅμα παρεγύμνου ἑαυτὸν μᾶλλον, ἄχρι πρὸς τὸ αἴσχιστον. αὖθις ἐπὶ τούτοις ἐγέλασαν οἱ συμπόται, καὶ ὃς ἀγανακτήσας ἐπανίστατο, θριμὺ καὶ παράφορον βλέπων, καὶ δῆλος ἦν οὐκέτι εἰρήνην ἄξων. τάχα δ' ἂν τινος καθίκετο τῇ βακτηρίᾳ, εἰ μὴ κατὰ καιρὸν εἰσεκεκόμισατο τὸν σκύφον.

2 Παῖς ἐκαλεῖτο) Γράφεται καὶ καλεῖτο. V.

3 Προπίνω σοι) Σχόπει τὴν σύνταξιν, προπίνω σοι Ἡρακλέους ἀρχηγέτου. ὃ τὴν ἀγραμματικὴν φαμεν εἰς τὴν προσβείαν ταύτην, ἢ τὴν ὑγίειαν. δεῖ γὰρ λέγειν, προπίνω σοι τῆς σῆς ὑγιείας. ἢ προπίνω βασιλέως μεγάλου, ἢ προπίνω σοι Μαρίας τῆς Θεοτόκου, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. V.

contatus quomodo ſponſa vocaretur, imperatoque ſilentio, magna voce, directis in mulieres oculis, *Propino tibi*, inquit, *Cleanthi, Herculis ducis atque principis poculum!* Ridentibus autem ea de cauſa omnibus, *Riſiſtis*, inquit, *purgamenta, quod ſponſae propinavi, advocato Deo noſtro Hercule? Quin bene noritis, niſi capiat a me ſcyphum, nunquam illi talis naſcatur filius, qualis ego, invictus viribus, liber animo, corpore autem ita robuſtus!* hic magis ſe, ad ſummam uſque turpitudinem, denudabat. Rurſus propter haec ridere convivae, & ille indignabundus ſurgere, atrox quiddam & furioſum cernens, ut manifeſtum eſſet, illum quietem non amplius acturum. Forte alicui impacturus erat clavam,

στο πλακοῦς εὐμεγέθης· πρὸς ὃν ἀποβλέψας ἡμερώτερος ἐγένετο, καὶ ἔληξε τοῦ θυμοῦ, καὶ ἐνεφορεῖτο συμ-
17 περιῳῶν. Καὶ οἱ πλεῖστοι ἐμέθυον ἤδη, καὶ βοῆς μεστὸν ἦν τὸ συμπόσιον. ὁ μὲν γὰρ Διονυσόδωρος ὁ ῥήτωρ αὐτοῦ ῥήσεις τινὰς ἐν μέρει διεξήει, καὶ ἐπῃνεῖτο ὑπὸ τῶν κατόπιν ἑστώτων οἰκετῶν· ὁ δὲ Ἱστιαῖος ὁ γραμματικὸς ἐρραψῴδει, ὕστερος κατακείμενος, καὶ συνέφερεν ἐς τὸ αὐτὸ τὰ Πινδάρου, καὶ Ἡσιόδου, καὶ Ἀνακρέοντος, ὡς ἐξ ἁπάντων μίαν ᾠδὴν παγγέλοιον ἀποτελεῖσθαι· μάλιστα δ' ἐκεῖνα ὥσπερ προμαντευόμενος τὰ μέλλοντα,

Σὺν δ' ἔβαλον ῥινούς. καὶ,

Ἔνθα δ' ἄρ' αἱμωγή τε, καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν.

ὁ Ζηνόθεμις δ' ἀνεγίνωσκε, παρὰ τοῦ παιδὸς λαβὼν
18 λεπτόγραμμόν τι βιβλίον. Διαλιπόντων δὲ ὀλίγον, ὥσπερ εἰώθασι, τῶν παρακομιζόντων τὰ ὄψα, μηχανώμενος Ἀριστα[ί]νετος μηδ' ἐκεῖνον ἀτερπῆ τὸν καιρὸν

11 Σὺν δ' ἔβαλον ῥινούς) Καὶ μὴν Ὁμήρου ταῦτα, ἀλλ' οὐ Πινδάρου ἢ Ἡσιόδου ἢ Ἀνακρέοντος. G.

nisi tempestive illata esset placenta bene magna: coniectis in hanc oculis fiebat mansuetior, ac, dimissa ira, prosequens illam se ingurgitabat. Et iam plerique ebrii, iam clamore plenum convivium. Dionysodorus enim rhetor ibi dictiones quasdam per vices recitabat, laudantibus ipsum, qui a tergo adstabant, servis. At qui post ipsum accumbebat Histiaeus Grammaticus, consuebat versiculos, collatis in unum Pindari & Hesiodi & Anacreontis quibusdam, ut unum ex omnibus illis carmen oppido ridiculum conficeretur. Inprimis autem illa, quasi futura praediceret:

Contulerunt clupeos: &,

Hic vero gemitusque fuit clamorque virorum.

Zenothemis legebat captum a puero libellum, minutissimis scriptum literis. Intermittentibus vero paulum pro more, qui opsonia inferebant, curaverat Aristaenetus, ne illud

εἶναι, μηδὲ κενὸν, ἐκέλευσε τὸν γελωτοποιὸν εἰσελθόντα γε εἰπεῖν τι, ἢ πρᾶξαι γελοῖον, ὡς ἔτι μᾶλλον οἱ συμπόται διαχυθεῖεν. καὶ παρῆλθεν ἄμορφός τις ἐξυρημένος τὴν κεφαλὴν, ὀλίγας ἐπὶ τῇ κορυφῇ τρίχας ἀρβὰς ἔχων· οὗτος ὠρχήσατό τε κατακλῶν ἑαυτὸν, καὶ διαστρέφων, ὡς γελοιότερος φανείη· καὶ ἀνάπαιστα συγκροτῶν διεξῆλθεν, αἰγυπτιάζων τῇ φωνῇ, καὶ τέλος ἐπέσκωπτεν ἐς τοὺς παρόντας. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι ἐγέ- 19
λων, ὁπότε σκωφθεῖεν· ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς τὸν Ἀλκιδάμαντα ὅμοιόν τι ἀπέρριψε, Μελιταῖον κυνίδιον προσειπὼν αὐτὸν, ἀγανακτήσας ἐκεῖνος, καὶ πάλαι δὲ δῆλος ἦν φθονῶν αὐτῷ εὐδοκιμοῦντι, καὶ κατέχοντι τὸ συμπόσιον, ἀπορρίψας τὸν τρίβωνα, προυκαλεῖτό οἱ παγκρατιάζειν. εἰ δὲ μὴ, κατοίσειν αὐτοῦ, ἔφη, τὴν βακτηρίαν.

5 Οὗτος ὠρχήσατό τε κατακλ.) Κοινῶς μὲν τὰ ἐν ταῖς παραβάσεσι τῶν χορῶν ἄσματα· ἰδίως δὲ τῷ ῥυθμῷ .... λύσις χοροῦ σκηνικοῦ τοῦ κυκλικοῦ σχήματος, καὶ κατὰ παράλληλον θέσιν στάσις τῶν χειρευόντων, ὅπως ἂν καὶ εἰς τὸ θέατρον ἀποβλέποντες οἱ χαίρυσται ἥδιον τινά. V.

6 Ἀνάπαιστα) Ἀνακόλουθα. G.

7 Συγκροτῶν) Διὰ τοῦ κροτεῖν τὰς χεῖρας εὐρυθμίας ποιῶν. G.

10 Μελιταῖον) Τὸ ἐκ Μελίτης, ἔστι δὲ τρυφερὸν καὶ μικρὸν, καὶ λεῖον, οἷα παρ' ἡμῖν τὰ ταυάδη. V.

quoque delectationis expers tempus esset, aut vacuum, iusso introire ridiculario scurra, dicereque aut facere quiddam ridiculum, ut magis etiam convivae exhilararentur. Ac prodit deformis homuncio raso capite, paucis in capite relictis erectisque pilis. Hic saltat fracto distortoque corpore, ut magis videatur ridiculus, & anapaestos cum varia gesticulatione, voce Aegyptium quid sonante, pronuntiat. Tandem etiam quaedam dicta iacit in praesentes. Atque alii, cum peterentur, rident. Cum vero in Alcidamantem etiam simile quid iactasset, quod Melitensem vocaret catellum; indignatus ille, & olim apparebat illum invidere *scurrae*, quod probaretur atque teneret convivium, pallio abiecto istum ad pancratii certamen provocat; si negaret,

οὕτω δὴ ὁ κακοδαίμων Σατυρίων (τοῦτο γὰρ ὁ γελωτοποιὸς ἐκαλεῖτο) συστὰς, ἐπαγκρατίαζε. καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερήδιστον ἦν, Φιλόσοφος ἀνὴρ γελωτοποιῷ ἀνταιρόμενος, καὶ παίων, καὶ παιόμενος ἐν τῷ μέρει. οἱ παρόντες δὲ, οἱ μὲν ἡδοῦντο, οἱ δὲ ἐγέλων, ἄχρι ἀπηγόρευσε παιόμενος ὁ Ἀλκιδάμας, ὑπὸ συγκεκροτημένου ἀνθρωπίσκου καταγωνισθείς. γέλως οὖν πολὺς ἐξεχύθη ἐπ' αὐτοῖς. Ἐνταῦθα Διόνικος ἐπεισῆλθεν ὁ ἰατρὸς, οὐ πολὺν κατόπιν τοῦ ἀγῶνος. ἐβεβραδύκει δὲ, ὡς ἔφασκε, Φρενίτιδι ἐαλωκότα θεραπεύων Πολυπρέποντα τὸν αὐλητήν. καί τι καὶ γελοῖον διηγήσατο. ἔφη μὲν γὰρ εἰσελθεῖν παρ' αὐτὸν, οὐκ εἰδὼς ἐχόμενον ἤδη τῷ πάθει· τὸν δὲ ταχέως ἀναστάντα, ἐπικλεῖσαί τε τὴν θύραν, καὶ ξιφίδιον σπασάμενον, ἀναδῆσαι αὐτῷ τοὺς αὐλοὺς, κελεύειν αὐλεῖν. εἶτα, ἐπεὶ μὴ δύναιτο, παίειν, σκύτος ἔχοντα, ἐς ὑπτίας τὰς χεῖρας.

clavam ſe illi impacturum minatus. Ita ergo miſer Satyrion, (id enim ſcurrae nominis erat) conſiſtit, certat pancratio. Erat res iucundiſſima, philoſophus vir compoſitus cum ridiculario, feriens, verbera viciſſim excipiens. Qui vero praeſentes erant, partim pudere, partim ridere, donec plagis fatigatus cederet Alcidamas, a compacto atque exercitato homuncione victus. In riſum ergo homines illorum cauſa effuſi. Hic Dionicus ſupervenit medicus, paulo poſt illud certamen: retardatus fuerat, quod ipſe dicebat, dum curat correptum phrenitide Polyprepontem tibicinem. Ac ridiculum quiddam de eo narrabat: ingreſſum ſe nempe ad illum, cum neſciret iam morbo illum teneri. Hunc vero ſurrexiſſe ſtatim, & clauſa ianua, ſtrictoque pugione, tibias ſibi porrexiſſe, iuſſiſſe canere. Deinde cum non poſſet, pulſaſſe ſcutica manus ſibi ſupinas. Denique

τέλος οὖν ἐν τοσούτῳ κινδύνῳ ἐπιχειρῆσαι τοιόνδε· ἐς ἀγῶνα γὰρ προκαλέσασθαι αὐτὸν ἐπὶ ῥητῷ πληγῶν ἀριθμῷ· καὶ πρῶτον μὲν αὐτὸς αὐλῆσαι πονήρως· μετὰ δὲ, παραδόντα τοὺς αὐλοὺς ἐκείνῳ, δέξασθαι παρ' αὐτοῦ τὸ σκύτος, καὶ τὸ ξιφίδιον ἐπιῤῥίψαι τάχιστα διὰ τῆς φωταγωγοῦ ἐς τὸ ὑπαίθριον τῆς αὐλῆς· καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ἀσφαλέστερον ἤδη προσπαλαίων αὐτῷ, ἐπικαλεῖσθαι τοὺς γειτνιῶντας, ὑφ' ὧν ἀναστραφάντων τὸ θυρίον, σωθῆναι αὐτόν. ἐδείκνυε δὲ καὶ σημεῖα τῶν πληγῶν, καὶ ἀμυχάς τινας ἐπὶ τοῦ προσώπου. καὶ ὁ μὲν Διόνικος, οὐ μεῖον εὐδοκιμήσας τοῦ γελωτοποιοῦ ἐπὶ τῇ διηγήσει, πλησίον τοῦ Ἱστιαίου παραβύσας ἑαυτὸν, ἐδείπνει ὅσα λοιπὰ, οὐκ ἄνευ θεοῦ τινος ἡμῖν ἐπιπαρὼν, ἀλλὰ καὶ πάνυ χρήσιμος τοῖς μετὰ ταῦτα γεγενημένοις. Παρελθὼν γάρ τις ἐς τὸ μέσον οἰκέτης, 21
παρ' Ἑτοιμοκλέους ἥκειν λέγων τοῦ Στωϊκοῦ, γραμ-

10 Ἀμυχὰς) Ἀμυχὴ ἐπιπόλαιον ἕλκος. Cicatrix, puto, eſt. G.

12 Παραβύσας ἑαυτὸν) Μετὰ στειδώσας κατακλίνας. βῦσαι γὰρ τὸ φράξαι. V.

in tanto ſe periculo tale quid excogitaſſe: ad certamen ſe illum, conſtituto plagarum numero, provocaſſe: ac primo quidem ipſum ſe male cecinisſe: tum vero, traditis illi fibiis, corium ab illo accepiſſe & lorum, pugionemque quam celerrime per feneſtram deieciſſe in impluvium; & ab hoc inde tempore iam tutius cum illo colluctatum vicinos advocaſſe, a quibus effracta ianua ipſe ſervatus ſit. Oſtendebat autem veſtigia quaedam plagarum & unguium in facie. Ac Dionicus, qui non minorem narrationis plauſum, quam ſcurra, tulerat, iuxta Hiſtiaeum ſe inferciens, coenabat de reliquiis, non ſine divino ille nutu nobis adveniens, ſed opportunus plane his, quae poſtea facta ſunt. Ingreſſus enim aliquis in medium ſervus, ab Hetoemocle

μειτίδιόν τι ἔχων, κελεῦσαί οἱ ἔφη τὸν δεσπότην, ἐν τῷ κοινῷ· ἀναγνόντα εἰς ἐπήκοον ἅπασιν, ὀπίσω αὖθις ἀπαλλάττεσθαι. ἐφέντος οὖν τοῦ Ἀρισταινέτου, προσελθὼν πρὸς τὸν λύχνον, ἀνεγίγνωσκεν.

ΦΙΛ. Ἤπου, ὦ Λυκῖνε, τῆς νύμφης ἐγκώμιον, ἢ ἐπιθαλάμιον, οἷα πολλὰ ποιοῦσιν;

ΛΥΚ. Ἀμέλει καὶ ἡμεῖς τοιοῦτόν τι ᾠήθημεν· ἀλλ' οὐδ' ἐγγὺς ἦν τούτου· ἐνεγέγραπτο γάρ·

ΕΤΟΙΜΟΚΛΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ, ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΩ.

Ὅπως μὲν ἔχω πρὸς δεῖπνα, ἃ παρελήλυθέν μου βίος ἅπας μαρτύριον ἂν γένοιτο· ὅς γε ὀσημέραι πολλῶν ἐνοχλούντων, παρὰ πολὺ σοῦ πλουσιωτέρων, ὅμως οὐδὲ πώποτε φέρων ἐμαυτὸν, ἐπέδωκα, εἰδὼς τοὺς ἐπὶ τοῖς συμποσίοις θορύβους, καὶ παροινίας. ἐπὶ σοῦ δὲ μόνου εἰκότως ἀγαναικτῆσαί μοι δοκῶ, ὃς τοσοῦτον χρόνον ὑπ'

se Stoico venire dicens, cum libello, imperatum sibi ait, illum palam, unde exaudiri ab omnibus posset, recitare, eoque facto rursus discedere. Cum permisisset Aristaenetus, accedens ad candelabrum recitavit....

Phil. Numquid, Lycine, sponsae laudationem, aut nuptiale carmen, qualia multi faciunt?

Lyc. Scilicet nos etiam tale quid putaveramus. Sed neque affine quidquam horum fuit. Scriptum enim ita:

HETOEMOCLES PHILOSOPHUS ARISTAENETO.

De coenis quomodo affectus sim, superior omnis vita mea perhibeat testimonium, qui multis quotidie flagitantibus multum te ditioribus, nunquam tamen illis me dederim, qui horum tumultus eiusmodi conviviorum & vinolentos furores. De solo autem te indigne merito ferre mihi videor, qui tanto tempore assiduo a

ἐμοῦ λιπαρῶς τεθεραπευμένος, οὐκ ἠξίωσας ἐναριθμῆσαι καὶ ἐμὲ τοῖς ἄλλοις φίλοις, ἀλλὰ μόνος ἐγώ σοι ἄμοιρος, καὶ ταῦτα, ἐν γειτόνων οἰκῶν. ἀνιῶμαι οὖν ἐπὶ σοὶ τὸ πλέον, οὕτως ἀχαρίστῳ φανέντι· ἐμοὶ γὰρ ἡ εὐδαιμονία οὐκ ἐν ὑὸς ἀγρίου μοίρᾳ, ἢ λαγωοῦ, ἢ πλακούντων, ἃ παρ' ἄλλοις ἀφθόνως ἀπολαύω τὰ καθήκοντα εἰδόσιν, ἐπεὶ καὶ τήμερον παρὰ τῷ μαθητῇ Παμμένει δειπνῆσαι πολυτελῆς, ὥς φασι, δεῖπνον δυνάμενος, οὐκ ἐπένευσα ἱκετεύοντι, σοὶ ὁ ἀνόητος ἐμαυτὸν φυλάττων. Σὺ δὲ ἡμᾶς παραλιπὼν, ἄλλους εὐωχεῖς, 23
εἰκότως· οὕτω γὰρ δύνασαι διακρίνειν τὸ βέλτιον, οὐδὲ τὴν καταληπτικὴν φαντασίαν ἔχεις. ἀλλὰ οἶδα ὅθεν μοι ταῦτα, παρὰ τῶν θαυμαστῶν σου φιλοσόφων, Ζηνοθέμιδος καὶ Λαβυρίνθου, ὧν (ἀπείη δὲ καὶ ἡ Ἀδράστεια) συλλογισμῷ ἑνὶ ἀποφράξαι ἄν μοι τάχιστα δοκῶ τὰ στόματα. ἢ εἰπάτω τις αὐτῶν, τί ἐστι φιλο-

14 Ἡ Ἀδράστεια) Ἀδράστειαν δαίμονά τινα λέγουσι τῆς μέγα καυχωμένοις ὑπονεμεσῶσαν. V.

me cultus, in aliis me amicis tuis connumerare non ſis dignatus. Sed ſolus ego apud te exſors, idque habitans in vicinia. Magis igitur tua cauſa aegre fero, qui ingratum adeo te iam demonſtres. Mihi enim non in apri portione, aut leporis, aut placentarum ineſt felicitas, quibus copioſiſſime fruor ab aliis officii non ignaris. Alioqui vel hodie apud Pammenem diſcipulum coenare cum liceret coenam, ut aiunt, ſumtuoſam, non annui, multum licet ſupplicanti, tibi me ſervans homo inconſideratus. At tu, relictis nobis, alios accipis. Neque id mirum: nondum enim ſatis tibi animus valet ad comprehendendas veras rerum imagines. Verum unde haec mihi veniant, intelligo: ab admirabilibus illis tuis philoſophis Zenothemide ac Labyrintho: quorum ego (abſit dicto invidia) ſyllogiſmo uno ora obturare quam celerrime mihi poſſe videor. Aut dicat illorum aliquis, quid ſit phi-

σοφία; ἢ τὰ πρῶτα ταῦτα, τί διαφέρει σχέσις ἕξεως; ἵνα μὴ τῶν ἀπόρων εἴπω τι, κερατίναν, ἢ σωρείτην, ἢ θερίζοντα λόγον. ἀλλὰ σὺ μὲν ὅναιο αὐτῶν. ἐγὼ δὲ ὡς ἂν μόνον τὸ καλὸν ἀγαθὸν ἡγούμενος εἶναι, οἵσω ῥᾳδίως
24 τὴν ἀτιμίαν. Καίτοι ὅπως μὴ ἐς ἐκείνην ἔχῃς καταφεύγειν τὴν ἀπολογίαν ὕστερον, ἐπιλαθέσθαι λέγων ἐν τοσούτῳ θορύβῳ, καὶ πράγματι, οἷς σε τήμερον προσηγόρευκα, καὶ ἑωθεν ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ ἐν τῷ ἀνακείῳ θύοντα ὕστερον. ταῦτα ἐγὼ τοῖς παροῦσιν ἀπολε-
25 λόγημαι. Εἰ δὲ δείπνου ἕνεκα ὀργίζεσθαί σοι δοκῶ, τὰ κατὰ τὸν Οἰνέα ἐννόησον. ὄψει γὰρ καὶ τὴν Ἄρτεμιν ἀγαναικτοῦσαν, ὅτι μόνην αὐτὴν οὐ παρέλαβεν ἐκεῖνος ἐπὶ τὴν θυσίαν, τοὺς ἄλλους θεοὺς ἑστιῶν. φησὶ δὲ περὶ αὐτῶν Ὅμηρος ὧδέ πως·

2 Ὁ μέντοι σωρείτης σοφιστικός ἐστι λόγος ἐκ τῆς κατὰ μικρὸν, ὃς φασιν, ἐρωτήσεως ἐπάγων, κατὰ τὴν ἔκλυσιν τῶν φαντασιῶν, ἐπ' ἄὐηλον ἢ ψεῦδος προφανές. ἐρωτῶσι γὰρ, πότερον ἡ πρώτη ῥανὶς ἔδρασέ τι εἰς τὸν πίτυρον, ἢ οὔ. εἰ γὰρ ἔδρασε, πῶς οὐχ ὁρατὸν τὸ πάθος; εἰ δὲ μὴ, οὐδὲ ἡ δευτέρα, οὐδὲ ἡ ἑκατοντή, πῶς ἡ κοιλότης ἐγίνετο τῆς πίτυρος; G.

3 Ὅμαιο αὖτ.) Ἀπολαύσειας. V.

8 Ἐν τῷ Ἀνακείῳ) Ἱερὸν τῶν Διοσκούρων. οὗτοι δὲ λέγονται Ἀνάκειον προπαροξυτόνως, ὅσα ἀπὸ κτητικῶν συμπίπτωκεν, ἢ ἐπιθετικῶν ἐχόντων τὸν ει διφθογγον. καὶ ἐκεῖνα προπαροξυτόνως, οἷον Ἡράκλειον, οὗ γὰρ Ἡράκλειος ἄθλος. Χαρώνειον, Ἀνάκειον, Ἀνακτόρειον, Βασίλειον, καὶ Μαυσώλειον ἔργον. V.

loſophia? *aut prima iſta*, quid differat habitudo ab habitu? *Ne quid de difficilibus illis dicam*, Cornutam, *aut* illam de Acervo, *aut* Metentem ratiocinationem. *Sed tu illis fruaris licet. Ego, qui ſolum, quod honeſtum eſt, bonum ducam, facile feram ignominiam. Tamen ne deinde ad illam confugere excuſationem poſſis, uti dicas, in tanto te tumultu & occupatione oblitum eſſe: bis te hodie ſalutavi, & mane domi, & deinde in Caſtorum, cum rem ſacram faceres. Hanc ego apud praeſentes cauſam dixi. Si vero ob coenam iratus tibi videar, illud de Oeneo cogitabis. Videbis enim iratam Dianam, quod ſe ſolam non invitaſſet ille ad ſacrificium, cum Deos reliquos epulis acciperet. Dicit autem ſic fere de illa Homerus:*

Ἢ λάθετ', ἢ οὐκ ἐνόησεν, ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ.

καὶ Εὐριπίδης·

Καλυδὼν μὲν ἥδε γαῖα, Πελοπίης χθονὸς
Ἐν ἀντιπόρθμοις, πεδί' ἔχουσα εὐδαίμονα.

καὶ Σοφοκλῆς·

Συὸς μέγιστον χρῆμ' ἐπ' Οἰνέως γύαις,
Ἄνηκε Λητοῦς παῖς ἐκηβόλος θεά.

Ταῦτά σοι ἀπὸ πολλῶν ὀλίγα παρεθέμην, ὅπως μά- 25
θῃς οἷον ἄνδρα παραλιπὼν, Δίφιλον ἐστιᾶς, καὶ τὸν υἱὸν αὐτῷ παραδέδωκας, εἰκότως. ἡδὺς γάρ ἐστι τῷ μειρακίῳ, καὶ πρὸς χάριν αὐτῷ σύνεστιν. εἰ δὲ μὴ αἰσχρὸν ἦν ἐμὲ λέγειν τὰ τοιαῦτα, καὶ ἄν τι προσέθηκα, ὅπερ σὺ, εἰ θέλεις, παρὰ Ζωπύρου τοῦ παιδαγωγοῦ αὐτοῦ μάθοις ἄν, ἀληθὲς ὄν. ἀλλ' οὐ χρὴ ταράττειν ἐν

2 Εὐριπίδης) Quae hoc loco Lucianus ex *Meleagro Euripidis* adducit, *Aristoteles* III (ed. Ald. 559.) *Rhetoricorum* quibusdam versus est sub Sophoclis nomine adducere. Vide tamen *Victor.* locum defendentem; item apud Aristophanis Interpretem in *Ranis*, ex Euripidis Meleagro haec & alia. *G.*

3 Πελοπίης χθονὸς) Τῆς Πελοποννήσου λέγει· αὕτη δέ ἐστι Καλυδών, ἐν τοῖς ἀντικρὺ πορθμοῖς τῆς Πελοποννήσου, πεδιάδας καλλίστας ἔχουσα. V.

Immemor, imprudens; multum sibi mente nocebat.

Et Euripides:

Calydonis ista terra, Pelopii soli,
Obiecta fretis, arva habens felicia.

Et Sophocles:

Apri per agros Oenei vim maximam
Immisit arcubus potens Latonia.

Haec tibi pauca de multis appositi, uti discas, quo viro neglecto Diphilum accipias, & tradideris illi filium. Recte illud quidem. Suavis enim est adolescentulo, & gratiam illius sua consuetudine aucupatur. Si turpe non esset, me dicere talia, aliquid praeterea adiicerem, quod verum esse, e Zopyro paedagogo illius poteris

γάμοις, οὐδὲ διαβάλλειν ἄλλους, καὶ μάλιστα ἐφ' οὕτως αἰσχραῖς αἰτίαις. καὶ γὰρ εἰ Δίφιλος ἄξιος, δύο ἤδη μαθητάς μου ἀποσπάσας, ἀλλ' ἔγωγε Φιλο-
27 σοφίας αὐτῆς ἕνεκα σιωπήσομαι. Προσέταξα δὲ τῷ οἰκέτῃ τούτῳ, ἢν διδῷς αὐτῷ μοῖράν τινα ἢ σοῦς, ἢ ἐλάφου, ἢ σησαμοῦντος, ὡς ἐμοὶ διακομίσειε, καὶ ἀντὶ τοῦ δείπνου ἀπολογία γένοιτο, μὴ λαβεῖν, μὴ καὶ δό-
28 ξωμεν ἐπὶ τούτῳ πεπομφέναι. Τούτων, ὦ ἑταῖρε, ἀναγινωσκομένων μεταξύ, ἱδρώς τέ μοι περιεχεῖτο ὑπ' αἰδοῦς· καὶ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, χανεῖν μοι τὴν γῆν ἠυχόμην, ὁρῶν τοὺς παρόντας γελῶντας ἐφ' ἑκάστῳ, καὶ μάλιστα ὅσοι ᾔδεισαν τὸν Ἑτοιμοκλέα, πολιὸν ἄνθρωπον, καὶ σεμνὸν εἶναι δοκοῦντα. ἐθαύμαζον οὖν οἷος ὢν διαλάθοι αὐτοὺς, ἐξαπατωμένους τῷ πώγωνι, καὶ τῇ τοῦ προσώπου ἐντάσει. ὁ γοῦν Ἀριστaίνετος ἐδόκει μοι οὐκ ἀμελείᾳ παριδεῖν αὐτὸν, ἀλλ' οὔποτ' ἂν ἐλπί-

2 Αἰσχραῖς αἰτίαις) Ἢ καταισχύνας, ἢ ἀποστερήσας. V.

3 Περισπάσας) Ἢ καταισχύνας, ἢ ἀποστερήσας. V.

cognoscere. Verum nuptias turbare non decet, neque accusare alios, praesertim de turpibus adeo causis. Etsi enim Diphilus dignus est, qui duos iam a me discipulos abduxerit; at ego philosophiae causa tacebo. Imperavi autem huic puero, si dare ei velis aut apri partem, aut cervi, aut e sesamo placentae, mihi afferendam, ut ea sit coenae excusatio; ne accipiat, ne videamur hac illum causa misisse. Haec dum legerentur, amice, & pudore diffluebam prae pudore, &, quod est in proverbio, hiscere optabam mihi terram, cum viderem ridentes ad unumquodque *verbum*, qui aderant, praesertim quotquot eorum norant Hetoemoclem, canum hominem, quique vir gravis videretur. Mirabantur ergo, qualem virum adhuc parum cognovissent, barba ista atque vultus contentione decepti. Itaque mihi videbatur non negligentia illum quadam praetermisisse Aristaenetus, sed, quod non speraret

σας κληθέντα ἐπινεῦσαι, οὐδ' ἂν ἐμπαρασχεῖν ἑαυτὸν τοιούτῳ τινί· ὥστε οὐδὲ τὴν ἀρχὴν πειρᾶσθαι ἠξίου. Ἐπεὶ 29
δ' οὖν ἐπαύσατό ποτε ὁ οἰκέτης ἀναγινώσκων, τὸ μὲν συμπόσιον ἅπαν εἰς τοὺς ἀμφὶ τὸν Ζήνωνα καὶ Δίφιλον ἀπέβλεπε, δεδοικότας, καὶ ὠχριῶντας, καὶ τῇ ἀπορίᾳ τῶν προσώπων ἐπαληθεύοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Ἑτοιμοκλέους κατηγορηθέντα· ὁ Ἀριστaίνετος δὲ ἐτετάραχτο, καὶ θορύβου μεστὸς ἦν. ἐκέλευε δ' ὅμως πίνειν ἡμᾶς, καὶ ἐπειρᾶτο εὖ διατίθεσθαι τὸ γεγονὸς, ὑπομειδιῶν ἅμα, καὶ τὸν οἰκέτην ἀπέπεμψεν, εἰπὼν ὅτι ἐπιμελήσεται τούτων. μετ' ὀλίγον δὲ καὶ ὁ Ζήνων ὑπεξανέστη ἀφανῶς, τοῦ παιδαγωγοῦ νεύσαντος ἀπαλλάττεσθαι, ὡς κελεύσαντος τοῦ πατρός. Ὁ Κλεόδημος δὲ, καὶ 30
πάλαι τινὸς ἀφορμῆς δεόμενος, (ἐβούλετο γὰρ συμπλακῆναι τοῖς Στωϊκοῖς, καὶ διερρήγνυτο, οὐκ ἔχων ἀρχὴν εὔλογον) τότε οὖν τὸ ἐνδόσιμον παρασχούσης τῆς

16. Ἐνδόσιμον) Τὸ πρὸ τῆς ἀρχῆς κιθάρισμα. καὶ ἔνδοσις τὸ αὐτό. G.

futurum, ut vocatus ſibi conderet, non voluiſſe in eum ſe caſum committere: atque adeo ne tentare quidem ſuſtinuit. Cum ergo legere tandem ſervus deſiiſſet, convivium totum in Zenonem atque Diphilum coniecit oculos, metuentes, pallentes, vultus inconſtantia fidem criminibus Hetoemoclis ipſi facientes. Ariſtaenetus, perturbatus ipſe quoque & commotior, iubet tamen nos bibere, & ſubridens bene vertere, quae facta erant, ſtudet. Ac ſervum quidem remittit, his verbis uſus, *ſibi curae fore*. Paulo poſt ſurgit clanculum Zeno, diſcedere ipſum, patris imperio, iubente paedagogo. Cleodemus autem, qui olim requirebat occaſionem, (volebat enim manus conſerere cum Stoicis, & rumpebatur, quod rationabile exordium eius rei non haberet) praebente tum initium epiſtola, *Talia*, in-

ἐπιστολῆς, Τοιαῦτα, ἔφη, ἐξεργάζεται ὁ καλὸς Χρύσιππος, καὶ Ζήνων ὁ θαυμαστὸς, καὶ Κλεάνθης, ῥηματία δύστηνα, καὶ ἐρωτήσεις μόνον, καὶ σχήματα φιλοσόφων, τὰ δ' ἄλλα, Ἑτοιμοκλεῖς οἱ πλεῖστοι· καὶ αἱ ἐπιστολαὶ ὁρᾶτε ὅπως πρεσβυτικαὶ, καὶ τὸ τελευταῖον, Οἰνεὺς μὲν Ἀρισταίνετος, Ἑτοιμοκλῆς δὲ Ἄρτεμις. Ἡράκλεις, εὐφημα πάντα, καὶ ἑορτῇ πρέ-
31 ποντα. Νὴ Δί', εἶπεν ὁ Ἕρμων ὑπερκατακείμενος· ἠκηκόει γάρ, οἶμαι, ὑπό τινα ἐσκευάσθαι Ἀρισταίνετον ἐς τὸ δεῖπνον, ὥστε οὐκ ἄκαιρον ᾠετο μεμνῆσθαι τοῦ Καλυδωνίου· ἀλλὰ πρὸς Ἑστίας, ὦ Ἀριστάινετε, πέμπε ὡς τάχιστα τῶν ἀπαρχῶν, μὴ καὶ φθάσῃ ὁ πρεσβύτης ὑπὸ λιμοῦ, ὥσπερ ὁ Μελέαγρος, ἀπομαραν θείς·

6 Οἰνεὺς) Ὁ γὰρ Οἰνεὺς ἐπὶ τὴν θυσίαν τὴν Ἄρτεμιν οὐκ ἐκάλεσε, ὥσπερ οὐδὲ ὁ Ἀριστάινετος τὸν Τιμοκλέα ἐπὶ τὸ δεῖπνον· ὡς ἐν εἰρωνείᾳ οὖν ταῦτα λέγει ὁ Ἑρμῆς. V.

13 Ὁ Μελέαγρος) Σβεσθείσης γὰρ τῆς λαμπάδος παρὰ τῆς μητρὸς, κατὰ μικρὸν αὐτὸς ἐμαραίνετο. τῷ Μελεάγρῳ γὰρ συνεγεννήθη λαμπὰς, περὶ ἧς ἐλέχθη, ὅτι ἐφ' ὅσον ἅπτεται, ζῇ ὁ Μελέαγρος. ὅτε οὖν, σχὼν τὴν Ἀταλάντην σύμμαχον, καὶ τοὺς ἀδελφοὺς τῆς ἰδίας μητρὸς, ἐφόνευσε τὸν Καλυδώνιον κάπρον, ἐρῶν τῆς Ἀταλάντης, ἔδωκεν αὐτῇ τὰ πρωτεῖα. ὠργίσθησαν ἐπὶ τούτῳ οἱ θεῖοι, καὶ γενομένης μάχης, ἀνεῖλεν αὐτούς. ἐπὶ τούτῳ ἐλυπήθη ἡ Μελεάγρου μητὴρ Ἀλθαία κατ' αὐτοῦ, ὡς ὑπὲρ ἀδελφοὺς, καὶ ἀπελθοῦσα ἔσβεσε τὴν λαμπάδα. ἦν δὲ ὁ Μελέαγρος υἱὸς τοῦ Οἰνέως. V.

quit, *praeclarus ille Chryſippus efficit, & Zeno admirabilis, & Cleanthes, voculas quaſdam ieiunas, & interrogationes ſolum, atque habitus philoſophorum: ceterum plerique Hetoemocles; & epiſtolae videte quam ſeniles! ac tandem Oeneus eſt Ariſtaeneteus, Hetoemocles autem Diana. Quam boni ominis omnia, Hercules! & ſolemni decora. Sic per Iovem*, ait, qui ſuper illum cubabat, Hermon; *audierat enim, puto, aprum paratum Ariſtaeneto ad coenam: itaque non intempeſtivum ratus eſt Calydonii illius meminiſſe: ſed per Veſtam, Ariſtaenete, mitte quam celerrime de primitiis, ne ante tibi fame ſenex pereat, Meleagri il-*

καίτοι οὐδὲν ἂν πάθοι δεινόν· ἀδιάφορα γὰρ ὁ Χρύσιππος τὰ τοιαῦτα ἡγεῖτο εἶναι. Χρυσίππου γὰρ μέ- 32
μνησθε ὑμεῖς, (ἔφη ὁ Ζηνόθεμις, ἐπεγείρας ἑαυτὸν, καὶ φθεγξάμενος παμμέγεθες) ἢ ἀφ' ἑνὸς ἀνδρὸς οὐκ ἐννόμως φιλοσοφοῦντος Ἑτοιμοκλέους τοῦ γόητος, μετρεῖτε τὸν Κλεάνθην, καὶ Ζήνωνα, σοφοὺς ἄνδρας; οἵ τινες δὲ καὶ ὄντες, ὑμεῖς ἐρεῖτε ταῦτα; οὐ σὺ μὲν τῶν Διοσκούρων ἤδη, ὦ Ἕρμων, τοὺς πλοκάμους περικέπαρνας, χρυσοῦς ὄντας; καὶ δώσεις δίκην, παραδοθεὶς τῷ δημίῳ; σὺ δὲ τὴν Σωστράτου γυναῖκα τοῦ μαθητοῦ ἐμοίχευες, ὦ Κλεόδημε, καὶ καταληφθεὶς τὰ αἴσχιστα ἔπαθες; οὐ σιωπήσεσθε οὖν τοιαῦτα συνεπιστάμενοι αὐτοῖς; ἀλλ' οὐ μαστρωπὸς ἐγὼ τῆς ἐμαυτοῦ γυναικὸς, ἦδ' ὃς ὁ Κλεόδημος, ὥσπερ σύ· οὐδὲ τοῦ ξένου μαθητοῦ λαβὼν τὸ φόδιον παρακαταθήκας, ἔπειτα ὤμοσα κατὰ τῆς Πολιάδος μὴ εἰληφέναι, οὐδ' ἐπὶ τέτταρσι δραχμαῖς δανείζω, οὐδὲ ἄγχω τοὺς μαθητὰς,

4 Φθεγξάμενος) Πίνδαρος, Παρσαλέον παρὰ κριτῆρι φωνὰ γίνεται. G.
16 Πολιάδος) Ἀθηνᾶς. G.

lius inſtar contabeſcens. Quamquam nihil ipſi vehementer malum ſic accidat! Indifferentia enim talia eſſe putabat Chryſippus. Nempe Chryſippi mentionem vos audetis facere, inquit Zenothemis, erectus, & magna voce uſus, *& ab uno viro non legitime philoſophante Hetoemocle, impoſtore, Cleanthen metimini & Zenonem, viros ſapientes? Quales vero viri ipſi iſta dicitis? Nonne tu quidem Caſtorum capillos, Hermon, detondiſti aureos, poenas daturus tradenduſque carnifici? Tu vero Soſtrati uxorem auditoris tui adulterio, Cleodeme, corrupiſti, ac deprehenſus poenam ſubiiſti foediſſimam. Non ergo tacebitis, talium vobis conſcii? Verum non meae ipſe uxoris leno ſum*, Cleodemus inquit, *quemadmodum tu: neque peregrini auditoris viaticum apud me depoſitum, interpoſito per Urbis cuſtodem periurio, accepiſſe me negavi: neque quaternarum* [in menſem] *drachmarum foenus exer-*

ἢν μὴ κατὰ καιρὸν ἀποδῶσι τοὺς μισθούς. Ἀλλ' ἐκεῖνο, ἔφη ὁ Ζηνόθεμις, οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιο μὴ οὐχὶ
33 Φάρμακον ἀποδεδόσθαι Κρίτωνι ἐπὶ τὸν πατέρα. Καὶ ἅμα, ἔτυχε γὰρ πίνων, ὀπόσον ἔτι λοιπὸν ἐν τῇ κύλικι περὶ ἥμισυ ἀχεδὸν, κατεσκέδασεν αὐτοῦ. ἀπέλαυσε δὲ καὶ ὁ Ἴων τῆς γειτονήσεως, οὐκ ἀνάξιος ὤν. ὁ μὲν οὖν Ἕρμων, ἀπεξύετο ἐκ τῆς κεφαλῆς τὸν ἄκρατον, προνενευκὼς, καὶ τοὺς παρόντας ἐμαρτύρετο, οἷα ἐπεπόνθει. ὁ Κλεόδημος δὲ (οὐ γὰρ εἶχε κύλικα) ἐπιστραφεὶς, προσέπτυσέ τε τὸν Ζηνόθεμιν, καὶ τῇ ἀριστερᾷ τοῦ πώγωνος λαβόμενος, ἔμελλε παίσειν κατὰ κόρρης· καὶ ἀπέκτεινεν ἂν τὸν γέροντα, εἰ μὴ Ἀριστταίνετος ἐπέσχε τὴν χεῖρα, καὶ ὑπερβὰς τὸν Ζηνόθεμιν, ἐς τὸ μέσον αὐτοῖν κατεκλίθη, ὡς διασταίη, ὑπὸ δια-
34 τειχίσματι αὐτῷ εἰρήνην ἄγοντες. Ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα ἐγίνετο, ποικίλα, ὦ Φίλων, ἐγὼ κατ' ἐμαυτὸν ἐνενόουν,

5 Κατεσχίδασεν) Ἐπέχυσεν. V. 14 Ὡς διασταίη) Γράφεται διασταίησιν. V.

ceo, neque collum obtorqueo discipulis, nisi ad tempus solvant mercedem. Verum illud non negabis, ait Zenothemis, *venenum patri propinandum Critoni te vendidisse.* Commodum bibebat: ergo quod reliquum erat in poculo, dimidium fere, illis offundit: cuius rei aliquis fructus etiam ad Ionem ob viciniam pervenit, non sane indignum. Hermon igitur detergebat de capite proclinato merum, praesentes testificatus, quam accepisset iniuriam. Cleodemus autem, qui poculum non haberet, conversus conspuit Zenothemin, &, prehensa sinistra manu illius barba, pugnum malae illius incussurus erat. Atque interfecisset senem, nisi retinuisset manum Aristaenetus, & transgressus super Zenothemin, medium se inter illos collocasset, ut separarentur, &, se tanquam muro interposito, quietem agerent. Haec dum fierent, multa, mi Philo, ego apud animum meum cogita-

τὸ πρόχειρον ἐκεῖνο, ὡς οὐδὲν ὄφελος ἦν ἄρα ἐπίστασθαι τὰ μαθήματα, εἰ μή τις καὶ τὸν βίον ῥυθμίζει πρὸς τὸ βέλτιον. ἐκείνους γοῦν περιττοὺς ὄντας ἐν τοῖς λόγοις, εὐώρων γέλωτα ἐπὶ τῶν πραγμάτων ὀφλισκάνοντας· ἔπειτα δὲ εἰσῄει με, μὴ ἄρα τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν λεγόμενον ἀληθὲς ᾖ, καὶ τὸ πεπαιδεῦσθαι ἀπάγῃ τῶν ὀρθῶν λογισμῶν τοὺς ἐς μόνα τὰ βιβλία, καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις φροντίδας συνεχὲς ἀφορῶντας. τοσούτων γοῦν φιλοσόφων παρόντων, οὐδὲ κατὰ τύχην ἕνα τινὰ ἔξω ἁμαρτήματος ἦν ἰδεῖν· ἀλλ' οἱ μὲν ἐποίουν αἰσχρὰ, οἱ δ' ἔλεγον αἰσχίω. οὐδὲ γὰρ εἰς τὸν οἶνον ἔτι ἀναφέρειν εἶχον τὰ γιγνόμενα, λογιζόμενος οἷα ὁ Ἑτοιμοκλῆς ἄσιτος ἔτι καὶ ἄποτος ἐγεγράφει. Ἀνέστραπτο δ' οὖν τὸ 35
πρᾶγμα. καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται κοσμίως πάνυ ἐστιώμενοι, οὔτε παροινοῦντες, οὔτε ἀσχημονοῦντες ἐφαίνοντο, ἀλλ'

2 Τὰ μαθήματα) Οὐ πάντων ταῦτα τῶν μανθανόντων ἐστὶν, ἀλλὰ τῶν μὴ κεκριμένως καὶ προσεχόντως φιλοσοφούντων· περὶ ὧν καὶ Ἀριστοτέλης φησὶν, ὅτι τὸν μὲν θυμὸν τοῦν προσκτήσαντο, τὸν δὲ ἦθος ἀπώλεσαν. V.

8 Ἀτενὲς) Συνεχές. V.

bam, illud *praeſertim*, quod cuivis in mentem venire neceſſe eſt, *Quam parum ergo prodeſt ſcire literas, niſi quis etiam vitam componat in melius.* Illos enim principes in literis videbam riſum debere in ipſis actionibus. Deinde in mentem venit, verumne eſſet, quod vulgo dicitur, a recta ratione doctrinam abducere homines eos, qui ad ſolos libros, & quae illis continentur curas, perpetuo reſpiciunt. Tot enim praeſentibus philoſophis, neque forte quadam vacantem culpa unum erat videre, aliis facientibus turpiter, aliis turpius etiam dicentibus. Neque enim vino iam, quae fiebant, imputare poteram, cogitans, quae Heroemocles impranſus impotuſque ſcripſerat. Converſa igitur res erat. Indoctos homines decenter epulari videres, neque per ebrietatem quidquam, neque quod alioquin parum decorum

ἐγέλων μόνον, καὶ κατεγίνωσκον αὐτῶν, οἶμαι, οὐσ-
γε ἐθαύμαζον, οἰόμενοί τινας εἶναι ἀπὸ τῶν σχημάτων·
οἱ σοφοὶ δὲ ἠσέλγαινον, καὶ ἐλοιδοροῦντο, καὶ ὑπερενε-
πίμπλαντο, καὶ ἐκεκράγεσαν, καὶ εἰς χεῖρας ἦεσαν.
ὁ θαυμάσιος δὲ Ἀλκιδάμας, καὶ ἐνούρει ἐν τῷ μέσῳ,
οὐκ αἰδούμενος τὰς γυναῖκας. καὶ ἐμοὶ ἐδόκει ὡς ἂν
ἄριστά τις εἰκάσειεν, ὁμοιότατα εἶναι τὰ ἐν τῷ συμπο-
σίῳ, οἷς περὶ τῆς Ἔριδος οἱ ποιηταὶ λέγουσιν. οὐ γὰρ
κληθεῖσαν αὐτὴν ἐς τοῦ Πηλέως τὸν γάμον, ῥῖψαι τὸ
μῆλον εἰς τὸ σύνδειπνον, ἀφ' οὗ τοσοῦτον πόλεμον ἐπ'
Ἰλίῳ γεγενῆσθαι. καὶ ὁ Ἑτοιμοκλῆς τοίνυν ἐδόκει μοι
τὴν ἐπιστολὴν ἐμβαλὼν εἰς τὸ μέσον, ὥσπερ τι μῆλον,
36 οὐ μείω τῆς Ἰλιάδος κακὰ ἐξεργάσασθαι. Οὐ γὰρ
ἐπαύσαντο οἱ ἀμφὶ τὸν Ζηνόθεμιν καὶ Κλεόδημον φι-

9 Ἐς τοῦ Πηλέως) Ἐν τῷ γάμῳ τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Θέτιδος, ἡ Ἔρις μὴ κληθεῖσα, ἔῤῥιψε μῆλον ἐν τῷ ἀρίστῳ, ἐν ᾧ ἐγράφη, ΤΗ ΚΑΛΗ ΤΟ ΜΗΛΟΝ. Ἠμφισβήτησαν περὶ τούτου Ἀφροδίτη, Ἥρα, καὶ Ἀθηνᾶ. καὶ ἐκρίθησαν παρὰ τῷ Πάριδι. Προκριθεῖσα ὑ Ἀφροδίτη ἐχαρίσατο τῷ Πάριδι ἀντὶ τούτου τὴν Ἑλένην· δι' ἣς ὁ Τρωϊκὸς γέγονε πόλεμος. V.

esset, designantes: sed ridebant modo, & damnabant illos; puto, quos admirati ante fuerant, cum ex habiru, aliquid illos esse, putarent. Sapientes vero lasciviebant, conviciabantur, supra modum se implebant, clamabant, ad manus veniebant. Admirabilis ille Alcidamas etiam in medio *convivio* mingebat, nihil mulieres reveritus. Ac mihi videbatur optime ille assimilare, si quis dicat, simillima esse istius acta convivii iis, quae de Eride poëtae narrant: nempe non vocatam illam ad Pelei nuptias pomum illud in convivium proiecisse, e quo tantum ad Ilium bellum exortum sit. Et videbatur sane mihi Hetoemocles, epistola illa, tanquam pomo, in medium proiecta, non minorum Iliade malorum auctor exstitisse. Neque enim desinebant rixari Zenothemis ac Cleodemus, cum medius inter illos

λονεικοῦντες, ἐπεὶ μέσος αὐτῶν ὁ Ἀριστοβίνετος ἐγένετο. Ἀλλὰ νῦν μέν, ἔφη ὁ Κλεόδημος, ἱκανὸν, εἰ ἐλεγχθείητε ἀμαθεῖς ὄντες· αὔριον δὲ ἀμυνοῦμαι ὑμᾶς ὅν τινα καὶ χρὴ τρόπον· ἀποκριναί μοι οὖν, ὦ Ζηνόθεμι, ἢ σὺ, ἢ ὁ κοσμιώτατος Δίφιλος, καθ' ὅ, τι ἀδιάφορον εἶναι λέγοντες τῶν χρημάτων τὴν κτῆσιν, οὐδὲν ἄλλ' ἢ τοῦτο ἐξ ἁπάντων σκοπεῖτε, ὡς πλείω κτήσησθε, καὶ διὰ τοῦτο ἀμφὶ τοὺς πλουσίους ἀεὶ ἔχετε, καὶ δανείζετε, καὶ τοκογλυφεῖτε, καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύετε. πάλιν αὖ τὴν ἡδονὴν μισοῦντες, καὶ τῶν Ἐπικουρείων κατηγοροῦντες, αὐτοὶ τὰ αἴσχιστα ἡδονῆς ἕνεκα ποιεῖτε, καὶ πάσχετε, ἀγαναικτοῦντες εἴ τις μὴ καλέσειεν ἐπὶ δεῖπνον· εἰ δὲ καὶ κληθείητε, τοσαῦτα μὲν ἐσθίοντες, τοσαῦτα δὲ τοῖς οἰκέταις ἐπιδιδόντες. καὶ ἅμα λέγων, τὴν ὀδόνην περισπᾶν ἐπεχείρει, ἣν ὁ παῖς εἶχε τοῦ Ζηνοθέμιδος, μεστὴν οὖσαν παντοδαπῶν κρεῶν, καὶ ἔμελλε λύσας ἀποῤῥίπτειν αὐτὰ ἐς τὸ ἔδαφος, ἀλλ' ὁ παῖς οὐκ ἀνῆκε,

effet Ariſtaenetus. Sed, *Modo*, inquit Cleodemus, *ſatis fuerit, ſi ruditatis convincamini; cras vero vos, uti par eſt, ulciſcar. Reſponde mihi, Zenothemi, aut tu, ornatiſſime Diphile, qua ratione, cum indifferentem eſſe dicatis pecuniarum poſſeſſionem, nihil aliud quam hoc unum ſpectetis ex omnibus, uti quamplurima poſſideatis, & hanc ob cauſam circa divites ſemper verſemini, & foenori detis pecuniam, & uſurarum exſculpatis uſuras, & mercede doceatis. Rurſus odio cum habeatis voluptatem, & Epicureos hoc nomine damnetis, ipſi voluptatis cauſa turpiſſima quaeque faciatis ac patiamini, indigne ferentes, ſi quis ad coenam vos non invitaverit. Si vero vocemini, tantum edatis, tantum ſervis detis...* Haec cum diceret, eripere mappulam tentabat, quam habebat puer Zenothemidis, plenam omnis generis carnium, ſoluta illa proiecturus in ſolum omnia. Sed non dimiſit puer, firmiter eam retinens.

37 καρτερῶς ἀντεχόμενος. Καὶ ὁ Ἕρμων, Εὖγε, ἔφη, ὦ Κλεόδημε, ἐξαπάτωσαν οὗ τινος ἕνεκα ἡδονῆς κατηγοροῦσιν, αὐτοὶ ἥδεσθαι ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἀξιοῦντες. Οὐκ, ἀλλὰ σὺ, ἦ δ' ὃς ὁ Ζηνόθεμις, εἰπὲ, ὦ Κλεόδημε, καθ' ὅ, τι οὐκ ἀδιάφορον ἡγῇ τὸν πλοῦτον. Οὔμενουν, ἀλλὰ σύ. καὶ ἐπὶ πολὺ τὸ τοιοῦτον ἦν, ἄχρι δὴ ὁ Ἴων προκύψας ἐς τὸ ἐμφανέστερον, Παύσασθε, ἔφη ἐγὼ γάρ, εἰ δοκεῖ, λόγων ἀφορμὰς ὑμῖν ἀξίων τῆς παρούσης ἑορτῆς καταθήσω εἰς τὸ μέσον· ὑμεῖς δὲ ἀφιλονείκως ἐρεῖτε, καὶ ἀκούσεσθε ὥσπερ ἀμέλει καὶ παρὰ τῷ ἡμετέρῳ Πλάτωνι ἐν λόγοις ἡ πλείστη διατριβὴ ἐγένετο. πάντες ἐπῄνεσαν οἱ παρόντες, καὶ μάλιστα οἱ ἀμφὶ τὸν Ἀρισταίνετόν τε καὶ Εὔκριτον, ἀπαλλάξασθαι τῆς ἀηδίας οὕτω γοῦν ἐλπίσαντες. καὶ μετῆλθέ τε ὁ Ἀρισταίνετος ἐπὶ τὸν αὐτοῦ τόπον, εἰρήνην γεγενῆσθαι ἐλ-
38 πίσας. Καὶ ἅμα εἰσενεκόμιστο ἡμῖν τὸ ἐντελὲς ὀνομαζόμενον δεῖπνον, μία ὄρνις ἑκάστῳ, καὶ κρέας ὗς, καὶ

Et Hermon, *Euge*, inquit Cleodeme, *dicant cuius rei causa voluptatem accuſent, in voluptate eſſe ipſi ſupra reliquos cum poſtulent. Non*, inquit Zenothemis; *ſed tu dic, Cleodeme, qua ratione non indifferentes eſſe ducas divitias. Non ſane, ſed tu.* Et diu talia erant, *quae utrinque dicerent*, donec Ion proferens ſe manifeſtius, *Deſinite*, ait; *ego enim, ſi videtur, materiem ponam in medio diſputationis hac ſolemnitate dignae. Vos autem ſine contentione dicite & audite invicem, ut nimirum apud Platonem noſtrum maior pars otii in diſputatione conſumta eſt.* Laudare, qui aderant, omnes hoc conſilium, Ariſtaenetus praeſertim atque Eucritus, qui ſic liberari ab illa ſe iniucunditate poſſe ſperarent: tranſitque in locum ſuum Ariſtaenetus, pacem ſic factam arbitratus. Et ſimul infertur nobis ea, quae *abſoluta coena* vocatur, gallina unicuique una, & offa aprugna, & leporina, & piſcis de ſartagine,

λαγῶα, καὶ ἰχθῦς ἐκ ταγήνου, καὶ σησαμοῦντες, καὶ ὅσα ἐντραγεῖν, καὶ ἐξῆν ἀποφέρεσθαι ταῦτα. προὔκειτο δὲ οὐχ ἓν ἑκάστῳ πινάκιον, ἀλλ' Ἀριστοινέτῳ μὲν καὶ Εὐκρίτῳ ἐπὶ μιᾶς τραπέζης κοινὸν, καὶ τὰ παρ' αὐτῶν ἑκάτερον ἐχρῆν λαβεῖν· Ζηνοθέμιδι δὲ τῷ Στωϊκῷ καὶ Ἕρμωνι τῷ Ἐπικουρείῳ, ὁμοίως κοινὸν καὶ τούτοις· εἶτα ἑξῆς Κλεοδήμῳ, καὶ Ἴωνι· μεθ' οὓς τῷ νυμφίῳ, καὶ ἐμοί· τῷ Διφίλῳ δὲ τὰ ἀμφοῖν, ὁ γὰρ Ζήνων ἀπεληλύθει. καὶ μέμνησό μοι τούτων, ὦ Φίλων, διότι δή ἐστι καὶ ἐν αὐτοῖς χρήσιμον εἰς τὸν λόγον.

ΦΙΛ. Μεμνήσομαι δή.

ΛΥΚ. Ὁ τοίνυν Ἴων, Πρῶτος οὖν ἄρχομαι, ἔφη, εἰ δοκεῖ. καὶ μικρὸν ἐπισχὼν, Ἐχρῆν μὲν ἴσως, ἔφη, τοιούτων ἀνδρῶν παρόντων περὶ ἰδεῶν τε καὶ ἀσωμάτων εἰπεῖν, καὶ ψυχῆς ἀθανασίας· ἵνα δὲ μὴ ἀντιλέγωσί μοι, ὁπόσοι μὴ κατὰ ταυτὰ φιλοσοφοῦσι, περὶ γά- 39

1 Ταγήνου) Ταγήνου. G. *ibid.* Σησαμοῦντες) Εἶδος πλακοῦντος. G.

& placentae e ſeſamo, & bellaria, licebatque ea domum ferre. Neque vero ſua unicuique lanx proponebatur, ſed Ariſtaeneto & Eucrito in menſa una communiter, oportebatque unumquemque, quod ſibi proximum eſſet, ſumere. Zenothemidi autem Stoico, & Epicureo Hermoni ſimiliter in commune ipſis quoque *offerebatur*: deinde Cleodemo, &, qui iuxta erat, Ioni; poſt quos ſponſo & mihi; Diphilo autem, quod Zeno diſceſſerat, utriuſque *admota portio*. Et memento mihi horum, Philo: eſt enim in his quoque aliquid narrationi noſtrae utile.

Phil. Meminero ſane.

Lyc. Ion igitur, *Primus ergo*, inquit, *ſi videatur, incipio*. Et paulum moratus, *Oportebat forte*, ait, *in talium praeſentia virorum de ideis & incorporeis dicere, ac de immortalitate animae. Ne vero contra me dicant, qui non eadem in philoſophia*

μων ἐρῶ τὰ εἰκότα. τὸ μὲν οὖν ἄριστον ἦν, μὴ δεῖσθαι γάμων, ἀλλὰ πειθομένους Πλάτωνι καὶ Σωκράτει, παιδεραστεῖν. μόνοι γὰρ οἱ τοιοῦτοι ἀποτελεσθεῖεν ἂν πρὸς ἀρετήν· εἰ δὲ δεῖ καὶ γυναικείου γάμου, κατὰ τὰ Πλάτωνι δοκοῦντα κοινὰς εἶναι ἐκείνων τὰς γυναῖκας, ὡς ἔξω ζήλου εἴημεν. Γέλως ἐπὶ τούτοις ἐγένετο, ὡς οὐκ ἐν καιρῷ λεγομένοις. Διονυσόδωρος δὲ, Οὐ παύσῃ, ἔφη, βαρβαρικὰ ἡμῖν ᾄδων; ποῦ γὰρ ἂν εὑρίσκοιμεν τὸν ζῆλον ἐπὶ τούτου, καὶ παρὰ τίνι; καὶ σὺ γὰρ φθέγγῃ, κάθαρμα; εἶπεν. οἶμαι, καὶ ὁ Διονυσόδωρος ἀντελοιδορεῖτο τὰ εἰκότα· ἀλλ' ὁ γραμματικὸς Ἱστιαῖος ὁ βέλτιστος, Παύσασθε, ἔφη· ἐγὼ γὰρ ὑμῖν ἐπιθαλάμιον ἀναγνώσομαι. καὶ ἀρξάμενος ἀνεγίνωσκεν. Ἦν γὰρ ταῦτα, εἴγε μέμνημαι, τὰ ἐλεγεῖα,

9 Τὸν ζῆλον) Ποῦ κεῖται ὁ ζῆλος ἐπὶ τοῦ γυναικὸς ἐρᾶν; ἐζήτησεν ὁ Διονυσόδωρος. λέγουσι γὰρ πίθεσθαι τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ μακαρίζειν καὶ ἐπὶ τοῦ φθονεῖν. οὕτω δ' ἐπὶ τοῦ ζηλοτυπεῖν, τουτέστι περὶ γυναῖκας μαίνεσθαι, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Παντολέοντος. V.

14 Τὰ ἐλεγεῖα) Ὅλα τὰ ἐλεγεῖα καλά. καὶ τούτου χάριν εἶπεν

sequuntur, de nuptiis ea, quae convenire videntur, dicam. Atque optimum quidem erat plane nuptiis opus non habere, sed, Platoni obsequentes & Socrati, amare pueros: soli enim, qui hoc fecerint, perfectam virtutem adipiscantur. Si vero etiam muliebribus nuptiis opus est; ex Platonis placitis, uxores illorum [philosophorum] *esse communes, uti extra zelum simus.* Super his risus exortus est, ut quae minime opportune dicerentur. Dionysodorus autem, *Non desines*, inquit, *barbarica nobis nomina cantare? Ubi enim inveniamus Zelum de hac re, & apud quem? Nempe tu quoque vocem mittis, purgamentum!* ille ait. Et, puto, Dionysodorus quoque vicissim, quae solent, maledicturus erat. Sed Histiaeus Grammaticus, bellus homo, *Definite*, inquit. *Ego enim epithalamium vobis recitabo;* & recitare incepit. Erant vero elegeia, si quidem memini, ista●

Ἡ οἵη πότ' ἄρ' ἦγε Ἀριστοαινέτου ἐν μεγάροις,
Δῖα Κλεαγδὶς ἄνασσ' ἐτρέφετ' ἐνδυκέως,
Προὔχουσα πασάων ἀλλάων παρθενικάων,
Κρέσσων τῆς Κυθέρης, ἠδ' αὖ τῆς Σελήνης.
Νυμφίε, καὶ σὺ δὲ χαῖρε, κρατερῶν κράτιστε ἐφήβων,
Κρέσσων Νηρῆος, καὶ Θέτιδος παϊδός.
Ἄμμες δ' αὖθ' ὑμῖν τοῦτον θαλαμήϊον ὕμνον
Ξυνὸν ἐπ' ἀμφοτέροις πολλάκις ἀσόμεθα.

Γέλωτος οὖν ἐπὶ τούτοις, ὡς τὸ εἰκὸς, γενομένου, ἁρέ- 42
σθαι ἤδη τὰ παρακείμενα ἔδει, καὶ ἀνείλοντο οἱ ἀμφὶ τὸν Ἀριστοαίνετον, καὶ Εὔκριτον, τὰ πρὸ αὐτοῦ ἕκαστος, κἀγὼ τἀμὰ, καὶ ὁ Χαιρέας, ὅσα ἐκείνῳ ἔκειτο, καὶ Ἴων ὁμοίως, καὶ ὁ Κλεόδημος. ὁ δὲ Δίφιλος ἠξίου καὶ τὰ τῷ Ζήνωνι ἤδη ἀπιόντι παρατεθέντα φέρεσθαι,

ἐπ' αὐτοῖς κινηθῆναι γέλωτα. ἐξεπίτηδες καὶ τοῦτο Λουκιανοῦ πείσαντος ἐς πλείονα ὕβριν τοῦ Συμποσίου, καὶ λαιδορίαν καὶ κωμῳδίαν τῶν ἑστιωμένων. ὡς ὁ λόγος δεδύλακεν ἐκ τῶν παρ' αὐτῶν λεχθέντων καὶ πραχθέντων. V.

2 Ἐνδυκέως) Ἐπιμελῶς. G.

9 Ἀρέσθαι) Γραι. ἀτελέσθαι. G.

14 Ἀπιόντι) Γραι. ἀπόντι. V.

Unica tandem qualis Ariſtaeneti in domibus
Diva Cleanthis hera ſollicite eſt alita!
Omnium excellens aliarum Virgineatum,
Et Venere melior, ſive adeo Luna.
Salve tu quoque, ſponſe, bonorum optime iuvenum;
Nereo praeſtans ac Thetidis nato.
Nos vero hunc vobis rurſus thalameium hymnum,
Communem ambobus ſaepe canemus olim.

Riſu ſuper his, qualem credere par eſt, exorto, auferendi appoſita iam tempus erat; auferuntque Ariſtaenetus & Eucritus quiſque, quod ante ſe erat: & ego mea, & Chaerea, quae ipſi erant poſita, atque Ion ſimiliter & Cleodemus. At Diphilus ea quoque auferre poſtulabat, quae egreſſo iam Zenoni fuerant poſita, ac ſibi ſoli poſita eſſe

καὶ ἔλεγε μόνῳ παρατεθῆναί οἱ αὐτὰ, καὶ πρὸς τοὺς διακόνους ἐμάχετο, καὶ ἀντέσπων, τῆς ὄρνιθος ἀντεπειλημμένοι, ὥσπερ τὸν Πατρόκλου νεκρὸν ἀνθέλκοντες, καὶ τέλος, ἐνικήθη, καὶ ἀφῆκε, πολὺν γέλωτα παρασχὼν τοῖς συμπόταις, καὶ μάλιστα ἐπεὶ ἠγανάκτει
43 μετὰ τοῦτο, ὡς ἂν τὰ μέγιστα ἠδικημένος. Οἱ δὲ ἀμφὶ τὸν Ἑρμωνα καὶ Ζηνόθεμιν, ἅμα κατέκειντο, ὥσπερ εἴρηται, ὁ μὲν ὑπεράνω, ὁ Ζηνόθεμις, ὁ δ' ὑπ' αὐτόν. παρέκειτο δ' αὐτοῖς τὰ μὲν ἄλλα πάντα ἴσα· καὶ ἀνείλοντο εἰρηνικῶς· ἡ δὲ ὄρνις ἡ πρὸ τοῦ Ἑρμωνος, πιμελεστέρα, (οὕτως, οἶμαι, τυχὸν) ἔδει δὲ καὶ ταύτας ἀναιρεῖσθαι, τὴν ἑαυτοῦ ἑκάτεραν. ἐν τούτῳ τοίνυν ὁ Ζηνόθεμις (καί μοι, ὦ Φίλων, πάνυ πρόσεχε τὸν νοῦν, ὁμοῦ γάρ ἐσμεν ἤδη τῷ κεφαλαίῳ τῶν πραχθέντων) ὁ δὴ Ζηνόθεμις, φημὶ, τὴν παρ' αὐτὸν ἀφεὶς, τὴν πρὸ τοῦ Ἑρμωνος ἀνείλετο, πιοτέραν, ὡς ἔφην, οὖσαν. ὃ δ' ἀντ-

3 Τὸν Πατρόκλου νεκρὸν) Ὁ γὰρ Ὅμηρος μεγάλην λέγει κινηθῆναι μάχην μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Τρώων, ἐπὶ τῷ τοῦ Πατρόκλου σώματος. V.

10 Πιμελεστέρα) Λιπαρωτέρα. V.

dicebat, pugnabatque cum miniſtris: tendebantque adeo in diverſa, gallina utrinque comprehenſa, & huc illuc, ut Patrocli illius cadaver, tracta. Ac victus tandem dimiſit, riſu multo convivis praebito, praeſertim cum poſt iſta indignaretur, velut iniuria maxima affectus eſſet. Hermon & Zenothemis iuxta, ut ſupra dictum eſt, accumbebant: ſupra Zenothemis, alter infra. Appoſita illis erant reliqua omnia aequalia, auferebantque iſta pacate. Sed gallina ante Hermonem pinguior, forte id quidem fortuna, arbitror. Oportebat autem has etiam, & ſuam quemque tollere. Hic Zenothemis, & adverte mihi, Philo, animum; iam enim in ipſo capite quaſi rei geſtae verſamur. Zenothemis ergo, ſua relicta, illam pinguiorem, ut modo dicebam, quae ante Hermonem erat, aufert. At hic ab al-

ἐπελάβετο, καὶ οὐκ εἴα πλεονεκτεῖν. βοὴ τὸ ἐπὶ τούτοις, καὶ συμπεσόντες ἔπαιον ἀλλήλους ταῖς ὄρνισιν αὐταῖς εἰς τὰ πρόσωπα· καὶ τῶν πωγώνων ἐπειλημμένοι, ἐπεκαλοῦντο βοηθεῖν· ὁ μὲν τὸν Κλεόδημον ὁ Ἕρμων· ὁ δὲ Ζηνόθεμις Ἀλκιδάμαντα καὶ Διφίλον. καὶ συνίσταντο οἱ μὲν ὡς τοῦτον, οἱ δὲ ὡς ἐκεῖνον, πλὴν μόνου τοῦ Ἴωνος· ἐκεῖνος δὲ μέσον ἑαυτὸν ἐφύλαττεν. Οἱ δ' ἐμάχοντο συμπλακέντες, καὶ ὁ μὲν Ζηνόθεμις, σκύφον ἁράμενος ἀπὸ τῆς τραπέζης, κείμενον πρὸ τοῦ Ἀριστοσινέτου, ῥιπτεῖ ἐπὶ τὸν Ἕρμωνα· 44

Κἀκείνου μὲν ἅμαρτε, παρὰ δὲ οἱ ἐτράπετ' ἄλλη· διεῖλε δὲ τοῦ νυμφίου τὸ κρανίον ἐς δύο, χρηστῷ μάλα καὶ βαθεῖ τραύματι. βοὴ οὖν παρὰ τῶν γυναικῶν ἐγένετο, καὶ κατεπήδησαν ἐς τὸ μεταίχμιον αἱ πολλαὶ, καὶ μάλιστα ἡ μήτηρ τοῦ μειρακίου, ἐπεὶ τὸ αἷμα εἶδε· καὶ ἡ νύμφη δὲ ἀνεπήδησε, φοβηθεῖσα περὶ αὐτοῦ. ἐν

12 Χρηστῷ μάλα) Ἀγαθῷ, μεγάλῳ. V.

tera parte prehendit, nec patitur iſtum plus iuſto ſibi arrogare. Hinc clamor, & irruentes in ſe invicem, ipſas ſibi gallinas in faciem impingunt, prehenſiſque invicem barbis auxiliaturos advocant. Cleodemum Hermon, Zenothemis autem Alcidamantem & Diphilum: coëuntque adeo hi ad hunc, ad alterum alteri, ſolo excepto Ione; hic enim ſe ſervabat medium. At illi conſertis manibus pugnant. Zenothemis ſublatum de menſa ſcyphum, qui ante Ariſtaenetum ſtabat, in Hermonem coniicit:

Ille ſed inde alio temere converſus aberrat,

ſponſique frontem luculento ſane ac profundo vulnere diffindit. Clamor igitur oritur a mulieribus, proſiliunt inter utramque aciem pleraeque, mater praeſertim ſponſi, cum videret ſanguinem; exſilit etiam, quod illi metueret,

τοσούτῳ δὲ ὁ Ἀλκιδάμας ἠρίστευε, τῷ Ζηνοθέμιδι συμμαχῶν. καὶ παταξας τῇ βακτηρίᾳ, τοῦ Κλεοδήμου μὲν τὸ κρανίον, τοῦ Ἕρμωνος δὲ τὴν σιαγόνα ἐπέτριψε, καὶ τῶν οἰκετῶν ἐνίους βοηθεῖν αὐτοῖς ἐπιχειροῦντας, κατέτρωσεν· οὐ μὴν ἀπετράποντο ἐκεῖνοι. ἀλλ' ὁ μὲν Κλεόδημος, ὀρθῷ τῷ δακτύλῳ τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ Ζηνοθέμιδος ἐξώρυττε, καὶ τὴν ῥῖνα προσφὺς, ἀπέτραγεν. ὁ δὲ Ἕρμων τὸν Δίφιλον, ἐπὶ ξυμμαχίαν ἥκοντα τοῦ Ζηνοθέμιδος, ἀφῆκεν ἐπὶ κεφαλὴν ἀπὸ τοῦ κλιντῆρος.
45 Ἐτρώθη δὲ καὶ Ἱστιαῖος ὁ γραμματικὸς, διαλύειν αὐτοὺς ἐπιχειρῶν, λάξ, οἶμαι, εἰς τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ Κλεοδήμου, Δίφιλον εἶναι οἰηθέντος. ἔκειτο οὖν ὁ ἄθλιος κατὰ τὸν αὐτοῦ Ὅμηρον, αἷμ' ἐμέων. πλὴν ταραχῆς γε καὶ δακρύων μεστὰ ἦν πάντα. καὶ αἱ μὲν γυναῖκες ἐκώκυον, τῷ Χαιρέᾳ περιχυθεῖσαι· οἱ δὲ ἄλλοι κατέπαυον. μέγιστον δὲ ἦν ἁπάντων κακῶν ὁ Ἀλκιδάμας, ἐπεὶ ἅπαξ τὸ καθ' ἑαυτὸν ἐτρέψατο, παίων τὸν προσ-

sponsa. Interim praeclare rem gerit Alcidamas, auxiliator Zenothemidis, & clavae ictu Cleodemi cranium & malam Hermonis obterit, servorumque quosdam, qui auxilii ferendi causa accurrerant, vulnerat. Nondum tamen hi cedunt, sed Cleodemus erecto digito oculum Zenothemidi effodit, & morsu nasum aufert. Hermon vero auxilio venientem Zenothemidi Diphilum in caput de lecto dat praecipitem. Vulneratur etiam Histiaeus Grammaticus, dum conatur illos dirimere, calcibus dentes illius, ut arbitror, petente Cleodemo, quod putaret esse Diphilum. Iacuit ergo miser, *vomuitque*, Homeri sui verbo, *cruorem*. Ceterum tumultus & lacrimarum plena omnia. Plorant circumfusae circa Chaeream mulieres, reliqui sedare tumultum studeut. Maximum malorum omnium fuit Alcidamas, qui, cum semel oppositam sibi aciem fugasset, pulsaret, in quoscunque

τυχόντα· καὶ πολλοὶ ἂν, εὖ ἴσθι, ἔπεσον, εἰ μὴ κατέαξε τὴν βακτηρίαν. ἐγὼ δὲ παρὰ τὸν τοῖχον ὀρθὸς ἑστὼς, ἑώρων ἕκαστα, οὐκ ἀναμιγνὺς ἐμαυτὸν, ὑπὲρ τοῦ Ἱστιαίου διδαχθεὶς, ὡς ἔστιν ἐπισφαλὲς διαλύειν τὰ τοιαῦτα. Λαπίθας οὖν καὶ Κενταύρους εἶδες ἄν, τραπέζας ἀνατετραμμένας, καὶ αἷμα ἐκκεχυμένον, καὶ σκύφους ῥιπτουμένους. Τέλος δὲ, ὁ Ἀλκιδάμας ἀνα- 46
τρέψας τὸ λυχνίον, σκότος μέγα ἐποίησε· καὶ τὸ πρᾶγμα, ὡς τὸ εἰκὸς, μακρῷ χαλεπώτερον ἐγεγένητο· καὶ γὰρ οὐ ῥᾳδίως εὐπόρησαν φωτὸς ἄλλου, ἀλλὰ πολλὰ ἐπράχθη, καὶ δεινὰ ἐν τῷ σκότῳ. καὶ ἐπεὶ παρῆν τις λύχνον ποτὲ κομίζων, κατελήφθη Ἀλκιδάμας μὲν τὴν αὐλητρίδα ἀπογυμνῶν, καὶ πρὸς βίαν συνεχόμενος αὐτῇ σπουδάζων. Διονυσόδωρος δὲ ἄλλο τι γελοῖον ἐφωράθη πεποιηκώς· σκύφος γὰρ ἐξέπεσεν ἐκ τοῦ κόλπου, ἐξαναστάντος αὐτοῦ· εἶτ' ἀπολογούμενος, Ἴωνα, ἔφη,

incidisset. Et multi, bene moris, perierant, nisi ille fregisset clavam. Ego vero ad parietem stans erectus, videbam singula, non immiscens me, monitus nempe Histiaei exemplo, quam periculosum esset talia dirimere. Quae cum ita essent, Lapithas videres Centaurosque everti mensas, sanguinem effundi, volare scyphos. Tandem Alcidamas candelabro everso tenebras facit magnas. Ac res in multo iam periculosiorem adducta locum erat. Nec enim facile luminis alterius copia fieri poterat. In hisce tenebris multa, eaque turpia, perpetrata, & cum adesset tandem, qui lumen inferret, deprehensa sunt. Alcidamas tibicinae sublata veste vim inferre studens; Dionysodorus autem in ridiculo alio facinore oppressus. Scyphus enim de sinu surgentis excidit. Deinde excusandi causa, Ionem, dixit, in

ἀνελόμενον ἐν τῇ ταραχῇ, δοῦναι αὐτῷ, ὅπως μὴ ἀπόλοιτο· καὶ ὁ Ἴων κηδεμονικῶς ἔλεγε τοῦτο πεποιηκέναι.
47 Ἐπὶ τούτοις διελύθη τὸ συμπόσιον, τελευτήσαν ἐκ τῶν δακρύων αὖθις εἰς γέλωτα ἐπὶ τῷ Ἀλκιδάμαντι, καὶ τῷ Διονυσοδώρῳ, καὶ Ἴωνι. καὶ οἵ τε τραυματίαι, φοράδην ἐξεκομίζοντο, πονήρως ἔχοντες· καὶ μάλιστα ὁ πρεσβύτης Ζηνόθεμις ἀμφοτέραις, τῇ μὲν τῆς ῥινὸς, τῇ δὲ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπειλημμένος, βοῶν ἀπόλλυσθαι ὑπ' ἀλγηδόνων· ὥστε καὶ τὸν Ἑρμωναῖ, καίπερ ἐν κακοῖς ὄντα (δύο γὰρ ὀδόντας ἐξεκέκοπτο) ἀντιμαρτύρεσθαι λέγοντα, Μέμνησο μέντοι, ὦ Ζηνόθεμι, ὡς οὐκ ἀδιάφορον ἡγῇ τὸν πόνον. καὶ ὁ νυμφίος δὲ, ἀκεσαμένου τὸ τραῦμα τοῦ Διονίκου, ἀπήγετο εἰς τὴν οἰκίαν, ταινίαις κατειλημένος τὴν κεφαλήν, ἐπὶ τὸ ζεῦγος ἀνατεθεὶς, ἐφ' οὗ τὴν νύμφην ἀπάξειν ἔμελλε, πικρὸς ὁ ἄθλιος τοὺς γάμους ἑορτάσας. καὶ τῶν ἄλλων δὲ ὁ

1 Ὅπως μὴ ἀπόλοιτο) Κηδόμενος καὶ φροντίζων ἵνα μὴ ἀπόληται. V.

6 Πονήρως) Ἀντὶ τοῦ βαρέως. V.

13 Ταινίαις) Στεφάναις ἤτοι φασκίαις. V.

turba sibi, ne periret, dedisse: Ion autem providentia quadam hoc a se factum confirmavit. Sic dissolutum convivium, quod post lacrimas in risum rursus exiit de Alcidamante, & Dionysodoro, atque Ione. Vulnerati iacentes exporrabantur, ita male se habebant: senex inprimis Zenothemis utraque manu, altera nasum tenens, altera oculum, perire se doloribus clamitans: adeo ut etiam Hermon, licet ipse quoque malo affectus, duobus quippe excussis dentibus, antestaretur dicens, *Memento tamen, Zenothemi, te indifferentem iam non putare dolorem!* Sponsus vero, alligato Dionici opera vulnere, domum abductus est, taeniis obvoluto capite, in currum impositus, quo vecturi sponsam fuerant, acerbis miser celebratis nuptiis. Reliquos etiam

Διόνικος ἐπεμελεῖτο δὴ τὰ δυνατά· καὶ καθευδήσαντες ἀπήγοντο, ἐμοῦντες οἱ πολλοὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς. ὁ μέντοι Ἀλκιδάμας, αὐτοῦ ἔμεινεν. οὐ γὰρ ἐδυνήθησαν ἐκβαλεῖν τὸν ἄνδρα, ἐπεὶ ἅπαξ καταβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης, πλαγίως ἐκάθευδε. Ταῦτό σοι τέλος, ὦ καλὲ 48
Φίλων, ἐγένετο τοῦ συμποσίου, ἢ ἄμεινον τὰ τραγικὸν ἐκεῖνο εἰπεῖν, τὸ,

Πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων·
Πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί·
Καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη.

ἀπροσδόκητα γὰρ ὡς ἀληθῶς ἀπέβη καὶ ταῦτα. ἐκεῖνό γε μεμάθηκα ἤδη, ὡς οὐκ ἀσφαλὲς, ἀπράγμονα ὄντα, συνεστιᾶσθαι τοιούτοις φιλοσόφοις.

6 Τὸ τραγικὸν) Εὐριπίδους τοῦτο ἐν τῇ τῆς Ἑλένης δράματι, κατὰ τὸ τέλος. G. 9 Ἀέλπτως κραίνουσι) Ἀνελπίστως τελοῦσι. G.

curabat, quantum poterat, Dionicus. Hi somno sopiti abducebantur, vomentes plerique in via. Verum mansit ibi Alcidamas. Neque enim eiicere virum poterant, cum semel in lecto, in quem obliquo se corpore abiecerat, dormire occepisset. Hic tibi finis, pulcher Philo, fuit convivii: quo melius est Tragicum illud dicere,

Multas habet fortuna vices:
Multa Dii insperata patrant:
Certa fides aſt irrita manſit.

Praeter opinionem enim re vera ista etiam evenere. Equidem illud iam didici, minime tutum esse, qui negotiis implicari nolit, cum eiusmodi philosophis agitare convivium.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΥΡΙΗΣ ΘΕΟΥ

1 Ἔστιν ἐν Συρίῃ πόλις, οὐ πολλὸν ἀπὸ τοῦ Εὐφρήτεω ποταμοῦ, καλέεται δὲ Ἱρὴ, καὶ ἔστιν ἱρὴ τῆς Ἥρης τῆς Ἀσσυρίης. δοκέειν δέ μοι, τόδε τὸ οὔνομα οὐκ ἅμα τῇ πόλει οἰκεομένῃ ἐγένετο, ἀλλὰ τὸ μὲν ἀρχαῖον ἄλλο ἦν· μετὰ δὲ σφισι τῶν ἱρῶν μεγάλων γιγνομένων, ἐς τόδε ἡ ἐπωνυμίη ἀπίκετο. περὶ ταύτης ὦν τῆς πόλιος ἔρχομαι ἐρέων, ὁκόσα ἐν αὐτῇ ἐστι. ἐρέω δὲ καὶ νόμους τοῖσι ἐς τὰ ἱρὰ χρέονται, καὶ πανηγύριας τὰς ἄγουσι, καὶ θυσίας τὰς ἐπιτελέουσι. ἐρέω δὲ ὁκόσα καὶ περὶ τῶν τὸ ἱρὸν εἰσαμένων μυθολογέουσι, καὶ τὸν νηὸν, ὅκως ἐγένετο. γράφω δὲ Ἀσσύριος ἐών· καὶ τῶν ἀπηγέομαι, τὰ μὲν αὐτοψίῃ μαθών· τὰ δὲ παρὰ τῶν ἱρέων ἐδάην.

DE DEA SYRIA.

Est in Syria urbs non procul ab Euphrate fluvio: vocatur ea Hierapolis [*urbs ſancta*], & eſt ſacra Iunoni Aſſyriae. Porro illud nomen non ſtatim fuit, ut mihi videtur, urbi, ex quo primum habitari coepit; ſed antiquum fuit aliud: poſtea vero, cum magna ibi ſacra fierent, id cognominis adepta eſt. De hac igitur urbe iam dicam, quae in ea ſint: dicam vero leges etiam, quibus ad ſacra ſua utuntur, & celebritates, quas agunt, & ſacrificia, quae faciunt. Dicam vero etiam, quidquid de conditoribus ſacri illius fabulantur, & templum quomodo exſtructum ſit. Scribo ipſe Aſſyrius, qui ea, quae narro, partim ipſe viderim; partim vero a ſacerdotibus ſim edoctus, quae, aetatem meam

ἑκόσα ἐόντα ἐμεῦ πρεσβύτερα, ἐγὼ ἱστορέω. Πρῶτοι 2
μὲν ὧν ἀνθρώπων, τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, Αἰγύπτιοι λέγον-
ται θεῶν τε ἔννοίην λαβεῖν, καὶ ἱρὰ εἴσασθαι, καὶ
τεμένεα, καὶ πανηγύριας ἀποδέξαι· πρῶτοι δὲ καὶ οὐνό-
ματα ἱρὰ ἔγνωσαν, καὶ λόγους ἱροὺς ἔλεξαν. μετὰ δὲ
οὐ πολλοστῷ χρόνῳ παρ' Αἰγυπτίων λόγον Ἀσσύριοι
ἐς θεοὺς ἤκουσαν, καὶ ἱρὰ καὶ νηοὺς ἤγειραν, ἐν τοῖσι
καὶ ἀγάλματα ἔθεντο, καὶ ξόανα ἐστήσαντο. Τὸ δὲ 3
παλαιὸν, καὶ παρ' Αἰγυπτίοισι ἀξόανοι νηοὶ ἔσαν. καὶ
ἔστι ἱρὰ καὶ ἐν Συρίῃ, οὐ παρασπολὺ τοῖς Αἰγυπτίοισι
ἰσοχρονέοντα, τῶν ἐγὼ πλείστα ὄπωπα. τό γε τοῦ
Ἡρακλέος τὸ ἐν Τύρῳ, οὐ τούτου τοῦ Ἡρακλέος, τὸν
Ἕλληνες ἀείδουσι, ἀλλὰ τὸν ἐγὼ λέγω πολλὸν ἀρ-
χαιότερος, καὶ Τύριος ἥρως ἐστί. Ἐνὶ δὲ καὶ ἄλλο ἱρὸν 4
ἐν Φοινίκῃ μέγα, τὸ Σιδώνιοι ἔχουσι, ὡς μὲν αὐτοὶ λέ-
γουσι, Ἀστάρτης ἐστί. Ἀστάρτην δ' ἐγὼ δοκέω Σε-

12 Ἡρακλέος) Ἐξ Ἡροδότου τοῦτο λαβὼν ἔχει. M.

16 Ἀστάρτην) Ἡ παρὰ Σιδωνίοις Ἀστάρτη ἡ αὐτή ἐστι τῇ σε-

antecedentia, hic refero. Iam primi hominum, quos nos novimus, Aegyptii dicuntur Deorum cognitionem cepisse, & condidisse templa atque delubra, & coetus *sacrorum causa* instituisse. Primi etiam nomina novere sacra, & narrationes sacras tradiderunt. Non ita multo post autem ab Aegyptiis Assyrii illam de Dis doctrinam audierunt, & templa atque aedes excitarunt, in quibus simulacra quoque ponerent, & signa statuerent. Antiquitus vero apud Aegyptios sine sculpta imagine erant templa. Et sunt in Syria quoque templa, Aegyptiis illis non multum aetate inferiora, quorum ego plura vidi: ut Herculis Tyrii, non illius, quem Graeci canunt, Herculis. Sed, quem ego dico, multum antiquior, & Tyrius heros est. Est vero aliud quoque in Phoenice templum magnum, quod habent Sidonii. Prout ipsi dicunt, Astartae est. Astarten autem puto

λιναίην ἔμμεναι. ὡς δέ μοί τις τῶν ἱρέων ἀπηγέετο, Εὐρώπης ἐστὶ τῆς Κάδμου ἀδελφεῆς. ταύτην δ' ἐοῦσαν Ἀγήνορος τοῦ βασιλῆος θυγατέρα, ἐπειδή τε ἀφανὴς ἐγεγόνεε, οἱ Φοίνικες τῷ νηῷ ἐτιμήσαντο, καὶ λόγον ἱρὸν ἐπ' αὐτῇ ἔλεξαν, ὅτι ἐοῦσαν καλὴν Ζεὺς ἐπόθεε, καὶ τὸ εἶδος ἐς ταῦρον ἀμειψάμενος, ἥρπασε· καί μιν ἐς Κρήτην φέρων, ἀπίκετο. τάδε μὲν καὶ τῶν ἄλλων Φοινίκων ἤκουον, καὶ τὸ νόμισμα τῷ Σιδώνιοι χρέονται, τὴν Εὐρώπην ἐφεζομένην ἔχει τῷ ταύρῳ τῷ Διΐ· τὸν δὲ νηὸν οὐκ ὁμολογέουσι Εὐρώπης ἔμμεναι. Ἔχουσι δὲ καὶ ἄλλα Φοίνικες ἱρὸν, οὐκ Ἀσσύριον, ἀλλ' Αἰγύπτιον, τὸ ἐξ Ἡλίου πόλιος ἐς τὴν Φοινίκην ἀπίκετο. ἐγὼ μέν μιν οὐκ ὄπωπα, μέγα δὲ καὶ τόδε καὶ ἀρχαῖόν ἐστι. Εἶδον δὲ καὶ ἐν Βύβλῳ μέγα ἱρὸν Ἀφροδίτης Βυβλίης, ἐν τῷ καὶ τὰ ὄργια ἐς Ἄδωνιν ἐπιτελέουσι. ἐδάην δὲ καὶ τὰ ὄργια. λέγουσι γὰρ δὴ ὧν τὸ

λήνη. Σιδώνιοι δὲ Εὐρώπην φασὶν ἁρπασθεῖσαν μὲν ὑπὸ Διὸς, τὸν δὲ ἀφανισθῆναι αὐτὴν εἰς Θεὸν κατενεγκόντα. M.

§ Τὸ νόμισμα) Τὸ νόμισμα Σιδώνιον βοῦν ἐπίσημον ἔχει τὴν Εὐρώπην κατανεναυτισμένην. M.

ego Lunam esse. Ut vero sacerdotum mihi aliquis narravit, Europae est, sororis Cadmi. Hanc vero Agenoris regis filiam, cum discessisset ex oculis, templo honorarunt Phoenices, & historiam de ea sacram tradidere, eam, pulchra cum esset, a Iove amatam, qui mutatus in tauri speciem eam rapuerit, & in Cretam detulerit. Haec etiam ex Phoenicibus aliis audivi, & nummus, quo utuntur Sidonii, Europam habet tauro insidentem, Iovi. Templum autem Europae esse, non consentiunt. Habent autem aliud etiam sacrum Phoenices, non Assyrium illud, sed Aegyptium, quod Heliopoli in Phoenicem venit. Equidem illud non vidi: magnum vero ipsum quoque & antiquum est. Vidi etiam Byblī magnum templum Bybliae Veneris, in quo etiam Adonidis orgia peragunt: didici illa orgia.

ἔργον τὸ ἐς Ἄδωνιν ὑπὸ τοῦ συὸς, ἐν τῇ χώρῃ τῇ σφετέρῃ γενέσθαι, καὶ μνήμην τοῦ πάθεος τύπτονταί τε ἑκάστου ἔτεος, καὶ θρηνέουσι, καὶ τὰ ὄργια ἐπιτελέουσι, καί σφισι μεγάλα πένθεα ἀνὰ τὴν χώρην ἵσταται. ἐπεὰν δὲ ἀποτύψωνταί τε, καὶ ἀποκλαύσωνται, πρῶτα μὲν καταγίζουσι τῷ Ἀδώνιδι, ὅκως ἐόντι νέκυϊ· μετὰ δὲ τῇ ἑτέρῃ ἡμέρῃ, ζώειν τέ μιν μυθολογέουσι, καὶ ἐς τὸν ἠέρα πέμπουσι, καὶ τὰς κεφαλὰς ξυρέονται, ὅκως Αἰγύπτιοι, ἀποθανόντος Ἄπιος. γυναικῶν δὲ ὁκόσαι οὐκ ἐθέλουσι ξυρέεσθαι, τοιήνδε ζημίην ἐκτελέουσι. ἐν μιῇ ἡμέρῃ, ἐπὶ πρήσει τῆς ὥρης ἵστανται. ἡ δὲ ἀγορὴ μούνοισι ξείνοισι παρακέαται, καὶ ὁ μισθὸς ἐς τὴν Ἀφροδίτην θυσίη γίγνεται. Εἰσὶ δὲ ἔνιαι Βυβλίων, οἳ 7 λέγουσι παρὰ σφίσι τεθάφθαι τὸν Ὄσιριν τὸν Αἰγύπτιον, καὶ τὰ πένθεα, καὶ τὰ ὄργια, οὐκ ἐς τὸν Ἄδωνιν, ἀλλ' ἐς τὸν Ὄσιριν πάντα πρήσσεσθαι. ἐρέω δὲ

2 Μνήμων) Ἀντὶ, κατὰ μνήμην, ἢ εἰς μνήμην. M.

Dicunt nempe, illud de Adonide ac de apro in ſua regione factum, & in memoriam illius calamitatis plangunt ſingulis annis & plorant, & peragunt orgia, magno per regionem inſtituto luctu. Cum vero ſatis planctus & lacrimarum eſt, primo inferias Adonidi, tanquam mortuo, mittunt: poſt vero, alio die vivere illum narrant, & coelo *illius imaginem* exponunt. Etiam capita tondent inſtar Aegyptiorum, cum mortuus eſt *his ſuus* Apis. Mulierum vero quotquot tonderi nolunt, multam ſolvunt eiuſmodi. Uno die venales ſtant, forma quaeſtum facturae. Forum autem ſolis patet peregrinis: ex mercede ſacrificium conſit Veneri. Sunt autem Bybliorum quidam, qui ſepultum apud ſe dicunt Oſirin Aegyptium, & luctus illos & orgia non in Adonin, ſed in Oſirin peragi omnia. Dicam ve-

ὁκόθεν καὶ τάδε πιστὰ δοκέουσι. κεφαλὴ ἑκάστου ἔτεος ἐξ Αἰγύπτου ἐς τὴν Βύβλον ἀπικνέεται, πλώουσα τὸν μεταξὺ πλόον ἑπτὰ ἡμερέων. καί μιν οἱ ἄνεμοι Φορέουσι θείη ναυτιλίη. τρέπεται δὲ οὐδαμᾷ, ἀλλ' ἐς μούνην τὴν Βύβλον ἀπικνέεται. καὶ ἔστι τὸ σύμπαν, θῶυμα. καὶ τοῦτο ἑκάστου ἔτεος γίγνεται, τὸ καὶ ἐμεῦ παρεόντος ἐν Βύβλῳ ἐγένετο· καὶ τὴν κεφαλὴν ἐθηησάμην
8 Βυβλίνην. Ἐνι δὲ καὶ ἄλλο θῶυμα ἐν τῇ χώρῃ τῇ Βυβλίῃ, ποταμὸς ἐκ τοῦ Λιβάνου τοῦ οὔρεος, ἐς τὴν ἅλα ἐκδιδοῖ· οὔνομα τῷ ποταμῷ Ἄδωνις ἐπικέαται· ὁ δὲ ποταμὸς ἑκάστου ἔτεος αἱμάσσεται, καὶ τὴν χροιὴν ἀλέσας, ἐσπίπτει ἐς τὴν θάλασσαν, καὶ φοινίσσει τὸ πολλὸν τοῦ πελάγεος, καὶ σημαίνει τοῖς Βυβλίοις τὰ πένθεα. μυθέονται δὲ ὅτι ταυτῃσὶ τῇσι ἡμέρῃσι, ὁ Ἄδω-

1 Κεφαλὴ) Τοῦτο καὶ ὁ ἡμέτερος θεῖος προφήτης Ἡσαΐας ἐπικερτομεῖ καὶ ταυθάζει [ἐν] τῷ κατὰ Δαμασκοῦ ῥήματι, ὅτ' ἂν φησι (XVIII, 1.) Οὐαὶ γῆς πλοίων πτέρυγες, ἐπέκεινα ποταμῶν Αἰθιοπίας. ὁ ἀποστέλλων πρὸς πάντα τὰ ἔθνη ὕφυδρα ἐν θαλάσσῃ, καὶ ἐπιστολὰς βυβλίνας, ἐπάνω τοῦ ὕδατος. ἐπιστολὰς βυβλίνας τὴν ἐτησίαν τῆς παρούσης κεφαλῆς πομπὴν ἐπιστελλομένην ὑπὲρ τῶν πλανωμένων ἀπεσημαίνων. ὡς καὶ τῷ ἐν ἁγίοις Κυρίλλῳ δοκεῖ ἐν τοῖς εἰς τὸν ἅγιον Ἡσαΐαν ὑπομνήμασιν αὐτοῦ. M.

ro, unde ista quoque fide digna videantur. Caput singulis annis ex Aegypto Byblum pervenit, natans interiectum spatium, quod septem diebus navigatur. Ac ferunt illud divina quadam navigatione venti; declinat autem nusquam, sed solam Byblum pervenit. Estque universum hoc miraculum: idque annis singulis contingit, quod me etiam praesente Bybli factum est, ac vidi caput papyraceum. Est vero aliud quoque in Bybliorum regione miraculum. Flumen e Libano monte *ortum* exoneratur in mare: impositum nomen flumini Adonis. Illud flumen singulis annis cruentatur, suoque amisso colore in mare effunditur, & magnam maris partem inficiens, suos Byblios luctus indicit. Fabulantur autem, hisce ipsis diebus in Libano vulne-

γις ἀνὰ τὸν Λίβανον τιτρώσκεται, καὶ τὸ αἷμα ἐς τὸ ὕδωρ ἐρχόμενον ἀλλάσσει τὸν ποταμὸν, καὶ τῷ ῥόῳ τὴν ἐπωνυμίην δίδοῖ. ταῦτα μὲν οἱ πολλοὶ λέγουσι. ἐμοὶ δέ τις ἀνὴρ Βύβλιος, ἀληθέα δοκέων λέγειν, ἑτέρην ἀπηγέετο τοῦ πάθεος αἰτίην. ἔλεγε δὲ ὧδε· Ὁ Ἄδωνις ὁ ποταμὸς, ὦ ξεῖνε, διὰ τοῦ Λιβάνου ἔρχεται· ὁ δὲ Λίβανος κάρτα ξανθόγεώς ἐστι· ἄνεμοι ὧν τρηχέες ἐκείνῃσι τῇσι ἡμέρῃσι ἱστάμενοι τὴν γῆν τῷ ποταμῷ ἐπιφέρουσι, ἐοῦσαν ἐς τὰ μάλιστα μιλτώδεα· ἡ δὲ γῆ μιν αἱμώδεα τίθησι· καὶ τοῦδε τοῦ πάθεος οὐ τὸ αἷμα, τὸ λέγουσι, ἀλλ' ἡ χώρη αἰτίη. ὁ μέν μοι Βύβλιος τοσαῦτα ἀπηγέετο. εἰ δὲ ἀτρεκέως ταῦτα ἔλεγε, ἐμοὶ μὲν δοκέει κάρτα θεῖη καὶ τοῦ ἀνέμου ἡ συντυχίη. Ἀνέβην δὲ καὶ ἐς τὸν Λίβανον ἐκ Βύβλου, ὁδὸν ἡμέρης, 9
πυθόμενος αὐτόθι ἀρχαῖον ἱρὸν Ἀφροδίτης ἔμμεναι, τὸ Κινύρης ἵσατο· καὶ εἶδον τὸ ἱρὸν, καὶ ἀρχαῖον ἦν. τάδε

9 Μιλτώδεα) Μίλτος εἶδος χρώματος ἐρυθροῦ. G. 13 Συντυχίη) Συντυχία ἡ ἕνωσις καὶ ἡ αἰφνίδιος μεταβολὴ τῶν πραγμάτων. G.

rari Adonin, delatoque in aquam illius ſanguine immutari flumen, atque cognomen illi dare. Haec vulgus. Mihi vero Byblius homo, qui vera videbatur dicere, aliam narravit mutationis illius cauſam. Dicebat autem ita: *Adonis flumen, hoſpes, venit per Libanum. At Libanus multum rubicundae terrae habet. Venti ergo vehementes, qui flatos illis diebus flatus habent, terram flumini inferunt minio valde ſimilem. Haec illud terra reddit ſanguineum: huiuſque mutationis non ſanguis, quem dicunt, ſed regio ipſa cauſam ſuſtinet.* Haec mihi narrabat Byblius. Si vero vera dixit, mihi tamen divina valde illa ipſa venti opportunitas videtur. Aſcendi vero etiam e Byblo Libanum, diei unius itinere, cum audirem, antiquum ibi Veneris fanum eſſe conſtitutum a Cinyra. Ac vidi templum, ſane antiquum. Atque haec illa

μέν ἐστι τὰ ἐν τῇ Συρίῃ ἀρχαῖα καὶ μεγάλα ἱρά·
Τοσούτων δὲ ἐόντων, ἐμοὶ δοκέει, οὐδὲν τῶν ἐν τῇ ἱρῇ πό-
λει μεῖζον ἔμμεναι, οὐδὲ νηὸς ἄλλος ἁγιώτερος, οὐδὲ
χώρη ἄλλη ἱροτέρη. ἔνι δὲ καὶ ἔργα ἐν αὐτῷ πολυτε-
λέα, καὶ ἀρχαῖα ἀναθήματα, καὶ πολλὰ θωύματα,
καὶ ξόανα θεοπρεπέα, καὶ θεοὶ δὲ κάρτα αὐτοῖσι ἐμ-
φανέες. ἰδρώει γὰρ δὴ ὧν παρὰ σφίσι τὰ ξόανα, καὶ
κινέεται καὶ χρησμηγορέει· καὶ βοὴ δὲ πολλάκις ἐγέ-
νετο ἐν τῷ νηῷ, κλεισθέντος τοῦ ἱροῦ, καὶ πολλοὶ ἤκουσαν. ναὶ μὴν καὶ ὄλβου πέρι, ἐν τοῖσι ἐγὼ οἶδα, πρῶτόν ἐστι. πολλὰ γὰρ αὐτοῖσι ἀπικνέεται χρήματα, ἔκ τε Ἀραβίης, καὶ Φοινίκων, καὶ Βαβυλωνίων, καὶ ἄλλοθι ἐκ Καππαδοκίης, τὰ δὲ καὶ Κίλικες φέρουσι, τὰ δὲ Ἀσσύριοι. εἶδον δὲ ἐγὼ καὶ τὰ ἐν τῷ νηῷ λάθρῃ ἀποκείαται, ἐσθῆτα πολλὴν, καὶ ἄλλα, ὁκόσα ἐς ἄργυρον ἢ ἐς χρυσὸν ἀποκέκριται· ἑορταὶ μὲν γὰρ καὶ πανηγύριες οὐδαμοῖσι ἄλλοισι ἀνθρώπων τοσαίδε ἀποδεδέχα-

vetera & magna per Syriam templa. Tot autem cum ſint; nullum mihi videtur Hierapolitanis illis maius eſſe, nec aedes alia auguſtior, neque ſanctior regio. Sunt autem etiam opera in eo ſumtuoſa, & donaria antiqua, & ſpectanda multa, & ſigna auguſta, praefenteſque valde iis Dii. Sudant enim apud illos ſimulacra, & moventur, atque edunt oracula. Clamor etiam ſaepe in aede multis exaudientibus ortus, cum clauſum eſſet templum. Verum etiam divitiarum cauſa eorum, quae ego novi, primum eſt. Multae enim ad illos opes veniunt ex Arabia, & a Phoenicibus & Babyloniis, & aliae e Cappadocia. Quaedam vero eriam Cilices afferunt, quaedam Aſſyrii. Vidi ego, quae in templo occultis locis repoſita ſunt, veſtem multam, & alia, quae in aurum & argentum diſcreta ſunt. Feſtorum dierum quidem celebrationes & conventus nullis aliis hominibus tot

ται. Ἱστορέοντι δέ μοι ἑτέων πέρι, ὁκόσα τῷ ἱρῷ ἐστι, καὶ τὴν θεὸν αὐτοὶ ἥν τινα δοκέουσι, πολλοὶ λόγοι ἐλέγοντο, τῶν οἱ μὲν ἱροὶ, οἱ δὲ ἐμφανέες, οἱ δὲ κάρτα μυθώδεες· καὶ ἄλλοι βάρβαροι, οἱ μὲν τοῖσι Ἕλλησι ὁμολογέοντες, τοὺς ἐγὼ πάντας μὲν ἐρέω, δέκομαι δὲ οὐδαμῇ. Οἱ μὲν ὦν πολλοὶ, Δευκαλίωνα τὸν Σκύθεα τὸ ἱρὸν εἰσασθαι λέγουσι· τοῦτον Δευκαλίωνα, ἐπὶ τοῦ τὸ πολλὸν ὕδωρ ἐγένετο. Δευκαλίωνος δὲ πέρι λόγον ἐν Ἕλλησι ἤκουσα, τὸν Ἕλληνες ἐπ' αὐτῷ λέγουσι. ὁ δὲ μῦθος ὧδε ἔχει· ἥδε ἡ γενεὴ, οἱ νῦν ἄνθρωποι, οὐ πρῶτοι ἐγένοντο, ἀλλ' ἐκείνη μὲν ἡ γενεὴ, πάντες ὤλοντο. οὗτοι δὲ γένεος τοῦ δευτέρου εἰσί· τὸ αὖθις ἐκ Δευκαλίωνος ἐς πληθὺν ἀπίκετο. ἐκείνων δὲ πέρι τῶν ἀνθρώπων τάδε μυθέονται. ὑβρισταὶ κάρτα ἐόντες, ἀθέμιστα ἔργα ἔπρησσον· οὔτε γὰρ ὅρκια ἐφύλασσον, οὔτε ξεί-

ac tanti in uſum recepti ſunt. Percontanti autem mihi de annis, quot eſſent illi ſacro? & quam ipſi Deam illam putarent? multae narrationes dictae ſunt ſacrae aliae, aliae publicae; quaedam oppido fabuloſae; aliae barbarae, aliae Graecis conſentientes, quas ego dicam omnes, neutiquam vero recipio. Vulgus igitur, Deucalionem eſſe, Scytham, aiunt, qui templum condiderit; eum, inquam, Deucalionem, ſub quo multa illa aqua fuerit. Iam de Deucalione narrationem inter Graecos audivi equidem, quam Graeci nempe de eo habent. Fabula autem ita habet. Hoc ſeculum, qui nunc ſunt homines, non illi primi fuere: ſed illud ſeculum periere omnes. At hi alterius ſunt generis, quod rurſus a Deucalione inde in hanc multitudinem auctum eſt. De iſtis vero *prioribus* hominibus haec narrant: *Contumelioſi valde cum eſſent, nefarie multa faciebant. Neque enim iuris iurandi religionem ſervabant, neque recipiebant hoſpi-*

νους ἐδέκοντο, οὔτε ἱκετέων ἠνείχοντο, ἀντ' ὧν σφίσι ἡ μεγάλη συμφορὴ ἀπίκετο. αὐτίκα ἡ γῆ πολλὸν ὕδωρ ἐκδιδοῖ, καὶ ὄμβροι μεγάλοι ἐγένοντο, καὶ οἱ ποταμοὶ κατέβησαν μέζονες, καὶ ἡ θάλασσα ἐπὶ πολλὸν ἀνέβη, ἔστε ὁ πάντα ὕδωρ ἐγένοντο, καὶ πάντες ὤλοντο. Δευκαλίωνι δὲ μοῦνος ἀνθρώπων ἐλίπετο ἐς γενεὴν δευτέρην, εὐβουλίης τε καὶ τοῦ εὐσεβέος εἵνεκα. ἡ δὲ οἱ σωτηρίη ἥδε ἐγένετο· λάρνακα μεγάλην, τὴν αὐτὸς ἔχε, ἐς ταύτην ἐσβιβάσας παῖδας τε καὶ γυναῖκας ἑωυτοῦ, ἐσέβη. ἐσβαίνοντι δέ οἱ ἀπίκοντο σύες, καὶ ἵπποι, καὶ λεόντων γένεα, καὶ ὄφιες, καὶ ἄλλα, ὁκόσα ἐν γῇ νέμονται, πάντα ἐς ζεύγεα. ὁ δὲ πάντα ἐδέκετο· καί μιν οὐκ ἐσίνοντο, ἀλλὰ σφισι μεγάλη διόθεν φιλίη ἐγένετο. καὶ ἐν μιῇ λάρνακι πάντες ἔπλευσαν, ἔστε τὸ ὕδωρ ἐπεκράτεε. τὰ μὲν Δευκαλίωνος πέρι Ἕλληνες ἱστορέουσι.

13 Τὰ δὲ ἀπὸ τούτου, λέγεται λόγος ὑπὸ τῶν ἐν τῇ ἱρῇ πόλει μεγάλως ἄξιος θωυμάσαι, ὅτι ἐν τῇ σφετέρῃ χώρῃ, χάσμα μέγα ἐγένετο, καὶ τὸ σύμπαν ὕδωρ

tes, neque ſupplicibus parcebant. Pro quibus rebus magna illis venit calamitas. Statim multum aquae terra effundere, & pluviae fieri magnae, & amnes maiores deſcendere, mare autem multum aſcendere, dum aqua fierent omnia, perirentque univerſi. Deucalion ſolus alteri ſeculo reſervatus prudentiae & pietatis cauſa. Servari autem hoc ipſi modo contigit. In arcam, quam habebat magnam, liberos ſuos & uxores impoſuit, & ipſe quoque ingreſſus eſt. Cum autem ingrederetur, venerunt apri, & equi, & leonum genera, & ſerpentes, & reliqua, quae in terra paſcuntur, bina. Recipit ille omnia. Nec illi nocent: ſed magna inter ipſos amicitia, a Iove immiſſa, intercedit. Sic una omnes arca navigant, quamdiu aqua obtinuit. Haec de Deucalione narrant Graeci. Hinc vero narratio exſtat Hierapolitanorum admiratione ſane digna: in ipſorum regione hiatum factum eſſe

κατεδέξατο. Δευκαλίων δὲ, ἐπεὶ τάδε ἐγένετο, βωμούς τε ἔθετο, καὶ νηὸν ἐπὶ τῷ χάσματι Ἥρης ἅγιον ἐστήσατο. ἐγὼ δὲ καὶ τὸ χάσμα εἶδον, καὶ ἔστι ὑπὸ τῷ νηῷ κάρτα μικρόν. εἰ μὲν ὦν πάλαι καὶ μέγα ἐὸν, νῦν τοιόνδε ἐγένετο, οὐκ οἶδα, τὸ δὲ ἐγὼ εἶδον, μικρόν ἐστι. σῆμα δὲ τῆς ἱστορίης τόδε πρήσσουσι· δὶς ἑκάστου ἔτεος ἐκ θαλάσσης ὕδωρ ἐς τὸν νηὸν ἀπικνέεται. φέρουσι δὲ οὐκ ἱρέες μοῦνον, ἀλλὰ πᾶσα Συρίη, καὶ Ἀραβίη, καὶ πέρηθεν τοῦ Εὐφρήτεω, πολλοὶ ἄνθρωποι ἐς θάλασσαν ἔρχονται, καὶ πάντες ὕδωρ φέρουσι· τὸ πρῶτα μὲν ἐν τῷ νηῷ ἐκχέουσι, μετὰ δὲ ἐς τὸ χάσμα κατέρχεται, καὶ δέκεται τὸ χάσμα, μικρὸν ἐὸν, ὕδατος χρῆμα πολλόν. τὰ δὲ ποιέοντες, Δευκαλίωνα ἐν τῷ ἱρῷ τόνδε νόμον θέσθαι λέγουσι, συμφορῆς τε καὶ εὐεργεσίης μνῆμα ἔμμεναι. ὁ μὲν ὦν ἀρχαῖος αὐτοῖσι λόγος ἀμφὶ τοῦ ἱροῦ, τοιός δέ ἐστι. Ἄλλοι δὲ Σεμίραμιν τὴν Βαβυλωνίην, τῆς 14

magnum, qui aquam omnem receperit. Deucalionem vero, cum haec facta essent, altaria constituisse, & sacram Iunoni aedem ad hiatum collocasse. Equidem hiatum vidi: & est sub templo sane parvus. An vero ex maiore olim tantillus iam factus sit, non novi: quem quidem ego vidi, ille parvus est. Signum huius narrationis *est*, *quod* hoc faciunt. Bis unoquoque anno de mari aqua in templum venit. Ferunt eam non sacerdotes solum; sed Syria omnis & Arabia, & trans-Euphrataei multi homines ad mare accedunt, & aquam ferunt omnes: quam primum in templo effundunt, deinde vero in hiatum ea descendit, capitque ille hiatus, parvus licet, aquae vim maximam. Haec dum faciunt, a Deucalione hanc in eo templo legem latam esse dicunt, ut illud esset calamitatis pariter ac beneficii monumentum. Antiqua ergo de templo ista illis narratio est. Alii vero, a Babylonia Semiramide, cuius multa

δὴ πολλὰ ἔργα ἐν τῇ Ἀσίῃ ἐστί. ταύτην καὶ τόδε τὸ ἕδος εἴσασθαι νομίζουσι, οὐκ Ἥρῃ δὲ εἴσασθαι, ἀλλὰ μητρὶ ἑωυτῆς, τῆς Δερκετοῦς οὔνομα. Δερκετοῦς δὲ εἶδος ἐν Φοινίκῃ ἐθησάμην, θέημα ξένον· ἡμισέη μὲν γυνή· τὸ δὲ ὀκόσον ἐκ μηρῶν ἐς ἄκρους πόδας, ἰχθύος οὐρὴ ἀποτείνεται. ἡ δὲ ἐν τῇ ἱρῇ πόλει πᾶσα γυνή ἐστι. πίστιες δὲ τοῦ λόγου αὐτοῖσι οὐ κάρτα ἐμφανέες. ἰχθύας χρῆμα ἱρὸν νομίζουσι, καὶ οὔκοτε ἰχθύων ψαύουσι, καὶ ὀρνίθας τοὺς μὲν ἄλλους σιτέονται, περιστερὴν δὲ μούνην οὐ σιτέονται, ἀλλὰ σφίσι ἥδε ἱρή. τὰ δὲ γιγνόμενα δοκέει αὐτοῖς ποιέεσθαι Δερκετοῦς καὶ Σεμιράμιος εἵνεκα· τὸ μὲν, ὅτι Δερκετὼ μορφὴν ἰχθύος ἔχει· τὸ δὲ, ὅτι τὸ Σεμιράμιος τέλος ἐς περιστερὴν ἀπίκετο· ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν νηὸν, ὅτι Σεμιράμιος ἔργον ἐστὶ, τάχα κου δέξομαι· Δερκετοῦς δὲ τὸ ἱρὸν ἔμμεναι, οὐδαμῇ πείθομαι, ἐπεὶ καὶ παρ' Αἰγυπτίοισιν ἐνιαί εἰσι, οἳ ἰχθύας

per Aſiam opera exſtant, ab hac ergo Semiramide hanc quoque ſedem conſtitutam eſſe, arbitrantur: nec vero Iunoni conſtituiſſe, ſed ſuae matri, cuius nomen Derceto. Dercetus porro ſpeciem vidi in Phoenice, mirum ſpectaculum. Dimidia eſt mulier: quod eſt autem a feminibus inde ad extremos pedes, piſcis cauda extenditur. Sed Hierapolitana illa tota eſt mulier. Argumenta illis huius relationis non valde aperta. Piſces rem ſacram arbitrantur, & nunquam piſces attingunt. Aves reliquas in cibo habent, columba ſola non veſcuntur, ſed eſt ea illis ſacra. Quae hic fiunt, videntur ab iis fieri Dercetus & Semiramidis cauſa: alterum, quod piſcis formam habet Derceto; alterum, quod Semiramidis finis in columbam exiit. At ego aedem quidem illam Semiramidis opus eſſe, forte receperim; Dercetus autem eſſe delubrum, nequaquam vero mihi fit ſimile, quandoquidem etiam apud Aegyptios ſunt,

οὐ σιτέονται, καὶ τάδε οὐ Δερκετοῖ χαρίζονται. Ἔστι 1
δὲ καὶ ἄλλος λόγος ἱρὸς, τὸν ἐγὼ σοφοῦ ἀνδρὸς ἤκουσα· ὅτι ἡ μὲν θεὴ Ῥέη ἐστὶ· τὸ δὲ ἱρὸν Ἄττεω ποίημα. Ἄττης δὲ γένος Λυδὸς μὲν ἦν, πρῶτος δὲ τὰ ὄργια τὰ ἐς Ῥέην ἐδιδάξατο. καὶ τὰ Φρύγες, καὶ Λυδοὶ, καὶ Σαμοθρᾶκες ἐπιτελέουσι, Ἄττεω πάντα ἔμαθον. ὡς γάρ μιν ἡ Ῥέη ἔτεμε, βίου μὲν ἀνδρηίου ἀπεπαύσατο, μορφὴν δὲ θηλέην ἡμείψατο, καὶ ἐσθῆτα γυναικηίην ἐνεδύσατο, καὶ ἐς πᾶσαν γῆν φοιτέων, ὄργιά τε ἐπετέλεε, καὶ τὰ ἔπαθε, ἀπηγέετο, καὶ Ῥέην ᾔειδε. ἐν τοῖσι καὶ ἐς Συρίην ἀπίκετο. ὡς δὲ οἱ πέρην Εὐφρήτεω ἄνθρωποι οὔτε αὐτὸν, οὔτε ὄργια ἐδέκοντο, ἐν τῷ δὲ τῷ χώρῳ τὸ ἱρὸν ἐποιήσατο. σημήια δὲ ἡ θεὸς τὰ πολλὰ ἐς Ῥέην ἀπικέεται. λέοντες γάρ μιν φέρουσι, καὶ τύμπανον ἔχει, καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πυργοφορέει, οἵην Ῥέην Λυδοὶ ποιέουσι. ἔλεγε δὲ καὶ Γάλλων πέρι, οἵ

qui piſcibus in cibo non utantur, neque illud Dercetus gratia faciant. Eſt vero alia etiam ſacra narratio, quam a ſapienti viro accepi, Deam illam Rheam eſſe, delubrum vero opus Attis. Attes porro genere Lydus fuit, primuſque orgia Rheae docuit. Ac, quae Phryges, & Lydi, & Samothraces peragunt, ea ab Atte didicerunt omnia. A quo enim tempore caſtravit illum Rhea, virilem victum deſiit, ſpecieque permutavit feminea, & veſtem induit muliebrem, & terras omnes pererrans, orgiaque peregit, & enarravit, quae paſſus eſſet, & Rheam cecinit. Inter haec pervenit etiam in Syriam. Cum autem Trans-Euphrataei neque ipſum reciperent, neque orgia, illo ipſo loco hoc ſibi delubrum fecit. Signis vero multis haec Dea ad Rheam accedit. Leones enim illam vehunt, & tympanum habet, & turrim gerit in capite, qualem Rheam Lydi faciunt.

εἰσι ἐν τῷ ἱρῷ, ὅτι Γάλλοι Ἥρῃ μὲν οὐδαμῷ, Ῥέῃ δὲ τέμνονται, καὶ Ἄττεα μιμέονται. τὰ δέ μοι εὐπρεπέα μὲν δοκέει ἔμμεναι, ἀληθέα δὲ οὔ. ἐπεὶ καὶ τῆς τομῆς
16 ἄλλην αἰτίην ἤκουσα πολλὸν πιστοτέρην. Ἀνδάνει δέ μοι τὰ λέγουσι τοῦ ἱροῦ πέρι, τοῖσι Ἕλλησι τὰ πολλὰ ὁμολογέοντες, τὴν μὲν θεὸν Ἥρην δοκέοντες, τὸ δ' ἔργον Διονύσου τοῦ Σεμέλης ποίημα. καὶ γὰρ δὴ Διόνυσος ἐς Συρίην ἀπίκετο, κείνην ὁδὸν τὴν ἦλθε ἐπ' Αἰθιοπίην. καὶ ἔστι πολλὰ ἐν τῷ ἱρῷ Διονύσου ποιητέω σήματα· ἐν τοῖσι καὶ ἐσθῆτες βάρβαροι, καὶ λίθοι Ἰνδοὶ, καὶ ἐλεφάντων κέρεα, τὰ Διόνυσος ἐξ Αἰθιόπων ἤνεικε, καὶ φαλλοὶ δὲ ἑστᾶσι ἐν τοῖσι προπυλαίοισι δύο κάρτα μεγάλοι. ἐπὶ τῶν ἐπίγραμμα τοιόνδε ἐπιγέγραπται,

ΤΟΥΣΔΕ ΦΑΛΛΟΥΣ ΔΙΟΝΥΣΟΣ ΗΡΗ
ΜΗΤΡΥΙΗ ΑΝΕΘΗΚΑ.

ἐμοὶ μὲν ὦν καὶ τάδε ἀρκέει. ἐρέω δὲ καὶ ἄλλα, τί

Dicebat idem de Gallis, qui in templo sunt, Gallos Iunoni nusquam, sed Rheae castrari, & imitari Atten. Haec speciosa quidem mihi videntur esse, vera non item: quandoquidem etiam castrationis illius causam aliam audivi, multum fide digniorem. Placent vero mihi, quae de templo dicunt ii, qui Graecis maiorem partem consentiunt, qui *nempe* Deam Iunonem putant esse, opus vero a Bacchо Semeles filio factum. Nempe Bacchus in Syriam venit ea via, qua rediit ab Aethiopia. Ac sunt multa in templo Bacchi auctoris indicia: in his & vestes barbarae, & gemmae Indicae, & Elephantorum cornua, quae ex Aethiopibus Bacchus attulit; & stant phalli in vestibulo duo maximi, in quibus talis est inscriptio:

HOSCE PHALLOS BACCHUS IUNONI NOVERCAE POSUI.

Mihi quidem etiam haec satis sunt. Dicam vero etiam

ἐστι ἐν τῷ νηῷ Διονύσου ὄργιον. Φαλλοὺς Ἕλληνες Διονύσῳ ἐγείρουσι ἐπὶ τῶν καὶ τοιόνδε τι φέρουσι, ἄνδρας μικροὺς ἐκ ξύλου πεποιημένους, μεγάλα αἰδοῖα ἔχοντας. καλέονται δὲ τάδε νευρόσπαστα. ἔστι δὲ καὶ τόδε ἐν τῷ ἱρῷ, ἐν δεξιᾷ τοῦ νηοῦ κάθηται σμικρὸς ἀνὴρ χάλκεος, ἔχων αἰδοῖον μέγα. Τοσάδε μὲν ἀμφὶ τῶν 17
οἰκιστέων τοῦ ἱροῦ μυθολογέουσι. ἤδη δὲ ἐρέω καὶ τοῦ νηοῦ πέρι, θεσπίος τε ὅκως ἐγένετο, καὶ ὅστις μιν ἐποιήσατο. λέγουσι τὸν νηὸν τὸν νῦν ἐόντα μὴ ἔμμεναι τὸν τὴν ἀρχὴν γεγενημένον, ἀλλ' ἐκεῖνον μὲν κατενεχθῆναι χρόνῳ ὕστερον· τὸν δὲ νῦν ἐόντα Στρατονίκης ἔμμεναι

2 Τῷ Διονύσῳ) Τῷ Διονύσῳ ἑορτὴν ἄγουσιν οἱ Ἕλληνες, Φαλλοῖς ἑτίμων αὐτόν. Φαλλὸς δὲ ἐστὶν ἐκ δέρματος ἐρυθροῦ σχῆμα αἰδοίου ἀνδρός, καὶ τοῦτο περιτίθουν ἑαυτοῖς, καὶ ἐν τοῖς τραχήλοις, καὶ ἐν τοῖς μίσεσι μηροῖς, καὶ ἐξωρχοῦντο τιμῶντες ἐκ τούτου τὸν Διόνυσον. τὴν δὲ τιμὴν ταύτην ἦγον τῷ Διονύσῳ διὰ τοιαύτην αἰτίαν, ἐκ Σεμέλης τῆς Κάδμου συγκατῆλθε γενέσθαι ὁ Διόνυσος. αὐτὴ δὲ κεραυνωθεῖσα ἐξεπέσετο ὑπὸ τοῦ Διονύσου. περιπλανωμένῳ δὲ τούτῳ καὶ ζητοῦντι Πολύμνιος παῖς οὕτω λεγόμενος περιέτυχε τῷ Διονύσῳ, καὶ ὑπέσχετο δείξειν αὐτῷ τὴν μητέρα εἰ παιδεραστήσει αὐτόν. ὁ δὲ Διόνυσος ὑπέσχετο τοῦτο. λέγει αὐτῷ ὁ Πολύμνιος, ὅτι ἐν Λέρνῃ ἐστὶν ἡ Σεμέλη· εἶτα εἰσβῆναι ὁ Διόνυσος ἐν τῇ θαλάσσῃ, ἵνα περάσῃ ἐν τῇ Λέρνῃ. συνηκολούθησεν αὐτῷ καὶ ὁ Πολύμνιος, καὶ τέθνηκε. λυπηθεὶς δὲ ὁ Διόνυσος, ὅτε ὁ ἐραστὴς αὐτοῦ ἔθνησκε, αἰδοῖον ξύλινον ἐκ συκίνου ξύλου πελεκήσας, κατέῖχεν ἀεὶ πρὸς μνήμην τοῦ Πολυμνίου. διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν τοῖς φαλλοῖς τιμῶσιν τὸν Διόνυσον. Φαλλοὶ δὲ εἰσὶν οὗτοι πάντες. ἐβούφαλλοι δὲ εἰς τοὺς μηροὺς ἐπ' εὐθείαν ἀποδιορμούμενοι. V.

aliud, quod eſt in templo Bacchi ſacrum. Phallos Graeci Baccho erigunt, in quibus etiam tale quid uſurpant: virunculos parvos e ligno factos, pudenda magna habentes; vocantur autem haec neuroſpaſta [*q. d. nervis tracta*]. Eſt hoc etiam in delubro. In dextra templi poſitus eſt vir parvus, cum magno veretro. Iſta de conditoribus ſacri narrant. Iam vero de ipſa aede dicam, & illius poſitione, quomodo ſit facta, & quis eam aedificaverit. Aiunt, aedem, quae *nunc* ſit, non eſſe illam ab initio ſtatim ſtructam, ſed iſtam temporis iniuria collapſam: quae vero

ποίημα, γυναικὸς τοῦ Ἀσσυρίων βασιλῆος. δοκέει δέ μοι ἡ Στρατονίκη ἐκείνη ἔμμεναι, τῆς ὁ πρόγονος ἠρήσατο, τὸν ἤλεγξε τοῦ ἰητροῦ ἐπινοίη. ὡς γάρ μιν ἡ συμφορὴ κατέλαβε, ἀμηχανέων τῷ κακῷ, αἰσχρῷ δοκέοντι, κατ' ἡσυχίην ἐνόσεε. ἔκειτο δὲ ἀλγέων οὐδέν· καί οἱ ἥτε χροιὴ πάμπαν ἐτρέπετο, καὶ τὸ σῶμα δι' ἡμέρης ἐμαραίνετο. ὁ δὲ ἰητρὸς, ὡς εἶδέ μιν ἐς οὐδὲν ἐμφανὲς ἐρρωστέοντα, ἔγνω τὴν νοῦσον ἔρωτα ἔμμεναι. ἔρωτος δὲ ἀφανέος πολλὰ σημήια, ὀφθαλμοί τε ἀσθενέες, καὶ φωνὴ, καὶ χροιὴ, καὶ δάκρυα. μαθὼν δὲ, ταῦτα ἐποίεε, χειρὶ μὲν τῇ δεξιῇ ἔχε τοῦ νεηνίσκου τὴν καρδίην. ἐκάλεε δὲ τοὺς ἀνὰ τὴν οἰκίην πάντας· ὁ δὲ τῶν μὲν ἄλλων ἐσιόντων πάντων, ἐν ἠρεμίῃ μεγάλῃ ἦν. ὡς δὲ ἡ μητρυιὴ ἀπίκετο, τήν τε χροιὴν ἠλλάξατο, καὶ ἱδρώειν ἄρξατο, καὶ τρόμῳ ἔχετο, καὶ ἡ καρδίη ἀνεπάλλετο. τὰ δὲ γιγνόμενα, ἐμφανέα τῷ ἰητρῷ τὸν ἔρωτα ἐποίεε.

nunc ſit, eam Stratonices opus eſſe, quae uxor Aſſyriorum regis fuerit. Videtur autem mihi illa fuiſſe Stratonice, quam privignus ſuus amavit, quem medici deprehendit ingenium. Cum enim ille ipſum morbus invaſiſſet, conſilii expers in malo, quod turpe videretur, aegrotabat ſilentio. Iacebat autem ſine dolore, ſic tamen ut colorem plane mutaret, & corpus in dies magis illi marceſceret. At medicus, cum videret, illum manifeſto nullo morbo laborare, amorem eſſe ipſius morbum, cognovit. Occultati enim amoris ſigna multa, oculi languidi, & vox, & color, & lacrimae. Hoc cognito, ita ſe inſtituit. Dextra manu cordi adoleſcentis impoſita, domeſticos vocabat omnes. Ille aliis omnibus intrantibus tranquillus admodum erat: adveniente autem noverca, & colorem mutabat, & incipiebat ſudare, & tremore corripiebatur, & cor ei palpitabat. Iſta cum fierent, manifeſto morbum medico prodi-

καί μιν ὧδε ἰήσατο. Καλέσας τοῦ νεηνίσκου τὸν πατέρα, κάρτα ἀρρωδέοντα, ἤδε ἡ νοῦσος, ἔφη, τὴν ὁ παῖς ὅδε ἀρρωστέει, οὐ νοῦσός ἐστι, ἀλλὰ ἀδικίη· ὅδε γάρτοι ἀλγέει μὲν οὐδέν, ἔρως δέ μιν καὶ φρενοβλαβείη ἔχει, ἐπιθυμέει δὲ, τῶν οὐδαμῇ τεύξεται, φιλέων γυναῖκα ἐμὴν, τὴν ἐγὼ οὔτι μετήσομαι. ὁ μὲν ὦν τοιάδε σοφίη ἐψεύδετο. ὁ δὲ αὐτίκα ἐλίσσετο, πρός τε σοφίης, καὶ ἰητρικῆς, μή μοι παῖδα ὀλέσῃς· οὐ γὰρ ἐθέλων ταύτῃ συμφορῇ ἔσχετο, ἀλλά οἱ ἡ νοῦσος ἀεκουσίη. τῷ σὺ μηδαμῇ ζηλοτυπέων, πένθος ἔγειρε πάσῃ βασιληίῃ, μηδὲ ἰητρὸς ἐὼν, φόνον προξενέεις ἰητρικῇ. ὁ μὲν ὧδε ἀγνὼς ἐὼν, ἐδέετο. ὁ δέ μιν αὖθις ἀμείβετο, Ἀνόσιος σπεύδεις, γάμον ἐμὸν ἀπαιρεόμενος, ἠδὲ ἰητρὸν ἄνδρα βιώμενος. σὺ δὲ, κῶς ἂν αὐτὸς ἔπρηξας, εἴ τοι σὴν γυναῖκα ἐπόθεε, ἐμεῦ τάδε δεόμενος; ὁ δὲ πρὸς τάδε ἔλεγε, ὡς οὐδ' αὐτὸς ἄν κοτε γυναικὸς ἐφείσατο, οὐδὲ 18

dere. Atque ita illum ſanavit. Vocato patre adoleſcentis vehementer anxio, *Iſte morbus*, inquit, *non morbus eſt, ſed iniuria. Nihil enim ipſi dolet; ſed amor illum tenet atque amentia. Concupiſcit enim, quae nunquam conſequetur: meam quippe uxorem amat, quam ego neutiquam dimittam.* Haec ille aſtu quodam commentus eſt. At pater ſtatim ſupplicare, *Per*, inquit, *tuam ſapientiam & medicinae peritiam, noli pati perire mihi filium: nec enim volens hoc tenetur malo, ſed involuntarius ei morbus eſt: noli ergo tua zelotypia luctam excitare regno univerſo; neque, medicus cum ſis, mortis huius infamiam conciliare medicinae.* Sic ille imprudens orabat. At ita reſpondit medicus: *Nefarium eſt, quod ſtudioſe adeo petis, matrimonium mihi meum auferre, vim adhibere parans viro medico. Tu vero quid ipſe facias, ſi tuae uxoris deſiderio teneretur, qui me iſta depreceris?* Ad haec ille, neque ſe uxori unquam parſurum,

παιδὶ σωτηρίης ἐφθόνεε, εἰ καίτοι μητρυιῆς ἐπεβύμεε· οὐ γὰρ ὁμοίην συμφορὴν ἔμμεναι, γαμετὴν, ἢ παῖδα ἀλέσαι. ὡς δὲ τάδε ὁ ἰητρὸς ἤκουσε, Τί τοι, ἔφη, ἐμὲ λίσσεαι; καὶ γάρ τοι σὴν γυναῖκα ποθέει· τὰ δὲ ἔλεγον ἐγὼ, πάντα ἦν ψεύδεα. πείθεται μὲν τουτέοισι, καὶ τῷ μὲν παιδὶ λείπει καὶ γυναῖκα καὶ βασιληΐην· αὐτὸς δὲ ἐς τὴν Βαβυλωνίην χώρην ἀπίκετο, καὶ πόλιν ἐπὶ τῷ Εὐφρήτῃ ἐπώνυμον ἑωυτοῦ ἐποιήσατο, ἔνθα οἱ καὶ ἡ τελευτὴ ἐγένετο. ὧδε μὲν ὁ ἰητρὸς ἔρωτα ἔγνω τε καὶ ἰήσατο.

19 Ἥδε δὴ ὦν ἡ Στρατονίκη ἔτι τῷ πρότερῳ ἀνδρὶ συνοικέουσα, ὅναρ τοιόνδε ἐθηήσατο, ὡς μιν ἡ Ἥρη ἐκέλευε ἐγεῖραί οἱ τὸν ἐν τῇ ἱρῇ πόλει νηόν· εἰ δὲ ἀπειθέοι, πολλά οἱ καὶ κακὰ ἀπείλεε. ἡ δὲ τὰ μὲν πρῶτα, οὐδεμίην ὥρην ἐποιέετο· μετὰ δὲ, ὡς μιν μεγάλη νοῦσος ἔλαβε, τῷ τε ἀνδρὶ τὴν ὄψιν ἀπηγήσατο, καὶ τὴν Ἥρην ἱλάσκετο, καὶ στήσειν τὸν νηὸν ὑπεδέξατο. καὶ αὐτίκα

neque invisurum filio salutem, etiamsi suam is novercam amaret; non enim aequalem esse calamitatem, coniugem amittere, & filium. Haec ubi audierat medicus, *Quid ergo*, inquit, *me rogas? Tuam nempe uxorem amat. Quae vero modo dicebam, conficta erant omnia.* His ille obsecutus, & uxorem & regnum relinquit filio, ipse autem in Babyloniae regionem discedit, & urbem sibi cognominem ad Euphraten condit: ubi etiam mortuus est. Sic ille medicus & deprehendit amorem, & sanavit. Haec ergo Stratonice, cum in prioris adhuc viri matrimonio esset, somnium vidit eiusmodi, quasi imperaret sibi Iuno, uti templum Hierapoli sibi excitaret; si non pareret, multa illi & mala interminans. Illa initio quidem nullam eius rationem habuit. At postea, cum magnus illam morbus invaderet, & viro enarravit visum, & Iunonem placavit, & statuere aedem recepit. Cumque statim convaluisset, misit

ὑγιέα γενομένην ὁ ἀνὴρ ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν ἔπεμπε, σὺν δὲ οἱ καὶ χρήματα, καὶ στρατιὴν πολλὴν, τοὺς μὲν οἰκοδομέειν, τοὺς δὲ καὶ τοῦ ἀσφαλέος εἵνεκα. καλέσας δέ τινα τῶν ἑωυτοῦ Φίλων, νεηνίην κάρτα καλὸν, τῷ οὔνομα ἦν Κομβάβος, Ἐγώ τοι, ἔφη, ὦ Κομβάβε, ἐσθλὸν ἐόντα, φιλέω τε μάλιστα Φίλων ἐμῶν, καὶ πάμπαν ἐπαινέω σοφίης τε καὶ εὐνοίης τῆς ἐς ἡμέας, τὴν δὴ ἐπεδέξαο· νῦν δέ μοι χρειὼ μεγάλης πίστιος, τῷ σε θέλω γυναικὶ ἐμῇ ἑσπόμενον, ἔργον τέ μοι ἐπιτελέσαι, καὶ ἱρὰ τελέσαι, καὶ στρατιῆς ἐπικρατέειν· σοὶ δὲ ἀπικομένῳ ἐξ ἡμέων τιμὴ μεγάλη ἔσεται. πρὸς δὲ ταῦτα ὁ Κομβάβος αὐτίκα λίσσετο, πολλὰ λιπαρέων μή μιν ἐκπέμπειν, μηδὲ πιστεύειν οἱ τὰ πολλὸν ἑωυτοῦ μέζονα χρήματα, καὶ γυναῖκα, καὶ ἔργον ἱρόν. τὰ δὲ ὀρρώδεε, μή κοτέ οἱ ζηλοτυπίη χρόνῳ ὑστέρῳ ἐς τὴν Στρατονίκην γένοιτο, τὴν μοῦνος ἀπάξειν ἔμελλε. Ὡς δὲ 20

illam vir ſuus Hierapolin, & cum illa magnam vim pecuniae, & magnum exercitum, partim qui aedificarent, partim ſecuritatis cauſa. Advocatum vero quendam amicorum ſuorum iuvenem pulcherrimum, Combabo nomen erat, *Ego*, inquit, *Combabe, te tanquam bonum virum, amicorum meorum maxime amo, & vehementer te laudo ſapientiae pariter & benevolentiae in nos cauſa, quam oſtendiſti. Iam vero magna mihi fide opus eſt: ideoque volo, te, uxorem comitatum meam, opus mihi perficere, & ſacra facere, & exercitui cum imperio praeeſſe. Ceterum tibi reduci magnus a nobis honor habebitur.* Ad haec Combabus ſtatim ſupplicare, & multum rogare, ne ſe mitteret, neque commendaret ſibi res multum ſe maiores, pecunias, uxorem, opus ſacrum. Partim vero metuebat, ne quando illi poſtea zelotypia de Stratonice oreretur, quam ſolus abducturus erat. Cum vero perſua-

RIGGS LIBRARY,
Georgetown College, D. C.

οὐδαμοῦ ἐπείθετο, ὁ δὲ ἱκεσίης δευτέρης ἅπτεται, δοῦναί οἱ χρόνον ἑπτὰ ἡμερέων· μετὰ δὲ ἀποστεῖλαί μιν, τελέσαντά τι τῶν μάλιστα ἐδέετο. τυχὼν δὲ ῥηϊδίως, ἐς τὸν ἑωυτοῦ οἶκον ἀπικνέεται, καὶ πεσὼν χαμάζε, τοιάδε ὠδύρετο· Ὦ δείλαιος, τί μοι ταύτης τῆς πίστιος; τί δέ μοι ὁδοῦ, τῆς τέλος ἤδη δέρκομαι; νέος μὲν ἐγὼ, καὶ γυναικὶ καλῇ ἔψομαι. τὸ δέ μοι μεγάλη συμφορὴ ἔσσεται, εἰ μὴ ἔγωγε πᾶσαν αἰτίην κακοῦ ἀποθήσομαι. τῷ με χρὴν μέγα ἔργον ἀποτελέσαι, τό μοι πάντα φόβον ἰήσεται. τάδε εἰπὼν ἀτελέα ἑωυτὸν ἐποίεε, καὶ τομὼν τὰ αἰδοῖα, ἐς ἀγγήϊον μικρὸν κατέθετο, σμύρνῃ τε ἅμα, καὶ μέλιτι, καὶ ἄλλοισι θυώμασι, καὶ ἔπειτα σφρηγίδι τὴν ἐφορέε σημηνάμενος, τὸ τρῶμα ἰᾶτο. μετὰ δὲ ὡς μιν ὁδοιπορέειν ἐδόκεε, ἀπικόμενος ἐς τὸν βασιλῆα, πολλῶν παρεόντων, δίδοῖ τε ἅμα τὸ ἀγγήϊον, καὶ λέγει ὧδε· Ὦ δέσποτα, τόδε μοι μέγα

deri ſibi rex non pateretur, ad novam ille ſupplicationem converſus, ſeptem ſibi dierum tempus dari petit: poſtea ſe mitteret, ubi perfeciſſet, quod maxime facto opus eſſet. Hoc facile cum impetraſſet, domum ſuam abit, & humi procumbens, ita ſuam ſortem deplorat: *Miſerum me, quorſum iſta mihi fides? quid mihi iter, cuius iam finem proſpicio? Iuvenis ego, pulchram comitabor mulierem. Hoc vero magnae mihi erit calamitati, niſi omnem ego mali cauſam atque obtentum removero. Itaque magnum mihi perficiendum opus eſt, quod omnem mihi metum ſanet.* Haec ubi dixit, ipſe ſe mutilat, & reſecta pudenda in vaſculo parvo recondit cum myrrha & melle, & aromatis aliis, ac deinde ſuo, quem geſtabat, anulo obſignat. Tum curat vulnus, & cum iter facere poſſe ſibi videretur, accedens ad regem multis praeſentibus, cum vaſculum porrigit, tum ita loquitur: *Hoc*

κειμήλιον ἐν τοῖσι οἰκίοισι ἀπεκέατο, τὸ ἐγὼ κάρτα ἐπόθεον. νῦν δέ, ἐπεὶ μεγάλην ὁδὸν ἔρχομαι, παρὰ σοὶ τόδε θήσομαι· σὺ δέ μοι ἀσφαλέως ἔχειν. τόδε γάρ μοι χρυσοῦ βέλτερον· τόδε μοι ψυχῆς ἐμῆς ἀντάξιον. αὖτ' ἂν δὲ ἀπίκωμαι, σῶον αὖτις ἀποίσομαι. ὁ δὲ δεξάμενος ἑτέρῃ σφρηγῖδι ἐσημαίνετο, καὶ τοῖσι ταμίῃσι φρουρέειν ἐνετείλατο. Κομβάβος μὲν ὧν τὸ ἀπὸ τοῦδε 21
ἀσφαλέα ὁδὸν ἤνυε· ἀπικόμενοι δὲ ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν, σπουδῇ τὸν νηὸν οἰκοδόμεον, καί σφισι τρία ἔτεα ἐν τῷ ἔργῳ ἐξεγένετο. ἐν τοῖσι ἀπέβαινε τά περ ὁ Κομβάβος ὀρρώδεε. ἡ Στρατονίκη γὰρ χρόνον ἐπὶ πολλὸν συνόντα μιν ποθέειν ἄρχετο· μετὰ δέ οἱ καὶ κάρτα ἐπεμήνατο. καὶ λέγουσι οἱ ἐν τῇ ἱρῇ πόλει τὴν Ἥρην τουτέων αἰτίην ἐθέλουσαν γενέσθαι, Κομβάβου ἐσθλὸν μὲν ἐόντα λαθέειν μηδαμῶς· Στρατονίκην δὲ τίσασθαι, ὅτι οὐ ῥηϊδίως τὸν νηὸν ὑπέσχετο. Ἡ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐσωφρόνεε, καὶ 22

mihi, Domine, pretioſiſſimum pignus domi fuerat repoſitum, valde mihi carum. Iam vero cum magnam viam ingredior, apud te illud deponam. Tu vero tutum mihi praeſta: eſt enim auro mihi carius, & non minus, quam vita, pretioſum. Cum rediero, ſalvum rurſus recipiam. Ille acceptum, alioque obſignatum anulo, quaeſtoribus ſuis aſſervandum tradit. Combabus igitur ab eo inde tempore ſecurum iter peregit. Delati Hierapolin diligenter aedem aedificant, treſque ipſis anni in hoc negotio effluxere. Interea acciderunt, quae Combabus metuerat. Stratonice enim illum, qui longo tempore ſecum verſaretur, amare coepit: qui amor poſtea in furorem, & magnum quidem exiit. Dicunt Hierapolitani, Iunonem harum rerum cauſam volentem fuiſſe: non fugiſſe illam, virum bonum eſſe Combabum; Stratonicen autem ulciſci voluiſſe, quod non facile templum aedificandum ſuſcepiſſet.

τὴν νοῦσον ἔκρυπτε· ὡς δέ οἱ τὸ κακὸν μέζον ἠσυχῇ ἐγένετο, ἐς ἐμφανὲς ἐτρύχετο, κλαίεσκέ τε δι' ἡμέρης, καὶ Κομβάβον ἀνεκαλέετο, καί οἱ πάντα Κομβάβος ἦν. τέλος δὲ, ἀμηχανέουσα τῇ ἀμφορῇ, εὐπρεπέα ἰκεσίην ἐδίζετο. ἄλλῳ μὲν ὧν τὸν ἔρωτα ὁμολογέειν ἐφυλάσσετο, αὐτὴ δὲ ἐπιχειρέειν ἠδέετο. ἐπινοέει ὧν τοιάδε· οἴνῳ ἑωυτὴν μεθύσασα, ἐς λόγους οἱ ἔλθεῖν· ἅμα δὲ οἴνῳ ἐσιόντι παῤῥησίη τε ἐσέρχεται, καὶ ἡ ἀποτυχίη οὐ κάρτα αἰσχρὴ, ἀλλὰ τῶν πρησσομένων ἕκαστα ἐς ἀγνοίην ἀναχωρέει. ὡς δέ οἱ ἐδόκεε, καὶ ἐποίεε ταῦτα. καὶ ἐπεὶ ἐκ δείπνου ἐγένοντο, ἀπικνεομένη ἐς τὰ οἰκήια, ἐν τοῖσι Κομβάβος αὐλίζετο, λίσσετό τε, καὶ γούνων ἅπτετο, καὶ τὸν ἔρωτα ὡμολόγεε. ὁ δὲ τόν τε λόγον ἀπηνέως ἀπεδέκετο, καὶ τὸ ἔργον ἀναίνετο, καί οἱ τὴν μέθην ἐνεκάλεε. ἀπειλούσης δὲ μέγα τι κακὸν ἑωυτὴν ἐργάσασθαι, δείσας, πάντα οἱ λόγον ἐξέφηνε, καὶ

Ac primo quidem modeſta eſt, morbum occultat. Cum autem quietem non amplius illi malum indulgeret, manifeſte afflictabat ſe, toto die plorabat, Combabum revocabat, omnia illi Combabus. Tandem impotens illius mali, decentem ſupplicandi *Combabo* occaſionem quaerit. Atque alii quidem fateri amorem cavet, ipſa autem rem aggredi pudore prohibetur. Excogitat ergo illud, ut vino inebriata cum illo agat. Quippe una cum vino audacia etiam ingreditur, nec admodum turpis repulſa, ſed quidquid egeris, in ignorantiam confertur. Ut vero viſum erat, ſic agit: ac poſt coenam veniens in cubiculum, ubi commorabatur Combabus, ſupplicat illi, genua contingit, fatetur amorem. Ille averſo animo ſermonem illum accipit, rem recuſat, ebrietatem illi obiicit. Cum autem illa minaretur, magnum ſe ſibi malum illaturam, pertimeſcit, totam illi rationem ſuam indicat, quidquid ſibi accidiſſet, enarrat,

πᾶσαν τὴν ἑωυτοῦ πάθην ἀπηγήσατο, καὶ τὸ ἔργον ἐς ἐμφανὲς ἤνεικε. ἰδοῦσα δὲ ἡ Στρατονίκη τὰ οὔποτε ἔλπετο, μανίης μὲν οὕτω ἐκείνης ἔσχετο, ἔρωτος δὲ οὐδαμῇ ἐλήθετο, ἀλλὰ πάντα οἱ συνεοῦσα, ταύτην παραμυθίην ἐποιέετο ἔρωτος ἀπρήκτοιο. ἔστι ὁ ἔρως οὗτος ἐν τῇ ἱρῇ πόλει, καὶ ἔτι νῦν γίγνεται. γυναῖκες Γάλλων ἐπιθυμέουσι, καὶ γυναιξὶ Γάλλοι ἐπιμαίνονται, ζηλοτυπέει δὲ οὐδείς, ἀλλά σφισι τὸ χρῆμα κάρτα ἱρὸν νομίζεται. Τά δ' ὧν ἐν τῇ ἱρῇ πόλει, ἀμφὶ τὴν Στρα- 23
τονίκην, οὐδαμῇ τὸν βασιλῆα λέληθε, ἀλλὰ πολλοὶ ἀπικνεόμενοι κατηγόρεον, καὶ τὰ γιγνόμενα ἀπηγέοντο. ἐπὶ τοῖσι περιαλγέων, ἐξ ἀτελέος τοῦ ἔργου Κομβάβον μετεκάλεε. ἄλλοι δὲ λέγουσι λόγον οὔτι ἀληθέα, τὴν Στρατονίκην, ἐπειδὴ ἀπέτυχε τῶν ἐδέετο, αὐτὴν γράψασαν ἐς τὸν ἄνδρα, τοῦ Κομβάβου κατηγορέειν, πείρην οἱ ἐπικαλέουσαν. καὶ τὸ Ἑλληνες Σθε-

7 Γάλλοι) Οἱ πάντα ἀπόκοπα τὰ αἰδοῖα, οὓς νῦν χαρτζιμοὺς καλοῦσιν. M.

rem ipſam aperte demonſtrat. Ubi conſpexit, quae nunquam ſperaverat, Stratonice, furor ille quidem conſtitit: amoris autem neutiquam obliviſcitur, ſed ſemper cum illo verſata hoc habet irriti amoris ſolatium. Viget eiuſmodi amor Hierapoli, & nunc adhuc ita fit. Amant feminae Gallos, furunt Galli in feminas, zelorypus nemo eſt, ſed res ea valde ſancta apud illos putatur. Quae igitur Hierapoli agebantur de Stratonice, ea neutiquam fugiebant regem, multis, qui inde venirent, deferentibus, & quid fieret narrantibus. His commotus rex, imperfecto adhuc opere, Combabum arceſſit. Alii hic narrant rem minime veram: Stratonicen, cum repulſae eſſent illius preces, ipſam ſcripſiſſe marito, accuſaſſe Combabum, tentatae ab illo pudicitiae ſuae reum feciſſe. Et quod de Sthenoboea ſua

νεβοίης πέρι λέγουσι, καὶ Φαίδρης τῆς Κνωσσίης, ταυτὶ καὶ Ἀσσύριοι ἐς Στρατονίκην μυθολογέουσι. ἐγὼ μὲν ὦν οὐδὲ Σθενεβοίην πείθομαι, οὐδὲ Φαίδρην τοιάδε ἐπιτελέσαι, εἰ τὸν Ἱππόλυτον ἀτρεκέως ἐπόθεε Φαίδρη, 24 ἀλλὰ τὰ μὲν ἐχέτω ὅκως καὶ ἐγένετο. Ὡς δὲ ἡ ἀγγελίη ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν ἀπίκετο, ἔγνω τε ὁ Κομβάβος τὴν αἰτίην, θαρσέων τε ἤιε, ὅτι οἱ ἡ ἀπολογίη οἴκοι ἐλίπετο. καί μιν ἐλθόντα ὁ βασιλεὺς αὐτίκα μὲν ἔδησέ τε καὶ ἐν φρουρῇ ἔσχε. μετὰ δὲ παρεόντων οἱ τῶν φίλων, τοὶ καὶ τότε πεμπομένῳ τῷ Κομβάβῳ παρεγένοντο, παραγαγὼν ἐς μέσον, κατηγορέειν ἄρχετο, καί οἱ μαιχίην τε, καὶ ἀκολασίην προὔφερε· κάρτα δὲ δεινοπαθέων, πίστιν τε καὶ φιλίην ἀνεκαλέετο, λέγων τρισσὰ Κομβάβον ἀδικέειν, μοιχόν τε ἐόντα, καὶ ἐς πίστιν ὑβρίσαντα, καὶ ἐς θεὸν ἀσεβέοντα, τῆς ἐν τῷ ἔργῳ τοιάδε ἔπρηξε. πολλοὶ δὲ παρεστεῶτες ἤλεγχον, ὅτι ἀναφανδὸν σφέας ἀλλήλοισι συνεόντας εἶδον. πᾶσι δὲ

Graeci dicunt, & Phaedra Gnoſſia, idem de Stratonice fabulantur Aſſyrii. Equidem neque Sthenoboeam credo, neque Phaedram feciſſe talia, ſi vere amavit Phaedra Hippolytum. Verum ea ita ſe, uti facta ſunt, habeant. Ubi vero Hierapolin nuntius venit, cauſamque cognovit Combabus, cum fiducia abiit, quod domi relicta ſibi eſſet defenſio. Venientem rex ſtatim in vincula coniectum tradit cuſtodibus. Deinde praeſentibus amicis, qui etiam tum, cum dimitteretur Combabus, aderant, productum in medium accuſare occipit, & adulterium illi atque malam libidinem obiicit: graviterque commotus fidem & amicitiam memorat, triplici ſe ſcelere obſtringere Combabum affirmans, qui & adulter eſſet, & in fidem ſibi habitam contumelioſus, & in Deam impius, cuius in opere commiſiſſet talia. Multi adſtantes *eum* convincunt, quod aperte am-

τέλος ἐδόκει αὐτίκα θνήσκειν Κομβάβον, θανάτου ἄξια ἐργασμένον. Ὁ δὲ τέως μὲν ἐστήκει, λέγων οὐδέν. 25
ἐπεὶ δὲ ἤδη ἐς τὸν φόνον ἤγετο, φθέγξατό τε, καὶ τὸ κειμήλιον ἤτεε, λέγων, ὡς ἀναιρέει μιν οὐχ ὕβριος οὐδὲ γάμων εἵνεκα, ἀλλὰ ἐκείνων ἐπιθυμέων, τά οἱ ἀπιὼν παρεθήκατο. πρὸς τάδε ὁ βασιλεὺς καλέσας τὸν ταμίην, ἐκέλευε ἐνεῖκαι τά οἱ Φρουρέειν ἔδωκε. ὡς δὲ ἤνεικε, λύσας τὴν σφρηγῖδα ὁ Κομβάβος, τά τε ἐκέοντα ἐπέδειξε, καὶ ἑωυτὸν ἐποῖα ἐπεπόνθεε· ἔλεξέ τε, Ὦ βασιλεῦ, τάδε τοι ἐγὼ ὀρρωδέων, εὖτέ με ταύτην ὁδὸν ἔπεμπες, ἀέκων ἦιον. καὶ ἐπεί με ἀναγκαίη μεγάλη ἐκ σέο κατέλαβε, τοιάδε ἐπετέλεσα, ἐσθλὰ μὲν ἐς δεσπότεα, ἐμοὶ δὲ οὐκ εὐτυχέα· τοιόσδε μέντοι ἐὼν, ἀνδρὸς ἐπ' ἀδικίην ἐγκαλέομαι. ὁ δὲ πρὸς τάδε θαμβώσας, περιέβαλέ τέ μιν, καὶ δακρύων ἅμα ἔλεγε, Ὦ

plexantes vidiſſent. Tandem placet omnibus, mori ſtatim Combabum, qui morte digna perpetraſſet. At ille huc uſque ſteterat nihil dicens. Cum vero ad ſupplicium iam ducendus eſſet, loquitur, pignus ſuum repoſcit, interfici ſe dicens non contumeliae *regi illatae* aut matrimonii *illius violati* cauſa, ſed quod illorum cupiditate *rex* teneretur, quae diſcedens ipſi commendaſſet. Ad haec vocato quaeſtore rex afferri iubet, quae cuſtodienda illi tradiderat. Cum attuliſſet, detracto Combabus ſigno, quae inerant, demonſtrat, ſeque ipſum adeo, quomodo affectus eſſet; dixitque, *Haec ipſa, Rex, ego metuens, cum hoc mihi iter mandares, & ivi invitus, & cum magna abs te mihi neceſſitas impoſita eſſet, hoc feci, commodum illud quidem domino, mihi vero minime ſecundum. Talis tamen cum ſim, facinoris, quod non niſi vir committere poteſt, reus ſum.* At ille obſtupefactus ad haec, complexus illum cum lacrimis dixit: *Quod tibi tantum, Comba-*

Κομβάβε, τί μέγα κακὸν εἰργάσαο; τί δὲ σεωυτὸν οὕτω ἀεικέλιον ἔργον μαῦνος ἀνδρῶν ἔπρηξας; τὰ οὐ πάμπαν ἐπαινέω, ὦ σχέτλιε, ὃς τοιάδε ἔτλης, οἷα μήτε σὲ παθέειν, μήτε ἐμὲ ἰδέσθαι ὤφελε· οὐ γάρ μοι ταύτης ἀπολογίης ἔδεε. ἀλλ' ἐπεὶ δαίμων τοιάδε ἤθελε, πρῶτα μέν σοι τίσις ἐξ ἡμέων ἔσται, αὐτέων συκοφαντέων ὁ θάνατος, μετὰ δὲ μεγάλη δωρεὴ ἀπίξεται, χρυσός τε πολλὸς, καὶ ἄργυρος ἄπλετος, καὶ ἐσθῆτες Ἀσσύριαι, καὶ ἵπποι βασιλήιοι. ἀπίξεαι δὲ παρ' ἡμέας ἄνευ ἐσαγγελέος, οὐδέ τις ἀπέρξει σε ἡμετέρης αὐλίου, οὐδ' ἢν γυναικὶ ἅμα εὐνάζωμαι. τάδε εἰπέ τε ἅμα, καὶ ἐποίεε. καὶ οἱ μὲν αὐτίκα ἐς φόνον ἤγοντο· τῷ δὲ τὰ δῶρα ἐδέδοτο, καὶ ἡ φιλίη μέζων ἐγεγόνεε. ἐδόκεε δὲ οὐδεὶς ἔτι Ἀσσυρίων Κομβάβῳ σοφίην καὶ
26 εὐδαιμονίην εἴκελος. Μετὰ δὲ, αἰτησάμενος ἐκτελέσαι τὰ λείποντα τῷ νηῷ, (ἀτελέα γάρ μιν ἀπολέλοιπε) αὖτις ἐπέμπετο, καὶ τόν τε νηὸν ἐξετέλεσε, καὶ τὸ λοι-

be, malum intuliſti? Quod in te tam incredibile facinus ſolus virorum deſignaſti? Non omnino laudo iſta, miſer, qui ea ſuſtinueris, quae utinam neque tu paſſus eſſes, neque ego vidiſſem! Hac enim defenſione mihi opus non erat. Sed quandoquidem haec fortuna voluit, primo quidem hoc tibi a me ultionis cauſa dabitur, mors delatorum: poſtea donum veniet magnum, aurumque multum, & argentum immenſum, & veſtimenta Aſſyria, & equi regii. Intrabis ad nos, nemine intro nuntiante; neque quiſquam a noſtro te conſpectu arcebit, neque ſi cum uxore iaceam. Haec dixit ſimul & fecit. Illi ſtatim ducuntur ad ſupplicium; huic munera tribuuntur, & maior fit amicitia. Neque videtur Aſſyriorum quiſquam ſapientia par Combabo aut felicitate. Poſtea cum petiiſſet, *ut liceret ſibi*, quae deerant templo, perficere, (imperfectum enim reliquerat) denuo dimittitur, perficit templum, & reliquo tempore ibi

πὸν αὐτοῦ ἔμενε. ἔδωκε δέ οἱ ὁ βασιλεὺς ἀρετῆς τε καὶ εὐεργεσίης εἵνεκα, ἐν τῷ ἱρῷ ἑστάναι χάλκεον· καὶ ἕστη ἐς τιμὴν ἐν τῷ ἱρῷ Κομβάβος χάλκεος, Ἑρμοκλέους τοῦ Ῥοδίου ποίημα, μορφὴν μὲν οἵκοιη γυνὴ, ἐσθῆτα δὲ ἀνδρηίην ἔχει. λέγεται δὲ τῶν φίλων τοὺς μάλιστα οἱ εὐνοέοντας, ἐς παραμυθίην τοῦ πάθεος, κοινωνίην ἐλέσθαι τῆς συμφορῆς. ἔτεμον γὰρ ἑωυτοὺς, καὶ δίαιταν τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ διαιτέοντο. ἄλλοι δὲ ἱρολογέουσι ἐπὶ τῷ πρήγματι, λέγοντες, ὡς ἡ Ἥρη φιλέουσα Κομβάβον, πολλοῖσι τὴν τομὴν ἐπὶ νόον ἔβαλλε, ὅκως μὴ μοῦνος ἐπὶ τῇ ἀνανδρηίῃ λυπέοιτο. Τὸ δὲ ἔθος τοῦτο ἐπει- 27
δὴ ἅπαξ ἐγένετο, ἔτι νῦν μένει, καὶ πολλοὶ ἑκάστου ἔτεος ἐν τῷ ἱρῷ τάμνονται καὶ θηλύνονται, εἴτε Κομβάβου παραμυθεόμενοι, εἴτε καὶ Ἥρῃ χαριζεόμενοι. τάμνονται δ' ὦν, ἐσθῆτα δὲ οἱδὲ οὐκ ἔτι ἀνδρηίην ἔχουσι, ἀλλὰ καὶ εἵματά τε γυναικήια φορέουσι, καὶ ἔργα

manet. Tribuit ipſi hoc etiam rex virtutis & bene factorum cauſa, uti aeneus in templo ſtaret. Stabat, *inquam*, honoris cauſa in templo Combabus aeneus, Hermoclis Rhodii opus, forma qualis mulier, veſtirum autem habet virilem. Dicitur porro, amicorum benevolentiſſimos, conſolandi illius caſus gratia, in communionem iacturae illius veniſſe. Exſecuerunt nempe ſe ipſi, & eandem, quam ille, vivendi rationem elegerunt. Alii Deos admiſcent negotio, ac dicunt, adamatum a Iunone Combabum: hanc multis illam caſtrandi ſe mentem iniecisſe, ne ſolus ademtam ſibi virilitatem graviter ferret. Interim ille mos, poſtquam ſemel ſuſceptus eſt, etiam manet, multique ſingulis annis in templo exſecant ſe & effeminant, ſive Combabi conſolandi cauſa, ſive gratum Iunoni ut faciant. Exſecant certe. Verum hi veſtitum non amplius virilem habent, ſed & veſtimenta geſtant muliebria, & opera mu-

γυναικῶν ἐπιτελέουσι. ὡς δὲ ἐγὼ ἤκουον, ἀναπέφανται καὶ τουτέων ἐς Κομβάβου ἡ αἰτίη. συνενείχθη γάρ οἱ καὶ τάδε. ξείνη γυνὴ ἐς πανήγυριν ἀπικομένη, ἰδοῦσα καλόν τε ὄντα, καὶ ἐσθῆτα ἔτι ἀνδρηίην ἔχοντα, ἔρωτι μεγάλῳ ἔσχετο. μετὰ δὲ μαθοῦσα ἀτελέα ἐόντα, ἑωυτὴν διεργάσατο. ἐπὶ τοῖσι Κομβάβος ἀθυμέων, ὅτι οἱ ἀτυχέως τὰ ἐς Ἀφροδίτην ἔχει, ἐσθῆτα γυναικηίην ἐνεδύσατο, ὅκως μηκέτι ἑτέρη γυνὴ ἴσα ἐξαπατέοιτο. ἥδε αἰτίη Γάλλοισι στολῆς θηλείης. Κομβάβου μέν μοι πέρι τοσάδε εἰρήσθω. Γάλλων δὲ αὖθις ἐγὼ λόγῳ ὑστέρῳ μεμνήσομαι, τομῆς τε αὐτέων, ὅκως τάμνονται, καὶ ταφῆς, ὁκοίην θάπτονται, καὶ ὅτευ εἵνεκα ἐς τὸ ἱρὸν οὐκ ἐσέρχονται· πρότερον δέ μοι θυμὸς εἰπεῖν θέσιός τε πέρι τοῦ νηοῦ, καὶ μεγάθεος, καὶ ὅσα ἐρέω.

28 Ὁ μὲν χῶρος αὐτὸς, ἐν τῷ τὸ ἱρὸν ἵδρυται, λόφος ἐστὶ, κέαται δὲ κατὰ μέσον μάλιστα τῆς πόλιος· καί οἱ

lierum faciunt. Quantum audivi, etiam horum origo ad Combabum refertur. Nam usu illi venerunt & ista. Peregrina mulier, in conventum *sacrum* quae veniſſet, conſpecto homine ita pulchro & veſtito viriliter, magno illius amore exarſit: poſt cum comperiſſet mutilum eſſe, ipſa ſe interemit. Ob haec graviter ferens Combabus, ſibi infeliciter adeo ſuccedere Venerem, muliebrem veſtem ſumſit, ne alia amplius mulier ea ratione deciperetur. Haec cauſa Gallis veſtitus feminei. Ac de Combabo iſta mihi dicta ſunto. Gallorum autem deinde procedente ſermone mentionem faciam, & caſtrationis illorum, *hoc eſt*, quomodo caſtrentur, & ſepulturae, qua ſepeliantur, & cuius rei cauſa in templum non ingrediantur. Prius autem cogito de poſitione templi & magnitudine dicere: & iam dico. Locus ipſe, in quo ſacrum conſtitutum eſt, collis eſt. Iacet autem in media urbe, & duplici muro eſt circumda-

τείχεα δοιὰ περικέαται. τῶν δὲ τειχέων τὸ μὲν ἀρχαῖον, τὸ δὲ οὐ πολλὸν ἡμέων πρεσβύτερον. τὰ δὲ προπύλαια τοῦ ἱροῦ, ἐς ἄνεμον Βορέην ἀποκέκριται, μέγαθος ὅσον τε ἑκατὸν ὀργυιέων. ἐν τούτοισι τοῖσι προπυλαίοισι καὶ οἱ Φαλλοὶ ἑστᾶσι, τοὺς Διόνυσος ἐστήσατο, ἡλικίην καὶ οἵδε τριηκοσίων ὀργυιέων. ἐς τουτέων τὸν ἕνα Φαλλὸν ἀνὴρ ἑκάστου ἔτεος δὶς ἀνέρχεται, οἰκέει τε ἐν ἄκρῳ τῷ Φαλλῷ χρόνον ἑπτὰ ἡμερέων. αἰτίη δὲ οἱ τῆς ἀνόδου ἥδε λέγεται· οἱ μὲν πολλοὶ νομίζουσι ὅτι ὑψοῦ τοῖσι θεοῖσι ὁμιλέει, καὶ ἀγαθὰ πάσῃ Συρίῃ αἰτέει· οἱ δὲ τῶν εὐχωλέων ἀγχόθεν ἐπαΐουσι. ἄλλοισι δὲ δοκέει καὶ τάδε Δευκαλίωνος εἵνεκα ποιέεσθαι, ἐκείνης ξυμφορῆς μνήματα, ὁκότε οἱ ἄνθρωποι ἐς τὰ ὄρεα καὶ ἐς τὰ περιμήκεα τῶν δενδρέων ἤεισαν, τὸ πολλὸν ὕδωρ ὀρῳωδέοντες. ἐμοὶ μὲν ὦν καὶ τάδε ἀπίθανα. δοκέω γε μὲν Διονύσῳ σφέας καὶ τάδε ποιέειν. συμβάλλομαι δὲ τουτέοισι. Φαλλοὺς ὅτοι Διονύσῳ ἐγείρουσι, ἐν τοῖσι

tus. Murorum alter antiquus eſt, alter non multum aetate noſtra ſuperior. Veſtibulum templi in Boream ventum porrectum eſt, centum circiter paſſuum magnitudine. In hoc veſtibulo etiam ſtant phalli, quos Bacchus ſtatuit, iique altitudine tricenorum paſſuum. In horum unum phallum vir ſingulis annis bis aſcendit, moraturque in ſummo phallo tempus ſeptem dierum. Cauſa illi huius aſcenſionis iſta memoratur. Vulgus putat, in alto illum verſari cum Diis, & bona petere toti Syriae, eoſque ſic e propinquo audire preces. Alii haec etiam Deucalionis cauſa fieri autumant, in memoriam illius calamitatis, cum homines in montes & arborum altiſſimas aquarum multarum metu aſcenderunt. Mihi quidem iſta quoque parum probabilia, ac puto, illos haec etiam Baccho facere. Coniicio autem inde. Phallos quotquot Baccho erigunt, iidem ligneos in

φαλλοῖσι καὶ ἄνδρας ξυλίνους κατίζουσι· ὅτευ μὲν εἵνεκα, ἐγὼ οὐκ ἐρέω. δοκέει δ' ὧν μοι καὶ ὅδε ἐς ἐκείνου
29 μίμησιν τοῦ ξυλίνου ἀνδρὸς ἀνέρχεσθαι. Ἡ δὲ οἱ ἄνοδος τοιήδε. σειρὴ μακρὴ ἑωυτόν τε ἅμα, καὶ τὸν φαλλὸν περιβάλλει· μετὰ δὲ ἐπιβαίνει ξύλων προσφυῶν τῷ φαλλῷ, ὁκόσον ἐς χώρην ἄκρου ποδός· ἀνιὼν δὲ ἅμα ἀναβάλλει τὴν σειρὴν ἀμφοτέρωθεν, ὁκωσπερ ἡνιοχέων. εἰ δέ τις τόδε μὲν οὐκ ὄπωπε, ἄπωπε δὲ φοινικοβατέοντας, ἢ ἐν Ἀραβίῃ, ἢ ἐν Αἰγύπτῳ, ἢ ἄλλοθί κου, οἶδε τὸ λέγω. ἐπεὰν δὲ ἐς τέλος ἵκηται τῆς ὁδοῦ, σειρὴν ἑτέρην ἀφεὶς, τὴν αὐτὸς ἔχει, μακρὴν ταύτην, ἀνέλκει τῶν οἱ θυμὸς, ξύλα, καὶ εἵματα, καὶ σκεύεα· ἀπὸ τῶν ἕδρην συνδέων, ἀκοίην καλιὴν, ἰζάνει. μίμνει τε χρόνον, τῶν εἶπον ἡμερέων. πολλοὶ δὲ ἀπικνεόμενοι, χρυσόν τε καὶ ἄργυρον, οἱ δὲ χαλκὸν κομίζουσι· εἶτ' ἀφέν-

2 Οὐκ ἐρέω) Οὐδὲ γὰρ ὅσιον, οἶμαι, τὴν αἰτίαν εἰπεῖν, αἰνιδειαν Διονύσου κατάχορον. παρ' ὅσον καὶ ὁ φαλλὸς τοῦ πεπορευκότος Κορύβου Διόνυσον ὑπόμνημα, μισθὸν τοῦτον αὐτῷ Διόνυσον ἐκτετικότα, Σεμέλης τῆς μητρὸς μήνυτρα. M.

phallis viros collocant: cuius rei causa, non dixerim equidem. Videtur ergo mihi illius lignei viri imitatione hic ascendere. Porro ascensus est eiusmodi. Catena longa se pariter ac phallum circumdat. Postea insendit ligna phallo affixa, ea magnitudine, quae extremum pedem recipiat. Quantum vero ascendit, tantum utrinque, aurigantis gestu, catenam in altum reiicit. Si quis vero hoc non vidit, vidit autem illos, qui palmas conscendunt in Arabia, aut in Aegypto, aut alio quocunque loco, idem, quod dico, intelligit. Cum autem ad finem viae pervenit, fune demisso alio, quem secum habet, longo illo quidem, sursum trahit, quae vult, ligna, & vestes, & vasa: e quibus sede colligata, quasi nido quodam, ibi desidet, manetque tempore dierum, quos dixi. Advenientes autem multi aurum & argentum, quidam vero aes afferunt: deinde in conspectu

τες ἐκείνου πρόσθε κείμενα, ἀπιᾶσι, λέγοντες τὰ οὐνόματα ἕκαστος. παρεστεὼς δὲ ἄλλος, ἄνω ἀγγέλλει· ὁ δὲ δεξάμενος τοὔνομα, εὐχωλὴν ἐς ἕκαστον ποιέεται. ἅμα δὲ εὐχόμενος, κροτέει ποίημα χάλκεον, τὸ ἀείδει μέγα καὶ τρηχύ, κινεόμενον, εὐδει δὲ οὐδαμοῦ. ἢν γάρ μιν ὕπνος ἕλῃ ποτὲ, σκορπίος ἀνιὼν ἀνεγείρει τε, καὶ ἀεικέα ἐργάζεται, καί οἱ ἥδε ἡ ζημίη τοῦ ὕπνου ἐπικέεται. τὰ μὲν ὦν ἐς τὸν σκορπίον μυθέονται, ἱρά τε καὶ θεοπρεπέα· εἰ δὲ ἀτρεκέα ἐστὶ, οὐκ ἔχω ἐρέειν. δοκέειν δέ μοι, μέγα ἐς ἀγρυπνίην συμβάλλεται καὶ τῆς πτώσιος ἡ ὀρρωδίη. Φαλλοβατέων μὲν δὴ πέρι τοσαῦτα ἀρκέει. ὁ δὲ νηὸς ὁρέει μὲν ἐς Ἥλιον ἀνιόντα. Εἶδος δὲ, 30
καὶ ἐργασίην ἐστὶ, οἰκοίους νηοὺς ἐν Ἰωνίῃ ποιέουσι. ἕδρη μεγάλη ἀνέχει ἐκ γῆς μέγαθος ὀργυιέων δυοῖν, ἐπὶ τῆς ὁ νηὸς ἐπικέεται. ἄνοδος ἐς αὐτὸν λίθου πεποίηται, οὐ κάρτα μαχρή. ἀνελθόντι δὲ θῶμα μὲν καὶ ὁ πρόνηος

illius posita relinquunt, indicato suo quisque nomine. Adstans vero alius sursum nuntiat; ille vero, accepto nomine, preces pro unoquoque nuncupat: inter precandum sonum edit instrumento aeneo, quod, ubi movetur, magnum quiddam canit & asperum. Dormit neutiquam. Si enim somnus illi aliquando obrepat, scorpius ascendens & excitat illum, & magno malo afficit: haec ei poena somni proposita est. Quae igitur de scorpio narrant, ea sacra sunt & religiosa: utrum sint vera, dicere non habeo. Ut mihi videtur, multum etiam ad vigilandum confert ille metus cadendi. De illis phallorum conscensoribus haec sufficiant. Templum spectat in Solem orientem. Specie est atque opere illo, qualia in Ionia templa aedificant. Eminet e solo crepido magna, passuum duorum altitudine, in qua aedes imposita est. Ascensus in illam e lapide factus non sane latus. Ascendenti spectaculum magnum etiam atrium

μέγα παρέχεται, θύρησί τε ἥσκηται χρυσέησιν· ἔνδοθε δὲ ὁ νηὸς χρυσοῦ τε πολλοῦ ἀπολάμπεται, καὶ ἡ ὀροφὴ πᾶσα χρυσέη. ἀπόζει δὲ αὐτοῦ ὀδμὴ ἀμβροσίη, οἵη λέγεται τῆς χώρης τῆς Ἀραβίης. καί σοι τηλόθεν ἀνιόντι, προσβάλλει πνοιὴν κάρτα ἀγαθήν· καὶ ἢν αὖτις ἀπίῃς, οὐδαμοῦ λείπεται, ἀλλά σευ τά τε εἵματα ἐς πολλὸν ἔχει τὴν πνοιὴν, καὶ σὺ ἐς πάμπαν αὐτῆς μνή-
31 σεαι. Ἔνδοθεν δὲ ὁ νηὸς οὐκ ἁπλόος ἐστὶ, ἀλλὰ ἐν αὐτῷ θάλαμος ἄλλος πεποίηται. ἄνοδος καὶ ἐς τοῦτον ὀλίγη· θύρησι δὲ οὐκ ἥσκηται, ἀλλ' ἐς ἀντίον ἅπας ἀναπέπταται. ἐς μὲν ὧν τὸν μέγαν νηὸν πάντες ἐσέρχονται· ἐς δὲ τὸν θάλαμον οἱ ἱρέες μοῦνον. οὐ μέντοι πάντες ἱρέες, ἀλλά τοι μάλιστα ἀγχίθεοί τέ εἰσι, καὶ τοῖσι πᾶσα ἐς τὸ ἱρὸν μέλεται θεραπείη. ἐν δὲ τῷδε εἵαται τὰ ἕδεα, ἥτε Ἥρη, καὶ τὸν αὐτοὶ Δία ἐόντα ἑτέρῳ οὐνόματι κληίζουσι. ἄμφω δὲ χρύσεοί τέ εἰσι,

templi praebet: & valvis aureis excultum eſt. Intus autem aedes auroque multo relucet, & lacunar totum eſt aureum. Sentitur autem hic divinus odor, qualis dicitur regionis Arabiae, qui e longinquo aſcendenti ſpiritum inhalat optimum; & ſi inde diſceſſeris, non deſerit; quin & veſtimenta tua diu ſervant odorem; & ipſi tibi ſemper obverſabitur. Intus vero aedes non ſimplex eſt, ſed thalamus in ea factus alius. Aſcenſus etiam in hunc parvus. Valvis non eſt ornatus, ſed totus ex adverſo *venientibus* apertus. In magnum ergo templum ingrediuntur omnes; in thalamum vero ſoli ſacerdotes, ac ne ſacerdotes quidem omnes; ſed ii, qui proximi cenſentur Diis, & quibus omnis adminiſtratio ſacrorum curae eſt. In hoc collocata ſunt ſigna, tum Iuno, tum quem, Iuppiter cum ſit, alio ipſi nomine appellant. Ambo aurei, ambo ſedent. Ve-

καὶ ἄμφω ἔζονται· ἀλλὰ τὴν μὲν Ἥρην λέοντες φορέουσι· ὁ δὲ ταύροισιν ἐφέζεται. καὶ δῆτα τὸ μὲν τοῦ Διὸς ἄγαλμα, ἐς Δία πάντα ὁρῇ, καὶ κεφαλὴν, καὶ εἵματα, καὶ ἕδρην· καί μιν οὐδὲ ἐθέλων ἄλλως εἰκάσεις. Ἡ δὲ Ἥρη σκοπέοντί τοι πολυειδέα μορφὴν ἐκφανέει. καὶ τὰ μὲν ξύμπαντα ἀτρεκέει λόγῳ Ἥρη ἐστί· ἔχει δέ τι καὶ Ἀθηναίης, καὶ Ἀφροδίτης, καὶ Σεληναίης, καὶ Ῥέης, καὶ Ἀρτέμιδος, καὶ Νεμέσιος, καὶ Μοιρέων. χειρὶ δὲ τῇ μὲν ἑτέρῃ σκῆπτρον ἔχει, τῇ ἑτέρῃ δὲ ἄτρακτον. καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἀκτῖνάς τε φορέει, καὶ πῦργον, καὶ κεστὸν, τῷ μούνῃ τὴν Οὐρανίην κοσμέουσι. ἔκτοσθε δέ οἱ χρυσός τε ἄλλος περικέαται, καὶ λίθοι κάρτα πολυτελέες, τῶν οἱ μὲν λευκοὶ, οἱ δὲ ὑδατώδεες, πολλοὶ δὲ πυρρώδεες. ἔτι δὲ ὄνυχες οἱ Σαρδῶοι πολλοὶ, καὶ ὑάκινθοι, καὶ σμάραγδοι, τὰ φορέουσι Αἰγύπτιοι, καὶ Ἰνδοὶ, καὶ Αἰθίοπες, καὶ Μῆδοι, καὶ Ἀρμένιοι, καὶ Βαβυλώνιοι. τὸ δὲ δὴ μέζονος λόγου 32

rum Iunonem leones ferunt: alter tauris insidet. Nempe Iovis simulacrum Iovem refert per omnia, capite, vestibus, throno, nec, etiamsi velis, alii ipsum assimules. Verum Iuno multiplicem consideranti formam offert. Universim, ut vere dicam, Iuno est. Sed habet aliquid etiam Minervae, & Veneris, & Lunae, & Rheae, & Dianae, & Nemesis, & Parcarum. Manu altera sceptrum tenet, colum altera: & in capite gerit radios & turrim; & cestum *habet*, quo solam Coelestem *Venerem* ornant. Extra vero & aliud aurum circumpositum est, & gemmae valde pretiosae, quarum aliae albae, aquei coloris aliae, multae etiam ignei. Insuper vero Sardae onyches multae, & Hyacinthi & Smaragdi, quas Aegyptii ferunt, & Indi, & Aethiopes, & Medi, & Armenii, & Babylonii. Quod au-

ἄξιον, τοῦτο ἀπηγήσομαι· λίθον ἐπὶ τῇ κεφαλῇ φορεῖ, λυχνὶς καλέεται, οὔνομα δέ οἱ τοῦ ἔργου ἡ συντυχίη. ἀπὸ τούτου ἐν νυκτὶ αἴγλας πολλὸν ἀπολάμπεται, ὑπὸ δέ οἱ καὶ ὁ νηὸς ἅπας, οἷον ὑπὸ λυχνοῖσι φαείνεται. ἐν ἡμέρῃ δὲ τὸ μὲν φέγγος ἀσθενέει. ἰδέην δὲ ἔχει κάρτα πυρώδεα. καὶ ἄλλο θωυμαστόν ἐστι ἐν τῷ ξοάνῳ. ἢν ἐστεὼς ἀντίος ἐσορέῃς, ἐς σὲ ὁρῇ· καὶ μεταβαίνοντι τὸ βλέμμα ἀκολουθέει, καὶ ἢν ἄλλος ἑτέρωθεν ἰστορέῃ, 33 ἴσα καὶ ἐς ἐκεῖνον ἐκτελέει. Ἐν μέσῳ δὲ ἀμφοτέρων, ἕστηκε ξόανον ἄλλο χρύσεον, οὐδαμῷ ταῖσι ἄλλοισι ξοάνοισι εἴκελον. τὸ δὲ μορφὴν μὲν ἰδίην οὐκ ἔχει, φορέει δὲ τῶν ἄλλων θεῶν εἴδεα. καλέεται δὲ σημήϊον καὶ ὑπ' αὐτῶν Ἀσσυρίων. οὐδέ τι οὔνομα ἴδιον αὐτῷ ἔθεντο, ἀλλ' οὐδὲ γενέσιος αὐτοῦ πέρι καὶ εἴδεος λέγουσι. καί μιν οἱ μὲν ἐς Διόνυσον, ἄλλοι δὲ ἐς Δευκαλίωνα, οἱ δὲ ἐς Σεμίραμιν ἄγουσι. καὶ γὰρ δὴ ὢν ἐπὶ τῇ κορυφῇ αὐτοῦ, περιστερὴ χρυσέη ἐφέστηκε. τοὔνεκα δὴ μυθέον-

tem magis commemoratu dignum eſt, illud enarrabo. Gemmam in capite fert, quae Lychnis vocatur: nomen illi res ipſa dedit. Ab hac noctu ſplendor multus refulget, ut ab ea tanquam a lucernis aedes tota reluceat: interdiu ſplendor ille imbecillior, ceterum ſpeciem habet valde igneam. Etiam aliud eſt in illo ſimulacro admirabile. Si ſtans contra intueare, te reſpicit, tranſeuntem obtutus ille perſequitur: & ſi ab alia parte alius hoc experiatur, idem in illum perficit. Inter utrumque ſtat imago ex auro, alia nulla parte aliis imaginibus ſimilis. Suam hoc formam non habet, gerit autem aliorum Deorum ſpecies: ſignum vocatur ab ipſis Aſſyriis, nec nomen illi proprium poſuere: ſed neque de ortu illius aut forma dicunt; ſed alii ad Bacchum, alii ad Deucalionem, ad Semiramidem alii referunt. Etenim in vertice illius ſtat columba aurea: quam ob cau-

ται Σεμιράμιος ἔμμεναι τόδε σημήϊον. ἀποδημέει δὲ ὃς ἑκάστου ἔτεος ἐς Θάλασσαν, ἐς κομιδὴν τοῦ εἶπον ὕδατος. Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ νηῷ, ἐσιόντων ἐν ἀριστερῇ, κέαται 34
πρῶτα μὲν Θρόνος ἡελίου· αὐτοῦ δὲ εἶδος οὐκ ἔνι, μόνου γὰρ Ἡελίου καὶ Σεληναίης ξόανα οὐ δεικνύουσι. ὅτευ δὲ εἵνεκα ὧδε νομίζουσι, ἐγὼ καὶ τόδε ἔμαθον. λέγουσι τοῖσι μὲν ἄλλοισι θεοῖσι ὅσιον ἔμμεναι ξόανα ποιέεσθαι, οὐ γὰρ σφέων ἐμφανέα πάντεσι τὰ εἴδεα· Ἥλιος δὲ, καὶ Σεληναίη, πάμπαν ἐναργέες, καὶ σφέας πάντες ὁρέουσι. κοίη ὦν αἰτίη ξοανουργίης, τοῖσι ἐν τῷ ἠέρι φαινομένοισι; Μετὰ δὲ τὸν Θρόνον τοῦτον κέα- 35
ται ξόανον Ἀπόλλωνος, οὐκ οἷον ἐώθεε ποιέεσθαι· οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι πάντες, Ἀπόλλωνα νέον τε ἤγηνται, καὶ πρωθήβην ποιέουσι. μοῦνοι δὲ οὗτοι Ἀπόλλωνος γενειήτεω ξόανον δεικνύουσι· καὶ τάδε ποιέοντες, ἑωυτοὺς μὲν ἐπαινέουσι, Ἑλλήνων δὲ κατηγορέουσι, καὶ ἄλλων,

sam Semiramidis esse simulacrum illud fabulantur. Abit [*defertur*] vero bis quotannis ad afferendam, quam dixi, aquam. In ipsa porro aede ad sinistram intrantium Solis primum thronus positus est: ipsius vero simulacrum non ineſt. Solius enim Solis ac Lunae simulacra non ostendunt. Cuius autem rei causa hoc instituerint, id ipsum quoque didici. Aiunt, reliquis Diis simulacra facere fas esse: illorum enim species non esse notas omnibus. At Sol & Luna plane conspicui, & vident illos universi. Quae igitur causa simulacrorum illis faciendorum, qui in aethere se conspiciendos praebeant? Post illum thronum Apollinis signum positum est, non quale fieri consuevit. Nam reliqui omnes iuvenem putant Apollinem, & prima florentem pubertate faciunt. Hi soli vero barbati Apollinis signum ostendunt. Haec dum faciunt, sibi placent, reprehendunt

ὁκόσοι Ἀπόλλωνα παῖδα θέμενοι ἱλάσκονται· αἰτίη δὲ ἥδε δοκέει αὐτέοισι, ἀσοφίη μεγάλη ἐμμεναι, ἀτελέα ποιέεσθαι τοῖσι θεοῖσι τὰ εἴδεα. τὸ δὲ νέον ἀτελὲς ἔτι νομίζουσι. ἓν δὲ καὶ ἄλλο τῷ σφετέρῳ Ἀπόλλωνι καινουργέουσι. μοῦνοι Ἀπόλλωνα εἵμασι κοσμέουσι.

36 Ἔργων δὲ αὐτοῦ πέρι, πολλὰ μὲν ἔχω εἰπεῖν. ἐρέω δὲ τὸ μάλιστα θωυμάζειν ἄξιον. πρῶτα δὲ τοῦ μαντηίου ἐπιμνήσομαι. μαντήια πολλὰ μὲν παρ' Ἕλλησι, πολλὰ δὲ καὶ παρ' Αἰγυπτίοισι. τὰ δὲ καὶ ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ ἐν τῇδε Ἀσίῃ πολλά ἐστι. ἀλλὰ τὰ μὲν οὔτε ἱρέων ἄνευ οὔτε προφητέων φθέγγονται. ὅδε δὲ αὐτός τε κινέεται, καὶ τὴν μαντηίην ἐς τέλος αὐτουργέει. τρόπος δὲ αὐτῆς τοιόσδε. εὖτ' ἂν ἐθέλησι χρησμηγορέειν, ἐν τῇ ἕδρῃ πρῶτα κινέεται. οἱ δὲ μιν ἱρέες αὐτίκα ἀείρουσι. ἢν δὲ μὴ ἀείρωσι, ὁ δὲ ἰδρώει, καὶ ἐς μέσον ἔτι κινέεται. εὖτ' ἂν δὲ ὑποδύντες φέρωσι, ἄγει σφέας, πάντη περιδινέων,

Graecos, alioſque, qui Apollinem placant, quem ponunt puerum. Cauſa haec illis videtur, quod magna ſit inſipientia, imperfectas Dis formas tribuere: adoleſcentiam autem adhuc imperfectam exiſtimant. Verum unum etiam in alio ſuo Apolline novant. Soli veſtibus ornant Apollinem. De operibus ipſius multa habeo dicere. Dicam vero, quod maxime admiratione dignum eſt. Primo autem oraculi mentionem faciam. Oracula apud Graecos multa, multa apud Aegyptios. Verum etiam in Libya & in Aſia multa ſunt. Sed alia non ſine ſacerdotibus vel prophetis reſpondent: at hic movetur ipſe, & divinationem ad finem uſque ſolus perducit. Modus hic eſt. Cum vult reddere oraculum, in ſede primum ſua movetur. Sacerdotes vero ipſum continuo tollunt. Si vero non tollant, ille ſudat, & verſus medium adhuc movetur. Cum vero ſubeuntes onus ipſum ferunt, agit illos uſque quaque in orbem,

καὶ ἐς ἄλλον ἐξ ἑτέρου μεταπηδέων. τέλος ὁ ἀρχιρεὺς ἀντιάσας, ἐπερέεται μιν περὶ ἁπάντων πρηγμάτων· ὁ δὲ ἢν τι μὴ θέλῃ ποιέεσθαι, ὀπίσω ἀναχωρέει. ἢν δέ τι ἐπαινέῃ, ἄγει ἐς τὸ πρόσω τοὺς προφέροντας, ὅκωσπερ ἡνιοχέων. οὕτω μὲν συναγείρουσι τὰ θέσφατα, καὶ οὔτε ἱρὸν πρῆγμα οὐδὲν, οὔτε ἴδιον τούτου ἄνευ ποιέουσι. λέγει δὲ καὶ τοῦ ἔτεος πέρι, καὶ τῶν ὡρέων αὐτοῦ πάσεων, καὶ ὁκόταν αὖτις ἔσονται. λέγει δὲ καὶ τοῦ σημήιου πέρι, κότε χρὴ μιν ἀποδημέειν, τὴν εἶπον ἀποδημίην. Ἐρέω δὲ καὶ ἄλλο, τὸ ἐμεῦ παρεόντος ἐπρηξε. οἱ μὲν 37
μιν ἱρέες ἀείροντες ἔφερον, ὁ δὲ τοὺς μὲν ἐν γῇ κάτω ἔλιπε, αὐτὸς δὲ ἐν τῷ ἠέρι μοῦνος ἐφορέετο. Μετὰ δὲ τὸν 38
Ἀπόλλωνα, ξόανόν ἐστιν Ἄτλαντος, μετὰ δὲ Ἑρμέω καὶ Εἰλειθυίης. Τὰ μὲν ὦν ἐντὸς τοῦ νηοῦ, ὧδε κεκο- 39
σμέαται· ἔξω δὲ βωμός τε κέαται μέγας, χάλκεος· ἐν δὲ καὶ ἄλλα ξόανα μυρία χάλκεα, βασιλέων τε καὶ ἱρέων. καταλέξω δὲ τῶν μάλιστα ἄξιον μνήσασθαι.

& in alium ex alio tranſilit. Tandem obſiſtens ſacerdotum princeps interrogat illum de rebus omnibus. Iſque, ſi nolit fieri, retrocedit; ſi vero probet, antrorſum agit ſuos baiulos, tanquam habenis auriga. Ita colligunt oracula, & neque ſacram rem ullam neque privatam ſine hoc faciunt. Praedicit etiam de anno, omnibuſque illius tempeſtatibus, & quando non futurae ſint: item praedicit de Signo, quando eam, quam dicebam *modo*, profectionem ſuſcipiat. Narrabo etiam aliud, quod me praeſente egit. Sacerdotes ſublatum ferebant. At ipſe illos humi reliquit, ſublimis ipſe ſolus ferebatur. Poſt Apollinem Atlantis ſignum eſt, poſt Mercurii, & Ilithyiae. Interiora igitur aedis ſic ornata ſunt. Extra vero altare poſitum magnum ex aere: adſunt & alia ſigna ſexcenta aenea regum & ſacerdotum: recenſebo autem, quae memoratu prae ceteris di-

ἐν ἀριστερῇ τοῦ νεὼ Σεμιράμιος ξόανον ἕστηκε, ἐν δεξιῇ τὸν νηὸν ἐπιδεικνύουσης. ἀνέστη δὲ δι' αἰτίην τοιήνδε· ἀνθρώποισι, ὁκόσοι Συρίην οἰκέουσι, νόμον ἐποιέετο, ἑωυτὴν μὲν ὅκως θεὸν ἱλάσκεσθαι, θεῶν δὲ τῶν ἄλλων, καὶ αὐτῆς Ἥρης ἀλογέειν· καὶ ὧδε ἐποίεον. μετὰ δὲ ὡς οἱ θεόθεν ἀπίκοντο νοῦσοί τε καὶ συμφορὴ, καὶ ἄλγεα, μανίης μὲν ἐκείνης ἀπεπαύσατο, καὶ θνητὴν ἑωυτὴν ὁμολόγεε, καὶ τοῖσι ὑπηκόοισι αὖθις ἐκέλευεν ἐς Ἥρην τρέπεσθαι. τούνεκα δὴ ἔτι τοιήδε ἀνέστηκε, τοῖσι ἀπικνεομένοισι τὴν Ἥρην ἱλάσκεσθαι δεικνύουσα, καὶ θεὸν οὐκ ἔτι ἑωυτὴν, ἀλλ' ἐκείνην ὁμολογέουσα. Εἶδον δὲ καὶ Ἑλένης αὐτόθι ἄγαλμα, καὶ Ἑκάβης, καὶ Ἀδρομάχης, καὶ Πάριδος, καὶ Ἕκτορος, καὶ Ἀχιλλέως. εἶδον δὲ καὶ Νιρέως εἶδος τοῦ Ἀγλαΐης, καὶ Φιλομήλην, καὶ Πρόκνην, ἔτι γυναῖκας, καὶ αὐτὸν Τηρέα ὄρνιθα, καὶ ἄλλο ἄγαλμα Σεμιράμιος, καὶ Κομβάβου,

gna ſunt. Ad ſiniſtram aedis ſignum ſtat Semiramidis, dextra aedem oſtendentis. Stat per cauſam eiuſmodi. Hominibus, qui Syriam habitant, legem tulerat, ſe pro Dea placarent, Deos autem reliquos, ipſamque adeo Iunonem, negligerent: idque illi fecere. Poſtea vero cum divinitus illi immitterentur morbi, & calamitas, & dolores; a furore illo reſipuit, & mortalem ſe confeſſa eſt, & ſuis civibus, ut ad Iunonem iterum ſe converterent, imperavit. Hanc ob cauſam hoc adhuc habitu adſtat, advenientibus placandam Iunonem demonſtrans, & Deam non iam ſe, ſed illam confeſſa. Vidi etiam Helenae ibi ſignum, & Hecubae, & Andromachae, & Paridis, & Hectoris, & Achillis. Vidi etiam Nirei ſimulacrum Aglaiae filii, & Philomelam, & Procnen, adhuc mulieres, & ipſum Tereum volucrem: & aliud ſignum Semiramidis, & Combabi illud,

τὸ κατέλεξα, καὶ Στρατονίκης, κάρτα καλὸν, καὶ Ἀλεξάνδρου, αὐτῷ ἐκείνῳ εἴκελον. παρὰ δὲ οἱ Σαρδανάπαλος ἕστηκε, ἄλλῃ μορφῇ, καὶ ἄλλῃ στολῇ. Ἐν 41
δὲ τῇ αὐλῇ ἄφετοι νέμονται βόες μεγάλοι, καὶ ἵπποι, καὶ ἀετοὶ, καὶ ἄρκτοι, καὶ λέοντες, καὶ ἀνθρώπους οὐδαμῶς σίνονται, ἀλλὰ πάντες ἱροί τέ εἰσι, καὶ χειροήθεες. Ἱρέες δὲ αὐτοῖσι πολλοὶ ἀποδεδέχαται· τῶν οἱ μὲν 42
τὰ ἱρήια σφάζουσι, οἱ δὲ σπονδὴν φορέουσι, ἄλλοι δὲ πυρφόροι καλέονται, καὶ ἄλλοι παραβώμιοι. ἐπ' ἐμεῦ δὲ πλείονες καὶ τριηκοσίων ἐς τὴν θυσίην ἀπικνέοντο. ἐσθὴς δὲ αὐτέοισι πᾶσι λευκή· καὶ πῖλον ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχουσι. ἀρχιρεὺς δὲ ἄλλος ἑκάστου ἔτεος ἐπιγίγνεται. πορφυρέην δὲ μοῦνος οὗτος φορέει, καὶ τιάρη χρυσέη ἀναδέεται. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλο πλῆθος ἀνθρώ- 43
πων ἱρῶν, αὐλητέων τε, καὶ συριστέων, καὶ Γάλλων, καὶ γυναῖκες ἐπιμανέες τε, καὶ φρενοβλαβέες. Θυσίη 44
δὲ δὶς ἑκάστης ἡμέρης ἐπιτελέεται, ἐς τὴν πάντες ἀπι-

quod memoravi, & Stratonicae valde pulchrum, & Alexandri ipſi illi ſimile. Adſtat illi Sardanapalus, forma alia & veſtitu. In aula ſoluti paſcuntur boves magni & equi; & aquilae, & urſi, & leones, qui nequaquam nocent hominibus, ſed ſacri omnes ſunt & manſueti. Sacerdotes autem illis multi recepti ſunt, quorum alii mactant hoſtias, alii ferunt libamina, igniferi vocantur alii, & alii altarium aſſeclae. Me quidem praeſente trecentis plures ad ſacrificandum accedebant. Veſtimenta illis omnia candida; pileum geſtant in capite: ſacerdos ſummus ſingulis annis novus ſuccedit: purpura hic ſolus indutus eſt, tiara redimitus aurea. Eſt autem alia quoque multitudo ſanctorum hominum, tibicinum, fiſtulatorum, Gallorum; & mulieres furioſae ac fanaticae. Sacrificium bis unoquoque die peragi-

κνέονται. Διὶ μὲν ὦν καὶ ἡσυχίην θύουσι, οὔτε ἀείδοντες, οὔτε αὐλέοντες. ἔνθ' ἂν δὲ τῇ Ἥρῃ κατάρχωνται, ἀείδουσί τε, καὶ αὐλέουσι, καὶ κρόταλα ἐπικροτέουσι. καί μοι τούτου πέρι, σαφὲς οὐδὲν εἰπεῖν ἐδύναντο. Ἔστι δὲ καὶ λίμνη αὐτόθι, οὐ πολλὸν ἐκὰς τοῦ ἱροῦ, ἐν τῇ ἰχθύες ἱροὶ τρέφονται πολλοὶ, καὶ πολυειδέες. γίγνονται δὲ αὐτέων ἔνιοι κάρτα μεγάλοι· οὗτοι δὲ καὶ οὐνόματα ἔχουσι, καὶ ἔρχονται καλεόμενοι ἐπ' ἐμεῦ δέ τις εἴην ἐν αὐτοῖσι χρυσοφορέων· ἐν τῇ πτέρυγι δὲ ποίημα χρύσεον αὐτέων ἀνεκέατο. καί μιν ἐγὼ πολλάκις ἐθηήσάμην, καὶ ἔχε τὸ ποίημα. Βάθος δὲ τῆς λίμνης πολλὸν ἐγὼ μὲν οὐκ ἐπειρήθην· λέγουσι δ' ὦν καὶ δικοσίων ὀργυιέων πλέον ἔμμεναι. κατὰ μέσον δὲ αὐτῆς βωμὸς λίθου ἀνέστηκε. δοκέοις ἂν ἄφνω ἰδὼν, πλώειν τέ μιν, καὶ τῷ ὕδατι ἐποχέεσθαι, καὶ πολλοὶ ὧδε νομίζουσι· ἐμοὶ δὲ δοκέει στύλος ἐφεστεὼς μέγας, ἀνέχειν τὸν βωμόν. ἕστεπται δὲ ἀεὶ, καὶ θυώματα ἔχει.

tur, ad quod omnes veniunt. Iovi quidem silentio sacrificant, neque sua voce canentes, neque tibiis. Cum vero Iunoni immolant, cantant, tibiis canunt, crotalis crepitant. Ac de isto nihil mihi certi dicere poterant. Est etiam lacus ibidem non procul a templo, in quo pisces sacri nutriuntur multi, & varia specie. Fiunt quidam illorum oppido magni. Hi & nomina habent, & vocati accedunt. Me spectante erat inter eos etiam aliquis ornatus auro, in cuius pinna aureum opus florum suspensum erat. Illum ego saepe vidi, cum illud opus haberet. Profunditas lacus magna. Equidem non sum expertus: dicunt vero ducentorum amplius passuum esse. In medio stat altare lapideum. Putes ad primum conspectum, natare illud, & in aqua fluitare; ac multi ita esse arbitrantur. Mihi vero videtur columna subiecta ingens sustinere altare. Vittis illud sem-

πολλοὶ δὲ καὶ ἑκάστης ἡμέρης κατ' εὐχὴν ἐς αὐτὸν νηχόμενοι, στεφανηφορέουσι. Γίγνονται δὲ αὐτόθι καὶ 47
πανηγύριές τε μέγισται καλέονται δὲ ἐς τὴν λίμνην καταβάσιες, ὅτι ἐν αὐτῇσι ἐς τὴν λίμνην τὰ ἱρὰ πάντα κατέρχεται· ἐν τοῖσι ἡ Ἥρη πρώτη ἀπικνέεται τῶν ἐχθύων ἕνεκα, μὴ σφέας ὁ Ζεὺς πρῶτος ἴδηται. ἢν γὰρ τόδε γένηται, λέγουσι ὅτι πάντες ἀπόλλυνται. καὶ δῆτα ὁ μὲν ἔρχεται ὀψόμενος, ἡ δὲ πρόσω ἱσταμένη ἀπείργει τέ μιν, καὶ πολλὰ λιπαρέουσα ἀποπέμπει. Μέ- 48
γισται δὲ αὐτοῖσι πανηγύριες, ταὶ ἐς θάλασσαν νομίζονται. ἀλλ' ἐγὼ τουτέων πέρι σαφὲς οὐδὲν ἔχω εἰπεῖν· οὐ γὰρ ἦλθον αὐτὸς, οὐδὲ ἐπειρήθην ταύτης τῆς ἀδοιπορίης. τὰ δὲ ἐλθόντες ποιέουσι, εἶδον, καὶ ἀπηγήσομαι. ἀγγηΐον ἕκαστος ὕδατι σεσαγμένον φέρουσι· κηρῷ δὲ τάδε σεσήμανται· καί μιν οὐκ αὐτοὶ λυσάμενοι χέονται, ἀλλ' ἔστι ἀλεκτρυὼν ἱρὸς, οἰκέει δὲ ἐπὶ τῇ

16 Ἀλεκτρυὼν) Πότερον ὄρνις οὗτος; ἢ πῶς ἐν τῇ λίμνῃ, καὶ ἢ ἀνὴρ οὕτω καλούμενος; ὄρνιθι ποίᾳ μηχανῇ ὄρνις οὐκ ἀμφίβιος γὰρ τί συντελέσει μισθὸς καὶ τοσοῦτος; V.

per ornatum est, & suffitum habet. Multi quotidie precandi causa eo natant coronati. Fiunt ibi conventus maximi, vocanturque descensiones in lacum, quoniam illis numina omnia ad lacum descendunt, inter quae Iuno prima advenit piscium causa, ne primus illos Iuppiter conspiciat. Hoc enim si fiat, perire aiunt universos. Ac venit ille quidem visurus: at illa adversum consistens illum arcet, & multum supplicans remittit. Sed maximae illis celebritates habentur, quae instituuntur ad mare. Verum de his nihil certi, quod dicam, habeo. Neque enim ipse accessi, neque illam professionem expertus sum. Quae autem in reditu faciunt, ea vidi, & iam enarrabo. Vas aqua plenum pro se quisque afferunt: illa obsignata sunt cera: nec vero ipsi eam solvunt, & aquam deinde effundunt. Sed

λίμνη, ὃς ἐπεὶ σφέων δέξηται τὰ ἀγγήϊα, τήν τε σφρηγῖδα ὀρῇ, καὶ μισθὸν ἀρνύμενος, ἀνά τε λύει τὸν δεσμὸν, καὶ τὸν κηρὸν ἀπαιτέεται, καὶ πολλαὶ μνέες ἐκ τευτέου τοῦ ἔργου τῷ ἀλεκτρυόνι ἀγείρονται. ἔνθεν δὲ ἐς τὸν νηὸν αὐτοὶ ἐνείκαντες, σπένδουσί τε, καὶ θύσαντες,
49 ὀπίσω ἀπονοστέουσι. Ἑορτέων δὲ πασέων, τῶν οἶδα, μεγίστην τοῦ εἴαρος ἀρχομένου ἐπιτελέουσι. καί μιν οἱ μὲν πυρὴν, οἱ δὲ λαμπάδα καλέουσι. θυσίην δὲ ἐν αὐτῇ τοιήνδε ποιέουσι. δένδρεα μεγάλα ἐκκόψαντες, ἐν τῇ αὐλῇ ἑστᾶσι, μετὰ δὲ ἀγινέοντες αἶγάς τε, καὶ ὄϊας, καὶ ἄλλα κτήνεα ζωὰ, ἐκ τῶν δενδρέων ἀπαρτέουσι· ἐν δὲ καὶ ὄρνιθες, καὶ εἵματα, καὶ χρύσεα, καὶ ἀργύρεα ποιήματα. ἐπεὰν δὲ ἐντελέα πάντα ποιήσωνται, περιενείκαντες τὰ ἱρὰ περὶ τὰ δένδρεα, πυρὴν ἐνιᾶσι, τὰ δὲ αὐτίκα πάντα καίονται. ἐς ταύτην τὴν ἑορτὴν πολλοὶ ἄνθρωποι ἀπικνέονται ἔκ τε Συρίης καὶ τῶν περιξ χωρέων πασέων· φέρουσί τε τὰ ἑωυτῶν ἱρὰ ἕκα-

est facer quidam Gallus, qui ad lacum habitat. Hic ubi illorum vasa recepit, sigillumque inspexit, accepta eius rei mercede, solvit vinculum, ceram aufert: ac minae multae hoc ex opere ad Gallum redeunt. Hinc in templum ipsi illatam aquam fundunt, & sacrificio facto retro abeunt. Dierum festorum, quos novi, omnium maximum ineunte vere celebrant. Pyram, h. e. rogum, vocant alii; alii Lampadem. Sacrificium eo peragunt eiusmodi. Arbores excisas ingentes in aula statuunt: tum adductas capras, & oves, & pecora alia, viventia ex arboribus suspendunt: addunt aves, vestes, aurea & argentea opera. Perfectis iam omnibus, circumlatis circa arbores Diis, ignem subiiciunt: illa vero subito ardent omnia. Ad hoc solemne multi homines conveniunt e Syria, & regionibus circa omnibus, feruntque suos omnes Deos, & quae signa ha-

οτοί, καὶ τὰ σημήια ἕκαστοι ἔχουσι ἐς τάδε μεμιμημένα. Ἐν ῥητῇσι δὲ ἡμέρῃσι τὸ μὲν πλῆθος ἐς τὸ ἱρὸν 50
ἐγγείρονται· Γάλλοι δὲ πολλοὶ, καὶ τοὺς ἔλεξα, οἱ ἱροὶ
ἄνθρωποι τελέουσι τὰ ὄργια, τάμνονταί τε τοὺς πή-
χεας, καὶ τοῖσι νώτοισι πρὸς ἀλλήλους τύπτονται.
πολλοὶ δὲ σφισι παρεστεῶτες, ἐπαυλέουσι, πολλοὶ δὲ
τύμπανα παταγέουσι, ἄλλοι δὲ ἀείδουσι ἔνθεα καὶ ἱρὰ
ἄσματα. τὸ δὲ ἔργον ἐκτὸς τοῦ νηοῦ τόδε γίγνεται. οὐδὲ
ἐσέρχονται ἐς τὸν νηὸν, ὁκόσοι τάδε ποιέουσι. Ἐν ταύ- 51
τῃσι τῇσι ἡμέρῃσι, καὶ Γάλλοι γίγνονται. ἐπεὰν γὰρ οἱ
ἄλλοι αὐλέωσί τε καὶ ὄργια ποιέωνται, ἐς πολλοὺς
ἤδη ἡ μανίη ἀπικνέεται, καὶ πολλοὶ οἱ ἐς θέην ἀπικό-
μενοι, μετὰ δὲ τοιάδε ἔπρηξαν. καταλέξω δὲ καὶ τὰ
ποιέουσι. ὁ νεηνίης, ὅτῳ τάδε ἀποκέαται, ῥίψας τὰ εἵ-
ματα, μεγάλῃ βοῇ ἐς μέσον ἔρχεται, καὶ ξίφος ἀναι-
ρέεται, τὰ δὲ πολλὰ ἕτεα ἐμοὶ δοκέει, διὰ τοῦτο ἔστη-
κε· λαβὼν δὲ αὐτίκα τάμνει ἑωυτὸν, θέει τε διὰ τῆς

bent ab illis expreſſa. Statis diebus in templum confluit multitudo. Galli multi, & ſacri, quos dixi, homines, caerimonias obeunt, vulnerant ſibi brachia, & terga invicem caedenda praebent. Multi adſtantes tibiis accinunt, multi perſtrepunt tympanis, canunt alii divina & ſacra cantica. Hoc vero opus extra aedem peragitur, neque illam intrant, quicunque faciunt talia. Per hoſce dies fiunt etiam Galli. Reliqui enim dum tibiis concinunt, & celebrant orgia; ad plures iam pervaſit furor, multique, qui ſpectatum modo venerant, poſtea perpetrarunt talia. Enarrabo autem, quid agant. Qui iſta de ſe ſtatuit iuvenis, veſtibus abiectis magno clamore in medium prodit, tollit gladium, quales a multis inde annis, ob id ipſum puto, praeſto ſunt. Hoc igitur accepto ſtatim ſe caſtrat, ac per urbem currit, ma-

πόλιος, καὶ τῇσι χερσὶ φέρει τὰ ἔταμε. ἐς ἐκείην δὲ οἰκίην τάδε ἀποβάψει, ἐκ ταύτης ἐσθῆτά τε θηλέην, καὶ κόσμον τὸν γυναικήιον λαμβάνει. τάδε μὲν ἐν τῇσι
52 τομῇσι ποιέουσι. Ἀποθανόντες δὲ Γάλλοι οὐκ ὁμοίην ταφὴν τοῖσι ἄλλοισι θάπτονται, ἀλλ' ἐὰν ἀποθάνῃ Γάλλος, οἱ ἑταῖροί μιν ἀείροντες, ἐς τὰ προάστεια φέρουσι. θέμενοι δὲ αὐτὸν καὶ τὸ φέρετρον, τῷ ἐκόμισαν, ὑπερθε λίθοις βάλλουσι, καὶ τάδε πρήξαντες, ὀπίσω ἀπονοστέουσι· φυλάξαντες δὲ ἑπτὰ ἡμερέων ἀριθμὸν, οὕτω ἐς τὸ ἱρὸν ἐσέρχονται. πρὸ δὲ τουτέων, ἢν ἐσέλθωσι,
53 οὐκ ὅσια ποιέουσι. Νόμοισι δὲ ἐς ταῦτα χρέωνται τουτέοισι· ἢν μέν τις αὐτέων νέκυν ἴδηται, ἐκείνην τὴν ἡμέρην ἐς τὸ ἱρὸν οὐκ ἀπικνέεται· τῇ ἑτέρῃ δὲ, καθήρας ἑωυτὸν, ἐσέρχεται. αὐτέων δὲ τῶν οἰκηίων τοῦ νέκυος ἕκαστοι φυλάξαντες ἀριθμὸν ἡμερέων τριήκοντα, καὶ τὰς κεφαλὰς ξυράμενοι, ἐσέρχονται. πρὶν δὲ τάδε ποιῆσαι, οὐ
54 σφίσι ἐσιέναι ὅσιον. Θύουσι δὲ βόας ἄρσενάς τε, καὶ

nibus ferens, quae abſcidit. In quamcunque vero domum iſta abiecerit, ex ea veſtem muliebrem & mundum accipit. Haec in caſtrationibus agunt. Mortui vero Galli non ſimili aliis ſepultura ſepeliuntur: ſed ubi mortuus eſt Gallus, ſodales illum ſublatum ferunt in ſuburbia: depoſitum una cum feretro, quo portaverant, obruunt lapidibus, eoque facto domum retro abeunt. Servato deinde ſeptem dierum numero, ſic in templum intrant. Ante hos ſi intrent, piaculum committunt. Legibus ad haec utuntur hiſce. Si quis illorum mortuum viderit, illo die non venit in templum: poſtridie autem, ubi luſtravit ſe, intrat. Sed qui domeſtici fuere mortui, triginta dierum obſervato numero ſinguli, & raſis capitibus, intrant: ante vero quam iſtuc fecerint, intrare illis nefas. Sacrificant boves mares pariter

θήλεας, καὶ αἶγας, καὶ ὄϊας. σύας δὲ μοῦνον ἐναγέας νομίζοντες, οὔτε θύουσι, οὔτε σιτέονται. ἄλλοι δ' οὐ σφέας ἐναγέας, ἀλλὰ ἱροὺς νομίζουσι. ὀρνίθων τε αὐτέοισι περιστερὴ δοκέει χρῆμα ἱρώτατον, καὶ οὐδὲ ψαύειν αὐτέων δικαιεῦσι· καὶ ἢν ἀέκοντες ἅψωνται, ἐναγέες ἐκείνην τὴν ἡμέρην εἰσί. τούνεκα δὴ αὐτέοισι σύννομοί τε εἰσι, καὶ ἐς τὰ οἰκήϊα ἐσέρχονται, καὶ τὰ πολλὰ ἐν γῇ νέμονται. Λέξω δὲ καὶ τῶν πανηγυριστέων πέρι, τὰ 55
ἐκεῖνοι ποιέουσι. ἀνὴρ εὖτ' ἂν ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν πρῶτον ἀπικνέεται, κεφαλὴν μὲν ὧδε καὶ ὀφρύας ἐξύρατο· μετὰ δὲ ἱρεύσας ὄϊν, τὰ μὲν ἄλλα κρεουργέει τε καὶ εὐωχέεται, τὸ δὲ νάκος χαμαὶ θέμενος, ἐπὶ τούτου ἐς γόνυ ἕζεται, πόδας δὲ καὶ κεφαλὴν τοῦ κτήνεος ἐπὶ τὴν ἑωυτοῦ κεφαλὴν ἀναλαμβάνει· ἅμα δὲ εὐχόμενος αἰτέει, τὴν μὲν παρεοῦσαν θυσίην δέκεσθαι· μέζω δὲ ἐσαῦθις ὑπισχνέεται. τελέσας δὲ ταῦτα, τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ τε στέφεται, καὶ τῶν ἄλλων, ὁκόσοι τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἀπι-

ac feminas, & capras, & oves. Porcos ſolos, quos abominantur, neque immolant, neque iis veſcuntur. Alii non abominabiles putant, ſed ſacros. Inter aves columba res illis ſanctiſſima videtur, nec attingere eas fas putant: & ſi inviti attigerint, impiati ſunt illo die. Itaque cum illis habitant, cubicula ingrediuntur, & plerumque paſcuntur humi. Dicam autem de his etiam, qui ad conventus hoſce veniunt. Vir ubi Hierapolin primum venit, caput radit ac ſupercilia. Poſt ſacrificata ove, reliquas carnes conciſas epulatur. Pelle autem humi ſtrata, genu in ea ponit, pedes & caput pecudis ſuo capite ſuſcipit: ſimul autem precibus petit, praeſentem victimam recipiant, maiorem pollicetur in poſterum. His perfectis, & ſuum caput coronat & reliquorum, qui eandem profectionem ſuſcepere. Tum abla-

κνέονται. ἄρας δὲ ἀπὸ τῆς ἑωυτοῦ ὁδοιπορέει, ὕδασί τε ψυχροῖσι χρεώμενος, λουτρῶν τε καὶ πόσιος εἵνεκα, καὶ ἐς πάμπαν χαμοκοιτέων. οὐ γάρ οἱ εὐνῆς ἐπιβῆναι ὅσιον, πρὶν τήν τε ὁδὸν ἐκτελέσαι, καὶ ἐς τὴν ἑωυτοῦ
56 αὖτις ἀπικέσθαι. Ἐν δὲ τῇ ἱρῇ πόλει ἐνδέκεταί μιν ἀνὴρ ξεινοδόκος ἀγνοέοντα. ῥητοὶ γὰρ δὴ ὧν ἑκάστης πόλιος αὐτόθι ξεινοδόκοι εἰσί· καὶ τόδε πατρόθεν οἶκοι δέκονται. καλέονται δὲ ὑπὸ Ἀσσυρίων οἵδε διδάσκαλοι, ὅτι
57 σφίσι πάντα ὑπηγέονται. Θύουσι δὲ οὐκ ἐν αὐτῷ τῷ ἱρῷ· ἀλλ' ἐπὴν παραστήσῃ τῷ βωμῷ τὸ ἱρήϊον, ἐπισπείσας, αὖτις ἄγει ζωὸν ἐς τὰ οἰκήϊα· ἐλθὼν δὲ κατ'
58 ἑωυτὸν θύει τε, καὶ εὔχεται. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλης θυσίης τρόπος τοιόσδε· στέψαντες τὰ ἱρήϊα ζωὰ, ἐκ τῶν προπυλαίων ἀπιᾶσι, τὰ δὲ κατενειχθέντα θνήσκουσι· ἔνιοι δὲ καὶ παῖδας ἑωυτῶν ἐντεῦθεν ἀπιᾶσι, οὐκ ὁμοίως τοῖς κτήνεσι, ἀλλ' ἐς πήρην ἐνθέμενοι, χειρὶ κατάγουσι, ἅμα δὲ αὐτέοισι ἐπικερτομέοντες, λέγουσι ὅτι οὐ παῖ-

ta iterum ſuo de capite, in viam ſe dat, uſus ad balnea pariter & potum aqua frigida, humi ſemper decumbens: nec enim lectum ante conſcendere illi fas eſt, quam ubi perfecto itinere domum rediit. In ipſa Hierapoli excipit illum publicus hoſpes ignotum: certi enim uniuſcuiuſque civitatis ibi ſunt hoſpites, & pro patria quemque ſua domi recipiunt. Vocantur hi ab Aſſyriis Doctores, quod omnia illos *ſolemnia* docent. Mactant vero non in ipſo templo, ſed cum ſtatuit ad altare victimam, ac libavit, viventem reducit domum, atque apud ſe mactat, ac preces fundit. Eſt autem alius quoque ſacrificii modus, *nimirum* iſte: Vittatas hoſtias vivas de veſtibulo praecipitant, quae dejectae ipſo caſu moriuntur. Quidam ſuos ipſorum liberos inde deiiciunt, non ſimiliter ut pecudes, ſed intruſos in culeum manu deturbant, ſimul maledicta in eos inge-

ἐς ἀλλὰ βόες εἰσί. Στίζονται δὲ πάντες οἱ μὲν ἐς καρ- 59
πούς, οἱ δὲ ἐς αὐχένας. καὶ ἀπὸ τοῦδε ἅπαντες Ἀσσύ-
ριοι στιγματηφορέουσι. Ποιέουσι δὲ καὶ ἄλλο, μιμέου- 60
σι Ἑλλήνων Τροιζηνίοισι ὁμολογέοντες. λέξω δὲ καὶ τὰ
κεῖνοι ποιέουσι. Τροιζήνιοι τῇσι παρθένοισι, καὶ τοῖσι
ἠϊθέοισι νόμον ἐποιήσαντο, μή μιν ἄλλως γάμον ἰέναι,
πρὶν Ἱππολύτῳ κόμας κείρασθαι· καὶ ὧδε ποιέουσι.
τοῦτο καὶ ἐν τῇ ἱρῇ πόλει γίγνεται. οἱ μὲν νεηνίαι τῶν
γενείων ἀπάρχονται· τοῖσι δὲ νέοισι πλοκάμους ἱροὺς
ἐκ γενετῆς ἀπιᾶσι· τοὺς ἐπεὰν ἐν τῷ ἱρῷ γένωνται,
τάμνουσί τε, καὶ ἐς ἄγγεα καταβέντες, οἱ μὲν ἀργύ-
ρεα, πολλοὶ δὲ χρύσεα ἐν τῷ νηῷ, προσηλώσαντες
ἀπίασι, ἐπιγράψαντες ἕκαστοι τὰ οὐνόματα. τοῦτο καὶ
ἐγὼ ἔτι νέος ὢν, ἐπετέλεσα. καὶ ἔτι μεῦ ἐν τῷ ἱρῷ καὶ
ὁ πλόκαμος, καὶ τὸ οὔνομα.

runt, cum dicant, non ſuos eſſe liberos, ſed boves. Puncturis ſe notant omnes, alii in manibus, in cervicibus alii, atque hinc eſt, quod Aſſyrii omnes ferunt ſtigmata. Faciunt etiam aliud quiddam, ſolis inter Graecos conſentientes hac parte Troezeniis. Quid autem illi faciant, explicabo. Troezenii virginibus adoleſcentibuſque legem poſuere, ne aliter contrahant nuptias, quam comas Hippolyto poſuerint. Idque ita faciunt. Hoc etiam fit Hierapoli. Iuvenes mentorum ibi primitias ponunt. Submittunt autem adoleſcentibus ſacros a nativitate inde cincinnos: quos in templo ipſo defectos in vaſculis deponunt alii quidem argenteis, multi vero aureis; iiſque in templo fixis, inſcripto ſuo quiſque nomine, diſcedunt. Hoc ego etiam adoleſcens feci, eſtque adhuc in templo cincinnus pariter meus atque nomen.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΘΕΡΣΑΓΟΡΑΣ.

1 ΒΑΔΙΖΟΝΤΙ μοι κατὰ τὴν στοὰν, τὴν ἐντεῦθεν ἐξιόντων ἐν ἀριστερᾷ, τῆς ἕκτης ἐπὶ δέκα, σμικρὸν πρὸ μεσημβρίας, Θερσαγόρας περιτυγχάνει. τάχα τινες αὐτὸν ὑμῶν ἐπίστανται· σμικρός τίς ἐστι, γρυπὸς, ὑπόλευκος, ἀνδρικὸς τὴν φύσιν. ἰδὼν οὖν αὐτὸν ἔτι προσιόντα, Θερσαγόρας, ἔφην, ὁ ποιητὴς, ποῖ δή, καὶ πόθεν;

ΘΕΡΣ. Οἴκοθεν, ἦδ' ὅς, ἐνταῦθα.

ΛΥΚ. Πότερον δ', ἦν δ' ἐγὼ, διαβαδίσων;

ΘΕΡΣ. Ἀμέλει μὲν, ἔφη, καὶ τούτου δέομενος· ἀωρὶ γάρ τοι τῶν νυκτῶν ἐξαναστὰς, ἔδοξέ μοι χρῆναι τοῖς Ὁμήρου γενεθλίοις τῆς ποιητικῆς ἀπάρξασθαι.

1 ΔΗΜΟΣΘΕΝ.) Οὗτος ὁ λόγος ἐνδεῖ τῆς τοῦ Λουκιανοῦ ἰδέας καὶ ἀγχινοίας. G. 11 Ἀμέλει μὲν) Ἀντὶ τοῦ πάντως. V.

DEMOSTHENIS LAUDATIO.

LYCINUS ET THERSAGORAS.

*I*NAMBULANTI *mihi in porticu, in ſiniſtro exeuntium inde latere, ſexto decimo, paulo ante meridiem, obviam fit Therſagoras. Forte quidam veſtrûm hominem noverint. Parvus eſt, vulturino naſo, ſubalbidus, habitu virili. Igitur accedentem adhuc conſpicatus,* Heus, *inquam,* Therſagora poëta, quoſſum ergo, & unde?

Therſ. Domo, *inquit,* huc.

Lyc. Utrum, *inquam,* ambulaturus?

Therſ. Scilicet, *inquit,* & illo opus habeo. Cum enim intempeſta nocte ſurrexiſſem, viſum eſt natalem Homeri poëtices quibuſdam primitiis honorare.

ΛΥΚ. Καλῶς γε σὺ ποιῶν, ἔφην, καὶ τὰ τροφεῖα τῆς παιδεύσεως ἐκείνῳ τίνων.

ΘΕΡΣ. Ἐκεῖθεν οὖν ἀρξάμενος, ἦδ' ὃς, ἔλαθον ἐμαυτὸν, εἰς τοῦτο τῆς μεσημβρίας ἐκπεσών. ὅπερ οὖν ἔφην, δεῖ μέν μοι καὶ τοῦ περιπάτου. Πολὺ μέντοι πρότερον, ἔφη, προσειπεῖν τουτονὶ δεόμενος ἥκω, τῇ χειρὶ τὸν Ὅμηρον ἐπιδείξας. ἴστε δήπου τὸν ἐν δεξιᾷ τοῦ τῶν Πτολεμαίων νεὼ, τὸν καθεύδοντα τὰς κόμας. προσερῶν τε οὖν αὐτὸν ἀφικόμην, ἔφη, καὶ προσευξόμενος ἀφθόνων μεταδιδόναι τῶν ἐπῶν.

ΛΥΚ. Εἰ γὰρ, ἔφην, ἐν εὐχαῖς τὰ πράγματα εἴη. πάλαι γάρ τοι καὶ αὐτὸς ἐνοχλεῖν μοι δοκῶ τὸν Δημοσθένην, ἐπικουρῆσαί τι πρὸς τὴν αὐτοῦ γενέθλιον. εἰ οὖν ἡμῖν ἐπαρκέσοι τὸ εὔχεσθαι, συμβουλοίμην ἄν σοι. κοινὸν γὰρ ἡμῖν τὸ Ἑρμαιον.

5 Πολὺ μέντοι πρότερον) Ἡ πλεονάζουσα φράσις αὕτη συνήθης Ἀττικοῖς, καὶ ποτὲ μὲν, ὡς ἀπὸ πρώτου προσώπου ὁραματικῶς, ποτὲ δὲ, ὡς ἀπὸ τρίτου ἀφηγηματικῶς, ὅπερ πολὺ παρὰ Πλάτωνι τῷ φιλοσόφῳ ἔστιν εὑρεῖν. V.

15 Ἕρμαιον) Ἕρμαιον λέγεται τὸ εὕρημα. παράγεται δὲ ἀπὸ τοῦ Ἑρμῆς, Ἑρμαῖον καὶ Ἕρμαιον. οὕ

Lyc. Praeclare tu quidem, *inquam*, qui ista educationis nutritionisque illi praemia solvas.

Ther. Inde igitur, *inquit*, cum incepissem, imprudens ad hoc meridiei usque delapsus sum. Quod ergo dixi, opus mihi est ambulato. Verum multo prius, *ait*, precibus adoraturus istum venio, *manu autem monstrabat Homerum: nempe nostis illum ad dextram aedis Ptolemaeorum, illum demissis comis.* Hunc ergo adoraturus veni, *inquit*, & rogaturus, ut copiosa mihi carmina impertiat.

Lyc. Si quidem, *inquam*, in precibus ipsae res inessent, olim sane Demostheni negotium facessiturus mihi videor, ut ad suum mihi natalem *obeundum* opis aliquid conferat. Quare si precari satis esset, socium me tibi adiungerem: commune nobis munus *contingeret.*

ΘΕΡΣ. Ἐγὼ μὲν, ἔφη, καὶ τῶν νύκτωρ τε καὶ τὴμερον πεποιημένων, δοκῶ μοι τῆς εὐροίας τὸν Ὅμηρον ἐπιγράψασθαι· θείως γάρ πως καὶ μαντικῶς εἰς τὴν ποίησιν ἐξεβακχεύθην· κρινεῖς δ' αὐτός. ἐπίτηδες γάρ τοι τουτὶ τὸ γραμματεῖον περιηγόμην, εἴ ἄρα τῳ σχολὴν ἄγοντι τῶν ἑταίρων περιτύχοιμι. δακεῖς οὖν μοι ἐν καλῷ σὺ τῆς σχολῆς εἶναι.

3 ΛΥΚ. Μακάριος γὰρ εἶ, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ πέπονθας τὸ τοῦ τὸν δόλιχον νενικηκότος, ὃς ἤδη λελουμένος τὴν κόνιν, καὶ τὸ λοιπὸν τῆς θέας ψυχαγωγούμενος μυθο-

γὰρ παλαιοὶ τὸν Ἑρμῆν ὡς ἔφορον τῶν ὁδῶν πορὰ τὰς ὁδοὺς ἔγραφον. ὅτε καὶ εἴ τι εὕριακόν τινες ἐν ταῖς ὁδοῖς, τὰς αἰτίας τῷ Ἑρμῇ ἀνετίθουν, καὶ ἀπὸ τοῦ Ἑρμοῦ παρωνόμαζον Ἑρμαῖον καὶ Ἕρμαιον. V.

9 Τοῦ τὸν δόλιχον) Δύναται καὶ, τοῦ τὸν δόλιχον νενικηκότος, καὶ τὸ τὸν δόλιχον νενικηκότος. ἀλλ' ἐπεὶ τὴν περιπτότητα τῶν ἄρθρων ὑποστέλλεσθαι εἰώθασιν Ἀττικοὶ, ἵν' τῶν δύο ἀνάγκη παρελίσθαι, συνυπακούεται γὰρ τὸ λοιπόν. εἰ μὲν γὰρ τὸ τοῦ εἴη, λείπει τὸ τὸν, καὶ ἔσται οὕτως, καὶ πέπονθας τὸ τοῦ νενικηκότος τὸν δόλιχον, συνυπακούεται γὰρ τὸ τὸ, ὃ καὶ φαυλότερον. εἰ δὲ τὸ τὸν δόλιχον εἴη, ἐλλείπει τὸ τῆς γενικῆς ἄρθρον συνυπακούμενον οὕτως, καὶ πέπονθας τὸ τῶν νενικηκότος τὸν δόλιχον. ἐγκριτώτερον δὲ ἔσται τοῦτο τοῦ προτέρου, καθότι φίλον Ἀθηναίοις τῶν ἄρθρων ἐλλιπεστέρας τὰς πτώσεις προφέρεσθαι, αὐτοὶ γὰρ ἀφικόμενοι φασὶ πρὸς βασιλέα, καὶ προσῆλθε βασιλεῖ. V.

ibid. Δόλιχος) Δόλιχος ὄτομα δρόμου ὅσπερ ἐστὶν ὁπτὰ στάδια. ἐνταῦθ' Ὁμήρῳ συγκρίνει Δημοσθένην. καὶ δείκνυσιν μεγίστην εἶτ ῥήτορα χάριν, καὶ τὸν βέον δὲ σεμνύνει Δημοσθένους, ἐν διαλέξει τοὺς ἐκείνους εἰσφέρων. V.

10 Ψυχαγωγούμενος) Παραμυθούμενος, τέρπων. V.

Therf. Equidem, *inquit*, eorum, quae vel nocte vel interdiu feci, affluentem facile ubertatem ad Homerum auctorem iure referre mihi videor. Divinitus enim quodammodo, & vatis instar velut Bacchico instinctu ad carmen incitatus sum. Iudicabis ipse. Consulto enim hunc libellum mecum detuli, si forte in sodalium aliquem otiosum inciderem. Videris ergo mihi pulchre otium habere.

Lyc. Nempe tu beatus es, *inquam*, idemque tibi usu venit, quod ei, qui curriculo vicerat, qui iam pulvere abluto, & reliquo se spectaculo oblectans, fabellas habere cum

λογεῖν πρὸς τὸν παλαιστὴν διενοεῖτο, ἐπίδοξον κληθήσεσθαι τῆς πάλης οὔσης. ὁ δ', Ἀλλ' ἐπὶ τῆς βαλβίδος οὐκ ἂν ἐμυθολόγεις, ἔφη· καὶ σὺ δή μοι δοκεῖς νενικηκὼς τὸν δόλιχον τῶν ἐπῶν, ἐντρυφᾶν ἀνδρὶ μάλα δὴ κατορρωδοῦντι τὴν τοῦ σταδίου τύχην.

ΘΕΡΣ. Καὶ ὃς γελάσας, Ὡς δή σοι τὶ τῶν ἀπόρων, εἶπεν, ἐργαζόμενος.

ΛΥΚ. Ἴσως γάρ, ἔφην, ὁ Δημοσθένης ἐλάττονος ἢ καθ' Ὅμηρον εἶναί σοι λόγου καταφαίνεται· καὶ σὺ μὲν μέγα φρονεῖς, Ὅμηρον ἐπαινέσας· ἐμοὶ δὲ ὁ Δημοσθένης σμικρὸν, καὶ τὸ μηδέν;

ΘΕΡΣ. Συκοφαντεῖς, ἔφη. διαστασιάσαιμι δ' οὐκ ἂν τοὺς ἥρως, εἰ καὶ πλείων εἰμὶ τὴν γνώμην πρὸς Ὅμηρου τετάχθαι.

ΛΥΚ. Εὖγε, εἶπον· ἐμὲ δ' οὐκ ἂν νομίζοις πρὸς τοῦ

5 Κατορρωδοῦντι) Φοβουμένῳ. V. 13 Πρὸς Ὁμήρου) Πρὸς pro ὑπὲρ antiqui utuntur. Exempla ex Demosthene addita in Urbano. Πρὸς Ὁμήρου. πρὸς τοῦ Δημοσθένους τετάχθαι. G.

palaestrita cogitabat, quo tempore iam iam vocandi *ad certamen* luctatores videbantur: at ille, *Verum*, inquit, *in carceribus non haberes fabulas*. Sic tu mihi videris poëtici curriculi victor, illudere homini fortunam arenae vehementer extimescenti.

Therf. *Ille ridens*, Nempe, *inquit*, tanquam difficile quiddam acturo.

Lyc. Forte enim, *inquam*, minoris tibi Demosthenes; quam ut comparari cum Homero possit, esse orationis *argumentum* videtur. Itaque multum tibi places Homero laudato: mihi vero Demosthenes *laudandus* parvum quiddam & nihil est.

Therf. Calumniaris, *inquit*: nolim ego in contentionem vocare heroas, etsi magis fert animus ab Homero stare.

Lyc. Euge, *inquam*: me vero non putas *stare malle* a De-

5 Δημοσθένους; Ἀλλ' ἐπεί γε μὴ ταύτην τὸν λόγον ἀπιμάξεις κατὰ τὴν ὑπόθεσιν, δῆλον ὡς τὴν ποιητικὴν ἔργον ἡγῇ μόνον, τοὺς δὲ ῥητορικοὺς λόγους καταφρονεῖς ἀτεχνῶς, οἷον ἱππεὺς παρὰ πεζοὺς ἐλαύνων.

ΘΕΡΣ. Μὴ μανείην, ἔφη, ταῦτά γε, κἂν εἰ πολλῆς δεῖ τῆς μανίας ἐπὶ τὰς ποιητικὰς ἰοῦσι θύρας.

ΛΥΚ. Δεῖ γάρ τοι καὶ τοῖς καταλογάδην, ἔφην, ἐνθέου τινὸς ἐπιπνοίας, εἰ μέλλουσι μὴ ταπεινοὶ φανεῖσθαι, καὶ φαύλης φροντίδος.

ΘΕΡΣ. Οἶδά ταί, ἔφη, ὦ ἑταῖρε, καὶ χαίρω πολλάκις, ἄλλων τε δὴ λογοποιῶν, καὶ τὰ Δημοσθένους ἐγγὺς τῶν Ὁμήρου τιθείς. οἷον λέγω τὴν σφοδρότητα, καὶ πικρίαν, καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν. καὶ τὸ μὲν οἰνοβαρὲς, πρὸς τὰς Φιλίππου μέθας, καὶ κορδακισμοὺς, καὶ

10 Καὶ χαίρω) Ἐνταῦθ' Ὁμήρῳ συγκρίνει Δημοσθένην, καὶ δείκνυσι μεγίστην εἰς ῥητορα χάριν, καὶ τὸν βίον δὲ σημαίνει Δημοσθένους, ὃν διαλέξει τοὺς ἐπαίνους εἰσφέρων. V.

13 Ἐνθουσιασμὸν) Ἐνθουσιασμὸς λέγεται, ὅταν ἡ ψυχὴ ἐλλάμπηται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. V.

14 Κορδακισμοὺς) Κορδακισμὸς ὁ αἰσχρὸς τῶν μίμων ψόφος. V.

mosthene? Sed quando non hac parte orationem noſtram ſpernis, ob argumentum; apparet nimirum, ſolam te poëticen opus putare, oratoria vero opera contemnere ſimpliciter, equitis inſtar pedites praetervehentis.

Therſ. Abſit, ut eo uſque, *inquit*, inſaniam; licet multo ſane furore opus eſt ad poëticas fores accedentibus.

Lyc. Quippe ſolutae etiam orationis ſcriptoribus, *inquam*, divino quodam afflatu opus eſt, ſi velint non humiles videri, & cura exili.

Therſ. Novi ſane, *inquit*, & ſaepe iuvat, cum ſcriptorum ſolutae orationis aliorum, tum Demoſthenis, vehementiam verbi cauſa, amaritudinem, & divinum illum inſtinctum, cum *iiſdem* Homeri *virtutibus* contendere; & illud *Vitte mero*.. conferre cum *ebrietatibus Philippi & ſaltationibus & laſci-*

τὴν ἀσέλγειαν· τὸ δ', Εἷς οἰωνὸς ἄριστος, πρὸς τὸ, Δεῖ γὰρ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας, τὰς ἀγαθὰς ὑποθεμένους ἐλπίδας· καὶ τό·

Ἦκε μέγ' οἰμώξειε γέρων ἱππηλάτα Πηλεύς,
πρὸς τό·

Πηλίκον ποτὲ στενάξαιεν ἂν οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι, οἱ ὑπὲρ δόξης καὶ ἐλευθερίας τελευτήσαντες. παραβάλλω δὲ καὶ τὸν ῥέοντα Πύθωνα, πρὸς τὰς Ὀδυσσέως νιφάδας τῶν λόγων, καὶ τό·

Εἰ μὲν μέλλοιμεν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε
Ἔσεσθαι, πρὸς τό·

Πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις τοῦ βίου θάνατος, κἂν ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καθείρξας τηρῇ. καὶ μυρίαι γεγόνασιν αὖθις αὐτοῖς ἐπὶ ταυτὸν τῆς διανοίας ἐπιδρομαί. Ἥδομαι δὲ καὶ πάθῃ, καὶ διαθέσεις, καὶ τροπὰς λέξεως καταμανθάνων, καὶ τὰς ἀφαιρούσας τὸν κόρον μεταβολὰς, καὶ τὰς ἐκ τῶν παρατροπῶν ἐπανόδους, καὶ τὰς τῶν παραβολῶν σὺν τῷ καιρῷ γλαφυρότητας,

via: illud vero, *Auſpicium felix unum*... cum illo, *Oportet enim bonos viros ſpe bona ſubnixos*... & illud:

Heu multum ploret Peleus, agitator equorum, cum illo: *Quantos tandem gemitus edant illi viri, qui pro gloria & libertate mortem oppetivere?* Confero autem etiam *profluentem illum Pythonem*, cum *Ulyſſis verborum nivibus*; atque illud:

Si liceat, ſenio procul, immortalibus eſſe, ad illud: *Extremum enim omnibus hominibus vitae mors eſt, etiamſi in cavea quis concluſum ſe ſervet*: & ſexcenties illis contigit, ut in eadem cogitata incurrerent. Delector vero etiam, cum affectiones, & figuras, & immutationes dictionis obſervo, & illas ſatierati medentes variationes, & illos e diverticulis reditus, & ſuavitates illas comparationum ad vim ea-

7 καὶ τὸ τοῦ τρόπου μισοβάρβαρον πανταχοῦ. Καί μοι πολλάκις ἔδοξεν (οὐ γὰρ ἂν τἀληθὲς ἀποκρυψαίμην) εὐπρεπέστερον μὲν ῥαθυμίας Ἀττικῆς καθάπτεσθαι Δημοσθένης, ὁ τὴν παῤῥησίαν, ὥς φασιν, ἀνειμένος, τοῦ τοὺς Ἀχαιοὺς Ἀχαϊάδας προσειπόντος· διαρκεστέρῳ δὲ τόνῳ πνεύματος τὰς Ἑλληνικὰς ἀποπληροῦν τραγῳδίας, τοῦ μεταξὺ τῆς ἀκμαιοτάτης μάχης διαλόγους ἀναπλάττοντος, καὶ μύθοις τὴν φορὰν σκεδαννύντος.

8 Πολλάκις δὲ μετὰ τοῦ Δημοσθένους καὶ μέτρα κῶλων, καὶ ῥυθμοὶ καὶ βάσεις, οὐκ ἔξω τῆς ποιητικῆς ἡδονῆς ἐμβιβάζουσιν, ὥσπερ οὐδ' Ὅμηρος ἐλλιπὴς ἀντιθέσεων, ἢ παρισώσεων, ἢ σχημάτων τραχύτητος, ἢ καθαρότητος. ἀλλ' ἔοικε φύσει πως ὑπάρχειν, ταῖς δυνάμεσι τὰς ἀρετὰς ἐπιπεπλέχθαι. πόθεν γὰρ δὴ περι-

4 Ἀνειμένος) Ἐκλελυμένος, παρειμένος. V.

5 Διαρκεστέρῳ δὲ τόνῳ) Ὅτι κατὰ τοῦτο κρείττων Ὁμήρου Δημοσθένης. V.

7 Τοῦ μεταξὺ) Ὅμηρος γὰρ πεποίηκε τὸν Διομήδην τῷ Γλαύκῳ, ὀργώσης ἤδη τῆς μάχης διεξοδικώτερον ἀναγνωριζόμενον τῷ λόγῳ. V.

rum penetrabilem adiunctas, & illud in moribus ubique *elucens* barbariei odium. Et mihi saepe visus est (neque enim verum dissimulaverim) decentius reprehendere socordiam Atticam Demosthenes ille, qui frena, ut aiunt, dicendi libertati laxaverat, quam is, qui Achaïdum nomine Achaeos compellavit: ac pleniore spiritu Graecas explere tragoedias eo, qui in summo pugnae discrimine colloquia fingit, fabulisque dispergit *pugnantium* impetum. Saepe vero cum Demosthene etiam dimensiones membrorum, & numeri ac pedes, non absque poëtica suavitate ingrediuntur, quemadmodum neque Homero sua desunt antitheta, aut exaequationes, aut asperitas figurarum, aut mundities. Sed videtur natura quodammodo ita comparatum, ut *suae utrique* facultati virtutes velut *mutuo* imple-

Φρονοίην ἂν τὴν σὴν Καλλιόπην, ταύτην δὲ γιγνώσκων; Ἀλλ' οὐδὲν ἧττον τοὐμὸν ἀγώνισμα τῶν εἰς Ὅμηρον 9
ἐγκωμίων διπλάσιον ἔργον, ἢ τοὺς σοὺς εἰς Δημοσθένην ἐπαίνους τίθημι, οὐ τοῖς μέτροις, ἀλλὰ τῇ ὑποθέσει, φημί· τῷ τοὐμὸν μὲν οὐκ ἔχειν ἑδραίαν τινὰ κρηπῖδα ὑποβαλέσθαι τῶν ἐπαίνων, πλὴν γε τῆς ποιητικῆς αὐτῆς· τὰ δ' ἄλλα, τὰ μὲν ἀσαφῆ, πατρὶς, καὶ γένος, καὶ χρόνος. εἰ γοῦν τι σαφὲς αὐτῶν ἦν, οὐκ ἦν ἐν ἀμφιλέκτοις ἀνθρώποις ἔρις, πατρίδα μὲν διδόντων αὐτῷ, Ἰωνικὴν Κολοφῶνα, ἢ Κύμην, ἢ Χίον, ἢ Σμύρναν, ἢ Θήβας τὰς Αἰγυπτίας, ἢ μυρίας ἄλλας· πατέρα δὲ Μαίονα τὸν Λυδὸν, ἢ ποταμὸν, καὶ μητέρα Μελανώπην, φασὶν, ἢ νύμφην τῶν Δρυάδων, ἀνθρωπίνου γένους ἀπορίᾳ· χρόνον δὲ, τὸν ἡρωϊκὸν ἢ τὸν Ἰωνικόν. καὶ

9 Πατρίδα) Lege *Gellium*: (III, 11.) *Septem urbes certant de patria insignis Homeri: Smyrna, Rhodos, Colophon, Salamin, Ios, Argos, Athenae. G.* Graece sic: Ἑπτὰ πόλεις διερίζουσι περὶ ῥίζαν Ὁμήρου, Σμύρνα, Ῥόδος, Κολοφὼν, Σαλαμὶν, Ἴος, Ἄργος, Ἀθῆναι.

xae sint. Unde igitur tuam ego Calliopen contemnam, talem qui norim? Sed nihilo secius illud opus, in quo mihi decertandum est, laudum Homeri, altero tanto maius tuis in Demosthenem praeconiis pono, non quod carmina sunt, sed ob argumentum, aio: quoniam meum opus non habet firmam, quae subiici laudibus possit, crepidinem, extra ipsam poëticen: reliqua universa obscura partim, ut patria, genus, tempus, *quo floruit*. Quod si enim certum quidquam horum esset, certamen anceps haud foret mortalibus, patriam assignantibus illi Ionicam Colophonem, aut Cumas, aut Chium, aut Smyrnam, aut Aegyptias Thebas, aut sexcentas alias; patrem vero Maeonem Lydum, aut fluvium adeo, & matrem Melanopen aiunt, aut Nympham ex Dryadum genere, hominum defectu scilicet. Tempus *porro* vel heroicum *ei assignant*, vel Ionicum. Ac tan-

μηδ' ὅπως πρὸς τὸν Ἡσίοδον εἶχεν ἡλικίας σαφῶς εἰδέναι, ὅπου γε καὶ τοὔνομα πρὸ τοῦ γνωρίμου, τὸ Μελησιγενῆ προκρίνουσι· τύχην δὲ, πενίαν, ἢ πάθος ὀμμάτων, ἀλλὰ μὴν βέλτιον εἴη καὶ ταῦτα ἐᾶν ἐν ἀσαφεῖ κείμενα. περιστενὸν δή μοι κομιδῇ τὸ ἐγκώμιον, ποίησιν ἄπρακτον ἐπαινέσαι, καὶ σοφίαν ἐκ τῶν ἐπῶν εἰκάζομένην συλλέγειν. Τὸ δὲ σὸν, ἔφη, κατὰ χειρὸς, ἐπίδρομόν τε, καὶ λεῖον, ἐφ' ὡρισμένοις τε καὶ γνωρίμοις μόνον ὀνομάτων, οἷον ὄψον ἕτοιμον ἡδυσμάτων παρὰ σοῦ δεόμενον. τί γὰρ οὐ μέγα, καὶ λαμπρὸν ἡ τύχη τῷ Δημοσθένει προσῆψε; τί δ' οὐ γνώριμον; οὐκ Ἀθῆναι μὲν αὐτῷ πατρὶς, αἱ λιπαραὶ, καὶ ἀοίδιμοι, καὶ τῆς Ἑλλάδος ἔρεισμα; καίτοι λαβόμενος ἂν ἐγὼ τῶν Ἀθηνῶν, ἐπὶ τῆς ποιητικῆς ἐξουσίας ἐπεισῆγον ἂν ἔρωτας θεῶν, καὶ κρίσεις, καὶ κατοικήσεις, καὶ δωρεὰς, καὶ τὴ-

tum abeſt, uti clare ſciant, qua comparatione aetatis ad Heſiodum fuerit, *prione an aequalis, an poſterior*, ut etiam nomen noto illi praeferant, Meleſigenem. Fortunam denique *ei tribuunt* paupertatis, aut caecitatis. Sed nonne melius fuerit & haec pati in obſcuro iacere? Ergo in anguſto fane mihi *verſatur* praedicatio, in laudanda poëſi ab actu rerum abhorrente, & ſapientia, quam verſibus expreſſit, colligenda. Tuum autem *opus, ita pergebat*, ad manum, percurſu facile, & laeve, intra nomina ſolum definita & cognita, tanquam paratum quoddam pulmentarium, condimentis modo a te *adiiciendis* indigens. Quid enim non magnum & clarum adiunxit fortuna Demoſtheni? quid non celebre? Non Athenae illi patria, nitidae illae & tot celebratae carminibus, columen illud Graeciae? Ego ſane Athenas nactus, pro poëtica illa licentia inducerem amores Deorum & iudicia, & inhabitationes, & munera, &

Ἐλευσῖνα. νόμων δὲ, καὶ δικαστηρίων, καὶ πανηγύρεων, καὶ Πειραιῶς, καὶ ἀποικιῶν, καὶ τροπαίων θαλαττίων τε καὶ χερσαίων ἐπεισηγμένων, οὐδ' ἂν εἷς ἐπ' ἴσης ἀξίας ἐφικέσθαι δύναιτο τῷ λόγῳ, φησὶν ὁ Δημοσθένης. ἀφθονία μὲν ἦν ἄν μοι περιττὴ πάντως. τὸ δ' ἐγκώμιον οὐκ ἂν ἀπαρτᾶν ἐνομιζόμην, ἐν νόμῳ τοῖς ἐπαίνοις ὂν, ἐκ τῶν πατρίδων ἐπικοσμεῖν τοὺς ἐπαινουμένους. Ἰσοκράτης δὲ παρεμπόρευμα τῆς Ἑλένης Φέρων ἐνέθηκε τὸν Θησέα. τὸ μὲν δὴ ποιητικὸν φῦλον, ἐλεύθερον· σοὶ δ' ἴσως εὐλάβεια τὸ τῆς παροιμίας σκῶμμα ἐπὶ τῇ ἀσυμμετρίᾳ ἐπαγαγέσθαι, μή σοι μεῖζον προσκέοιτο τοὐπίγραμμα τῷ θυλάκῳ. Παρέντι δὴ τὰς 11
Ἀθήνας, ἐκδέχεται τὸν λόγον πατὴρ τριήραρχος, χρυσέα κρηπὶς, κατὰ Πίνδαρον. οὐ γὰρ ἦν Ἀθήνησι λαμπρότερον τιμήματος τριηραρχικοῦ. εἰ δὲ τοῦ Δημοσθένους ἔτι κομιδῇ παιδὸς ὄντος, ἐτελεύτα, τὴν ὀρφανίαν

Eleuſinem. Si vero inſuper leges, iudicia, conventus ſolemnes, Piraeeus, coloniae, & *reportata* terra marique tropaea, inducantur; ne unus quidem pro dignitate aſſequi oratione poſſit, ut ait Demoſthenes. Maxima igitur omnino mihi eſſet dicendorum copia. Neque vero ſic ſeponere laudationem mihi videar, cum in lege & *formula* laudandi ſit illud ipſum, a patriis ornare, quos praedicandos ſumimus. Iſocrates autem corollarium *laudum* Helenae inſeruit Theſeã. Ac poëtarum quidem natio libera. Sed tu fortaſſe metuis, ne illum e proverbio iocum contra proportionem violatam tibi arceſſas, maioremque ipſo ſacco tabellam atque inſcriptionem dicaris appoſuiſſe. Dimiſſis Athenis orationem excipit Trierarchus pater, *aurea*, ut Pindari verbo utar, *crepido*. Nec enim ordo ac cenſus maior tum Athenis Trierarchico. Si vero is, Demoſthene adhuc puero admodum, fatis functus eſt, non calamitas putanda illa

οὐ συμφορὰν ὑπολητέον ἀλλὰ δόξης ὑπόθεσιν, τὸ τῆς
12 φύσεως γενναῖον ἀποκαλυπτούσης. Ὁμήρου μὲν οὖν
οὔτε παίδευσιν, οὔτ' ἄσκησιν μνήμη καθ' ἱστορίαν παρ-
ειλήφαμεν, ἀλλ' εὐθὺς ἀνάγκη τῶν ἐπαίνων ἅπτεσθαι
τῶν ὑπ' αὐτοῦ δεδημιουργημένων, ὕλην ἐκ τροφῆς, καὶ
μελέτης, καὶ διδασκαλίας οὐκ ἔχοντα· μηδ' οὗν ἐπὶ
τὴν Ἡσιόδου δάφνην καταφυγόντα, τὴν ῥαθύμως καὶ
τοῖς ποιμέσι τῶν ἐπῶν ἐπιπνέουσαν. σοὶ δὲ ἐνταῦθα δή-
που πολὺς μὲν ὁ Καλλίστρατος, λαμπρὸς δ' ὁ κατά-
λογος, Ἀλκιδάμας, Ἰσοκράτης, Ἰσαῖος, Εὐβουλίδης·
μυρίων μὲν ἐφελκομένων Ἀθήνησι τῶν ἡδονῶν καὶ τοὺς
πατρονομίας ἀνάγκαις ὑποκειμένους, ταχείας δ' οὔσης
τοῖς μειρακίοις τῆς ἡλικίας εἰς τὰς τέρψεις ἀπολισθαί-
νειν, παρὸν δ' αὐτῷ κατ' ἐξουσίαν κομᾶν, ἐκ τῆς τῶν
ἐπιτρόπων ὀλιγωρίας, ὁ τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς πολι-
τικῆς ἀρετῆς κατεῖχε πόθος, ὃς αὐτὸν ἦγεν οὐκ ἐπὶ τὰς

14 Κομᾶν) Κόμην τρέφειν. V.

orbitas eſt, ſed gloriae argumentum, cum generoſam illam naturam aperiret. At Homeri neque inſtitutionem neque exercitationem hiſtoriarum monumentis accepimus: ſed ſtatim neceſſe eſt illas attingere laudes, quas ipſe ſibi architectatus eſt, cum ex educatione, & exercitatione, atque diſciplina materiae nihil habeas, neque ad illam Heſiodi laurum liceat confugere, quae nulla opera paſtoribus etiam carmina adſpiret. Tibi vero, quando ad hunc locum ventum eſt, multus eſt Calliſtratus, & ſplendidorum nominum catalogus, Alcidamas, Iſocrates, Iſaeus, Eubulides. Cum vero ſexcentae in Athenarum urbe voluptates illos etiam alliciant, qui patriae poteſtatis neceſſitati ſubiecti ſunt; faciliſque ſit illi adoleſcentulorum aetati ad voluptates prolapſio; liceret autem illi per tutorum negligentiam ſuo arbitrio luxuriari: philoſophiae tamen civiliſque virtutis amor praevaluit, qui illum non ad Phrynae,

Φρύνης, ἀλλ' ἐπὶ τὰς Ἀριστοτέλους, καὶ Θεοφράστου, καὶ Ξενοκράτους, καὶ Πλάτωνος θύρας. Κἀνταῦθα, 13
ὦ βέλτιστε, φιλοσοφοίης τῷ λόγῳ, διττὰς ἐπ' ἀνθρώποις ἐρώτων ἀγωγὰς, τὴν μὲν θαλαττίου τινὸς ἔρωτος παράφορόν τε, καὶ ἀγρίαν, καὶ κυμαίνουσαν ἐν ψυχῇ, Ἀφροδίτης πανδήμου κλύδωνα, φλεγμαινούσαις νέων ὁρμαῖς, αὐτόχρημα θαλάττιον, τὴν δ' οὐρανίου χρυσῆς τινος σειρᾶς ἕλξιν, οὐ πυρὶ καὶ τόξοις ἐντιθεῖσαν δυσαλθεῖς νόσους τραυμάτων, ἀλλ' ἐπὶ τὴν αὐτοῦ τοῦ κάλλους ἄχραντόν τε καὶ καθαρὰν ἰδέαν ἐξορμῶσαν, μανίᾳ σώφρονι τῶν ψυχῶν, ὅσαι Ζηνὸς ἐγγὺς, καὶ θεῶν ἀγχίσποροι, φησὶν ὁ τραγικός. Ἔρωτι δὴ πάντα πόρι- 14
μα, κουρὰς, σπήλαιον, κάτοπτρον, ξίφος, γλῶτταν διαρθρῶσαι, μετελθεῖν ὀψὲ τῆς ἡλικίας ὑπόκρισιν, μνήμην ἀκριβῶσαι, θορύβου καταφρονῆσαι, συνάψαι νύ-

1 Φρύνης) Πόρνον. *V.* An πόρνην, vel πόρνης; *Reiz.* 14 Μετελθεῖν) Ἀσχίν. V.

sed ad Aristotelis, & Theophrasti, & Xenocratis, & Platonis fores egit. In hac orationis parte philosophari quoque, vir optime, possis, duplices esse amorum in hominibus agendi rationes, alteram marini cuiusdam amoris vagam, feram, & fluctus in mente excitantem, popularis Veneris procellam, aestuante adolescentium impetu revera marinam: alteram autem coelestis aureae cuiusdam catenae tractionem, quae non igne aut sagittis insanabiles vulnerum morbos infligat, sed ad non marcescentem ipsius pulchritudinis puramque formam contendat, sano quodam illarum mentium furore, quae *Iovis propinquae, & proximi comites Deûm* Tragici verbo dicuntur. Amori nempe pervia sunt omnia: tonsura, specus, speculum, gladius, articulare linguam, iam provecta aetate, actioni dare operam, memoriam acuere, contemnere tumultum, noctes

κτας ἐπιπόνοις ἡμέραις. ἐξ ὧν τίς οὐκ οἶδεν ὁποῖος ὁ Δημοσθένης, ἔφη, σοι τὴν ῥητορικὴν ἐγένετο, ταῖς μὲν ἐννοίαις, καὶ τοῖς ὀνόμασι, καταπυκνῶν τὸν λόγον, ταῖς δὲ διαθέσεσιν ἐξακριβῶν τὰς πιθανότητας; λαμπρὸς μὲν τῷ μεγέθει, σφοδρὸς δὲ τῷ πνεύματι, σωφρονέστατος δὲ τὴν τῶν ὀνομάτων καὶ νοημάτων ἐγκράτειαν, ποικιλώτατος δ' ἐναλλαγαῖς σχημάτων. μόνος γέ τοι τῶν ῥητόρων, ὡς ὁ Λεωσθένης ἐτόλμησεν εἰπεῖν, ἔμψυχον, οὐ σφυρήλατον παρεῖχε τὸν λόγον. Οὐ γὰρ ὡς τὸν Αἰσχύλον ὁ Καλλισθένης ἔφη που λέγων, τὰς τραγῳδίας ἐν οἴνῳ γράφειν, ἐξορμῶντα, καὶ ἀναθερμαίνοντα τὴν ψυχὴν, οὐχ οὕτως ὁ Δημοσθένης συνετίθει πρὸς μέθην τοὺς λόγους, ἀλλ' ὕδωρ πίνων· ἢ καὶ τὸν Δημάδην παίζαί φασιν εἰς ταὐτὴν αὐτοῦ τὴν ὑδροποσίαν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πρὸς ὕδωρ λέγοιεν, τὸν Δημο-

continuare diebus laboriosis: e quibus omnibus quis ignorat, *inquit*, qualis tibi Demosthenes in dicendi facultate exstiterit, sententiis & verbis cum densaret orationem, tum moribus atque affectionibus animorum exprimendis probabilitatem pararet, magnitudine splendidus, contentione ac spiritu vehemens, idemque verborum pariter ac sententiarum moderatione saluberrimus, & maxime varius in permutatione figurarum? Solus ille quidem oratorum, ut dicere ausus est Leosthenes, vivam ac spirantem, consolidatamque orationem protulit. Non enim, ut de Aeschylo Callisthenes narrat, alicubi memorans tragoedias ab illo in vino scriptas, quo instigaret incenderetque animum; eodem modo per ebrietatem composuit orationem Demosthenes, sed aquam interim potans: unde etiam lusisse dicitur in hanc ipsius aquae bibendae consuetudinem Demades, alios dicere ad aquam, Demosthenem autem ad aquam

σθένην δὲ πρὸς ὕδωρ γράφειν. Πυθέᾳ δὲ ὁ κρότος τῶν Δημοσθενικῶν λόγων ἀπόζειν ἐφαίνετο τοῦ νυκτερινοῦ λύχνου· καὶ τουτὶ μὲν, ἔφη, σοι τὸ χωρίον τοῦ λόγου, κοινὸν πρὸς τὴν ἐμὴν ὑπόθεσιν· οὐ γάρ τοι μείων ὁ περὶ τὴν Ὁμήρου ποίησιν ὑπῆρχε κἀμοὶ λόγος. Ἀλλ' εἰ 16
μετείοις ἐπὶ τὰς φιλανθρωπίας, καὶ τὴν ἐν τοῖς χρήμασι φιλοτιμίαν, καὶ τῆς πολιτείας τὴν ὅλην λαμπρότητα. καὶ ὁ μὲν ἤει συνείρων, ὡς τὰ λοιπὰ προσθήσων· ἐγὼ δὲ γελάσας·

ΛΥΚ. Ἦ που γε, ἔφην, διανοῇ καταχεῖν μου τῶν ὤτων, ὥσπερ βαλανεὺς καταντλήσας τὸν λοιπὸν λόγον;

ΘΕΡΣ. Νὴ Δία γε, εἶπε, δημοθοινίας τε, καὶ χορηγίας ἐθελουσίους, καὶ τριηραρχίας, καὶ τεῖχος, καὶ τάφρον, καὶ λύσεις αἰχμαλώτων, καὶ παρθένων ἐκδόσεις, ἀρίστην πολιτείαν, καὶ πρεσβείας, καὶ νομοθεσίας, καὶ μέγεθος πολιτευμάτων ἐμπεσὸν, γελᾷν ἔπεισί

8 Συνείρων) Συμπλέκων. V.

scribere. Pytheae vero lucernam nocturnam olere videbatur illa Demosthenicarum orationum concinnitas. Et iste quidem locus, *inquit*, cum meo tibi argumento communis est: neque enim minor de Homeri poësi mihi quoque oratio suppeditat. Sed si ad humanissima illius opera venias, & honestissimum pecuniarum usum, & illum in republica administranda splendorem... *Atque ille sic continuans orationem, incedebat, tanquam additurus reliqua. Ego vero ridens:*

Lyc. Numquid, *inquam*, perfundere aures meas cogitas, ut balneator aliquis, exhausturus orationem reliquam?

Ther. Sic est per Iovem, *inquit*, Epulas illas publicas, & voluntarias ludorum erogationes, & trierarchias, & moenia, & fossam, & captivorum liberationes, & elocationes virginum, quae optima gerendae reipublicae ratio est; & obitas legationes, & leges perlatas. Ac quoties illa rerum publice gestarum magnitudo in mentem venit, ri-

μοι, τοῦ τὰς ὀφρῦς συνάγοντος, καὶ δεδίστος μὴ λόγοι τῶν Δημοσθένους αὐτὸν ἔργων ἐπιλίπωσιν.

17 ΛΥΚ. Ἴσως γάρ, ἔφην, ὦ γαθέ, νομίζεις, ἐμὲ ὃν μόνον τῶν ἐν ῥητορικῇ βεβιωκότων, μὴ διατεθρυλλῆσθαι τὰ ὦτα ταῖς Δημοσθένους πράξεσιν;

ΘΕΡΣ. Εἶγε, ἔφη, περὶ τὸν λόγον ἐπικουρίας τινὸς, ὡς σὺ φῂς, δεόμεθα· πλὴν εἰ μή σε τοὐναντίον κατέχει πάθος, οἷον αὐγῆς περιλαμπούσης, οὐκ ἔχοις πρὸς λαμπρὰν τὴν Δημοσθένους δόξαν τὴν ὄψιν ἀπερεῖσαι. καὶ γὰρ αὐτός τι τοιοῦτον ἐφ' Ὁμήρῳ κατὰ τὰς ἀρχὰς πέπονθα. κατέβαλον γοῦν μικροῦ δεῖν, ὡς οὐκ ἀντιβλεπτέον ἂν μοι πρὸς τὴν ὑπόθεσιν· εἶτ' ἐγὼ μὲν, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἀνήνεγκα, δοκῶ μοι κατὰ σμικρὸν προσεθιζόμενος ἀντίον ὁρᾶν. καὶ μηδ' ἀποτρέπων, ὥσπερ ἡλίου τὰς ὄψεις, νόθος τοῦ τῶν Ὁμηριδῶν γένους ἐλέγχεσθαι.

18 Σοὶ δέ μοι φαίνεται καὶ τοῦτο, ἔφη, πολὺ ῥᾷον, ἢ

dere ſubit hominem contrahentem ſupercilia, ne oratio ſe de factis Demoſthenis deficiat.

Lyc. Namque tu forte putas, *inquam*, ſolum me eorum, qui in oratoria arte aeratem contrivimus, non habere aures frequentatas Demoſthenis actionibus?

Therſ. Si quidem, *inquit*, auxilio quodam ad illam orationem, ut tu ais, opus habeamus: niſi forte contra ea illud tibi accidit, ut veluti ſplendore quodam circumfulgente, defigere obtutum in claro adeo Demoſthenis fulgore nequeas. Etenim ipſi mihi ſimile quiddam in Homero ab initio uſu venit. Parum enim abfuit, quin abiicerem, quod obtutum defigere in argumento mihi non poſſe viderer. Deinde neſcio quomodo me recepi, ac videor mihi paulatim ad contra intuendum aſſuefactus eſſe, nec amplius avertendis velut a Sole oculis, nothus & *inſititius* Homeridarum generis deprehendi. Tibi vero etiam hoc multo eſſe

κατ' ἐμὲ εἶναι. τῆς μὲν γὰρ Ὁμήρου δόξης, οἷον ἐπὶ μιᾶς ὁρμώσης τῆς ποιητικῆς δυνάμεως, ἀθρόως ἐξ ἀνάγκης ἦν ἁπάσης λαβέσθαι· σὺ δ' εἰ μὲν ἐπὶ τὸν Δημοσθένην ὅλον ἐφάπαξ τῇ γνώμῃ τράποιο, καὶ μάλα ἂν ἀπορίᾳς περὶ τὸν λόγον ἄττων, οὐκ ἔχων ὅτου πρώτου τὴν γνώμην λάβοις, καθάπερ οἱ λίχνοι πάσχουσι περὶ τὰς Συρακουσίους τραπέζας, ἢ οἱ Φιλήκοοι, καὶ Φιλοθεάμονες, εἰς μυρίας ἀκουσμάτων καὶ θεαμάτων ἡδονὰς ἐμπεσόντες· οὐκ ἔχουσι γὰρ ἐφ' ἣν ἕλθωσιν, ἀεὶ τὴν ἐπιθυμίαν μετατιθέντες. οἶμαι δὲ καὶ σὲ μεταπηδᾶν, οὐκ ἔχοντα ἐφ' ὅ, τι σταίης, ἐν κύκλῳ σε περιελκόντων, Φύσεως μεγαλοπρεποῦς, ὁρμῆς διαπύρου, βίου σώφρονος, λόγου δεινότητος, τῆς ἐν ταῖς πράξεσιν ἀνδρίας, λημμάτων πολλῶν καὶ μεγάλων ὑπεροψίας, δικαιοσύνης, φιλανθρωπίας, πίστεως, φρονήματος, συνέσεως, ἑκάστου τῶν πολλῶν καὶ μεγάλων

facilius, mihi videtur, quam meum *mihi negotium*. Etenim Homeri gloria, ad unam poëticam facultatem cum referatur, confertim neceſſario tota arripienda fuit. Tu vero ſi ad totum ſimul Demoſthenem adverſas animum, omnino dubites trepidans circa orationem, nec habens, quid primum cogitatione arripias; quale quid guloſis accidit ad Syracuſanas menſas, aut cupidis audiendi videndique hominibus, ſi in ſexcentas auditionum ſpectaculorumque voluptates incidant; nec enim quo ſe vertant habent, transferentes perpetuo cupiditatem. Puto autem, te quoque huc illuc ſalire, nec habere, ubi conſiſtas, orbe quodam te huc illuc trahentibus ingenio magnifico, inflammato impetu, vita temperanti, vi dicendi, fortitudine in rebus gerendis, multorum magnorumque quaeſtuum contemtu, iuſtitia, humanitate, fide, ſenſu, prudentia, unoquoque de multis illis & magnis facinoribus reipublicae cauſa ſuſceptis.

πολιτευμάτων. ἴσως οὖν ὁρῶν ἔνθεν μὲν ψηφίσματα, πρέσβεις, δημηγορίας, νόμους, ἐκεῖθεν ἀποστόλους, Εὔβοιαν, Μέγαρα, τὴν Βοιωτίαν, Χίον, Ῥόδον, τὸν Ἑλλήσποντον, Βυζάντιον, οὐκ ἔχεις ὅποι τὴν γνώμην ἀπο-
19 κλίνῃς, συμπεριφερόμενος τοῖς πλεονεκτήμασιν. Ὥσπερ οὖν ὁ Πίνδαρος, ἐπὶ πολλὰ τῷ νῷ τραπόμενος, οὕτω πως ἠπόρηκεν,

Ἰσμηνὸν, ἢ χρυσηλάκατον Μελίαν,
Ἢ Κάδμον, ἢ σπαρτῶν ἱερὸν γένος,
Ἢ τὰν καυκάμπυκα Θήβαν,
Ἢ τὸ πάντολμον σθένος Ἡρακλέος,
Ἢ τὰν Διονύσου πολυγαθέα τιμὰν,
Ἢ γάμον λευκωλένου Ἁρμονίας ὑμνήσομεν;

οὕτωσὶ δὲ καὶ σύγε ταὐτὸν ἔοικας ἀπορεῖν, λόγον, βίον, ἢ ῥητορικὴν, ἢ φιλοσοφίαν, ἢ δημαγωγίαν, ἢ τὸν

8 Ἰσμηνὸν καὶ χρυσάλακα) Ἀρχὴ ταῦτα τῶν Πινδάρου τοῦ μελοποιοῦ ὕμνων. V.

14 Οὕτωσὶ δὲ καὶ σύγε) Γρ. οὕτως οἶδεν. καὶ σὺ ταὐτὸν ἔοικας ἀπορεῖν. G.

Fortaſſe igitur videns hinc decreta, legationes, conciones, leges, hinc claſſes, Euboeam, Megara, Boeotiam, Chion, Rhodum, Helleſpontum, Byzantium, non habes, quo mentem deflectas, quem *tot* praeclara *velut* auferant. Quemadmodum ergo Pindarus, ad multa animum circumferens, ita fere dubitat,

Iſmenon utrum, aureo an Melian colo,
Cadmumne, ſpartos an genus inclytum,
An caerula flammea Thebes,
Vimne conantem omnia Herculeam,
Bacchine patris laetos canemus honores?
Candidae connubiane Harmonies?

ita tu quoque ſimili ratione videris ambigere, orationemne an vitam, oratoriam an philoſophiam, populi regendi ar-

θάνατον τἀνδρὸς ὑμνητέον. Ἔστι δ' οὐδὲν ἔργον ἐκφυ- 20
γεῖν, ἔφη, τὴν πλάνην, ἀλλ' ἑνὸς ὅτου δὴ λαβόμενος, ἢ
τῆς ῥητορικῆς καθ' αὑτὴν, εἰς ταύτην κατάβου τοῦτον τὸν
λόγον. ἱκανὴ γ' ἂν σοι οὐδ' ἡ Περικλέους. ἐκείνου μὲν
γε τὰς ἀστραπὰς, καὶ βροντὰς, καὶ πειθοῦς τι κέν-
τρον δόξῃ παραλαβόντες, ἀλλ' αὐτήν γε οὐχ ὁρῶμεν,
δῆλον ὡς ὑπὲρ τὴν Φαντασίαν οὐδὲν ἔμμονον ἔχουσαν,
οὐδ' οἷον ἐξαρκέσαι πρὸς τὴν τοῦ χρόνου βάσανον, καὶ
κρίσιν. τὰ δὲ τοῦ Δημοσθένους ἄλλα σοὶ καταλελείφθω
λέγειν, εἰ ταύτῃ τράποιο. Πρόσγε μὲν τὰς τῆς ψυχῆς 21
ἀρετὰς, ἢ τὰς πολιτείας αὐτοῦ τραπομένῳ, καλὸν μίαν
ἡντιναοῦν ἀποτέμνεσθαι τὴν διατριβήν· εἰ δὲ βούλοιο
δαψιλῶς, δύο καὶ σύντρεις ἑλόμενον, ἔχειν ἀποχρῶσαν
λόγων ὑποβολήν. πολλὴ γὰρ ἐν ἅπασιν ἡ λαμπρότης.
εἰ δ' οὐκ ἐκ τοῦ παντὸς, ἀλλ' ἐκ μέρους ἐπαινεσόμεθα·

tem an mortem viri, praedicare oporteat. Nullo vero labore, *inquit*, oberrationem effugeris: ſed quamcunque partem arripiens, aut eloquentiam per ſe *ſpectatam*, in eam hanc orationem conferto. Apta tibi *hic* fuerit *eloquentia* Periclis. Illius nos quidem fulgura ac tonitrua, ac Suadae illum aculeum, fama accepimus; ſed ipſam non videmus *eloquentiam*: ſcilicet praeter formam qualemcunque animo conceptam ſtabile & ſolidum nihil habentem, neque quod temporis illud examen iudiciumque poſſit ſuſtinere.... Reliqua vero Demoſthenis praetermittenda tibi, huc ſi verteris, fuerint. Ad animi autem virtutes aut praeclare in republica facta converſo decens fuerit, quodcunque inde decerpere dicendi argumentum, aut ſi largiter facere volueris, duobus, ſummum tribus delectis, habere ſatis materiae ad dicendum ſubiectae, tantum eſt claritatis in ſingulis. Si vero non in univerſum, ſed ex parte laudare veli-

νόμος μὲν γὰρ Ὁμηρικὸς, ἡρώων ἐπαίνους ἐκ μερῶν διατίθεσθαι, ποδῶν, ἢ κεφαλῆς, ἢ κόμης, ἤδη δὲ καὶ τῶν Φορημάτων, ἢ ἀσπίδων, μεμπτὸν δ' οὐδὲ τοῖς θεοῖς ἐγένετο, ὑμνεῖσθαι πρὸς τῶν ποιητῶν, ἐξ ἠλακάτης, ἢ τόξων, ἢ τῆς αἰγίδος, μήτι γε δὴ μέρους σώματος, ἢ τῆς ψυχῆς· τῶν εὐεργεσιῶν δὲ οὐδὲ δυνατὸν ἐφάπαξ ἐλθεῖν. οὔκουν οὐδ' ὁ Δημοσθένης αἰτιάσεται, καθ' ἓν τῶν αὐτοῦ καλῶν ἐπαινούμενος· ἐπεὶ τό γε σύμπαν οὐδ' αὐτὸς ἂν αὑτὸν ἐξαρκέσειεν ἐπαινέσαι.

22 Ταῦτα τοῦ Θερσαγόρου διελθόντος,

ΑΤΚ. Οἶμαί σε, ἔφην, ἐν ἐπιδεδεῖχθαί μοι βουλόμενον, τὸ μὴ μόνον ποιητὴν ἀγαθὸν εἶναι, τῶν λόγων παρεμπόρευμα πεποιῆσθαι τὸν Δημοσθένην, τὰ πεζὰ τοῖς ἐμμέτροις προστιθέντα.

ΘΕΡΣ. Σοὶ μὲν οὖν, ἔφη, τὴν ῥαστώνην ὑπατιδεῖς,

mus, praesto quidem Homerica lex est, Heroum laudes instituere e partibus, pedibus, aut capite, aut coma; iam vero etiam ex gestaminibus, aut scutis, cum indignum Dis non fuerit cantari a poëtis ob colum, aut sagittas, aut aegidem, nedum ob corporis partem aut mentis adeo; per beneficia autem ire singula nemini datum sit. Ergo neque aegre feret Demosthenes, se ab uno eorum, quae pulchra in ipso sunt, laudari: quandoquidem universitati suarum laudum ne ipse quidem par esse videatur.

Haec ita percurrente Therſagora,

Lyc. Puto ego, *inquam*, te, cum illud unum demonstratum mihi cuperes, non solum poëtam te bonum esse, illud quasi corollarium feciſſe Demosthenem, soluta oratione adiuncta carminibus.

Therſ. *Ille*, Facilitatem tibi, *inquit*, negotii mei ob oculos positurus eo provectus sum, orationem ut percurre-

προήχθην ἐπιδραμεῖν τὸν λόγον, εἴ τι τῆς Φροντίδος ἀνεῖς, ἀκροατὴς ἡμῖν γένοιο.

ΛΥΚ. Προύργου τοίνυν, ἔφην, σοι γέγονεν οὐδέν, εὖ ἴσθι. σκόπει δὲ μὴ καὶ πλέον ἢ γεγονὸς θάτερον.

ΘΕΡΣ. Καλὸν ἂν λέγοις, ἔφη, τὸ ἴαμα.

ΛΥΚ. Σὺ γὰρ, ἔφην, ἀγνοεῖς, οἶμαι, τὸ παρὸν ἄπορον, εἶτα ἰατροῦ δίκην τὸ τοῦ νοσοῦντος σαθρὸν ἀγνοήσαντος ἄλλο θεραπεύεις.

ΘΕΡΣ. Ὅτι τί δή;

ΛΥΚ. Σὺ μὲν, ἃ ταράξειεν ἂν τὸν πρῶτον ἰόντα πρὸς τὸν λόγον, ἐπεχείρησας ἰᾶσθαι, τάδ' ἤδη κατηνάλωται παλαιαῖς ἐτῶν περιόδοις. ὥστε ταύτης τῆς ἀπορίας ἑωλά σοι τὰ ἰάματα.

ΘΕΡΣ. Τοῦτο δ' οὖν, ἔφη, σοι τόγε ἴαμα. χρὴ μέν-

3 Προὔργου) Προέρ,του πλέον. Ἰσοκράτης φησὶ, ἵνα προὔργου τοι γένηται, ἀντὶ τοῦ πλέον. V.

rem, *& levia tibi illius veſtigia ſignarem*, ſi quid de cura tua remittens, operam dare mihi recitanti velles.

Lyc. Noris, *inquam*, nihil te quidquam profeciſſe. Ac vide, ne illud alterum [*illa difficultas, quae me angit*] etiam auctum ſit.

Therſ. Praeclaram, *inquit*, mihi medicinam narras.

Lyc. Nempe, *inquam*, difficultatem praeſentem ignoras, deinde medici inſtar laborantem partem ignorantis, aliam curas.

Therſ. Quid ita?

Lyc. Tu quidem iis, quae turbare forte eum queant, ſi quis primum ad eiuſmodi orationem aggrediatur, mederi conatus es: at illa olim conſumta ſunt antiquis annorum anfractibus. Igitur difficultatis huius obſoletae ſunt tuae medicinae.

Therſ. Haec ipſa ergo, *inquit*, medicina tibi *ſuppeditat*.

τοι καθάπερ ὁδοῦ, θαῤῥαλεωτάτην εἶναι τὴν συνηθεστάτην.

23 ΛΥΚ. Τὴν ἐναντίαν γάρ, εἶπον, προυβέμην, ἣ φασὶν Ἀννίκεριν τὸν Κυρηναῖον φιλοτιμηθῆναι πρὸς Πλάτωνά τε, καὶ τοὺς ἑταίρους. τὸν μὲν γὰρ Κυρηναῖον ἁρματηλασίαν ἐπιδεικνύντα, πολλοὺς περὶ τὴν Ἀκαδημίαν ἐξελαύνειν δρόμους, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἁρματοτροχίας ἅπαντας, μηδὲν παραβαίνοντα, ὥσθ' ἑνὸς δρόμου σημεῖα κατὰ τῆς γῆς ὑπολείπεσθαι· τοὐμὸν δέ γε, τοὐναντίον σπεύδει, τὰς ἁρματοτροχίας ἀλείπειν· οὐ μάλα ῥᾴδιον δ', οἶμαι, καινουργεῖν ὁδοὺς, τῶν τετριμμένων ἐκτρεπόμενον.

ΘΕΡΣ. Ἀλλά τοι τὰ Παύσωνος, ἔφη, σοφόν.

ΛΥΚ. Ποῖον; ἔφην· οὐ γὰρ ἀκήκοα.

24 ΘΕΡΣ. Παύσωνι τῷ ζωγράφῳ φασὶν ἐκδοθῆναι γράψαι ἵππον καλινδούμενον· τὸν δὲ γράψαι τρέχον-

Nempe velut viam, tutiſſimam oportet eſſe eam, quae triſtiſſima eſt.

Lyc. *Male narras.* Nam contrariam, *inquam*, ego mihi propoſui illi, in qua gloriam appetiiſſe dicitur Cyrenaeus Anniceris apud Platonem eiuſque ſodales. Cyrenaeum enim aiunt, cum aurigandi peritiam oſtentaret, multa circum Academiam egiſſe curricula, per eandem omnia orbitam, quam nuſquam egrederetur, ita ut curriculi non niſi unius in ſolo veſtigia relinquerentur. Mea vero contraria ſcilicet eſt ratio, qui evitare orbitam ſtudeam. Non nimis autem facile arbitror, novas comminiſci vias, declinatis his, quae tritae ſunt.

Therſ. Verum enimvero ſapiens, *inquit*, Pauſonis commentum eſt.

Lyc. Quodnam? *inquam:* nec enim audivi.

Therſ. Pauſoni pictori pingendum locatum aiunt equum volutantem ſe: at illum pinxiſſe currentem, multumque

τα, καὶ παλὺν κονιορτὸν περὶ τὸν ἵππον· ὡς δ' ἔτι γράφοντος, ἐπιστῆναι τὸν ἐκδόντα, μέμφεσθαι, μὴ γὰρ τοῦτο προστάξαι τὸν οὖν Παύσωνα τοῦ πίνακος τὰ μετέωρα κάτω περιαγαγόντα, τῷ παιδὶ τὴν γραφὴν ἐπιδεῖξαι κελεῦσαι, καὶ τὸν ἵππον ἔμπαλιν κείμενον ἀφθῆναι καλινδούμενον.

ΛΥΚ. Ἡδὺς εἶ, ἔφην, Θεραγόρα, ἂν μίαν σὴ με στροφὴν μεμηχανῆσθαι τοσούτων ἐτῶν, ἀλλ' οὐχὶ πάσας στροφὰς, καὶ περιαγωγὰς ἐναλλάττοντα, καὶ μετατιθέντα, δεδιέναι μὴ τὸ τελευταῖον πάθοιμι τὸ τοῦ Πρωτέως.

ΘΕΡΣ. Ποῖον, ἔφη, πάθος;

ΛΥΚ. Τὸ γενόμενον, ὅ φασιν αὐτὸν γενέσθαι, δρασμὸν ἐξευρίσκοντα τῆς ἀνθρωπίνης ὄψεως, ἐπεὶ κατηναλώκει πάσας ἰδέας ἂν θηρίων, καὶ φυτῶν, καὶ στοιχείων, αὖθις αὖ πενία μορφῆς ἐπεισάκτου, Πρωτέα γενέσθαι.

circa equum ſublatum pulverem. Pingenti ſuperveniſſe qui locaverat, queſtumque: neque enim hoc ſe iuſſiſſe. Pauſonem itaque imperaſſe puero, ut ſummis tabulae verſus ima converſis, picturam oſtenderet, ſicque equum inverſum volutari viſum eſſe.

Lyc. Suavis homo es, *inquam*, Therſagora, ſi putas, unam me tot annorum *hominum* converſionem machinari, non potius converſiones omnes & circumductiones mutare, ac tranſponere, ac ſic quoque metuere, ne idem mihi denique, quod Proteo, uſu veniat.

Therſ. Quid illud eſt, *inquit?*

Lyc. Ne fiam, *inquam*, quod ille factus eſt, cum humanam ſpeciem ſtuderet effugere: quando conſumtis formis omnibus animantium, plantarum, elementorum, rurſus denique adſcitiae formae inopia, Proteus factus eſt.

25 ΘΕΡΣ. Σὺ μὲν, εἶπεν, ὑπὲρ τὸν Πρωτέα μηχανὰς τὴν ἐμὴν ἀκρόασιν ἀποδιδράσκειν.

ΛΥΚ. Οὔκ, ὦ ἄριστε, ἔφην, τοῦτο. παρέξω γοῦν ἐμαυτὸν ἀκροᾶσθαι, παρεὶς τὴν ἐπηρτημένην Φροντίδα. τάχα γὰρ ἄν τι περὶ τοῦ σοῦ κυήματος ἄφροντις γενόμενος, καὶ τῆς ἐμῆς ὠδῖνος συμφροντίσαις. Ὡς οὖν ἐδόκει ταῦτα αὐτῷ, καθίσαντες ἐπὶ τῆς πλησίον κρηπῖδος, ἐγὼ μὲν ἠκροώμην, ὅδ' ἀνελέγετο μάλα γενναῖα ποιήματα. μεταξὺ δ' ὥσπερ ἔνθους γενόμενος, ἐπιπτύξας τὸ γραμματεῖον,

ΘΕΡΣ. Κομίζου τὸν ἀκροατικὸν, ἔφη, μισθὸν, καθάπερ Ἀθήνησιν ἐκκλησιαστικὸν, ἢ δικαστικόν· ἀλλ' ὅπως εἴσῃ μοι χάριν.

ΛΥΚ. Χάριν μὲν, ἔφην, εἴσομαι, καὶ πρὶν ὅ, τι καὶ
26 λέγεις εἰδέναι. Τί δ' ἐστὶν ὅ, τι καὶ λέγεις;

ΘΕΡΣ. Μακεδονικοῖς, εἶπεν, ἐντυχὼν τῆς βασιλικῆς

Therſ. Tu quidem ſupra illum Protea, *inquit*, meae recitationis effugiendae rationes comminiſceris.

Lyc. Non hoc, *inquam*, vir optime. Dabo enim tibi hanc audiendi operam, omiſſa parumper, quae incumbit mihi, cura. Forte enim parte curarum de tuo foetu liberatus, etiam meae parturitionis curam una ſuſcipies. *Cum igitur ita illi quoque videretur, in proximo aggere aſſidentes, audiebam ego, ipſe recitabat generoſa ſane carmina. Inter recitandum vero fanatico velut impetu correptus, complicatis tabellis ſuis,*

Therſ. Cape tibi, *inquit*, auditionis tuae mercedem, ut Athenis concionis obitae, aut iudicii. Sed ut gratiam mihi, *inquit*, habeas.

Lyc. Habebo equidem, *inquam*, prius etiam, quam, quid ſit, quod dicis, norim. Sed quid eſt, de quo dicis?

Therſ. In Macedonicos, *inquit*, regiae domus commen-

οἰκίας ὑπομνήμασι, καὶ τότε ὑπερησθεὶς, τὸ βιβλίον οὐ κατὰ πάρεργον ἐκτησάμην· καὶ νῦν ὑπεμνήσθην ἔχων οἴκαδε. γέγραπται δ' ἄλλα τε τῶν Ἀντιπάτρῳ πραχθέντων ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ περὶ Δημοσθένους· ἃ μοι δοκεῖς οὐκ ἂν παρέργως ἀκοῦσαι.

ΛΥΚ. Καὶ μήν, εἶπον, ἤδη γέ σοι τῶν εὐαγγελίων χάρις, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἐπῶν. ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἀπολείψομαί σου πρὶν ἢ τὴν ὑπόσχεσιν ἔργον σοι γενέσθαι· σύ δ' εἰστίασας μέν με λαμπρῶς τὴν Ὁμήρου γενέθλιον, ἔοικας δ' ἑστιάσειν αὐτὸς καὶ τὴν Δημοσθένους. Ὡς οὖν ἀνέγνω τὰ λοιπὰ τοῦ γραμματείου, διατρίψαντες ὀλίγον, ὅσον ἀποδοῦναι τῷ ποιήματι τοὺς δικαίους ἐπαίνους, ἤειμεν εἰς τοῦ Θερσαγόρου. καὶ μόλις μὲν, ἐπιτυγχάνει δὲ τῷ βιβλίῳ, κἀγὼ λαβὼν τότε μὲν ἀπηλλαττόμην. ἐντυχὼν δ' οὕτω τὴν γνώμην διετέθην, ὡς οὐδέν τι περιτρέψας, ἀλλ' ἐπ' αὐτῶν ἀνομάτων

tarios inciderim, ac tum mirifice delectatus, non perfunctorie libellum emi. Et modo domi me habere recordatus sum. Scripta ibi sunt cum alia de rebus ab Antipatro domi gestis, tum de Demosthene, quae mihi non obiter auditurus esse videris.

Lyc. Et nunc, *inquam*, pro isthoc nuntio eam tibi gratiam persolvo, ut reliquos etiam versus tuos audiam: neque vero te relinquam ante, quam fides promissis tuis constiterit. Magnificis tu me epulis Homeri natalicijs accepisti, ac Demosthenis quoque similibus videris acceptu-rus. *Cum igitur reliqua ex tabellis recitasset, commorati paulum, dum dignae poëmati laudes tribuerentur, Thersagorae domum ivimus; & vix quidem, sed invenit tamen libellum. Quo ego accepto tum discedebam. Lecto autem in eam veni sententiam, ut nihil immutatum, sed ipsis totidem nominibus & verbis illum*

τε καὶ ῥημάτων ὑμῖν ἀναλέξομαι. οὐδὲ γὰρ τῷ Ἀσκληπιῷ μεῖόν τι γίγνεται τῆς τιμῆς, εἰ, μὴ τῶν προσιόντων αὐτῷ ποιησάντων ᾄσματα, τὰ Ἀλισοδήμου τοῦ Τροιζηνίου, καὶ Σοφοκλέους, ᾄδεται, καὶ τῷ Διονύσῳ, τὰ μὲν ποίησιν καινὴν ποιεῖν, κωμῳδίας, ἢ τραγῳδίας, ἐκλέλειπται· τὰ δ' ἑτέροις συντεθέντα, τοῖς νῦν εἰς μέσον ἐν καιρῷ κομίζουσι χάριν οὐκ ἐλάττω φέρει, τῷ τὸν
28 θεὸν δοκεῖν τετιμηκέναι. Τὸ μὲν οὖν βιβλίον, τοῦτο, (ἔστι δὲ τῶν ὑπομνημάτων τὸ προσῆκον ἡμῖν μέρος τόδε δράμα) τὰ βιβλίον φησὶν, Ἀντιπάτρῳ μεμηνύσθαι παρόντα τὸν Ἀρχίαν. ὁ δ' Ἀρχίας, εἴ τις ἄρα τῶν νεωτέρων ἀγνοεῖ, τοὺς φυγάδας ἐτέτακτο συλλαμβάνειν. ἐπέσταλτο δ' αὐτῷ καὶ Δημοσθένην ἀπὸ τῆς Καλαυρίας πεῖσαι μᾶλλον, ἢ βιάσασθαι πρὸς τὸν Ἀντίπατρον ἥκειν. καὶ δὴ καὶ μετέωρος ὁ Ἀντίπατρος ἐπὶ ταύτης ἦν τῆς ἐλπίδος, τὸν Δημοσθένην ἀεὶ προσδοκῶν. ὡς οὖν ἤκουσεν ἀπὸ τῆς Καλαυρίας ἥκοντα τὸν Ἀρχίαν,

vobis praelegam. Neque enim minus honoris habetur Aeſculapio, ſi, cum nemo ſalutantium fecit cantica, Aliſodemi Troezenii & Sophoclis carmina canuntur: & Baccho novum carmen ſcribere, Comoedias, Tragoediaſve, deſitum eſt; ſed quae ab aliis compoſita ſunt, ea hos, qui in medium opportune proferunt, non minus commendant, quod ſic honorem habuiſſe Diis videntur. Liber itaque hic, (eſt autem commentariorum Macedonicorum *ea pars, quae ad noſtram rem pertinet, colloquium) liber ergo refert, Antipatro indicatum eſſe, adeſſe Archiam. Porro hic Archias, ſi quis iuniorum forte ignorat, comprehendendis exſulibus fuerat praefectus, ac mandata acceperat, Demoſthenem perſuaſionibus potius, quam vi, eo adducendi, ut a Calauria veniret ad Antipatrum. Ac fuerat ſpe iſta ſuſpenſus Antipater, in dies exſpectans Demoſthenem. Cum igitur audiſſet, e Calauria venire Ar-*

εὐθὺς ὡς εἶχεν ἐκέλευσεν εἴσω καλεῖν. Ἐπεὶ δ' εἰσῆλ- 29
θεν, αὐτὸ φράσει τὰ λοιπὰ τὸ βιβλίον.

ΑΡΧ. Χαῖρε, ὦ Ἀντίπατερ.

ΑΝΤ. Τί δ' οὐ μέλλω χαίρειν, εἰ Δημοσθένην ἤγαγες;

ΑΡΧ. Ἤγαγον ὡς ἐδυνάμην· ὑδρίαν γὰρ νομίζω τῶν Δημοσθένους λειψάνων.

ΑΝΤ. Ἀπ' ἐλπίδος γε μὴν ἔσφηλας, ὦ Ἀρχία. τί γὰρ τῶν ὀστῶν, καὶ τῆς ὑδρίας, Δημοσθένην οὐκ ἔχοντι;

ΑΡΧ. Τὴν γὰρ ψυχὴν αὐτοῦ, ὦ βασιλεῦ, πρὸς βίαν κατέχειν ἀδύνατον.

ΑΝΤ. Τί δ' οὐ ζῶντα κατειλήφατε;

ΑΡΧ. Κατειλήφαμεν.

ΑΝΤ. Κατὰ τὴν ὁδὸν οὖν τέθνηκεν;

ΑΡΧ. Οὐκ, ἀλλ' οὗπερ ἦν, ἐν Καλαυρίᾳ.

chiam, ſtatim, ut erat, intro eum iuſſit vocari. Ingreſſus ille... Sed ipſe libellus dicet reliqua.

Arch. Salve, Antipater.

Ant. Quidni ſalvus ſim, ſi adduxiſti Demoſthenem?

Arch. Adduxi, ut potui. Urnam enim reliquiarum Demoſthenis affero.

Ant. A ſpe deieciſti me, Archia. Quo enim mihi oſſa & urna, Demoſthenem ipſum non habenti?

Arch. Nempe per vim, o Rex, retineri anima viri non poterat.

Ant. Cur vero vivum non comprehendiſtis?

Arch. Comprehendimus.

Ant. Ergo in via periit?

Arch. Non, ſed ubi erat, in Calauria.

ANT. Τάχα τῆς ὑμετέρας γέγονεν ἔργον ὀλιγωρίας, οὐ θεραπευόντων τὸν ἄνθρωπον;

ΑΡΧ. Ἀλλ' οὐδ' ἐφ' ἡμῖν ἐγένετο.

ANT. Τί φῄς; αἰνίγματα λέγεις, ὦ Ἀρχία, ζῶντα λαβόντες οὐκ ἔχετε.

30 ΑΡΧ. Οὐ γὰρ ἐκέλευες τήν τε πρώτην μὴ βιάζεσθαι; καίτοι πλέον ἂν οὐδὲ βιασαμένοις οὐδὲν ἦν· καὶ γὰρ οὖν ἐμελήσαμεν.

ANT. Οὐκ εὖγε ὑμεῖς οὐδὲ μελήσαντες· ἴσως οὖν ἐκ τῆς ὑμετέρας τέθνηκε βίας.

ΑΡΧ. Ἡμεῖς μὲν αὐτὸν οὐκ ἀπεκτείναμεν, βιάζεσθαι δὲ αὐτὸν μὴ πείθουσιν ἀναγκαῖον ἦν. σοὶ δ', ὦ βασιλεῦ, τί τὸ πλέον, εἰ ζῶν ἀφίκετο; πάντως οὐδὲν ἂν αὐτὸν, ἢ ἀπέκτεινας.

31 ANT. Εὐφήμει, ὦ Ἀρχία· δοκεῖς μοι μὴ συννενοηκέναι, μήθ' ὅστις ὁ Δημοσθένης, μήτε τὴν ἐμὴν γνώ-

Ant. Forte vestrae negligentiae culpa fuit, qui non satis hominem curaveritis.

Arch. Sed neque hoc in nostra potestate fuit.

Ant. Quid ais? Aenigmata loqueris, Archia. Vivum cepistis, & non habetis.

Arch. Nonne enim iusseras, primo vim illi non adhiberi? Quamquam neque profecturi quidquam eramus vi admota: etenim iam parabamus.

Ant. Neque illud bene, quod parabatis: forte enim a vestra iniuria mortuus est.

Arch. Nos quidem non interfecimus illum, sed vim admovere, cum persuadere non possemus, necesse erat. Tibi vero, Rex, quid lucri accessisset, si vivus advenisset? Neque enim sane aliud, quam interfecturus illum eras.

Ant. Bona verba, Archia. Videris mihi non cogitare, neque quis fuerit Demosthenes, neque meum consilium,

μην· ἀλλὰ νομίζειν ὅμοιον εἶναι Δημοσθένην εὑρεῖν, καὶ τούτους ζητεῖν τοὺς κακῶς ἀπολωλότας, Ἱμεραῖον τὸν Φαληρέα, καὶ τὸν Μαραθώνιον Ἀριστόνικον, καὶ τὸν ἐκ Πειραιῶς Εὐκράτην, τῶν ῥαγδαίων ῥευμάτων οὐδὲν διαφέροντας, ἀνθρώπους ταπεινοὺς, ἀφορμῇ προσκαίρων θορύβων ἐπιπολάσαντας, καὶ πρὸς μικρὰν ταραχῆς ἐλπίδα θρασέως ἐξαναστάντας, εἶτα πτήξαντας οὐκ εἰς μακρὰν, δίκην τῶν δειλινῶν πνευμάτων· καὶ τὸν ἄπιστον Ὑπερίδην, καὶ τὸν ἄφιλον δημοκόλακα, τὸν οὐδὲν αἰσχρὸν νομίσαντα κολακίᾳ τοῦ πλήθους συκοφαντῆσαι Δημοσθένην, οὐδ' αὐτὸν εἰς ταῦτα παρασχεῖν διάκονον, ἐφ' οἷς αὐτοὶ μετενόησαν, οἷς ἐχαρίζετο. μετ' οὐ πολὺ γοῦν τῆς συκοφαντίας λαμπροτέραν ἢ κατ' Ἀλκιβιάδην αὐτῷ τὴν κάθοδον ἀκηκόαμεν γενέσθαι. τῷ δὲ οὐκ ἔμελεν, οὐδ' ἐπησχύνετο κατὰ τῶν

sed putare simile & *eiusdem felicitatis* esse, inveniſſe Demoſthenem, & illos conquirere homines male perditos, Himeraeum Phalereum, & Marathonium Ariſtonicum, & illum ex Piraeeo Eucraten, torrentibus rivis nihil diſſimiles, humiles homunciones, tumultuum temporariorum occaſionibus *velut* innarantes, & ad parvam ſpem turbarum ferociter exſurgentes, deinde paulo poſt, ventorum veſpertinorum more, reſidentes; & infidelem illum Hyperidem, alienum ab amicitia adulatorem populi, qui turpe non duxerit adulatione plebis calumniari Demoſthenem, ſeque ad ea praebere miniſtrum, quorum mox illos ipſos, quibus gratificatus fuerat, poenituit: quandoquidem non multo poſt illam calumniam ſplendidiorem viro, quam olim Alcibiadi, reditum *ab exſilio* contigiſſe accepimus. Verum hic [*Hyperides*] penſi nihil habuit, neque puduit ipſum contra

ποτε φιλτάτων τῇ γλώττῃ χρώμενος, ἣν ἐχρῆν δήπου τῆς ἀγνωμοσύνης ἐκτεμεῖν.

32 ΑΡΧ. Τί δ' οὐκ ἐχθρῶν ἡμῖν ἔχθιστος ὁ Δημοσθένης;

ΑΝΤ. Οὐχ ὅτῳ μέλοι τρόπου πίστεως, φίλον πᾶν ἄδολον, καὶ βέβαιον ἦθος ἡγουμένῳ· τὰ γάρ τοι καλὰ, καὶ παρ' ἐχθροῖς καλὰ, καὶ τὸ τῆς ἀρετῆς, πανταχοῦ τίμιον. οὐδὲ κακίων ἐγὼ Ξέρξου, τοῦ Βοῦλιν καὶ Σπέρχιν τοὺς Λακεδαιμονίους θαυμάσαντος, καὶ κτεῖναι παρὸν ἀφέντος. ἀλλ' εἰ δή τινα πάντων, καὶ Δημοσθένην, αὐτός τε δὶς Ἀθήνησιν, εἰ καὶ μὴ κατὰ πολλὴν σχολὴν συγγενόμενος, καὶ παρὰ τῶν ἄλλων ἀναπυθανόμενος, ἔκ τε τῶν πολιτευμάτων αὐτῶν εἶχον θαυμάσας, οὐχ ὡς ἂν νομίσειέ τις τῆς τῶν λόγων δεινότητος· εἰ καὶ μηδὲν μὲν ὁ Πύθων πρὸς αὐτὸν, οἱ δ' Ἀττικοὶ ῥήτορες παιδιὰ, παραβάλλειν τῷ τούτου κρό-

9 Ἀλλ' εἰ δή τινα πάντων) μοσθένην εἶχον. ἀπὸ κοινοῦ γὰρ τὸ Ἀλλ' εἰ δή τινα θαυμάσας Δη- θαυμάσας. V.

eos, qui olim fuerant amiciſſimi, lingua uti, quam oportebat nempe improbitatis illius cauſa exſcindi.

Arch. Quid vero? nonne inter inimicos noſtros inimiciſſimus Demoſthenes?

Ant. Non ſane, ſi quis moris ac fidei rationem habeat, amicumque ſibi, quidquid eſt in moribus incorruptum ac ſtabile, iudicet. Nam honeſta profecto apud hoſtes etiam honeſta ſunt: virtus, ubicunque fuerit, pretioſa eſt. Neque Xerxe deterior ego, qui Bulin Sperchinque Lacedaemonios admiratus, cum interficiendorum poteſtas eſſet, dimiſit. Verum ſi quem unquam omnium, etiam Demoſthenem, quem bis Athenis, quamquam non ſatis otioſe, convenerim, & ab aliis requirendo pariter atque ex ipſis in republica factis cognoverim, in admiratione habui, non, ut exiſtimare aliquis poſſet, ex dicendi viribus: etſi nihil ad illum Python, Attici autem oratores ludus ſunt, com-

τῳ, καὶ τάνῳ, καὶ λέξεων εὐρυθμία, καὶ ταῖς τῶν διανοιῶν περιγραφαῖς, καὶ συνεχείαις ἀποδείξεων, καὶ τῷ συναντικῷ γε, καὶ κρουστικῷ. μετενοοῦμεν γοῦν ὅτε τοὺς Ἕλληνας Ἀθήναζε συνηγάγομεν, ὡς ἐλέγξοντες Ἀθηναίους, Πύθωνι, καὶ τοῖς Πύθωνος ἐπαγγέλμασι πεπιστευκότες, εἶτα Δημοσθένει, καὶ τοῖς Δημοσθένους ἐλέγχοις περιπεσόντες. ἀλλ' ἡμῖν ἀπρόσιτος ἡ δύναμις αὐτῷ τοῦ λόγου. Ἐγὼ δὲ ταύτην μὲν δευτέραν 33
ἔταττον, ἐν χώρᾳ τιθεὶς ὀργάνου· Δημοσθένην δ' αὐτὸν ὑπερηγάμην τοῦ τε φρονήματος, καὶ τῆς συνέσεως, ἀκλινῆ τὴν ψυχὴν ἐπ' ὀρθῆς ἐν ἁπάσαις φυλάττοντα τρικυμίαις τῆς τύχης, καὶ πρὸς μηδὲν τῶν δεινῶν ἐνδιδόντα. καὶ Φίλιππον δὲ τὴν ἐμὴν γνώμην ἔχοντα περὶ τἀνδρὸς ἠπιστάμην. οὗτος μέντοι δημηγορίας ἐξαγγελθείσης Ἀθήνηθέν ποτε, καθαπτομένης τοῦ Φιλίππου,

parati ad huius clamores, & contentionem, & verborum compositionem, & circumscriptam sententiarum concinnitatem, & demonstrationum continuationem, & illam cogendi pariter atque impellendi vehementiam. Itaque poenituit nos convocasse Graecos Athenas, cum refutare Athenienses vellemus, a Pythone & promissis Pythonis inducti, ac deinde in Demosthenem & argumenta Demosthenis incurreremus: in illo autem esset vis dicendi, quae nullum nobis aditum praeberet. Verum hanc ipsam secundam numerabam, quam in instrumenti loco ponerem. Ipsum quidem Demosthenem admirabar super omnia sensus illius causa & prudentiae, qua animam recto velut clavo in decumanis fortunae fluctibus nusquam declinantem servaret, & malo nulli concederet. Ac Philippo eandem, quam mihi, de viro sententiam fuisse noram. Ille quidem, nuntiata aliquando Athenis concione, qua iste in Phi-

καὶ Παρμενίωνος ἠγανακτηκοτος, καί τι καὶ σκωπτικὸν εἰς τὸν Δημοσθένην ἐπειπόντος, Ὦ Παρμενίων, ἔφη, δίκαιος ὁ Δημοσθένης παῤῥησίας τυγχάνειν μόνος γέτοι τῶν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος δημαγωγῶν οὐδαμοῦ τοῖς ἀπολογισμοῖς ἐγγέγραπται τῶν ἐμῶν ἀναλωμάτων. καίτοι μᾶλλον ἠβουλόμην, ἢ γραμματεῦσι τριηρίταις ἐμαυτὸν πεπιστευκέναι. νῦν δ' ἐκείνων μὲν ἕκαστος ἀπογέγραπται, χρυσίον, ξύλα, πόρους, θρέμματα, γῆν οὐ Βοιωτίας, οὐ δ' ἔνθά τι παῤ ἐμοῦ λαβόντες. ἡμεῖς δὲ θᾶττον ἂν τὸ Βυζαντίων τεῖχος ἔλαι-
4 μεν μηχαναῖς, ἢ Δημοσθένην χρυσίῳ. Ἐγὼ δὲ, ὦ Παρμενίων, ἔφη, εἰ μέν τις Ἀθηναῖος ὢν ἐν Ἀθήναις λέγων, ἐμὲ τῆς πατρίδος προτιμᾷ, τούτῳ ἀργύριον μὲν προείμην ἄν, φιλίαν δ' οὐκ ἄν· εἰ δέ τις ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἐμὲ μισεῖ, τούτῳ προσπολεμῶ μὲν, ὡς ἀκροπό-

9 Οὐ Βοιωτίας) Scilicet, τὴν ψυχήν. Vel Βοιωτίας accusativi casus: sunt enim duae. Lege *Stephanum*. Sed illud δεύτερον, non est in Codice D. Marci. *G.*

11 Μηχαναῖς) Κριοὺς ἢ καταπέλτας, arietes, τειχομαχικὰ ὄργανα. G.

lippum invectus fuerat, & indignante Parmenione, atque ioci etiam aliquid in Demosthenem adiiciente, *Iure suo*, inquit, *o Parmenio, libertatem dicendi sibi sumit Demosthenes. Solus certe ille oratorum Graeciae nusquam expensarum mearum rationibus inscriptus est, cum tamen mallem ipsi, quam scribis triremium, me committere. Iam vero illorum unicuique aurum, ligna, reditus annuos, armenta, praedia, partim Boeotiae, partim etiam hic quiddam, expensa a me lata video. At celerius machinis capiamus Byzantiorum moenia, quam auro Demosthenem. Atque ego*, inquit, *Parmenio, si quis Athenienſis Athenis dicens patriae me suae praefert, huic argentum quidem obiecerim, non autem amicitiam. Si quis autem patriae causa odio me habeat, hunc ego oppugno non secus atque arcem, & moenia, &*

λει, καὶ τείχει, καὶ νεωρίοις, καὶ τάφρῳ, θαυμάζω δὲ τῆς ἀρετῆς, καὶ μακαρίζω γε τοῦ κτήματος τὴν πόλιν· καὶ τοὺς μὲν, ἔξω τῆς χρείας γενόμενος, ἥδιστ' ἂν προσαπολέσαιμι· τὸν δὲ βουλοίμην ἂν ἐνταυθοῖ παρ' ἡμῖν τυχεῖν γενόμενον μᾶλλον, ἢ τὴν Ἰλλυριῶν ἵππον, καὶ Τριβαλλῶν, καὶ πᾶν τὸ μισθοφορικὸν, τῆς ὅπλων βίας τὴν τοῦ λόγου πειθὼ, καὶ τὸ τῆς γνώμης ἐμβριθὲς οὐδαμῇ τιθεὶς δεύτερον. Πρὸς Παρμενίωνα μὲν ταῦτα. 35
τοιούτους δὲ τινας καὶ πρὸς ἐμὲ λόγους ἐποιήσατο. τῶν γὰρ μετὰ Διοπείθους Ἀθήνηθεν ἀπεσταλμένων, ἐγὼ μὲν εἶχον διὰ Φροντίδος. ὅθ' εὖ μάλα γελάσας, ἔφη· Σὺ δ' Ἀττικὸν στρατηγὸν, ἢ στρατιώτην δέδοικας ἡμῖν; αἱ μὲν τριήρεις, καὶ ὁ Πειραιεὺς, καὶ τὰ νεώρια, λῆρος ἔμοι γε, καὶ φλήναφος. τίδ' ἂν ἄνθρωποι πράξαιεν διονυσιάζοντες, ἐν κρεανομίαις καταζῶντες καὶ χοραῖς; εἰ δὲ μὴ Δημοσθένης εἷς ἐν Ἀθηναίοις ἐγένετο, ῥᾷον ἂν εἴχομεν τὴν πόλιν, ἢ Θηβαίους καὶ Θετταλοὺς ἀπα-

navalia, & foſſam: ſed virtutem eius admiror, beatam civitatem tali poſſeſſione praedico. Atque iſtos quidem extra uſum conſtitutus lubens una, cum ipſis hoſtibus, *perdam: hunc autem malim hic apud nos eſſe, quam Illyriorum equitatum, & Triballorum, & quidquid eſt militis mercenarii: qui armorum viribus vim oratione perſuadendi, & conſilii gravitatem poſtponam minime.* Haec ad Parmenionem. Tales vero etiam apud me ſermones habuit. *Miſſo enim Athenis Diopithe cum ſuis, ſollicitudinem ea mihi res afferebat. Ille vero in riſum ſolutus dicebat: Tu autem ducem Atticum aut militem nobis metuis? Triremes quidem, & Piraeeus, & navalia, nugae mihi & ludibria: ecquid vero homines faciant bacchanalia celebrantes, viventes in viſcerationibus, & choris? Si unus Demoſthenes Athenis non eſſet, facilius urbem haberemus, quam Thebanos & Theſſalos frau-*

τῶντες, βιαζόμενοι, φθάνοντες, ὠνούμενοι· νῦν δὲ εἷς ἐκεῖνος ἐγρήγορε, καὶ πᾶσι τοῖς καιροῖς ἐφέστηκε, καὶ ταῖς ἡμετέραις ὁρμαῖς ἐπακολουθεῖ, καὶ τοῖς στρατηγήμασιν ἀντιπαρατάττεται. λανθάνομεν δὲ αὐτὸν οὐ τεχνάζοντες, οὐκ ἐπιχειροῦντες, οὐ βουλευόμενοι, καὶ καθάπαξ κώλυμά τι, καὶ πρόβολος ἡμῖν ἄνθρωπός ἐστι, μὴ πάντ' ἔχειν ἐξ ἐπιδρομῆς. τὸ γέ τοι καθ' αὐτὸν, οὐκ Ἀμφίπολιν εἴλομεν, οὐκ Ὄλυνθον, οὐ Φωκέας, καὶ Πύλας ἔσχομεν· οὐχὶ Χερρονήσου, καὶ τῶν
36 περὶ τὸν Ἑλλήσποντον κεκρατήκαμεν. Ἀλλ' ἀνίστησι μὲν ἄκοντας, οἷον ἐκ μανδραγόρου καθεύδοντας τοὺς αὐτοῦ πολίτας, ὥσπερ τομῇ τινι καὶ καύσει τῆς ῥᾳθυμίας τῇ παῤῥησίᾳ χρώμενος, ὀλίγον τοῦ πρὸς ἡδονὴν φροντίσας. μετατίθησι δὲ τῶν χρημάτων τοὺς πόρους ἀπὸ τῶν θεάτρων ἐπὶ τὰ στρατόπεδα, συντίθησι δὲ τὸ ναυτικὸν νόμοις τριηραρχικοῖς, ὑπὸ τῆς ἀταξίας μονονοὺ τελέως διεφθαρμένον, ἐγείρει δ' ἐρρωμένον ἤδη χρόνου πρὸς τὴν

de, vi, occupando, emendo. Nunc unus ille vigilat, temporibus omnibus imminet, & noſtros impetus ſubſequitur, ad noſtra ſe imperatoria conſilia velut in acie opponit. Illum non fugimus, cum machinamur aliquid, cum conamur, cum deliberamus: uno verbo, ille nobis homo impedimentum eſt & propugnaculum, quo minus una omnia impreſſione habeamus. Certe per illum ſi ſtetiſſet, non Amphipolin cepiſſemus, non Olynthum, non Phocenſes haberemus & Pylas, nec Cherſoneſum, & quorum circa Helleſpontum potiti ſumus. Sed ille invitos etiam cives ſuos, & velut a mandragora dormientes excitat, libertate dicendi velut urens & ſecans illorum ſocordiam, parum, quid iucundum illis ſit, ſollicitus. Transfert idem pecuniae reditus a theatris ad exercitus, trierarchicis legibus conſtituit rem nauticam perturbatione rerum tantum non plane corruptam. Abiectam ſatis longo iam

δραχμὴν καὶ τὸ τριώβολον τὸ τῆς πόλεως ἀξίωμα, πάλαι τούτους κατακεκλιμένους εἰς τοὺς προγόνους ἐπανάγων, καὶ τὸν ζῆλον τῶν Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῖνι κατειργασμένων, συνίστησι δ' ἐπὶ συμμαχίας, καὶ συντάξεις Ἑλληνικάς. τοῦτον οὐ λαθεῖν ἐστιν, οὐ φενακίσαι, οὐ πρίασθαι δ' οὐ μᾶλλον, ἢ τὸν Ἀριστείδην ἐκεῖνον ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἐπρίατο. Τοῦτον οὖν, ὦ Ἀν- 37
τίπατρε, χρὴ δεδιέναι μᾶλλον, ἢ πάσας τριήρεις, καὶ πάντας ἀποστόλους. ὁ γὰρ Ἀθηναίοις τοῖς πάλαι Θεμιστοκλῆς, καὶ Περικλῆς ἐγένετο, τοῦτο τοῖς νῦν ὁ Δημοσθένης, ἐφάμιλλος Θεμιστοκλεῖ μὲν τὴν σύνεσιν, Περικλεῖ δὲ τὸ φρόνημα. ἐκτήσατο γοῦν αὐτοῖς ἀκοῦσαι, Εὔβοιαν, Μέγαρα, τὰ περὶ τὸν Ἑλλήσποντον, τὴν Βοιωτίαν. Καὶ καλῶς γε, ἔφη, ποιοῦσιν Ἀθηναῖοι, Χάρητα μὲν καὶ Διοπείθην, καὶ Πρόξενον, καὶ τοιούτους τινὰς ἀποδεικνύντες στρατηγεῖν, Δημοσθένην δὲ εἴσω κατέχοντες ἐπὶ τοῦ βήματος, ὡς εἰ τοῦτον τὸν ἄν-

tempore ad drachmam & triobolum civitatis dignitatem excitat: hosque olim inclinatos ad majores suos revocat, atque ad aemulationem eorum, quae Marathone ac Salamine gesta sunt: mutuique auxilii foedera, & conventiones inter Graecos constituit. Hunc celare non est, non decipere, non emere, non magis, quam Aristidem illum Persarum rex emere potuit. Hunc ergo, Antipater, magis est quod timeamus, quam triremes omnes & classes. Quod enim antiquis illis Athenienſibus Themiſtocles fuerunt & Pericles, his nunc Demaſthenes eſt, prudentiae nomine comparandus cum Themiſtocle, cum Pericle autem ob ſenſum in republica. Dicto igitur audientes illis praeſtitit Euboeam, Megara, quae circa Helleſpontum ſunt, Boeotiam. Et praeclare e re mea faciunt Athenienſes, cum Chareta, & Diopithen, & Proxenum, & horum ſimiles quoſdam imperatores conſtituunt, Demoſthenem vero domi in tribunali retinent. Quod ſi hunc hominem armorum faciant &

θρωπον ὅπλων ἀπέφηναν καὶ νεῶν, καὶ στρατοπέδων, καὶ καιρῶν, καὶ χρημάτων κύριον, ὀκνῶ, μὴ περὶ τῆς Μακεδονίας ἐν κατέστησέ μοι τὸν λόγον, ὃς καὶ νῦν ἀπὸ ψηφισμάτων ἀνταγωνιζόμενος ἡμῖν, παντα χοῦ συμπεριτρέχει, καταλαμβάνει, πόρους εὑρίσκει, δύναμιν συλλέγει· ὁ δὲ ἐπιμήκεις στόλους ἀποπέμπει,
38 συντάττει δυνάμεις, ἀντιμεθίσταται. Τοιαῦτα καὶ τότε καὶ πολλάκις πρός με Φίλιππος περὶ τἀνδρὸς ἔλεγεν, ἐν τῶν παρὰ τῆς τύχης χρηστῶν τιθέμενος, τὸ μὴ στρατηγεῖν τὸν Δημοσθένην· οὕγε καὶ τοὺς λόγους ὥσπερ κριοὺς ἢ καταπέλτας Ἀθήνηθεν ὡρμωμένους, διασείειν αὐτοῦ καὶ καταράττειν τὰ βουλεύματα. περὶ μὲν γὰρ Χαιρωνείας, οὐδὲ μετὰ τὴν νίκην ἐπαύετο πρὸς ἡμᾶς λέγων, εἰς ὅσον ἄνθρωπος ἡμᾶς κινδύνου κατέστησε, μὴ γὰρ εἰ παρ' ἐλπίδα, καὶ κακίᾳ στρατηγῶν, καὶ στρατιωτῶν ἀταξίᾳ, καὶ τῇ παραδόξῳ ῥοπῇ τῆς τύχης, τῇ πολλὰ πολλάκις ἡμῖν συνειργασμένῃ, κε-

navium, & exercituum, & temporum, & pecuniarum dominum; vereor, ne de ipsa me Macedonia in disceptationem vocet: qui vel sic suis me decretis oppugnet, circumquaque concurrat, deprehendat, reditus inveniat, copias contrahat, amplissimas classes dimittat, copias in aciem mittat, huc illuc transiens obsistat. Talia & tum & saepe alias ad me Philippus de viro dicebat, inter fortunae munera illud referens, quod exercitum non duceret Demosthenes: cuius quidem etiam concliones, tanquam arietes quidam & catapultae ab Athenis inde ruentes sua convellerent disturbarentque consilia. Nam de Chaeronea neque post victoriam commemorare apud nos desiit, in quantum nos periculum vir ille adduxisset. *Etsi enim praeter spem, & vitio ducum, & militum immodestia, & nec opinata fortunae inclinatione, quae in multis saepe persi-*

κρατήκαμεν, ἀλλ' ἐπὶ μιᾶς γε ταύτης ἡμέρας, τὸν περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς ψυχῆς κίνδυνον ἐπέστησέ μοι, τὰς ἀρίστας πόλεις εἰς ἓν συναγαγών, καὶ πᾶσαν τὴν Ἑλληνικὴν δύναμιν ἀθροίσας, Ἀθηναίους ἅμα καὶ Θηβαίους, Βοιωτούς τε τοὺς ἄλλους, καὶ Κορινθίους, Εὐβοέας τε, καὶ Μεγαρέας, καὶ τὰ κράτιστα τῆς Ἑλλάδος διακινδυνεύειν καταναγκάσας, καὶ μηδ' εἴσω με τῆς Ἀττικῆς ἐπιτρέψας παρελθεῖν. Τοιοῦτοί τινες 39
ἦσαν αὐτῷ συνεχεῖς περὶ Δημοσθένους οἱ λόγοι. καὶ πρόσγε τοὺς λέγοντας, ὡς μέγαν ἔχοι τὸν Ἀθηναίων δῆμον ἀνταγωνιστήν, Ἐμοὶ Δημοσθένης μόνος, εἶπεν, ἀνταγωνιστής· Ἀθηναῖοι δὲ, Δημοσθένην οὐκ ἔχοντες, Αἰνιᾶνές εἰσι, καὶ Θετταλοί. καὶ πρέσβεις ἀπάτε πρὸς τὰς πόλεις πέμποι, τῶν μὲν ἄλλων ῥητόρων εἴ τινας ἢ τῶν Ἀθηναίων πόλις ἀνταποστέλλει, τῇ πρεσβείᾳ ῥᾴστα ἦν κεκρατηκώς· τοῦ Δημοσθένους δ' ἐπιστάντος, Μάτην, εἶπεν, ἂν ἐπρεσβεύσαμεν. Οὐ γάρ ἐστι ταῦτα 40

ciendis nos adiuvit, vicimus; tamen uno illo die & imperii & vitae adeo in periculo me constituit, conductis in unum praestantissimis civitatibus, Graecis capiis omnibus collectis; Athenienſibus simul, & Thebanis, Boeotiisque reliquis, & Corinthiis, Euboënſibusque, & Megarenſibus, & praestantissimis Graeciae, in periculi societatem coactis, meque ad interiora Atticae penetrare prohibito. Tales habebat ille perpetuo de Demoſthene ſermones: & his, qui dicerent, gravem ipſi eſſe adverſarium populum Athenienſem, reſpondebat, *Mihi adverſarius ſolus Demoſthenes: Athenienſes vero, Demoſthene deſtituti, Aenianes ſunt & Theſſali.* Et ſi quando legatos ad civitates mitteret, atque aliorum oratorum quoſdam contra ipſum civitas Athenienſium ablegaret, legatione facile ipſe vicerat. Quoties vero inſtaret Demoſthenes, *Fruſtra*, inquit, *legationem*

τῶν Δημοσθένους λόγων ἐγεῖραι τρόπαιον. ταῦτα ὁ Φίλιππος. καὶ μέντοι καὶ πάντως ἔλαττον ἂν ἔχοντες, εἰ λάβοιμεν τοιοῦτον ἄνδρα, πρὸς Διός, Ἀρχία, τί ποτε νομίζεις; βοῦν ἂν ἐπὶ σφαγὴν ἤγομεν, ἢ πολὺ μᾶλλον ἂν σύμβουλον περὶ τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων, καὶ τῆς ἀρχῆς πάσης ἐποιούμεθα; Φύσει μὲν γὰρ αὐτῷ, καὶ κατ' ἀρχὰς προσεπεπόνθειν ἐξ αὐτῶν τῶν πολιτευμάτων· ἔτι δὲ μᾶλλον Ἀριστοτέλει μάρτυρι. πρός τ' οὖν τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ πρὸς ἡμᾶς γε λέγων, οὐδὲν ἐπαύετο· τοσούτων ὄντων αὐτῷ τῶν προσπεφοιτηκότων, μηδένα οὕτω πώποτε θαυμάσαι, μεγέθους τε φύσεως, καὶ τῆς περὶ τὴν ἄσκησιν ἐγκρατείας, καὶ βάρους, καὶ
41 τάχους, καὶ παῤῥησίας, καὶ καρτερίας. Ὑμεῖς δὲ, ἔφη, διανοεῖσθε ὡς ὑπὲρ Εὐβούλου, καὶ Φρύνωνος, καὶ Φιλοκράτους, καὶ πειρᾶσθε δώροις καὶ τοῦτον ἀναπείθειν ἄνθρωπον, καὶ τὴν πατρῴαν οὐσίαν εἰς Ἀθη-

mittimus. Neque enim contra Demosthenis orationes tropaeum licet erigere. Haec Philippus. Et profecto omnibus modis inferiores [*nos Philippo*] talem virum si cepissemus; per Iovem, Archia, quid tandem putas? bovemne ad macellum acturi eramus, an consiliarium potius de rebus Graecis, totoque imperio *nostro* adhibituri? Natura enim illi me etiam ab initio conciliari sentiebam ex ipsis in republica gestis, magis vero testimonio Aristotelis. Is enim cum apud Alexandrum & nos ageret, ac tot haberet, qui suam domum audiendi causa frequentaverant, nunquam desiit praeter omnes hunc admirari ob magnitudinem ingenii, & illam circa exercitationes continentiam, & gravitatem, & celeritatem, & libertatem dicendi, & constantiam. *Vas antem*, inquit, *de illo cogitatis, ut de Eubulo* quodam, *& Phrynone, & Philocrate, & hunc donis conamini in partes traducere hominem*,

ναίους, ἰδίᾳ τε τοῖς δεηθεῖσι, καὶ δημοσίᾳ τῇ πόλει κατηναλωκότα. διαμαρτάνοντες δὲ, φοβήσειν οἴεσθε, πάλαι βεβουλευμένον τὴν ψυχὴν ὑποθεῖναι ταῖς τῆς πατρίδος ἀδήλοις τύχαις· καὶ καθαπτομένου τῶν πραττομένων ὑμῖν, ἀγαναχτεῖτε. ὃς οὐδὲ τὸν Ἀθηναίων δῆμον ὑποστέλλεται. Λέληθεν ὑμᾶς, ἔφη, τῇ μὲν τῆς πατρίδος εὐνοίᾳ πολιτευόμενος, αὐτῷ δὲ τὴν πολιτείαν γυμνάσιον φιλοσοφίας προθέμενος. Τὰ τοιαῦτα, ὦ 42
Ἀρχία, ὑπερεπεθύμουν αὐτῷ συγγενόμενος, τήν τε γνώμην, ἣν ἔχει περὶ τῶν παρόντων, ἀκοῦσαι λέγοντος, καὶ τῶν ἀεὶ παραπεπτωκότων ἡμῖν κολάκων, εἰ ἐδεόμην, ἀποστὰς, ἁπλοῦ τινος ἐξ ἐλευθέρας γνώμης ἀκοῦσαι λόγου, καὶ φιλαλήθους συμβουλῆς μεταλαβεῖν· καί τι καὶ νουθετῆσαι δίκαιον, ὑπὲρ οἵων ὄντων Ἀθηναίων τὴν ἀχαριστίαν, πάντα παραβάλοιτο τὸν αὐτοῦ βίον, ἔξον εὐγνωμονεστέροις καὶ βεβαιοτέροις κεχρῆσθαι φίλοις.

qui patrimonium quoque in Athenienſes; privatim in egentes, publice in civitatem impenderit; & ubi hac ſpe excidiſtis, terrere illum vos poſſe arbitramini, cui olim deliberatum ſit animam ſubiicere incertis patriae fortunis? & in facta illo veſtra invehente, indignamini? qui nec populo Athenienſium ſe ſubmittat. Neſcitis, inquit, *patriae illum amore tractare rempublicam, ſibi autem eam philoſophiae gymnaſium conſtituiſſe.* Talia, Archia, ſupra modum cupiebam conſuetudine illius utens ex illo audire, & quae ipſius de rebus praeſentibus eſſet ſententia: atque, quoties opus eſſet, relictis, qui ſemper in nos irruunt, adulatoribus, ſimplicem e libera mente orationem percipere, & veracis conſilii copiam nanciſci. Etiam fas putarem illum admonere, pro quam ingratis Athenienſibus vitam omnem in diſcrimen dediſſet, cum liceret gratos magis & firmiores amicos habere.

ΑΡΧ. Ὦ βασιλεῦ, τῶν μὲν ἄλλων ἴσως ἂν ἔτυχες· ταυτὶ δὲ μάτην ἂν ἔλεγες· οὕτω μανικῶς φιλαθήναιος ἦν.

ΑΝΤ. Ταῦτα, ὦ Ἀρχία· τί γὰρ ἂν λέγοιμεν; ἀλλὰ πῶς ἀπέθανεν;

43 ΑΡΧ. Ἔοικας ἔτι μᾶλλον, ὦ βασιλεῦ, θαυμάσειν, καὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ τεθεαμένοι διεφέρομεν οὐδὲν ἐκπλήξει τε καὶ ἀπιστίᾳ τῶν ὁρώντων. ἔοικε γὰρ δὴ πάλαι ὧν ὧδε βεβουλευμένος περὶ τῆς ὑστάτης ἡμέρας· δηλοῖ δὲ ἡ παρασκευή. καθῆστο μὲν γὰρ ἔνδον ἐν τῷ νεῷ, μάτην δὲ τῶν πρόσθεν ἡμερῶν λόγους ἦμεν ἀναλωκότες.

ΑΝΤ. Τίνες γὰρ ἦσαν οἱ παρ' ὑμῶν λόγοι;

ΑΡΧ. Πολλὰ καὶ φιλάνθρωπα προυτεινόμην, ἔλεόν τινα παρὰ σοῦ καθυπισχνούμενος, οὐ μάλα μὲν προσδοκῶν· οὐ γὰρ ἠπιστάμην, ἀλλὰ σέ γ' ὤμην δι' ὀργῆς ἔχειν

§ Πῶς ἀπέθανεν;) De Demosthenis interitu *Pausanias* in Corinth. G.

Arch. Reliqua, Rex, forte consecutus esses; sed ista frustra fuisses dicturus, adeo ad furorem usque ille amabat Athenas.

Ant. Ita res habet, Archia, quid enim dicamus? Sed quomodo mortuus est?

Arch. Videris magis etiam, Rex, admiraturus esse. Etenim nos, qui vidimus, non minus obstupescebamus, & fidem negabamus oculis, quam qui non viderunt. Videbatur enim olim deliberatum de ultimo die habuisse, id quod apparatus indicat. Confederat nimirum intus in templo. Frustra superiorum dierum sermones consumseramus.

Ant. Quinam erant vestri sermones?

Arch. Multa de tua humanitate illi ostendebam, misericordiam a te pollicitus, non valde quidem *illam ipse* exspectans; neque enim sciebam, sed iratum te viro puta-

τὸν ἄνθρωπον, χρήσιμον δ' οὖν πρὸς τὸ πείθειν νομίζων.

ANT. Ὁ δὲ πῶς προσίετο τοὺς λόγους; καί μοι μηδὲν ἀποκρύψῃ· μάλιστα μὲν γὰρ αὐτήκοος ἂν ἐβουλόμην παρὼν εἶναι νῦν. ἀλλὰ σύγε μὴ παραλίπῃς μηδέν· οὐ γάρ τοι σμικρὸν ἔργον, ἦθος ἀνδρὸς γενναίου πρὸς αὐτῷ τῷ τέλει τοῦ βίου καταμαθεῖν, πότερον ἄτονος καὶ νωθρὸς ἦν, ἢ παντάπασιν ἀκλινὲς τὸ τῆς ψυχῆς ὄρθιον ἐφύλαττεν.

ΑΡΧ. Οὐδὲν ὑπέστελλεν ἐκεῖνός γε. πῶς γάρ; ὃς ἡδὺ 44
γελάσας, καί μὲ δὴ σκώπτων ἐς τὸν πρότερον βίον, Ἀπίθανον, ἔφη, με ὑποκριτὴν εἶναι τῶν σῶν ψευσμάτων.

ANT. Ἀπιστήσας ἄρα τοῖς ἐπαγγέλμασι, προεῖτο τὴν ψυχήν;

ΑΡΧ. Οὐκ· εἴγε τῶν λοιπῶν ἀκούσαις, οὐ δόξει σοι μόνον ἀπιστεῖν, ἀλλ' ἐπεὶ κελεύεις, ὦ βασιλεῦ, λέ-

4. Παρὼν εἶναι νῦν) Παρέλκει ἀπαγορεύσεως πάντεται, οἷον οὐ-τὸ εἶναι, ἐπισκοπητέον δὲ εἰ ὅμοιον πού' ἂν ἐγὼ ἐμὸν εἶναι πει-τῷ ἐκὼν εἶναι, ἐκεῖ μὴ γὰρ σθεῖεν. V.

bam: verum quod putarem id ipſum utile eſſe ad perſuadendum.

Ant. Ille vero quomodo accipiebat iſtos ſermones? Et noli me celare quidquam. Vellem enim vel maxime affuiſſe, & meis auribus accepiſſe ſingula. Sed tu ne quid praetermiſeris. Neque enim ſane parvum quid eſt, ingenium viri generoſi ſub ipſum vitae finem cognoſcere. Utrum languidus erat & ignavus, an nuſquam inclinatam illam mentis altitudinem ſervavit?

Arch. Nihil ille ſane remiſit. Qui enim? qui ſuaviter ridens, & in ſuperiorem vitam meam ludens, improbabilem me mendaciorum tuorum hiſtrionem diceret.

Ant. Ergo quod diffideret promiſſis, ideo vitam abiecit?

Arch. Non: ſi quidem audire reliqua volueris, non videbitur tibi ſolum diffiſus eſſe. Sed, quando iubes, Rex,

γειν, Μακεδόσι μὲν, εἶπεν, οὐδὲν ἀπώμοτον, οὐδὲ παράδοξον, εἰ Δημοσθένην οὕτω λαμβάνουσιν, ὡς Ἀμφίπολιν, ὡς Ὄλυνθον, ὡς Ὠρωπόν. τοιαῦτα πολλὰ ἔλεγε· καὶ γὰρ οὖν ὑπογραφέας παρεστησάμην, ἵνα σοι τὰ λεχθέντα σώζοιτο. Ἐγὼ μέν τοι, ἔφη, ὦ Ἀρχία, βασάνων, ἢ θανάτου φόβῳ κατ' ἄψιν οὐκ ἂν Ἀντιπάτρῳ γενοίμην. ἀλλ' εἰ ταῦτ' ἀληθεύετε, πολύ μοι μᾶλλον ἔτι φυλακτέον, μὴ τὴν ψυχὴν αὐτὴν παρ' Ἀντιπάτρου δεδωροδοκηκέναι, μηδ' ἢν ἐμαυτὸν ἔταξα, τάξιν λιπὼν τὴν Ἑλληνικὴν, εἰς τὴν Μακεδο-
45 νικὴν μεταβαλέσθαι. Καλὸν γὰρ, ὦ Ἀρχία, εἰ τὰ ζῆν ἐμοὶ Πειραιεὺς αὐτὸς παρέχοι, καὶ τριήρης, ἣν ἐπιδέδωκα, καὶ τεῖχος, καὶ τάφρος τοῖς ἐμοῖς τέλεσιν ἐξειργασμένα, καὶ Φυλὴ Πανδιωνὶς, εἰς ἣν ἐθέλοντης ἐχορήγουν ἐγὼ, καὶ Σόλων, καὶ Δράκων, καὶ παῤῥησία βήματος, καὶ δῆμος ἐλεύθερος, καὶ ψηφίσματα στρατιωτικὰ, καὶ νόμοι τριηραρχικοὶ, καὶ προγόνων ἀρεταὶ, καὶ τρόπαια, καὶ πολιτῶν εὐψυχίαι, τῶν ἐμὲ

dicere, *de Macedonibus*, inquit, *nihil non ſceleris credibile eſt: neque mirum fuerit, ſi Demoſthenem ita capiunt, ut Amphipolin, ut Olynthum, ut Oropum.* Talia dixit multa. Etenim notarios conſtitui, ut dicta tibi ſervarentur. *Tametſi ego*, inquit, *tormentorum aut mortis metu in conſpectum venire Antipatri nolo; ſed ſi vere iſta praedicatis, multo magis etiam mihi cavendum eſt, ne vita ipſa ab Antipatro mihi donata corrumpar, neque relicta acie, in qua ipſe me locavi, Graecanica, in Macedonicam me coniiciam. Praeclarum enim eſſet, Archia, ſi vitam mihi Piraeeus ipſe praeſtaret, & triremis, quam dedi, & moenia & foſſa meis impenſis effecta, & Pandionis tribus, in qua mea ſponte ſumtus in pompam ſacrorum feci, & Solon, & Dracon, & illa tribunalis fiducia, & liber populus, & militaria decreta, & leges trierarchicae, & maiorum virtutes, & tro-*

πολλάκις ἐστεφανωκάτων, καὶ δύναμις Ἑλλήνων, τῶν ὑπ' ἐμοῦ μέχρι νῦν τετηρημένων· εἰ δὲ καὶ βιωτὸν ἐλεηθέντι, ταπεινὸν μὲν, ἀνεκτὸς δ' οὖν ὁ ἔλεος παρὰ τοῖς οἰκείοις, ὧν ἐλυσάμην αἰχμαλώτους, ἢ τοῖς πατράσιν, ὧν συνεξέδωκα τὰς θυγατέρας, ἢ οἷς τοὺς ἐράνους συνδιελυσάμην. Εἰ δέ με μὴ σώζοι νήσων ἀρχὴ, καὶ θάλαττα, παρά γε τουτουὶ Ποσειδῶνος αἰτῶ τὸ σώζεσθαι, καὶ τοῦδε τοῦ βωμοῦ, καὶ τῶν ἱερῶν νόμων. εἰ δὲ Ποσειδῶν, ἔφη, μὴ δύναται φυλάττειν τὴν ἀσυλίαν τοῦ νεὼ, μηδ' ἐπαισχύνεται προδοῦναι Δημοσθένην Ἀρχίᾳ, τεθναίην, οὐδὲ Ἀντίπατρος ἡμῶν ἀντὶ τοῦ θεοῦ κολακευτέος. ἐξῆν μοι φιλτέρους ἔχειν Ἀθηναίων Μακεδόνας, καὶ νῦν μετέχειν τῆς ὑμετέρας τύχης, εἰ μετὰ Καλλιμέδοντος, καὶ Πυθέου, καὶ Δημάδου συνεταττόμην. ἐξῆν γὰρ κἂν ὁπῃοῦν τῆς ψυχῆς μεθαρμόσασθαι, εἰ μὴ τὰς Ἐρεχθέως θυγατέρας καὶ τὸν Κόδρον ἐπῃσχυνόμην· οὔκουν ἠρούμην αὐτομολοῦντι τῷ δαίμονι συμμεταβάλ- 46

pace, & benevolentia civium, qui saepe me coronarunt, & Graecorum potentia, qui huc usque a me servati sunt. Si vero etiam misericordia aliena vivendum, humile id quidem est, sed tolerabilis tamen misericordia a necessariis, quorum redemi captivos, aut patribus, quorum una elocavi filias, aut quos in dissolvendis eranis adiuvi. Si vero servare me non potest insularum imperium & mare, at certe ab hoc Neptuno salutem peto, & ab hoc altari, & sanctis legibus. Si vero nec Neptunus, inquit, praestare potest templo suo sanctitatem, neque pudet illum Archiae prodere Demosthenem, moriar potius, neque Antipatro nos pro Deo adulemur. Licebat mihi amiciores Athenienſibus habere Macedonas, & nunc in fortunae vestrae partem venire, si cum Callimedonte, & Pythea, & Demade coniungere me voluissem. Licebat enim vel sero aliter instituere animum, nisi Erechthei filias vererer & Cadrum. Non igitur velim cum fortuna transfu-

λεσθαι. καλὸν γὰρ πρησφύγετον θάνατος ἐν ἀκινδύνῳ παντὸς αἰσχροῦ γενέσθαι. καὶ νῦν, Ἀρχία, τὸ κατ' ἐμαυτὸν οὐ καταισχυνῶ τὰς Ἀθήνας ἑκὼν δουλείαν ἑλόμενος, ἐντάφιον δὲ τὸ κάλλιστον τὴν ἐλευθερίαν
47 προέμενος. Ἀλλὰ, δίκαιον γὰρ, ἔφη, σοι τῶν τραγῳδιῶν μνημονεύειν, οὐ σεμνὸν τὸ λεχθὲν,

Ἡ δὲ καὶ θνήσκουσ' ὅμως,

Πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμως πεσεῖν·

κόρη καὶ ταῦτα· Δημοσθένης δὲ εὐσχήμονος θανάτου βίον προκρινεῖ ἀσχήμονα, τῶν Ξενοκράτους καὶ Πλάτωνος ὑπὲρ ἀθανασίας λόγων ἐκλαθόμενος; καί τινα πικρότερον ἔλεγε, προαχθεὶς εἰς τοὺς ταῖς τύχαις ἐξυβρίζοντας. ἀλλὰ τί δεῖ λέγειν νῦν ἐμέ; τέλος δ' ἐμοῦ, τὰ μὲν δεομένου, τὰ δ' ἀπειλοῦντος, ἀπαλὴν μοῦσαν στερρᾷ κεραννύντος, Ἐπείσθην ἂν, ἔφη, τούτοις Ἀρχίας ὤν· ἐπεὶ δὲ Δημοσθένης εἰμὶ, συγγίγνωσκέ μοι,

6 Λεχθὲν) Εὐριπίδου ταῦτο περὶ Πολυξένης. G.

ga & ipſe mutare caſtra. Honeſtum enim perfugium mors eſt, ut ab omnis turpitudinis periculo ſimus liberi. Et nunc, Archia, quantum in me eſt, non afficiam turpitudine Athenas, ſervitute ultro eligenda, abiiciendaque libertate, pulcherrimo ferali amiculo. Verum, inquit, *fas enim eſt Tragoediarum apud te meminiſſe, nonne praeclarum eſt illud dictum:*

At illa dum moritur, tamen
Multa cavet cura, decenter ut cadat.

Haec puella: & Demoſthenes honeſta morte vitam turpem potiorem habebit, Xenocratis & Platonis de immortalitate librorum oblitus? Et proiectus ultra, amarius quaedam dixit in eos, qui a fortuna inſoleſcunt. Sed quid ea nunc dicere opus eſt? Tandem vero me preces partim, partim minas adhibente, & mollem Muſam illa rigida miſcente, *Moverer*, inquit, *hiſce, Archias ſi eſſem. Quandoquidem vero ſum Demo-*

ὦ δαιμόνιε, μὴ πεφυκάτι κακῷ γενέσθαι. Τότε δὴ 48
τότε πρὸς βίαν αὐτὸν ἀποσπᾶν διενοούμην· ὅθ' ὡς ἤσθε-
το, δῆλος ἦν καταγελῶν, καὶ τὸν θεὸν προσβλέψας,
Ἔοικεν Ἀρχίας, εἶπεν, ὅπλα μόνα, καὶ τριήρεις, καὶ
τείχη, καὶ στρατόπεδα, δυνάμεις εἶναι καὶ κρησφύγε-
τα ταῖς ἀνθρωπίναις ψυχαῖς ὑπολαμβάνειν· τῆς δ'
ἐμῆς παρασκευῆς καταφρονεῖν, ἣν οὐκ ἂν ἐλέγξειαν
Ἰλλυριοὶ, καὶ Τριβαλλοὶ, καὶ Μακεδόνες, ὀχυρωτέραν
ἢ ξύλινόν ποτε τεῖχος ἡμῖν, ὃ θεὸς ἀνεῖλεν ἀπόρθητον
εἶναι· μεθ' ἧς ἂν τῆς προνοίας, ἀδεῶς μὲν ἐπολιτευσά-
μην, ἀδεὲς δέ μοι τὸ κατὰ Μακεδόνων θάρσος· ἐμέλη-
σε δ' οὐδὲν οὐκ Εὐκτήμονος, οὐκ Ἀριστογείτονος, οὐ
Πυθέου, καὶ Καλλιμέδοντος, οὐ Φιλίππου τότε, οὐ
τὰ νῦν Ἀρχίου. Ταῦτ' εἰπὼν, μὴ προσάγαγέ μοι τὴν 49
χεῖρα, ἔφη· τὸ κατ' ἐμὲ γὰρ, οὐδὲν παράνομον ὁ νεὼς
πείσεται· τὸν δὲ θεὸν προσειπὼν, ἑκὼν εἶμαι. κἀγὼ

sthenes, ignosce mihi, o noster, quem natura non fingit ad ignaviam. Tum sane tum vi illum detrahere *ab altari* cogitabam. At ille cum sentiret, aperte ridebat, & Deum adspiciens, *Videtur*, inquit, *putare Archias, arma sola, & triremes, & moenia, & exercitus, copias esse, & refugia humanis animis; meum autem apparatum contemnere: quem tamen non redarguant Illyrii, & Triballi, & Macedones, ipso illo muro ligneo firmiorem, quem respondit quondam Deus vastari non posse; qua quidem providentia sine metu versatus sum in republica, metusque omnis expers mihi fuit contra Macedonas audacia, neque movit me Eucletemon, neque Aristogiton, nec Pytheas & Callimedon, nec Philippus tum, neque nunc Archias.* Haec ubi dixerat, *Noli*, inquit, *manum mihi inicere; quantum enim in me est, nulla fiat huic sacro iniuria: sed Deo adorato sponte sequar.* Atque ego

μὲν ἦν ἐπὶ τῆς ἐλπίδος ταύτης· καὶ τὴν χεῖρα τῷ στόματι προσαγαγόντος, οὐδὲν ἀλλ' ἢ προσκυνεῖν ὑπελάμβανον.

ANT. Τὸ δὲ τί δή ποτε ἦν;

ΑΡΧ. Ὕστερον βασάνοις θεραπαίνης ἐφωράσαμεν, πάλαι φάρμακον αὐτῷ τεταμιεῦσθαι, λύσει ψυχῆς ἀπὸ σώματος ἐλευθερίαν κτώμενον. οὐ γὰρ οὖν ἔφθασεν ὑπερβὰς τὸν οὐδὸν τοῦ νεώ· καὶ πρὸς ἐμὲ βλέψας, Ἄγε δὴ τοῦτον, ἔφη, πρὸς Ἀντίπατρον· Δημοσθένην δὲ οὐκ ἄξεις, οὐ, μὰ τούς. . . . καίμοὶ μὲν ἐφαίνετο προσθήσειν τοὺς ἐν Μαραθῶνι πεπτωκότας. Ὁ δὲ χαίρειν εἰπὼν, ἀπέπτη. τοῦτό σοι τὸ τέλος, ὦ βασιλεῦ, τῆς Δημοσθένους πολιορκίας κομίζειν ἔχω.

ANT. Δημοσθένους γε καὶ ταῦτα, ὦ Ἀρχία. βαβαὶ τῆς ἀηττήτου ψυχῆς, καὶ μακαρίας, ὡς ἀνδρείαν μὲν αὐτοῦ τὸ λῆμα, πολιτικὴ δὲ πρόνοια, μετὰ χεῖρα

in ſpe hac eram, illoque manum ori admovente nihil aliud, quam adorare virum, putabam.

Ant. Quid ergo illud erat?

Arch. Poſtea tormentis ab ancilla expreſſimus, olim repoſitum illi fuiſſe venenum, quod abſolvenda a corpore anima libertatem ipſi pararet. Vix enim limen templi egreſſus fuerat, cum, *Duc ſane hoc*, inquit, *ad Antipatrum; Demoſthenem vero non duces. Per ego illos.*... Et videbatur mihi adiecturus, *qui Marathone ceciderunt.* At *Valete!* cum dixiſſet, evolavit. Hunc tibi, Rex, finem obſeſſi expugnatique Demoſthenis poſſum referre.

Ant. Demoſthenis & iſta, Archia. Hem invictam animam & beatam! quam forte viri propoſitum, quam civilis providentia, in manu *ſemper* pignus certiſſimum li-

τὸ πιστὸν τῆς ἐλευθερίας ἔχειν· ἀλλ' ὁ μὲν οἴχεται, βίον ἔξων τὸν ἐν Μακάρων νήσοις ἡρώων λεγόμενον, ἢ τὰς εἰς οὐρανὸν ψυχῶν νομιζομένας ὁδοὺς, ὀπαδὸς τις ὢν μείμων ἑσόμενος Ἐλευθερίου Διός· τὸ σῶμα δ' ἡμεῖς εἰς Ἀθήνας ἀποπέμψομεν, κάλλιον ἀνάθημα τῇ γῇ τῶν ἐν Μαραθῶνι πεπτωκότων.

6 Ναίμων) Ἀρχίας. V.

bertatis habere. At ille quidem discessit, vitam habiturus in beatorum insulis, quae Heroum dicitur, vel vias, quae putantur animarum in coelum, sectator Daemon Liberatoris Iovis. Corpus vero nos Athenas mittemus, donarium regioni illi, iis ipsis, qui ad Marathonem cecidere, praestantius.

ΘΕΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ.

ΖΗΝ, ΕΡΜΗΣ, ΚΑΙ ΜΩΜΟΣ.

1 ΖΕΤΣ. Μηκετι ταραττέσθε, ὦ θεοὶ, μηδὲ κατὰ γωνίας συστρεφόμενοι, πρὸς οὓς ἀλλήλοις κοινολογεῖσθε, ἀγανακτοῦντες, εἰ πολλοὶ ἀνάξιοι μετέχουσιν ἡμῖν τοῦ συμποσίου. ἀλλ' ἐπείπερ ἀποδέδοται περὶ τούτων ἐκκλησία, λεγέτω ἕκαστος ἐς τὸ φανερὸν τὰ δοκοῦντά οἱ, καὶ κατηγορείτω. σὺ δὲ κήρυττε, ὦ Ἑρμῆ, τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ τοῦ νόμου.

ΕΡΜ. Ἄκουε, σίγα, τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν τελείων θεῶν, οἷς ἔξεστιν; ἡ δὲ σκέψις περὶ τῶν μετοίκων καὶ ξένων.

3 Μηκέτι ταραττέσθε) Ἀντὶ τοῦ· ὑπ' ὀδύνας γογγύζετε. ταράττεσθαι γὰρ τὸ γογγύζειν. V.

11 Οἷς ἔξεστιν) Τὰ, εἷς ἐφέπεται, διὰ τὰς θηλείας καὶ τὸν ἑρμα. οὐ γὰρ ἔξω θηλείας δημιουργῶν. V.

DEORUM COMITIA.

IUPPITER, MERCURIUS, ET MOMUS.

Iup. NOLITE amplius muſſare, Dii, neque collecti in angulos ad aurem alter alterius miſcere ſermones, & aegre ferre, ſi indigni multi convivio noſtro interſunt: ſed quandoquidem concio de his data eſt, aperte dicat unuſquiſque, quid ſibi videatur, & accuſet. Tu vero, Mercuri, legitimum praeconium peragito.

Merc. Audi: tace. Quis vult concionari claſſicorum Deorum, quibus ius eſt? Quaeſtio de Inquilinis & Peregrinis.

ΜΩΜ. Ἐγὼ ὁ Μῶμος, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι ἐπιτρέψειας εἰπεῖν.

ΖΕΥΣ. Τὸ κήρυγμα ἤδη ἐφίησιν· ὥστε οὐδὲν ἐμοῦ δέησῃ.

ΜΩΜ. Φημὶ τοίνυν δεινὰ ποιεῖν ἐνίους ἡμῶν, οἷς οὐκ ἀπόχρη θεοὺς ἐξ ἀνθρώπων αὐτοὺς γεγενῆσθαι, ἀλλ', εἰ μὴ καὶ τοὺς ἀκολούθους, καὶ θεράποντας αὐτῶν ἰσοτίμους ἡμῖν ἀποφαίνουσιν, οὐδὲν μέγα, οὐδὲ νεανικὸν εἶναι δοκοῦσιν εἰργάσασθαι. ἀξιῶ δὲ, ὦ Ζεῦ, μετὰ παῤῥησίας μοι δοῦναι εἰπεῖν· οὐδὲ γὰρ ἂν ἄλλως δυναίμην· ἀλλὰ πάντες με ἴσασιν ὡς ἐλεύθερός εἰμι τὴν γλῶτταν, καὶ οὐδὲν ἂν κατασιωπήσαιμι τῶν οὐ καλῶς γιγνομένων. διελέγχω γὰρ ἅπαντα, καὶ λέγω τὰ δοκοῦντά μοι ἐς τὸ φανερὸν, οὔτε δεδιώς τινα, οὔτε ὑπ' αἰδοῦς ἐπικαλύπτων τὴν γνώμην· ὥστε καὶ ἐπαχθὴς δοκῶ τοῖς πολλοῖς, καὶ συκοφαντικὸς τὴν φύσιν, δημό-

Mom. Ego Momus, ſi mihi permiſeris, Iuppiter, volo dicere.

Iup. Praeconium tibi hoc iam permittit: itaque me [*meo permiſſu*] nihil opus habebis.

Mom. Aio igitur, intolerabiliter ſe gerere quoſdam noſtrûm, quibus non ſatis eſt Deos ex hominibus ipſos eſſe factos; ſed niſi ſuos etiam pediſſequos atque famulos in aequo nobiſcum faſtigio conſtituerint, nihil ſibi magnifice, nihil fortiter feciſſe videntur. Peto autem a te, Iuppiter, ut libere mihi dicere per te liceat. Neque enim alia lege poſſim, cum ſciant omnes, quam liber ſim lingua, quam nihil eorum, quae contra quam decet fiunt, reticere ſoleam. Redarguo enim omnia, quaeque mihi videntur aperte profero, neque meruens quemquam, neque meam prae pudore ſententiam occultans, adeo quidem, ut etiam moleſtus pleriſque videar, & calumniatorio ingenio; pu-

σιός τις κατήγορος ὑπ' αὐτῶν ἐπονομαζόμενος. πλὴν ἀλλ' ἐπείπερ ἔξεστι, καὶ κεκήρυκται, καὶ σὺ, ὦ Ζεῦ, δίδως μετ' ἐξουσίας εἰπεῖν, οὐδὲν ὑποστειλάμενος ἐρῶ.

3 Πολλοὶ γὰρ, φημὶ, οὐκ ἀγαπῶντες ὅτι αὐτοὶ μετέχουσι τῶν αὐτῶν ἡμῖν ξυνεδρίων, καὶ εὐωχοῦνται ἐπίσης, καὶ ταῦτα θνητοὶ ἐξ ἡμισείας ὄντες, ἔτι καὶ τοὺς ὑπηρέτας, καὶ θιασώτας τοὺς αὐτῶν ἀνήγαγον ἐς τὸν οὐρανὸν, καὶ παρενέγραψαν. καὶ νῦν ἐπίσης διανομάς τε νέμονται, καὶ θυσιῶν μετέχουσιν, οὐδὲ καταβαλόντες ἡμῖν τὸ μετοίκιον.

ΖΕΥΣ. Μηδὲν αἰνιγματωδῶς, ὦ Μῶμε, ἀλλὰ σαφῶς καὶ διαῤῥήδην λέγε, προστιθεὶς καὶ τοὔνομα. νῦν γὰρ ἐς τὸ μέσον ἀπέῤῥιπταί σοι ὁ λόγος, ὡς πολλοὺς εἰκάζειν καὶ ἐφαρμόζειν ἄλλοτε ἄλλον τοῖς λεγομένοις. χρὴ δὲ παῤῥησιαστὴν ὄντα, μηδὲν ὀκνεῖν λέγειν.

blicus quidam accuſator ab iis *propterea* dictus. Verumtamen, quandoquidem licet, & praeconio editum eſt, & tu das, Iuppiter, orandi cum auctoritate facultatem, ſine metu dicam. Multi nimirum, *inquam*, non contenti, noſtri ſe confeſſus factos eſſe participes, & aequo nobiſcum iure epulari, idque cum ex altera parte mortales ſint, ſuos inſuper miniſtros & ſui chori ſodales eduxere in coelum, & furtim in album retulerunt, qui nunc aequaliter & de viſcerationibus partem & de ſacrificiis accipiunt, ne tributum quidem incolatus nobis ſolventes.

Iup. Noli quidquam obſcura ſignificatione, Mome, dicere: ſed diſerte, & verbis propriis eloquere, adiecto etiam nomine. Nunc enim in medium tibi proiecta oratio eſt, ut coniiciant multi, & alias alium tuis dictis accommodent. Oporter autem te, qui libertatem in dicendo profitearis, nihil dubitare dicere.

ΜΩΜ. Εὖγε, ὦ Ζεῦ, ὅτι καὶ παροτρύνεις με πρὸς 4
τὴν παρρησίαν, ποιεῖς γὰρ τοῦτο βασιλικὸν, ὡς ἀληθῶς, καὶ μεγαλόφρον, ὥστε ἐρῶ καὶ τοὔνομα. ὁ γάρτοι γενναιότατος Διόνυσος, ἡμιάνθρωπος ὢν, οὐδὲ Ἕλλην μητρόθεν, ἀλλὰ Συροφοίνικός τινος ἐμπόρου, τοῦ Κάδμου, θυγατριδοῦς, ἐπείπερ ἠξιώθη τῆς ἀθανασίας, οἷος μὲν αὐτός ἐστιν, οὐ λέγω, οὔτε τὴν μίτραν, οὔτε τὴν μέθην, οὔτε τὸ βάδισμα. πάντες γάρ, οἶμαι, ὁρᾶτε ὡς θῆλυς καὶ γυναικεῖος τὴν φύσιν, ἡμιμανὴς, ἀκράτου ἕωθεν ἀποπνέων. ὁ δὲ καὶ ὅλην φρατρίαν εἰσεποίησεν ἡμῖν, καὶ τὸν χορὸν ἐπαγόμενος πάρεστι, καὶ θεοὺς ἀπέφηνε, τὸν Πᾶνα, καὶ τὸν Σειληνὸν, καὶ Σατύρους, ἀγροίκους τινὰς, καὶ αἰπόλους τοὺς πολλοὺς, σκιρτητικοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλοκότους· ὧν ὁ μὲν κέρατα ἔχων, καὶ ὅσον ἐξ ἡμισείας ἐς τὸ κάτω αἰγὶ ἐοικὼς, καὶ γένειον βαθὺ καθειμένος, ὀλίγον

7 Οὔτε τὴν μίτραν) Μίτρα ὁ γυναικεῖος τῆς κεφαλῆς ἀναδεσμός· λέγεται δὲ μίτρα καὶ πραγματρία. Διός τις ὅπλισις ἀλυσιδωτὴ, τῶν περὶ τοῦ ἤτρου φυλακή τις καὶ ἀσφάλεια. V.

Mom. Praeclare ſane, Iuppiter, *facis*, cum ad dicendi me libertatem incitas: regie iſtuc profecto facis & magno animo. Itaque nomen etiam dicam. Nempe praeclarus ille Bacchus, ſemihomo, ne Graecus quidem materno genere, ſed vectoris Syrophoenicis, Cadmi, ex filia nepos, poſtquam immortalitate dignatus eſt, qualis ipſe ſit, non dico, neque ob mitram, neque ebrietatis cauſa, neque ob inceſſum. Omnes enim, puto, videtis, quam muliebris ſit & effeminatus natura, ſemifurioſus, merum a ſummo inde mane redolens. At ille tota nos tribu auxit, & ſuum ſecum chorum adducens adeſt, Deoſque fecit Panа & Silenum, & Satyros, ruſticos & caprarios pleroſque, laſcivos, aliena figura, homines: quorum unus corniger, & ex dimidia inferiori parte capro ſimilis, barbam demittens

RICE LIBRARY,
Georgetown College, D. C.

τράγου διαφέρων ἐστίν· ὁ δὲ Φαλακρὸς γέρων, σιμὸς τὴν ῥῖνα, ἐπὶ ὄνου τὰ πολλὰ ὀχούμενος, Λυδὸς οὗτος· οἱ δὲ Σάτυροι, ὀξεῖς τὰ ὦτα, καὶ αὐτοὶ φαλακροὶ, κεράστα, οἷα τοῖς ἄρτι γεννηθεῖσιν ἐρίφοις τὰ κέρατα ὑποφύεται, Φρύγες τινὲς ὄντες. ἔχουσι δὲ καὶ οὐρὰς ἅπαντες. ὁρᾶτε οἵους ἡμῖν θεοὺς ποιεῖ ὁ γεννάδας; Εἶτα θαυμάζομεν, εἰ καταφρονοῦσιν ἡμῶν οἱ ἄνθρωποι, ὁρῶντες οὕτω γελοίους θεοὺς καὶ τερατίους; ἐῶ γὰρ λέγειν, ὅτι καὶ δύω γυναῖκας ἀνήγαγε, τὴν μὲν ἐρωμένην οὖσαν αὐτοῦ, τὴν Ἀριάδνην, ἧς καὶ τὸν στέφανον ἐγκατέλεξε τῷ τῶν ἀστέρων χορῷ· τὴν δὲ Ἰκαρίου τοῦ

1 Ὁ δὲ φαλακρὸς) Τὸν Σιληνὸν λέγει. V.

11 Τὸν δὲ Ἰκαρίου τοῦ γεωργοῦ) Ὁ Ἰκάριος οὗτος Ἀθηναῖος ἐγεγόνει γεωργός· τοῦτῳ φασὶν τὸν Διόνυσον δοῦναι τὸ κλῆμα πρῶτον, ἀφ' οὗ ἐκαρία ἡ πρώτη ἄμπελος ὠνομάσθη, καὶ ἡ χάρα ἣ ἐνεγκοῦσα τὸ φυτόν. οὗτος ὁ Ἰκάριος ἔδωκε ποιμέσι τοῦ καρποῦ πιεῖν Ἀττικοῖς, οἳ πίοντες νομίσαντας τοὺς λοιποὺς, ὅτι τεθνήκεισιν οἱ βαθεῖ τῷ ὕπνῳ διὰ τὴν οἰνοποσίαν κατασχεθέντες, ἀποκτεῖναι τὸν Ἰκάριον, νομίσαντας Φαρμάκων δεδωκέναι οὐ μόνον τοῖς καθεύδουσιν, ἀλλὰ δὲ καὶ τοῖς ἐγρηγορόσι καὶ τῇ μέθῃ βακχεύουσι μανίας ἐμποιητικόν· οὕτω μὲν οὖν τὸν Ἰκάριον ἀποθανεῖν. ἐπεὶ δὲ κατέστησαν ἀπὸ τῆς μέθης, τὸν Διόνυσον χόλον αὐτοῖς ἐμβαλεῖν τοιόνδε. ἐλθὼν γὰρ πρὸς αὐτοὺς ἐν σχήματι ὡραίου παιδὸς, ἐξέμηνεν αὐτοὺς πρὸς ὁρμὴν μίξεως. καὶ δὴ ἐπιβουλεύειν αὐτὸν διαφθεῖραι. ἀλλ' ὁ μὲν εὐθὺς ἀφανὴς ἐγεγόνει. οἱ δὲ, ἅτε δὴ ἐκείνου ὑποσχομένου τὸ καθ' ὁρμὴν αὐτοῖς ἔξειν ἐκτελέσαι, ἁρμήσασαν ἄχρι κινήσεως. καὶ δὴ μεμενηκέσαν οὕτως ἀεὶ ἐκ τῆς ὀργῆς Διονύσου, ἀκατάπαυστον τὴν ὀργὴν ἔχοντες. ἐφ' οἷς ἐξιλασάμενοι τὸν Διόνυσον, τοιαῦτα κατὰ χρησμὸν πεποιηκότες πλείονα σχήματα, καὶ ἀνθ' ἑαυτῶν ἀναβάντες ἐπαίσαντο τῆς μανίας. V.

longam, parum a capro differt; alter calvus senex, simis naribus, asino plerumque vectus: iste Lydus est. Satyri autem acutis auribus, calvi ipsi quoque, cornibus praediti, qualia haedis recens natis subnascuntur: hi Phryges. Caudas habent universi. Vide, quales nobis praeclarus iste Deos faciat? Deinde admiramur, si contemnunt nos homines, cum videant ridiculos adeo Deos ac portentosos. Mitto dicere, quod duas etiam mulieres huc eduxit, amasiam alteram suam Ariadnen, cuius etiam coronam side-

γεωργοῦ θυγατέρα. καὶ ὃ πάντων γελοιότατον, ὦ θεοὶ, καὶ τὸν κύνα τῆς Ἠριγόνης, καὶ τοῦτον ἀνήγαγεν, ὡς μὴ ἀνιῷτο ἡ παῖς, εἰ μὴ ἔξει ἐν τῷ οὐρανῷ τὸ ξύνηθες ἐκεῖνο, καὶ ὅπερ ἠγάπα κυνίδιον. ταῦτα οὐχ ὕβρις ὑμῖν δοκεῖ, καὶ παροινία, καὶ γέλως; ἀκούσατε δ' οὖν καὶ ἄλλους.

ΖΕΥΣ. Μηδὲν, ὦ Μῶμε, εἴπῃς, μήτε περὶ Ἀσκληπιοῦ, μήτε περὶ Ἡρακλέους· ὁρῶ γὰρ οἱ Φέρῃ τῷ λόγῳ. οὗτοι γὰρ, ὁ μὲν αὐτῶν ἰᾶται, καὶ ἀνίστησιν ἐκ τῶν νόσων, καὶ ἔστι πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων· ὁδὶ Ἡρακλῆς, υἱὸς ὢν ἐμὸς, οὐκ ὀλίγων πόνων ἐπρίατο τὴν ἀθανασίαν, ὥστε μὴ κατηχόρει αὐτῶν. 6

ΜΩΜ. Σιωπήσομαι διὰ σὲ, ὦ Ζεῦ, πολλὰ εἰπεῖν ἔχων. καίτοι εἰ μηδὲν ἄλλο, ἔτι τὰ σημεῖα ἔχουσι τοῦ πυρός. εἰ δὲ ἐξῆν καὶ πρὸς αὐτὸν σε τῇ παῤῥησίᾳ χρῆσθαι, πολλὰ ἂν εἶχον εἰπεῖν.

rum choro inſerui, alteram Icarii ruſtici filiam: & quod omnium maxime, Dii, ridiculum eſt, etiam canem huius Erigones ipſum huc eduxit, ne deſiderio maceretur puella, ſi non habeat in coelo, familiarem ſibi illam dilectamque caniculam. Haec nonne contumelia vobis videtur, & ebrioſa inſania, & riſus? Audite vero etiam alios.

Iup. Ne quid dixeris, Mome, neque de Aeſculapio, neque de Hercule: video enim, quorſum ferat te orationis impetus. Hi etenim, alter ſanat, & ex morbis excitat, complureſque unus dignitate exaequat: hic vero meus filius Hercules laboribus non paucis immortalitatem ſibi paravit. Hos igitur accuſare noli.

Mom. Tua, Iuppiter, cauſa tacebo, multa dicere cum habeam. Certe ſi nihil aliud, ignis adhuc habent veſtigia. Si vero liceat adverſus ipſum te libere loqui, multa ſunt, quae dicam.

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν πρὸς ἐμὲ ἔξεστι μάλιστα. μῶν δ' οὖν κἀμὲ ξενίας διώκεις;

ΜΩΜ. Ἐν Κρήτῃ μὲν οὐ μόνον τοῦτο ἀκοῦσαί ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι περὶ σοῦ λέγουσι, καὶ τάφον ἐπιδεικνύουσιν· ἐγὼ δὲ οὔτε ἐκείνοις πείθομαι, οὔτε Ἀχαιῶν Αἰγιεῦσιν, ὑποβολιμαῖόν σε εἶναι φάσκουσιν. Ἃ δὲ μάλιστα ἐλεγχθῆναι δεῖν ἡγοῦμαι, ταῦτα ἐρῶ. τὴν γάρτοι ἀρχὴν τῶν τοιούτων παρανομημάτων, καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ νοθευθῆναι ἡμῶν τὸ ξυνέδριον, σὺ, ὦ Ζεῦ, παρέσχες, θνηταῖς ἐπιμιγνύμενος, καὶ κατιὼν παρ' αὐτὰς, ἐν ἄλλοτε ἄλλῳ σχήματι· ὥστε ἡμᾶς δεδιέναι, μή σε καταθύσῃ τις ξυλλαβὼν, ὁπότ' ἂν ταῦρος ᾖς, ἢ τῶν χρυσοχόων τις κατεργάσηται χρυσὸν ὄντα, καὶ ἀντὶ Διὸς,

5 Οὔτε Ἀχαιῶν Αἰγιεῦσιν) Αἴγιον καὶ Ἕλικη καὶ Βούρα καὶ Ῥύπαι καὶ Πάτραι πόλεις εἰσὶ Πελοποννήσου. Πάτραι μὲν μικρὸν πρὸ τοῦ Κρισαίου κόλπου κασαντικρὺ τῶν Ἐχινάδων νήσων, ὡς πρὸς τὴν ἑῴαν· αἱ δὲ λοιπαὶ παραθαλάσσιαι, τῆς ἐπὶ Κόρινθον φερούσης. Ἕλικης δὲ καὶ τὰ ἐρειπιά ἐστιν ἰδεῖν παρὰ τὴν αἰγιαλόν· αὕτη δὲ πᾶσα ἡ πόλις ὑποβρύχιός ἐστι τῇ θαλάσσῃ, σεισμῷ πάλαι τοῦτο παθοῦσα. V.

Iup. Quin adversus me vel maxime licet: num igitur me quoque peregrinitatis postulas?

Mom. In Creta quidem non hoc solum audire est, sed aliud etiam quiddam de te dicunt, & sepulcrum ostendunt. Ego vero neque illis fidem habeo, neque Achivis Aegiensibus, suppositicium te dicentibus. Ceterum quae maxime arguenda arbitror, ea dicam. Etenim principium violatarum hoc modo legum, & causam, quod tot spurios hic noster confessus habet, tute, Iuppiter, praebuisti, mortalibus te feminis miscens, atque ad illas nunc hac, nunc alia forma descendens, adeo ut metueremus, ne quis te comprehensum, taurus cum esses, mactaret, aut auri flatorum aliquis, cum esses aurum, elaboraret, & pro

ἢ ὅρμος, ἢ ψέλλιον, ἢ ἐλλόβιον ἡμῖν γένῃ. πλὴν ἀλλὰ ἐμπέπληκάς γε τὸν οὐρανὸν τῶν ἡμιθέων τούτων· οὐ γὰρ ἂν ἄλλως εἴποιμι. καὶ τὸ πρᾶγμα γελοιότατόν ἐστιν, ὁπότ' ἄν τις ἄφνω ἀκούσῃ ὅτι ὁ Ἡρακλῆς μὲν θεὸς ἀπεδείχθη· ὁ δὲ Εὐρυσθεὺς, ὃς ἐπέταττεν αὐτῷ, τέθνηκε, καὶ πλησίον Ἡρακλέους νεὼς, οἰκέτου ὄντος, καὶ Εὐρυσθέως τάφος, τοῦ δεσπότου αὐτοῦ. καὶ πάλιν ἐν Θήβαις Διόνυσος μὲν θεός· οἰὸ[1] ἀνεψιοὶ αὐτοῦ, ὁ Πενθεὺς, καὶ ὁ Ἀκταίων, καὶ ὁ Λέαρχος, ἀνθρώπων ἁπάντων κακοδαιμονέστατοι. Ἀφ' οὗ δὲ ἅπαξ σὺ, ὦ 8
Ζεῦ, ἀνέῳξας τοῖς τοιούτοις τὰς θύρας, καὶ ἐπὶ τὰς θνητὰς ἐτράπου, ἅπαντες μεμίμηνταί σε· καὶ οὐχὶ ἄῤῥενες μόνον, ἀλλ', ὅπερ αἴσχιστον, καὶ αἱ θήλειαι θεαί. τίς γὰρ οὐκ οἶδε τὸν Ἀγχίσην, καὶ τὸν Τιθωνὸν, καὶ τὸν Ἐνδυμίωνα, καὶ τὸν Ἰασίωνα, καὶ τοὺς ἄλλους;

1 Ἢ ἐλλέβιον ὑμῖν γένῃ) Ἐλλέβιον, τὰ ἐνάντιον παρὰ τὸ ἐυέρεσθαι τοῖς τῶν ὠτῶν λοβοῖς. V.

Iove aut monile nobis, aut armilla, aut inauris fieres. Insuper vero coelum nobis semideis istis oppleviſti: neque enim aliter possum dicere. Et ridicula res est, si quis subito audiat, Herculem Deum esse factum; Eurysthea vero, qui sub imperio illum habuit, esse mortuum: & propinqua sibi esse aedem Herculis, qui servus fuerat, & Eurysthei sepulcrum, qui fuerat illius dominus. Et rursus Thebis Bacchus Deus est: at consobrini illius Pentheus, & Actaeon, & Learchus, hominum omnium infelicissimi. Ex quo vero tempore semel tu, Iuppiter, fores aperuisti talibus, conversus ad mortales feminas, imitati te sunt universi, idque non mares solum, sed, quod turpissimum est, etiam Deae feminae. Quis enim ignorat Anchisen, & Tithonum, & Endymionem, & Iasionem, & reliquos?

ὥστε ταῦτα μὲν ἐάσειν μοι δοκῶ· μακρὸν γὰρ ἂν τὸ διελέγχειν γένοιτο.

ΖΕΥΣ. Μηδὲν περὶ τοῦ Γανυμήδους, ὦ Μῶμε, εἴπῃς· χαλεπαινῶ γάρ, εἰ λυπήσεις τὸ μειράκιον, ὀνειδίσας ἐς τὸ γένος.

ΜΩΜ. Οὐκοῦν μηδὲ περὶ τοῦ ἀετοῦ εἴπω, ὅτι καὶ οὗτος ἐν τῷ οὐρανῷ ἐστιν, ἐπὶ τοῦ βασιλείου σκήπτρου καθεζόμενος, καὶ μονονουχὶ ἐπὶ τὴν κεφαλήν σου νεοτ-
9 τεύων, θεὸς εἶναι δοκῶν; Ἢ καὶ τοῦτον τοῦ Γανυμήδους ἕνεκα ἐάσομεν; ἀλλ' ὁ Ἄττις γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύβας, καὶ ὁ Σαβάζιος, πόθεν ἡμῖν ἐπεισεκυκλήθησαν οὗτοι, ἢ ὁ Μίθρης ἐκεῖνος ὁ Μῆδος, ὁ τὸν κάνδυν, καὶ τὴν τιάραν, οὐδὲ ἑλληνίζων τῇ φωνῇ ὥστε οὐδ' ἢν προπίῃ τις, ξυνίησι; τοιγαροῦν οἱ Σκύθαι καὶ οἱ Γέται ταῦτα ὁρῶντες αὐτῶν, μακρὰ ἡμῖν χαίρειν εἰπόντες, αὐτοὶ ἀπαθανατίζουσι, καὶ θεοὺς χειροτονοῦσιν, οὓς ἂν ἐθελήσωσι, τὸν αὐτὸν τρόπον, ὅπερ καὶ Ζάμολξις,

Itaque haec miſſurus mihi videor: longum enim fuerit *omnia* reprehendere.

Iup. Ne quid de Ganymede dicas, Mome: irate enim feram, ſi dolore adoleſcentulum affeceris in genus illius aliquid dicens.

Mom. Ergo neque de aquila dicam, quod & ipſa in coelo eſt, in regio ſceptro ſedens, & tantum non tuo in capite nidum ſibi faciens, ut Deus videatur. An hanc etiam Ganymedis cauſa miſſam faciemus? Verum Attis ſane, Iuppiter, & Corybas, & Sabazius, unde hi nobis intro vocati ſunt? aut Medus ille Mithres cum candye & tiara, qui neque ſonare Graeca poſſit: ita neque ſi quis illi propinet, intelligit. Proinde Scythae ac Getae haec illorum videntes, longum nobis valere iuſſis, immortalitate ipſi donant, & Deos, quoſcunque voluerint, ſuis ſuffragiis con-

δοῦλος ὢν, παρενεγράφη, οὐκ οἶδ' ὅπως διαλαθών. Καίτοι ταῦτα πάντα, ὦ θεοὶ, μέτρια· σὺ δὲ, ὦ κυνοπρόσωπε, καὶ σινδόσιν ἐσταλμένε Αἰγύπτιε, τίς εἶ, ὦ βέλτιστε, ἢ πῶς ἀξιοῖς θεὸς εἶναι ὑλακτῶν; τί δὲ βουλόμενος καὶ ὁ Μεμφίτης οὗτος ταῦρος, ὁ ποικίλος, προσκυνεῖται, καὶ χρᾷ, καὶ προφήτας ἔχει; αἰσχύνομαι δὲ ἴβιδας καὶ πιθήκους εἰπεῖν, καὶ τράγους, καὶ ἄλλα πολλῷ γελοιότερα, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐξ Αἰγύπτου παραβυσθέντα ἐς τὸν οὐρανὸν, ἃ ὑμεῖς, ὦ θεοὶ, πῶς ἀνέχεσθε ὁρῶντες ἐπίσης, ἢ καὶ μᾶλλον ὑμῶν προσκυνούμενα; ἢ σὺ, ὦ Ζεῦ, πῶς φέρεις, ἐπειδὰν κριοῦ κέρατα φύσωσί σοι;

ΖΕΥΣ. Αἰσχρὰ ὡς ἀληθῶς ταῦτα φῂς τὰ περὶ τῶν Αἰγυπτίων· ὅμως δ' οὖν, ὦ Μῶμε, τὰ πολλὰ αὐτῶν αἰνίγματά ἐστι, καὶ οὐ πάνυ χρὴ καταγελᾶν ἀμύητον ὄντα.

ΜΩΜ. Πάνυ γοῦν μυστηρίων, ὦ Ζεῦ, δεῖ ἡμῖν,

stituunt, eodem modo, quo Zamolxis etiam, ſervus cum eſſet, in album, neſcio quomodo, deliteſcens irrepſit. Quamquam, Dii, modica ſunt iſta omnia. Tu vero iſte cum canino roſtro, involute ſindonibus Aegyptie, quis es, vir bone, aut quomodo, latrator, Deus eſſe poſtulas? Quid vero ſibi vult Memphiticus iſte taurus, ille maculoſus, quod adoratur, & oracula fundit, & habet prophetas? Pudet vero ibides & ſimias dicere, & capros, & alia magis etiam ridicula, in coelum, neſcio quomodo, intruſa ex Aegypto, quae quomodo, Dii, ſuſtinetis, cum aequaliter, vel magis etiam, quam vos, coli videatis? Aut tu quemadmodum fers, Iuppiter, cum arietis tibi cornua producunt?

Iup. Turpiſſima ſane iſta nobis narras de Aegyptiis. Attamen pleraque illorum, Mome, ſunt aenigmata, neque omnino deridenda a non initiato.

Mom. Omnino ergo myſteriis nobis, Iuppiter, opus eſt,

ὡς εἰδέναι θεοὺς μὲν τοὺς θεούς· κυνοκεφάλους δὲ τοὺς κυνοκεφάλους.

ΖΕΤΣ. Ἔα, φημὶ, τὰ περὶ τῶν Αἰγυπτίων· ἄλλοτε γὰρ περὶ τούτων ἐπισκεψόμεθα ἐπὶ σχολῆς. σὺ δὲ τοὺς ἄλλους λέγε.

12 ΜΩΜ. Τὸν Τροφώνιον, ὦ Ζεῦ, καὶ ὃ μάλιστά με ἀπαπυίγει τὸν Ἀμφίλοχον, ὃς ἐναγοῦς ἀνθρώπου καὶ μητραλοίου υἱὸς ὢν, θεσπιῳδεῖ ὁ γενναῖος ἐν Κιλικίᾳ, ψευδόμενος τὰ πολλὰ, καὶ γοητεύων τῶν δυοῖν ὀβολοῖν ἕνεκα. τοιγαροῦν οὐκ ἔτι σὺ, ὦ Ἄπολλον, εὐδοκιμεῖς, ἀλλὰ ἤδη πᾶς λίθος καὶ πᾶς βωμὸς χρησμῳδεῖ, ὃς ἂν ἐλαίῳ περιχυθῇ, καὶ στεφάνους ἔχῃ, καὶ γόητος ἀνδρὸς εὐπορήσῃ, οἷοι πολλοί εἰσιν. ἤδη καὶ ὁ Πολυδά-

7 Καὶ μητραλόου υἱὸς ὤν) Ἀλκμαίωνος γὰρ ἦν υἱὸς τοῦ Ἀμφιαράου, ὃς Ἀλκμαίων τὴν μητέρα ἀπέκτονεν ἐπλανήτο κατὰ πάσης γῆς, μηδενὸς αὐτὸν διὰ τὸ ἄγος τῆς μητρὸς καταδεχομένου. Χρήσαντος δὲ αὐτῷ Ἀπόλλωνος ζητεῖν γῆν εἰς κατοίκησιν, ἥτις οὔπω ἦν, τῆς μητρὸς ὑπ' αὐτοῦ κτεινομένης, ἀκούσασθαι μὴ ἂν ἀλλαχοῦ εὑρεθῆναι, ἢ πρὸς ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Ἀχελῴου. Σοφὸς γὰρ οὗτος ἀεὶ ῥέων, καὶ ταῖς Ἐχινάσιν νήσοις εἰς θάλασσαν ἐκδιδούς, ὑπαντεύθη αὐτῷ πρόσχωσιν αὖτος ἐν τοσούτῳ ἐργάσασθαι, καὶ γῆν ἀναδεῖξαι, ἥτις ἱκανὴ σῶμα ἀνθρώπου ὑποδέξασθαι, μὴ πρότερον οὖσα τοῦ τῆς μητρὸς φόνου. καὶ δὴ πορευθῆναί φασι, καὶ κατοικῆσαι τὴν Κατοινιάδα γῆν. Καὶ ἐξ ἧς τῶν υἱῶν Ἀκαρνάνες, Ἀκαρνανίων τόπον ἀνομάσαι. V.

ut sciamus, Deos esse, qui Dii sunt; qui autem canicipites sunt, illos esse canicipites.

Iup. Mitte, inquam, de Aegyptiis dicere. Alias enim de his considerabimus otiose. Nunc dic alios.

Mom. Trophonium, Iuppiter, &, quod maxime angit me, Amphilochum, qui, sacerrimi hominis & matricidae filius, oracula fundit beatus ille in Cilicia, mentiens plerumque, & praestigiis, duorum obolorum causa, fallens. Itaque non amplius tu celebraris, Apollo, sed lapis omnis, & altare quodque edit oracula, quicunque *lapis* oleo perfusus fuerit, & coronas habeat, & praestigiatorem hominem, quod genus multi sunt, nactus fuerit. Iam etiam

μαντος τοῦ ἀθλητοῦ ἀνδριὰς ἰᾶται τοὺς πυρέττοντας ἐν Ὀλυμπίᾳ, καὶ ὁ Θεαγένους ἐν Θάσῳ, καὶ Ἕκτορι θύουσιν ἐν Ἰλίῳ, καὶ Πρωτεσιλάῳ καταντικρὺ ἐν Χερρονήσῳ. ἀφ' οὗ δ' οὖν τοσοῦτοι γεγόναμεν, ἐπιδέδωκε μᾶλλον ἡ ἐπιορκία, καὶ ἱεροσυλία, καὶ ὅλως καταπεφρονήκασιν ἡμῶν, εὖ ποιοῦντες. Καὶ ταῦτα μὲν 13
περὶ τῶν νόθων, καὶ παρεγγράπτων. ἐγὼ δὲ καὶ ξένα ὀνόματα πολλὰ ἤδη ἀκούων, οὔτε ὄντων τινῶν παρ' ἡμῖν, οὔτε συστῆναι ὅλως δυναμένων, πάνυ, ὦ Ζεῦ, καὶ ἐπὶ τούτοις γελῶ. ἢ πῦ γάρ ἐστιν ἡ πολυθρύλλητος ἀρετὴ, καὶ Φύσις, καὶ εἱμαρμένη, καὶ τύχη, ἀνυπόστατα, καὶ κενὰ πραγμάτων ὀνόματα, ὑπὸ βλακῶν ἀνθρώπων τῶν Φιλοσόφων ἐπινοηθέντα; καὶ ὅμως αὐτοσχέδια ὄντα, οὕτω τοὺς ἀνοήτους πέπεικεν, ὥστε οὐδεὶς ἡμῖν οὐδὲ θύειν βούλεται, εἰδὼς ὅτι κἂν μυρίας ἑκατόμβας παραστήσῃ, ὅμως τὴν τύχην πράξουσαν

Polydamantis athletae ſtatua febricitantes ſanat Olympiae, & Theagenis in Thaſo; & Hectori ſacrificant in Ilio, & Proteſilao e regione in Cherſoneſo. Ex quo igitur tot numero facti ſumus, magis periuria invaluere & ſacrilegia, & plane nos contemnunt: nec iniuria. Atque haec de ſpuriis & fraude relatis in tabulas cenſorias. Ego vero etiam nova nomina iam multa audiens rerum, quae neque ſunt inter nos, neque omnino poſſunt conſiſtere, haec etiam, Iuppiter, bona fide rideo. Aut ubinam ſunt trita illa omnium ore nomina *Virtus*, & *Natura*, & *Fatum*, & *Fortuna*, pugnantia ſibi & caſſa rerum nomina, a ſtupidis hominibus philoſophis excogitata? Et tamen, licet temere ficta, ſic imprudentes ceperunt, ut nemo nobis ſacrificare iam velit, cum norit, ſi vel decies mille hecatombas offerat, perfecturam tamen eſſe Fortunam, quae in fatis

τὰ μεμοιραμένα, καὶ ἃ ἐξ ἀρχῆς ἑκάστῳ ἐπεκλώσθη. ἡδέως ἂν οὖν ἠρόμην σε, ὦ Ζεῦ, εἴ που εἶδες ἢ ἀρετὴν, ἢ Φύσιν, ἢ εἱμαρμένην; ὅτι μὲν γὰρ καὶ σὺ ἀκούεις ἐν ταῖς τῶν Φιλοσόφων διατριβαῖς, οἶδα, εἰ μὴ καὶ κωφός τις εἶ, ὡς βοώντων αὐτῶν, μὴ ἐπαίειν. πολλὰ ἔτι ἔχων εἰπεῖν, καταπαύσω τὸν λόγον. ὁρῶ γοῦν τοὺς πολλοὺς ἀχθομένους μοι λέγοντι, καὶ συρίττοντας· ἐκείνους μάλιστα, ὧν καθήψατο ἡ παῤῥησία
14 τῶν λόγων. Πέρας γοῦν εἰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, ψήφισμά τι περὶ τούτων ἀναγνώσομαι ἤδη ξυγγεγραμμένον.

ΖΕΥΣ. Ἀνάγνωθι· οὐ πάντα γὰρ ἀλόγως ἠτιάσω· καὶ δεῖ τὰ πολλὰ αὐτῶν ἐπισχεῖν, ὡς μὴ ἐπὶ πλεῖον ἂν γίγνηται.

sunt, & quae ab initio inde unicuique *Parcarum* filis sunt destinata. Lubens ergo ex te quaeram, Iuppiter, viderisne unquam Virtutem, aut Naturam, aut Fatum? Nam re quoque audire *ista nomina* in philosophorum disputationibus, novi, nisi adeo surdus es, ut neque clamantes illos exaudias. Cum habeam multa adhuc, quae dicam, desinam orationem. Video enim, gravari pleroſque dictis meis, & exsibilare illa, eos praesertim, quos tetigit mea in dicendo libertas. In fine ergo si vis, Iuppiter, decretum quoddam de his recitabo, quod scriptum iam habeo.

Iup. Recita; non omnia enim absurde reprehendisti: & oportet multa illorum inhibere, ne nimium quantum excrescant.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

ΑΓΑΘΗΙ ΤΥΧΗΙ.

Ἐκκλησίας ἐννόμου ἀγομένης, ἑβδόμῃ ἱσταμένου, ὁ Ζεὺς ἐπρυτάνευε, καὶ προήδρευε Ποσειδῶν, ἐπεστάτει Ἀπόλλων, ἐγραμμάτευε Μῶμος τῆς νυκτὸς, καὶ ὁ Ὕπνος τὴν γνώμην εἶπεν. Ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν ξένων, οὐ μόνον Ἕλληνες, ἀλλὰ καὶ βάρβαροι, οὐδαμῶς ἄξιοι ὄντες κοινωνεῖν ἡμῖν τῆς πολιτείας παρεγγραφέντες, οὐκ οἶδ' ὅπως, καὶ θεοὶ δόξαντες, ἐμπεπλήκασι μὲν τὸν οὐρανὸν, ὡς μεστὸν εἶναι τὸ συμπόσιον ὄχλου παραχώδους, πολυγλώσσων τινῶν καὶ ξυγκλύδων· ἐπιλέλοιπε δὲ ἡ ἀμβροσία, καὶ τὸ νέκταρ, ὥστε μνᾶς ἤδη τὴν κοτύλην εἶναι, διὰ τὸ πλῆθος τῶν πινόντων· οἱ δὲ ὑπὸ αὐθαδείας παρωσάμενοι τοὺς παλαιούς τε καὶ ἀληθεῖς

DECRETUM.

BONA FORTUNA.

Quod felix fauſtumque ſit! Comitiis legitime habitis, ſeptimo die ineuntis *menſis*, Comitia Iuppiter habuit, retulit Neptunus, in ſuffragia miſit Apollo, ſcribae munere functus eſt nocte Momus, ſententiam Somnus dixit. Quod peregrinorum multi, non Graeci modo, ſed etiam Barbari, nequaquam digni, qui civitate noſtra nobiſcum fruantur, in cenſuales tabulas neſcio quomodo clam relati, & Deorum opinionem adepti, coelum impleverunt, adeo ut plenum turbulenta multitudine ſit convivium, diverſarum linguarum & colluviei cuiuſdam hominum, deficiatque ambroſia & nectar, ita ut mina iam illius hemina conſtet propter bibentium multitudinem: ipſique contumaci quadam ſuperbia depulſis veteribus & veris Diis, priorem ſibi

θεοὺς, προεδρίας ἠξιώκασιν ἑαυτοὺς παρὰ πάντα τὰ
15 πάτρια, καὶ ἐν τῇ γῇ πρετιμᾶσθαι θέλουσι. Δεδόχθω
τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ ξυλλεγῆναι μὲν ἐκκλησίαν ἐν
τῷ Ὀλύμπῳ περὶ τροπὰς χειμερινὰς, ἑλέσθαι δὲ
ἐπιγνώμονας τελείους θεοὺς ἑπτὰ, τρεῖς μὲν ἐκ τῆς
παλαιᾶς βουλῆς τῆς ἐπὶ Κρόνου, τέτταρας δὲ ἐκ τῶν
δώδεκα, καὶ ἐν αὐτοῖς τὸν Δία. τούτους δὲ τοὺς ἐπι-
γνώμονας αὐτοὺς μὲν καθέζεσθαι ὀμόσαντας τὸν νό-
μιμον ὅρκον, τὴν Στύγα· τὸν Ἑρμῆν δὲ κηρύξαντα ξυ-
αγαγεῖν ἅπαντας, ὅσοι ἀξιοῦσι ξυντελεῖν εἰς τὸ συνέ-
δριον· τοὺς δὲ ἥκειν μάρτυρας ἐπαγομένους ἐνωμότους,
καὶ ἀποδείξεις τοῦ γένους. τουντεῦθεν δὲ οἱ μὲν παρί-
τωσαν καθ' ἕνα, οἱ δὲ ἐπιγνώμονες ἐξετάζοντες, ἢ
θεοὺς εἶναι ἀποφανοῦνται, ἢ καταπέμψουσιν ἐπὶ τὰ
σφέτερα ἡρία, καὶ τὰς θήκας τὰς προγονικάς. ἢν δέ
τις ἀλλῶν τῶν ἀδοκίμων, καὶ ἅπαξ ὑπὸ τῶν ἐπιγνωμό-
νων ἐκκριθέντων, ἐπιβαίνων τοῦ οὐρανοῦ, ἐς τὸν Τάρτα-

accubitum praeter patrium morem arrogent, & in terra quoque honore praeferri illis velint: *Earum rerum causa* placeat senatui & populo, haberi comitia in Olympo circa brumam, & eligi Quaesitores de classicorum Deorum numero septem, tres de maiorum gentium senatu sub Saturno, quatuor vero de duodecim, & in his Iovem. Quaesitores autem illos foedere iuratos prius legitimum iusiurandum, Stygem. Mercurium porro praeconio cogere omnes, qui concilio Deorum interesse postulant: hos porro venire adductis iuratis testibus, & generis sui argumentis. Deinceps hi singulatim prodeant in medium; Quaesitores vero, re explorata, vel Deos esse pronuntiabunt, vel ad sua sepulcra & monumenta maiorum illos demittent. Si quis vero reprobatorum, & semel electorum a Quaesitoribus, deprehendatur coelum ingressus, hic praecipitetur

ρον ἐμπεσεῖν τοῦτον. Ἐργάζεσθαι δὲ τὰ αὐτοῦ ἕκα- 16
στον. καὶ μήτε τὴν Ἀθηνᾶν ἰᾶσθαι, μήτε τὸν Ἀσκλη-
πιὸν χρησμῳδεῖν, μήτε τὸν Ἀπόλλω τοσαῦτα μόνον
ποιεῖν, ἀλλ' ἕν τι ἐπιλεξάμενον, μάντιν, ἢ κιθαρῳδὸν,
ἢ ἰατρὸν εἶναι. Τοῖς δὲ Φιλοσόφοις προσιπεῖν, μὴ ἀνα- 17
πλάττειν καινὰ ὀνόματα, μηδὲ ληρεῖν περὶ ὧν οὐκ ἴσα-
σιν. Ὁπόσοι δὲ ἤδη ναῶν ἢ θυσιῶν ἠξιώθησαν, ἐκείνων 18
μὲν καθαιρεθῆναι τὰ ἀγάλματα, ἐντεθῆναι δὲ ἢ Διὸς,
ἢ Ἥρας, ἢ Ἀπόλλωνος, ἢ τῶν ἄλλων τινός· ἐκείνοις
δὲ τάφον χῶσαι τὴν πόλιν, καὶ στήλην ἐπιστῆσαι ἀντὶ
βωμοῦ. ἢν δέ τις παρακούσῃ τοῦ κηρύγματος, καὶ μὴ
ἐθελήσῃ ἐπὶ τοὺς ἐπιγνώμονας ἐλθεῖν, ἐρήμην αὐτοῦ
καταδικαιτησάντων. Τοῦτο μὲν ἡμῖν τὸ ψήφισμα. 19

ΖΕΤΣ. Δικαιότατον, ὦ Μῶμε, καὶ ὅτῳ δοκεῖ, ἀνα-
τεινάτω τὴν χεῖρα· μᾶλλον δὲ οὕτω γιγνέσθω. πλείους

in Tartarum. Porro *placeat*, ſuum quemque Deorum opus facere, & neque morbos curare Minervam, neque Aeſculapium oracula edere, neque tot res unum agere Apollinem, ſed electo uno, aut vatem, aut citharoedum eſſe, aut medicum. Philoſophis porro edicendum, ne nova fingere nomina velint, neque nugas agere de his, quae ignorant. Quotquot autem *reprobatorum* iam templis aut altaribus ſunt culti, illorum ſublatis ſimulacris, imponi *placeat* aut Iovis *ſignum*, aut Iunonis, aut Apollinis, aut ceterorum alicuius: iſtis vero tumulum ſtrui a civitate, & cippum poni pro altari. Si quis vero praeconio non obediat, & ad Quaeſitores adire recuſet, eum deſerta lite damnanto *etiam inauditum*. Hoc nobis decretum *eſt*.

Iup. Aequiſſimum, o Mome; & cui ita videtur, manum protendat. Vel potius, ſic fiat! Plures enim, novi, erunt,

γὰρ οἶδ' ὅτι ἔσονται οἱ μὴ χειροτονήσοντες. ἀλλὰ νῦν μὲν ἄπιτε· ὁπόταν δὲ κηρύξῃ ὁ Ἑρμῆς, ἥκετε, κομίζοντες ἕκαστος ἐναργῆ τὰ γνωρίσματα, καὶ σαφεῖς τὰς ἀποδείξεις, πατρὸς ὄνομα, καὶ μητρὸς, καὶ ὅθεν καὶ ὅπως θεὸς ἐγένετο, καὶ φυλὴν, καὶ φράτορας. ὡς ὅστις ἂν μὴ παράσχηται, οὐδὲν μελήσει τοῖς ἐπιγνώμοσιν, εἰ νεών τις μέγαν ἐπὶ γῆς ἔχει, καὶ εἰ οἱ ἄνθρωποι θεὸν αὐτὸν εἶναι νομίζουσιν.

qui manum non protendant. Sed nunc diſcedite. Cum vero praeconium faciet Mercurius, venite, manifeſta quiſque argumenta afferentes, patris nomen, & matris, & unde *ſit*, & quomodo Deus ſit factus, & tribum, & curiales. Quiſquis enim haec non exhibebit, non curabunt Quaeſitores, ſi magnum quis in terra templum habeat, & homines Deum illum eſſe arbitrentur.

ΚΥΝΙΚΟΣ.

ΚΥΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

ΛΥΚ. Τί ποτε, ὦ οὗτος, πώγωνα μὲν ἔχεις καὶ κόμην, χιτῶνα δὲ οὐκ ἔχεις, καὶ γυμνοδερκὴς, καὶ ἀνυποδητεῖς, τὸν ἀλήτην, καὶ ἀπάνθρωπον βίον, καὶ θηριώδη ἐπιλεξάμενος, καὶ ἀεὶ τοῖς ἐναντίοις τὸ ἴδιον δέμας οὐχ ὡς οἱ πολλοὶ διαχρησάμενος, περινοστεῖς ἄλλοτε ἀλλαχοῦ, καὶ εὐναζόμενος ἐπὶ ξηροῦ δαπέδου, ὡς ἄσην πάμπολλον τουτὶ τὸ τριβώνιον φέρειν· οὐ μέντοι καὶ τοῦτο λεπτὸν, οὐδὲ μαλακὸν, οὐδὲ ἀνθηρόν;

ΚΥΝ. Οὐδὲ γὰρ δέομαι· τοιοῦτον δὲ ὁποῖον ἂν πρισθείη ῥᾷστα, καὶ τῷ κτησαμένῳ πράγματα ὡς ἐλάχιστα παρέχοι· καὶ ἐν τούτῳ ἱκανῶς ἔχω πρὸς τὸ ζῆν. Ἐμοὶ δὲ καὶ ἡ γῆ ἁπάντων ἐστὶ στρωμνὴ, καὶ ὁ οὐρανὸς ὀρόφου τάξιν ἔχει· ἐν τούτοις δὲ καὶ ἡ ὑγίεια ἐνδιαιτᾶται, καὶ ἡ ἀπραγμοσύνη, καὶ ἡ ἐλευθερία, καὶ ἡ παῤῥησία· ἐν δὲ τοῖς ἁπαλοῖς καὶ τρυφεροῖς καὶ ἀνθηροῖς ἱματίοις καὶ ἐν τοῖς ἀναπεπταμένοις οἴκοις ἡ νόσος καὶ ἡ ἀκολασία καὶ ἡ ἀκρασία καὶ ἡ δουλεία καὶ ἡ ἀπραγμοσύνη καὶ ἡ ἀνελευθερία καὶ ἡ κολακεία καὶ ἡ ἀναισχυντία καὶ ἡ ἀπορία καὶ ἡ ἀσθένεια καὶ ἡ ἀκαθαρσία καὶ ἡ ἀπαιδευσία καὶ ἡ ἀμαθία καὶ ἡ ἀνανδρία καὶ ἡ ἀσχημοσύνη καὶ ἡ ἀσωτία καὶ ἡ ἀφροσύνη καὶ ἡ ἀκοσμία καὶ ἡ ἀκαιρία καὶ ἡ ἀκρισ

2 χιστα παρέχον· τοιοῦτον γὰρ ἀρκεῖ μοι. Σὺ δὲ πρὸς θεῶν, εἰπέ μοι, τῇ πολυτελείᾳ οὐ νομίζεις κακίαν προσεῖναι;

ΛΥΚ. Καὶ μάλα.

ΚΥΝ. Τῇ δ' εὐτελείᾳ ἀρετήν;

ΛΥΚ. Καὶ μάλα.

ΚΥΝ. Τί ποτ' οὖν ὁρῶν ἐμὲ τῶν πολλῶν εὐτελέστερον διαιτώμενον, τοὺς δὲ πολυτελέστερον, ἐμὲ αἰτιᾷ, καὶ οὐκ ἐκείνους;

ΛΥΚ. Ὅτι οὐκ εὐτελέστερόν μοι, μὰ Δία, τῶν πολλῶν διαιτᾶσθαι δοκεῖς, ἀλλ' ἐνδεέστερον, μᾶλλον δὲ τελέως ἐνδεῶς, καὶ ἀπόρως. διαφέρεις γὰρ οὐδὲν σὺ τῶν πτωχῶν, οἳ τὴν ἐφήμερον τροφὴν μεταιτοῦσι.

3 ΚΥΝ. Βούλει οὖν εἰδῶμεν, ἐπεὶ προελήλυθεν ἐνταῦθα ὁ λόγος, τί τὸ ἐνδεὲς, καὶ τί τὸ ἱκανόν ἐστιν;

ΛΥΚ. Εἴ σοι δοκεῖ.

leſtiae, tale, inquam, mihi ſatis eſt. Tu vero, per Deos, mihi dic, ſumtuoſae vitae vitium ineſſe non arbitraris?

Lyc. Omnino.

Cyn. Parſimoniae autem virtutem?

Lyc. Ita ſane eſt.

Cyn. Quare ergo, cum vides, me viliori, quam plerosque, victu & cultu utentem, illos vero ſumtuoſo magis, me accuſas, non illos?

Lyc. Quod non viliori, per Iovem, cultu victuque, quam vulgus, videris uti, ſed indigentiori, aut potius in ſumma vivere indigentia atque inopia. Neque enim quidquam a mendicis differs, cibum in diem rogantibus.

Cyn. Viſne ergo diſpiciamus, quando huc ſermo nobis progreſſus eſt, quid ſit, quod deficiat, quid ſit ſatis?

Lyc. Si ita tibi videtur.

ΚΥΝ. Ἆρ' οὖν ἱκανὸν μὲν ἑκάστῳ, ὅπερ ἂν ἐξικνῆται πρὸς τὴν ἐκείνου χρείαν, ἢ ἄλλο τι λέγεις;

ΛΥΚ. Ἔστω τοῦτο.

ΚΥΝ. Ἐνδεὲς δὲ, ὅπερ ἂν ἐνδεέστερον ᾖ τῆς χρείας, καὶ μὴ ἐξικνῆται πρὸς τὸ δέον;

ΛΥΚ. Ναί.

ΚΥΝ. Οὐδὲν ἄρα τῶν ἐμῶν ἐνδεές ἐστιν. οὐδὲν γὰρ αὐτῶν ὅ, τι οὐ τὴν χρείαν ἐκπληροῖ τὴν ἐμήν.

ΛΥΚ. Πῶς τοῦτο λέγεις; 4

ΚΥΝ. Ἐὰν σκοπῇς πρὸς ὅ, τι γέγονεν ἕκαστον, ὧν δεόμεθα, οἷον οἰκία, ἆρ' οὐχὶ σκέπης;

ΛΥΚ. Ναί.

ΚΥΝ. Τί δὲ ἐσθῆς, τοῦ χάριν; ἆρα οὐχὶ καὶ αὐτὴ τῆς σκέπης;

ΛΥΚ. Ναί.

Cyn. Numquid igitur satis unicuique illud esse dicis, quod aeque late, atque usus & *necessitas* illius, pateat; an aliud quid dicis?

Lyc. Sit istud.

Cyn. Deficere autem illud, quod in usu deficiat, & non aeque late, atque opus erat, patet?

Lyc. Nempe.

Cyn. Nihil ergo mihi deficit: nihil enim est mearum rerum, quod non usum meum expleat.

Lyc. Quomodo hoc intelligis?

Cyn. Si consideres, ad quid factum sit unumquodque illorum, quibus opus habemus, verbi causa, domus, nonne ut tecti simus?

Lyc. Sane.

Cyn. Quid vero, vestis? cuius rei gratia? Nonne etiam haec, ut tecti simus?

Lyc. Nempe.

ΚΥΝ. Τῆς δὲ σκέπης αὐτῆς πρὸς θεῶν, τίνος ἕνεκα ἐδεήθημεν εἵνεκα, οὐχ ὥστε ἄμεινον ἔχειν τὸν σκεπόμενον;

ΛΥΚ. Δοκεῖ μοι.

ΚΥΝ. Πότερ' οὖν, τὼ πόδε κάκιον ἔχειν δοκεῖ σοι;

ΛΥΚ. Οὐκ οἶδα.

ΚΥΝ. Ἀλλ' οὕτως ἂν μάθοις· τί ποδῶν ἔστ' ἔργον;

ΛΥΚ. Πορεύεσθαι.

ΚΥΝ. Κάκιον οὖν πορεύεσθαί σοι δοκοῦσιν οἱ ἐμοὶ πόδες, ἢ οἱ τῶν πολλῶν;

ΛΥΚ. Τοῦτο μὲν οὐκ ἴσως.

ΚΥΝ. Οὐ τοίνυν αὐδὲν χεῖρον ἔχουσιν, ἢ μὴ χεῖρον τὸ ἑαυτῶν ἔργον ἀποδιδόασιν.

ΛΥΚ. Ἴσως.

ΚΥΝ. Τοὺς μὲν δὴ πόδας οὐδὲν Φαίνομαι χεῖρον διακείμενος τῶν πολλῶν ἔχειν.

Cyn. Ipſum vero illud, ut tecti eſſemus, per Deos, cuius rei cauſa opus fuit, nonne ut melius habeat id ipſum, quod tegitur?

Lyc. Mihi ita videtur.

Cyn. Utrum igitur *hi mei* pedes peius habere tibi videntur *aliorum pedibus calceatorum?*

Lyc. Non novi.

Cyn. Sed ita diſcas. Quod opus eſt pedum?

Lyc. Incedere.

Cyn. Peius ergo tibi incedere mei pedes videntur, quam ceterorum?

Lyc. Hoc fortaſſe non ita eſt.

Cyn. Neque ergo peius habent, ſi non deterius opus ſuum peragunt.

Lyc. Fortaſſe.

Cyn. Ergo pedes quidem *quod attinet*, non videor deteriore, quam plerique, conditione eſſe.

ΛΥΚ. Οὐκ ἔοικας.

ΚΥΝ. Τί δέ; τοὐμὸν σῶμα τῶν λοιπῶν ἆρα κάκιον; εἰ γὰρ κάκιον, καὶ ἀσθενέστερον· ἀρετὴ γὰρ σώματος ἰσχύς. ἆρ' οὖν τὸ ἐμὸν ἀσθενέστερον;

ΛΥΚ. Οὐ φαίνεται.

ΚΥΝ. Οὐ τοίνυν οὐδ' αἱ πόδες φαίνοιντό μοι σκέπης ἐνδεῶς ἔχειν, οὔτε τὸ λοιπὸν σῶμα. εἰ γὰρ ἐνδεῶς εἶχον, κακῶς ἂν εἶχον. ἡ γὰρ ἔνδεια πανταχοῦ κακόν, καὶ χεῖρον ἕξειν ποιεῖ ταῦτα, οἷς ἂν προσῇ. ἀλλὰ μὴν οὐδὲ τρέφεσθαί γε φαίνεται χεῖρον τὸ σῶμα τοὐμόν, ὅτι ἀπὸ τῶν τυχόντων τρέφεται.

ΛΥΚ. Δῆλον γάρ.

ΚΥΝ. Οὐδὲ εὔρωστον, εἰ κακῶς ἐτρέφετο. λυμαίνονται γὰρ αἱ πονηραὶ τροφαὶ τὰ σώματα.

ΛΥΚ. Ἔστι ταῦτα.

ΚΥΝ. Πῶς οὖν, εἰπέ μοι, τούτων οὕτως ἐχόντων, ς

Lyc. Non videris.

Cyn. Quid vero? Meumne corpus reliquorum *corporibus* deterius est? si enim deterius, etiam infirmius. Virtus enim corporis robur est. Numquid ergo meum infirmius?

Lyc. Non apparet.

Cyn. Ergo neque pedes meos, neque reliquum corpus defici tegumento apparet. Si enim deficerentur, male haberent. Defectus enim & indigentia semper malum, & facit, ut deteriore conditione sint ea, quibus adest. Sed neque deterius ali corpus meum apparet, quia vulgaribus cibis alitur.

Lyc. Nempe manifestum est.

Cyn. Neque validum esset, si male aleretur: vitiantur enim a malis alimoniis corpora.

Lyc. Sunt ista.

Cyn. Quomodo igitur, dic mihi, haec cum ita se ha-

αἰτιᾶ μου, καὶ φαυλίζεις τὸν βίον, καὶ φὴς ἄθλιον;

ΛΥΚ. Ὅτι, νὴ Δία, τῆς φύσεως, ἣν σὺ τιμᾷς, καὶ τῶν θεῶν γῆν ἐν μέσῳ κατατεθεικότων, ἐκ δ' αὐτῆς ἀναδεδωκότων πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, ὥστ' ἔχειν ἡμᾶς πάντα ἄφθονα, μὴ πρὸς τὴν χρείαν μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἡδονὴν, σὺ πάντων τούτων ἢ τῶν γε πλείστων ἄμοιρος εἶ, καὶ οὐδενὸς μετέχεις αὐτῶν, οὐδὲν μᾶλλον ἢ τὰ θηρία· πίνεις μὲν γὰρ ὕδωρ, ὅπερ καὶ τὰ θηρία, σιτῇ δὲ ἔπερ ἂν εὑρίσκῃς, ὥσπερ οἱ κύνες, εὐνὴν δὲ οὐδὲν κρείττω τῶν κυνῶν ἔχεις. χάτος γὰρ παραρκεῖ σοι, καθάπερ ἐκείνοις. ἔτι δὲ ἱμάτιον φορεῖς, οὐδὲν ἐπιεικέστερον ἀκλήρου. καίτοι εἰ σὺ τούτοις ἀρκούμενος ὀρθῶς φρονήσεις, ὁ θεὸς οὐκ ὀρθῶς ἐποίησε, τοῦτο μὲν πρόβατα ποιήσας ἔμμαλλα· τοῦτο δ' ἀμπέλους ἡδυείνους, τοῦτο δὲ τὴν ἄλλην παρασκευὴν θαυμαστῶς ποικίλην, καὶ ἔλαιον, καὶ μέλι, καὶ τὰ ἄλλα, ὡς ἔχειν μὲν ἡμᾶς σιτία παν-

beant, reprehendis me, & vitae meae rationem nimis contemnis, & miseram esse confirmas?

Lyc. Ideo equidem, quod cum natura, quam tu magni facis, & Dii tellurem hanc in medio posuerint, & ex illa bona exoriantur multa, ut omnium rerum habeamus beatam copiam, non ad necessitatem modo, sed etiam ad voluptatem: tu horum omnium, aut plerorumque certe, expers es, nec ullo illorum frueris, non magis quam bestiae. Aquam enim bibis, quam etiam bestiae: edis, quidquid inveneris, uti canes: neque cubile canibus habes melius, foenum cum tibi sicut illis sufficiat: porro pallium gestas nihilo tolerabilius plane inopi. Atqui si tu his rebus contentus recte sapis, non recte Deus, qui hinc oves illis velleribus instruxerit, hinc suavi vino vites; reliquumque apparatum admirabiliter varium produxerit, & oleum, & mel, & reliqua; ut cibum habeamus omnige-

τοδαπὰ, ἔχειν δὲ ποτὸν ἡδὺ, ἔχειν δὲ χρήματα, ἔχειν δ' εὐνὴν μαλακὴν, ἔχειν δὲ οἰκίας καλὰς, καὶ τὰ ἄλλα πάντα θαυμαστῶς κατεσκευασμένα. καὶ γὰρ αὖ τὰ τῶν τεχνῶν ἔργα, δῶρα τῶν θεῶν ἐστι. τὸ δὲ πάντων τούτων ζῆν ἀπεστερημένον, ἄθλιον μὲν, εἰ καὶ ὑπ' ἄλλου τινὸς ἀπεστέρητο, καθάπερ οἱ ἐν τοῖς δεσμωτηρίοις· πολὺ δὲ ἀθλιώτερον, εἴ τις αὐτὸς ἑαυτὸν ἀποστεροίη πάντων τῶν καλῶν. μανία τε ἤδη τοῦτό γε σαφής.

ΚΤΝ. Ἀλλ' ἴσως ὀρθῶς λέγεις. ἐκεῖνο δέ μοι εἰπὲ, 6
εἴ τις ἀνδρὸς πλουσίου προθύμως καὶ φιλανθρώπως, ἔτι τε φιλοφρόνως ἑστιῶντος, καὶ ξενίζοντος πολλοὺς ἅμα καὶ παντοδαπούς, τοὺς μὲν ἀσθενεῖς, τοὺς δὲ ἐρρωμένους, κάπειτα παραθέντος πολλὰ καὶ παντοδαπὰ, πάντα ἁρπάζοι, καὶ πάντα ἐσθίοι, μὴ τὰ πλησίον μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ πόρρω, τὰ τοῖς ἀσθενοῦσι παρεσκευασμένα, ὑγιαίνων αὐτὸς, καὶ ταῦτα μίαν μὲν

num, & potum ſuavem habeamus, habeamuſque pecunias, & cubile habeamus molle, & habeamus domus pulchras, & inſtructa admirabiliter reliqua omnia. Etenim opera artium quoque Deorum munera ſunt. Hiſce autem omnibus privatum vivere miſerum eſt, etſi ab alio quis privetur, ut ii, qui tenentur in vinculis; multo autem miſerius, ſi quis ipſe bonis ſe omnibus abiudicet, ac profeſſus iam furor.

Cyn. At tu fortaſſe recte *iſtoc.* Verum illud mihi dic, ſi quis, viro divite prolixe, & humaniter, & benigne adeo accipiente epulis & hoſpitio multos ſimul & omni ex genere homines, infirmos partim, partim robuſtos, ac multa deinde omnigenaque apponente; omnia ipſe rapiat, voret omnia, non quae prope ſint ſolum, ſed etiam remota, parata infirmis ipſe robuſtus, idque unam ipſe alvum

κοιλίαν ἔχων, ὀλίγων δὲ ὥστε τραφῆναι δεόμενος, ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπιτριβήσεσθαι μέλλων οὗτος ὁ ἀνὴρ, ποῖός τις δοκεῖ σοι εἶναι; ἆρά γε φρόνιμος;

ΛΥΚ. Οὐκ ἔμοιγε.

ΚΥΝ. Τί δὲ σώφρων;

ΛΥΚ. Οὐδὲ τοῦτο.

7 ΚΥΝ. Τί δὲ, εἴ τις μετέχων τῆς αὐτῆς ταύτης τραπέζης, τῶν μὲν πολλῶν καὶ ποικίλων ἀμελεῖ, ἓν δὲ τῶν ἐγγιστα κειμένων ἐπιλεξάμενος, ἱκανῶς ἔχων πρὸς τὴν ἑαυτοῦ χρείαν, τοῦτο ἐσθίοι κοσμίως, καὶ τούτῳ μόνῳ χρῷτο, τοῖς δὲ ἄλλοις οὐδὲ προσβλέποι, τοῦτον οὐχ ἡγῇ σωφρονέστερον, καὶ ἀμείνω ἄνδρα ἐκείνου;

ΛΥΚ. Ἔγωγε.

ΚΥΝ. Πότερον οὖν, συνίης, ἢ ἐμὲ δεῖ λέγειν;

ΛΥΚ. Τὸ ποῖον;

ΚΥΝ. Ὅτι ὁ μὲν θεὸς τῷ ξενίζοντι καλῶς ἐκείνῳ

qui habeat, pauciſque, quibus alatur, indigeat, a multis illis perdendus ipſe: ille vir qualis tibi videatur? numquid prudens?

Lyc. Non ille mihi.

Cyn. Quid vero? numquid ſanus?

Lyc. Neque hoc.

Cyn. Quid vero? ſi quis eidem huic menſae adhibitus, multa illa atque varia negligat, unum vero eorum, quae proxime appoſita ſunt, ſibi delectum, idque ſuae neceſſitati ſufficiens, decenter edat, & hoc utatur ſolo, reliqua ne quidem adſpiciat, hunc nonne iudicas ſaniorem, & meliorem iſto virum?

Lyc. Equidem.

Cyn. Utrum ergo intelligis, an me oportet dicere?

Lyc. Quid?

Cyn. Deus illi praeclaro hoſpitio excipienti ſimilis eſt,

ἔοικε, παρατιθεὶς πολλὰ, καὶ ποικίλα, καὶ παντοδαπὰ, ὅπως ἔχωσιν ἁρμόζοντα· τὰ μὲν ὑγιαίνουσι, τὰ δὲ νοσοῦσι· καὶ τὰ μὲν ἰσχυροῖς, τὰ δὲ ἀσθενοῦσιν· οὐχ ἵνα χρώμεθα ἅπασι πάντες, ἀλλ' ἵνα τοῖς καθ' ἑαυτὸν ἕκαστος, καὶ τῶν καθ' ἑαυτὸν, ὅτουπερ ἂν τύχοι μάλιστα δεόμενος. Ὑμεῖς δὲ τῇ δι' ἀπληστίαν τε καὶ 8
ἀκρασίαν ἁρπάζοντι πάντα τούτῳ μάλιστα ἔοικατε, πᾶσι χρῆσθαι ἀξιοῦντες, καὶ τοῖς ἅπανταχοῦ, μὴ τοῖς πλησίον ὑμῖν μόνον, οὐ γῆν, οὐ θάλασσαν τὴν καθ' αὑτοὺς αὐτάρκη νομίζοντες, ἀλλ' ἀπὸ περάτων γῆς ἐμπορευόμενοι τὰς ἡδονὰς, καὶ τὰ ξενικὰ τῶν ἐπιχωρίων ἀεὶ προτιμῶντες, καὶ τὰ πολυτελῆ τῶν εὐτελῶν, καὶ τὰ δυσπόριστα τῶν εὐπορίστων· καθόλου δὲ πράγματα, καὶ κακὰ ἔχειν μᾶλλον ἐθέλοντες, ἢ δίχα πραγμάτων ζῆν. τὰ γὰρ δὴ πολλὰ, καὶ τίμια, καὶ εὐδαιμονικὰ πορισκευάσματα, ἐφ' οἷς ἀγάλλεσθε, διὰ πολλῆς ὑμῖν ταῦτα κακοδαιμονίας καὶ ταλαιπωρίας πα-

apponens multa, & varia, & omnigena, ut, quod cuique convenit, habeant, quaedam valentibus, alia aegrotantibus, & quaedam robuſtis, imbecillis alia, non ut omnes utamur omnibus, ſed ut iis quiſque, quae ſibi proxima ſunt, & inter haec, quo ipſe tum maxime indigeat. Vos vero illi per inexplebilem intemperantiam rapienti omnia maxime ſimiles eſtis, uti poſtulantes omnibus, & quae uſquam ſunt, non iis modo, quae prope vos ſunt; non terram, non mare veſtrum ſufficere vobis arbitrari, ſed ab extremis inde terrarum oris mercati voluptates, & peregrina ſemper praeferentes domeſticis, & pretioſa vilibus, & quae difficillime parantur iis, quorum facilis copia eſt: qui in univerſum moleſtias & mala habere, quam ſine iis aetatem agere, malitis. Multi enim illi, & pretioſi, & beati apparatus, quibus gaudetis, per multam demum vobis mi-

ραγίγνεται. σκόπει γὰρ, εἰ βούλει, τὸν πολύευκτον χρυσὸν, καὶ τὸν ἄργυρον, σκόπει τὰς οἰκίας τὰς πολυτελεῖς, σκόπει τὰς ἐσθῆτας τὰς ἐσπουδασμένας, σκόπει τὰ τούτοις ἀκόλουθα πάντα· πόσων πραγμάτων ἐστὶν ὠνία, πόσων πόνων, πόσων κινδύνων, μᾶλλον δὲ αἵματος, καὶ θανάτου, καὶ διαφθορᾶς ἀνθρώπων πόσης; οὐ μόνον ὅτι πλέοντες ἀπόλλυνται διὰ ταῦτα πολλοὶ, καὶ ζητοῦντες καὶ δημιουργοῦντες δεινὰ πάσχουσιν· ἀλλ' ὅτι καὶ πολυμάχητά ἐστι, καὶ ἐπιβουλεύομεν ἀλλήλοις διὰ ταῦτα φίλοις φίλοι, καὶ πατράσι παῖδες, καὶ γυναῖκες ἀνδράσιν. οὕτως οἶμαι καὶ τὴν Ἐριφύλην, διὰ τὸν χρυσὸν προδοῦναι τὸν ἄνδρα. Καὶ ταῦτα μέντοι πάντα γίγνεται, τῶν μὲν ποικίλων ἱματίων οὐδέν τι μᾶλλον θάλπειν δυναμένων· τῶν δὲ χρυσοφόρων οἰκιῶν οὐδέν τι μᾶλλον σκεπουσῶν· τῶν δὲ ἐκπωμάτων τῶν ἀργυρῶν οὐκ ὠφελούντων τὸν πότον, οὐδὲ τῶν χρυσῶν, οὐδὲ τῶν ἐλεφαντίνων αὖ κλινῶν τὸν ὕπνον ἡδίω

feriam aerumnamque contingunt. Conſidera enim, ſis, optabile illud aurum, & argentum, domus ſumtuoſas conſidera, veſtes conſidera ſumma induſtria factas, conſidera, quae iſtaec conſequuntur, omnia, quot ſint venalia negotiis, quot laboribus, quot periculis, quin ſanguine potius, & morte, & quanta ſtrage mortalium? non modo quod navigantes propter iſta multi pereunt, & dum quaerunt, dum aedificant, mala multa patiuntur; ſed quod tories de illis pugnatur, quod inſidias ſibi propter iſta ſtruunt amicis amici, & liberi parentibus, & maritis ſuis coniuges. Ira puto auri cauſa proditum ab Eriphyle virum. Atque iſta fiunt omnia, cum tamen pictae veſtes nihilo magis foveant, & faſtigii aurei domus nihilo tegant magis, & potum nihil iuvent nec argentea pocula, neque aurea, neque ſomnum ſuaviorem eburnei lecti praebeant: ſed ſae-

παρεχομένων· ἀλλ' ὄψει πολλάκις ἐπὶ τῆς ἐλεφαντίνης κλίνης, καὶ τῶν πολυτελῶν στρωμάτων, τοὺς εὐδαίμονας ὕπνου λαχεῖν οὐ δυναμένους. ἔτι δὲ καὶ αἱ παντοδαπαὶ περὶ τὰ βρώματα πραγματεῖαι, τρέφουσι μὲν οὐδὲν μᾶλλον, λυμαίνονται δὲ τὰ σώματα, καὶ τοῖς σώμασι νόσους ἐμποιοῦσι. Τί δὲ δεῖ λέγειν ὅσα τῶν ἀφροδισίων ἕνεκα πράγματα ποιοῦσί τε καὶ πάσχουσιν οἱ ἄνθρωποι; καίτοι ῥᾴδιον θεραπεύειν ταύτην τὴν ἐπιθυμίαν, εἰ μή τις ἐθέλοι τρυφᾶν. καὶ οὐδ' εἰς ταύτην ἡ μανία καὶ διαφθορὰ φαίνεται τοῖς ἀνθρώποις ἀρκεῖν, ἀλλ' ἤδη καὶ τῶν ὄντων τὴν χρῆσιν ἀναστρέφουσιν, ἑκάστῳ χρώμενοι, πρὸς ὃ μὴ πέφυκεν, ὥσπερ εἴ τις ἀνθ' ἁμάξης ἐθέλοι τῇ κλίνῃ χρήσασθαι, καθάπερ ἁμάξῃ. 10

ΛΥΚ. Καὶ τίς οὗτος;

ΚΥΝ. Ὑμεῖς, οἱ τοῖς ἀνθρώποις ἄντε ὑποζυγίοις χρῆσθε, κελεύετε δὲ αὐτοὺς, ὥσπερ ἁμάξας, τὰς κλίνας τοῖς τραχήλοις ἄγειν, αὐτοὶ δ' ἄνω κατάκεισθε τρυ-

pe videas eburneo ſuper lecto, & pretioſis in ſtragulis, beatos illos ſomnum capere non poſſe. Porro omnigeni illi circa cibum labores, nihilo magis illi quidem alunt, ſed corrumpunt corpora, & morbos illis inferunt. Quid vero dicam, quot negotia Veneris cauſa homines & faceſſant aliis, & ipſi ſuſtineant? cum ita facile ſit illam curare cupiditatem, niſi quis delicatus nimis eſſe velit: neque in illam ipſam furor ſuus & corruptela ſufficere hominibus videtur. Sed iam etiam uſum rerum pervertunt, utentes unaquaque, ad quod natura ſua apta non eſt, ut ſi quis plauſtri loco uti tanquam plauſtro velit lectulo.

Lyc. Et quis eſt ille?

Cyn. Vos, qui hominibus utimini pro iumentis, iubetiſque illos velut plauſtra ſic lecticas agere cervicibus. Ipſi

φῶντες, καὶ ἐκεῖθεν ὥσπερ ὄνους ἡνιοχεῖτε τοὺς ἀνθρώπους, ταύτην ἀλλὰ μὴ ταύτην τρέπεσθαι κελεύοντες. καὶ οἱ ταῦτα μάλιστα ποιοῦντες, μάλιστα μακαρίζεσθε. Οἱ δὲ τοῖς κρέασι, μὴ τροφῇ χρώμενοι μόνον, 11
ἀλλὰ καὶ βαφαῖς μηχανώμενοι δι' αὐτῶν, οἷοί γέ εἰσιν οἱ τὴν πορφύραν βάπτοντες, οὐχὶ καὶ αὐτοὶ παρὰ φύσιν χρῶνται τοῖς τοῦ θεοῦ κατασκευάσμασι;

ΛΥΚ. Νὴ Δία. δύναται γὰρ βάπτειν, οὐκ ἐσθίεσθαι μόνον τὸ τῆς πορφύρας κρέας.

ΚΥΝ. Ἀλλ' οὐ πρὸς τοῦτο γέγονεν· ἐπεὶ καὶ τῷ κρατῆρι δύναιτ' ἄν τις βιαζόμενος ὥσπερ χύτρᾳ χρήσασθαι, πλὴν οὐ πρὸς τοῦτο γέγονεν. ἀλλὰ γὰρ πῶς ἔπασαν τὴν τούτων τὶς κακοδαιμονίαν διελθεῖν δύναιτ' ἄν; τοσαύτη τις ἐστί. σὺ δέ μοι, διότι μὴ βούλομαι ταύτης μετέχειν, ἐγκαλεῖς· ζῶ δὲ καθάπερ ὁ κόσμιος ἐκεῖνος, εὐωχούμενος τοῖς κατ' ἐμαυτὸν, καὶ τοῖς εὐτε-

vero ſupra iacetis delicati, & inde velut aſinos habenis regitis, homines, hac non illac vertere ſe iuſſos. Quique haec maxime facitis, il maxime felices praedicamini. Tum illi, qui carnibus non tantum in cibo utuntur, ſed tincturas machinantur per illas, quales ſunt, qui purpuram inficiunt: nonne hi quoque praeter naturam his, quae paravit Deus, utuntur?

Lyc. Recte ſane. Poteſt enim inficere, non edi modo caro purpurae.

Cyn. Sed non ad hoc nata eſt. Alioqui etiam cratere poſſit aliquis per vim pro olla uti: ſed ad hoc factus non eſt. Verum enimvero quomodo poſſit aliquis omnem horum enarrare miſeriam? tanta eſt. Tu vero me, quod in partem illius venire nolim, eo nomine accuſas? Ceterum vivo, ut ille, *quem ante deſcribebam*, modeſtus, epulor illa, quae ante me poſita ſunt, &, quae minimo parari poſ-

λεστάτοις χρώμενος, τῶν δὲ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν οὐκ ἐφιέμενος. Καίτοι θηρίου βίον, βραχέων δεόμε- 12
νος, καὶ ὀλίγοις χρώμενος, δοκῶ σοι ζῆν, κινδυνεύουσιν οἱ θεοὶ καὶ τῶν θηρίων εἶναι χείρονες, κατά γε τὸν σὸν λόγον, οὐδενὸς γὰρ δέονται. ἵνα δὲ καταμάθῃς ἀκριβέστερον τό, τε ὀλίγων καὶ τὸ πολλῶν δεῖσθαι, ποῖόν τι ἑκατέρου ἐστὶν, ἐννόησον· ὅτι δέονται πλειόνων οἱ μὲν παῖδες τῶν τελείων, αἱ δὲ γυναῖκες τῶν ἀνδρῶν, οἱ δὲ νοσοῦντες τῶν ὑγιαινόντων· καθόλου δὲ παντα χοῦ τὸ χεῖρον τοῦ κρείττονος πλειόνων δεῖται. διὰ τοῦτο θεοὶ μὲν οὐδενὸς, οἱ δ' ἔγγιστα θεῶν ἐλαχίστων δέονται.
Ἢ νομίζεις τὸν Ἡρακλέα, τὸν πάντων ἀνθρώπων ἄρι- 13
στον, θεῖον δὲ ἄνδρα, καὶ θεὸν ὀρθῶς νομισθέντα, διὰ κακοδαιμονίαν περιοστεῖν γυμνὸν, δέρμα μόνον ἔχοντα, καὶ μηδενὸς τῶν αὐτῶν ὑμῖν δεόμενον; ἀλλ' οὐ κακοδαίμων ἦν ἐκεῖνος, ὃς καὶ τῶν ἄλλων ἀπήμυνε τὰ

sunt, illis utor, varia illa & omnigena ne quidem deſiderans. Deinde beſtiarum vitam, qui minutis rebus indigeam, & paucis utar, vivere tibi videor? Secundum tuam quidem rationem etiam deteriores beſtiis Dii fuerint. Nulla enim re indigent. Ut vero accuratius comprehendas, quale utrumque ſit, tum paucis indigere, tum multis; cogita, pluribus indigere pueros, quam adultos, mulieres, quam viros, aegrotos, quam ſanos: in univerſum vero, quod ubique deterius eſt, illud pluribus indigere eo, quod eſt praeſtantius. Propterea Dii quidem re nulla, qui autem proxime ad Deos accedunt, indigent pauciſſimis. Aut putaſne, Herculem, illum hominum omnium fortiſſimum, divinum virum, & pro Deo recte habitum, propter infeliciratem oberraſſe nudum, pelle ſola inſtructum, nullaque earum rerum, quibus vos, indigentem? Verum infelix ille non fuit, qui & aliorum defenderet mala; neque pauper, qui terrae &

κακὰ· οὐδ' αὖ πένης, ὃς γῆς καὶ θαλάττης ἦρχεν, ἐφ' ὅ, τι γὰρ ὁρμήσειεν, ἀπαντᾳχοῦ πάντων ἐκράτει, καὶ οὐδενὶ τῶν τότε ἐνέτυχεν ὁμοίῳ, οὐδὲ κρείττονι ἑαυτοῦ, μέχρι περ ἐξ ἀνθρώπων ἀπῆλθεν. ἢ σὺ δοκεῖς στρωμάτων καὶ ὑποδημάτων ἀπόρως ἔχειν, καὶ διὰ τοῦτο περιϊέναι τοιοῦτον; οὐκ ἔστιν εἰπεῖν, ἀλλ' ἐγκρατὴς, καὶ καρτερικὸς ἦν, καὶ κρατεῖν ἤθελε, καὶ τρυφᾶν οὐκ ἐβούλετο. ὁ δὲ Θησεὺς ὁ τούτου μαθητὴς, οὐ βασιλεὺς μὲν ἦν πάντων Ἀθηναίων, υἱὸς δὲ Ποσειδῶνος, ὡς
14 φασιν, ἄριστος δὲ τῶν καθ' αὑτόν; Ἀλλ' ὅμως κἀκεῖνος ἤθελεν ἀνυπόδητος εἶναι, καὶ γυμνὸς βαδίζειν, καὶ πώγωνα καὶ κόμην ἔχειν ἤρεσκεν αὐτῷ, καὶ οὐκ ἐκείνῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς παλαιοῖς ἤρεσκεν. ἀμείνους γὰρ ἦσαν ὑμῶν· καὶ οὐκ ἂν ὑπέμειναν οὐδὲ εἷς αὐτῶν οὐδὲν μᾶλλον, ἢ τῶν λεόντων τὶς, ξυρώμενος. ὑγρότητα γὰρ, καὶ λειότητα σαρκὸς, γυναιξὶ πρέπειν ἡγοῦντο· αὐτοὶ δ' ὥσπερ ἦσαν, καὶ φαίνεσθαι ἄνδρες ἤθελον,

maris haberet imperium. Quocunque enim illum raperet impetus, ubique vincebat omnes, in neminem illius aetatis vel ſimilem ſe vel meliorem incidit, donec ab hominibus diſceſſit. An tu putas, ſtragula illum veſte & calceis indiguiſſe, & propterea ſic oberraſſe? Non eſt, quod illud dicamus. Sed cominens erat & tolerans; & volebat vincere, & deliciis frangi nolebat. Illius vero Theſeus diſcipulus nonne rex erat Athenienſium omnium, filius vero Neptuni, ut aiunt, vir ſuae aetatis omnium fortiſſimus? Sed tamen is quoque voluit ſine calceis eſſe, & incedere nudus, & barbam & comam alere ipſi placuit: & non ipſi ſolum, ſed antiquis placuit omnibus. Nempe vobis meliores erant: nec magis illorum quiſquam tonderi ſe paſſus eſſet, quam leonum. Mollitiem enim & laeviratem carnis feminis putabant decoram: at ipſi, ut erant viri, ita

καὶ τὸν πώγωνα κόσμον ἀνδρὸς ἐνόμιζον, ὥσπερ καὶ ἵππων χαίτην, καὶ λεόντων γένεια, οἷς ὁ θεὸς ἀγλαΐας καὶ κόσμου χάριν προσέθηκέ τινα· οὕτωσὶ δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσι τὸν πώγωνα προσέθηκεν. ἐκείνους οὖν ἐγὼ ζηλῶ τοὺς παλαιούς, καὶ ἐκείνους μιμεῖσθαι βούλομαι, τοὺς δὲ νῦν οὐ ζηλῶ τῆς θαυμαστῆς ταύτης εὐδαιμονίας, ἣν ἔχουσι, καὶ περὶ τραπέζας, καὶ ἐσθῆτας, καὶ λεαίνοντες καὶ ψιλούμενοι πᾶν τοῦ σώματος μέρος, καὶ μηδὲ τῶν ἀπορρήτων οὐδέν, ἢ πέφυκεν, ἔχειν ἐῶντες. Εὔχο- 15
μαι δέ μοι τοὺς μὲν πόδας ὅπλῶν ἱππείων οὐδὲν διαφέρειν, ὥσπερ φασὶ Χείρωνος· αὐτὸς δὲ μὴ δεῖσθαι στρωμάτων, ὥσπερ οἱ λέοντες· οὔτε τροφῆς δεῖσθαι πολυτελοῦς μᾶλλον ἢ οἱ κύνες. εἴη δέ μοι γῆν μὲν ἅπασαν εὐνὴν αὐτάρκη ἔχειν, οἶκον δὲ τὸν κόσμον νομίζειν, τροφὴν δὲ αἱρεῖσθαι τὴν ῥᾳστην πορισθῆναι. χρυσοῦ δὲ καὶ ἀργύρου μὴ δεηθείην μήτ' οὖν ἐγὼ, μήτε τῶν ἐμῶν

etiam volebant videri: & decus viri barbam putabant, ut equorum iubam, & barbam leonum, quibus *animantibus* pulchritudinis & ornatus causa Deus quaedam addidit. Ita vero etiam barbam appoſuit viris. Illos ego antiquos aemulor, illos imitari cupio. Qui vero nunc ſunt, illis non equidem invideo admirabili felicitate, qua fruuntur circa menſas & veſtimenta, laevigantes, depilantes unamquamque partem corporis, neque occultorum quodquam *membrorum* ita, uti natum eſt, relinquentes. At ego opto, pedes mihi equinis ungulis nihil differre, ut Chironis aiunt; me autem ſtragulis non indigere, velut leones; nec cibo magis pretioſo opus habere, quam canes. Contingat vero mihi, terram quidem pro cubili habere ſufficiente, domum autem putare hoc univerſum, & cibum capere, qui facillime ſuppeditari mihi poſſit. Auro autem atque argento opus habeam neque ego, neque amicorum meorum quiſ-

φίλων μηδείς. πάντα γὰρ τὰ κακὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐκ τῆς τούτων ἐπιθυμίας φύονται, καὶ στάσεις, καὶ πόλεμοι, καὶ ἐπιβουλαὶ, καὶ σφαγαί. ταυτὶ πάντα πηγὴν ἔχει τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ πλείονος· ἀλλ' ἡμῶν αὕτη ἀπεὶη, καὶ πλεονεξίας μήποτε ὀρεχθείην· μειονεκτῶν
16 δ' ἀνέχεσθαι δυναίμην. Τοιαῦτά σοι τάγε ἡμέτερα, πολὺ δήπου διάφωνα τοῖς τῶν πολλῶν βουλήμασι. καὶ θαυμαστὸν οὐδὲν, εἰ τῷ σχήματι διαφέρομεν αὐτῶν, ὁπότε καὶ τῇ προαιρέσει τοσοῦτον διαφέρομεν. θαυμάζω δέ σου, πῶς ποτε κιθαρῳδοῦ μέν τινα νομίζεις στολὴν, καὶ σχῆμα, καὶ αὐλητοῦ, νὴ Δία, σχῆμα, καὶ στολὴν τραγῳδοῦ, ἀνδρὸς δὲ ἀγαθοῦ σχῆμα καὶ στολὴν οὐκ ἔτι νομίζεις, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν αὐτὸν οἴει δεῖν ἔχειν τοῖς πολλοῖς, καὶ ταῦτα τῶν πολλῶν κακῶν ὄντων. εἰ μὲν δεῖ ἑνὸς ἰδίου σχήματος τοῖς ἀγαθοῖς, τί πρέποι ἂν μᾶλλον, ἢ τοῦθ', ὅπερ ἀναιδέστατον μᾶλλον τοῖς ἀκο-

quam: quandoquidem mala omnia hominibus ex horum cupiditate naſcuntur, & ſeditiones, & bella, & inſidiae, & caedes. Haec omnia fontem habent plus habendi cupidinem. At a nobis illa abſit, & plus *aequo* habere nunquam ego concupiſcam, minus contra me habere poſſim tolerare! Habes rationem noſtram, multum ſane diverſam a vulgi voluntatibus: nec mirum, ſi habitu ab illis differimus, qui tam diverſo ſimus inſtituto. Te porro miror, quomodo tandem citharoedi quendam veſtitum putes & habitum eſſe, & tibicinis habitum, & longam veſtem Tragoedi: viri autem boni habitum & veſtem non iam putes, ſed eundem illum habere arbitreris oportere, quem vulgus, idque cum vulgus malum ſit? Si quidem unus & ſuus habitus bonis convenit, quis magis deceat, quam ille, qui minime omnium delectet luxurioſos homines,

λάστοις ἐστὶ, καὶ ὅπερ ἀπεύξαιντ' ἂν οὗτοι μάλιστα, ἔχειν; Οὐκοῦν τό γε ἐμὸν σχῆμα τοιοῦτόν ἐστιν, αὐχ- 17
μηρὸν εἶναι, λάσιον εἶναι, τρίβωνα ἔχειν, κομᾶν, ἀνυ-
ποδητεῖν· τὸ δ' ὑμέτερον ὅμοιον τῷ τῶν κιναίδων, καὶ
διακρίνειν οὐδὲ εἷς ἂν ἔχοι, οὐ τῇ χροιᾷ τῶν ἱματίων,
οὐ τῇ μαλακότητι, οὐ τῷ πλήθει τῶν χιτωνίσκων, οὐ
τοῖς ἀμφιάσμασιν, οὐχ ὑποδήμασιν, οὐ κατασκευῇ
τριχῶν, οὐκ ὀδμῇ. καὶ γὰρ ἀπόζετε ἤδη παραπλήσιον
ἐκείνοις, οἱ εὐδαιμονέστατοι οὗτοι μάλιστα. καίτοι τί
ἂν δόῃ τις ἀνδρὸς τὴν αὐτὴν τοῖς κιναίδοις ὀδμὴν ἔχον-
τος; τοιγαροῦν τοὺς μὲν πόνους οὐδὲν ἐκείνων μᾶλλον
ἀνέχεσθε, τὰς δὲ ἡδονὰς οὐδὲν ἐκείνων ἧττον. καὶ τρέ-
φεσθε τοῖς αὐτοῖς, καὶ κοιμᾶσθε ὁμοίως, καὶ βαδί-
ζετε· μᾶλλον δὲ βαδίζειν οὐκ ἐθέλετε, φέρεσθε δὲ ὥσ-
περ τὰ φορτία, οἱ μὲν ὑπ' ἀνθρώπων, οἱ δὲ ὑπὸ κτη-
νῶν, ἐμὲ δὲ οἱ πόδες φέρουσιν ὅποιπερ ἂν θέωμαι. κἀ-
γὼ μὲν ἱκανὸς καὶ ῥίγους ἀνέχεσθαι, καὶ θάλπος

quemque habere hi maxime deteſtentur? Iam vero is eſt meus habitus, quod ſqualidus ſum, quod hirſutus, quod detritam geſto penulam, quod comatus, quod ſine calceis. Veſter autem ille cinaedico ſimilis eſt, quem diſcernere nemo poſſit, nec colore veſtimentorum, neque mollitie, neque tunicarum multitudine, neque amiculis, neque calceis, neque capillorum paratu, nec odore. Etenim idem quoque iam oletis, quod iſti, vos, qui beatiſſimi eſtis, maxime. Quanti vero quis emat virum, idem, quod cinaedi, olentem? Itaque labores non magis, quam iſti, ſuſtinetis, voluptatibus vero ſervitis non minus: & iiſdem rebus alimini, & ſomnum ſimiliter capitis, & inceditis; quin incedere non vultis, ſed onerum inſtar geſtamini ab hominibus partim, partim a iumentis. At me pedes ferunt, quocunque opus eſt. Idem ego & frigus ferre poſſum, & ſuſtine-

Φέρειν, καὶ τοῖς τῶν θεῶν ἔργοις μὴ δυσχεραίνειν; διότι ἄθλιός εἰμι· ὑμεῖς δὲ διὰ τὴν εὐδαιμονίαν οὐδενὶ τῶν γιγνομένων ἀρέσκεσθε, καὶ πάντα μέμφεσθε, καὶ τὰ μὲν παρόντα φέρειν οὐκ ἐθέλετε, τῶν δὲ ἀπόντων ἐφίεσθε· χειμῶνός μὲν εὐχόμενοι θέρος, θέρους δὲ χειμῶνα, καὶ καύματος μὲν ῥίγος, ῥίγους δὲ καῦμα, καθάπερ οἱ νοσοῦντες δυσάρεστοι, καὶ μεμψίμοιροι ὄντες· αἰτία δὲ ἐκείνοις μὲν ἡ νόσος, ὑμῖν δὲ ὁ τρόπος.

18 Κἄπειτα δὲ ἡμᾶς μετατίθεσθαι καὶ ἐπανορθοῦν τὰ ἡμέτερα ἀλλήλοις ἐπιτιμῶμεν, κακῶς βουλευομένοις πολλάκις περὶ ὧν πράττουσι, αὐτοὶ ἄσκεπτοι ὄντες περὶ τῶν ἰδίων, καὶ μηδὲν αὐτῶν κρίσει καὶ λογισμῷ ποιοῦντες, ἀλλ' ἔθει, καὶ ἐπιθυμίᾳ. τοιγαροῦν οὐδὲν ὑμεῖς διαφέρετε τῶν ὑπὸ χειμάρρου φερομένων. ἐκεῖνοί τε γὰρ, ὅπου ἂν ἴοι τὸ ῥεῦμα, ἐκεῖ φέρονται· καὶ ὑμεῖς, ὅπου ἂν αἱ ἐπιθυμίαι. πάσχετε δὲ παραπλήσιόν τι, ἅ

re aestum, & Deorum his operibus non offendi, quia aerumnosus sum: vos vero vestram propter felicitatem nulla re earum, quae fiunt, contenti estis, & reprehenditis omnia, & praesentia ferre recusatis, absentia autem concupiscitis; hieme optatis aestatem, aestate hiemem; in aestu frigus, in frigore aestum, aegrorum instar nauseabundi, & vestra de sorte queruli: causa vero istis morbus, vobis vestri mores. Ac deinde nos retractare & corrigere nostram rationem postulatis, *ut* qui male saepius de actionibus nostris consulamus: cum ipsi vestris in rebus inconsiderati sitis, neque quidquam illarum iudicio & ratione administretis, sed consuetudine *omnia* & cupiditate. Itaque nihil diversi estis ab his, qui a torrente auferuntur. Nam cum illi, quocunque fluctus ierit, eo ferantur, tum vos, quo cupiditates. Idem autem vobis accidit, quod evenisse

Φασι παθεῖν τινα ἐφ' ἵππον ἀναβάντα μαινόμενον· ἁρπάσας γὰρ αὐτὸν ἔφερεν ἄρα ὁ ἵππος· οὐδ' οὐκ ἔτι καταβῆναι, τοῦ ἵππου θέοντος ἐδύνατο. καί τις ἀπαντήσας ἠρώτησεν αὐτὸν, ποίαν ἄπεισιν; ὁ δὲ εἶπεν, ὅπου ἂν τούτῳ δοκεῖ, δεικνὺς τὸν ἵππον. καὶ ὑμᾶς ἄν τις ἐρωτᾷ ποῖ φέρεσθε; τἀληθῆ ἐθέλοντες λέγειν, ἐρεῖτε ἁπλῶς μὲν, ὅπουπερ ἂν ταῖς ἐπιθυμίαις δοκῇ· κατὰ μέρος δὲ, ὅπουπερ ἂν τῇ ἡδονῇ· ποτὲ δὲ, ὅπου τῇ δόξῃ· ποτὲ δὲ αὖ, τῇ φιλονεικίᾳ· ποτὲ δὲ ὁ θυμὸς, ποτὲ δὲ ὁ φόβος, ποτὲ δὲ ἄλλο τι τοιοῦτον ὑμᾶς ἐνφέρειν φαίνεται. οὐ γὰρ ἐφ' ἑνὸς, ἀλλ' ἐπὶ πολλῶν ὑμεῖς γε ἵππων βεβηκότες, ἄλλοτε ἄλλου, καὶ μαινομένων πάντων, φέρεσθε. τοιγαροῦν ἐνφέρουσιν ὑμᾶς εἰς βάραθρα, καὶ κρημνούς. ἴστε δ' οὐδαμῶς πρὶν πεσεῖν, ὅτι πεσεῖσθαι μέλλετε. Ὁ δὲ τρίβων οὗτος, οὐ καταγε- 19

aiunt cuidam, cum equum conſcendiſſet furioſum: nempe raptum auferebat equus. Ille, qui non iam deſcendere ab equo currente poſſet, interrogatus ab eo, qui obviam forte fuerat, *Quorſum abiret?* reſpondit, *Quorſum huic*; equum monſtrabat, *viſum fuerit*. Sic vos interroganti, *Quorſum feramini?* ſi quidem verum reſpondere velitis, dicatis ſimpliciter quidem, *Quorſumcunque lubebit cupiditatibus*: per partes autem, *Quocunque lubuerit voluptati*; interdum, *Quo gloriae ſtudio*; interdum, *Quo lucri cupiditati*. Interdum vero iracundia, interdum metus, interdum aliud quiddam ex eo genere auferre vos videtur. Non enim uno vos, verum pluribus conſcenſis equis, alias aliis, furentibus quidem univerſis, abripimini. Igitur in barathra vos & praecipitia auferunt: adeo ante factum, quid ſitis facturi, nequaquam ſcitis. At iſtaec detrita, quam ridetis, penula,

λᾶτε, καὶ ἡ κόμη, καὶ τὸ σχῆμα τοὐμὸν, τηλικαύτην ἔχει δύναμιν, ὥστε παρέχειν μοι ζῆν ἐφ' ἡσυχίας, καὶ πράττοντι ὅ, τι βούλομαι, καὶ συνόντι οἷς βούλομαι. τῶν γὰρ ἀμαθῶν ἀνθρώπων, καὶ ἀπαιδεύτων, οὐδεὶς ἂν ἐθέλοι μοι προσιέναι διὰ τὸ σχῆμα. οἱ δὲ μαλακοὶ καὶ πάνυ πόρρωθεν ἐκτρέπονται. προσίασι δὲ οἱ κομψότατοι, καὶ ἐπιεικέστατοι, καὶ ἀρετῆς ἐπιθυμοῦντες. οὗτοι μάλιστά μοι προσίασι. τοῖς γὰρ τοιούτοις ἐγὼ χαίρω συνών. Θύρας δὲ τῶν καλουμένων ἀνθρώπων οὐ θεραπεύω, τοὺς δὲ χρυσοῦς στεφάνους, καὶ τὴν πορφύραν, τύφον νομίζω, καὶ τῶν ἀνθρώπων καταγελῶ. Ἵνα δὲ μάθῃς περὶ τοῦ σχήματος, ὡς οὐκ ἀνδράσι μόνον ἀγαθοῖς, ἀλλὰ καὶ θεοῖς πρέποντος, ἔπειτα καταγελᾷς αὐτοῦ, σκέψαι τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν, πότερά σοι δοκοῦσιν ὁμοίως ἔχειν ὑμῖν, ἢ ἐμοί; καὶ μὴ μόνον γε τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ τῶν βαρβάρων τοὺς

& coma, & habitus ille meus, eam vim habet, ut quiete vivendi copiam mihi praeſtet, & faciendi, quod volo, & cum his verſandi, quibuſcum volo. Inſcitorum enim hominum indoctorumque nemo quiſquam accedere ad me ob iſtum habitum voluerit: molles autem vel e longinquo devitant: accedunt commodiſſimi homines, & aequiſſimi, & virtutis cupidi. Hi maxime ad me accedunt: cum his enim verſari maxime ego gaudeo. Ianuas vero illorum, qui homines vocantur, non colo equidem. Aureas coronas, & purpuram fumum arbitror, hominesque derideo. Ut autem de habitu diſcas, quam illum non viros modo bonos, ſed ipſos etiam Deos decentem, tu deinde derideas, ſimulacra Deorum adſpice, utris ſimiliora videantur, vobiſne, an mihi? Neque Graecorum modo, ſed bar-

ναοὺς ἐπισκόπει πρωΐων, πότερον αὐτοὶ οἱ θεοὶ κομῶσι, καὶ γενειῶσιν, ὡς ἐγὼ, ἢ καθάπερ ὑμεῖς, ἐξυρημένοι πλάττονται, καὶ γράφονται; καὶ μέντοι καὶ ἀχίτωνας ὄψει τοὺς πολλοὺς, ὥσπερ ἐμέ. τί ἂν οὖν ἔτι τολμῴης περὶ τούτου τοῦ σχήματος λέγειν ὡς φαύλου, ὁπότε καὶ θεοῖς φαίνεται πρέπον;

barorum etiam templa circumiens inſpice, utrum capillati ſint Dii & barbati, velut ego, aut ſicut vos tonſi finguntur pinganturque. Verum etiam ſine tunicis pleroſque, uti me, videbis. Quid igitur adhuc de hoc habitu, tanquam contemtibili, dicere audeas, cum ipſos illum Deos decere appareat?

ΨΕΥΔΟΣΟΦΙΣΤΗΣ
Η ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΗΣ.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΟΣ.

ΛΥΚ. Ἄραγε ὁ γνῶναι τὸν σολοικίζοντα δεινὸς, οὗτος καὶ φυλάξασθαι μὴ σολοικίζειν δυνατός;

ΣΟΛ. Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ.

ΛΥΚ. Ὁ δέ γε μὴ φυλάξασθαι, οὐδὲ γνῶναι τὸν οὕτως ἔχοντα;

ΣΟΛ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΛΥΚ. Σὺ δὲ αὐτὸς φῂς οὐ σολοικίζειν, ἢ πῶς λέγομεν περὶ σοῦ;

4 Ἄραγε) Βουλόμενος ἅπαντα εἰδέναι τὰ σόλοικα. ὁ οὖν Λευκιανὸς βουλόμενος —— εἰσάγαγε σολοικίζοντα, καὶ διὰ τοῦτο ψευδοσοφιστὴν αὐτὸν ὀνόμασεν. ἐπιτηδὲς οὖν ὁ Λευκιανὸς σολοικίζων, ἵνα δείξῃ τὸν σοφιστὴν μὴ δυνάμενον ἐλέγξαι τὸν σολοικίζοντα. V.

PSEUDOSOPHISTA
SEU SOLOECISTA.

LYCINI ET SOLOECISTAE.

Lyc. NUMQUID, si quis deprehendere perverse iungentem voces possit, idem etiam sibi cavere, ne male iungat, potest?

Sol. Mihi quidem videtur.

Lyc. Et qui cavere nequeat, ille neque deprehendere sic habentem [*loquentem*]?

Sol. Vera dicis.

Lyc. Tu vero ipse stribligine te labi negas, aut quid de te dicimus?

ΣΟΛ. Ἀπαίδευτος γὰρ ἂν εἴην, εἰ σολοικίζοιμι τηλικοῦτος ὤν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν καὶ ἕτερον φωράσαι δυνήσῃ τοῦτο δρῶντα, καὶ ἐλέγξαι τὸν ἀρνούμενον;

ΣΟΛ. Παντάπασί γε.

ΛΥΚ. Ἴθι νῦν, ἐμοῦ λαβοῦ σολοικίζοντος, ἄρτι δὲ σολοικιῶ.

ΣΟΛ. Οὐκοῦν εἰπέ.

ΛΥΚ. Ἀλλ' ἔγωγε ἤδη τὸ δεινὸν εἰργασμαι, σὺ δὲ οὐκ ἐπέγνως.

ΣΟΛ. Παίζεις ἔχων.

ΛΥΚ. Μὰ τοὺς θεούς, ἐπεὶ σολοικίσας, ἔλαθόν σε ὡς οὐκ ἐπιστάμενον. αὖθις δὲ σκόπει, οὐ γάρ σέ φημι δύνασθαι καταγνῶναι ἐπεὶ ἃ μὲν οἶσθ', ἃ δ' οὐκ οἶσθα.

6 Ἄρτι δὲ σολοικιῶ) Τὶ ἄρτι μέλλοντι οὐ συνάπτεται. οὐκ ἄρα λέγομεν ἄρτι σολοικιῶ. V.

14 Ἃ μὲν οἶσθ', ἃ δ' οὐ) Ἔχρην εἰπεῖν τὰ μέν, τὰ δέ. V.

Sol. Nempe indoctus valde fuerim, si a stribligine hoc aetatis cavere nequeam.

Lyc. Igitur alterum quoque deprehendere hoc agentem possis, & negantem convincere?

Sol. Omnino equidem.

Lyc. Age ergo, me deprehendito stribligine utentem. Modo autem utar.

Sol. Dic ergo.

Lyc. Quin iam terribile illud opus, te non observante, peregi.

Sol. Ludis tu homo.

Lyc. Non, ita me Dii ament. Quandoquidem soloecismo prolato te effugi, qui illum non intelligeres. Rursus vero considera. Nego enim, te posse intelligere. Quandoquidem [*sunt*] quae scis, [*sunt*] quae nescis.

ΣΟΛ. Εἰπὲ μόνον.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ νῦν σεσολοίκισταί μοι, σὺ δ' οὐκ ἔγνως.

ΣΟΛ. Πῶς γὰρ, σοῦ μηδὲν λέγοντος;

ΛΥΚ. Ἐγὼ μὲν λέγω, καὶ σολοικίζω, σὺ δ' οὐχ ἕπῃ τοῦτο ὁρῶντι· ἐπεὶ ὄφελον καὶ νῦν ἀκολουθῆσαι δυνήσῃ.

2 ΣΟΛ. Θαυμαστὰ λέγεις, εἰ μὴ δυνήσομαι καταμαθεῖν σολοικισμόν.

ΛΥΚ. Καὶ πῶς ἂν δύναιο τὸν ἕνα μαθεῖν, τοὺς τρεῖς ἀγνοήσας;

ΣΟΛ. Τίνας τρεῖς;

ΛΥΚ. Ὅλους ἀρτιγενείους.

ΣΟΛ. Ἐγὼ μέν σε παίζειν δοκῶ.

6 Ὄφελον) Τὸ ὄφελον οὐδέποτε μέλλοντος συντάττεται ἀπαρεμφάτῳ, ἢ ὑποτακτικῷ, ἀλλ' ἑνεστῶτος ὁριστικῷ, ἢ ἀπαρεμφάτῳ ἢ εὐκτικῷ, ὁσάκις καὶ παρωχημένῳ. ὅθεν οὖν εἰπεῖν, ὄφελον ἀκολουθῆσαι δυνηθῆναι. καὶ μάλιστα ὅτι καὶ τὸ νῦν πρόσκειται, ἃ οὐδέποτε οὐδὲ αὐτὰ μέλλοντι συντάττεται. Διττῶς οὖν ἐν τῷ ἐνὶ σεσολοίκισται. διὸ καὶ λέγει ὅτι τρὶς σεσολοίκισται. V.

Sol. Dic modo.

Lyc. Sed nunc quoque perverſe voces iunxi, tu vero non agnoviſti.

Sol. Quomodo enim agnoſcerem, te nihil dicente?

Lyc. At ego dico, & ſoloeciſmos facio: tu autem facientem non perſequeris. Alioqui utinam vel nunc perſequi poſſis!

Sol. Mira narras, ſi ſoloeciſmum ego obſervare non potero.

Lyc. Et qui poſſis unum obſervare, qui tres ipſos ignoraveris?

Sol. Quoſnam tres?

Lyc. Univerſos prima lanugine florentes.

Sol. Ludere te puto equidem.

ΛΥΚ. Ἐγὼ δέ σε ἀγνοεῖν τὸν ἁμαρτάνοντα ἐν τοῖς λόγοις.

ΣΟΛ. Καὶ πῶς ἄν τις μάθοι, μηδενὸς εἰρημένου;

ΛΥΚ. Λέλεκται, καὶ σεσολοίκισται τετραπλῆ, σὺ δ' οὐκ ἔγνως. μέγα οὖν ἆθλον κατέπραξας ἄν, εἴπερ ἔγνως.

ΣΟΛ. Οὐ μέγα μὲν, ἀναγκαῖον δὲ τῷ ὁμολογήσαντι.

ΛΥΚ. Ἀλλ' οὐδὲ νῦν ἔγνως.

ΣΟΛ. Πότε νῦν;

ΛΥΚ. Ὅτε τὸ ἆθλον ἔφην σε καταπράξαι.

ΣΟΛ. Οὐκ οἶδα ὅ, τι λέγεις.

ΛΥΚ. Ὀρθῶς ἔφης. οὐ γὰρ οἶσθα. καὶ πρόιθί γε ἐς τὸ ἔμπροσθεν· οὐ γὰρ ἐθέλεις ἕπεσθαι. συνήσω ἄν, εἴπερ θελήσειας.

5 Μέγα οὖν ἆθλον) Ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος οὐ λέγεται τὸ ἆθλον. V.

12 Καὶ πρόιθί γε ἐς τὸ ἔμπροσθεν) Κακῶς τὸ εἰς τὸ ἔμπροσθεν προσίθηκεν. οὐ γὰρ λέγεται τοῦτο προβαίνοντός τι ἔμπροσθεν ἄλλο. καλῶς οὖν καὶ εἰς τὸ ἔμπροσθεν, ἐπεὶ πρόιθι φησι. V.

Lyc. At ego te ignorare, ſi quis peccet in dicendo.

Sol. Et quomodo quis percipiat, ſi nihil *eiuſmodi* dictum ſit.

Lyc. Dictum, & ſtribligine peccatum quadruplici: tu vero non intellexiſti. Magnum praemium [*certamen*] ergo confeceras, ſi intellexiſſes.

Sol. Non magnum illud quidem, ſed *mihi iam* profeſſo neceſſarium.

Lyc. Sed ne nunc quidem intellexiſti.

Sol. Quando nunc?

Lyc. Cum praemium te dicebam confeciſſe.

Sol. Quid dicas, neſcio.

Lyc. Recte iſtuc dicis. Neſcis enim. Et praecede ſaltem ad anteriora: neque enim ſequi vis. Intellexero enim, ſi quidem volueris.

3 ΣΟΛ. Ἀλλ' ἐγὼ βούλομαι· σὺ δὲ οὐδὲν εἶπας ὧν ἄνθρωποι σολοικίζοντες λέγουσι.

ΛΥΚ. Τὸ γὰρ νῦν ῥηθὲν, μικρόν τί σοι φαίνεται κακὸν εἶναι; ὅμως δὲ ἀκολούθησον αὖθις, ἐπεὶ οὐκ ἔμαθες ἐνδραμόντα.

ΣΟΛ. Μὰ τοὺς θεοὺς, οὐκ ἔγωγε.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ μὴν μεθῆκα θεῖν λαγὼ ταχέως. ἆρα παρῆξεν; ἀλλὰ καὶ νῦν ἔξεστιν ἰδεῖν τὸν λαγώ· εἰ δὲ μὴ, πολλοὶ γενόμενοι λαγὼ λήσουσί σε ἐν σολοικισμῷ πεσόντες.

ΣΟΛ. Οὐ λήσουσι.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἔλαθόν γε.

ΣΟΛ. Θαυμαστὰ λέγεις.

ΛΥΚ. Σὺ δὲ ὑπὸ τῆς ἄγαν παιδείας διέφθορας.

7 Μεθῆκα θεῖν λαγὼ) Καὶ τοῦτο σόλοικον γενικῇ χρῆσθαι ἀντὶ αἰτιατικῆς, ὁ λαγὸς, τοῦ λαγὼ ἢ γενικὴ, ἢ δ' αἰτιατικὴ τὸν λαγὼν μετὰ τοῦ νῦν, ἀλλ' οὐ χωρὶς τοῦ νῦν. V.

Sol. Sed volo ego. At tu nihil eorum dixisti, quae dicere soloeci homines solent.

Lyc. Nempe quod modo dictum est, minutum tibi malum videtur? Verumtamen sequere rursus, quia excurrentem non observasti.

Sol. Per omnes Deos nihil equidem.

Lyc. Verum dimisi currere leporem celeriter. Numquid praeteriisti? sed nunc etiam videre licet leporem. Si vero minus, multiplicati lepores clam te in stribligine iacebunt.

Sol. Non clam me.

Lyc. Quin iam factum est.

Sol. Mira narras.

Lyc. Tu vero prae nimia eruditione corrupisti [*corru-*

ὥστε μηδ' αὐτὸ τοῦτο σολοικίζοντας καταιγῆσαι. οὐ γὰρ πρόσεστιν αὐτῷ τὸ τινά.

ΣΟΛ. Ταῦτα μὲν οὐκ οἶδα πῶς λέγεις· ἐγὼ δὲ πολλοὺς ἤδη σολοικίζοντας κατενόησα.

ΛΥΚ. Κἀμὲ τοίνυν εἴσῃ τότε, ὅταν τι τῶν παιδίων γένῃ, τῶν τὰς τίτθας θηλαζόντων. ἢ εἰ οὐ νῦν ἔγνως σολοικίζοντά με, οὐδὲ αὐξάνοντα παιδιὰ σολοικισμὸν ποιήσει τῷ μηδὲν εἰδότι.

ΣΟΛ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν εἰ ταῦτα ἀγνοήσομεν, οὐδὲν γνωσόμεθα τῶν ἑαυτῶν, ἐπεὶ καὶ τόδε σολοικισθὲν ἀπέφυγέ

1 Οὔ γὰρ πρόσεστιν.) Ἐπειδὴ φησι οὐ πρόσεστι τῷ σολοικισμῷ εἴς τινα ἁσολοίκισια. τούτου χάριν οὐκ ἔγνως τὸν σολοικίζοντα. V.

6 Τῶν τὰς τίτθας θηλαζόντων.) Ἡ τίτθη θηλάζει, ὁ δὲ ἀντιστρέψας ἔφη, τὰ παιδία θηλάζει. V.

7 Οὐδὲ αὐξάνοντά παιδία.) Αὐξανόμενα γὰρ ἤδει εἰπεῖν παθητικῶς, ἀλλ' οὐκ ἐνεργητικῶς. V.

10 Οὐδὲν γνωσόμεθα.) Ὠφειλε γὰρ καὶ τὸν δυνητικὸν προσθῆναι ἐὰν, ὅτι ἐὰν. οἷον εἰ ταῦτα ἀγνοήσομεν, οὐδὲν ἂν γνῶμεν οὐδὲ γνωσόμεθα. νῦν δὲ ἁπλῶς σεσολοίκισται, καὶ τῇ ἐλλείψει τοῦ ἂν, καὶ τῇ τοῦ μέλλοντος χρήσει, τοῦ γνωσόμεθα· οὐδέποτε γὰρ ποῖς δυνητικοῖς μέλλοντες συντάττονται. V.

In altero *Vossiano* sic: [ἂν] ἐστίον ὅτι μέλλοντες οὐδέποτε μετὰ τοῦ ἂν ἐκφέρονται. οὐ γὰρ εὕρηται ἔξω ἂν, καὶ ἐρῶ ἀγ. διὰ τοῦτο γὰρ τὸ ἂν ἔν τε τῷ ἐνεστῶτι καὶ παρακειμένῳ, ἵνα μέλλοντα δηλώσομεν. μέλλοντος δὲ ὄντος, τίς χρεία τοῦ ἂν; σολοικισμὸς τὸ μὲν ὅτομα ἐπικόν, τὸ δὲ ῥῆμα πληθυντικόν. V.

ptus es], ut neque in hoc ipso [*verbo corrupisti*] male loquentes deprehendas.

Sol. Quomodo ista dicas, non intelligo equidem. Verum imparilitates multorum iam deprehendi.

Lyc. Igitur me quoque tunc deprehendes, cum pueruulorum aliquis fies eorum, qui nutrices suas lactant [*lactent*]. Aut si ne nunc quidem me stribligine turbare orationem intelligis, neque augentes [*crescentes*] pueri soloecismum facient apud non intelligentem.

Sol. Verum dicis.

Lyc. Atqui haec si ignorabimus, nihil intelligemus nostrorum, quando etiam hoc male iunctum te effugit. No-

σε. μὴ τοίνυν ἔτι λέγειν, ὡς ἱκανὸς εἶ κατιδεῖν τὸν σολοικίζοντα, καὶ αὐτὸς μὴ σολοικίζειν. κἀγὼ μὲν οὕτω. Σωκράτης δὲ ὁ ἀπὸ Μόψου, ᾧ συνεγενόμην ἐν Αἰγύπτῳ, τὰ τοιαῦτα ἔλεγεν ἀνεπαχθῶς, καὶ οὐκ ἤλεγχε τὸν ἁμαρτάνοντα. πρὸς μέντοι γε τὸν ἐρωτήσαντα πηνίκα ἔξεισι, Τίς γὰρ ἂν, ἔφη, ἀποκριθείη σοι περὶ τῆς τήμερον ὡς ἐξιών; ἑτέρου δὲ φήσαντος, ἱκανὰ ἔχω τὰ πατρῷα, πῶς φῂς, εἶπε· τέθνηκε γὰρ ὁ πατήρ σου; ἄλλου δὲ αὖθις λέγοντος, συμπατριώτης ἐστί μοι· ἐλάνθανες ἄρα ἡμᾶς, ἔφη, βάρβαρος ὤν. ἄλλου δὲ εἰπόντος, ὁ δεινά ἐστι μεθύσης, μητρὸς εἶπεν, ἢ πῶς λέγεις; ἑτέρου δὲ ἐκλελοχότας, διπλασιάζεις, ἔφη, τοὺς

4 Τὰ τοιαῦτα ἔλεγεν) Πάσους παῖδας ἔτεκες. V.

5 Πηνίκα ἔξεισι) Τὸ ἔξεισι δηλοῖ τὸ ἥμερον, ἐνεστῶτος γάρ. τί οὖν φησι ἐρωτᾷς τὸ πότε ἔρχεται; ἢ αὐτόθεν; V.

7 Τὰ πατρῷα) Πατρικὰ ὅταν εἴπωμεν, τὰ τοῦ πατρὸς λέγομεν, ζῶντος τοῦ πατρός. ὅταν δὲ τὰ πατρῷα, τεθνηκότος. V.

9 Συμπατριώτης) Ὁμοίθυς γὰρ ἔδει εἰπεῖν, ὁμόγλωσσος, ὁμόνομος. τὸ δὲ πατριώτης, ἐπὶ βαρβάρων· οἱ βάρβαροι γὰρ οὕτως ἀλλήλους φασὶ, ἀντὶ τοῦ πολίτης· καὶ ἴσως ὅτι μὴ κατὰ πόλεις οἰκοῦσι. Πλάτων μέντοι καὶ ἐπὶ Ἑλλήνων ἐν τοῖς νόμοις, τὸ πατρίῳ ἐχρήσατο. V.

In altero *Voss.* Cod. sic: Ὥσπερ Σικελὸς ὁ αὐτόχθων· Σικελλάτης δὲ ὁ ἐν Σικελίᾳ οἰκῶν ξένος. οὕτω πάτριος, καὶ πατριώτης.

11 Μεθύσης) Μέθυσος γὰρ, ἀλλ' οὐ μεθύσης. V.

li ergo amplius dicere, te aptum esse ad deprehendendum soloecum, ipsumque te soloecum negare. Atque ego ita *tibi consulo.* Socrates autem ille a Mopso, quicum fui in Aegypto, talia dicebat sine asperitate & molestia, nec peccantem redarguebat: verum interroganti, *Qua hora* [quando] *exiret? Quis enim*, inquit, *responderet tibi de hodierno die, quasi exiturus?* Alio autem dicente, *Luculentum habeo patrimonium; Quid ais?* inquit: *Pater ergo tuus mortuus est?* Alio rursus dicente, *Concivis meus est; Nescichamus ergo*, inquit, *te barbarum esse.* Alio dicente, *iste est ebriosae* [ebriosus]; *Matris*, inquit, *aut quomodo intelligis?* Alio ἐκλελοχότας dicente, *Duplicas*, inquit, ἐξειλοχότας. Di-

ἐξειλοχότας. εἰπόντος δέ τινος λῆμμα πάρεστιν αὐτῷ, διὰ τῶν δύο μμ, οὐκοῦν, ἔφη, λήψεται, εἰ λῆμμα αὐτῷ πάρεστιν. ἑτέρου δὲ εἰπόντος, πρόσεισιν ὁ μείραξ ὑμῖν φίλος, ἔπειτα, ἔφη, λοιδορεῖς φίλον ὄντα; πρὸς δὲ τὸν εἰπόντα, δεδίττομαι τὸν ἄνδρα, καὶ φεύγω· σὺ, ἔφη, καὶ ὅταν τινὰ εὐλαβηθῇς, διώξῃ. ἄλλου δὲ εἰπόντος, τῶν φίλων ὁ κορυφαιότατος, χαρίεν γε, ἔφη, τὸ τῆς κορυφῆς ποιεῖν τι ἐπάνω. καὶ ἐξορμῶ δέ τινος εἰπόντος, καὶ τίς ἐστιν, εἶπεν, ὃν ἐξορμᾷς; ἐξεπιπολῆς δέ τινος εἰπόντος, ἐκ τῆς ἐπιπολῆς εἶπεν, ὡς ἐκ τῆς πιθάκνης. λέγοντος δέ τινος, συνετάξατό μοι, καὶ λόχον, ἔφη, Ξενοφῶν συνετάξατο. ἄλλου δὲ εἰπόντος,

2 Λῆμμα πάρεστιν) Λῆμμα γὰρ ἡ ἀνδρία δι' ἐνός. M. V.

Idem Schol. in altero V. [Λῆμμα] Διὰ δύο μ τὸ λαμβανόμενον· Λῆμμα διὰ ἑνὸς τὸ φρόνημα.

3 Ὁ μείραξ) Τὸ μείραξ οὐ φασὶν ἐπὶ ἀνδρὸς λέγεσθαι, ἀλλ' ἐπὶ γυναικὸς ἠβώσης· ἐπὶ δὲ ἀνδρὸς μειράκιον λέγουσι. V.

5 Δεδίττομαι) Τοῦτο ἐνέργειαν οὐ πάθος σημαίνει. V.

7 Κορυφαιότατος) Κορυφὴ ἡ κεφαλή, τὸ οὖν κορυφαῖον οὐ δίχητας ὑπερθετικὸν τὸ κορυφαιότατον. V.

8 Ἐξορμῶ) Σημαίνει τὸ παρακινῶ ἕτερον καὶ ὁρμηθῆναι ποιῶ· ὁρμῶμαι δὲ ἐγὼ αὐτός. V.

11 Συνετάξατό μοι) Ἐπὶ στρατοπέδου γὰρ τοῦτο διαθέσεως. V.

cente quodam, Λῆμμα [*acceptio*] *in illo est*, per geminum μμ (*cum vellet* λῆμα, *generosum impetum*); *Ergo*, inquit, *accipiet*. Alio dicente, *Accedit ille adolescentula* [*adolescentulus*] *amicus meus*; *Tum tu*, inquit, *maledicis amico?* Ad eum, qui dixerat, *Terreo* [*timeo*] *virum & fugio*; *Tu*, inquit, *etiam cum timebis aliquem*, *illum persequeris*. Alio dicente, *Amicorum summissimus*; *Lepidum*, inquit, *summo facere aliquid altius*. Dicente quodam, *Expello* [*exire volo*]; *Quem*, inquit, *expellis?* Dicente quodam, *Exsuperne* [*superne*]; *Ex superne*, inquit, *tanquam ex dolio?* Dicente quodam, *Coniunxit* [*iniunxit*] *mihi*; *Etiam manipulum*, inquit, *Xenophon*. Alio dicente, *Circumsteti* [*subterfugi*] *illum*, *ut delitescerem*;

περιέστην αὐτὸν ὥστε λαθεῖν, θαυμαστὸν, ἔφη, εἰ εἷς ὢν, περιέστης τὸν ἕνα. ἑτέρου δὲ λέγοντος συνεκρίνετο αὐτῷ, καὶ διεκρίνετο πάντως, εἶπεν. Εἰώθει δὲ καὶ πρὸς τοὺς σολοικίζοντας Ἀττικῶς, παίζειν ἀνεπαχθῶς. πρὸς γοῦν τὸν εἰπόντα, νῶϊ τοῦτο δοκεῖ, σὺ, ἔφη, καὶ νῶϊν ἐρεῖς, ὡς ἁμαρτάνομεν. ἑτέρου δὲ σπουδῇ διηγουμένου τι τῶν ἐπιχωρίων, καὶ εἰπόντος, ἡ δὲ τῷ Ἡρακλεῖ μιχθεῖσα, οὐκ ἄρα, ἔφη, ὁ Ἡρακλῆς ἐμίχθη αὐτῇ. καρῆναι δέ τινος εἰπόντος ὡς δέοιτο, τί γάρ, ἔφη, σοι δεινὸν εἴργασται, καὶ ἄξιον ἀτιμίας; καὶ ζυγομαχεῖν

1 Περιέστην αὐτὸν) Ὑπηγαγόμην γὰρ ἔδει εἰπεῖν, ἢ μετῆλθον αὐτόν. τὸ γὰρ περιστῆναι ἐπὶ τοῦ κύκλῳ λέγεται τινα περιέχειν. V.

Idem Schol. in *Vossiano* maiore ita habet: Περιέστη) Τὸ περιέστη ὅλως τὸ περὶξ αὐτοῦ. πῶς οὖν εἷς ὢν περιεῖξ αὐτοῦ ἔστησε;

2 Συνεκρίνετο αὐτῷ) Συνεδικάζετο γὰρ ἔδει εἰπεῖν, ἢ ἀμφισβήτει, ἀλλ' οὐ συνεκρίνετο. τὸ γὰρ συγκρίνεσθαι, ἐπὶ τοῦ συκνοῦσθαι ἡ δοκίμη χρῆσις τῶν Ἑλλήνων οἶδε. V.

In *Voss.* maiore sic: Σύγκρισιν καὶ διάκρισίν φασιν οἱ φιλόσοφοι τὴν ἕνωσιν καὶ διάλυσιν, οὐχ ὡς φασὶν ἐν τῇ συνηθείᾳ τὴν ἀντίταξιν. οὖν συνεδικάζετο ἔδει εἰπεῖν; ἢ ἀμφισβήτει.

5 Νῶϊ τοῦτο δοκεῖ) Τὸ γὰρ τῷ εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ. ἀλλ' οὔτε καὶ δοτικὴ. τὸ δὲ δοκεῖ δοτικὴν ἀπαιτεῖ. καλῶς οὖν παίζων αὐτὸν εἴρηκεν· ὡς σὺ καὶ νῶϊν ἐρεῖς ὡς ἁμαρτάνομεν, ἔδει γὰρ εἰπεῖν καὶ νῶϊν ἁμαρτάνομεν ἐρεῖς, τουτέστιν ἡμᾶς, ἀλλ' οὐχ ἡμῖν. V.

8 Μιχθεῖσα) Ἐμίχθη γὰρ ἀεὶ φαμὲν γυναικί, οὐχὶ γυνὴ ἀνδρί. V.

9 Καρῆναι) Τὸ κείρασθαι ἐπὶ τοῦ κοσμίως· τὸ δὲ καρῆναι ἐπὶ τοῦ ἀτίμως, καὶ μετὰ ὕβρεως. V.

10 Ζυγομαχεῖν) Ἐπὶ γὰρ τῶν φιλίως διαλεγομένων ἐριστικῶς λέγεται, ἢ ἀμφισβητεῖν, ἢ φιλονεικεῖν· ἐπὶ δὲ τῶν ἐχθρῶς ζυγομαχεῖν ἢ διαδικάζεσθαι. V.

Mirum, inquit, *si unus ipse unum circumsteterit*. Alio dicente, *Commiscebatur* [*comparabatur*] *illi; Omnino etiam separabatur*, inquit. Solebat vero etiam illis, qui Attico more soloeci essent, lepide illudere. Ad dicentem enim, *Nos* [*nobis*] *hoc videtur; Tu*, inquit, *etiam Nos* [*nobis*] *dices, nos peccare*. Alio serio narrante rerum patriarum quiddam, ac dicente, *Illa vero Herculi mixta; Non igitur*, inquit, *mixtus illi Hercules?* Quodam dicente, *Se tondendum esse; Quid enim*, inquit, *malum fecisti, & dignum ignominia?* Et, *decer-*

δέ τινος λέγοντος, πρὸς τὸν ἐχθρὸν, εἶπε, ζυγομαχεῖς; ἑτέρου δὲ εἰπόντος βασανίζεσθαι τὸν παῖδα αὐτῷ νοσοῦντα, ἐπί τῳ, ἔφη, ἢ τί βουλομένου τοῦ βασανίζοντος; προκόπτει δέ τινος εἰπόντος ἐν τοῖς μαθήμασιν, ὁ δὲ Πλάτων, ἔφη, τοῦτο ἐπιδιδόναι καλεῖ. ἐρομένου δέ τινος εἰ μελετήσει ὁ δεῖνα, πῶς οὖν, ἔφη, ἐμὲ ἐρωτῶν εἰ μελετήσομαι, λέγεις ὅτι ὁ δεῖνα; Ἀττικίζοντος δέ τινος, καὶ τεθνήξει εἰπόντος ἐπὶ τοῦ τρίτου, Βέλτιον, ἔφη, καὶ ἐνταῦθα μὴ Ἀττικίζειν καταρώμενον. καὶ πρὸς τὸν εἰπόντα δὲ, στοχάζομαι αὐτοῦ, ἐπὶ τοῦ φείδομαι αὐτοῦ, μή τι, ἔφη, διήμαρτες βαλών; ἀφιστᾶν δέ τινος εἰπόντος, καὶ ἑτέρου ἀφιστάνειν, ἄμφω μὲν, ἔφη, οὐκ οἶδα. πρὸς δὲ τὸν λέγοντα, πλὴν εἰ μὴ ταῦτα, ἔφη,

7

1 Βασανίζεσθαι) Βάσανος γὰρ ἐπὶ τῆς δοκιμασίας λέγεται καὶ ἐπὶ κολαζομένων διὰ τιμωρητικῶν ὀργάνων. V.

6 Εἰ μελετήσει) Οὐ γὰρ ἀξιοῦσιν Ἀττικοὶ ἐπὶ τοῦ ῥήματος τούτου ἐνεργητικῶς ἐκφέρειν, ἀλλὰ παθητικῶς τὸν μέλλοντα. οὗ γάρ φασι μελετήσω, ἀλλὰ μελετήσομαι. V.

8 Τεθνήξει) Τεθνήξεται γὰρ ἐχρῆν λέγειν ἐπὶ τοῦ τρίτου, ἀλλ' οὐ τεθνήξη ἐπὶ δευτέρου. V.

10 Στοχάζομαι) Τὸ γὰρ στοχάζεσθαι ἐπὶ τοῦ ἀκριβοῦν τάττεται τὸν βολὴν, ἢ τοῦ τεκμαίρεσθαι. V.

tare quodam dicente [*de amica disputatione*]; *Cum hoste*, inquit, *decertas?* Alio dicente, *Torqueri filium suum aegrotantem; Quam ob rem*, inquit, *aut quid quaerit, qui torquet?* Cum diceret aliquis, *Proficit in disciplinis*; ille, *Plato*, inquit, *hoc vocat progressiones facere.* Interrogante aliquo, *Num declamabis* [*declamabit*] *iste? Quomodo igitur*, inquit, *me interrogans declamaturusne sim, dicis iste?* Atticorum imitatione dicente quodam de tertio, *Mox morieris* [*morietur*]; *Melius*, inquit, *erat etiam hic non affectare sermonem Atticum & male ominari.* Ad eum, qui dixerat, *Collineo in illum*, pro *parco illi*; *Numquid*, ait, *iaculando aberrasti?* Cum ἀφιστᾶν aliquis diceret, & alter ἀφιστάνειν (*pro* ἀφιστάνει, *sollicitare ad defectionem*); *Ambo quidem*, inquit, *non novi.* Ad eum, qui dixerat, *Praeterquam nisi*; *Haec geminata*, inquit, *nobis lar-*

διπλᾶ χαρίζοι. καὶ χρᾶσθαι δέ τινος εἰπόντος, ψευδάττικον, ἔφη, τὸ ῥῆμα. τῷ δὲ λέγοντι ἔκτοτε, καλὸν, ἔφη, τὸ εἰπεῖν ἐκπέρυσιν, ὁ γὰρ Πλάτων εἰς τότε λέγει. τῷ δὲ ἰδοῦ, ἐπὶ τοῦ ἴδε χρωμένου τινὸς, ἕτερα ἀνθ' ἑτέρων, ἔφη, σημαίνεις. ἀντιλαμβάνομαι δὲ, ἐπὶ τοῦ συνίημι λέγοντός τινος, θαυμάζειν, ἔφη, πῶς ἀντιποιούμενος τοῦ λέγοντος, φησὶν ἀντιποιεῖσθαι. βράδιον δέ τινος εἰπόντος, οὐκ ἔστιν, ἔφη, ὅμοιον τῷ τάχιον. βαρεῖν δέ τινος εἰπόντος, οὐκ ἔστιν, ἔφη, τὸ βαρύνειν, ἢ νενόμικας. λέλογχα δὲ, τὸ εἴληχα λέγοντος, ὀλίγου, ἔφη, καὶ παρ' οἷς ἁμαρτάνεται. ἵπτασθαι δὲ ἐπὶ τοῦ πέτεσθαι πολλῶν λεγόντων, ὅτι μὲν ἀπὸ τῆς πτήσεως τὸ ὄνομα, σαφῶς ἴσμεν. περιστερὸν δέ τινος εἰπόντος,

1 Χρᾶσθαι) Χρῆσθαι γὰρ λέγουσιν Ἀθηναῖοι. V.

2 Ἔκτοτε) Ἐξότου γὰρ τὸ δάκτυλον. V.

5 Ἀντιλαμβάνομαι) Τὸ ἀντιλαμβάνεσθαι Ἀττικοὶ ἐπὶ τοῦ κωλύειν ἢ ἀντέχεσθαι τάττουσι. μάλιστα ὁ Πλάτων. V.

7 Βράδιον) Παρὰ ποιηταῖς, βραδύτερον παρ' Ἕλλησι. V.

10 Τὸ λέλογχα) Τὸ λέλογχα Ἀττικοὶ εἴληχα φασὶ, καὶ τὸ λέλειφα, εἴλιφα. V.

giris [*gratis & fruſtra adeo ponis*]. Et χρᾶσθαι [*pro* χρῆσθαι, *uti*] dicente quodam; *Verbum*, inquit, *Pſeudatticum*. Dicenti *ex tunc*, † *Pulchrum*, inquit, *dicere* ex ſuperiori anno, *Plato enim* in tunc *ait* †. Ei, qui *ecce* pro *vide* utebatur, *Alia*, inquit, *pro aliis ſignificas*. Dicente quodam *accipio* pro *intelligo*, *Mirari ſe* dicebat, *quomodo* † *qui vindicet ſibi dicendi partes*, *dicat*, *ſe vindicare* †. Βράδιον dicente aliquo; *Nonne eſt*, inquit, *ſimile* [*aeque vitioſum*] alteri, τάχιον; Βαρεῖν [*gravare*] cum dixiſſet aliquis; *Non eſt*, inquit, *βαρύνειν qua putaſti* [*ita inſolitum, ac putaſti.*] Cum λέλογχα aliquis, quod eſt εἴληχα [*ſortitus ſum*], dixiſſet, † *Parum*, inquit, *etiam apud quos peccatur* †. Cum multi ἵπτασθαι pro πέτεσθαι [*volare*] dicerent; *Verbum hoc eſſe a* πτῆσις [*volatus*] *plane ſcimus*. *Columbum* [*pro columba*]

ὡς δὴ Ἀττικὸν, καὶ τὸν Φάττον ἐροῦμεν, ἔφη. Φακὸν δέ τινος εἰπόντος ἐδηδοκέναι καὶ πῶς ἂν, ἔφη, Φακόν τις φάγῃ; ταῦτα μὲν τὰ Σωκράτεια. Ἐπανίωμεν δὲ, εἰ δοκεῖ, ἐπὶ τὴν ἀμιλλαν τῶν προτέρων λόγων. κἀγὼ μὲν καλῶ τοὺς βελτίστους εἶναι ὅλους, σὺ δὲ γνώρισον. οἶμαι γάρ σε καὶ νῦν δυνήσεσθαι, τοσούτων γε ἐπακούσαντα τῶν ἐξῆς λεγομένων.

ΣΟΛ. Ἴσως μὲν οὐδὲ νῦν δυνήσομαί σου λέγοντος· ὅμως εἰπέ.

ΛΥΚ. Καὶ πῶς φῂς οὐ δυνήσεσθαι; ἡ γὰρ θύρα τυχεδὸν ἀνέῳγέ σοι τῆς γνωρίσεως αὐτῶν.

ΣΟΛ. Εἰπὲ τοίνυν.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ εἶπον.

1 Φακὸν) Ὁ γὰρ φακὸς ἐπὶ ἐνὸς εἴρηται καὶ ὁμοῦ, ἐπὶ δὲ πάνυ ὀλίγου φακὴ λέγεται. V.

6 Δυνήσεσθαι) Βούλεται τὸ νῦν μέλλον τιμήσαντα, ἐπὶ οὖν τὸ δυνήσεσθαι μέλλοντος, ἐπιλαμβάνεται αὐτοῦ, ὡς μὴ συνιέντος ἀλλειψίαν ποιοῦντα. V.

11 Τὴ ἀνέῳγε) Βούλονται μὴ λαμβάνεσθαι ἐπὶ παθητικῆς διαθέσεως, ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς τοῦτο. χρῶνται γὰρ μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν ὁ Πλάτων παθητικῶς ἐν Φαίδωνι· ἀνέῳγετο λέγων ἡ θύρα σου πάνυ πρωΐ. V.

dicente quodam, tanquam Atticum; *Etiam hunc anatem vocabimus*, inquit. Cum diceret aliquis, *Lentiginem* [*pro lente*] *se ediſſe*; *Quomodo tandem*, *Lentiginem quis edat?* inquit. Atque iſta Socratea ſunto. Redeamus iam, ſi videtur ad certamen priorum ſermonum. Et ego quidem citabo optimos, ut ſint univerſi: tu autem *qui ſint* agnoſcito, indicato. Puto enim futurum, ut nunc certe *illud* poſſis, qui tot deinceps proferri audieris.

Sol. Forte ne nunc quidem, te dicente, potero. Sed dic tamen.

Lyc. Et quomodo te poſſe negas? Ianua enim prope tibi ſe cognoſcendorum illorum aperuit.

Sol. Ergo dic.

Lyc. Dixi equidem.

ΣΟΛ. Οὐδέν γε, ὥστε ἐμὲ μαθεῖν.

ΛΥΚ. Οὐ γὰρ ἔμαθες τὸ ἀνέῳγεν;

ΣΟΛ. Οὐκ ἔμαθον.

ΛΥΚ. Τί οὖν πεισόμεθα, εἰ μηδὲ νῦν ἀκολουθήσεις τοῖς λεγομένοις; καίτοι πρόσγε τὰ κατ' ἀρχὰς ῥηθέντα ὑπὸ σοῦ, ἐγὼ μὲν ὤμην ἱππεῖς εἰς πεδίον καλεῖν, σὺ δὲ τοὺς ἱππεῖς κατενόησας; ἀλλὰ ἔοικας οὐ φροντίζειν τῶν λόγων, μάλιστα οὓς νῦν κατὰ σφᾶς αὐτοὺς διήλθομεν.

ΣΟΛ. Ἐγὼ μὲν φροντίζω· σὺ δὲ ἀδήλως αὐτοὺς διεξέρχῃ.

9 ΛΥΚ. Πάνυ γοῦν ἄδηλόν ἐστι, τὸ κατὰ σφᾶς αὐτοὺς ἐφ' ἡμῶν λεγόμενον; ἀλλὰ τοῦτο μὲν δῆλον· σὲ δὲ οὐδεὶς ἂν θεῶν ἀγνοοῦντα παύσειε, πλήν γε ὁ Ἀπόλ-

6 Ἱππεῖς εἰς πεδίον καλεῖν) Καὶ τοῦτο παρὰ συνήθειαν. ἵππον γὰρ εἰς πεδίον φαμὲν καλεῖν, ἀλλ' οὐχ ἱππεῖς. V.

Sol. Nihil certe, quod ego assequerer.

Lyc. Non ergo illud *aperuit se* assecutus es?

Sol. Non.

Lyc. Quid igitur nobis fiet, si ne nunc quidem, quae dicuntur, assequeris. Atqui *respiciens* ad ea, quae initio abs te dicta sunt, putabam *Equites* me in campum vocare. Tu vero [*in Graeca voce*] *Equites* [*soloecismum esse*] agnovisti?... Sed videris non curare literas, maxime quas modo *inter se* [*nos*] *ipsos* agitabamus.

Sol. Equidem hoc ago: tu vero obscure nimis tractas.

Lyc. Nempe valde obscurum est illud *inter se ipsos*, de *nobis* dictum. Sed hoc quidem apertum: at te Deorum nemo ab ignorantia illa liberaverit, praeterquam Apollo.

λων. μαντεύεται γοῦν ἐκεῖνος πᾶσι τοῖς ἐρωτῶσι, σὺ δὲ οὐδὲ τὸ μαντευόμενον κατεπήσας.

ΣΟΛ. Μὰ τοὺς θεοὺς, οὐ γὰρ ἔμαθον.

ΛΥΚ. Εἰ ἄρα καθ' εἷς λανθάνει σε περιιών;

ΣΟΛ. Ἔοικασί γε.

ΛΥΚ. Ὁ δὲ καθ' εἷς, πῶς παρῆλθεν;

ΣΟΛ. Οὐδὲ τοῦτο ἔμαθον.

ΛΥΚ. Οἶσθα δέ τινα μνηστευόμενον αὐτῷ γάμον;

ΣΟΛ. Τί οὖν τοῦτο;

ΛΥΚ. Ὅτι σολοικίζειν ἀνάγκη τὸν μνηστευόμενον αὐτῷ.

ΣΟΛ. Τί οὖν πρὸς τοὐμὸν πρᾶγμα, εἰ σολοικίζει τις μνηστευόμενος;

ΛΥΚ. Ὅτι ἀγνοεῖ ὃ φάσκων εἰδέναι. καὶ τοῦτο μὲν

1 Μαντεύεται γοῦν) Χρᾷ μὲν ὁ Ἀπόλλων, μαντεύεται δὲ ὁ προφήτης. V.

4 Εἰ ἄρα καθ' εἷς) Οὐ γὰρ καθ' εἷς, ἀλλὰ καθ' ἕκαστος δεῖ λέγειν. V.

8 Τὸν μνηστευόμενον αὐτῷ) Ἐπὶ γυναικὸς τὸ μνηστεύεσθαι· ἐπὶ δὲ ἀνδρῶν τῷ μνᾶσθαι. μνᾶται μὲν γὰρ ἀνὴρ γυναῖκα, μνηστεύεται δὲ γυνή. V.

Deliberat [*respondet*] enim ille consulentibus universis. Tu vero neque *illud deliberatum* intellexisti.

Sol. Non, per omnes Deos: neque enim percepi.

Lyc. An ergo *ad unus* [*ad unum*] fugit te oberrans *soloecismus*?

Sol. Videntur certe.

Lyc. Sed illud *ad unus* quomodo te praeterit?

Sol. Neque hoc percepi.

Lyc. Sed nostine aliquem *sibi conciliantem* nuptias?

Sol. Quid ergo istuc?

Lyc. Soloecismum committat necesse est, qui *sibi conciliat* nuptias.

Sol. Quid ergo ad meam rem, si quis *nubens* soloecismum faciat?

Lyc. Illud, quod ignorat is, qui se scire dixerat. Et hoc

RIGGS LIBRARY,
Georgetown College, D. C.

οὕτως ἔχει. εἰ δέ τις λέγει σοι παρελθὼν, ὡς ἀπολεί-πει τὴν γυναῖκα, ἆρ' ἂν ἐπιτρέποις αὐτῷ;

ΣΟΛ. Τί γὰρ οὐκ ἂν ἐπιτρέψαιμι, εἰ φαίνοιτο ἀδι-κούμενος;

ΛΥΚ. Εἰ δὲ σολοικίζων φαίνοιτο, ἐπιτρέποις ἂν αὐ-τῷ τοῦτο;

ΣΟΛ. Οὐκ ἔγωγε.

ΛΥΚ. Ὀρθῶς γὰρ λέγεις· οὐ γὰρ ἐπιτρεπτέον σο-λοικίζοντι τῷ φίλῳ, ἀλλὰ διδασκτέον, ὅπως τοῦτο μὴ πείσεται. καὶ εἴ τις γε νῦν ψοφοίη τὴν θύραν εἰσιὼν, ἢ ἐξιὼν κόπτοι, τί φήσομέν σε πεπονθέναι;

ΣΟΛ. Ἐμὲ μὲν οὐδέν, ἐκεῖνον δὲ ἐπεισελθεῖν βούλε-σθαι, ἢ ἐξιέναι.

ΛΥΚ. Σὲ δὲ ἀγνοοῦντα τὸν κόπτοντα, ἢ τὸν ψοφοῦν-τα, οὐδὲν ὅλως πεπονθέναι δοξομεν ἀπαιδεύτον ὄντα;

1 Ἀπολείποι τὴν γυναῖκα) Ἀπο-λείπει γὰρ γυνὴ τὸν ἄνδρα ἐρεῖ. ἀνὴρ δὲ γυναῖκα οὐκ, ἀλλ' ἐκβάλ-λει. V.

10 Νῦν ψοφοίη τὴν θύραν) Κό-πτει μὲν γὰρ τὴν θύραν ἴσως τις ἐστὰς, ψοφεῖ δὲ ὁ ἔσω. V.

quidam ita se habet. Sed si quis in transitu tibi dicat, *se discedere ab uxore*, num illi permittas?

Sol. Quidni vero permittam, si is iniuria affectus videatur?

Lyc. Si vero pateat, soloecismum ab illo committi, num hoc ei permittas?

Sol. Non equidem.

Lyc. Recte sane dicis. Non enim indulgendum amico stribligine peccanti: sed docendus est, ne hoc illi accidat. Et si quis nunc *crepare faciat* ostium intrans, aut exiens *pulset*, quid tibi animi fuisse dicemus?

Sol. De me nihil: sed illum intrare voluisse, vel exire.

Lyc. Te vero, qui vel *pulsantem* vel *crepitum excitantem* ignores, plane nihil sensisse putabimus, indoctum adeo hominem?

ΣΟΛ. Ὕβριστης εἶ.

ΛΥΚ. Τί λέγεις; ὑβριστὴς ἐγὼ νῦν δὴ γενήσομαι σοι διαλεγόμενος; ἔοικε δὲ σολοικίσαι τὸ νῦν δὴ γενήσομαι, σύ δ' οὐκ ἔγνως.

ΣΟΛ. Παῦσαι, πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς· ἀλλ' εἰπὲ τι τοιοῦτον, ὥστε κἀμὲ μαθεῖν.

ΛΥΚ. Καὶ πῶς ἂν μάθῃς;

ΣΟΛ. Εἴ μοι πάντα ἐπέλθοις, ὅσα φὴς σολοικίσας, ἐμὲ λαθεῖν, καὶ παρ' ὅ, τι ἕκαστον σεσολοίκισται.

ΛΥΚ. Μηδαμῶς, ὦ ἄριστε. μακρὸν γὰρ ἂν ποιήσαιμεν τὸν διάλογον. ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἔξεστί σοι καθ' ἕκαστον αὐτῶν πυνθάνεσθαι· νῦν δ' ἕτερ' ἄττα ἐπέλθωμεν, εἰ δοκεῖ, καὶ πρῶτόν γε αὐτὸ τοῦτο τὸ ἄττα

1 Νῦν δὴ) Πλατωνικὸν, σημαῖνον τὸ ἀρτίως. ὅσπερ οὖν τὸ ἄρτι διὰ τὸ ἀκριβαίτον τῆς συμασίας τοῦ ἐνεστῶτος, μέλλοντος ἀνεπίδεκτον συμασίας, οὕτω καὶ τὸ νῦν δὴ εἰς τὸ γενησόμενον ἀδυνάρατον, ἵνα μὴ σολοικίζοι ὁ χρώμενος οὕτως. V.

13 Ἄττα) Τὸ ἄττα δασυνόμενον δηλοῖ τὸ ἅτινα, ψιλούμενον δὲ τὸ τινά, λεγόμενον δὲ μετὰ τοῦ ἕτερα ψιλοῦται, ἵνα δηλοῖ τὸ τινά. V.

Sol. Contumeliosus es.

Lyc. Quid ais? *modo* ego contumeliosus *fiam*, dum tecum disputo? Videtur autem male iunctum illud *modo fiam*, quod tu non agnovisti.

Sol. Define, per Minervam, & dic eiusmodi quiddam, quod ego quoque possim assequi.

Lyc. Et quomodo assequaris?

Sol. Si percurras omnia, in quibus stribligine sermonis, me non observante, te ais ultro peccasse, &, in quo quidque peccatum sit, *doceas*.

Lyc. Nequaquam, bone vir: sic enim longum nimis faceremus hoc colloquium. Sed de his singulis me interrogare *si velis*, integrum tibi facio. Iam vero alia *quaedam* [ἄττα] si videtur, percurramus. Ac primo ipsum illud

μὴ δασέως, ἀλλὰ ψιλῶς ἐξενεγκεῖν, [ὀρθῶς φαίνεται ῥηθὲν μετὰ τοῦ ἕτερα συντιθέμενον.] μὴ γὰρ οὕτως ἄλογον ἦν ἄν. ἔπειτα τὸ τῆς ὕβρεως, ἣν με φῂς ὑβρίσαι, εἰ μὴ οὕτω λέγοιμι, ἀλλ' εἰς σὲ, φαίην ἴδιον.

ΣΟΛ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

ΛΥΚ. Ὅτι τὸ μέν σε ὑβρίζειν, τὸ σῶμά ἐστι τὸ σὸν, ἤτοι πληγαῖς, ἢ δεσμοῖς, ἢ καὶ ἄλλῳ τρόπῳ. τὸ δὲ εἰς σὲ, ὅταν εἴς τι τῶν σῶν γίγνηται ἡ ὕβρις. καὶ γὰρ ὅστις γυναῖκα ὑβρίζει τὴν σὴν, εἰς σὲ ὑβρίζει, καὶ ὅστις παῖδα, καὶ φίλον, καὶ ὅστις γε οἰκέτην, πλὴν γὰρ περὶ τῶν πραγμάτων οὕτως ἔχει σοι· ἐπεὶ τὸ εἰς πρᾶγμα ὑβρίζειν λέλεκται, οἷον εἰς τὴν παροιμίαν, ὡς ὁ Πλάτων φησὶν ἐν τῷ συμποσίῳ.

ΣΟΛ. Καταγνῶ τὸ διάφορον.

ἄττα non denſo ſpiritu, ſed leni efferre *oportet*. [Recte dictum apparet poſt nomen ἕτερα compoſitum.] Sic enim minus abſurdum fuerit. Deinde illud de contumelia videamus, qua te affectum a me dicis. Si non ita dicerem, ſed *in te contumelioſus fuiſſe;* proprie loquerer.

Sol. Ego non habeo dicere.

Lyc. Nam te contumelioſe tractare, ſignificat corpus tuum aut plagis, aut vinculis, aut alio modo *male mulcare*. Sed *in te* contumelioſum eſſe dicitur, cum in tuorum aliquid exercetur contumelia. Etenim qui uxorem tuam contumelioſe tractat, ille in te contumelioſus eſt; & qui filium tuum, & amicum, & qui ſervum; quin etiam de rebus ita tibi res habet. Nam etiam *in rem contumelioſus* aliquis eſſe dictus eſt, verbi gratia *in proverbium*, ut Plato ait in Sympoſio.

Sol. Comprehendo differentiam.

ΛΥΚ. Ἆρ' οὖν καὶ τοῦτο καταγνοεῖς, ὅτι τὸ ταῦτα ὑπαλλάττειν, σολοικίζειν καλοῦσιν;

ΣΟΛ. Ἀλλὰ νῦν εἴσομαι.

ΛΥΚ. Αὐτὸ δὲ τὸ ὑπαλλάττειν;

ΣΟΛ. Ἐμοὶ μὲν ταὐτὸν λέγειν δόξει.

ΛΥΚ. Καὶ πῶς ἂν εἴη ταὐτὸν τῷ ὑπαλλάττειν τὸ ἐναλλάττειν, εἴπερ τὸ μὲν ἑτέρου πρὸς ἕτερον γίνεται, τοῦ μὴ ὀρθοῦ πρὸς τὸ ὀρθὸν, τὸ δὲ τοῦ μὴ ὄντος πρὸς τὸ ὄν;

ΣΟΛ. Κατέμαθον ὅτι τὸ μὲν ὑπαλλάττειν, τὸ μὴ κύριον ἀντὶ τοῦ κυρίου λέγειν ἐστί. τόδ' ἐναλλάττειν, ποτὲ μὲν τῷ κυρίῳ, ποτὲ δὲ τῷ μὴ κυρίῳ χρῆσθαι.

ΛΥΚ. Ἔχει τινὰ καὶ ταῦτα καταγνῶσιν οὐκ ἄχαριν. τὸ δὲ σπουδάζειν πρός τινα, τὴν οἰκείαν ὠφέλειαν τοῦ σπουδάζοντος ἐμφαίνει. τὸ δὲ περί τινα, τὴν ἐκείνου περὶ ὃν σπουδάζει. καὶ ταῦτα ἴσως μὲν ὑποσυγκέχυ-

Lyc. Numquid ergo hoc etiam comprehendis, qui *permutet* iſta, illi ſtribligem orationis obiici?

Sol. Certe nunc [*a te monitus*] ſciam.

Lyc. Sed ipſum *immutare?*

Sol. Idem mihi dicere videtur.

Lyc. Sed quomodo idem ſit *permutare* & *immutare*, cum hoc ſit [*poſitio*] unius pro altero, vitioſi pro recto; illud vero eius, quod plane non eſt, pro eo, quod eſt [*falſi pro vero*]?

Sol. Iam aſſequor: *permutare* eſt improprium dicere pro proprio: *immutare*, interdum proprio uti, interdum improprio.

Lyc. Habent iſta quoque contemplationem non iniucundam: *Studioſe appetere* aliquem, propriam appetentis utilitatem ſignificat: *ſtudere alicui*, utilitatem eius, cui ſtudemus. Et haec fortaſſe aliquantum miſcentur, fortaſſe au-

ται, ἴσως δὲ καὶ ἀκριβοῦται παρά τισι· βέλτιον δὲ τὸ ἀκριβοῦν ἑκάστῳ.

ΣΟΛ. Ὀρθῶς γὰρ λέγεις.

11 ΛΥΚ. Τόγε μὴν καθέζεσθαι, τοῦ καθίζειν, καὶ τὸ κάθισον, τοῦ κάθησο, ἆρ' οἶσθ' ὅτι διενήνοχεν;

ΣΟΛ. Οὐκ οἶδα, τὸ καθέσθητι ἤκουόν σου λέγοντος, ὡς ἔστιν ἔκφυλον.

ΛΥΚ. Καὶ ὀρθῶς γε ἤκουσας, ἀλλὰ τὸ κάθισον, τοῦ κάθησο διαφέρειν φημί.

ΣΟΛ. Καὶ τῷ ποτ' ἂν εἴη διαφέρον;

ΛΥΚ. Τῷ, τὸ μὲν πρὸς τὸν ἑστῶτα λέγεσθαι, τὸ κάθισον· τὸ δὲ πρὸς τὸν καθεζόμενον·

Ἧσο ξεῖν', ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοθι δήομεν ἕδρην.

ἀντὶ τοῦ μένε καθεζόμενος. πάλιν οὖν εἰρήσθω ὅτι τὸ ταῦτα παραλλάττειν, ἁμαρτάνειν ἐστί· τὸ δὲ καθίζω, τοῦ καθέζομαι ἆρά σοι δοκεῖ μικρῷ τινι διαφέρειν; εἰ-

rem accurate quibuſdam obſervantur. Melior autem unicuique accurata obſervatio.

Sol. Nempe.

Lyc. Verum *conſidere* & *ſedero*, iremque *aſſide* & *ſede*, numquid noſti, quid differant?

Sol. Non novi, ſed hoc dicere te audivi, *conſeditor* eſſe peregrinum.

Lyc. Recte tu quidem audiſti. Sed ego *aſſide* & *ſede* differre aio.

Sol. Et quî tandem differrent?

Lyc. Quod ad ſtantem dicitur *Aſſide!* alterum autem ad ſedentem. V. g. *Quin, peregrine, ſedes, ſedem inveniemus & ipſi: ſedes*, pro *manes ſedens*. Quare iterum dictum ſit, mutare talia, peccare eſt. *Colloco* autem a *ſedeo* numquid parvo tibi diſcrimine abeſſe videtur? cum alterum faciamus

περὶ τὸ μὲν ἕτερον ὁρῶμεν, τὸ καθίζειν λέγω· τὸ δὲ μόνους ἡμᾶς αὐτοὺς, τὸ καθέζεσθαι.

ΣΟΛ. Καὶ ταῦτα ἱκανῶς διελήλυθας, καὶ δὴ λέγε, οὕτω γάρ σε δεῖ προδιδάσκειν. 12

ΛΥΚ. Ἑτέρως γὰρ λέγοντος οὐ καταισθάνῃ, οὐκ οἶσθα οἷόν ἐστι ξυγγραφεὺς ἀνήρ;

ΣΟΛ. Πάνυ οἶδα νῦν γέ σου ἀκούσας ταῦτα λέγοντος.

ΛΥΚ. Ἐπεὶ καὶ τὸ καταδουλοῦν σὺ μὲν ἴσως ταὐτὸν τῷ καταδουλοῦσθαι νενόμικας, ἐγὼ δὲ οἶδα διαφορὰν οὐκ ὀλίγην ἔχον.

ΣΟΛ. Τίνα ταύτην;

ΛΥΚ. Ὅτι τὸ μὲν ἑτέρῳ, τὸ καταδουλοῦν δ' ἑαυτῷ γίγνεται.

ΣΟΛ. Καλῶς λέγεις.

10 Καταδουλοῦσθαι) Ἰσοχρά- σας ἐν τῷ Εὐαγόρᾳ· καὶ τὴν ὑπὸν ὅλην βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ καταδου- λωσεν. οὐκ ἀσφαλὲς οὖν τὸ τοῦ Λουκιανοῦ. V.

in aliis, *collocare* dico; alterum vero in nobis ſolis, *ſedere*.

Sol. Haec etiam ſatis enarraſti; & dic ſane *ultra*: ita enim oportet te docendo praeire.

Lyc. Nempe aliter dicente me, non intelligis. Non noſti, quid ſit *vir ſcriptor*?

Sol. Omnino novi nunc quidem, poſtquam te iſta dicentem audivi.

Lyc. Quandoquidem etiam καταδουλοῦν tu forte idem, quod καταδουλοῦσθαι, putaſti. Ego vero differentiam ea non parvam habere, novi.

Sol. Quam?

Lyc. Quod alterum ſignificat alterius poteſtati ſubiicere; καταδουλοῦν vero ſibi.

Sol. Recte dicis.

ΛΥΚ. Καὶ ἄλλα δέ σοι πολλὰ ὑπάρχει μανθάνειν, εἰπεῖν μὴ αὐτὸς εἰδέναι αὐκ εἰδὼς δόξεις.

ΣΟΛ. Οὐκ ἂν δοξαίμι.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν τὰ λοιπὰ εἰσαῦθις ἀναβαλώμεθα· νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον.

Lyc. Superſunt alia quoque multa tibi diſcenda: niſi tamen ipſe ſcire tibi videris, cum neſcias.

Sol. Non videri poſſum.

Lyc. Ergo in aliam occaſionem differamus reliqua, nunc autem ſolvamus collocutionem.

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ Η ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΟΣ.

ΤΡΙΕΦΩΝ, ΚΡΙΤΙΑΣ, ΚΑΙ ΚΛΕΟΛΑΟΣ.

ΤΡΙΕΦ. Τί τοῦτο, ὦ Κριτία; ὅλον σεαυτὸν ἠλλοίωσας, καὶ τὰς ὀφρῦς κάτω συννένευκας, μύχιον δὲ βυσσοδομεύεις, ἄνω καὶ κάτω περιπολῶν, κερδαλεόφρονι ἐοικώς, κατὰ τὸν ποιητήν, ὦχρος τέ σευ εἶλε παρειάς. μή που τρικάρηνον τεθέασαι; ἢ Ἑκάτην ἐξ ᾅδου ἐληλυθυῖαν; ἢ καί τινι θεῶν ἐκ προνοίας συνήντηκας; οὐδέπω γάρ σε τοιαῦτα εἰκὸς πάθειν, εἰ καὶ αὐτὸν ἠκηκόεις, οἶμαι, τὸν κόσμον κλυσθῆναι, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ Δευκαλίωνος. σοὶ λέγω, ὦ καλὲ Κριτία, οὐκ ἀΐεις ἐμοῦ ἐπιβοωμένου τὰ πολλὰ, καὶ ἐς βραχὺ γειτνιά-

1 ΦΙΛΟΠ.) Καὶ οὗτος ὁ λόγος ἄλλου του, καὶ οὐ Λευκιανοῦ δοκεῖ εἶναι. καὶ τὰ λοιπὰ εὖ δεῖ ἐπιφέρειν. V. 5 Βυσσοδομεύεις) Ἐκ βάθους σκέπτη. V. 7 Τρικάρηνον) Κέρβερον. V.

PHILOPATRIS SEU QUI DOCETUR.

TRIEPHON, CRITIAS, ET CLEOLAUS.

Trieph. QUID hoc rei eſt, Critia? totum te mutaſti. Supercilliis deorſum contractis profundas volvis ſub pectore curas, furſumque & deorſum vagatus *animos ſub vulpe latentes*, ut eſt in poëta, videris circumferre, *oraque pallor occupat.* Nam Cerberum vidiſti, aut Hecaten ex inferis aſcendentem, an conſilio cum Deorum aliquo una fuiſti? Neque enim adeo te affici par, puto, erat, ſi vel mundum, ut quondam ſub Deucalione, eluvie totum perituram audiviſſes. Tecum loquor, o pulcher Critia, non audis multum tibi inclamantem, & prope iam te conſiſten-

σαντος; δυσχεραίνεις καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκπεκώφωσαι, ἢ καὶ τῆς χειρὸς παλαιστήσοντα ἐπιμένεις;

ΚΡΙΤ. Ὦ Τριεφῶν, μέγαν τινὰ καὶ ἠπορημένον λόγον ἀκήκοα, καὶ πολλαῖς ὁδοῖς διενειλημμένον, καὶ ἔτι ἀναπεμπάζω τοὺς ὕθλους, καὶ τὰς ἀκοὰς ἀποφράττω, μή που ἔτι ἀκούσαιμι ταῦτα, καὶ ἀποψύξω ἐκμανείς, καὶ μῦθος τοῖς ποιηταῖς γενήσομαι, ὡς καὶ Νιόβη τὸ πρίν. ἀλλὰ κατὰ κρημνὸν ὠθούμην ἂν ἐπὶ κεφαλῆς σκοτοδινήσας, εἰ μὴ ἐπέκραξάς μοι, ὦ τᾶν, καὶ τὸ τοῦ Κλεομβρότου πήδημα τοῦ Ἀμβρακιώτου ἐμυθεύθη ἐπ' ἐμοί.

2 ΤΡΙΕΦ. Ἡράκλεις, τῶν θαυμασίων ἐκείνων φασμάτων, ἢ ἀκουσμάτων, ἅπερ Κριτίαν ἐξέπληξαν. πόσοι γὰρ ἐμβρόντητοι ποιηταὶ, καὶ τερατολογίαι φιλοσόφων, οὐκ ἐξέπληξάν σου τὴν διάνοιαν, ἀλλὰ λῆρος πάντα γέγονεν ἐπὶ σοί;

6 Ἀποψύξω) Ἀποθανοῦμαι, ξηραθήσομαι. V.

tem? Iraſne aliquas adverſum nos geris? obmutuiſti? an exſpectas, dum iniecta te manu impellam?

Crit. O mi Triepho! audivi orationem magnam atque difficilem, & multis implexam impliciamque nodis: iamque mecum retracto nugas, & aures obturo, ne ſi forte iterum illae audiendae ſint, dirigeam prae furore, ut illa olim Niobe, & fabula poëtis fiam. Sed profecto, niſi tu mihi iam inclamaſſes, de praecipiti loco in caput vertigo me impuliſſet, & Cleombroti de me ſaltus, Ambraciotem illum dico, narrari quam ſcitiſſime potuiſſet.

Trieph. Mirabilia, Hercle, viſa vel audita, quae quidem Critian adeo potuere percellere. Quot enim atroniti poëtae, quot philoſophorum portentoſi ſermones, tantum abeſt ut tuam dimovere mentem potuerint, ut potius merae nugae fuerint.

ΚΡΙΤ. Πέπαυσο ἐς μικρὸν, καὶ μηκέτι παρενοχλήσῃς, ὦ Τριεφῶν· οὐ γὰρ παροπτέος ἢ ἀμελητέος γενήσῃ παρ' ἐμοῦ.

ΤΡΙΕΦ. Οἶδ' ὅτι οὐ μικρὸν οὐδὲ εὐκαταφρόνητον πρᾶγμα ἀνακυκλεῖς, ἀλλὰ καὶ λίαν τῶν ἀπορρήτων. ὁ γὰρ χρὼς, καὶ τὸ ταυρηδὸν ἐπιβλέπειν, καὶ τὸ ἄστατον τῆς βάσεως, τὸ ἄνω τε καὶ κάτω περιπολεῖν, ἀρίγνωτόν σε καθίστησιν. ἀλλ' ἄμπνευσον τοῦ δεινοῦ, ἐξέμεσον τοὺς ὕβλους, μή τι κακὸν παθὴς.

ΚΡΙΤ. Σὺ μὲν, ὦ Τριεφῶν, ὅσον πέλεθρον ἀνάδραμε ἀπ' ἐμοῦ, ἵνα μὴ τὸ πνεῦμα ἐξάρῃ σε, καὶ πεδάρσιος τοῖς πολλοῖς ἀναφανῇς· καί που καταπεσὼν, Τριεφώντειον πέλαγος κατονομάσῃς, ὡς καὶ Ἴκαρος τὸ πρίν. ἃ γὰρ ἀκήκοα τήμερον παρὰ τῶν τρισκαταράτων ἐκείνων σοφιστῶν, μεγάλως ἐξώγκωσέ μου τὴν νηδύν.

8 Ἀρίγνωτον) Εὐδιάγνωστον. V.

Crit. Quiesce paulum, Triepho, & noli molestus esse amplius. Neque enim a me insuper habendus es, aut negligendus.

Trieph. Novi, te haud parvam rem, neque spernendam facile, quin valde etiam abstrusam, volutare animo. Color enim ille tuus, illa in vultu torvitas, in ingressu illa inconstantia, illa sursum deorsumque conversio, valde te conspiciendum atque notabilem faciunt. Sed respira ab illo malo, & nugas evome, ne quid inde morbi nancisearis.

Crit. Sed heus tu, Triepho, quantum est unum iugerum, curriculo te hinc aufer, ne spiritu in sublime sublatus, spectaculum multitudini fias, & delapsus alicubi, ut quondam Icarus, Triephonteum pelagus nomine tuo fingues. Insigniter enim, quae hodie ex sacerrimis sophistis audivi, ventrem mihi inflarunt.

ΤΡΙΕΦ. Ἐγὼ μὲν ἀναδραμοῦμαι ὁπόσον καὶ βούλει, σὺ δὲ ἄμπνευσον τοῦ δεινοῦ.

ΚΡΙΤ. Φὺ, φὺ, φὺ, φὺ, τῶν ὕθλων ἐκείνων. ἰοὺ, ἰοὺ, ἰοὺ, ἰοὺ, τῶν δεινῶν βουλευμάτων. αἰ, αἰ, αἰ, αἰ, τῶν κενῶν ἐλπίδων.

3 ΤΡΙΕΦ. Βαβαὶ τοῦ ἀναφυσήματος, ὡς τὰς νεφέλας διέστρεψε. ζεφύρου γὰρ ἐπιπνέοντος λάβρου, καὶ τοῖς κύμασιν ἐπωθίζοντος, Βορέην ἄρτι ἀνὰ τὴν Προποντίδα κεκίνηκας, ὡς διὰ κάλων αἱ ὁλκάδες τὸν Εὔξεινον πόντον οἰχήσονται, τῶν κυμάτων ἐπικυλινδούντων ἐκ τοῦ φυσήματος. ὅσον οἴδημα τοῖς ἐγκάτοις ἐνέκειτο. πόσος κορκορυγμὸς, καὶ κλόνος τὴν γαστέρα σου συνετάραττε· πολύωτον σεαυτὸν ἀναπέφηνας, τοσαῦτα ἀκηκοώς. ὡς καὶ, κατὰ τὸ τερατῶδες, καὶ διὰ τῶν ὀυζχων ἠκηκόεις.

ΚΡΙΤ. Οὐ παράδοξόν τι, ὦ Τριεφῶν, ἀκηκοέναι

Trieph. Ego vero, quantum voles, retro curram. Igitur respira a malo.

Crit. Phy, phy, phy, phy, nugas illas! hem, hem, hem, hem, nefanda consilia! heu, heu, heu, heu, spes vanissimas!

Trieph. Deum immortalem! quantus erat ille flatus, quam nubes ipsas convertit! Cum enim antea vehementi Zephyrus flatu in undas impingeret, Boream iam super Propontide excitasti, adeo ut funibus naves ingredi Euxinum Pontum cogantur, fluctibus ex tuo spiritu magna se vi volventibus. Hem quantus tumor tuis inesse debuit intestinis, quantus strepitus, quae conquassatio ventrem tibi conturbavit! auritissimum te esse demonstrasti, qui tot ac tanta audieris, adeo ut, ingenti portento, unguibus etiam audisse videaris.

Crit. Sed non debebat tibi paradoxum videri, Triepho,

καὶ ἐξ ἀνύχων· καὶ γὰρ κνήμην γαστέρα τεθέασαι, καὶ κεφαλὴν κύουσαν, καὶ ἀνδρείαν φύσιν ἐς γυναικείαν ἐνεργοβατοῦσαν, καὶ ἐκ γυναικῶν ὄρνεα μεταβαλλόμενα· καὶ ὅλως τερατώδης ὁ βίος, εἰ βούλει πιστεύειν τοῖς ποιηταῖς. ἀλλ' ἐπεί σε πρῶτον κιχάνω τῷ δ' ἐνὶ χώρῳ, ἀπίωμεν ἔνθα αἱ πλάτανοι τὸν ἥλιον εἴργουσιν, ἀηδόνες δὲ καὶ χελιδόνες εὔηχα κελαδοῦσιν, ἵν' ἡ μελῳδία τῶν ὀρνέων τὰς ἀκοὰς ἐνηδύνουσα, τό, τε ὕδωρ ἠρέμα κελαρύζον, τὰς ψυχὰς καταθέλξειε.

ΤΡΙΕΦ. Ἴωμεν, ὦ Κριτία· ἀλλὰ δέδια μή που 4
ἐπῳδὴ τὸ ἠκουσμένον ἐστὶ, καί με ὕπερον, ἢ θύρετρον, ἢ ἄλλο τι τῶν ἀψύχων ἀπεργάσεται ἡ θαυμασία σου αὕτη κατάπληξις.

ΚΡΙΤ. Νὴ τὸν Δία τὸν αἰθέριον, οὐ τοῦτο γενήσεται ἐπὶ σοί.

ΤΡΙΕΦ. Ἔτι με ἐξεφόβησας! τὸν Δία ἐπομοσάμενος. τί γὰρ ἂν δυνήσηται ἀμυνέμεναί σε, εἰ παρα-

si quis etiam unguibus audiat; siquidem femur uterum vidisti, & caput praegnans, maris vero naturam in feminam divina vi transeuntem, mutatasque in aves feminas. Et tota adeo vita, si poëtis credas, portentorum plena est. Sed cum te primum his possum complectier oris, age, abeamus eo, ubi solem platani arcent, lusciniaeque & hirundines dulcisonis aethera cantibus implent, ut avium aures permulcens cantus, & aqua leni decurrens susurro, animam ipsam tranquillet.

Trieph. Eamus sane, Critia: sed timeo, ne forte incantatio sit, quod tu audivisti, & pistillum, aut ianuam, aut aliud quid rerum inanimarum, ex me faciat mirabilis illa tua perculsio.

Crit. Per ego aetherium tibi Iovem iuro, non ita futurum.

Trieph. Amplius etiam terres, cum Iovem deieraſti. Quam enim ille iurisiurandi religionem violanti poenam infliget

βαίης τὸν ὅρκον; οἶδα γὰρ καὶ σὲ μὴ ἀγνοεῖν περὶ τοῦ Διός σου.

ΚΡΙΤ. Τί λέγεις; οὐ δυνήσεται ὁ Ζεὺς ἐς Τάρταρον ἀποπέμψαι; ἢ ἀγνοεῖς ὡς τοὺς θεοὺς πάντας ἀπέῤῥιψεν ἀπὸ τοῦ θεσπεσίου βηλοῦ, καὶ τὸν Σαλμωνέα ἀντιβροντῶντα πρώην κατεκεραύνωσε, καὶ τοὺς ἀσελγεστάτους ἔτι καὶ νῦν· παρὰ δὲ τῶν ποιητῶν Τιτανοκράτωρ καὶ Γιγαντολέτης ἀνυμνεῖται, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ;

ΤΡΙΕΦ. Σὺ μὲν, ὦ Κριτία, πάντα παρέδραμες τὰ τοῦ Διὸς, ἀλλ', εἴ σοι φίλον, ἄκουε. οὐχὶ κύκνος οὗτος ἐγένετο, καὶ σάτυρος δι' ἀσέλγειαν, ἀλλὰ καὶ ταῦρος; καὶ εἰ μὴ τὸ πορνίδιον ἐκεῖνος ταχέως ἐπωμίσατο, καὶ διέφυγε διὰ τοῦ πελάγους, τάχ' ἂν ἡροτρία, ἐντυχὼν γεηπόνῳ, ὁ βροντοποιὸς, καὶ κεραυνοβόλος σου Ζεὺς, καὶ ἀντὶ τοῦ κεραυνοβολεῖν, τῇ βου-

re poſſit! novi enim, te non ignorare, ut tui Iovis res ſe habeant.

Crit. Ain' tu? non poſſe autem Iovem in tartarum aliquem mittere? neſciſne tu homo, ut Deos omnes de coeleſti illo pavimento dejecerit, ut Salmonea contra tonantem fulmine olim proſtraverit, & hodienum, prout quiſque eſt petulantiſſimus, proſternat: inde eſt, quod apud poëtas ut Titanum victor, debellatorque gigantum, inprimis apud Homerum decantatur.

Trieph. Omnia tu quidem, Critia, Iovis percurriſti, ſed, niſi grave eſt, invicem audi. Nonne idem cygnus factus eſt ſatyruſque libidinis cauſa, quin taurus etiam? & niſi celeriter ſuſcepto in humeros ſcortillo per pelagus auſugiſſet, forte iam, ab agricola aliquo interceptus araret tuus ille tonitruum effector, fulminumque iaculator Iuppiter, & pro eo, quod fulmina dicitur iacere, ſtimulos

πλῆγι κατεκεντάνυτο. τὸ δὲ καὶ Αἰθίοψι συνευωχεῖσθαι, ἀνδράσι μελαντέροις, καὶ τὴν ὄψιν ἐξοφωμένοις, καὶ ἐς δώδεχ' ἡλίους μὴ ἀφίστασθαι, ἀλλ' ὑποβεβρεγμένος καθεδεῖσθαι παρ' αὐτοῖς, πώγωνα τηλικοῦτον ἔχων, οὐκ αἰσχύνης ἄξια; τὰ δὲ τοῦ ἀετοῦ, καὶ τῆς Ἴδης, καὶ τὸ κυοφορεῖν καθ' ὅλου τοῦ σώματος, αἰσχύνομαι καὶ λέγειν.

ΚΡΙΤ. Μῶν τὸν Ἀπόλλωνά γ' ἐπομοσόμεθα, ὃς προφήτης ἄριστος, καὶ ἰητρὸς, ὦ γαθέ; 5

ΤΡΙΕΦ. Τὸν ψευδόμαντιν λέγεις, τὸν Κροίσου πρώην διολωλεκότα, καὶ μετ' αὐτὸν Σαλαμινίους, καὶ ἑτέρους μυρίους; ἀμφίλοξα πᾶσι μαντευόμενος;

ΚΡΙΤ. Τὸν Ποσειδῶνα δὲ τί; ὃς τρίαιναν ἐν ταῖν 6 χεροῖν κρατῶν, καὶ διάτορόν τι, καὶ καταπληκτικὸν βοᾷ ἐν τῷ πολέμῳ, ὅσον ἐννεάχιλοι ἄνδρες, ἢ δεκάχιλοι, ἀλλὰ καὶ σεισίχθων, ὦ Τριεφῶν, ἐπονομάζεται;

sentiret & scuticam. Illud verò non rubore dignum censes, egregie barbatum senem cum Aethiopibus epulas celebrare, *Nigra viris facie & vultibus obtenebratis*, & duodecim totis solibus apud eos, vino madentem desidere? Illa enim de aquila, & de Ida, & quod impraegnari per totum corpus solet, dicere etiam pudor est.

Crit. Numquid igitur, o bone, per Apollinem iurabimus, medicum pariter atque vatem optimum?

Triph. Mendacem illum Prophetam dicis, qui nuper Croesum, & post illum Salaminios, aliosque sexcentos, vaticiniorum ambiguitate perfumdedit?

Crit. Quid si per Neptunum, qui trifidum manibus sceptrum tenens, penetrabili voce terribilique tantum in bello clamat, quantum vix novem decemve virorum millia? qui praeterea terrae quassator, o Triepho, appellatur.

ΤΡΙΕΦ. Τὸν μοιχὸν λέγεις; ὃς τὴν τοῦ Σαλμωνέως παῖδα, τὴν Τυρώ, πρώην διέφθειρε, καὶ ἔτι ἐπιμοιχεύει, καὶ ῥύστης καὶ δημαγωγὸς τῶν τοιούτων ἐστί; τὸν γὰρ Ἄρην ὑπὸ τοῦ δεσμοῦ πιεζόμενον, καὶ δεσμοῖς ἀλύτοις μετὰ τῆς Ἀφροδίτης στενούμενον, πάντων τε τῶν θεῶν διὰ τὴν μοιχίαν ὑπ' αἰσχύνης σιωπώντων, ὁ ἵππειος Ποσειδῶν ἔκλαυσε δακρυρροῶν, ὥσπερ τὰ βρεφύλλια, τοὺς διδασκάλους δεδιότα, ἢ ὥσπερ αἱ γρᾶες, κόρας ἐξαπατῶσαι. ἐπέκειτο δὲ τῷ Ἡφαίστῳ λῦσαι τὸν Ἄρεα· τὸ δὲ ἀμφίχωλον τοῦτο δαιμόνιον, οἰκτείραν τὸν πρεσβύτην θεὸν, τὸν Ἄρη ἀπηλευθέρωσεν· ὥστε καὶ μοιχός ἐστιν, ὡς μοιχοὺς διασώζων.

7 ΚΡΙΤ. Ἑρμείαν δὲ τί;

ΤΡΙΕΦ. Μή μοι τὸν κακόδουλον, τοῦ ἀσελγεστάτου Διὸς, καὶ τὸν ἀσελγομανοῦντα ἐπὶ τοῖς μοιχικοῖς.

8 ΚΡΙΤ. Ἄρεα δὲ καὶ Ἀφροδίτην οἶδα μὴ παραδέχε-

Trieph. Scilicet per moechum illum, qui Tyro, Salmonei filiam, olim corrupit, & insuper adulteria committit, taliumque, *& sibi similium* liberator ac patronus est. Martem enim reti captum, & vinculis cum Venere sua indissolubilibus constrictum, omnibus Diis prae pudore tacentibus, equestris ille Neptunus, lacrimis, quales puerorum sunt magistros timentium, aut vetularum puellas decipientium, effusis, deflevit. Instabat autem Vulcano, ut Martem solveret; claudumque illud daemonium misericordia senis Dei Martem dimisit. Moechus itaque ipse est, ut qui saluti moechis fuit.

Crit. Quid si per Mercurium?

Trieph. Apage vero pessimum illum libidinosissimi Iovis administrum, ipsumque stuprorum cupiditate ac pruritu insanientem.

Crit. Martem Veneremque te non accepturum iam prae-

σθαί σε, διὰ τὸ προδιαβληθῆναι πρώην παρὰ σοῦ. ὥστε ἐάσωμεν τούτους. τῆς Ἀθηνᾶς ἔτι ἐπιμνησθήσομαι, τῆς παρθένου, τῆς ἐνόπλου, καὶ καταπληκτικῆς θεᾶς, ἣ καὶ τὴν τῆς Γοργόνος κεφαλὴν ἐν τῷ στήθει περιάπτεται, τὴν Γιγαντολέτιν θεόν. οὐ γὰρ ἔχεις τι λέγειν περὶ αὐτῆς.

ΤΡΙΕΦ. Ἐρῶ σοι καὶ περὶ ταύτης, ἢν μοι ἀποκρίνῃ.

ΚΡΙΤ. Λέγε ὅ, τι γε βούλει.

ΤΡΙΕΦ. Εἰπέ μοι, ὦ Κριτία, τί τὸ χρήσιμον τῆς Γοργόνος, καὶ τί τῷ στήθει τοῦτο ἡ θεὰ ἐπιφέρεται;

ΚΡΙΤ. Ὡς φοβερόν τι θέαμα, καὶ ἀποτρεπτικὸν τῶν δεινῶν. ἀλλὰ καὶ καταπλήσσει τοὺς πολεμίους, καὶ ἑτεραλκέα τὴν νίκην ποιεῖ ὅπου γε βούλεται.

ΤΡΙΕΦ. Μῶν καὶ διὰ τοῦτο ἡ Γλαυκῶπις ἀκαταμάχητος;

ΚΡΙΤ. Καὶ μάλα.

video, cum modo eos contumelia affeceris. Igitur mittamus hos. Sed Minervae adhuc mentionem faciam, virginis armatae, terribilisque Deae, quae Gorgonis caput pectori praefixum gerit, Gigantesque olim confecit. Contra hanc enim dicere nihil habes.

Trieph. Quin contra hanc etiam nonnihil dicam, si respondere voles.

Crit. Cedo, quidquid placuerit.

Trieph. Dic mihi igitur, Critia, quae est Gorgonis utilitas, & cui bono pectus ea munit Pallas?

Crit. Ut terribili quodam spectaculo, malisque averruncandis apto. Quin terret etiam hostes, victoriamque, ut lubitum fuerit, ab una parte inclinat ad alteram.

Trieph. Num hac etiam causa invicta est Pallas?

Crit. Utique.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ διὰ τί οὐ τοῖς σώζειν δυναμένοις, ἀλλὰ τοῖς σωζομένοις, μηρία καίομεν ταύρων, ἢ αἰγῶν, ὡς ἡμᾶς ἀκαταμαχήτους ἐργάσωνται, ὥσπερ τὴν Ἀθηνᾶν;

ΚΡΙΤ. Ἀλλ' οὔ οἱ δύναμίς γε πάρρωθεν ἐπιβοηθεῖν, ὥσπερ τοῖς θεοῖς, ἀλλ' εἴ τις αὐτὴν ἐπιφέρεται.

9 ΤΡΙΕΦ. Καὶ τί τοῦ ἐστιν; ἐθέλω γὰρ παρὰ σοῦ εἰδέναι, ὡς ἐξευρημένου τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐς μάλιστα κατωρθωκότος. ἀγνοῶ γὰρ πάντα τὰ κατ' αὐτὴν, πλὴν γε τοῦ ὀνόματος.

ΚΡΙΤ. Αὕτη κόρη ἐγένετο εὐπρεπὴς, καὶ ἐπέραστος· Περσέως δὲ ταύτην δόλῳ ἀποδειροτομήσαντος, ἀνδρὸς γενναίου, καὶ ἐς μαγικὴν εὐφημουμένου, ἐπαοιδίαις ταύτην περιωδήσαντος, ἄλκαρ οἱ θεοὶ ταύτην ἐσχήκασι.

ΤΡΙΕΦ. Τουτί μ' ἐλάνθανέ ποτε τὸ καλὸν, ὡς ἀνθρώπων θεοὶ ἐνδεεῖς εἰσι. ζώσης δὲ τί τὸ χρήσιμον;

Trieph. Cur autem non iis, qui ſervare poſſunt, potius, quam quī ipſi ſervantur, taurorum cremamus aut caprarum femora, ut nos etiam invictos, quemadmodum Pallada, praeſtent?

Crit. Sed non habet Gorgo vim illam eminus adiuvandi, quam habent Dii, ſed ſi quis eam praeferat, tum vero prodeſt.

Trieph. Sed quid tandem rei eſt Gorgo? vellem enim ex te audire, qui inveniſti talia & exquiſitiſſime pertractaſti: ego vero praeter nomen omnia eius ignoro.

Crit. Virgo igitur erat decenti forma, & amabilis: ſed poſtquam Perſeus, vir fortis, & ob magicae artis peritiam celebris, incantationibus victae caput abſtuliſſet, praeſidii cauſa Dii eam habuere.

Trieph. Fugit me igitur tam egregia res, quod hominibus Dii opus habent: ſed cum viveret, quam utilitatem

προσηταιρίζετο ἐς πανδοχεῖον, ἢ κρυφίως συνεφθείρετο, καὶ κόρην αὐτὴν ἐπωνόμαζε;

ΚΡΙΤ. Νὴ τὸν Ἄγνωστον ἐν Ἀθήναις, παρθένος διέμεινε μέχρι τῆς ἀποτομῆς.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ εἴ τις παρθένον καρατομήσειε, ταὐτὸ γένοιτο φόβητρον τοῖς πολλοῖς; οἶδα γὰρ μυρίας διαμελεϊστὶ τμηθείσας Νήσῳ ἐν ἀμφιτρύτῃ, Κρήτην δέ τέ μιν καλέουσι. καὶ εἰ τοῦτο ἐγίνωσκον, ὦ καλὲ Κριτία, πόσας Γοργόνας σοι ἀνήγαγον ἐκ Κρήτης; καί σε στρατηγέτην ἀκαταμάχητον ἀπεκατέστησα· ποιηταὶ δὲ, καὶ ῥήτορες, κατὰ πολύ με Περσέως διέκριναν, ὡς πλείονας Γοργόνας ἐφευρηκότα. Ἀλλ' ἔτι ἀνεμνήσθην τὰ τῶν Κρητῶν, οἳ τάφον ἐπεδείκνυντό μοι τοῦ Διός σου, καὶ τὰ τὴν μητέρα θρέψαντα λόχμια, ὡς ἀειθαλεῖς αἱ λόχμαι αὗται διαμένουσι.

1 Προσηταιρίζετο] Ἑταίρους προσέλαβεν. V.

praeſtitit? numquid in ſtabulis meretriciam fecit, an vero clam imminui ſe paſſa eſt, ac virginem tamen ſeſe nominavit?

Crit. Per ignotum, qui colitur Athenis, Deum, virgo uſque ad capitis percuſſionem permanſit.

Trieph. Et, ſi quis caput virgini abſcindat, fietne tum terriculamentum eiuſmodi etiam ex vulgo cuilibet? Novi enim vel decies mille virgines, membratim omnes diſſectas in inſula, *quam Cretam dixere*, *ambit circumfluus humor*. Hoc ego ſi noviſſem, quot tibi Gorgonas attuliſſem ex Creta? quamque invictum ex te imperatorem feciſſem? Poëtae autem & Rhetores me, tanquam plurimarum inventorem Gorgonum, longe Perſeo ſuperiorem iudicaſſent. Sed quoniam in Cretenſes incidimus, memini adhuc, illos mihi oſtendere ſepulcrum tui illius Iovis, & quae ipſius matrem ſuſtentarunt obliqua vallium, lucoſque perpetuam conſervantes viriditatem.

ΚΡΙΤ. Ἀλλ' οὐκ ἐγίνωσκες τὴν ἐπῳδήν, καὶ τὰ ὄργια.

ΤΡΙΕΦ. Εἰ ταῦτα, ὦ Κριτία, ἐξ ἐπῳδῆς ἐγίνετο, τάχ' ἂν καὶ ἐκ νεκάδων ἐξήνεγκεν ἄν, καὶ ἐς τὸ γλυκύτατον φάος ἀνήγαγεν· ἀλλὰ λῆρος, παίγνιά τε καὶ μῦθοι, παρὰ τῶν ποιητῶν τερατολογούμενα. ὥστε ἔασον καὶ ταύτην.

11 ΚΡΙΤ. Ἥραν δὲ τὴν Διὸς γαμετὴν, καὶ κασίγνητον, οὐ παραδέχῃ;

ΤΡΙΕΦ. Σίγα τῆς ἀσελγεστάτης ἕνεκα μίξεως, καὶ τὴν ἐκ ποδῶν καὶ χειρῶν ἐκτεταμένην, παράδραμε.

12 ΚΡΙΤ. Καὶ τίνα ἐπαμύσομαί γε;

ΤΡΙΕΦ. Ὑψιμέδοντα θεὸν, μέγαν, ἄμβροτον, οὐρανίωνα,
Τὸν πατρὸς, πνεῦμα ἐκ πατρὸς ἐκπορευόμενον,
Ἓν ἐκ τριῶν, καὶ ἐξ ἑνὸς τρία,
Ταῦτα νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ θεόν.

3 Ἐκ νεκάδων) Νεκρῶν. V.

Crit. Sed ignorabas tu quidem incantationem & caerimonias.

Trieph. Si haec poſſent, mi Critia, incantationibus peragi, poſſent illae forte etiam ex inferis ereptos in dulciſſimam hanc lucem reducere. Sed nugae ſunt ſcilicet, naeniaeque, & fabulae a poëtis portentoſe confictae. Itaque & hanc omitte.

Crit. Iunonem autem, Iovis uxorem pariter ac ſororem, non accipies?

Trieph. Tace ob laſciviſſimum illum concubitum, manibuſque ac pedibus extenſam ocius praetercurre.

Crit. Per quem igitur tandem tibi vis ut iurem?

Trieph. *Per magnum regem, coeleſtia regna tenentem,*
Morte carentem omni, natum patris, inde profectum
Ex patre flamen, tria de uno, atque ex tribus unum.
Iuppiter haec tibi ſint, ſolum hoc pro numine habeto.

ΚΡΙΤ. Ἀριθμέειν με διδάσκεις, καὶ ὅρκος ἡ ἀριθμητική. καὶ γὰρ ἀριθμέεις ὡς Νικόμαχος ὁ Γερασηνός. οὐκ οἶδα γὰρ τί λέγεις, ἓν τρία, τρία ἕν. μὴ τὴν τετρακτὺν φῂς τὴν Πυθαγόρου, ἢ τὴν ὀγδοάδα, καὶ τριακάδα;

ΤΡΙΕΦ. Σίγα τὰ νέρθε, καὶ τὰ σιγῆς ἄξια, οὐκ ἔσθ' ὧδε μετρεῖν τὰ ψυλλῶν ἴχνη. ἐγὼ γάρ σε διδάξω τί τὸ πᾶν, καὶ τίς ὁ πρώην πάντων, καὶ τί τὸ σύστημα τοῦ παντός. καὶ γὰρ πρώην κἀγὼ ταῦτα ἔπασχον, ἅπερ σύ· ἡνίκα δέ μοι Γαλιλαῖος ἐνέτυχεν, ἀναφαλαντίας, ἐπίρρινος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατήσας, καὶ τὰ κάλλιστα ἐκμεμαθηκὼς, δι' ὕδατος ἡμᾶς ἀνεκαίνισεν, ἐς τὰ τῶν μακάρων ἴχνια παρεισώδευσε, καὶ ἐκ τῶν ἀσεβῶν χώρων ἡμᾶς ἐλυτρώσατο. καί σε ποιήσω, ἢν μου ἀκούῃς, ἐπ' ἀληθείας ἄνθρωπον.

11 Ἀναφαλαντίας] Φαλακρός. V.

Crit. Computare tu quidem me doces, & iusiurandum tibi est arithmetica. Computas enim, ut Nicomachus Gerasenus. Nescio enim, quid tibi velis, unum tria, tria unum. Numquid de quaternario dicis Pythagorae, aut octonario, aut tricenario?

Trieph. Quin tu taces terrena, digna silentio. Non hic agitur de dimetiendis pulicum vestigiis. Ego enim te docebo, quid sit hoc universum, & quis sit ante omnia, & quae universi sit combinatio atque constructio. Antea enim mihi, quae iam tibi, usu venerunt. Sed postquam in Galilaeum incidi, recalvastrum, nasonem, qui per aëra incedens, in tertium usque coelum se penetraverat, resque omnium pulcherrimas ibi didicerat; is per aquam nos renovavit, impiorumque ereptos regionibus in beatarum animarum vestigiis collocavit. Etiam ex te faciam, si auscultare mihi velis, vere hominem.

13 ΚΡΙΤ. Λέγε, ὦ πολυμαθέστατε Τριεφῶν, διὰ φόβου γὰρ ἔρχομαι.

ΤΡΙΕΦ. Ἀνέγνωκάς ποτε τὰ τοῦ Ἀριστοφάνους τοῦ βραματοποιοῦ ὄρνιθας ποιημάτια;

ΚΡΙΤ. Καὶ μάλα.

ΤΡΙΕΦ. Ἐγκεχάραχται παρ' αὐτοῦ τοιόνδε·

Χάος ἦν, καὶ νὺξ, ἔρεβός τε μέλαν πρῶτον, καὶ Τάρταρος εὐρύς.

Γῆ δ', οὐδ' ἀὴρ, οὐδ' οὐρανὸς ἦν.

ΚΡΙΤ. Εὖ λέγεις. εἶτα τί ἦν;

ΤΡΙΕΦ. Ἦν φῶς ἄφθιτον, ἀόρατον, ἀκαταπόητον, ὃ λύει τὸ σκότος, καὶ τὴν ἀκοσμίαν ταύτην ἀπήλασε, λόγῳ μόνῳ ῥηθέντι ὑπ' αὐτοῦ, ὡς ὁ βραδύγλωσσος ἀπεγράψατο· γῆν ἔπηξεν ἐφ' ὕδασιν, οὐρανὸν ἐτάνυσεν, ἀστέρας ἐμόρφωσεν ἀπλανεῖς, δρόμον διετάξατο, οὓς σὺ σέβῃ θεούς, γῆν δὲ τοῖς ἄνθεσιν ἐκαλλώπισεν, ἄν-

11 Φῶς) Θεός. V. 13 Ὁ βραδύγλωσσος) Μωσῆς. V.

Crit. Cedo, peritiſſime Triepho: horror enim me inceſſit.

Trieph. Legiſtine unquam Ariſtophanis Comici poemata, quae ille Aves inſcripſit?

Crit. Legi utique.

Trieph. In illis ita ab eo ſcriptum eſt:

Chaos olim & nox erebuſque fuit nigrum, tum Tartarus ingens:

Non terra, aër, nec olympus erat.

Crit. Praeclare iſta: ſed quid tum?

Trieph. Lux erat incorrupta, inviſa, incomprehenſa, *quae ſolvit tenebras, ſqualorem numine abegit.* Verbo tantum a ſe prolato, ut tardilinguis ille ſcriptum reliquit, terram aquis impoſitam condenſavit, coelum expandit, ſtellas formavit fixas, curſumque illis conſtituit, quas tu pro Dis venerare. Terram autem floribus exornavit, homines ex

ἄνθρωπον ἐκ μὴ ὄντων εἰς τὸ εἶναι παρήγαγε· καὶ ἔστιν ἐν οὐρανῷ βλέπων δικαίους τε καὶ ἀδίκους, καὶ ἐν βίβλοις τὰς πράξεις ἀπογραφόμενος· ἀνταποδώσει δὲ πᾶσιν ἣν ἡμέραν αὐτὸς ἐνετείλατο.

ΚΡΙΤ. Τὰ δὲ τῶν Μοιρῶν ἐπινενησμένα εἰς ἅπαν- 14
τας, ἐγχαράττουσί γε καὶ ταῦτα;

ΤΡΙΕΦ. Τὰ ποῖα;

ΚΡΙΤ. Τὰ τῆς εἱμαρμένης.

ΤΡΙΕΦ. Λέγε, ὦ καλὲ Κριτία, περὶ τῶν Μοιρῶν, ἐγὼ δὲ μαθητιῶν ἀκούσαιμι παρὰ σοῦ.

ΚΡΙΤ. Οὐχ Ὅμηρος ὁ ἀοίδιμος ποιητὴς εἴρηκε,

Μοῖραν δ' οὔ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν.

ἐπὶ δὲ τοῦ μεγάλου Ἡρακλέους,

Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη Ἡρακλείη φύγε κῆρα,
Ὅσπερ φίλτατος ἔσκε Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι,

11 Ἀοίδιμος) Ἔνδοξος. V.

illis, quae plane non erant, ut essent, produxit. Iamque observat de coelo iustos pariter atque iniustos, in librisque singulorum actiones describi; omnibus autem, qua praefinivit die, iusta retribuet.

Crit. Quae vero Parcae glomerarunt omnibus, num & ea describuntur?

Trieph. Quid ais?

Crit. De fato loquor.

Trieph. Quin tu dicis, o pulcher Critia, de Parcis: ego vero discendi cupidus auscultabo.

Crit. Nonne Homerus, celebris poëta, dixit:

Fatum equidem nullum dica effugisse virorum.

De magno autem Hercule ita:

Nec potuit fugisse Atropon vis Herculis atram,
Qui Iove natus erat, patri carissimus idem:

Ἀλλά ἑ Μοῖρ' ἐδάμασσε, καὶ ἀργαλέος χόλος Ἥρης.

ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸν βίον καθειμάρθαι, καὶ τὰς ἐν τούτῳ μεταβολάς·

——— ἔνθα δ' ἔπειτα
Πείσεται ἄσσα οἱ αἶσα καταγλώβες τε βαρεῖαι
Γιγνομένῳ νήσαντο λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

καὶ τὰς ἐν ξένῃ ἐποχὰς ἀπ' ἐκείνης γίνεσθαι.

Ἠδ' ὡς Αἴολον ἱκόμεθ', ὅς με πρόφρων ὑπέδεκτο,
Καὶ πέμπ', οὐδέπω αἶσα φίλην ἐς πατρίδ' ἱκέσθαι.

ὥστε πάντα ὑπὸ τῶν Μοιρῶν γίνεσθαι ὁ ποιητὴς μεμαρτύρηκε. τὸν δὲ Δία μὴ θελῆσαι τὸν υἱὸν

——— θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι,

ἀλλὰ μᾶλλον

Αἱματόεσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε,

1 Ἐ) Αὐτόν. V. 7 Γιγνομένῳ) Ἀνθρώπῳ. V. 13 Τὸν υἱὸν) Σαρπηδόνα. V.

Sed fors dira virum, Iunonisque ira subegit.

Quin vitam omnem, omnesque in illa mutationes fato esse constitutas atque ordinatas, idem docet:

—— Hinc ordine cuncta
Suscipiet, quae vis fati Parcaeque verendae
Nascenti nevere, utero cum prodiit infans.

Moras etiam, quae in peregrino solo sunt sufferendae, a fato constitui, illa monent:

Aeolus & placide venientem excepit, euntemque
In patriam iuvit. Sed nondum fata finebant.

Ut adeo omnia a Parcis fieri poëtae testimonio constet. Iovem ipsum non velle a gnato

—— diram defendere mortem,

qui potius

Sanguinis in terram guttas demisit Olympo

Παῖδα φίλον τιμῶν, τόν οἱ Πάτροκλος ἔμελλε
Φθίσειν ἐν Τροίῃ.

ὥστε, ὦ Τριεφῶν, διὰ τοῦτο μηδὲν προσθεῖναι περὶ τῶν Μοιρῶν ἐθελήσῃς, εἰ καὶ τάχα πεδάρσιος ἐγεγόνεις μετὰ τοῦ διδασκάλου, καὶ τὰ ἀπόῤῥητα ἐμυήθης.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ πῶς ὁ αὐτὸς ποιητὴς, ὦ καλὲ Κριτία, διττὴν ἐπιλέγει τὴν εἱμαρμένην, καὶ ἀμφίβολον; ὡς τόδε μέν τι πράξαντι, τοιῶδε τέλει συγκῦραι· τοῖον δὲ ποιήσαντι, ἑτέρῳ τέλει ἐντυχεῖν; ὡς ἐπ' Ἀχιλλέως,

Διχθαδίας κῆρας φερέμεν θανάτοιο τέλοσδε,
Εἰ μέν κ' αὖθι μένων Τρώων πόλιν ἀμφιμάχωμαι,
Ὤλετο μέν μοι νόστος, ἀτὰρ κλέος ἄφθιτον ἔσται.
Εἰ δέκεν οἶκαδ' ἵκωμαι,
Ὤλετό μοι κλέος ἐσθλὸν, ἐπὶ δηρὸν δέ μοι αἰών,
Ἔσσεται.

ἀλλὰ καὶ ἐπὶ Εὐχήνορος,

Deplorans gnatum, qui mox mucrone Patrocli
Ad Troiam periturus erat.

Quae cum ita ſint, verbum de Parcis addere unum non voles, quamvis forte cum illo magiſtro tuo ſublimis in coelum raptus, arcaniſque initiatus eſſes.

Trieph. Sed quid illud ſibi vult, quod idem poëta duplex nobis comminiſcitur ancepſque fatum? ita ut iſtud quidem facientem certus rerum exitus maneat; ſed ſi aliud agat, alium etiam finem res nanciſcatur, ut de Achille, qui de ſe dicit:

Bina Thetis mihi fata tulit, mortemque biformem:
Si maneam, Teucrorumque adverſus moenia pugnem,
Non redeo in patriam, ſed erit mihi fama ſuperſtes:
Sin patriam placeat, caroſque videre penates,
Fama perit, ſed longa venit ſine laude ſenectus.

Sed & de Euchenore ita:

Ὃς ῥ' εὖ εἰδὼς κῆρ' ὀλοὴν, ἐπὶ νῆας ἔβαινε.
Πολλάκι γὰρ οἱ ἔειπε γέρων ἀγαθὸς Πολύϊδος,
Νούσῳ ὑπ' ἀργαλέῃ φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν,
Ἢ μετ' Ἀχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι.

16 Οὐχὶ παρ' Ὁμήρῳ ταῦτα γέγραπται; ἢ ἀμφίβολος αὕτη, καὶ ἀμφίκρημνος ἀπάτη; εἰ δὲ βούλει, καὶ τοῦ Διὸς ἐπιθήσω σοι τὸν λόγον. οὐχὶ τῷ Αἰγίσθῳ εἰρήκει ὡς ἀποσχομένῳ μὲν τῆς μοιχείας, καὶ τῆς Ἀγαμέμνονος ἐπιβουλῆς, ζῆν καθείμαρται πολὺν χρόνον; ἐπιβαλλομένῳ δὲ ταῦτα πράττειν, οὐ καθυστερεῖν θανάτου; τοῦτο κἀγὼ πολλάκις προὐμαντευσάμην· ἐὰν κτάνῃς τὸν πλησίον, θανατωθήσῃ παρὰ τῆς δίκης· εἰ δέ γε μὴ τοῦτο πράξῃς, βιώσῃ καλῶς,

Οὐδέ σ' ὦκα θέμις τέλος θανάτοιο κιχεῖν·

οὐχ ὁρᾷς ὡς ἀδιόρθωτα τὰ τῶν ποιητῶν, καὶ ἀμφίλοξα, καὶ μηδέπω ἡδραιωμένα; ὥστε ἔασον ἅπαντα·

Qui fati gnarus, naves claſſemque petebat.
Saepe etenim, Polyide ſenex, haec fata canebas:
Aut morbo in patria periturum, aut inter Achivos
Nigras Troiano caſurum vulnere naves.

Negabiſne haec ab Homero ſcripta? aut ambiguam potius, & utrinque praeruptam fraudem agnoſces? Sed Iovis etiam, ſi vis, orationem adiiciam. Nonne Aegiſtho dixit, ſi vellet ſe abſtinere ab adulterio, inſidiiſque Agamemnoni ſtruendis, ut diu viveret, eſſe in fatis? ſin iſta facere aggrederetur, acceleratam mortem non effugiturum. Ad eum modum & ego vaticinatus ſaepe ſum, ſi occideris alium, ab ipſa Nemeſi mortem exſpecta: ſi hoc non feceris, bene vives,

Nec tibi fas ſubito fatum finemque venire.

Non vides, quam ſint minime caſtigata, quae poëtae fingunt, quam ambigua, nulliſque ſubnixa fundamentis?

ὡς καὶ σὲ ἐν ταῖς ἐπουρανίοις βίβλοις τῶν ἀγαθῶν ἀπογράψωνται.

ΚΡΙΤ. Εὖ πάντα ἀνακυκλεῖς, ὦ Τριεφῶν· ἀλλά 17
μοι τόδε εἰπέ, εἰ καὶ τὰ τῶν Σκυθῶν ἐν τῷ οὐρανῷ ἐγχαράττουσι;

ΤΡΙΕΦ. Πάντα, εἰ τύχοι γε Χρηστὸς καὶ ἐν ἔθνεσι.

ΚΡΙΤ. Πολλούς γε γραφέας φῂς ἐν τῷ οὐρανῷ, ὡς ἅπαντα ἀπογράφεσθαι.

ΤΡΙΕΦ. Εὐστόμει, καὶ μηδὲν εἴπῃς φλαῦρον θεοῦ δεξιοῦ, ἀλλὰ κατηχούμενος, πείθου παρ' ἐμοῦ, εἴπερ ζῆν χρήζεις εἰς τὸν αἰῶνα. εἰ οὐρανὸν ὡς δέρριν ἐξέπλωσε, γῆν δὲ ἐφ' ὕδατος ἔπηξεν, ἀστέρας ἐμόρφωσεν, ἄνθρωπον ἐκ μὴ ὄντος παρήγαγε, τί παράδοξον, καὶ τὰς πράξεις πάντων ἐναπογράφεσθαι; καὶ γὰρ σοὶ οἰκίδιον κατασκευάσαντι, οἰκέτιδας δὲ καὶ οἰκέτας ἐν

9 Φλαῦρον) Φαῦλον ἢ κοῦφον, κακόν. διαφέρει γὰρ φλαῦρον καὶ φαῦλον. φλαῦρον μὲν γάρ ἐστι τὸ μικρὸν κακὸν, φαῦλον δὲ τὸ μέγα. ἢ φλαῦρον ἀνδὸς, δύσφημον, λυπηρόν. V.

11 Δέρριν) Δέρμα. V.

Omnia igitur, si sapis, omitte, ut te etiam in coelestibus bonorum libris inscribant.

Crit. Bene revolveris ad id, unde discesseramus. Sed illud mihi dic, Scytharumne etiam res in coelo describuntur?

Trieph. Et omnes quidem, si modo bonum aliquem esse inter gentes contingat.

Crit. Multos in coelo scribas esse dicis, qui quidem describant omnia.

Trieph. Bona verba, ne quid in sapientem Deum dicas petulantius. Sed tanquam unus catechumenus mihi ausculta, si modo vivere aeternum desideras. Si enim ut pellem explicavit coelum, terramque super aquis constabilivit, & stellas formavit, tum hominem, cum nihil eius ante adesset, produxit; quid adeo mirum est, omnium etiam describi actiones? Te vero, cum forte domuncula aliqua

αὐτῷ συναγαγόντι, οὐδέποτέ σε διέλαθε τούτων πρᾶξις ἀπόβλητος· πόσῳ μᾶλλον τὸν πάντα πεποιηκότα θεὸν οὐχ ἅπαντα ἐν εὐκολίᾳ διαδραμεῖν ἑκάστου πρᾶξιν, καὶ ἔννοιαν; οἱ γάρ σου θεοὶ κότταβος τοῖς εὖ φρονοῦσιν ἐγένοντο.

18 ΚΡΙΤ. Πάνυ εὖ λέγεις, καί με ἀντιστρόφως τῆς Νιόβης παθεῖν· ἐκ στήλης γὰρ ἄνθρωπος ἀναπέφηνα. ὥστε τοῦτον τὸν θεὸν προστιθῶ σοι, μὴ κακόν τι παθεῖν παρ' ἐμοῦ.

ΤΡΙΕΦ. Εἴπερ ἐκ καρδίας μ' ὄντως φιλεῖς, μὴ ἑτερεῖόν τι ποιήσῃς ἐν ἐμοὶ,

Καὶ ἕτερον κεύσῃς μὲν ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπῃς.

ἀλλ' ἄγε δὴ τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο ἀκουσμάτιον ἄεισον, ὅπως κἀγὼ κατωχριάσω, καὶ ὅλως ἀλλοιωθῶ, καὶ οὐχ ὡς ἡ Νιόβη ἀπαυδήσω, ἀλλ' ὡς ἀηδὼν ὄρνεον

4 Κότταβος) Παιδιά. V. 15 Ἀπαυδήσω) Ἀπαγορεύσω. ἀπολέγομαι. V.

exſtructa, ſervulos ancillaſque eo conduxiſti, ne viliſſima eorum actio fugiat: Deus autem, qui omnia fecit, non multo magis percurrat omnia facile, omneſque omnium & actiones & cogitationes! Tui enim Dii cottabus illis, qui rectum ſapiunt, olim facti ſunt.

Crit. Rectiſſime dicis, faciſque, ut quemadmodum ex homine lapis Niobe, ita converſa ratione ego ex lapide homo iam factus ſim. Hunc igitur Deum iuriiurando adiicio, te nihil a me mali accepturum.

Trieph. Si quidem ex animo atque vere me diligis, cave committas in me fraudem aliquam,

Atque aliud dicas, aliudque in pectore celes.

Sed agedum, mirabilem illam auditiunculam mihi occine, ut & ego palleſcam, immuterque penitus. Nolim tamen, ut quondam Niobe, enecari penitus: ſed avicula, ut Philo-

γενήσομαι, καὶ τὴν θαυμασίαν σου ἔκπληξιν καὶ ἀνθηρὸν λειμῶνα ἐκτραγωδήσω.

ΚΡΙΤ. Νὴ τὸν υἱὸν τὸν ἐκ πατρὸς, οὐ τοῦτο γενήσεται.

ΤΡΙΕΦ. Λέγε, παρὰ τοῦ πνεύματος δύναμιν τοῦ λόγου λαβών. ἐγὼ δὲ καθεδοῦμαι,

Δέγμενος Αἰακίδην ὁπότε λήξειεν ἀείδων.

ΚΡΙΤ. Ἀπήειν ἐπὶ τὴν λεωφόρον, ὠνησόμενός γε τὰ 19
χρειωδέστατα, καὶ δὴ ὁρῶ πλῆθος πάμπολυ ἐς τὸ οὖς ψιθυρίζοντας, ἐπὶ δὲ τῇ ἀκοῇ ἐφῦντο τοῖς χείλεσιν· ἐγὼ δὲ παπτήνας ἐς ἅπαντας, καὶ τὴν χεῖρα τοῖς βλεφάροις περικάμψας, ἐσκοπίαζον ὀξυδερκέστατα, εἴ που γέ τινα τῶν φίλων θεάσωμαι. ὁρῶ δὲ Κράτωνα τὸν πολιτικὸν, παιδόθεν φίλον ὄντα, καὶ συμποτικόν.

ΤΡΙΕΦ. Αἰσθάνομαι τοῦτον. τὸν ἐξισωτὴν γὰρ εἰρηκας· εἶτα τί;

10 Παπτήνας) Σκοπήσας. V.

mela *olim*, fiam, & per viridantia prata tuam illam obstupescendam consternationem tristi vocula referam.

Crit. Ita me filius, qui ex Patre est, amet, ut istuc non fiet.

Trieph. Dic igitur, accepta a Spiritu sermonis virtute. Ego vero hic confidebo,

Cantare, exspectans, donec cessarit Achilles.

Crit. In publicam viam, necessaria quaedam emturus, prodieram: tum video ibi ingentem multitudinem, qui in aures alter alteri insusurrabant, adeo quidem ut labia haererent auribus. Ibi ego omnes circumspiciens, manuque incurva superciliis circumposita, quam possum acutissime cernens exploro, sicubi amicorum aliquem videre possim. Video autem Cratonem Politicum, a pueris amicum atque compotorem.

Trieph. Sentio, quem dicas. Nempe peraequatorem illum. Sed quid inde?

ΚΡΙΤ. Καὶ δὴ πολλοὺς παραγκωνισάμενος ἦκον ἐς τὰ πρόσω, καὶ τὸ ἑωθινὸν, χαῖρε, εἰπὼν, ἐχώρουν ὡς αὐτόν. Ἀνθρωπίσκος δέ τις, τοὔνομα Χαρίκενος, σεσημμένον γερόντιον, ῥέγχον τῇ ῥινὶ, ὑπέβητε μύχιον, ἐκρέμπτετο ἐπισεσυρμένον· ὁ δὲ πτύελος κυανώτερος θανάτου· εἶτα ἤρξατο ἐπιφθέγγεσθαι κατισχνημένον· οὗτος, ὡς προεῖπον, τοὺς τῶν ἐξισωτῶν καταλείπει ἐλεισπασμοὺς, καὶ τὰ χρέα τοῖς δανειταῖς ἀποδώσει, καὶ τά τε ἐνοίκια πάντα, καὶ τὰ δημόσια· καὶ τὰς εἰραμάγγας δέξεται, μὴ ἐξετάζων τῆς τέχνης· καὶ κατεφλυάρει ἔτι πικρότερα. οἱ περὶ αὐτὸν δὲ ἥδοντο τοῖς λόγοις, καὶ τῷ καινῷ τῶν ἀκουσμάτων προσέκειντο. Ἕτερος δὲ τοὔνομα Χλευόχαρμος, τριβώνιον ἔχων πολύσαθρον, ἀνυπόδετός τε, καὶ ἄσκεπος, μετέειπε, τοῖς ὀδοῦσιν ἐπικροτῶν, ὡς ἐπεδείξατό μοί τις κακοείμων, ἐξ ὀρέων παραγενόμενος, κεκαρμένος τὴν κόμην, ἐν τῷ

15 Κακοείμων) Κακὰ τὰ εἱμάτια ἔχων. V.

Crit. Multis igitur cubito amotis ad anteriora perveni, &, ave matutino dicto, ad hominem accessi. Homuncio autem aliquis Charicenus nomine, putridus senioulus, inter ingentes ronchos, tussimque imis ductam pulmonibus, enixe screat. Erat vero sputum ipsa morte lividius. Tum exili voce ita infit: *Hic, quemadmodum ante dicebam, Peraequatorum indulgebit omissa, debitaque reddet creditoribus, privatasque impensas aeque ac publicas solvet. Recipiet etiam vanos futuri coniectores, non aestimans illos ex arte.* Quin amariora etiam homo nugabatur. Qui autem circa erant, delectabantur sermonibus, novisque audiendis rebus attendebant. Alius vero, Chlevocharmo nomen erat, lacinia, quam caries consumserat, indutus, excalceatus praeterea, & aperto capite, dentibus simul concrepans ita interlocutus est: *Ostendit mihi male vestitus aliquis, e montibus huc adveniens, comam detonsus, insculptum*

θεάτρῳ ἀναγεγραμμένον ὄνομα ἱερογλυφικοῖς γράμμασιν, ὡς οὗτος τῷ χρυσῷ ἐπικλύσει τὴν λεωφόρον. ἦν δ' ἐγὼ, κατὰ μὲν τὰ Ἀριστάνδρου καὶ Ἀρτεμιδώρου, οὐ καλῶς ἀποβήσονται ταῦτά γε τὰ ἐνύπνια ἐν ὑμῖν· ἀλλὰ σοὶ μὲν τὰ χρέα πληθυνθήσεται ἀναλόγως τῆς ἀποδόσεως· οὗτος δὲ ἐπιπολὺ τοῦ ὀβολοῦ γε στερηθήσεται, ὡς πολλοῦ χρυσίου εὐπορηκώς. καὶ ἔμοιγε δοκεῖτε ἐπὶ λευκάδα πέτρην, καὶ δῆμον ὀνείρων καταβαρβέντες, τοσαῦτα ὀνειροπολεῖν ἐν ἀκαρεῖ τῆς νυκτὸς οὔσης. Οἱ δὲ ἀνεκάγχασαν ἅπαντες, ὡς ἀποπνιγέντες ὑπὸ τοῦ γέλωτος, καὶ τῆς ἀμαθίας μου κατεγίνωσκον. ἦν δ' ἐγὼ πρὸς Κράτωνα, Μῶν κακῶς πάντα ἐξερρίνισα, ἵν' εἴπω τι κωμικευσάμενος, καὶ οὐ κατὰ Ἀρίσταινδρον τὸν Τελμισέα, καὶ Ἀρτεμίδωρον τὸν Ἐφέσιον, ἐξίχνευσα τοῖς ὀνείρασιν; ἢ δ' ὅς, Σίγα, ὦ Κριτία, εἰ ἐχεμυθεῖς, μυσταγωγήσω σε τὰ κάλλιστα, καὶ τὰ νῦν γενησόμενα. οὐ γὰρ ὄνειροι τάδ' εἰσὶν, ἀλλ' ἀληθῆ. ἐκβήσον- 22

15 Ἦ δ' ὅς) Ἔφη ἐκεῖνος. V.

in theatro hieroglyphicis literis illius nomen; hunc auro viam inundaturum. Tum ego, *secundum Ariſtandri*, inquam, *Artemidorique praeceptiones, non bene haec veſtra vobis ſomnia evenient: ſed tibi quidem augebuntur debita, pro portione, qua ſolutionem ſomniaſti; hic vero vel obolo, quem habet, privabitur, prout multo abundavit auro. Videmini autem mihi ſuper alba rupe, ſomniorumque indormiiſſe populo, cum tantum contraxiſſimis, hiſce noctibus ſomniatis.* Hi vero immanibus cachinnis, adeo ut praefocari illos prae nimio riſu metus eſſet, imperitiam meam condemnant. Tum ad Cratonem, *Malene omnia olfeci*, inquam, *ut ex comoedia loquar, neque ſecundum Ariſtandrum Telmeſſium, Epheſiumque Artemidorum, probe inveſtigavi iſta ſomnia?* Ille vero, *Tace*, inquit, *Critia: ſi enim potis es, ut ſileas, pulcherrima te myſteria edocebo, atque iam iam eventura. Cave enim ſomnia illa putes: veriſſima ſunt,*

ται δὲ εἰς μῆνα Μεσορί. ταῦτα ἀκηκοὼς παρὰ τοῦ Κράτωνος, καὶ τὸ ἀλισθηρὸν τῆς διανοίας αὐτῶν κατεγνωκὼς, ἠρυθρίασα, καὶ σκυθρωπάζων ἐπορευόμην, πολλὰ τὸν Κράτωνα ἐπιμεμφόμενος. εἷς δέ δριμὺ καὶ Τιτανῶδες ἐνιδὼν, ἁρπάσαντός μου τοῦ λώπους, ἐσπάρασσε, ῥήτρην ποιήσασθαι πειθόμενός τε, καὶ παρανυττόμενος παρὰ τοῦ πεπαλαιωμένου ἐκείνου δαιμονίου.
23 Εἰς λόγους δὲ ταῦτα παρεκτείναντες, πείθει με τὸν κακοδαίμονα εἰς γόητας ἀνθρώπους παραγενέσθαι, καὶ ἀποφράδι τὸ δὴ λεγόμενον ἡμέρᾳ, συγκυρῆσαι. ἔφασκε γὰρ πάντα ἐξ αὐτῶν μυσταγωγηθῆναι. καὶ δὴ διήλθομεν σιδηρέας τε πύλας, καὶ χαλκέους οὐδούς. ἀναβάθρας δὲ πλείστας περικυκλωσάμενοι, ἐς χρυσόροφον οἶκον ἀνήλθομεν, οἷον Ὅμηρος τὸν Μενελάου φησί. καὶ δὴ ἅπαντα ἐσκοπίαζον, ὅσα ὁ νησιώτης ἐκεῖνος

1 Μεσορὶ) Αὐγουστόν. V.
5 Λοπὸς) Ἐνδύματος. V.
6 Ῥήτρην) Ῥήτραι, συνθήκαι, λόγοι, νόμοι, ὁμολογίαι, ψηφίσματα, συγγράμματα. V.
15 Ὁ νησιώτης) Πρωτεσίλαος. V.

& intra Mesori mensem habitura exitum. Haec cum ex Cratone audissem, damnata ipsorum animi levitate erubui, vultuque tristitiam praeferens, & multis Cratonem increpans, abii. Sed me aliquis torvum & tanquam Titanicum intuens, lacinia prehensum retraxit, a vetusto illo daemonio hominis, ut audientem sibi concionem praeberet, inductus instigatusque. Sermone autem longius producto, persuadet tandem misero mihi, ut ad praestigiatores homines accederem, & in infaustum, quod aiunt, diem inciderem: dixerat enim, omnia mysteria ab illis se esse edoctum. Transimus igitur *portasque ferreas, pavimentaque aenea*, multisque per orbem superatis scalis, in aurea tecta ascendimus, qualia Menelai quondam fuisse, Homero credimus. Ibi ego oculis lustro omnia, quae ille ex insula iuvenis:

νεανίσκος. ὁρῶ δὲ οὐχ Ἑλένην, μὰ Δί', ἀλλ' ἄνδρας ἐπικεκυφότας, καὶ κατωχριωμένους· οἱ δὲ ἰδόντες, γήθησαν, καὶ ἐξεναντίας παρεγένοντο· ἔφασκον γὰρ, ὡς εἴ τινα λυγρὰν ἀγγελίαν ἀγάγοιμεν. ἐφαίνοντο γὰρ οὗτοι ὡς τὰ κάκιστα εὐχόμενοι, καὶ ἔχαιρον ἐπὶ τοῖς λυγροῖς, ὥσπερ αἱ ποιναὶ ἐπὶ θεάτρα, τὰς κεφαλὰς δ' ἄγχι σχόντες, ἐψιθύριζον. μετὰ δὲ τὰ πρῶτά με,

Τίς, πόθεν εἶς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆες;

χρηστὸς γὰρ ἂν εἴης, ἀπό γε τοῦ σχήματος. ἦν δ' ἐγὼ, Ὀλίγοιγε χρηστοὶ, ὥσπερ βλέπω πανταχοῦ· Κριτίας δὲ τοὔνομα, πόλις δέ μοι ἔνθεν, ὅθεν καὶ ὑμῖν. Ὡς δ' 24
ἀεροβατοῦντες ἐπυνθάνοντο, πῶς τὰ τῆς πόλεως, καὶ τὰ τοῦ κόσμου; ἦν δ' ἐγὼ, Χαίρουσί γε πάντες, καὶ ἔτι γε χαιρήσονται. οἱ δὲ ἀνένευον ταῖς ὀφρύσιν. Οὐχ οὕτω· δυστοκεῖ γὰρ ἡ πόλις. ἦν δ' ἐγὼ κατὰ τὴν αὐτῶν

video autem non Helenam ego quidem, ſed homines vultibus in terram pronis pallidiſque. Illi vero, cum nos viderent, gaudere, obviamque procedere: dicebant enim, numquid forte triſtis nunii ferremus? quippe qui manifeſto peſſima quaeque optarent, atque, ut in theatris ſolent furiae, luctuoſis rebus gauderent. Tum vero capita invicem conferentes in aures quaedam inſuſurrant, ac denique me interrogant:

Tu quis es, unde venis, quaeque urbs tibi, quique parentes? Videris enim, quantum quidem habitus tuus indicat, homo minime malus. At ego, *Pauci quidem*, inquam, *ubique gentium, quantum video, boni ſunt: nomen mihi eſt Critiae: urbs eadem, quae veſtra.* Ut vero inaniter elati homines interrogarunt, *Quid rerum in urbe atque adeo in mundo ageretur?* egoque, *gaudent, gaudebuntque amplius*, reſpondi: illi, ſuperciliorum geſtu abnuentes, *Minime vero ita eſt*, inquiunt; *clades enim perniciemque civitas parturit.* Tunc ego ex ipſorum ſententia,

γνώμην· Ὑμεῖς πεδάρσιοι ὄντες, καὶ ὡς ἀπὸ ὑψηλοῦ ἅπαντα καθορῶντες, ὀξυδερκέσταται καὶ τάδε γενοήκατε. πῶς δὲ τὰ τοῦ αἰθέρος; μῶν ἐκλείπει ὁ ἥλιος, ἢ δὲ σελήνη κατὰ κάθετον γενήσεται; ὁ Ἄρης εἰ τετραγωνήσει τὸν Δία, καὶ ὁ Κρόνος διαμετρήσει τὸν ἥλιον; ἡ Ἀφροδίτη εἰ μετὰ τοῦ Ἑρμοῦ συνοδεύσει, καὶ Ἑρμαφροδίτους ἀποκυήσουσιν, ἐφ' αἷς ὑμεῖς ἥδεσθε; εἰ ραγδαίους ὑετοὺς ἐκπέμψουσιν; εἰ νιφετὸν πολὺν ἐπιστρωννύουσι τῇ γῇ, χάλαζαν δὲ καὶ ἐρυσίβην εἰ κατάξουσι, λοιμὸν καὶ λιμὸν εἰ ἐπιπέμψουσιν, εἰ τὸ κεραυνοβόλον ἀγγεῖον ἀπεγεμίσθη, καὶ τὰ βροντοποιὸν δοχεῖον ἀνεμεστώθη; Οἱ δὲ ὡς ἅπαντα κατωρθωκότες, κατεφλυάρουν τὰ αὑτῶν ἐράσμια, ὡς μεταλλαγῶσι τὰ πράγματα, ἀταξίαι δὲ καὶ ταραχαὶ τὴν πόλιν καταλήψονται, τὰ στρατόπεδα ἥττονα τῶν ἐναντίων γενήσονται. ταῦτα ἐκταραχθεὶς, καὶ ὥσπερ πρῖνος

Nimirum vos, inquam, *cum supra humum sublati, tanquam de specula omnia prospiciatis, etiam ista quam acutissime olim perspexistis. Sed in aethere quid agitur? num eclipsin Sol patietur, Luna ad perpendiculum ipsi subiecta? num Mars ex quadrante Iovem respiciet, Saturnus autem ex diametro opponetur Soli? Venusne cum Mercurio congredietur, novosque adeo edolabunt nobis Hermaphroditos, quibus vos delectamini? Numquid impetuosos imbres demittent super? an copiosa nive terram constternent, grandinemque aut rubiginem devolvent, pestemne ac famem immittent? An fulminatrix cistula plena est, tonitruumque conceptaculum repletum?* Illi vero, quasi re praeclare gesta, de suis illis nugabantur deliciis, fore scilicet, ut rerum facies mutetur, atque turbae colluviesque civitatem invadant, tum exercitus ab hostibus vincantur. Hic ego vehementer commotus, atque ardentis instar ilicis intumescens,

καλόμενος οἰδηθεὶς, διάτορον ἀνεβόησα, Ὦ δαιμόνιοι ἀνδρῶν, μὴ μεγάλα λίαν λέγετε, θήγοντες ὀδόντας κατ' ἀνδρῶν θυμολεόντων, πνεόντων δόρυ καὶ λόγχας, καὶ λευκολόφους τριφαλείας· ἀλλὰ ταῦθ' ὑμῖν ἐπὶ κεφαλὴν καταβήσεται, ὡς τὴν πατρίδα ὑμῶν καταπρύχετε. οὐ γὰρ αἰθεροβατοῦντες, ταῦτα μηνύετε, οὐ τὴν πολυάσχολον μαθηματικὴν κατωρθώκατε. εἰ δέ γε μαντεῖαι καὶ χρηστεῖαι ὑμᾶς παρέπεισαν, διπλοῦν τὸ τῆς ἁμαρτίας. γυναικῶν γὰρ εὑρέματα ταῦτα γραϊδίων, καὶ παίγνια. ἐπιπολὺ γὰρ τὰ τοιαῦτα αἱ τῶν γυναικῶν ἐπίνοιαι μετέρχονται.

ΤΡΙΕΦ. Τί δὲ πρὸς ταῦτα ἔφησαν, ὦ καλὲ Κριτία, 26
εἰ κεκαρμένοι τὴν γνώμην, καὶ τὴν διάνοιαν;

ΚΡΙΤ. Ἅπαντα ταῦτα παρέδραμον, εἰς ἐπίνοιαν τετεχνασμένην καταπεφευγότες. ἔλεγον γὰρ, ἡλίους δέκα ἄστιοι διαμενοῦμεν, καὶ ἐπὶ παννύχους ὑμνῳδίας ἐπαγρυπνοῦντες, ὀνειρώττομεν τὰ τοιαῦτα.

contentiſſime exclamavi: *Nolite, miſeri homines, nimis loqui magnifice*, Stringentes dentes in vivos corde leones, Spicula ſpirantes, criſta nitentes galeas triplicique. *Verum iſta in vos ipſos veſtraque capita expetent, qui patriae veſtrae male adeo ominamini. Neque enim aut conſcenſo aethere iſta audiviſtis, aut male ſedulam mathematicorum artem edidiciſtis. Si autem vaticinia & praeſtigiae in hanc vos fraudem impulerunt, duplo maior veſtra eſt ſtupiditas. Quandoquidem vetularum iſta mulierum ſunt commenta atque ludibria. Siquidem muliebria fere ingenia eiuſmodi confectari ſolent naenias.*

Trieph. Quid vero ad iſta, o pulcher Critia, detonſis mentibus animiſque homines?

Crit. Nimirum his omnibus praeterminſſis, ad commentum oppido elegans confugientes dixerunt, *Poſt decem dierum ieiunia, quibus pervigiles cantibus noctes ducimus, talia ſomniamus.*

ΤΡΙΕΦ. Σὺ δὲ τί πρὸς αὐτοὺς εἴρηκας; μέγα γάρ ἔφησαν, καὶ διηπορημένον.

ΚΡΙΤ. Θάρσει, οὐκ ἀγεννὲς, ἀντεῖπον γάρ τὰ κάλλιστα. τὰ γὰρ παρὰ τῶν ἀστικῶν θρυλλούμενα, ἔφην, περὶ ὑμῶν, ὁπόταν ἐνειροπολεῖτε, τὰ τοιαῦτά που παρεισάγονται. οἱ δὲ σεσηρὸς ὑπομειδιῶντες, ἔξω που παρέρχονται τοῦ κλινιδίου. ἢν δ' ἐγὼ, εἰ ἀληθῆ εἰσι ταῦτα, ὦ αἰθέριοι, οὐκ ἄν ποτε ἀσφαλῶς τὰ μέλλοντα ἐξιχνεύσητε· ἀλλὰ καταπεισθέντες ὑπ' αὐτῶν, ληρήσετε τὰ μὴ ὄντα, μηδὲ γενησόμενα. ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὐκ οἶδ' ὅπως ληρεῖτε, ἐνείροις πιστεύοντες, καὶ τὰ κάλλιστα βδελύττεσθε, τοῖς δὲ πονηροῖς ἥδεσθε, μηδὲν ὀνούμενοι τοῦ βδελύγματος. ὥστε ἐάσετε τὰς ἀλλοκότους ταύτας φαντασίας, καὶ τὰ πονηρὰ βουλεύματα, καὶ μαντεύματα, μή που θεὸς ὑμᾶς εἰς κόραξας βάλοι, διὰ τὸ τῇ πατρίδι ἐπαρᾶσθαι, καὶ

Trieph. Sed tu quid ad illa? magnum enim quiddam dixerunt, quodque multam quaeſtionem habeat.

Crit. Bono es animo: nihil ignavum dixi, ſed pulcherrime equidem cauſam ita peregi: *Etenim* vera ſunt, *quae urbani homines ſaepe de vobis dicunt, ſomniantibus vobis talia obrepunt.* Illi vero canino rictu ſubridentes, *Extra tamen lectulum*, inquiunt, *nobis obveniunt.* Tum ego, *Sint vera*, inquam, *iſta, o ſublimes animae, nunquam tamen tuto, quae futura ſunt, inveſtigaveritis, ſed veſtris ipſi ſomniis inducti, quae neque ſunt, neque futura unquam ſunt, nugabimini. Neſcio vero, quomodo ſomniis fidem habentes iſta deblateretis, honeſtiſſima quae ſunt averſemini, malis autem delectemini, idque cum nullum ex tam deteſtabili facinore bonum conſequamini. Omittite igitur abſurda illa emotae mentis ludibria, malaque conſilia ac praedictiones, ne quando Deus, eo quod peſſime patriae precamini, fullaceſque veſtros ſermones ad ipſum referatis auctorem, in malam*

λόγους κιβδήλους ἐπιφημίζειν. Οὗτοι δὲ ἅπαντες ἕνα 27
θυμὸν ἔχοντες, ἐμοὶ πολλὰ κατεμέμφοντο. καὶ εἰ βούλει, καὶ τά γε προστιθῶ σοι, ἃ τινά με καὶ ὡς στήλην ἄναυδον ἔθηκαν, μέχρις ἂν ἡ χρηστή σου λαλιὰ λιβούμενον ἀνέλυσε, καὶ ἄνθρωπον ἀπεκατέστησε.

ΤΡΙΕΦ. Σίγα, ὦ Κριτία, καὶ μὴ ὑπερεκτείνῃς τοὺς ὕθλους. ὁρᾷς γὰρ ὡς ἐξώγκωταί μου ἡ νηδύς, καὶ ὥσπερ κυφορῶ· ἐδήχθην γὰρ τοῖς παρὰ σοῦ λόγοις, ὡς ὑπὸ κυνὸς λυττῶντος. καὶ εἰ μὴ φάρμακον λήθεδανὸν ἐμπιὼν ἠρεμήσω, αὕτη ἡ μνήμη αἰκουρᾶσα ἐν ἐμοὶ, μέγα κακὸν ἐργάσεται. ὥστε ἔασον τούτους, τὴν εὐχὴν ἀπὸ πατρὸς ἀρξάμενος, καὶ τὴν πολυώνυμον ᾠδὴν ἐς τέλος ἐπιθείς. Ἀλλὰ τί τοῦτο; οὐχὶ Κλεόλαος οὗτός 28
ἐστιν, ὁ τοῖς ποσὶ μακραὶ βίβας, σπουδῇ δὲ ἥκει καὶ κατέρχεται; μῶν ἐπιφωνήσομεν αὐτῷ;

ΚΡΙΤ. Καὶ μάλα.

rem vos proiiciat. Hic vero uno omnes animo multis me obiurgare; &, si vis, iam ea adiiciam, quae quasi columnam elinguem me fecere, donec salutaris illa tua allocutio iam saxea membra resolvit, hominique me restituit.

Trieph. Quin tace, Critia, neque nugas extende amplius. Vides enim, ut mihi venter intumuerit, & tanquam uterum gestem. Tuis quippe sermonibus ut a rabido cane morsus sum. Atque nisi sumta procurandae oblivioni medicina conquiescam, ipsa rei recordatio in me permanens, metuo, ne magnum mihi malum conciliet. Hos igitur omitte, precationemque a patre incipiens, multisque refertum nominibus carmen ad finem superaddens. Sed quid istuc? Non iste Cleolaus est, qui magnis adeo citatisque gressibus huc descendit? Inclamabimusne hominem, Critia?

Crit. Omnino.

ΤΡΙΕΦ. Κλεόλαε, μή τι παραδράμης γε ποσὶ, μηδὲ παρέλθῃς, ἀλλ' ἐλθὲ χαίρων, εἴγε που μῦθον φέρεις.

ΚΛΕΟΛ. Χαίρετ' ἄμφω, ὦ καλὴ ξυνωρίς.

ΤΡΙΕΦ. Τίς ἡ σπουδή; ἀσθμαίνεις γὰρ ἐπιπολύ. μῶν τι καινὸν πέπρακται;

ΚΛΕΟΛ. Πέπτωκεν ὀφρῦς ἡ πάλαι βαωμένη Περσῶν
Καὶ Σοῦσα κλεινὸν ἄστυ.
Πέσει δ' ἔτι γε πᾶσα χθὼν Ἀραβίας,
Χειρὶ κρατοῦντος εὐσθενωτάτῳ κράτει.

29 ΚΡΙΤ. Τοῦτ' ἐκεῖνο, ὡς
Ἀεὶ τὸ θεῖον οὐκ ἀμελεῖ τῶν ἀγαθῶν,
Ἀλλ' αὔξει, ἄγον ἐπὶ τὰ κρείττονα.
ἡμεῖς δὲ, ὦ Τριεφῶν, τὰ κάλλιστα εὑρηκότες ἐσμέν. ἐδυσχέραινον γὰρ ἐν τῇ ἀποβιώσει τί τοῖς τέκνοις καταλιπεῖν ἐπὶ ταῖς διαθήκαις. οἶδας γὰρ τὴν ἐμὴν πενίαν,

Trieph. Cleolaë,
Ne praetercurras pedibus nos, praetereasve:
Accede, salve, si quid apportas novi.
Cleol. Vos vero salvete ambo, nobile amicorum par.
Trieph. Quaenam est ista tua festinatio? multum enim anhelas, Ecquid forte novi factum est?
Cleol. *Cecidit supercilium celebre Persicum:*
Cadetque Susa mox, urbs inclita:
Arabumque tellus tota mox cadet
Valida manu victoris atque robore.
Crit. Hoc est illud,
Nunquam bonos piosque negligit Deus,
Sed auget, ornat, in bonisque collocat.
Nos vero, Triepho, in optima incidimus tempora. Angebar enim, quid, cum moriendum esset, liberis meis testamento relinquerem. (Nosti enim mendicitatem meam, ut

ὡς ἐγὼ τὰ σά. τοῦτο ἀρκεῖ τοῖς παισὶν, αἱ ἡμέραι τοῦ αὐτοκράτορος· πλοῦτος γὰρ ἡμᾶς οὐκ ἐκλείψει, καὶ ἔθνος ἡμᾶς οὐ καταπτοήσει.

ΤΡΙΕΦ. Κἀγὼ, ὦ Κριτία, ταῦτα καταλείπω τοῖς τέκνοις, ὡς ἴδωσι Βαβυλῶνα ὀλλυμένην, Αἴγυπτον δουλουμένην, τὰ τῶν Περσῶν τέκνα δούλειον ἦμαρ ἄγοντα, τὰς ἐκδρομὰς τῶν Σκυθῶν παυομένας, εἶτ' οὖν καὶ ἀνακοπτομένας. ἡμεῖς δὲ τὸν ἐν Ἀθήναις Ἄγνωστον ἐφευράντες, καὶ προσκυνήσαντες, χεῖρας εἰς οὐρανὸν ἐκτείναντες, τούτῳ εὐχαριστήσομεν, ὡς καταξιωθέντες τοιούτου κράτους ὑπήκοοι γενέσθαι· τοὺς δὲ λοιποὺς, λῆρεῖν ἐάσωμεν, ἀρκεσθέντες ὑπὲρ αὐτῶν εἰπεῖν, τὸ, Οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ, κατὰ τὴν παροιμίαν.

[Οὗτος ὁ λόγος οὔ μοι δοκεῖ εἶναι τοῦ Λουκιανοῦ.]

ego tua.) Iam vero hoc satis est liberis, vita Imperatoris: ita enim nec divitiae nobis deerunt, neque gens ulla ad terrorem nobis incutiendum valebit.

Trieph. Et ego, Critia, haec relinquo liberis, ut videant Babylona perditam, Aegyptum sub iugum redactam,

Persarum gnatos servili pondere pressos,

excursiones Scytharum repressas, utinam omnino praecisas. Nos vero, ignotum, qui est Athenis, Deum, a nobis inventum, adorantes, manibus in coelum sublatis eidem gratias agemus, cum, tam excellenti potestati ut subiecti essemus, digni fumus ab ipso habiti. Reliquos autem nugari finamus, satisque habeamus illud de iis dicere, quod est in proverbio: non est curae Hippoclidi.

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ
Η ΠΕΡΙ ΚΑΛΛΟΥΣ.

ΕΡΜΗΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΙΔΗΜΟΥ.

1 ΕΡΜ. ΠΕΡΙΠΑΤΟΥΣ ἔτυχον χθές, ὦ Χαρίδημε, ποιούμενος ἐν τῷ προαστείῳ, ἅμα μὲν καὶ τῆς παρὰ τῶν ἀγρῶν χάριν ἀναστώμενος, ἅμα δὲ (ἔτυχον γάρ τι μελετῶν) καὶ δεόμενος ἡσυχίας. ἐντυγχάνω δὴ Προξένῳ τῷ Ἐπικράτους. προσεπὼν δὲ ὥσπερ εἰώθειν, πρώτων ὅθεν τε πορεύοιτο, καὶ ὅποι βαδίζοι. ὁ δὲ ἤκειν μὲν ἔφη καὶ αὐτὸς ἐκεῖ παραμυθίας χάριν, ἥπερ εἰώθει πρὸς τὴν ὄψιν γίνεσθαι τῶν ἀγρῶν, ἀπολαύσων δὲ καὶ τῆς τούτους ἐπιπνεούσης εὐκράτου καὶ κούφης αὔρας, ἀπὸ συμποσίου μέντοι καλλίστου γεγονότος ἐν Πει-

CHARIDEMUS
SIVE DE PULCHRITUDINE.

HERMIPPI ET CHARIDEMI.

Herm. FORTE evenit heri, Charideme, ut inambularem in ſuburbano, partim animi in agro reficiendi cauſa, partim quod quietis (commentabar enim aliquid) indigerem. Incido autem in Proxenum Epicratis filium, eumque pro more ſaluratum interrogo, unde veniat? quorſum eat? Ille venire ſe ait ipſum quoque voluptatis cauſa, quae ad agrorum conſpectum ſolet exſiſtere, fruique velle temperata illa levique, quae illis adſpiret, aura, venire autem e convivio praeclariſſimo, quod celebratum dicebat in Pi-

ραιεῖ, ἐν Ἀνδροκλέους τοῦ Ἐπιχάρους, τὰ ἐπινίκια τεθυκότος Ἑρμῇ ὅτι δὲ βιβλίον ἀναγνοὺς ἐνίκησεν ἐν Διασίοις. Ἔφασκε δὴ ἄλλα τε πολλὰ γεγενῆσθαι ἀστεῖα, καὶ χαρίεντα, καὶ δὴ καὶ κάλλους ἐγκώμια εἰρῆσθαι τοῖς ἀνδράσιν, ἃ ἐκεῖνον μὲν μὴ δύνασθαι εἰπεῖν ὑπό τε γήρως ἐπιλελησμένον, ἄλλως τε δὲ, καὶ οὐκ ἐπιπολὺ λόγων μετεσχηκότα· σὲ δ' ἂν ῥᾳδίως εἰπεῖν, ἅ τε καὶ αὐτὸν ἐγκεκωμιακότα, καὶ τοῖς ἄλλοις παρ' ὅλον τὸ συμπόσιον προσεσχηκότα τὸν νοῦν.

ΧΑΡ. Γέγονε ταῦτα, ὦ Ἑρμιππε. οὐ μέντοι γε οὐδ' ἐμοὶ ῥᾴδιον ἐπ' ἀκριβείας ἅπαντα διεξιέναι. οὐ γὰρ οἷόν τε ἦν πάντων ἀκούειν, θορύβου πολλοῦ γινομένου, τῶν τε διακονουμένων, τῶν τε ἑστιωμένων, ἄλλως τε καὶ τῶν δυσχερεστέρων ὂν μεμνῆσθαι λόγους ἐν συμποσίῳ γενομένους. οἶσθα γὰρ ὡς ἐπιλήσμονας ποιεῖ καὶ τοὺς λίαν μνημονικωτάτους. πλὴν ἀλλὰ σὴν χά-

raeeo, apud Androclem Epicharis filium, qui rem ſacram fecerit Mercurio victoriae cauſa, quam libro praelegendo Iovialibus ludis retulerit. Hic dicebat tum alia multa urbane facta eſſe & venuſte, tum *illud*, *quod* pulchritudinis laudes a viris dictae ſint: eas ſe referre non poſſe, cum ſenectutis vitio oblitus eſſet, qui praeſertim non diu ſermonibus illis interfuerit; te vero relaturum facile, qui & ipſe dixiſſes laudationem, & toto convivio animum aliis attendiſſes.

Char. Facta ſunt iſta, Hermippe. Verum nec mihi facile eſt perſequi accurate omnia. Neque enim audire licebat omnia, quod ſtrepitus ingens eſſet a miniſtris pariter atque a convivis; cum alioquin inter res ſit difficillimas, meminiſſe ſermonum in convivio habitorum: ſcis enim, quam obliviſos *ea res* faciat illos etiam, qui praeſtantiſſima memoria ſunt praediti. Verumtamen tua cauſa, ut potero,

ριν, ὡς ἂν οἷός τε ὦ, τὴν διήγησιν πειράσομαι ποιεῖσθαι, μηδὲν παραλείπων ὧν ἂν ἐνθυμηθῶ.

3 ΕΡΜ. Τούτων μὲν δὴ ἕνεκα, οἶδά σοι χάριν. ἀλλ' εἴ μοι τὸν πάντα λόγον ἐξ ἀρχῆς ἀποδοίης, ὅ, τι τε ἦν ὅπερ ἀνέγνω βιβλίον Ἀνδροκλῆς, τίνα τε νενίκηκε, καὶ τίνας ὑμᾶς εἰς τὸ συμπόσιον κέκληκεν, οὕτως ἂν ἱκανὴν καταθοῖο τὴν χάριν.

ΧΑΡ. Τὸ μὲν δὴ βιβλίον ἦν ἐγκώμιον Ἡρακλέους ἐκ τινὸς ὀνείρατος, ὡς ἔλεγε, πεποιημένον αὐτῷ· νενίκηκε δὲ Διότιμον τὸν Μεγαρόθεν, ἀνταγωνισάμενον αὐτῷ περὶ τῶν ἀσταχύων, μᾶλλον δὲ περὶ τῆς δόξης.

ΕΡΜ. Τί δ' ἦν ὃ ἐκεῖνος ἀνέγνω βιβλίον;

ΧΑΡ. Ἐγκώμιον τοῖν Διοσκούροιν. ἔφασκε δὲ καὶ αὐτὸς ἐκ μεγάλων κινδύνων ὑπ' ἐκείνων σεσωσμένος, ταύτην αὐτοῖς καταθεῖναι τὴν χάριν· ἄλλως τε καὶ ὑπ' ἐκείνων παρακεκλημένος, ἐπ' ἄκροις ἱστίοις ἐν τοῖς
4 ἐσχάτοις κινδύνοις φανέντων. Παρῆσαν μέντοι τῷ συμ-

narrare conabor, nihil omiſſurus eorum, quae in mentem mihi venerint.

Herm. Equidem iam horum cauſa, *quae promittis*, gratiam tibi habeo. Sed ſi totam mihi ab initio inde rationem reddas, quis liber fuerit, quem recitavit Androcles, quem vicerit, qui fueritis, quos ad coenam vocavit; ſic demum ſolidam a me gratiam inieris.

Char. Liber fuit laudatio Herculis, inſomnii monitu, ut dicebat, ab illo ſcripta. Vicit Diotimum Megarenſem, qui cum illo de adorea vel de gloria potius contendit.

Herm. Quid ille recitavit?

Char. Caſtorum laudationem: dicebat autem, ſe quoque magnis ipſorum beneficio periculis liberatum, hanc ipſis gratiam referre; invitatum praeſertim ab ipſis, cum in faſtigio malorum extremo periculo apparerent. Verum ade-

ποσίν καὶ ἄλλοι πολλοὶ, οἱ μὲν συγγενεῖς αὐτῷ, οἱ δὲ καὶ ἄλλως συνήθεις· οἱ δὲ λόγου τε ἄξιοι, τό, τε συμπόσιον ὅλον κεκοσμηκότες, καὶ κάλλους ἐγκώμια διελθόντες, Φίλων τε ἦν ὁ Δεινίου, καὶ Ἀρίστιππος ὁ Ἀγασθένους, καὶ τρίτος αὐτός· συγκατέλεκτο δὲ ἡμῖν καὶ Κλεώνυμος ὁ καλὸς, ὁ τοῦ Ἀνδροκλέους ἀδελφιδοῦς, μειράκιον ἁπαλόν τε καὶ τεθρυμμένον· νοῦν μέντοι γε ἐδόκει ἔχειν. πάνυ γὰρ προθύμως ἠκροᾶτο τῶν λόγων. πρῶτος δὲ ὁ Φίλων περὶ τοῦ κάλλους ἤρξατο λέγειν, προοιμιασάμενος οὕτω.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ὦ ἑταῖρε, μὴ πρὶν τῶν ἐγκωμίων ἄρξῃ, πρὶν ἄν μοι καὶ τὴν αἰτίαν ἀποδῷς, ὑφ' ἧς εἰς τούτους προήχθητε τοὺς λόγους.

ΧΑΡ. Εἰκῇ διατρίβεις ἡμᾶς, ὦ 'γαθὲ, πάλαι δυναμένους τὸν ἅπαντα λόγον διελθόντας ἀπαλλαγῆναι. πλὴν ἀλλὰ τί τις ἂν χρήσαιτο, ὁπότε Φίλος τις ὢν

rant in coena alii quoque multi, vel cognati eius vel alioquin familiares. Commemoratione autem digni *praeter ceteros*, quique totum exornarent convivium, atque laudes dicerent pulchritudinis, hi erant, Philo Diniae filius, & Aristippus Agasthenis, & tertius ego. Accubuerat nobiscum Cleonymus ille pulcher Androclis fratris filius, adolescentulus tener ac delicatus, sed qui mentem habere videretur, quippe qui cupide admodum orationes audiret. Primus vero agere de pulchritudine coepit Philo, hoc prooemio usus.

Herm. Noli, sodalis, noli laudes prius incipere, quam & causam mihi indicaveris, a qua ad hos sermones provecti estis.

Char. Frustra nos, vir bone, moraris, qui iam toto sermone enarrato poteramus discedere. Verum quid agas, si quis amicus vim tibi faciat? scilicet, quidquid sit, subeun-

βιάζοιτο; ἀνάγκη γὰρ ὑφίστασθαι πᾶν ὁτιοῦν. Ἦν δὲ ζητεῖς αἰτίαν τῶν λόγων, αὐτὸς ἦν Κλεώνυμος ὁ καλός. καθημένου γὰρ αὐτοῦ μεταξὺ ἐμοῦ τε, καὶ Ἀνδροκλέους τοῦ θείου, πολὺς ἐγίνετο λόγος τοῖς ἰδιάταις περὶ αὐτοῦ, ἀποβλέπουσί τε εἰς αὐτὸν, καὶ ὑπερεκπεπληγμένοις τὸ κάλλος. σχεδὸν οὖν πάντων ὀλιγωρήσαντες, κάθηντο διεξιόντες ἐγκώμια τοῦ μειρακίου. ἀγασθέντες δὲ ἡμεῖς τῶν ἀνδρῶν τὴν Φιλοκαλίαν, καὶ ἅμα ἐπαινέσαντες αὐτοὺς, ἀργίας τε πολλῆς εἶναι ὑπολαβόντες, λόγοις ἀπολείπεσθαι τῶν ἰδιωτῶν περὶ τῶν καλλίστων, ᾧ μόνῳ τούτων οἰόμεθα προέχειν, καὶ δὴ ἠπτόμεθα τῶν περὶ κάλλους λόγων. ἔδοξεν οὖν ἡμῖν, οὐκ ὀνομαστὶ λέγειν τὸν ἔπαινον τοῦ παιδὸς, (οὐ γὰρ ἂν ἔχειν καλῶς, ἐμβαλεῖν γὰρ ἂν αὐτὸν εἰς πλείω τρυφὴν) ἀλλ' οὐδὲ μὴν ὥσπερ ἐκείνους οὕτως ἀτάκτως, ὅπερ ἕκαστος τύχοι, λέγειν, ἀλλ' ἕκαστον εἰπεῖν ἰδίᾳ,

dum eſt. Quam vero requiris ſermonum occaſionem, ea ipſe fuit formoſus Cleonymus. Cum inter me & Androclem patruum aſſideret, multus de illo ſermo inter indoctos homines, adſpicientes adoleſcentulum, & forma ipſius ſupra modum perculſos. Igitur obliti fere reliquorum omnium aſſidebant laudes illius enarrantes: quorum nos *iudicium atque* amorem pulchri cum probaremus laudaremuſque, ignaviae multae eſſe rati, ſi de pulcherrimis rebus indocti homines dicendo nos ſuperarent, quo ſolo illis nos praeſtare putaremus, dicere de pulchritudine ipſi quoque aggreſſi ſumus. Decrevimus ergo non nominatim laudes dicere pueri; quippe quod parum conſultum ſit, cum magis illum frangat deliciis: ſed neque ita ſine ordine, ut iſti, quidquid in buccam cuique venerit proferre; verum ſingulatim dicere unumquemque, quae de argumen-

ὅσ' ἂν ἀπομνημονεύσι περὶ τοῦ προκειμένου. Καὶ δὴ ὁ ἀρξάμενος ὁ Φίλων πρῶτος, οὑτωσὶ τὸν λόγον ἐποιεῖτο, Ὡς ἔστι δεινὸν, εἰ πάνθ' ὅσα πράττομεν ἑκάστης ἡμέρας, ὡς περὶ καλῶν ποιούμεθα τὴν σπουδὴν, αὐτοῦ δὴ τοῦ κάλλους οὐδένα ποιησόμεθα λόγον, ἀλλ' οὕτω καθεδούμεθα σιγῇ, ὥσπερ δεδοικότες, μὴ λάθωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς, ὑπὲρ οὗ σπουδάζομεν τὸν ἅπαντα χρόνον, εἰπόντες. καίτοι πού τις ἂν χρήσαιτο πρεπόντως τοῖς λόγοις, εἰ περὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων σπουδάζων, περὶ τοῦ καλλίστου σιγῴη τῶν ὄντων; ἢ πῶς ἂν τὸ ἐν λόγοις καλὸν σῴζοιτο κάλλιον μᾶλλον, ἢ πάντα τἄλλα παρέντας περὶ αὐτοῦ λέγειν τοῦ τέλους ἡμᾶς τῶν ἑκάστοτε πραττομένων; ἀλλ' ἵνα μὴ δόξω λέγειν μὲν ὡς χρὴ περὶ τοῦτο διακεῖσθαι εἰδέναι, εἰπεῖν δὲ μηδὲν ἐπίστασθαι περὶ αὐτοῦ, ὡς οἷόν τε βραχέα περὶ τούτου πειράσομαι διελθεῖν. κάλλους γὰρ δὴ πάντες μὲν ἐπεθύμησαν τυχεῖν· πάνυ δ' ἠξιώθησαν ὀλίγοι τινές. οἳ δὲ

to propoſito memoria ſubiiceret. Atque primas ſibi dicendi partes ſumens Philo, ſic verba fecit: *Quam indignum eſt, ſi, quidquid agimus quotidie, in eo ſic tanquam de rebus pulchris laboremus; pulchritudinis autem ipſius nullam habeamus rationem, ſed ita ſilentio defideamus, quaſi vereamur, ne forte imprudentes dicamus illud, pro quo omni tempore laboramus. Atqui ubi tandem prout decet oratione utatur aliquis, ſi, in tanto circa res nihili ſtudio, de eo, quod omnium rerum pulcherrimum eſt, taceat? Aut quomodo, quod in oratione pulchrum eſt, pulchrius ſervetur, quam ſi, relictis aliis omnibus, de ipſo illo fine eorum, quae agimus, omnium dicatur? Verum ne videar dicere quidem poſſe, quomodo affecti circa illam eſſe debeamus, de re ipſa autem dicere neſcire; quam poteſt pauca ea de re conabor exponere. Pulchritudinis nimirum participes fieri omnes concupiſcunt: digni autem illa habiti ſunt omnino pauci. Quicunque autem mu-*

ταύτης ἔτυχον τῆς δωρεᾶς, εὐδαιμονέστατοι πάντων ἔδοξαν γεγενῆσθαι, καὶ πρὸς θεῶν, καὶ πρὸς ἀνθρώπων τὰ εἰκότα τετιμημένοι. τεκμήριον δὲ τῶν γοῦν θεῶν ἐξ ἡρώων γενομένων, Ἡρακλῆς τέ ἐστιν ὁ Διὸς, καὶ Διόσκουροι, καὶ Ἑλένη, ὧν ὁ μὲν ἀνδρίας ἕνεκα, ταύτης λέγεται τυχεῖν τῆς τιμῆς, Ἑλένη δὲ τοῦ κάλλους χάριν, αὐτήν τε μεταβαλεῖν εἰς θεὸν, καὶ τοῖς Διοσκούροις αἰτία γενέσθαι, πρὶν αὐτὴν εἰς οὐρανὸν ἀνελθεῖν
7 τοῖς ὑπὸ γῆν συνέξηρασμένοις. Ἀλλὰ μὴν ὅστις ἀνθρώπων ἠξιώθη τοῖς θεοῖς ὁμιλεῖν, οὐκ ἔστιν εὑρεῖν, πλὴν ὅσοι μετεσχήκασι κάλλους. Πέλοψ τε γὰρ τούτου χάριν τοῖς θεοῖς ἀμβροσίας μετέσχε, καὶ Γανυμήδης ὁ τοῦ Δαρδάνου οὕτω κεκρατηκέναι λέγεται τοῦ πάντων ὑπάτου θεῶν, ὥστ' αὐτὸν οὐκ ἀνασχέσθαι συμμεταισχεῖν αὐτῷ τινα τῶν ἄλλων θεῶν τῆς θήρας τῶν παιδικῶν, ἀλλ' αὐτῷ μόνῳ πρέπουσαν ἡγούμενον εἶναι, εἰς Γάργαρον καταπτάντα τῆς Ἴδης, ἀναγα-

nus hocce ſunt conſecuti, beatiſſimi omnium facti videntur, honore, quo par eſt, a Diis pariter atque hominibus affecti. Argumentum huius rei hoc eſto. In numero enim Deorum, qui ex Heroibus facti ſunt, Hercules eſt Iovis filius, & Caſtores, & Helena; quorum iſte virtutis ergo illum dicitur honorem eſſe conſecutus. Helena autem pulchritudinis gratia, cum ipſa ſe in Deam mutaſſe, tum fratribus ſuis eius rei cauſa fuiſſe, qui ante illius in coelum aſcenſum, mortuis annumerati fuerant. Verum eium qui homo dignus ſit conſuetudine Deorum habitus, non eſt invenire, praeterquam qui pulchri eſſent. Certe enim Pelops huius gratia Ambroſiae Deorum particeps factus eſt; & Ganymedes Dardani filius ſic viciſſe ſummum Deorum dicitur, ut pati non poſſet, quemquam aliorum Deorum ſecum ad venandum amaſium venire, ſed ſibi ſoli decorum eſſe duceret, devolare in Gar-

γεῖν ἐκεῖσε τὰ παιδικὰ, ὅπου συνέσεσθαι τὸν ἅπαντα ἔμελλε χρόνον. τοσαύτην δ' ἐπιμέλειαν ἀεὶ πεποίηται τῶν καλῶν, ὥστ' οὐ μόνον αὐτοὺς ἠξίωσε τῶν οὐρανίων ἀναγαγὼν ἐκεῖσε, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐπὶ γῆς ὅ, τι τύχοι γινόμενος, συνῆν ἑκάστοτε τοῖς ἐρωμένοις. καὶ τοῦτο μὲν γενόμενος κύκνος, συνεγένετο Λήδᾳ, τοῦτο δ' ἐν εἴδει ταύρου τὴν Εὐρώπην ἁρπάζει· εἰκασθεὶς δ' Ἀμφιτρύωνι, γεννᾷ τὸν Ἡρακλέα. καὶ πολλά τις ἂν ἔχοι λέγειν τεχνάσματα τοῦ Διὸς, ὅπως ἂν οἷς ἐπεθύμει συγγένοιτο, μηχανωμένου. Τὸ δὲ δὴ μέγιστον, καὶ οἷον 8
ἂν τις θαυμάσαι, ὁμιλῶν γὰρ τοῖς θεοῖς (οὐ γὰρ ἀνθρώποις γε οὐδέσι, πλὴν εἰ μὴ τοῖς καλοῖς) ἐν δ' οὖν τούτοις δημηγορῶν, οὕτω πεποίηται σοβαρὸς τῷ ποιητῇ τῶν Ἑλλήνων ποιητὴ, καὶ θρασὺς, καὶ καταπληκτικὸς, ὥστ' ἐν μὲν τῇ προτέρᾳ δημηγορίᾳ τὴν Ἥραν, καίτοι πρότερον πάντ' εἰωθυῖαν ἐπιτιμᾶν αὐτῷ, ὅμως δ' αὐτὴν οὕτως ἐφόβησεν, ὥστ' ἤρκεσεν αὐτῇ τὸ μηδὲν πα-

garum Idae verticem, & eo puerum educere, ubi toto deinde tempore ſecum eſſet futurus. Tanti vero ſemper fecit pulchros, non tantum ut coeleſti illos ſede eo deductos dignatus ſit, ſed ipſe quoque, quoties in terra eſſet, ſuis ſemper cum amoribus verſatus, nunc in cycnum verſus cum Leda luſerit, nunc tauri ſpecie rapuerit Europam, nunc Amphitruonis ſumta forma Herculem genuerit. Ac multa commemorare aliquis poſſit Iovis commenta, ut, quibuſcum cuperet, una eſſet machinantis. Qua in re illud maximum eſt, & quod merito miretur aliquis, quod agens inter Deos, (neque enim ad alios ſe homines, praeterquam ad pulchros, applicare ſolet) inter Deos igitur dum concionatur, adeo turbidus a communi Graecorum poëta, & audax terribiliſque inducitur, ut in prima concione Iunonem, quae quidem olim exprobrare illi ſoleret omnia, ipſam tamen adeo perterruerit, ut ſa-

θεῖν, ἀλλὰ μέχρι λόγων στῆναι τὴν ὀργὴν τῷ Διί· τοὺς δ' ἅπαντας θεοὺς ἐν τῇ ὑστέρᾳ πάλιν οὐχ ἧττον κατέστησε φοβηθῆναι, γῆν ἀνασπάσειν αὐτοῖς ἀνδράσι καὶ θάλασσαν ἀπειλήσας. μέλλων δὲ συνέσεσθαι καλοῖς, οὕτω γίγνεται πρᾶος, καὶ ἥμερος, καὶ τοῖς πᾶσιν ἐπιεικής, ὥστε πρὸς ἅπασι τοῖς ἄλλοις, καὶ αὐτὸ τὸ Ζεὺς εἶναι καταλιπών, ὅπως μὴ φαίνοιτο τοῖς παιδικοῖς ἀηδής, ἑτέρου τινὸς ὑποκρίνεται σχῆμα, καὶ τούτου καλλίστου, καὶ οἷον τὸν ἐρῶντα προσαγαγέσθαι 9 τοσοῦτον αἰδοῦς καὶ τιμῆς παρέχεται τῷ κάλλει. Καὶ οὐχ ὁ μὲν Ζεὺς οὕτω μόνος ἐάλω τοῦ κάλλους, τῶν δ' ἄλλων οὐδεὶς θεῶν, ἵνα μᾶλλον ἔχειν δοκῇ ταῦτα κατηγορίαν Διὸς, οὐχ ὑπὲρ τοῦ κάλλους εἰρῆσθαι· ἀλλ' εἴ τις ἀκριβῶς ἐθελήσει σκοπεῖν, πάντας ἂν εὕροι θεοὺς ταυτὰ πεπονθότας δή, οἷον τὸν μὲν Ποσειδῶ τοῦ Πέλοπος ἡττημένον, Ὑακίνθου δὲ τὸν Ἀπόλλω, 10 τὸν Ἑρμῆν δὲ τοῦ Κάδμου. Καὶ θεαὶ δ' ἐλάττους οὐκ

tis haberet nihil aliud ſibi evenire, ſed intra verba Iovis iram conſiſtere: in poſteriori autem concione in non minore Deos omnes terrore conſtituerit, terram ſe ipſis cum hominibus ſuſpenſurum & mare minatus. Cum vero ad pulchros accedit, ita fit mitis, & manſuetus, & aequus omnibus, ut ſuper reliqua omnia, ipſa Iovis perſona depoſita, ne inſuavis amoribus ſuis videatur, formam ſumat alterius, eamque pulcherrimam, quae illiciare adſpicientem poſſit: tantum reverentiae & honoris habet pulchritudini! Neque vero ſolus ita Iuppiter pulchritudine captus eſt, reliquorum autem Deorum nullus; ut potius iſta criminoſe in Iovem, quam pro pulchritudine, dicta videri poſſint. Sed ſi quis curate rem velit conſiderare, Deos omnes eodem modo affectos invenerit, Neptunum verbi cauſa Pelopis forma victum, Hyacinthi Apollinem, Mercurium Cadmi. Neque Deas aperte illi ſuccu-

αἰσχύνονται φαινόμεναι τούτου· ἀλλ' ὥσπερ φιλοτιμίαν αὐταῖς ἔχειν δοκεῖ, τὸ τῷ δεῖνι συγγενομένην καλῷ δηγεῖσθαι, παρεσχῆσθαι τοῖς ἀνθρώποις. ἔτι δὲ τῶν μὲν ἄλλων ἁπάντων, ἑκάστη προστάτις οὖσα, οὐχ ἑτέρᾳ ἀμφισβητεῖ, περὶ ὧν ἄρχει, ἀλλ' Ἀθηνᾷ μὲν τοῖς ἀνθρώποις ἡγουμένη τὰ ἐς πολέμους, πρὸς Ἄρτεμιν οὐ διαμάχεται περὶ θήρας· ὡς δ' αὕτως Ἀθηνᾷ, κἀκείνη παραχωρεῖ τῶν πολεμικῶν· τῶν δὲ γάμων, Ἥρᾳ Ἀφροδίτη, οὐδ' αὐτὴ πρὸς αὐτὴν ἐνοχλουμένη περὶ ὧν ἐφορεύει· ἑκάστη δ' ἐπὶ κάλλει τοσοῦτον φρονεῖ, καὶ πάσας ὑπερβάλλεσθαι δοκεῖ, ὥστε καὶ ἡ Ἔρις αὐτὰς ἀλλήλαις ἐκπολεμῶσαι βουλομένη, οὐδὲν ἄλλο προύβαλεν αὐταῖς ἢ κάλλος, οὕτως οἰομένη ῥᾳδίως, ὅπερ ἤθελε, καταστήσειν· ὀρθῶς καὶ φρονίμως τοῦτο λογιζομένη. σκέψαιτο δ' ἄν τις ἐντεῦθεν τὴν τοῦ κάλλους περιουσίαν· ὡς γὰρ ἐλάβοντο τοῦ μήλου, καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ἀνελέξαντο, ἑκάστης αὐτῆς ὑπολαβούσης

buisse pudet, sed velut honoris aemulatione de se praedicari amant, cum hoc vel illo fuisse formoso, hominibusque praebuisse. Ad haec cum aliarum rerum omnium unaquaeque praesidium susceperit, non movet altera controversiam alteri, quibus imperet; sed Minerva, quae praest quoad bellica hominibus, non contendit cum Diana de venatu, similiterque Minervae haec concedit de bellicis, de nuptiis autem Iuno Veneri, neque ipsa turbatur ab illa in his, quorum curam gerit: de pulchritudine autem sua adeo magnifice sentiunt, & superare illa universas sibi videntur singulae, ut Lis Dea, quae mutuis illas viribus superare vellet, nihil iis aliud, quam pulchritudinem obiiceret, sic nempe rata facillime se, quod voluisset, effecturam: recte illa quidem & prudenter subductis rationibus. Ceterum excellentiam pulchritudinis inde mihi aliquis perspiciat. Accepto enim poma, lectoque illius titulo, cum una-

εἶναι τὸ μῆλον, μηδεμιᾶς δὲ τολμώσης τὴν ψῆφον καθ' αὑτῆς ἐνεγκεῖν, ὡς ἂρ' αἰσχροτέρα τῆς ἑτέρας εἴη τὴν ὄψιν, ἀνέρχονται παρὰ τὸν τῶν μὲν πατέρα, τῆς δ' ἀδελφόν τε καὶ σύνοικον, Δία, ἐπιτρέψουσαι τὴν δίκην αὐτῷ. ἔχων δὲ καὶ αὐτὸς ἥ τίς ἐστιν ἀποφήνασθαι καλλίστη, καὶ πολλῶν ἀνδρείων ὄντων, καὶ σοφῶν, καὶ φρονίμων ἔν τε Ἑλλάδι καὶ τῇ βαρβάρῳ, οὐδ' ἐπιτρέπει τὴν κρίσιν Πάριδι τῷ Πριάμου, ψῆφον ἐναργῆ καὶ καθαρὰν ἐξενεγκών, ὅτι καὶ φρονήσεως, καὶ σο-
11 φίας, καὶ ῥώμης ὑπερέχει τὸ κάλλος. Τοσαύτην δ' ἐπιμέλειαν ἀεὶ πεποίηνται, καὶ σπουδήν, ἀκούειν εἶναι καλαὶ, ὥστε καὶ τὸν ἡρώων τε κοσμήτορα, καὶ θεῶν ποιητὴν, οὐκ ἄλλοθέν ποθεν, ἢ παρὰ τοῦ κάλλους περεῖκασιν ὀνομάζειν. ἥδιον ἂν οὖν ἀκοῦσαι λευκώλενος ἡ Ἥρα, ἢ πρέσβα θεὰ, θυγάτηρ μεγάλου Κρόνου· Ἀθηνᾶ δ' οὐκ ἂν βουληθείη Τριτογένεια πρὸ τοῦ Γλαυκῶπις καλεῖσθαι· Ἀφροδίτη τε τιμήσαιτ' ἂν τοῦ πάν-

quaeque ſuum illud eſſe putaret, ſuſtineret autem nulla contra ſe ipſam ferre ſuffragium, quaſi deteriori altera eſſet facie, accedunt ad patrem reliquarum, unius autem fratrem, eundemque maritum, Iovem, arbitrium illi permittentes. Cum autem ipſe poteſtatem haberet pronuntiandi, quae eſſet formoſiſſima, eſſentque ſortes multi, & ſapientes prudenteſque viri in Graecia pariter & apud barbaros; arbitrium ipſe Paridi permiſit Priami filio, eaque re luculentum tulit ſuffragium, prudentia, & ſapientia, & fortitudine maiorem eſſe pulchritudinem. Tantam porro curam, ſtudium adhibuere tantum, ut pulchrae audirent, ut illi Heroum laudatori Deorumque poëtae perſuaſerint, ne aliunde ſe, quam a pulchritudine, nominaret. Iucundius ergo audiat Iuno candida brachia *ſua celebrari, quam dici* Veneranda Dea, aut ingentis nata Saturni. *Minerva nolit* Tritogenia *potius, quam* Caeſia *vocari. Venus autem quamvis aeſtimat appellari aurea:*

τὸς καλεῖσθαι χρυσῆ. ἅπερ ἅπαντ' εἰς κάλλος τείνει.
Καίτοι ταῦτ' οὐ μόνον ἀπόδειξιν ἔχει πῶς οἱ κρείττους 12
ἔχουσι περὶ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ μαρτύριόν ἐστιν ἀψευδές,
τοῦ κρεῖττον εἶναι πάντων τῶν ἄλλων. οὐκοῦν Ἀθηνᾶ
μὲν ἀνδρίας ἅμα καὶ Φρονήσεως προέχειν ἐπιψηφίζει.
ἀμφοτέρων γὰρ προίσταται τούτων· Ἥρα δ' ἀπάσης
ἀρχῆς καὶ δυναστείας αἱρετώτερον ἀποφαίνει, συνηγο-
ροῦντ' αὐτῇ καὶ τὸν Δία παραλαβοῦσα. εἰ τοίνυν οὕτω
μὲν θεῖον καὶ σεμνὸν τὸ κάλλος ἐστὶν, οὕτω δὲ περι-
σπούδαστον τοῖς θεοῖς· πῶς ἂν ἡμῖν ἔχοι καλῶς, μὴ
καὶ αὐτοὺς μιμουμένους τοὺς θεοὺς, ἔργῳ τε καὶ λό-
γῳ πᾶν ὅ, τι ἔχομεν συναίρεσθαι τῷ κάλλει; Ταῦτα 13
μὲν ὁ Φίλων περὶ τοῦ κάλλους εἶπεν, ἐπιθεὶς τοῦτο τῇ
τελευτῇ, ὡς καὶ πλείω δ' ἂν τούτων εἰρήκει, εἰ μὴ τὸ
μακρολογεῖν ἠπίστατο τῶν ἀδοκίμων ἐν συμποσίῳ.
μετ' ἐκεῖνον δ' εὐθὺς Ἀρίστιππος ἥπτετο τῶν λόγων,
πολλὰ πρότερον παρακληθεὶς ὑπ' Ἀνδροκλέους· οὐ γὰρ

quae quidem ad pulchritudinem tendunt omnia. Atque haec non illud modo oſtendunt, quid Dii de illa ſentiant, ſed teſtimonium ſunt minime fallax, reliquis illam rebus omnibus eſſe praeſtantiorem. Igitur Pallas fortitudine ſimul & prudentia potiorem eſſe decernit, cuius utriuſque rei praeſes eſt: Iuno autem imperio omni & poteſtati praeferendam pronuntiat, ſuffragatorem ſibi natla Iovem. Si vero ita divinum, ita auguſtum quiddam pulchritudo eſt, de quo tanto ſtudio ipſi Dii laborent, quomodo nos deceat non ipſos quoque Deorum imitatione, opere pariter & verbis, quidquid habemus, pulchritudini patrocinari? Haec Philo de pulchritudine: qui illud in fine adiecit, ſe plura hiſce dicturum fuiſſe, niſi ſciret, non convenire convivio longam orationem. Poſt illum ſtatim dicere coepit Ariſtippus, multum incitatus ante ab Androcle. Nolebat enim dicere, di-

ἐβούλετο λέγειν, τὸ μετὰ Φίλωνα εὐλαβούμενος λέγειν.
14 ἤρξατο δὲ ἐντεῦθεν. Πολλοὶ πολλάκις ἄνθρωποι τὸ περὶ τῶν βελτίστων, καὶ ἡμῖν συμφερόντων, ἀφέντες λέγειν, ἐφ' ἑτέρας τινὰς ὥρμησαν ὑποθέσεις, ἀφ' ὧν αὐτοῖς μὲν δοκοῦσι δόξαν προσάγειν· τοῖς δ' ἀκροαταῖς τοὺς λόγους οὐδὲν λυσιτελοῦντας ποιοῦνται. καὶ διελήλυθασιν οἱ μὲν περὶ τῶν αὐτῶν ἐρίζοντες ἀλλήλοις, οἱ δὲ διηγούμενοι τὰ οὐκ ὄντα· ἕτεροι δὲ περὶ τῶν οὐδαμῶς ἀναγκαίων λογοποιοῦντες, οὓς ἐχρῆν ταῦτα πάντα καταλιπόντας, ὅπως τι βέλτιον τύχωσιν εἰπόντες σιωπᾶν· οὓς νῦν ἐγὼ περὶ τῶν ὄντων οὐδὲν ὑγιὲς ἐγνωκέναι νομίζων, ἄλλως τε καὶ τὸ τινῶν ἀγνοίας τῶν βελτίστων κατηγοροῦντα τοῖς αὐτοῖς περιπίπτειν, τῶν εὐηθεστέρων οἰόμενος εἶναι πάντη, τὴν αὐτὴν λυσιτελεστάτην καὶ καλλίστην τοῖς ἀκούουσιν ὑπόθεσιν ποιήσομαι τῶν λόγων, καὶ ἣν πᾶς ὁστισοῦν ἂν φαίη κάλλιστ' ἂν ἔχειν ἀκού-
15 ειν καλλίστην. Εἰ μὲν οὖν περὶ τινὸς ἑτέρου τοὺς λόγους

cere poſt Philonem veritus. Ita vero exorſus eſt: *Multi ſaepe mortales, dimiſſa de rebus optimis nobiſque utilibus dicendi materia, ad alia ſe conculere argumenta, quibus ſibi quidem conciliare gloriam videntur, ſed verba interim faciunt nihil profutura auditoribus: atque imprudentes partim de iiſdem rebus* [eadem cum dicant] *inter ſe contendunt; partim, quae nuſquam ſunt, ea enarrant; partim de rebus minime neceſſariis verba faciunt. Quos oportebat, his relictis omnibus, ut melius quidquam dicere poſſint, videre. Quos iam ego de rebus nihil ſani ſtatuiſſe ratus, & alioquin ſtupidiorum omnino eſſe putans, poſt accuſatas quorundam optimarum rerum ignorantias in eadem vitia incidere; eandem utiliſſimam auditoribus & pulcherrimam dicendi materiem mihi ſumam, quamque unuſquiſque optime ſe habere ſicat, vocari pulcherrimam. Si quidem igitur de alia quacunque*

ἐποιούμεθα νῦν, ἀλλὰ μὴ περὶ κάλλους, ἤρκεσεν ἂν ἡμῖν, ἀκούσασιν ἑνὸς εἰπόντος, ἀπηλλάχθαι περὶ αὐτοῦ· τοῦτο δ' ἄρα τοσαύτην ἀφθονίαν παρέχεται τοῖς βουλομένοις ἅπτεσθαι τῶν περὶ τούτου λόγων, ὥστ' οὐκ εἰ μὴ κατ' ἀξίαν τις ἐφίκοιτο τῷ λόγῳ, νομίζειν δυστυχεῖν, ἀλλ' ἢν πρὸς πολλοῖς ἄλλοις καὶκεῖνός τι δυνηθῇ συμβαλέσθαι πρὸς τοὺς ἐπαίνους, τῆς ἀμείνονος εἴεσθαι πειρᾶσθαι τύχης. τὸ γὰρ οὕτω μὲν περιφανῶς ὑπὸ τῶν κρειττόνων τετιμημένον, οὕτω δὲ τοῖς ἀνθρώποις θεῖον, καὶ περισπούδαστον, πᾶσι δὲ τοῖς οὖσιν οἰκειότατον κόσμου, καὶ οἷς μὲν ἂν παρῇ παρὰ πάντων σπουδαζομένων, ὧν δ' ἀφίσταται μισουμένων, καὶ οὐδὲ προσβλέπειν ἀξιουμένων, τίς ἂν εἴη τοσοῦτον λόγων μετεσχηκὼς, ὥστ' ἐπαινέσαι πρὸς ἀξίαν ἀρκέσαι; οὐ μὴν ἀλλ' ἐπειδήπερ οὕτω πολλῶν αὐτῷ δεῖ τῶν ἐπαινεσόντων, ὥστε μόλις ἂν τῆς ἀξίας τυχεῖν, οὐδὲν ἀπεικὸς καὶ ἡμᾶς ἐγχειρεῖν τι λέγειν περὶ αὐτοῦ, μέλλοντάς

re verba nunc facerenus, non de pulchritudine, sufficeret nobis, uno, qui diceret de illa, audito, discedere: haec vero tantam dicendi copiam subministrat attingere volentibus, non ut infelix sit putandus, si quis non pro dignitate oratione assequatur; verum si ad multa alia ipse quoque conferre quidquam ad laudes illius possit, optima fortuna uti sit existimandus. Quae enim res manifeste adeo a Diis honorata est, ita vero apud homines divina & studio omni digna; omnibus porro, quae ubique sunt, familiarissimum decus est, adeo ut, quibus ea adsit, illi colantur ab omnibus, a quibus vero absit, illi exosi & ne adspectu quidem digni censeantur; quis fuerit ita disertus, ut eam rem laudare pro dignitate possit? Verum enimvero cum multis adeo ei rei laudatoribus opus sit, ut vel sic suam vix dignitatem consequatur, non absurdum fuerit, etiam nos conari aliquid de ea dicere, licet post

γε μετὰ Φίλωνα ποιεῖσθαι τοὺς λόγους. οὕτω δὴ σεμνότατον καὶ θειότατον τῶν ὄντων ἐστὶν, ὥστε ἴν' ὅσα
16 θεοὶ καλοὺς τετιμήκασι, παραλείπω. Ἀλλ' οὖν ἐν τοῖς ἄνω χρόνοις ἐκ Διὸς Ἑλένη γενομένη, οὕτως ἐθαυμάσθη παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις, ὥστ' ἔτι τῆς ἡλικίας οὔσαν ἐντὸς, κατά τινα χρείαν ἐν Πελοποννήσῳ γενόμενος ὁ Θησεὺς, οὕτω τῆς ὥρας ἰδὼν ἠγάσθη, ὥστ' οὔσης αὐτῷ καὶ βασιλείας ἀσφαλεστάτης, καὶ δόξης οὐ τῆς τυχούσης, ὅμως οὐκ ᾤετο βιωτὸν αὐτῷ, ταύτης ἐστερημένῳ, παρελθεῖν δὲ πάντας εὐδαιμονίᾳ, εἰ ταύτην αὐτῷ γένοιτο συνοικεῖν. οὕτω δὲ διανοηθεὶς, τὸ μὲν παρὰ τοῦ πατρὸς λαβεῖν ἀπεῖπεν, μὴ γὰρ ἂν αὐτὴν αὐτὸν ἐκδοῦναι μήπω ἡλικίας ἠμμένην, τὴν δ' ἀρχὴν ὑπερφρονήσας ἐκείνου, καὶ παριδὼν, ὀλιγωρήσας δὲ καὶ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ πάντων δεινῶν, κοινωνοῦντ' αὐτῷ τῆς ἁρπαγῆς καὶ Πειρίθουν παραλαβὼν, βίᾳ λαβὼν αὐτὴν τοῦ πατρὸς, εἰς Ἀφίδναν ἐκόμισε τῆς Ἀττικῆς.

Philonem verba sint facienda. Adeo vero augustissima & maxime divina rerum est, ut - - - (praetermitto enim, quantum & quoties pulchros Dii honoraverint:) Verum ut superioribus temporibus nata Iove Helena tantae apud omnes homines admirationi fuerit, ut intra maturae aetatis tempus constitutam, negotii alicuius causa agens in Peloponneso Theseus, ita ad conspectum formae illius exarserit, ut in regno firmissimo, & gloria non vulgari, tamen non vivendum sibi putaret, hac si carendum esset; felicitate se praeterire universas, si haec sibi uxor contingeret. Haec cum animo agitaret, nec spem haberet illius a patre impetrandae, nec enim elocaturum sperabat, quae iustam aetatem nondum attigisset; contemto illius imperio ac neglecto, parvi faciens, quidquid in Peloponneso formidandum erat, assumto rapinae adiutore Pirithoo, vi a patre abductam Aphidnam At-

καὶ τοσαύτην ἔσχε χάριν αὐτῷ τῆς συμμαχίας ταύτης, ὥσθ' οὕτως ἐφίλησε τὸν ἅπαντα χρόνον, ὥστε καὶ τοῖς ἐπιγενομένοις παράδειγμα γενέσθαι τὴν Θησέως καὶ Πειρίθου φιλίαν. ἐπειδὴ δὲ ἔδει καὶκεῖνον ἐν Ἅιδου γενέσθαι, τὴν Δήμητρος μνηστευσόμενον κόρην, ἐπειδὴ πολλὰ παραινῶν, οὐκ ἠδυνήθη ταύτης αὐτὸν τῆς πείρας ἀποσχέσθαι καταπεῖσαι, συνηκολούθησεν αὐτῷ, ταύτην πρέπουσαν οἰόμενος αὐτῷ καταδήσειν τὴν χάριν, περὶ τῆς ψυχῆς ὑπὲρ αὐτοῦ κινδυνεῦσαι. Ἐπανελθοῦσαν δ' εἰς Ἄργος, αὖθις ἀποδημοῦντος αὐτοῦ, ἐπειδὴ καθ' ὥραν ἦν γάμων, καίτοιγε ἔχοντες καλάς τε καὶ εὖ γεγονυίας ἐκ τῆς Ἑλλάδος σφίσιν αὐτοῖς ἄγεσθαι γυναῖκας οἱ τῆς Ἑλλάδος βασιλεῖς, οἱ δὲ συνελθόντες, ἐμνηστεύοντο ταύτην, τὰς ἄλλας ἁπάσας ὑπεριδόντες ὡς φαυλοτέρας. γνόντες δ' ὅτι περιμάχητος ἔσται, καὶ δείσαντες μὴ πόλεμος γένηται τῇ Ἑλλάδι, μαχομένων πρὸς ἀλλήλους, ὁμωμόκασιν ὅρκον τοιοῦτον ὑπὲρ ὧν 17

ticae oppidum asportavit: tantamque illi habuit huius auxilii nomine gratiam, ut ita illum reliquo tempore amaverit, exemplum posteris uti esset Thesei & Pirithoi amicitia. Cum autem ille cogeretur ad inferos descendere, ad nuptias ambiendas Liberae Cereris, postquam multa hortatus non potuit illi persuadere, ut ab eo conatu se abstineret, illum comitatus est, hanc decentem ab illo gratiam initurus, ut vitae pro illo periculum subiret. Reversam vero Argos, (rursus peregre absente Theseo) cum iam matura esset nuptiis, licet haberent pulchras & generosas mulieres, quas e Graecia sibi ducerent, reges Graeciae; at illi convenientes hanc sibi expetebant, contemtis tanquam deterioribus reliquis omnibus. Cum autem viderent de ipsa certatum iri, metuentes, ne bellum in Graecia exoriretur illis inter se depugnantibus, communi suffragio iusiurandum dedere eiusmodi, se adiutores fore

κοινῇ, ἢ μὴν ἐπικουρήσειν τῷ ταύτης ἀξιωθέντι, μηδ' ἐπιτρέψειν ἤν τις ἀδικεῖν ἐγχειρῇ, ἕκαστος οἰόμενος ταύτην αὐτῷ τὴν συμμαχίαν παρασκευάζειν. τῆς μὲν οὖν ἰδίας γνώμης ἀπέτυχον πάντες, πλὴν Μενελάου, τῆς κοινῆς δ' ἐπειράθησαν αὐτίκα. οὐ πολλῷ γὰρ ὕστερον ἔριδος γενομένης ταῖς θεαῖς περὶ κάλλους, ἐπιτρέπουσι τὴν κρίσιν Πάριδι τῷ Πριάμου· ὁ δὲ τῶν μὲν σωμάτων τῶν θεῶν ἡττηθεὶς, τῶν δωρεῶν δ' ἀναγκασθεὶς γενέσθαι κριτὴς, καὶ διδούσης Ἥρας μὲν τὴν τῆς Ἀσίας ἀρχὴν, τόδ' ἐν πολέμοις Ἀθηνᾶς κράτος, Ἀφροδίτης δὲ τὸν τῆς Ἑλένης γάμον· καὶ φαύλοις μὲν ἀνθρώποις γενέσθαι ἄν ποτε νομίσας οὐκ ἐλάττω βασιλείαν, Ἑλένης δ' οὐδένα τῶν ἐπιγιγνομένων ἀξιωθῆ-
18 ναι, προείλετο τὸν ταύτης γάμον. Γενομένης δὲ τῆς ὑμνουμένης ἐκείνης στρατείας κατὰ τῶν Τρώων, καὶ τῆς Εὐρώπης τότε πρῶτον κατὰ τῆς Ἀσίας ἐλθούσης, ἔχοντες οἵ τε Τρῶες, ἀποδόντες τὴν Ἑλένην, ἀδεῶς οἰ-

ei, qui ipsa dignus esset habitus, neque permissuros, si quis iniuriam vellet facere; *cum nempe putaret unusquisque, se hoc sibi parare auxilium. Ac privata quidem illa uniuscuiusque sententia fefellit omnes praeter Menelaum: communem autem illam veram esse, statim experti sunt. Cum enim non ita multo post lis inter Deas de forma exorta esset, arbitrium permittunt Paridi Priami filio. Hic corporibus Dearum & forma victus, munerumque esse coactus arbiter, offerente Iunone imperium Asiae, bellicam victoriam Pallade, Venere autem Helenae nuptias; etiam vilibus hominibus contingere interdum putans non minus imperium, Helena autem potiri posse posterorum neminem, huius nuptias praeoptavit. Cum autem decantata illa contra Troiam expeditio fieret, & Europa tunc primum veniret contra Asiam, liceretque Troianis, reddita Helena, sine metu suam incolere patriam,*

κεῖν τὴν αὐτῶν, οἷς Ἕλληνες ταύτην αὐτοὺς ἐάσαντες ἔχειν, ἀπαλλάττεσθαι τῶν ἐκ πολέμου καὶ στρατείας δυσχερῶν, οἳ δ' οὐκ ἠβουλήθησαν ἀμφότεροι, οὐκ ἄν ποτε νομίσαντες εὑρεῖν ἀφορμὴν καλλίω πολέμου, περὶ ἧς ἀποθανοῦνται. καὶ θεοὶ δὲ τοὺς αὐτῶν παῖδας σαφῶς εἰδότες ἀπολουμένους ἐν τῷ πολέμῳ, οὐκ ἀπέτρεψαν μᾶλλον, ἀλλ' ἐνήγαγον εἰς τοῦτο, οὐκ ἐλάττω δόξαν αὐτοῖς οἰόμενοι φέρειν, τοῦ θεῶν παῖδας γενέσθαι, τὸ μαχομένους ὑπὲρ Ἑλένης ἀποθανεῖν. καὶ τί λέγω τοὺς αὐτῶν παῖδας; αὐτοὶ πρὸς αὐτοὺς μείζω καὶ δεινότερον ἐνεστήσαντο τοῦ πρὸς Γίγαντας αὐτοῖς γενομένου πολέμου. ἐν ἐκείνῳ μὲν γὰρ μετ' ἀλλήλων ἐνταῦθα δὲ ἐμάχοντο πρὸς ἀλλήλους. οὗ τί γένοιτ' ἂν ἐναργέστερον δεῖγμα, ὅσῳ τῶν ἀνθρωπίνων ἁπάντων ὑπερέχει τὸ κάλλος παρ' ἀθανάτοις κριταῖς; ὅταν γὰρ ὑπὲρ μὲν τῶν ἄλλων οὐδενὸς ἁπάντων οὐδαμοῦ τὸ παράπαν φαίνονται διενεχθέντες, ὑπὲρ δὲ κάλλους οὐ μόνον τοὺς υἱοὺς ἐπιδεδωκότες, ἀλλ' ἤδη καὶ ἀλλήλοις

Graecis vero hac illis permissa, difficultatibus belli atque expeditionis liberari: neutri voluere, qui putarent, nunquam se belli causam, pro qua morerentur, habituros iustiorem: ipsique Dii suos filios, quos aperte scirent in illo bello perituros, non potius prohibuere, sed induxerunt, non minori ipsis gloriae futurum arbitrati, pugnando mori pro Helena, quam quod Deorum filii essent. Et quid dico filios suos? Ipsi inter se maius & terribilius iniere bellum eo, quod adversus gigantas ab illis gestum est. Etenim in illo coniuncti pugnabant, hic vero contra se invicem: quo ecquod maius esse potest documentum, quantum humanis rebus omnibus praestet immortalium Deorum iudiciis pulchritudo? Quando enim de aliarum in universum rerum nulla nunquam omnino dissedisse illos constat, pro pulchritudine autem non filios tantum suos dedidisse, sed iam contra se invicem pugnasse, quidam

ἐναντία πεπολεμηκότες, ἔνιοι δὲ καὶ τρωθέντες, πῶς οὐχ ἁπάσαις ψήφοις προτιμῶσιν ἁπάντων τὸ κάλλος;
19 Ἀλλ' ἵνα μὴ δόξωμεν ἀπορίᾳ τῶν περὶ κάλλους λόγων περὶ ταῦτα διατρίβειν ἀεί, ἐφ' ἕτερον βούλομαι μεταβῆναι, οὐδαμῶς ἔλαττον ὄν, ὥστε δεῖξαι τὴν τοῦ κάλλους ἀξίαν, τῶν πρότερον εἰρημένων, τὴν Ἀρκάδος Ἱπποδάμειαν Οἰνομάου. ὅσους τοῦ ταύτης κάλλους ἀλόντας, μᾶλλον αἱρουμένους ἀπέθνῃσκεν, ἢ ταύτης διῳκισμένους, τὸν ἥλιον προσόρᾶν. ὡς γὰρ ἐλάβετο τῆς ἡλικίας ἡ παῖς, καὶ τὰς ἄλλας ὁ πατὴρ οὐ πολλῷ τῷ μέσῳ παρενεγκοῦσαν ὥρα, τῆς μὲν ὥρας αὐτῆς ἀλοὺς, (τοσοῦτον γὰρ αὐτῇ περιῆν, ὥστε καὶ τὸν γεγεννηκόθ' ὑπηγάγετο παρὰ φύσιν) καὶ διὰ τοῦτ' ἀξιῶν αὐτὴν ἔχειν παρ' ἑαυτῷ, βούλεσθαι δ' ἐκδιδόναι πλαττόμενος αὐτὴν τῷ ταύτης ἀξίῳ, τὰς παρ' ἀνθρώπων φεύγων αἰτίας, μηχανήν τινα μηχανᾶται τῆς ἐπιθυμίας ἀδικωτέραν, καὶ ἣν ᾤετο ῥᾳδίως, ὅπερ ἐβούλε-

etiam vulnerati esse: quomodo, non sententiis omnibus, rebus omnibus pulchritudinem praeponunt? Ne vero videamur inopia eorum, quae de ipsa pulchritudine dici possunt, circa ista semper morari, ad aliud transibo nullo modo inferius ad demonstrandam pulchritudinis dignitatem his, quae prius dicta sunt, ad Hippodamiam nempe Arcadis Oenomai filiam. Quot iuvenes, huius forma captos, apparuit mori praeoptare, quam ab hac disclusos hanc lucem intueri? Cum enim maturitatem attigisset puella, videretque illam pater non mediocri intervallo alias relinquere, forma illius captus, (cuius nimirum tantam illa vim haberet, ipsum ut parentem praeter naturam subigeret) eamque ob causam secum illam habere cupiens, fingens interim suspicionis vitandae causa, elocare se ipsam velle ei, qui dignus ipsa esset, commentum comminiscitur ipsa cupiditate iniustius, quod putabat facile

το, καταστήσειν. ὑπὸ γὰρ ἅρματι, ὡς οἷόν τε μάλιστα ἦν εἰς τάχος ὑπὸ τῆς τέχνης ἐξειργασμένῳ, τοὺς ἐν Ἀρκαδίᾳ ζεύξας ἐν τῷ τότε ταχίστους ἵππους, ἠμιλλᾶτο πρὸς τοὺς μνηστῆρας τῆς κόρης, ἆθλον τῆς νίκης παρελθόντας αὐτοῖς αὐτὴν προτιθεὶς, ἢ στέρεσθαι τῆς κεφαλῆς ἡττηθέντας. καὶ ἠξίου δ' αὐτὴν αὐτοῖς συναναβαίνειν τὸ ἅρμα, ὅπως ἀποσχολούμενοι περὶ ταύτην, ἀμελοῖεν τῆς ἱππικῆς. οἱ δ', ἀποτυχόντος τοῦ πρώτως ἀψαμένου τοῦ δρόμου, καὶ τῆς κόρης ἐκπεσόντος μετὰ τοῦ ζῆν, τὸ μὲν ἀποκνῆσαι πρὸς τὸν ἀγῶνα, ἢ μεταθεῖναί τι τῶν βεβουλευμένων, μειρακιώδες εἶναι ὑπολαβόντες, τὴν δ' ὠμότητα μισήσαντες Οἰνομάου, ἄλλος ἄλλον ἔφθανεν ἀποθνήσκων, ὥσπερ δεδοικὼς μὴ τοῦ τεθνάναι περὶ τῆς κόρης ἁμάρτῃ. καὶ προῆλθέ γε μέχρι τρισκαίδεκα νέων ὁ Φόνος· θεοὶ δ' ἐκεῖνον τῆς πονηρίας μισήσαντες ταύτησι, τούς τε τεθνεῶτας ἅμα, καὶ τὴν κόρην ἐλεοῦντες· τοὺς μὲν ὅτι κτήματος ἀπεστέρηνται τοιούτου· τὴν κόρην δ' ὅτι τῆς ὥρας οὐ κατὰ καιρὸν ἀπολαύοι·

ſibi, quod vellet, confecturum. Curru enim, quanta maxima arte poteſt, ad celeritatem elaborato, equos cum iunxiſſet, qui tum erant in Arcadia, velociſſimos, certabat cum procis puellae, praetereuntibus propoſito praemio ipſa puella, devictis poena capitis: poſtulabatque, ipſam currum cum illis conſcendere, ut in illa occupati & defixi, equeſtris rei curam omitterent. Illi, cum fortuna adverſa uſus fuiſſet, qui primus curſum ingreſſus fuerat, & virgine una cum vita excidiſſet, detrectare certamen, aut mutare conſilium puerile arbitrati, crudelitatemque Oenomai exoſi, alius alium morte praevenerunt, quaſi metuentes, ne morte pro puella exciderent. Ac progreſſa eſt caedes ad adoleſcentes tredecim. Dii autem pravitatem hanc iſtius exoſi, mortuoſque ſimul & virginem miſerati, illos, qui tali poſſeſſione privati eſſent, hanc, quod forma illa atque aetate non frueretur, cura adoleſcentis ſuſcepta,

κηδόμενοί τε τοῦ νέου, ὅστις ἔμελλε (Πέλοψ δ' ἦν οὗτος) ἀγωνιεῖσθαι, ἅρμα τε χαρίζονται τούτῳ κάλλιον τέχνης πεποιημένον, ἵππους τε ἀθανάτους, δι' ὧν ἔμελλε τῆς κόρης κύριος εἶναι. καὶ γέγονέ γε τὸν κηδεστὴν
20 ἐπὶ τέρμασι τῆς νίκης ἀπεκτονώς. Οὕτω τὸ τοῦ κάλλους χρῆμα ἀνθρώποις τε θεῖον εἶναι δοκεῖ, καὶ τιμώμενον τῶν πάντων, καὶ θεοῖς ἐσπούδασται πολλαχόσε. διὸ δὴ καὶ ἡμῖν οὐκ ἂν ἔχοι τις μέμφεσθαι δικαίως, προὔργου λογισαμένοις τὰ ταῦτα περὶ κάλλους διεξελθεῖν. Οὕτω μὲν δὴ καὶ Ἀριστιππος διῆλθε τὸν λόγον.

21 ΕΡΜ. Σὺ δὲ λοιπὸς εἶ, Χαρίδημε, ὅπως δ' ὥσπερ κορωνίδα τῶν τοῦ κάλλους καλῶν ἐπιθήσῃ τὸν λόγον.

ΧΑΡ. Μηδαμῶς, ὦ πρὸς θεῶν, περαιτέρω προελθεῖν με βιάσῃ. ἱκανὰ γὰρ δηλῶσαι τὴν συνουσίαν καὶ τὰ νῦν εἰρημένα· ἄλλως τ' οὐδ' ὅσαπερ εἶπον ἀπομνη-

qui erat decertaturus, (hic Pelops fuit) & currum illi donant pulchrius ab arte elaboratum, equosque immortales, quorum opera virgine potiretur. Et potitus est, interfecto in metis victoriae socero. Adeo pulchritudo divina res hominibus visa est, & honorata inter omnes, & Dis saepe magno studio expetita. Propterea neque nobis est quod quis iure succenseat, qui operae pretium putaverimus ista de pulchritudine enarrare. Sic & Aristippus orationem suam absolvit.

Herm. Tu superes, Charideme, qui velut coronidem eorum, quae in pulchritudine pulchra sunt, imponas, *tuam* orationem.

Char. Ne, per ego te Deos rogo, ultra progredi me coge. Satis enim fuerint ad declarandam disputationem etiam declarasse, quae modo dicta sunt, qui praesertim non, quaecunque dixi, depromere ex memoria possim.

μονεύονται. ῥᾷον γὰρ ἄν τις μνημονεύοι τῶν ἑτέροις εἰρημένων, ἢ τῶν αὐτῷ.

ΕΡΜ. Ταῦτα μὲν δή ἐστιν, ὧν ἐξ ἀρχῆς ἐπεθυμοῦμεν ἐπιτυχεῖν. οὐ γὰρ δὴ τοσοῦτον ἡμῖν τῶν λόγων ἐκείνων, ὅσον ἐμέλησε τῶν σῶν ἀκοῦσαι. ὥστ', ἢν τούτων ἀποστερήσῃς, καὶκεῖναί μάτην ἔσῃ πεπονηκώς. ἀλλὰ, πρὸς Ἑρμοῦ, τὸν ἅπαντα λόγον ὥσπερ ὑπέστης ἐξ ἀρχῆς, ἀπόδος.

ΧΑΡ. Βέλτιον μὲν ἦν τούτοις ἀπαλλάττειν με τῶν δυσχερῶν ἀγαπῶντα· ἐπεὶ δ' οὕτω προθυμῇ καὶ τῶν ἡμετέρων ἀκοῦσαι λόγων, καὶ τοῦθ' ὑπηρετεῖν ἀνάγκη, ὥδε τοίνυν καὶ αὐτὸς ἐποιησάμην τὸν λόγον. Εἰ μὲν 22
πρῶτος αὐτὸς ἦρχον περὶ τοῦ κάλλους λέγειν, προοιμίων ἂν ἐδεόμην συχνῶν· ἐπεὶ δ' ἐπὶ πολλοῖς ἔρχομαι τοῖς πρότερον εἰρηκόσιν ἐρῶν, οὐδὲν ἀπεικὸς τοῖς ἐκείνων κεχρημένον ὡς προοιμίοις ἐπιφέρειν ἐξῆς τὸν λόγον· ἄλλως

Quippe facilius aliquis retineat dicta ab aliis, quam sua.

Herm. Quin haec sunt, quorum ab initio cupiebamus fieri compotes. Neque enim tantum illas audire orationes curabamus, quam tuam. Itaque hac si nos privaveris, scito, etiam in illis frustra te elaboraſſe. Verum, per Mercurium, universam orationem, quemadmodum ab initio promiseras, nobis redde.

Char. Melius fuerat, te istis contentum difficultatem mihi remittere. Quandoquidem vero ita cupidus es orationis meae audiendae, eaque in re tibi oportet obsequi; hunc in modum ergo ipse quoque verba feci: *Si primus ego de pulchritudine dicere inciperem, multis opus haberem exordiis: quando autem post plures, qui ante me dixerunt, oraturus venio; haud absurdum fuerit, illorum me orationibus pro exordiis usum, ipsam statim meam orationem adjungere: cum praesertim*

τ᾽ οὐδ᾽ ἐτέρωσε τῶν λόγων γινομένων, ἀλλ᾽ ἐνταῦθα καὶ τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ὥστ᾽ ἐκεῖναι καὶ τοὺς παρόντας λαβεῖν, ὡς ἄρ᾽ οὐχ ἕκαστος ἰδίᾳ λογοποιοῦσιν, ἀλλὰ τὸν αὐτὸν ἕκαστος ἐπὶ μέρους διεξέρχονται λόγον. ἑτέρῳ μὲν οὖν ἥρκει γ᾽ ἂν εἰς εὐφημίαν, ἅπερ ὑμῶν ἕκαστος ἔτυχεν εἰπὼν περὶ τοῦ κάλλους ἰδίᾳ. τούτῳ δὲ τοσοῦτον περίεστιν, ὥστε καὶ τοῖς ἐπιγιγνομένοις, ἔξω τῶν νῦν εἰρημένων, οὐ δεῖν ἐπαίνων τῶν εἰς αὐτό. πλεῖστα γὰρ πολλαχόθεν αὐτὰ πρῶτα δεῖν λέγειν ἕκαστα δόξαν παρίστησιν, ὥσπερ ἀνθέων εὐτυχοῦντι λειμῶνι, ἀεὶ τῶν φαινομένων ἄρτι προσαγομένων τοὺς δρεπομένους. ἐγὼ δ᾽ ἐκ πάντων ἐκλέξας, ὅσα μοι δοκῶ μὴ βέλτιον εἶναι παραλιπεῖν; λέξω διὰ βραχέων, ὅπως τῷ τε κάλλει τὰ γιγνόμενα ἀποδώσω, ὑμῖν τε τὸ μακρολογεῖν πα-
23 ραλιπών, δράσω κεχαρισμένα. Τοῖς μὲν οὖν ἢ δι᾽ ἀνδρίαν ἢ καθ᾽ ἑτέραν τινὰ τῶν ἀρετῶν ἡμῶν προέχειν δοκοῦσιν, ἢν μὴ, τῷ καθ᾽ ἡμέραν πειθεῖν εὖ, ἀναγκάζωσιν

non alias habitae ſint illae orationes, ſed hic, & eodem die, ut poſſit etiam praeſentibus fucus fieri, quaſi non ſuam ſibi quiſque orationem habeat, ſed unam eandemque pro parte quiſque ſua exſequatur. Atque alii rei ſatis eſſent ad colligendam ſeſamam, quae unuſquiſque veſtrûm ſingulatim pro pulchritudine dixit. Huic vero tantum ſupereſt, ut etiam his, qui poſt futuri ſunt, praeter ea, quae iam ſunt dicta, non defuturae ſint eiuſdem laudes. Plurima enim pluribus ex locis praebet, quorum unumquodque primum dicendum eſſe videatur, velut floribus in felici prato ſemper his, qui iam conſpiciuntur, decerpentes allicientibus. Ego vero deligens ex omnibus, quaecunque non recte omitti putabo, paucis dicam, ut & pulchritudini iuſta tribuam, & vobis, omiſſa longiori oratione, gratificer. Igitur qui vel fortitudine, vel quacunque virtute alia excellere nobis videntur, illis, niſi per quo-

ἡμᾶς εὖ αὐτοῖς διακεῖσθαι, βασκαίνομεν μᾶλλον, ἐξ ὧν τ' ἂν οὐ καλῶς αὐτοῖς τὰ πράγματα πραττόμενα σχοίη. καλοὺς δ' οὐ μόνον οὐ φθονοῦμεν τῆς ὥρας, ἀλλ' εὐθύς τε ἰδόντες ἁλισκόμεθα, ὑπεραγαπῶμέν τε, οὐδ' ἀποκνοῦμεν ὥσπερ κρείττοσιν, ὅσον ἂν ἡμῖν ἐξῇ δουλεύοντες αὐτοῖς. ἥδιον ἂν οὖν ὑπακούσαι τις ὥρας εὐτυχηκότι, ἢ προστάξειε τῷ μὴ τοιούτῳ, καὶ πλείω χάριν ἂν εἰδείη τῷ πολλὰ προστάττοντι μᾶλλον, ἢ τῷ μηδ' ὁτιοῦν ἐπαγγέλλοντι. Καὶ τῶν μὲν ἄλλων ἀγαθῶν, ὧν 24
ἂν ἐνδεεῖς ὦμεν, οὐ περαιτέρω σπουδάζομεν τοῦ τυχεῖν· κάλλους δ' ἡμῖν οὐδεὶς οὐδὲ πώποτε γέγονε κόρος. ἀλλ' ἐάν τε τὸν Ἀγλαΐης, τὸν εἰς Ἴλιον ποτὲ συναναβάντα τοῖς Ἀχαιοῖς, ἐάν θ' Ὑάκινθον τὸν καλὸν, ἢ τὸν Λακεδαιμόνιον Νάρκισσον κάλλει νικῶμεν, οὐκ ἀρκεῖν ἡμῖν δοκοῦμεν, ἀλλὰ δεδοίκαμεν μὴ λάθωμεν τοῖς ἐπιγιγνομένοις ἐν καταλιπόντες ὑπερβολήν. Σχεδὸν δ', 25
ὡς εἰπεῖν, πάντων τῶν ἐν ἀνθρώποις πραγμάτων ὥσπερ

tidiana beneficia nos, ut bene erga illos affecti ſimus, veluti cogant, potius invidemus, unde non bene illis res ſucceſſerit. Pulchris vero non tantum non invidemus formam, ſed ad primum conſpectum capimur, ſupra modum illos amamus, neque fatigamur illis tanquam Diis quibuſdam, quantum nobis licuerit, ſerviendo. Ergo iucundius aliquis paruerit formae felicis homini, quam non tali imperaverit, & gratiam habuerit maiorem inlungenti multa, quam nihil praecipienti. Et reliqua bona, quorum indigemus, non ultra appetimus, cum ſumus conſecuti; pulchritudinis autem nulla unquam eſt ſatietas: verum ſi & illum Aglaiae filium, qui cum Achivis venit contra Ilium, ſique Hyacinthum illum pulchrum, aut Lacedaemonium Narciſſum vincamus pulchritudine; non putamus ſatis nobis eſſe, ſed metuimus, ne ignari a poſteris forte ſuperemur. Fere omnibus autem, ut ita dicam, rebus humanis commune quaſi, ad quod componantur,

κοινὸν παράδειγμα τὸ κάλλος ἐστί· καὶ οὔτε στρατηγοῖς εἰς κάλλος ἐμέλησαι τὰ στρατεύματα συντάσσειν, οὔτε ῥήτορσι τοὺς λόγους συντιθέναι, οὔτε μὴν γραφεῦσι τὰς εἰκόνας γεγράφέναι. ἀλλὰ τί ταῦτα λέγω; ὧν τὸ κάλλος τέλος ἐστίν· ὧν γὰρ εἰς χρείαν ἥκομεν ἀναγκαίως, οὐκ ἐλλείπομεν οὐδὲν σπουδῆς εἰς ὅσον ἔξεστι κάλλιστα κατασκευάζειν. τῷ τε γὰρ Μενέλεῳ οὐ τοσοῦτον ἐμέλησε τῆς χρείας τῶν οἴκων, ἢ ὅσον τοὺς εἰσερχομένους ἐκπλήττειν· καὶ διὰ τοῦθ' οὕτω πολυτελεστάτους ἅμα κατεσκεύασε, καὶ καλλίστους, καὶ τῆς γνώμης οὐχ ἥμαρτεν· ὁ γὰρ Ὀδυσσέως οὕτως ἀγασθῆναι λέγεται τούτους, κατὰ πύστιν τοῦ πατρὸς εἰς αὐτὸν ἀφιγμένος, ὥστ' εἰπεῖν Πεισιστράτῳ τῷ Νεστορίδῃ,

Ζηνός που τοιῇδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλῇ.
αὐτὸς δ' ὁ τοῦ μειρακίου πατὴρ, οὐκ ἄλλου του χάριν μιλτοπαρήους ἦγε τὰς ναῦς, συστρατευόμενος τοῖς Ἕλ-

exemplum pulchritudo eſt: & neque imperatores non curant ad pulchritudinem ſtruere aciem; neque oratores componere orationem; neque pictiores imagines ſuas pinxiſſe. Sed quid haec dico, quorum pulchritudo finis eſt? Quorum ad uſum neceſſitate quadam venimus, in his nihil ſtudii intermittimus, quo ea, quam poteſt, paremus pulcherrima. Neque enim Menelaus tam curabat uſum aedium, quam ut ingredientes admiratione percelleret: atque ea cauſa & ſumtuoſiſſimas ſimul paravit & pulcherrimas. Neque aberravit ab ſuo conſilio: Ulyſſis enim filius ita illas admiratus eſſe dicitur, requirendi patris cauſa in eas cum perveniſſet, ut Piſiſtrato diceret Neſtoris filio,

Talis num fuerit Iovis aula introrſus Olympi?

Ipſe autem pater adoleſcentuli [Telemachi] *non alia cauſa ſplendentes minio naves, Graecorum expeditionem iuvans ad Tro-*

λησιν ἐπὶ Τροίαν, ἢ ὅπως τοὺς ὁρῶντας ἐκπλήττειν ἔχῃ. καὶ σχεδὸν εἴ τις ἑκάστην ἐξετάζειν βούλεται τῶν τεχνῶν, εὑρήσει πάσας ἐς τὸ κάλλος ὁρώσας, καὶ τούτου τυγχάνειν τοῦ παντὸς τιθεμένας. Τοσοῦτον δὲ 26
τὸ κάλλος τῶν ἄλλων ἁπάντων ὑπερέχειν δοκεῖ, ὥστε τῶν μὲν ἢ δικαιοσύνης, ἢ σοφίας, ἢ ἀνδρείας μετεχόντων, πολλά τις ἂν εὕροι τιμώμενα μᾶλλον· τῶν δὲ ταύτης τῆς ἰδέας κεκοινωνηκότων βέλτιόν ἐστιν εὑρεῖν οὐδέν, ὥσπερ δὴ καὶ τῶν μὴ μετεσχηκότων ἀτιμότερον οὐδέν. μόνους χοῦν τοὺς μὴ καλοὺς ὀνομάζομεν αἰσχρούς, ὡς οὐδὲν ὄν, εἴ τι τις ἔχων τύχοι πλεονέκτημα τῶν ἄλ-
λων, κάλλους ἐστερημένος. Τοὺς μὲν οὖν ἢ δημοκρα- 27
τουμένους, τὰ κοινὰ διοικοῦντας, ἢ τυράννοις ὑποτεταγμένους, τοὺς μὲν δημαγωγοὺς, τοὺς δὲ κόλακας καλοῦμεν· μόνους δὲ τοὺς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δυνάμει γενομένους θαυμάζομέν τε, Φιλοπόνους τε καὶ Φιλοκάλους ὀνομάζομεν, καὶ κοινοὺς νομίζομεν εὐεργέτας τοὺς τῶν

iam, duxit, quam ut haberet, quo videntes percelleret. Et artes prope omnes ſi examinare aliquis velit, inveniet, ad pulchritudinem eas collineare, & in illa conſequenda ponere omnia. Tantum vero eminere in reliquis omnibus pulchritudo [honeſtas] *videtur, ut multa obſervare liceat, iis, quae vel iuſtitiam, vel ſapientiam, vel fortitudinem ſibi adiunctam habent, honoratiora: his vero, quae huius qualitatis partem habent, melius invenire nihil eſt; quemadmodum nimirum iſtis, qui nihil eius habent, nihil contemtius. Quippe ſolos, qui pulchri non ſunt, turpes vocamus: quaſi nihil ſit, ſi quis aliquam ceterarum praerogativarum habeat, pulchritudine idem privatus. Atque illos, qui vel in populari imperio rem publicam adminiſtrant, vel tyrannis ſubiecti ſunt, demagogos illos, hos adulatores vocamus: ſolos, qui ſub hac* Pulchri & Honeſti *poteſtate ſunt, admiramur, laboriſque & honeſtatis amantes vocamus, & communes benefactores habemus il-*

καλῶν ἐπιμελητάς. ὅτε τοίνυν οὕτω μὲν σεμνὸν τὸ κάλλος ἐστὶν, οὕτω δὲ τοῖς πᾶσιν ἐν εὐχῆς μέρει τυχεῖν, κέρδος τε νομίζουσι τὸ τούτῳ τι διακονῆσαι δυνηθῆναι, πῶς ἡμᾶς εἰκότως οὐκ ἄν τις ἐμέμψατο, εἰ τοσοῦτον ἔχοντες κέρδος περδαίνειν, ἔπειθ' ἑκόντι προϊέμεθα, μηδ' αὐτὸ τοῦτο αἰσθέσθαι δυνηθέντες, ὅτι ζημιούμεθα;

28 Τοσοῦτον μὲν δὴ κἀγὼ τὸν λόγον ἐποιησάμην, πάλλὰ τῶν ἐνόντων μοι περὶ κάλλους εἰπεῖν ἀφελὼν, ἐπειδὴ τὴν συνουσίαν ἐπιπολὺ παρατεινομένην ἑώρων.

ΕΡΜ. Εὐδαίμονές γε, εἰ τοιαύτης ἀπολελαύκατε τῆς συνουσίας· σχεδὸν δ' ἤδη κἀγὼ αὐδὲν ἔλαττον ὑμῶν ἔσχηκα διὰ σέ.

[Οὐδ' οὗτος δοκεῖ τοῦ Λουκιανοῦ.]

los, qui pulchrorum [honeſtorum] *curam ſuſcipiunt. Cum igitur adeo auguſtum quiddam ſit pulchritudo, adeoque in parte votorum ſit omnibus illam conſequi, ut in lucro ponant, illi ſi qua ſervire poſſint: quomodo non merito nos vituperaverit aliquis, ſi tantum cum liceat lucrum facere, ultro deinde illud abiiciamus, ac ne hoc ipſum quidem ſentire queamus, damnum nos facere?* Tantum & ego verborum feci, multis, quae in promtu mihi erat de pulchritudine dicere, abſciſſis, cum longius extrahi colloquium viderem.

Herm. Felices vos quidem, qui tali colloquio fruiti ſitis! Sed tuo beneficio fere non deteriori ego quoque conditione fui.

ΝΕΡΩΝ

Η ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡΥΧΗΣ ΤΟΥ ΙΣΘΜΟΥ, ΕΙ ΓΝΗΣΙΟΣ.

ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΜΟΥΣΩΝΙΟΥ.

ΜΕΝ. Ἡ ὄρυξις τοῦ Ἰσθμοῦ καὶ σοὶ, Μουσώνιε, ἡ διὰ χειρὸς, ὡς φασι, γεγονυῖα τῷ τυράννῳ, νοῦν εἶχεν Ἕλληνα.

ΜΟΥΣ. Ἴσθι, ὦ Μενέκρατες, καὶ βελτίω ἐντεθυμῆσθαι Νέρωνα. τὰς γὰρ περιβολὰς τῆς Πελοποννήσου, τὰς ὑπὲρ Μαλέαν, ξυνήρει τοῖς θαλαττουμένοις, εἴκοσι σταδίων τοῦ Ἰσθμοῦ ῥήγματι.

ΜΕΝ. Τοῦτο δ' ἂν καὶ τὰς ἐμπορίας ὤνησε, καὶ τὰς ἐπὶ θαλάττῃ πόλεις, καὶ τὰς ἐν τῇ μεσογείᾳ. καὶ γὰρ ἂν καὶ κἀκείναις ἀποχρῶν ὁ οἴκοι καρπὸς, ἢν τὰ ἐπιθαλάττια εὖ πράττῃ. ταῦτα δὴ διέξελθε, Μουσώνιε, βουλο-

NERO

SIVE DE ISTHMO PERFODIENDO.

MENECRATIS ET MUSONII.

Men. At Iſthmum certe perfodere, Muſoni, quod prae manu, ut aiunt, habuit tyrannus, Graeci res conſilii tuo etiam iudicio fuit.

Muſ. Scito, Menecrates, etiam meliora in animo habuiſſe Neronem. Circuitus enim illos Peloponneſi ſupra Maleam navigantibus compendifaciebat, perrumpendo viginti ſtadiorum Iſthmo.

Men. Hoc vero & commerciis utile fuiſſet, & maritimis urbibus pariter atque mediterraneis. Nam his quoque fructus domeſtici ſufficiant, ſi res maritima bene habeat. Haec

μένοις ἡμῖν ἀκροάσασθαι πᾶσιν, εἰ μή τι σπουδάσαι διανοῇ ἕτερον.

ΜΟΥΣ. Δίειμι βουλομένοις. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι χαριζοίμην ἂν μᾶλλον τοῖς γε ἀφιγμένοις ἐς ἀηδὲς οὕτω
2 φροντιστήριον ἐπὶ τῷ σπουδάζειν. Νέρωνα τοίνυν ἐς Ἀχαΐαν ᾠδαὶ ἦγον, καὶ τὸ σφόδρα αὐτὸν πεπεικέναι, μηδ' ἂν τὰς Μούσας ἀναβάλλεσθαι ᾄδιον. ἐβούλετο δὲ καὶ τὰ Ὀλύμπια (τὸν γυμνικώτατον τῶν ἀγώνων) στεφανοῦσθαι ᾀδων. τὰ γὰρ Πύθια, τούτων μὲν ἑαυτῷ μετεῖναι μᾶλλον, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι. μὴ γὰρ ἂν μηδ' ἐκεῖνον ἐναντίαν αὐτῷ κιθάραν τε καὶ ᾠδὴν θέσθαι. ὁ δὲ Ἰσθμὸς, οὐ τῶν ἄποθεν αὐτῷ βεβουλευμένων· ἀλλ' ἐντυχὼν τῇ φύσει τοῦ τόπου, μεγαλουργίας ἠράσθη, τόν τε βασιλέα τῶν ἐπὶ τὴν Τροίαν ποτὲ Ἀχαιῶν ἐνθυμηθεὶς, ὡς τὴν Εὔβοιαν τῆς Βοιωτίας ἀπέτεμεν Εὐρίπῳ τῷ περὶ τὴν Χαλκίδα· ἔτι γε μὴν καὶ τὸν Δα-

ergo, Muſoni, enarra nobis audire cupientibus univerſis, niſi quid aliud ſerium agere cogitas.

Muſ. Faciam ac lubens. Nec enim ſcio, in quo potius gratum facere vobis poſſim, qui ſtudendi cauſa inſuave adeo auditorium ingreſſi ſitis. Neronem igitur in Achaiam egerunt carmina, & quod firmiter ſibi perſuaſerat, nec Muſas canere ſuavius. Volebat autem etiam Olympia, certaminum omnium maxime gymnicum, ob cantum coronari. Quantum enim ad Pythia, haec magis ad ſe pertinere, quam ad Apollinem: qui nec ipſe citharam cantumque opponere ſibi audeat. Verum Iſthmus non inter ea, quae e longinquo cogitaverat: ſed cum in naturam loci incidiſſet, magnificentiae quodam amore correptus, & regem illum Achivorum quondam ad Troiam *profectorum* cogitans, ut is Euboeam a Boeotia abſciderit illo circa Chalcida Euripo; atque inſuper Darium, ut Boſporo pons

ρεῖον, ὡς ὁ Βόσπορος ἐγεφυρώθη αὐτῷ ἐπὶ τοὺς Σκύθας· τὰ δὲ Ξέρξου καὶ πρὸ τούτων ἴσως ἐνενόησε, μέγιστα τῶν μεγαλουργιῶν ὄντα· καὶ πρὸς τούτοις, τὸ δ' ὀλίγου ἀλλήλοις ἐπιμίξαι πάντας, εἴσαιτο τὴν Ἑλλάδα λαμπρῶς ἑστιᾶσθαι τοῖς ἔξωθεν· αἱ γὰρ τύραννοι φύσεις μεθύουσι μὲν, ψαύουσι δέ πη καὶ ἀκούσαι τοῦτο φθέγμα. Προελθὼν δὲ τῆς σκηνῆς ὕμνον μὲν Ἀμ- 3
φιτρίτης τε καὶ Ποσειδῶνος ἦσε, καὶ ᾄσμα οὐ μέγα Μελικέρτη δὲ καὶ Λευκοθέᾳ. ὀρέξαντος δ' αὐτῷ χρυσῆν δίκελλαν τοῦ τὴν Ἑλλάδα ἐπιτροπεύσαντος, ἐπὶ τὴν ὀρυχὴν ἦξε, κρατούμενός τε καὶ ἀδόμενος, καὶ καθικόμενος τῆς γῆς, τρὶς, οἶμαι· τοῖς τε τὴν ἀρχὴν πεπιστευμένοις παρακελευσάμενος ξυμπόνως ἅπτεσθαι τοῦ ἔργου, ἀνῄει εἰς τὴν Κόρινθον, τὰ Ἡρακλέους δοκῶν ὑπερβεβλῆσθαι πάντα. οἱ μὲν δὴ ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου, τὰ πετρώδη τε καὶ δύσεργα ἐξεπόνουν, ἡ στρατιὰ δὲ τὰ

contra Scythas ab illo impoſitus ſit; Xerxis autem *opera* forte ante haec ipſa cogitavit, magnificorum operum maxima. Ad haec videri ſibi poterat, ſe permiſcendis tam parvo intervallo omnibus, ſplendido Graeciam munere & velut epulis excipere. Ingenia enim tyrannorum, ebria illa quidem, tamen interdum etiam eiuſmodi vocem audire geſtiunt. Progreſſus autem de tentorio, hymnum canebat Amphitrites ac Neptuni, & carmen non magnum Melicertae & Leucotheae. Cum vero raſtellum illi aureum porrexiſſet praeſes Graeciae, ad foſſam acceſſit inter plauſus atque cantus, humoque ter, puto, percuſſa, horratuſque eos, quibus cura operis permiſſa erat, ut ſtudioſe illud aggrederentur, Corinthum rediit, omnes a ſe Herculis ſuperatos labores, exiſtimans. Atque ergaſtulorum vincti ſaxoſa & difficilia elaborabant, terrena autem ac plana exer-

4 γεώδη τε καὶ ἐπίπεδα. Ἐβδόμην δέ που καὶ πέμπτην ἡμέραν προσεξευγμένων ἡμῶν τῷ Ἰσθμῷ, κατέβη τις ἐκ Κορίνθου λόγος οὕτω σαφὴς, ὡς δὴ τοῦ Νέρωνος μετεγνωκότος τὴν τομήν. ἔφασαν δὲ τοὺς Αἰγυπτίους γεωμετροῦντας τῆς ἑκατέρας θαλάττης τὰς φύσεις, οὐκ ἰσοπέδοις αὐταῖς συντυχεῖν, ἀλλ' ὑψηλοτέραν ἡγουμένους τὴν ἐκ τοῦ Λεχαίου περὶ τῇ Αἰγίνῃ δεδοικέναι. πελάγους γὰρ τοσούτου νήσῳ ἐπιχυθέντος, καὶ ὑποβρύχιον ἀπενεχθῆναι τὴν Αἴγιναν. Νέρωνα δὲ τῆς μὲν τοῦ Ἰσθμοῦ τομῆς οὐδ' ἂν Θαλῆς μετέστησεν ὁ σοφώτατός τε καὶ φυσικώτατος. τοῦ γὰρ τεμεῖν αὐτὸν ἦρα
5 μᾶλλον, ἢ τοῦ δημοσίᾳ ἰδεῖν. Ἡ δὲ τῶν Ἑσπερίων ἐθνῶν κίνησις, καὶ ὀξύτατος, ὡς τῶν ἐκείνης νῦν ἀπτόμενος, ὄνομα δὲ αὐτῷ Βίνδαξ, ἀπήγαγεν Ἑλλάδος τε καὶ Ἰσθμοῦ Νέρωνα, ψυχρῶς γεωμετρήσαντα. τὰς γὰρ θαλάσσας ἰσογαίους τε καὶ ἰσοπέδους οἶδα. φασὶ

citus. Septimo vel quinto adeo die, cum Isthmo velut affixi haereremus, ingruit aliquis e Corintho nondum tamen certus rumor, de mutato a Nerone abscindendi consilio. Dicebant autem, Aegyptios, dimenso utriusque maris fastigio, non eiusdem illa libramenti deprehendisse, sed altius arbitrari illud, quod ex Lechaeo *sinu allabitur*, atque Aeginae proinde meruere, ne, tanto mari ad insulam illam appellente, plane submersa Aegina auferatur. Verum Neronem quidem a secando Isthmo neque Thales ille sapientissimus, & consultissimus naturae, demovisset: magis enim secare illum iam cupiebat, quam *ipsum* publice canere. At Occidentis populorum motus, & acerrimus ille *vir*, qui rempublicam ibi capessiverat, nomen ei Vindex, a Graecia & Isthmo abduxit Neronem, frigida quaedam de Geometria causantem: maria enim pari undique fastigio libra-

δ' αὐτῷ καὶ τὰ ὑπὸ τῆς Ῥώμης ὀλισθαίνειν ἤδη, καὶ ὑποδιδόναι. τοῦτ' καὶ αὐτοὶ χθὲς ἠκούσατε τοῦ προπαίσαντος χιλιάρχου.

MEN. Ἡ φωνὴ δὲ, Μουσώνιε, δι' ἣν μουσομανεῖ, καὶ τῶν Ὀλυμπιάδων τε καὶ Πυθιάδων ἐρᾷ, πῶς ἔχει τῷ τυράννῳ; τῶν γὰρ Λήμνῳ προσπλεόντων οἱ μὲν ἐθαύμαζον, οἱ δὲ κατεγέλων.

MOYΣ. Ἀλλ' ἐκεῖνός γε, ὦ Μενέκρατες, οὔτε θαυμασίως ἔχει τοῦ φθέγματος, οὔτ' αὖ γελοίως· ἡ γὰρ Φύσις αὐτὸν ἀμέμπτως τε καὶ μέσως ἥρμοκε. Φθέγγεται δὲ κοῖλον μὲν Φύσει, καὶ βαρὺ, ἐγκειμένης αὐτῷ τῆς φάρυγγος· μέλη δ' οὕτω κατεσκευασμένα βομβεῖ πως. οἱ δέ γε τόνοι τῶν φθόγγων ἐπιλεαίνουσι τοῦτον, ἐπεὶ μὴ θαῤῥεῖ αὐτῷ· χρωμάτων δὲ φιλανθρωπίᾳ, καὶ μελοποιΐᾳ, εὐαγώγῳ μὲν δή, καὶ κιθαρῳδίᾳ εὐ-

ta novi. Aiunt autem illi, etiam ipſas ſuburbanas regiones iam labare, & cedere. Hoc ipſi quoque heri audiſtis e tribuno, qui huc appulit.

Men Sed vox, o Muſoni, propter quam ita furioſe Muſicus eſt, & Olympiadum Pythiadumque amore flagrat, quomodo habet tyranno? eorum enim, qui Lemnum appulerunt, admirati quidam ſunt, alii deriſere.

Muſ. Verum iſte, Menecrates, neque admirabilis eſt, quantum ad vocem, neque ridiculus. Natura enim illum ſine reprehenſione & mediocriter inſtruxit. Cavum autem quiddam & grave praeter naturam ſonat, depreſſo ad interiora gutture. Cantica vero ita paratus quodammodo ſtridit ac ſtrepit. Interim toni vocum muſicarum mitigant illum, *tolerabiliorem*que *faciunt*, cum ſibi non confidit, colorum muſicorum humanitate, & modulatione flexibili ſane, & bene compoſito ad citharam cantu, & quod, ubi

σταλεῖ, καὶ οὗ καιρὸς βαδίσαι, καὶ στῆναι, καὶ μεταστῆναι, καὶ τὸ νεῦμα ἐξομοιῶσαι τοῖς μέλεσιν, αἰσχύνην ἔχοντος μόνου τοῦ βασιλέα δοκεῖν ἀκριβοῦν ταῦτα.

7 Εἰ δὲ μιμοῖτο τοὺς κρείττονας, φεῦ γέλωτος, ὡς πολὺς τῶν θεωμένων ἐκπίπτει, καίτοι μυρίων φόβων ἐπηρτημένων, εἴ τις ἐπ' αὐτῷ γελῶν εἴη. νεύει μὲν γὰρ, τοῦ μετρίου πλέον ξυνάγων τὸ πνεῦμα, ἐπ' ἄκρων δὶστασθαι τῶν ποδῶν ἀνακλώμενος, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τοῦ τροχοῦ. Φύσει δ' ἐρυθρὸς ὢν, ἐρευθεῖ μᾶλλον, ἐμπιπραμένου αὐτῷ τοῦ προσώπου· τὸ δὲ πνεῦμα ὀλίγον, καὶ οὐκ ἀποχρῶν που δή.

8 ΜΕΝ. Οἱ δ' ἐν ἀγῶνι πρὸς αὐτὸν πῶς ὑφίενται, ὦ Μουσώνιε; τέχνῃ γάρ που χαρίζονται.

ΜΟΥΣ. Τέχνῃ μὲν, ὥσπερ οἱ ὑποπαλαίοντες· ἀλλ' ἐνθυμήθητι, ὦ Μενέκρατες, τὸν τῆς τραγῳδίας ὑποκρι-

tempus est, ingreditur, & stat, & transfert se, & quod nutum accommodat cantibus: qua in re illud solum turpitudinem habet, quod Imperator videtur studiose ac subtiliter ista tractare. Quoties vero imitatur superos, vah risum! quam multus excidit spectatoribus, licet sexcenti terrores impendeant, si quis illum derideat. Nurat enim, supra modum collecto spiritu, summis pedum divaricatorum digitis insistit, retrorsum inflexus, ut qui rotae *alligati sunt*. Cumque natura sit rubicundus, magis etiam incensa illi facie rubescit. Spiritus illi exilis, neque usquam sane sufficiens.

Men. Qui vero contra illum certant, quomodo se submittunt, Musoni? Nempe arti hoc forte gratificantur?

Mus. Arti illi quidem, ut qui in lucta concedunt. Sed tu cogita, Menecrates, tragicum actorem, qui in Isthmo

τὴν, ὡς Ἰσθμοῖ ἀπέθανεν. ἴσοι γὰρ κίνδυνοι καὶ περὶ τὰς τέχνας, ἢν ἐπιτείνωσιν οἱ τεχνάζοντες.

MEN. Καὶ τί τοῦτο, Μουσώνιε; σφόδρα γὰρ ἀνήκοος τοῦ λόγου.

ΜΟΥΣ. Ἄκουε δὴ λόγου ἀτόπου μὲν, ἐν ὀφθαλμοῖς δὲ Ἑλλήνων πεπραγμένου. Ἰσθμοῖ γὰρ νόμου κει- 9
μένου, μήτε κωμῳδίαν ἀγωνίζεσθαι, μήτε τραγῳδίαν, ἐδόκει Νέρων τραγῳδοὺς νικᾶν. καὶ παρῆλθον εἰς τὴν ἀγωνίαν ταύτην, πλείους μέν· ὁδ' Ἠπειρώτης, ἄριστα φωνῆς ἔχων, εὐδοκιμῶν δ' ἐπ' αὐτῇ, καὶ θαυμαζόμενος, λαμπρότερα τοῦ εἰωθότος ἐπλάττετο καὶ τοῦ στεφάνου ἐρᾶν, καὶ μηδ' ἀνήσειν πρότερον ἢ δέκα τάλαντα δοῦναι οἱ Νέρωνα ὑπὲρ τῆς νίκης. ὁ δ' ἠγρίαινέ τε, καὶ μανικῶς εἶχε· καὶ γὰρ δὴ καὶ ἠκροᾶτο ὑπὸ τῇ σκηνῇ, ἐπ' αὐτῷ δὴ τ' ἀγῶνι. βοώντων δὲ τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ τῷ Ἠπειρώτῃ, πέμπει τὸν γραμματέα, κελεύων

periit. Aequalia enim pericula etiam circa artes, si intendant *se* artifices.

Men. Et quid hoc, Musoni? plane enim nihil ea de re audivi.

Muſ. Audi igitur rem incredibilem illam quidem, sed in oculis Graeciae factam. Cum lex esset ludis Isthmiis, ne Comoedia certaretur, neque Tragoedia, visum est Neroni, Tragoedos vincere: cumque venirent ad illud certamen plures alii, tum Epirotes, voce optima praeditus, qui eo nomine in fama atque admiratione hominum esset, clarius etiam, quam solebat alias, fingebat se & coronae amore captum, neque concessurum prius, quam decem sibi talenta Nero pro victoria dedisset. At hic exasperari & furere. Etenim in tabernaculo etiam audiebatur sub ipsum tempus certaminis. Clamore autem laudantibus Epiroten Graecis, scribam mittit, submittere hunc sibi vocem iu-

ὑφεῖναι αὐτῷ τοῦτον· αὐτοῦ δὲ ὑπεραίροντος τὸ φθέγμα, καὶ δημοτικῶς ἐρίζοντος, εἰσπέμπει Νέρων ἐπ' ὀκριβάντων τοὺς ἑαυτοῦ ὑποκριτὰς, οἷον προσήκοντάς τε τῷ πράγματι. καὶ γὰρ δὴ καὶ δέλτους ἐλεφαντίνους καὶ διθύρους προβεβλημένοι αὐτὰς ὥσπερ ἐγχειρίδια, καὶ τὸν Ἠπειρώτην ἀναστήσαντες πρὸς τὸν ἀγχοῦ κίονα, κατέαξαν αὐτοῦ τὴν φάρυγγα, παίοντες ὀρθαῖς ταῖς δέλτοις.

10 ΜΕΝ. Τραγῳδίαν δὲ ἐνίκα, Μουσώνιε, μιαρὸν οὕτω πάθος ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν Ἑλλήνων ἐργασάμενος;

ΜΟΥΣ. Παιδιὰ ταῦτα νεανίᾳ τῷ μητροκτονήσαντι. εἰ δὲ τραγῳδίας ὑποκριτὴν ἀπέκτεινεν ἐκτεμὼν αὐτοῦ τὸ φθέγμα, τί χρὴ θαυμάζειν; καὶ γὰρ δὴ καὶ τὸ Πυθικὸν στόμιον, παρ' οὗ αἱ ὀμφαὶ ἐνέπνεον, ἀποφράττειν ὥρμησεν, ὡς μηδὲ τῷ Ἀπόλλωνι φωνὴ εἴη· καίτοι τοῦ Πυθίου καταλέξαντος αὐτὸν εἰς τοὺς Ὀρέστας τε καὶ Ἀλκμαίωνας, οἷς τὸ μητροκτονῆσαι, καὶ

bens. Illo vero magis etiam tollente vocem, & populariter contendente, immittit Nero in pulpita ſuos hiſtriones, tanquam qui negotio huic apti eſſent. Hi ergo, qui pugillares eburneos bipatentes pugionum inſtar protendebant, erecti ad proximam columnam Epirotae guttur directis illis tabellis ferientes elidunt.

Men. Tragoediam vero vicit, Muſoni, tam impuro facinore in oculis Graeciae perpetrando?

Muſ. Luſus iſte iuveni, interfectori ſuae matris. Si vero Tragicum hiſtrionem, exſtirpanda illius voce, interemit, quid mirandum eſt? qui etiam Pythicum oſtium, e quo divina adſpirabantur oracula, obturandi impetum ceperit, ut neque ſua Apollini vox *porro* eſſet: Pythio licet annumerante illum inter Oreſtas & Alcmaeones, quibus matrum peracta ab ipſis caedes etiam gloriae quoddam ge-

λόγου τινὰ εὐκλείας ἔδωκεν, ἐπειδὴ πατράσιν ἐτιμώρησαν. ὁ δὲ μηδαμῶς εἰπεῖν ἔχων ὅτῳ ἐτιμώρησεν, ὑβρίσθαι ὑπὸ τοῦ θεοῦ ᾤετο, πρᾴότερα τῶν ἀληθῶν ἀκούων. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, τίς ἡ προσιοῦσα ναῦς; ὡς ἐπάγειν τι ἀγαθὸν ἔοικεν. ἐστεφάνωνται γὰρ τὰς κεφαλὰς, ὥσπερ χορὸς εὔφημος, καί τις ἐκ πρῴρας προτείνει τὴν χεῖρα, παραικελευόμενος ἡμῖν θαρρεῖν τε, καὶ χαίρειν, βοᾷ τε, εἰ μὴ παρακούω, Νέρωνα ἔχεσθαι. 11

MEN. Βοᾷ γὰρ, Μουσώνιε, καὶ σαφέστερόν γε, ὅσῳ τῆς γῆς ἅπτεται.

ΜΟΥΣ. Εὖγε, ὦ θεοί.

MEN. Ἀλλὰ μὴ ἐπευχώμεθα· ἐπὶ γὰρ τοῖς κειμένοις οὐ φασι δεῖν.

nus peperit, cum patres ſic ulciſcerentur. At hic cum dicere non poſſet, quem ultus eſſet, contumelia ſe affectum a Deo putabat, cum tamen mitiora veris audiret. Sed dum loquimur, quaenam navis accedit? ut illa bonum quiddam videtur advehere! Coronati enim ſunt capitibus, tanquam chorus boni ominis. Atque de prora aliquis protendit manum, bono nos animo eſſe iubens & gaudere: clamat autem, niſi quid me fallunt aures, periiſſe Neronem.

Men. Enimvero ſic clamat, Muſoni, & diſertius, quo propius terram venit.

Muſ. Bonum factum, o Dii!

Men. Sed ne quid imprecemur: negant enim hoc decere in defunctis.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN SATURNALIA.

Pag. 1. *l.* 2. ΙΕΡ.) Perſonar. nomina aderant in *I. B.* 1, *Fl. Ald. H. S.* Omiſſa in *P. Pag.* 2. *l.* 4. Αὐτὸν) Recepi ex *Fl. I. V.* 2. & L. Αὐτῶν *Ald. P.* &c. male. *l.* 6. Αὐτῶν) Ex emend. Solan. Αὐτὸν edd. *l.* 11. Ἑπτὰ) τῶν ἑπτὰ Coll. male. *Pag.* 4. *l.* 4. Σοὶ) Sic L. *H. P. S. Amſt.* Σὺ *Fl. I. Ald. V.* 2. *Fr. l.* 6. Ἐπινεύσει) Sic in omnibus. Ἐπινεύσῃ Ienſ. *l.* 9. Ἅμα) Et hoc omnes obſidet. ἅσαι marg. *I.* coniicit. *Pag.* 6. *l.* 1. Ὑποβαλλομένη) ὑποβαλλομένην *Fl. l.* 16. Γάϊ τι) Sic omnes. *Pag.* 7. *l.* 6. Ἀφείλετο) Male omiſſum in *Fl. Pag.* 8. *l.* 2. Εὖ ποιῶν) Sic *Fl. B.* 1. & 2. Εὐποιῶν iunctim cett. *l.* 14. Οἷος) Bene L. *Fl. V.* 2. *S.* Οἷς male *Ald. I. Fr. B.* 1. & 2. *Pag.* 9. *l.* 7. Πεδοτρίβας) Eraſmus legit, adſcriptum marg. *A.* 1 *IV.* Et ſic *H.* 1. Παιδοτρίβας cett. male. *Pag.* 11. *l.* 3. Ὃ οὐ) Ita *Fl. I.* Sed ὃ male omiſere *Fr. B.* 1, *Ald. H. P. S. Amſt. Pag.* 12. *l.* 1. Παλίμπαιδας) παλλίπαιδας male *Fl. l.* 8. Τῶν φίλων) Nihil varietatis invenio.

IN CRONOSOLONEM.

Pag. 14. *l.* 3. Καρτερὸς) καρτερῶς male *Fl. l.* 5. Προειρῆσθαι) Sic dedi ex *Fl. V.* 2. *Ald. B.* 1. *S.* Προειρεῖσθαι *I. H. Fr. l.* 8. Μονοχίτων) Sic *V.* 2. Μονοχιτιῶν cett. *l.* 9. Κρύος) Abeſt a *Fl. l.* 15. Προσεικάζειν) Sic omnes. Forſ. προσπελάζειν. Marg. *I.* etiam πλησιάζειν adſcripſit. *Pag.* 15. *l.* 14. Καὶ) Non habet *I.* Habent *Fl. H. P. B.* 1. &c. *l.* 15. Μάτην) Leg. οὐ μάτην. *l.* 17. Αὐτὸς) αὖτος edita miſere. Forſan οὗτος in V. Sed quia nihil varietatis notavit Solan. accentum potius, quam literam, mutare ſuſtinui. *Reitz. Pag.* 16. *l.* 3. Κυμβάλοις) τυμπάνοις Graev. *l.* 15. Ἑορτῇ) ἑορτῇ γενέσθαι *Fl. l.* 16. *col.* 1. Βάκχοι) βάκχοις edita. Sed quis non videt, id ad Luciani textum accommodandum? *Reitz. Pag.* 18. *l.* 11. Ἐπαχθὲς) Bene *Fl. B.* 1. & 2. *P.* Ἀπαχθὲς male *Ald. I. H. V.* 2. *Fr. S.* cad. Μηδὲν) μηδὲ male *Fl. Pag.* 19. *l.* 11.

Ἥ, ἣ) Deeſt poſterius ἣ in *Fl.* Adeſt recte in cett. In αὐτοῦ autem conſpirant omnes. *Pag.* 20. *l.* 11. Προνομὴν) προνομίαν Pell. *Pag.* 21. *l.* 1. Παραπεμπέτωσαν) παραπεμπέσθωσαν *Fl. l.* 8. Πάντες) Sic edd. omnes. Πέντες Gron. *l.* 10. Συμπόσιον) *Fl.* punctum ponit poſt συμπ. *l.* 11. Ἐξέστω &c.) Varie haec & ſeqq. interpunguntur. Vid. nott. *l.* 12. Καὶ) Omittit *Fl. l.* 13. Πεττευέτωσαν) πεττευέσθωσαν *Fl. ead.* Ἐπὶ καρύων) An καρύοις; ut mox ἐπ' ἀργυρίῳ; *Pag.* 22. *l.* 4. Οὔτε λιμὸς) Omiſſa haec duo in *Fl.*

IN EPISTOLAS SATURNALES.

Pag. 23. *l.* 13. Ὡς δὲ) Sic *Fl. Ald. I. H. B.* 1. *P.* Ὡς καὶ *S. ead.* Ἡ) Ita, ut Ienſius voluit, eſt in *Fl.* L. & Coll. at reliquae ἣ habebant. *l.* 14. Μύρμηξ ἣ) In edd. haec ad verba ὡς δὲ νῦν ἔχομεν relata legebantur, quod tamen & ſic in V. fuiſſe ſuſpicor, cum varietatem non annotarit Noſter. *Reitz. Pag.* 24. *l.* 3. Οἷον) Sic *Fl. Ald. Fr. B.* 1. & 2. *H. P. S.* Οἷοί εἰσιν *I.* & *V.* 2. *l.* 7. Ἐμβάτας) Edd. comma ante h. v. habent, quod ſuſtulit Solan. Sed innumera & ego ſuſtuli, quod ubique monere, ſupervacuum. *Pag.* 25. *l.* 4. Τούτου) τούτων *P.* At prius recte *Fl. l.* ac cett. *l.* 8. Γοῦν) Nihil variet. inveniri addidit Solan. *l.* 13. Οὐ) Omittit negationem *Fl. l.* 16. Τὸ πρᾶγμα) Non agnoſcit *S. Pag.* 26. *l.* 11. Ἡμῶν πάντων) Sic omnes. *l.* 17. *col.* 2. Ἢ) Emendatio Solani pro vulgato καὶ, quam ſecutus ſum, etſi non addit, unde habeat. *Reitz. l.* 18. *col.* 1. Χοίνικα) σχοίνου edita ridicule. *l.* 20. *col.* 2. Ἀνδρῶν) Sic etiam V. *Pag.* 27. *l.* 7. Ἐπιβάλλωμεν) ἐπιβάλλομεν Schol. At vulgatum tenet *Fl. Fr. l. P.* & Coll. cum cett. *l.* 13. Ἡμῶν) Recte ſic *Fl. P.* & L. Ὑμῶν male *I. H. Ald. V.* 2. *Fr. B.* 1. *S. l.* 17. Παραμείβεσθαι) τῇ λοπάδι παραμείβεσθαι editum ante. Delevit priora Solan. *ead.* Ἐπιβάλοιμεν) Ita dedit Solan. (pro vulgato ἐπιβάλλοιμεν) adſcripſitque: ſic etiam C. Locus eſt ex aliquo ſcriptore deſumtus. *Pag.* 28. *l.* 2. Ὑπὸ) Recte edd. Ἀπὸ Schol. *l.* 10. Παρεισπεσοῦσαν) Sic & *Fl.* cum *I. P.* &c. *l.* 11. Ἀλλάντα) Lege ἀλλᾶντα. Schol. ἄλλαντα. *l.* 17. *col.* 1. Καὶ ἡδέος) Haec verba in edd. omiſſa, inſerta ex V. *l.* 18. *col.* 2. Ἑτέρου) Reſtitutum ex Cod. Vulgatum ἕτερον ἐσκευασμένον; miſere. *Reitz. Pag.* 29. *l.* 2. Ἀναπταμένας) ἀνεπταμένας *Fl. ead.* Ταύτας) Bene *P. H. Fl. I.* &c. Ταῦται male *S. l.* 11. Ὑποῤῥεούσης) Ex emend. Solani. Ἐπιῤῥεούσης edd.

hac priores. *l.* 12. Οἷοι) Sic iam omnes. Cum ante c. 19 οἷόν εἶσιν haberent. *l.* 14. Ἐκκεντοῦν) ἐκκεντοῦντα. *Fl. Pag.* 30. *l.* 13. Εἶς ὤν.) Non agnoscit *Fl. l.* 17. Ἅ φὴς) ἀφὴς *Fl. Pag.* 31. *l.* 3. Τῶν δείπνων) τοῦ δείπνου *Fl. l.* 7. Ἔχουσι λέγειν) ἔχειν λέγουσιν *Fl. Pag.* 32. *l.* 1. Φθειρίζουσιν) Nihil mut. edd. Φθειρὶ ζέση. Cod. Graev. *l.* 6. Ἐπείτοι) ἐπεὶ τί *Fl. l.* 8. Αὐτὰ) αὐτὸν *Fl. l.* 12. Εὖ ποιῶν) Sic iam discretim omnes. *l.* 16. Ἴσως) Ita habere omnes, adscripsit Solan. *l.* 18. *col.* 1. Ἐποτνιῶ) ποτνιῶ edita. Mutavit Solan. *Pag.* 33. *l.* 8. Συνεξελέξαντο) συνεξελλέξαντο edd. priores male. *l.* 14. Συγκεκαττυμέναι) Ex emend. Solani. Nam συγκεκομμέναι omn. antea male. *Pag.* 35. *l.* 1. Ὑμᾶς) Bene *Fl.* ut Iens. voluit. Cett. ἡμᾶς. *l.* 5. Χρήσωνται) Sic *Fl. Fr. P.* &c. Χρήσονται *I. l.* 7. Ἄξιον) Edd. Ἀξιῶν Solanus. *l.* 23. ΤΟΙΣ) Omisit *Fl. Pag.* 36. *l.* 3. Μηδ' ὅλως.) Sic *P. S.* Μηδόλως *I. Ald. Fl. Fr. H. B. Pag.* 38. *l.* 5. Ἰσοδιαίτης) Sic edd. Ἰσοδιαιτητὴς Solan. Ἰσοδαίτης Gesn. *l.* 8. Τιμήσωσι) τιμήσουσι καὶ φιλήσουσι *Fl. Pag.* 39. *l.* 2. Διαβαστάσαντες) Bene sic *Fl. P. S.* (*B.* 4.) Διαβαστάντες male *I. Ald. H.* &c. *Pag.* 40. *l.* 8. Ἐπιδείξασθε) ἐπιδείξετε *Fl. l.* 13. Μὴ δὲ) Ita edd. vett. Μηδὲ recentiores. *ead.* Γένοιτο) γένηται *Fl. Pag.* 41. *l.* 1. Ὀπτώμενοι) Bene *I. P.* Ὀπτόμενοι *H.* male. *l.* 3. Ψύτται) Λύτται *Ald. H. Fr. P.* &c. Ψήττται *I.* & *V.* 2. Ψύττα *Fl.* & Schol. *l.* 12. *col.* 2. Ψύττα) Sic edita & V. *l.* 14. *col.* 1. Γόνδης) Ita clare legebatur in Scholiaste nostro. Etymologici magni auctor habet Ἰόνδην. *Cler. Pag.* 42. *l.* 10. Ἰσοδιαιτητὰς) Ex emend. Solani. Ἰσοδιαίτην G. Ἰσοδίαιτοι edd. omnes. *l.* 11. Συνδιαιτητὴν.) Sic iam bene *Amst. S.* G. Συνδιαίτην cett. *ead.* Αὐτῶν) Sic *P. H. B.* 1. *Fr.* Αὐτὸν *I. Fl. Ald. S. l.* 12. Ὀλίγων) ὀλίγον *S. l.* 17. Πάντα εὐθὺς) Recte huc retulit hoc Schol. Solanus, cum ante ad. Ὀργὴν καὶ μῖσος referretur. *Reitz. Pag.* 43. *l.* 4. Αὐτὸν) αὐτῶν *V.* 2. sola. *l.* 15. Λαμπρότερον) λαμπρότερον C. ut Schol. 14. Ἑταιρ. Δ. *Solan.* Scribe λαβρότερον. *Wesst. Pag.* 44. *l.* 4. Συνθοῖντο) συνθεῖντο *Fl.* (& *S.*) *l.* 6. Ἐργάσεσθαι) Sic *Fl.* Ἐργάσασθαι cett.

IN CONVIVIUM SEU LAPITHAS.

Pag. 45. *l.* 5. Φιλοσόφους λόγους) λόγους φιλοσόφους B. Cod. sive O. *ead.* Σμικρὰν) Sic edd. Μικρὰν B. *l.* 7. Τραυμάτων) πραγμάτων male B. *l.* 12. *col.* 1. Ἀφωμοίωται) In C. recte, ex quo & sequentia restituta, cum in V. legeretur

male, ἐφ' ὁμοίῳ γὰρ τῷ πολέμῳ τοῖς ἐπὶ τοῦ γάμων. *Reitz. ibid. l.* 14. Τετελεσμένοις) γεγενημένοις. C. *l.* 18. *col.* 2. Κατὰ) καὶ Κενταύροι, omisso πόλεμος, edita, quibus Solanus ita adscripserat: Deest in impress. πόλεμος. Posterior huius Scholii pars in C. non exstat suo loco; sed in fine reperitur: unde & ex V. ultima in impr. manca restituimus. *Pag.* 46. *l.* 4. Σχεδὸν) Deest in B. *l.* 12. Παραγένοιτο) παρεγένετο B. *l.* 15. Φθάνοις) φθόνοις B. *Pag.* 47. *l.* 1. Ἐμπαρώνησαν) Sic dedit Solanus. Ἐπαρώνησαν edd. & B. *l.* 5. Διηγουμένους) διηγουμένοις marg. *A.* 1. *l.* 11. Ἔχει) ἔχειν B. *l.* 20. *col.* 1. Ἐστιάσει) ἑστιάσει male edita; & mox διηγεῖν, pro quo διηγοῦ ex V. dedit Solan. *Pag.* 48. *l.* 2. Τὴν) Omittit B. *l.* 5. Ἀκριβῶς) ὡς ἀκριβῶς οἶδα B. *ead.* Γιγνώσκων) Sic B. *I. B.* 1. *Ald. H Fr. S.* Γινώσκων *Fl.* Γιγνώσκοντα *P. B.* 2. *l.* 10. Ἕξεις) Restitui ex *Fl.* pro ἥξεις, quod erat in cett. & B. *l.* 15. *col.* 1. Ἀλλήλοις) Non agnoscunt C. *Pag.* 49. *l.* 4. φθάσεις) φθάσῃ *Fl. l.* 5. Ἀσήν) Et sic cett. cum *Fl. l.* 16. *col.* 2. Σχοίνις) σχοίνοις V. neutrum recte: nam debuit dicere ποσοῖς. *Solan. Pag.* 50. *l.* 1. Πλουσίῳ τῷ) πλουσίου τε τῷ B. *l.* 3. Τὸ πλουτεῖν) τοῦ πλουτεῖν B. sed vulgatum verum est. *l.* 4. Ὧ) οὖν ᾧ *Fl. l.* 7. Ὁ ἀπὸ) Artic. omittit B. *l.* 9. Τοῦ Ἀριστάιαν.) Articulum omittit B. *l.* 16. Παρεκέκλυντο) παρεκέκλιντο male B. *l.* 17. *col.* 2. Κοπίδα) πελίδα ante editum prave. *l.* 18. *col.* 1. Σκολιώτατον) Ita Solan. correxit, pro vulgato σκολιώτερον. Obtemperavi, quia est melius, & mutatio exigua; licet haud addat, unde id hauserit. *Reitz. ibid. l.* 20. Ἐπεκλίθη) Ita V. recte, Ἐπεκλίθεν male edita. *Solan. Pag.* 51. *l.* 3. Συγεισφιάτο) συνεστιᾶται male B. *l.* 14. Τὸν ἀντίθυρον) Sic B. Cod. Τὸν ἀντίθυρον edd. *l.* 18. *col.* 2. Οἶμαι) Hoc οἶμαι adiecit Solanus, non addens unde. *Pag.* 52. *l.* 8. Σοι) Deest in *Fl. l.* 11. Ἱερεῖ γε ὄντι) Desunt in B. *l.* 12. Πάνυ) Et hoc omisit B. *Pag.* 53. *l.* 1. Ὁ Ζήνων) Iam artic. habet B. quem edd. omiserant. *l.* 5. Τῶν πλείστων ἀνδρῶν) ἀνδρῶν τῶν πλείστων B. *Pag.* 54. *l.* 5. Αὐτόν;) ἑαυτὸν B. *l.* 8. Ἐπεισέπεσεν) Sic omnes. *l.* 9. Κοινὸν) κυνικὸν B. *l.* 20. *col.* 1. Παρεισέφερέ σε) Lege παρεισέφρησε. *Solan. Pag.* 55. *l.* 4. Ἐδεδοίκεσαν) Ita O. & *Fl.* Ἐδεδοίκεισαν edd. cett. *ead.* Ἀτεχνῶς) Nihil mut. *Fl. I. P.* &c. Forſ. ἀγαθὸν marg. *I.* Sed nihil est opus. *l.* 5. Κυνικῶν) Κυνῶν B. *l.* 8. Καθίζεσθαι) καθέζεσθαι B. hic & mox iterum. *ead.* Παρὰ) παρ' B. *l.* 11. Ὑμεῖς) Bene B. *Fl. Fr. P. H.* Ἡμεῖς *I. ead.* Ἅπτιοι) Deest in *Fl. l.* 12. Ἐστιᾶσδε) Bene sic *Fl. Fr. P.* &c. Ἐστιᾶσθαι male

I. & V. 2. *l.* 14. Κάμοιμι) *γάμοιμι* male B. *l.* 15. *col.* 1. Ὑπογογγύζοντες) Misere antea edebatur *ὑπογογγίζοντες*. *l.* 16. *col.* 2. Κρακτικὸν) Sic edita recte. Κρακτικὴ V. *ead.* Ὃ) Ὃν antea lectum, Mutavit Solan. *Pag.* 56. *l.* 10. Ἴσα) Ἴσων B. male. *l.* 13. Ἀναδοῦναι) Reſtitui ex B. & Coll. Δοῦναι edd. *Pag.* 57. *l.* 3. Ὑπὸ) ἀπὸ B. fruſtra. *l.* 4. Περιεσοβεῖτο) *περιεσοβοῦτο* Th. Mag. in *ἀποσοβῶ*. Ἐπεσοβεῖτο Coll. In vulgato conſpirant edd. & B. *l.* 6. Εἰσεκεκόμιστο) ἐσκεκόμιστο B. *l.* 9. Γλαφυρώτατον) *γλαφυρώτερον* B. & Coll. *l.* 10. Ὅ, τι) ὅτι edd. male. *l.* 14. Συγανέδωκε) *συνέδωκε* B. *l.* 16. *col.* 2. Τούτων) Omiſſum in editis. Addidi ex V. C. & *G. Solanus*. *Pag.* 58. *l.* 1. Θλιβόμενον) Θλιβόμενος B. *l.* 12. Ὀρεωκόμον — ἱπποκόμον) ὀρεωκόμων — ἱπποκόμων B. *l.* 14. Διαφοιτῆσαν) Ita edd. omnes, & ſic B. etiam, teſte Solan. Διαφοιτῆσαι *P. l.* 15. Ἀλλὰ μὴ) ἀλλὰ μὴν *P.* fola. *Pag.* 59. *l.* 1. Ἐπεπώκει) ἐπεπτώκει B. *l.* 6. Προὔπτινον) *προὔπτιον Fl. ead.* Ἐπὶ) ἀπὸ B. *l.* 7. Ἦν μὴ λάβῃ) εἰ μὲν λάβοι B. *l.* 9. Ἄτρεπτος) ἄτρεστος B. *l.* 15. Εἰσεκεκόμιστο) ἐσκεκόμιστο B. *l.* 18. *col.* 2. Μεγάλου) In impreſſis omiſſum, inſerui ex V. & *G. Reitz. l.* 21. *col.* 1. Τοῦδε) Reliqua non erant in Scholio C. Sed in Exc. & V. habentur. *Solan. Pag.* 60. *l.* 4. Αὐτοῦ) Nil mut. edd. nec B. *Pag.* 61. *l.* 2. Τε) Non habet B. *l.* 3. Τις ἐξυρημένος) *τις φέρων ἐξυρημένος* B. *l.* 12. Εὐδοκιμοῦντι) *εὐδαιμονοῦντι* B. *l.* 19. *col.* 1. Κατὰ παράλληλον δέσιν) *καταπαράλληλος δέσις* edita. Correxit Solan. *l.* 21. *col.* 2. Ναυώδη) Addidi ex C. Lacuna enim erat in V. *Solan. Pag.* 62. *l.* 1. Σατυρίων) ὃ Σατυρίων B. *Pag.* 63. *l.* 5. Ἐπιῤῥίψαι) Sic edd. & B. Ἀποῤῥίψαι Graev. *l.* 7. Ἀσφαλέστερον) *ἀσφαλέστερος* B. *l.* 9. Θυρίον) Ex *Fl.* & L. recepi. *Θηρίον* cett. *l.* 15. Γεγενημένοις) Sic *Fr.* Γεγενημένος cett. *l.* 17. *col.* 2. Μετὰ στενώσεως) Ita recte C. Μεταστένωσε *κατακλίνας* Exc. *G. Μεταστενώσας, κατακλείσας* ex V. dederat Cler. *Pag.* 64. *l.* 2. Ἐπήκουον) ἐπήκουνον B. *l.* 4. Ἀνεγίγνωσκεν) *ἀνεγίνωσκεν* B. *l.* 7. Τοιοῦτον) *τοιοῦτο* B. Sed vulgatum Ἀττικώτερον, ſaepe vidimus. *l.* 13. Οὐδὲ πώποτε) *οὐδέποτε* B. *Pag.* 65. *l.* 2. Μόνος) *μόνον Fl. l.* 3. Ἐν γειτόνων) ἐγγειτόνων B. *l.* 6. Ἃ παρ' ἄλλοις ἀφθόνως ἀπολαύω) Sic omnes edd. & Cod. B. *l.* 14. Καὶ ἡ Ἀδραστ.) Non adeſt *καὶ* in B. *Pag.* 66. *l.* 2. Εἴπω τι, κερ.) Edd. priores *εἴπω, τί κερ. l.* 6. Ὕστερον) Omittit B. *l.* 7. Πράγματι) Sic edd. Πράγμασι Solan. in marg. *l.* corrigit; nam *πραγμ.* per compendium B. *l.* 8. Προσηγόρευκα) *προσηγόρευσα* B. *ead.* Ἐπὶ τῆς οἰκίας) ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ

B. *l.* 10. Τὸ) Recte *Fr. P. H.* &c. Τῷ male *I.* Καὶ τῶ non melius *V.* 2. *l.* 12. Παρέλαβεν) παρελλα. per compend. B. *l.* 21. *col.* 2. Οἷον Ἡράκλειον οὖ) Sic V. Quid sibi velit, nescio. *Solan. Pag.* 67. *l.* 3. Πελοπίης) Sic edd. Πελοπίας B. & Schol. Aristophan. *l.* 4. Ἐν ἀντιπόρθμοις) ἔναντι πορθμοῖς B. *l.* 6. Γύαις) Sic plurimae cum B. recte. Γυίαις *P. l.* 13. Παιδαγωγοῦ) Recte pleraeque. Παιδαγογοῦ *I.* male. *l.* 14. Αὐτοῦ) Omittit B. *Pag.* 68. *l.* 3. Ἀποσπάσας) περισπάσας Coll. & B. *l.* 7. Δόξωμεν) δοξῶ per compend. B. *l.* 12. Ἥδεισαν) Ex B. recepi pro vulgato ᾔδεσαν. *l.* 17. *col.* 1. Αἰσχραῖς αἰτ.) Vide Schol. sequens, ubi C. melius referunt ad ἀποσπάσας. *Solan. Pag.* 69. *l.* 3. Ἀναγιγνώσκων) ἀναγινώσκων B. & *Fl. l.* 11. Καὶ) Omittit O. *Pag.* 70. *l.* 4. Πλεῖστοι) πλοῖστοι male *I. l.* 5. Αἱ) Sine artic. O. *ead.* Πρεσβυτικαὶ) πρεσβευτικαὶ *Fl.* & marg. *A.* 1 *W. l.* 6. Ἑτοιμοκλῆς) Bene edd. & B. Ἑταμοκλεῖς *I. l.* 8. Ἥκηκόει) ἀκηκόει *Fl. l.* 10. Καλυδωνίου) Bene *I. P. S.* aliaeque cum B. Καλυδονίου media brevi *H. Fr. l.* 18. *col.* 2. Ὠργίσθησαν) Edita ὀργίσθησαν. Emendarat Solanus. *ibid. l.* 19. Θεῖοι) Θεοὶ V. Sed in impress. recte mutatum est. *Solanus.* At in iis Θεοὶ legebatur: ego accentu ad usum accommodato iam Θεῖοι reposui. *Reitz. Pag.* 71. *l.* 2. Ἡγεῖτο) ἤγεῖται B. *l.* 9. Δώσεις) δόσεις B. *l.* 10. Δημίῳ) δῆ B. Sed supra posita compendii nota, quam typothetae describere nequeunt. *ead.* Τοῦ μαθητοῦ) καὶ τοῦ μαθ. B. *l.* 12. Τοιαῦτα) τὰ τοιαῦτα B. *l.* 13. Αὐτοῖς) Nil mutare edd. & B. addit Solan. Sed varietatem non desidero. *Pag.* 72. *l.* 2. Γένοιο) γενοίμην male B. *l.* 3. Ἀποδεδόσθαι) ἀποδόσθαι B. & *Fl. ead.* Κρίτωνι) Κρείτων male B. *l.* 4. Γὰς) Inferni ex Ox. aberat in edd. *ead.* Ὁπόσον) καὶ ὁπόσον edd. priores. *l.* 6. Ἀνάξιος.) Sic omnes editi & B. Leg. ἂν ἄξιος, vel ἄξιος. *l.* 7. Ἀπεξύετο) Admissum ex *Fl.* Ὑπεξύετο cett. *l.* 10. Τῇ ἀριστερᾷ) τοῦ ἀριστέρου B. *l.* 14. Διαστᾶσιν) διεσταίσιν *Fl.* & marg. *A.* 1 *W. l.* 15. Ταῦτα ἐγίνετο) ταῦτ' ἐγίνετο B. *l.* 16. Κατ') πρὸς B. & *Fl. Pag.* 73. *l.* 2. Εἰ μή τις ἄρα καὶ) ἄρα abest a *Fl.* Non inmerito, quia iam praecessit. *l.* 6. Ἀπάγη) ἀπάγει B. *l.* 8. Συνεχὲς) ἀτενὲς B. *l.* 13. Ἐγεγράφει) Recte Cod. B. *Fl. Fr. P.* &c. Ἐγεγράφη male *I. l.* 14. Ἑστιώμενοι) Sic *Fr. P. H. S.* Ἑστιόμενοι male *I.* Ἑστιάμενοι B. *l.* 19. *col.* 2. Ἀτενὲς) Invertendum hoc Schol. Solanus bene monet. Sed & praeterea συνεχθὲς male editum ante, quod facile emendavi. *Reitz. Pag.* 74. *l.* 2. Εἶναι) Deest in B. *l.* 7. Εἰκάσειεν) Δαιμάσειεν B. *ead.* Τῷ συμποσίῳ) Ar-

ticulum ex O. inferui. Deerat in edd. *l.* 10. Σύνδειπνον) Δεῖπνον *Fl. ead.* Ἐπ' Ἰλίῳ) Sic eſſe in edd. & B. addit Solan. *l.* 13. Ἐξεργάσασθαι) ἐξεργάσεσθαι male B. *Pag.* 75. *l.* 1. Αὐτῶν) Bene ſic *B.* 2. *Fr. H. P. S.* Αὐτὸν male *Fl.* & *l. l.* 2. Εἰ) Omiſit *Fl. l.* 4. Οὖν) Addidi ex Ox. Deerat in edd. *l.* 7. Κτήσησθε) Servavi ſcripturam *I. H. P. S.* &c. Κτήσεσθε *Fl.* & B. *l.* 8. Πλουσίους) πλούτους B. prave. *l.* 9. Αὖ) τε αὖ B. *l.* 13. Ἐσθίοντες) ἐσθίοντες φυσιοῦσθε edd. Exc. *Fl.* quae φυσιοῦσθε delet, cum Cod. Ox. *l.* 17. Ἀποῤῥίπτειν) αὐτὴν μὲν ἀποῤῥίπτειν vulgo. Sed Ox. & *Fl.* ducibus αὐτὴν μὲν eieci. *Pag.* 76. *l.* 6. Τὸ) Abeſt a B. *l.* 9. Καταδήσω) καθήσω *Fl. l.* 13. Ἀπαλλάξασθαι) ἀπαλλάξεσθαι B. *l.* 16. Εἰσεκεκόμιστο) ἐπεκεκόμιστο B. *l.* 17. Κρέας) κρέα B. *Pag.* 77. *l.* 1. Ταγήναν) Sic edd. & B. Sed ead. manu emendatum τηγάνου. Coll. plane τηγάνου. *ead.* Καὶ ὅσα — ταῦτα) Septem illa ſic eſſe in omnibus & B. addit Solan. *l.* 5. Αὐτῷ) αὐτῶν *Fl. ead.* Τῷ) Omittit B. *l.* 9. Καὶ μεμν.) Abeſt καὶ ab O. *l.* 10. Εἰς) ἐς B. *l.* 16. Ταυτὰ) Sic *I. P.* aliaeque recte. Ταῦτα B. & *Fl. Pag.* 78. *l.* 7. Παύσῃ) παῦσαι B. *l.* 8. Ἂν) Neglexit B. *l.* 12. Γὰρ) Omiſit B. *l.* 13. Ἀνεγίγνωσκεν) ἀνεγίνωσκεν B. *l.* 18. *col.* 2. Τὰ ἐλεγεῖα) Ἡ ἐλεγεῖα) ὅλα, cum eſſet in editis, Solanus ἢ in τὰ mutaro adſcripſit, haec verba deeſſe in V. *l.* 19. *col.* 1. Οὕτω δ') εἴρηται δὲ καὶ, & mox τῆς γυναικὸς C. *Pag.* 79. *l.* 1. Ἡ οἵη) Sic omnes, excepta *Fl.* quae ἠοίη. At B. Cod. Καὶ οἵη. *l.* 5. Κρατερῶν) Receptum ex *Fl.* & ſchedis la Croze. Καρτερῶν cett. *l.* 6. Νηρῆας) Νηρῆος B. Et ſic Guyet. voluit. *l.* 8. Ἀσόμεθα) ἀεισόμεθα edd. Ἀεισόμεθα B. *l.* 9. Ἀρέσθαι) Sic *Fl. I. P.* &c. Αἱρεῖσθαι *B.* 2. (& 4.) Ἀνελέσθαι Coll. *l.* 10. Παραλειπόμενα) προλειπόμενα B. *l.* 14. Ἤδη) δὴ Ox. *ead.* Παρατεθέντα) παραδοθέντα O. & *Fl. l.* 18. *col.* 1. Καὶ λοιδορίαν) Haec & reliqua ad finem Scholii deficiebant in editis. Addidit ex Cod. Solan. *Pag.* 80. *l.* 1. Ἔλεγε μόνῳ &c.) λέγων μόνῳ αἱ παρατεθεῖναι αὐτὰ O. *l.* 2. Ἀντεπειλημμένοι) ἐπειλημμένοι O. *l.* 6. Ἂν) Omittit O. *l.* 10. Ἡ πρὸ τοῦ Ἑρμωνος) Neglecta in O. *l.* 11. Δὲ) Abeſt ab O. *l.* 14. Ἤδη) Non comparet in O. *ead.* Δὴ) δὲ O. *l.* 16. Ἀνείλετο) ἀφείλετο O. *ead.* Ἀντεπελάβετο) ἀντελάβετο O. *Pag.* 81. *l.* 3. Εἰς) ἐς O. *l.* 6. Δὲ ὧς) δ' ὧς O. *l.* 11. Ἁμαρτε παρὰι) Ἥμαρτε παρ' edd. priores. Ἥμαρτε παρὰ O. *l.* 14. Κατεπήδησαν) Verſus integer hic deficit in O. *l.* 16. Αὐτοῦ) αὐτῷ *Fl. l.* 17. Μεγάλῳ) ἀντὶ μεγάλῳ edebatur ante. Delevit ἀντὶ Solan. *Pag.* 82. *l.* 1. Ἠρίστευε) ἠρίστευσε O. *l.* 9.

Ἀπὸ) ἐπὶ male O. *Pag.* 83. *l.* 2. Παρὰ) πρὸς O. *l.* 6. Ἀνατετραμμένας) Sic O. Ἀνατρεπομένας edd. *l.* 7. Ῥιπτουμένους) ῥιπτομένους O. *l.* 8. Τὸ λυχνίον) τὸν λύχνον O. *l.* 10. Εὑρήσουσιν) Et sic *Fl.* cum cett. *l.* 12. Ποτὲ) τότε male O. *Pag.* 84. *l.* 6. Ἐξεκομίζοντο) ἐκομίζοντο *Fl.* *l.* 8. Ἐπειλημμένος) Sic *P. B.* 1. *S. Amst.* & O. nisi quod ἐπειλημμένους male. Ἐπιλημμένος prave *l. Fl. Fr. V.* 2. *Ald. H. l.* 14. Κατειλημένος) κατειλημμένος edd. priores. *l.* 15. Ἔμελλε) Rescripsi ex O. & *Fl.* Ἔμελλον edd. reliqq. *ead.* Ὃ) Abest ab Ox. *l.* 17. *col.* 1. Ὅπως μὴ) Hoc Schol. ad verba εἶτ' ἀπολογούμενος relatum, & bis eadem pagina repositum, sic restituit Solan. *ead. col.* 2. Πονήρως) Et haec ita refinxit Solan. cum ante ederetur: Πονήρου) ἀντὶ βαρέος. *Pag.* 85. *l.* 1. Καθυδήσαντες) Sic edd. omnes & O. male. Lege κατυδεθέντες. *l.* 6. Ἡ) Sic emendavit Solan. Ἢ *I.* & *V.* 2. Ceterae ἥ. *l.* 12. Γε) Sic O. Τε edd. *ead.* Ἀπράγμονα) ἄπρακτον O. *Fl.* & Coll. Cereri & ceterae vulgatum servant. *l.* 13. Φιλοσόφοις) φίλοις Coll. Sed & alterum additum.

IN DE SYRIA DEA.

Pag. 86. *l.* 4. Δοκέειν) Recte sic Solan. Δοκέει edd. antea male. *ead.* Τὸ ὄνομα) τὸ οὔνομα vult Solan. *l.* 7. Ἀπίκετο) ἀπείκαστο W. Sed mutatum deinde. *l.* 9. Χρέονται) χρέωνται *Fl.* & W. male. *l.* 10. Δὲ) δ' καὶ W. *l.* 11. Εἰσαμένων) εἰσαγομένων *Fl.* Sed vulgatum M. *Pag.* 87. *l.* 3. Εἰσασθαι) ἴσασθαι marg. *A.* 1 *W.* & *Fl.* hic & c. 9 & 12, ac 14. *l.* 4. Ἀποδέξαι) Sic *Fr. I. H. P. B.* 1. M. Sed a recentiore manu. Ἀποδείξαι *Fl. S.* & marg. *A.* 1 *W. ead.* Οὐδμάτα) οὐδόματα W *l.* 12. Τούτου) A τούτου ad ἥρως ἐστὶ nihil variare edd. & M. studiose notat Solan. *Pag.* 88. *l.* 3. Βασιλῆος) βασιλέως W. & *Fl. l.* 6. Ἐς) εἰς W. & *Fl. Pag.* 89. *l.* 7. Καὶ ἐς τὸν ἥέρα π.) Sic edd. & M. *l.* 8. Ξυρέονται) ξύρονται W. at *Fl.* vulgatum tuetur. *l.* 10. Ξυρέεσθαι) Sic *Fl.* &c. Ξύρεσθαι W. *Pag.* 90. *l.* 3. Φορέουσι) φέρουσι W. *l.* 6. Καὶ τοῦτο ἑκάστου ἔτεος γ.) Deerant in W. sed lacunae, quae aderat, inscripta. *l.* 7. Ἐθυπεάμην) ἐθυπεάμην *Fl.* & M. *l.* 9. Οὔρεος) Sic M. *Fl. Ald. B.* 1. *P. H. S.* Οὔρεως *I. l.* 11. Χροιὴν) χροιὰν W. male. *l.* 15. *col.* 2. Βυβλίνεος) In ed. βιβλίνεος, bis. *Solan. Pag.* 91. *l.* 8. Τῆσι) Adscivi ex W. quod Iens. recte viderat. Τῆς edd. *ead.* Ἐπιφέρουσι) ἐπιφύρουσι *Fl.* Vulgatum pro-

bat M. *l.* 16. Εἴσατο) ἵσατο *Fl.* & M. *ead.* Εἶδον) ἴδον W. Vulgato favet *Fl. Pag.* 92. *l.* 2. Δοκέει) Ex W. eſt. Δοκέειν edd. *l.* 13. Φέρουσι) Nihil mutat *Fl.* An φορέουσι, ut ſupra, & infra non ſemel. *l.* 16. Ἀποκέκριται) Sic edd. & M. *Pag.* 93. *l.* 7. Τὸ) Bene ſic M. *Ald. Fl. H. P. S.* Τὸν *I. ead.* Εἴσασθαι) ἴσασθαι *Fl.* Vulgatum probat M. *l.* 9. Αὐτῷ) αὐτὸν *Fl. l.* 11. Ὤλοντο) Sic edd. & M. *Pag.* 94. *l.* 5. Ἔστε) Solan. quamquam ἐς ὃ edd. & M. *ead.* Ὤλοντο) Sic M. ut modo. Ὄλοντο edd. *l.* 8. Ἔχε) Sic omnes praeter *Fl.* & W. quae εἶχεν. *l.* 9. Παῖδας) παῖδα *Fl.* Vulgatum firmat M. *l.* 16. Τὰ) τὸ W. & *Fl. Pag.* 95. *l.* 7. Φέρουσι) Sic *Fl.* & M. cum cett. Φορέουσι vult Solanus. *l.* 10. Φέρουσι) Sic rurſus omnes. *l.* 15. Αὐτοῖσι) Ex W. Αὐτοῖς edd. *Pag.* 96. *l.* 2. Εἴσασθαι) ἴσασθαι *Fl.* hic & ſtatim iterum, invitis cett. & M. *l.* 4. Ἐθυπσάμην) ἐθυπσάμην W. & *Fl. l.* 7. Οὐ) Deeſt in *Fl. l.* 15. Δέξομαι) Sic W. & *Fl.* Δέχομαι cett. Δέκομαι *P.* (& *B.* 4.) *l.* 16. Αἰγυπτίοισιν) Ex emend. Solan. Αἰγυπτίων edd. priores. *ead.* Ἐγιοί εἰσι, οἳ ἰχθύας) ἐνίοισιν ἰχθύας *Fl.* & W. Ἐγίοισιν, οἳ ἰχθ. M. *Pag.* 97. *l.* 4. Ἄττης) Edd. & M. Lege Ἄττις. *ead.* Τέγος) γένος μὲν W. *l.* 14. Ἀπικέεται) ἐπικέεται M. *Fl.* & *V.* 2. Cett. quod edidimus *ead.* Φέρουσι) Sic edd. & M. Forſan φορέουσι. *Pag.* 98. *l.* 8. Ἐπ') Recte L. *Fl. I. P.* &c. Ἀπ' male *Ald*, & *H.* 2. *l.* 11. Κέρεα) Ita *Fl. H. P. S.* &c. Κέρεα *I. l.* 12. Προπυλαίοισι) προπυλέοισι W. *l.* 16. Ἐμοὶ μὲν οὖν) τὸ ἐμοὶ μὲν νῦν *Fl.* & W. *Pag.* 99. *l.* 2. Ἐγείρουσι) ἐγείρουσιν Schol. Ariſtoph. Vid. nott. *ead.* Φέρουσι) Sic rurſus M. cum edd. Φορέουσι Solan. *l.* 3. Πεποιημένους) Bene M. *Fl. Ald. P.* &c. Πεποιημέους male *I.* & *V.* 2. *l.* 4. Καλέονται) καλέεται Schol. Ariſtoph. *ead.* Νευρόσπαστα) νευρόπαστα *Fl.* At vulgaro aſſentitur M. *l.* 5. Σμικρὸς) μικρὸς W. *l.* 6. Μὴν) Recepi ex Pell. pro μιν, quod erat in edd. *l.* 9. Νῦν) Reſtitui ex L. & W. Πρὶν edd. *ead.* Μὴ) Hoc & quinque ſeq. omiſſa in W. ſed lacuna conſpicitur. *l.* 17. *col.* 2. Ἐν τῇ Λέρνῃ) Corrupte. Sic tamen etiam C. *Solan. ibid. l.* 21. Πελεκήσας) πελεκίσας C. *Pag.* 100. *l.* 1. Βασιλῆος) Bene pleraeque. Βασιλέος W. Βασιλέως *Fl. l.* 2. Ἡρήσατο) ἠράσατο *Fl.* Nil mut. M. *l.* 4. Αἰσχρῷ) αἰσχρὸν *Fl. l.* 8. Ἀρρωστέοντα) Sic M. cum edd. plurimis. Ἀρρωστέοντα *Fl.* male. *l.* 15. Ἄρξατο) Nihil mutant edd. nec M. *ead.* Ἔχετο) εἴχετο *Fl.* ἴσχετο M. Forſan ἔσχετο, ut mox. *Pag.* 101. *l.* 2. Τὴν) ἣν *Fl.* & M. *l.* 4. Φρενοβλαβείη) φρενοβλαβίῃ W. *l.* 6. Τοιῇδε) Sic edd. & M. Forſan τοιῇδε. *l.* 9.

Ἔσχετο) Sic iam & *Fl. l.* 10. Ἔγειρε) ἐγείρει W. & *Fl. l.* 11. Φόνου) φθόνου Pell. *cod.* Προξενέεις) Lacuna in W. *Pag.* 102. *l.* 7. Εὐφρήτῃ) Sic *Ald. l. B.* 1. *H. Fr. S. Amſt.* Εὐφράτῃ *P.* & *Fl. l.* 14. Ὧρην) Sic *B.* 1. 2. (& 4.) Cett. ὥρην cum M. *Pag.* 103. *l.* 8. Τὴν) ἣν *Fl.* & M. fruſtra. Vid. ad c. 18. *cod.* Ἐπεδέξαο) Sic longe plurimae. Ἐπιδείξαο *Fl.* Ἀπεδέξαο M. *l.* 11. Δὲ) Non agnoſcit W. *l.* 12. Λίσσετο) ἐλίσσετο W. recte. *Pag.* 104. *l.* 1. Ἐπείθετο) ἐπίθετο *Fl. l.* 5. Ὠδύρετο) ὀδύρετο *Fl. l.* 13. Τρωῦμα) Sic pleraeque. Τραῦμα *Fl.* Τρῶμα M. *l.* 15. Βασιλῆα) βασιλέα W. & *Fl.* male. *Pag.* 105. *l.* 1. Οἰκίοισι) οἰκείοισι W. At *Fl.* cum vulgata facit. *l.* 5. Αὐτις) Bene M. & *Fl.* (*S.* & *B.* 4.) Αὖθις cett. male. *l.* 6. Ἑτέρη) ἑταίρη male W. *l.* 7. Ὧν) νῦν W. male. *l.* 11. Ὀρῴδες) ὀρῴδεσιν *Fl. l.* 12. Ἄρχετο) Nihil mut. edd. nec M. notante Solan. *l.* 16. Νηῶν) νεῶν W. *Pag.* 106. *l.* 5. Ἐδίζετο) ἐδίζητο W. *l.* 6. Ἠδέετο) ἐδέετο male *Fl. l.* 11. Ἀπικνεομένῃ) ἀπικομένῃ W. Nihil a vulgato abit *Fl. l.* 12. Γούναν) γούνων male *l. l.* 13. Ὡμολόγεε) ὡμολόγεεν *Fl.* Vulgatum favet M. *l.* 15. Ἐνεκάλεε) ἀνεκάλεεν *Fl.* Ἐπεκάλεε W. *l.* 16. Ἐξέφυνε) ἐνέφυνε *Fl.* Ἔφηνεν W. *Pag.* 107. *l.* 2. Ἤνεικεν) Sic W. Ἔνεικα edd. *cod.* Οὔτοτε) οὔτε *Fl.* Lege οὐκοτε, etſi οὔτοτε M. cum editionum vulgo. *l.* 3. Οὕτω) Omiſit W. & *Fl.* rectius. *Pag.* 108. *l.* 3. Ὧν) νῦν W. male. *l.* 7. Ἧιε) Bene *Fr. P.* &c. *Fl.* ἧεν. M. ἦεν, quod verum credo. *l.* 8. Μιν) μὴν male *l. l.* 9. Ἔχε) εἶχεν W. Εἶχε *Fl. l.* 10. Τοι) οἱ male *Fl.* & W. *Pag.* 109. *l.* 2. Ἐργασμένον) Sic & M. cum *l. Fl. Fr. P.* &c. At paulo infra cum augmento. *l.* 4. Ἦκτε) ἀΰτσε W. *l.* 5. Εἵνεκα) ἕνεκα W. *l.* 7. Ἐνεῖκαι) Ita *Fl. Fr. B.* 1. *H. P.* Ἐνῆκαι *l.* Ἐνείκε M. a manu rec. *cod.* Ἔνεικε) ἤνεικεν W. ſolus. *l.* 9. Ἐπέδειξε) Nil varietatis invenio. *l.* 11. Ἥιον) *Fl.* ἧον. M. ἦιον. *Pag.* 110. *l.* 1. Εἰργάσαο) Sic iam *Fl. Fr. l. P.* &c. cum M. *l.* 2. Οὕτω &c.) Hoc ad ἀνδρῶν uſque aliena manus implevit in W. ubi lacuna erat. *l.* 4. Ὤφελε) ὄφελλεν W. Ὄφελεν *Fl. l.* 16. Ἀπολέλοιπε) ἀπ—εεν W. Ἀ—εν *Fl. Pag.* 111. *l.* 2. Εἵνεκα) ἕνεκεν edd. & M. male. *l.* 8. Ἱρολογέουσι) Recte M. Ἱερολογ— edd. *l.* 14. Παραμυθεόμενοι) παραμυθ. male. *l. cod.* Χαριζεόμενοι) χαρίζονται W. Lege χαριζόμενοι. *l.* 15. Οἶδε) Sic edd. & M. *l.* 16. Καὶ εἶμ.) καὶ non agnoſcit W. *Pag.* 112. *l.* 8. Ἐνεδύσατο) Reſtitui ex M. & *S.* Ἐνεδήσατο cett. male. *l.* 9. Μέν μοι) μέντοι *Fl.* male. Vulgatum firmat M. *l.* 10. Πέρι) Omittit W. & *Fl. Pag.* 113. *l.* 3. Ἀποκέκριναι) Sic M. *Fl. V. 2. P. H.* &c. Ἀποκέκριται *l.*

& marg. *A.* 1. *l.* 6. Καὶ οἵδε) Et ſic M. cum edd. *l.* 10. Ἀγαθὸν) ξὺν *Fl.* omiſſo ἀγαθά. W. vero ἀγ. ξὺν ἀπάσῃ. *l.* 11. Εὐχωλέων) Bene *S.* & *Amſt.* Εὐχολέων cett. & M. prave. *l.* 14. Ἦισαν) ἴησαν W. *l.* 15. Ὧν) νῦν W. male. *l.* 17. Ἐγείρουσι) ἀγείρουσι W. perperam. *Pag.* 114. *l.* 1. Κατίζουσι) Recte *I. H. Fl. Fr.* cum W. Καθίζουσι male *B.* 1. *P. S.* *l.* 3. Ἀνέρχεσθαι) ἀνέρχεται M. Vulgatum probat *Fl.* *l.* 9. Ἀλλαθί κου) Et ſic *Fl.* cum *I. P.* &c. *l.* 14. Τῶν) Reſtitui ex W. Τὸν edd. & M. male. *l.* 15. Κομίζουσι) τὰ νομίζουσιν εἰς ἐκεῖνον πρόσθε κείμενον κατίασι W. & *Fl.* *Pag.* 115. *l.* 6. Πατὲ) Nil mut. edd. & M. *l.* 7. Ἐπικέεται) Sic M. & *Fl.* Ἐπικέαται cett. *l.* 9. Δοκέειν) δοκέει edd. & M. male. *l.* 10. Μέγα ἐς) ἐς μέγα W. male. *l.* 11. Τοσαῦτα) τοσάδε W. *l.* 13. Καὶ) Omittunt W. & *Fl.* *l.* 14. Ἐκ γῆς) Recepi ex L. Ἐκ τῆς edd. & M. *l.* 15. Ἐπικέεται) Ita Solan. Ἐπικέαται *I. B.* 1. *S.* &c. Ἀποκέαται *H. P.* peius. *ead.* Αὐτὸν) Recepi ex W. & *Fl.* Αὐτὴν cett. male. *Pag.* 116. *l.* 1. Τε) Sic edd. & M. Lege γάρ. *ead.* Χρυσέῃσιν) Reſtitut. ex W. Χρυσέοισι edd. prioreſ. *l.* 5. Αὖτις) αὖθις *P.* *l.* 7. Πάμπαν) Nil mut. *Fl.* & M. &c. *l.* 8. Οὐκ) οὐχ margo *B.* 1. fruſtra. *l.* 11. Ὧν) Recte W. ut ſemper in hoc libello. Οὖν edd. except. *B.* 1. 2. quae ὧν. *ead.* Ἐσέρχονται) Recte ſic emendatum in M. Εἰσέρχονται edd. male. *l.* 12. Μοῦνον) Omiſit *Fl.* Adeſt in cett. & M. *l.* 13. Τοι) οἱ *Fl.* & M. ac mox οἷσι, fruſtra. *l.* 14. Ἐν δὲ τῷδε) Bene *Fl.* M. *P.* Ἐν δὲ δε τῷ *I.* *Pag.* 117. *l.* 1. Φορέουσι) Recte plurimae. Φέρουσι *Fl.* & M. *l.* 2. Ταύροισιν) Ἐκ *Fl.* Ταύροισι male *I.* Ταύροισι cett. *l.* 3. Εἵματα) Sic W. Ὅμματα edd. *l.* 12. Περικέαται) Et ſic iam *Fl.* cum cett. *l.* 13. Τδατάδεες) Vid. nott. *l.* 15. Φορέουσι) φέρουσι edd. priores. *Pag.* 118. *l.* 2. Ἔργου) ὄρκου W. Sed in marg. eſt ἔργου. *l.* 5. Κάρτα) M. *Fl.* aliaeque recte. Χάρτα *I.* male. *l.* 6. Πυρώδεα) Sic & *Fl.* cum cett. Πυῤῥώδεα W. *l.* 7. Ἐστεὼς) ἑστέως *B.* 1. Sed *B.* 2. cum *Fl.* *P.* &c. vulgatum ſervar. *l.* 8. Ἰστορέῃ) Nil mutare edd. & M. addit Solan. Ἐσορέῃ forſan. *l.* 11. Μὲν) Ex W. eſt. Non erat in edd. *l.* 14. Πέρι) Deeſt in W. *l.* 17. Περιστερὴ) περιστερέη W. non aſſentiente *Fl.* *Pag.* 119. *l.* 3. Κέαται) Et ſic iam *Fl.* *l.* 8. Πάντεσι) παντέσι W. Nil mut. *Fl.* *l.* 11. Κέαται) κέσται *Fl.* Sed prius M. cum edd. vulgo. *l.* 14. Προθήβην) Recte ſic *I. Fl. Fr. S. P.* M. *Pag.* 120. *l.* 2. Ἥδε) Inſerui ex *Fl.* & W. aberat vulgo. *l.* 4. Ἐν) Reſtitut. ex M. Nam ἐν edd. male. *ead.* Ἄλλο) ἄλλῳ male W. ſolus. *l.* 5. Εἵματι) εἵματι *Fl.* Vulgato favet M. *l.* 10. Ἐν) Sic & W.

RICE'S LIBRARY,
Georgetown College, D. C.

cum *Fl.* &c. *l.* 11. Ὅδε) ὧδε *Fl.* *l.* 13. Ἐθέλησι) ἐθέλῃ W. *Pag.* 121. *l.* 1. Ἀρχιρεὺς) Sic *B.* 1. & emendat M. recte. Ἀρχιερεὺς edd. vulgo. *l.* 2. Ἐπερέεται) ἐπαιρέεται *Fl.* Vulgatum probat M. *l.* 3. Θέλῃ) ἐθέλῃ M. & *Fl.* *l.* 4. Προσφέροντας) Sic & M. cum *Fl. Fr. l. P.* &c. *l.* 15. Κέαται) κέεται *Fl.* & sic emendarum in M. in quo κέαται a prima manu. *Pag.* 122. *l.* 1. Σεμιράμιος) Σεμιράμεως W. *l.* 2. Ἐπιδεικνυούσης) ἐπιδεικνύουσα M. & *Fl.* *l.* 6. Ἀπίκοντο) ἀφίκοντο edd. antea male. *ead.* Συμφορὴ) Ita edd. & M. Συμφορὰ marg. *I.* melius. *l.* 8. Ὁμολόγεε) Recepi ex W. Ὁμολόγες edd. *Pag.* 123. *l.* 2. Σαρδανάπαλος) Σαρδαναπάλλος W. *l.* 6. Χειροήθεες) Admisi ex W. Χειροήθεις edd. *l.* 7. Ἀποδεδέχαται) Sic M. cum edd. recte. *l.* 8. Σπουδὴν φερέουσι) σπουδοφορέουσι M. & *Fl.* *l.* 11. Πᾶσι) Ita *Fl.* M. Πᾶσα edd. vulgo. *l.* 12. Ἀρχιρεὺς) Sic bene emendatum in M. Vulgo ἀρχιερεύς. *l.* 13. Δὲ) τε W. solus. *Pag.* 124. *l.* 1. Κατ') Recte *P. S. H. Fl.* Καθ' male *B.* 1. *l.* 2. Κατάρχονται) Sic *B.* 1. *I. H. P. S.* &c. & M. Κατάρχονται *Fl.* *l.* 6. Ἰροὶ) Omisit *Fl. ead.* Γίγνονται) Et sic *Fl.* cum cett. *l.* 9. Εἴην) ἔην *S.* & *B.* 4. *ead.* Δὲ) Abest ab M. & *Fl.* *l.* 10. Αὐτέων) αὐτέω *Fl.* & M. Αὐτέου *B.* 4. *ead.* Ἀνεκέατο) ἀνακέατο *Fl.* & M. *ead.* Ἐθησάμην) ἐθεσπάμην *Fl.* & W. *l.* 11. Ἔχε) εἶχε *Fl.* Εἶχεν M. *l.* 17. Θυώματα) Bene M. *B.* 1. *Ald. Fr. H. P. V.* 2. *S.* Θοῦματα male *I.* & *Fl.* Id tamen etiam adscriptum marg. *A.* 1. *Pag.* 125. *l.* 1. Κατ') Abest ab M. & *Fl.* *l.* 10. Ταὶ) Sic *I. H. B.* 1. *S.* &c. Τὰ *P.* Αἱ *Fl.* & M. *l.* 11. Εἶπαι) Ita plurimae. Εἰπεῖν *Fl.* & W. *l.* 14. Φέρουσι) Nil mut. edd. & M. Forſ. φορέουσι. *l.* 16. Ἀλεκτρυὼν) Et sic M. cum edd. *l.* 17. *col.* 1. Πότερον ὄρνις) Vide notam Palmerii ad hunc loc. *Cler. Pag.* 126. *l.* 1. Δέξηται) δέξεται *Fl.* *l.* 4. Ἀλεκτρυόνι) Et hoc probat M. cum *Fl.* &c. *l.* 5. Ἐνείκαντες) ἐνείκαντες male *Fl.* nec probante M. *ead.* Σπένδουσι) Bene M. *Fl. Fr. P.* &c. Σπεύδουσι male *I. l.* 6. Ἑορτέων) ὁρτέων W. & *Fl.* & quidem ſpiritu tenui. *l.* 11. Ζωὰ) ζωὰ W. cum punctо ſubſcripto. Nihil mut. *Fl.* *l.* 15. Ἑορτὴν) Sic *Fl. P.* Ὁρτὴν *I.* W. verius. *l.* 17. Φέρουσι) Nihil variant. edd. Sed & M. ac *Fl.* vulgatum ſervant. *Pag.* 127. *l.* 11. Αὐλέωσι) ἀλέωσι marg. *A.* 1. cum *Fl.* *ead.* Ὀργια) Ex emend. Solan. Ὄρκια edd. & M. male. *l.* 14. Ἀποκέαται) Nihil mut. *Fl.* *l.* 16. Τὰ) ἵνας τὸ L. Vulgatum tenet *Fl.* M. &c. *ead.* Ἔτεα) ἔτη M. ἔστι marg. *A.* 1. *ead.* Διὰ) καὶ M. & *Fl.* *l.* 17. Τάμνει) Bene plurimae. Τέμνει *Fl.* & M. *Pag.* 128. *l.* 2. Ἀπορρίψει) ἀπορ-

ρίψῃ W. *l.* 6. Φέρουσι) Nihil mut. *Fl. I. Fr. H. B. P.* &c. & M. *l.* 7. Φέρετρον) Ita *P. Fr. S.* Φέρτρον M. *I. Fl. H. B.* 1, *Ald. ead.* Τῷ ἐκόμισαν) Sic M. cum edd. pleriſque. Τὸ ἐκόσμησαν *I.* & marg. *A.* 1. *l.* 9. Ἑπτὰ) ἐννέα Graev. Nil mut. M. & edd. *l.* 10. Πρὸ) πρὸς *Fl.* & marg. *A.* 1. Vulgato adſtipulatur M. *l.* 14. Αὐτέων) αὐτῶν edd. & M. *Pag.* 129. *l.* 1. Ἐναγέας) ἐνάγεες *Fl.* *l.* 4. Ἱρώτατον) Bene *Fl. I. P. S.* Ἱρότατον W. *l.* 5. Δικαιεῦσι) Ita longe plurimae & M. ſed a recentiore manu. Δικαιέουσι *I.* & *V.* 2. *l.* 6. Δὴ) δὲ male M. & *Fl. l.* 8. Παννυχ.) Omiſſum πέρι poſt παννυχ. in edd. addidit Solan. *l.* 9. Ἐκεῖνοι) ἕκαστοι M. *l.* 16. Αὐτοῦ) An ἑωυτοῦ. *Pag.* 130. *l.* 1. Ἀπὸ) ἐπὶ, ἴσως L. male. *l.* 2. Χρεώμενος) χρεύμενος M. & *Fl.* (& *S.*) *l.* 3. Χαμοκοιτέων) χαμαικοιτέων *Fl.* Sed vulgatum tuetur M. *l.* 5. Αὖτις) Recte *B.* 1. 2. (4.) *Fl.* & M. Αὖθις *I. Ald. V.* 2. *Fr. H. P. S.* male. *l.* 7. Τόδε) Sic edd. & M. Τόνδε L. *l.* 11. Αὖτις) Bene *B.* 1. 2. (4.) & M. Αὖθις male *Fl.* cum reliquis. *ead.* Ζωὸν) ζῳὸν cum puncto ſubſcr. W. Et mox ζῳὰ eod. mod. *l.* 13. Στέλλαντες) στρέλλαντες *Fl.* Vulgatum probat M. *l.* 14. Κατενεικθέντα) Et ſic *Fl.* cum cett. *ead.* Θνήσκουσι) πίπτοντα θνήσκουσι edd. vulgo praeter *Fl.* quae πίπτοντα cum Cod. W. omittit. *l.* 16. Ἐς πήρην) Hoc recte exhibent *B.* 1. *Fr. P. S.* & M. Ἐσπήρην iunctim *Ald. I. H.* Ἐς πείρην *Fl.* male. *Pag.* 131. *l.* 5. Κεῖνοι) Ita *Ald. Fl. P. H. S.* (*B.* 4.) Niſi quod τὰ, κεῖνοι pleraeque. Ἐκεῖνοι minus recte *I. V.* 2. M. *l.* 6. Μιν) μὴν Pell. *l.* 15. Τὸ οὔνομα) Ita Ionice W. Τοὔνομα edd. Τ' ὄνομα *Fl.*

IN DEMOSTHENIS ENCOMIUM.

Pag. 132. *l.* 3. Τὸν ἐντεῦθ.) τῶν adſcript. marg. *B.* 1. *l.* 12. Γάρ τοι) Omittit γάρ τοι Th. Mag. v. ἀωρί. *ead.* Ἔδοξε) ἔδοξα marg. *B.* 1. male. *Pag.* 133. *l.* 7. Τοῦ τῶν Πτολεμαίων) τούτου Πτολεμαίου Graev. Cod. *l.* 12. Δημοσθένην) Nihil variare edd. notat Solan. *Pag.* 134. *l.* 2. Εὐρσίας) Sic *Fl.* & ex ea marg. *A.* 1. Εὐρρσίας *Ald.* 2. Εὐνοίας cett. quod reiecimus. *l.* 5. Γραμματεῖον) γραμμάτιον *Fl. l.* 13. *col.* 2. Τὸ τοῦ) τὸ αὐτὸ τοῦ C. *l.* 14. *col.* 1. Τῷ Ἑρμῇ) Ex C. hoc inſertum. Aberat ab V. *ibid. l.* 15. Παρανόμαζον) παρανομάζουσ edita. Emendavit Solan. *ibid. l.* 19. Καὶ τὸ τὸν δόλιχον νενικηκότος) Quinque haec abſunt in C. *l.* 21. *col.* 2. Ὀκτὼ) C. *κ'*, quod ad verum propius accedit. *Solan. ibid. l.* 22. Ἐνταῦθ'

Ὁμήρῳ) Confusa haec in V. ad vera sua verba retulimus. Carmine autem, ut & alibi factitavit, argumentum libelli exsequitur. *Solan.* Id est, ad sequentia capitis quinti verba καὶ χαίρω retulit, ubi igitur eadem repetit. *Reitz. ibid. l.* 24. Ῥήτορα) ῥήτορας edita, & mox male σημνύνει. Mutavit Solan. *l.* 26. *col.* 1. Τὸν δόλ.) δὲ τὸν δόλιχον V. Absunt hic δὲ τὸν in C. Sed eadem mox post εἰ recte inserunt δὲ τὸ, quod in V. ibi deerat. *Solanus. ibid. l.* 28. Δὲ τὸ) Admisi ex C. cum abesset in V. *Reitz. ead.* Ἐλλείψει) ἐλλείπει edita. Emendavit Solan. *Pag.* 135. *l.* 1. Ἐπίδοξον) Rescriptum ex L. Ἐπιδόξου edd. *l.* 6. Σοι) σὺ L. & *Fl.* Vulg. tenent cett. *l.* 13. Πλείων) πλέον *Fl. l.* 15. Νομίζοις) νομίζεις *Fl. Pag.* 137. *l.* 6. Ἂν) Deest in *Fl. l.* 11. Ἔσεσθαι) Ex Hom. l. d. rescripsi ac divisi, pro ἔσεσθαι, quod eodem versu iungebant edd. *l.* 13. Μυρίαι) Bene *I. Fl. Fr. P. &c.* Κυρίαι male Th. Mag. v. ἐπιδρομή. *l.* 16. Καταμανθάνων) Omisit *Fl. Pag.* 138. *l.* 8. Μύθοις) Bene sic *Fl. I. B. S.* Λύθοις *H.* 1. Λίθοις *P. l.* 9. Δὲ μετὰ) δέ με τὰ *S. l.* 14. Περιφρονοίην) Nil mutare edd. addit Solan. *l.* 15. *col.* 2. Ὅμηρος γὰρ) Ita refinxit Solan. Edita enim, οἷον πεποίηκε. Mox διεξοδικώτερον dedit idem, pro vulgato διεξοδικῷ. *l.* 18. *col.* 1. Ὁμήρου Δημοσθένης) In V. & editis erat Ὅμηρος Δημοσθένους. Sed cum hac in parte potiores Demostheni apud Lucianum hic laudes tribui manifestissimum esset, ego mutavi. Et ita recte est in C. *Solan. Pag.* 139. *l.* 1. Τὴν σὴν Καλλιόπην) τὴν κλεῖν Καλλιόπην *Fl.* & puncto periodum ibi claudit. Σὴν pro σὴν male *S. ead.* Ταύτην δὲ) ταυτί δὲ *Fl.* Ταυτὶ δὲ *S.* Ταυτί γε non modo marg. *A.* 1. adscripsit, sed & recipi iussit, quod non improbem. Τοιαύτην γε non male etiam coniecerat Gesner. Ταυτῲ L. Ταύτην δὴ marg. *B.* 1. Quod edidi, est in *I. Ald. P. H. B.* 1. *l.* 5. Τῷ) τὸ *Fl. l.* 10. Ἰωνικὴν) Ἴων ἢ *Fl. ead.* Σμύρναν) Sic bene *B.* 1. 2. (& 4.) *Fr.* Στυππίαν *Fl. I. Ald. H. P. S. l.* 12. Μελανώπην) Μελανώπου *Fl.* Μεναλώπην marg. *A.* 1. *l.* 18. Ἴος) Alias Χίος legitur; & sic alibi dedimus ex Anthol. Sed Ἴος apud Gell. III, 11 f. edidit Gronov. Sed & ibi Χίος quasdam edd. habere, addit; verum utrumque recte confirmat idem. *Reitz. Pag.* 140. *l.* 2. Μελησιγενῆ) Μελισγενὴς *Fl. l.* 3. Πενίαν) Sic *I.* & marg. *B.* 1. Πενίας cett. *l.* 4. Μὴν) Adsuitum ex L. Μὴ *I.* aliaeque edd. *l.* 5. Περιστενὸν) περὶ στενὸν edd. priores. *Pag.* 141. *l.* 3. Ἐπ' ἴσης ἀξίας) Ex emendatione Gesneri. Ἐπίσης ἀξίως vulgo. *l.* 5. Τὸ δ') τόδ' edd. priores. *l.* 6. Ἐγκώμιον) Punctum erat post

h. v. Id ſuſtulit Solan. & ante *πάντως* collocavit. In quibuſdam etiam comma male ante *ὃν* erat. *B.* 2. vero ſequens *οὐκ* cum *τόδε* coniungit, & comma ante *ὃν* delet. *l.* 10. *Σκῶμμα ἐπὶ τῇ ἀσυμμ.*) *ἐπισκώμματι τῆς ἀσυμμετρίας Fl. l.* 12. *Τοὐπίγραμμα*) *τοὐπίσαγμα* emendat Eraſm. Chil. IV, 2, 69. At in vulgato noſtri conſpirant. *Pag.* 142. *l.* 6. *Μήδ' οὖν*) Sic *Fl. B.* 1. *H. Fr. Μηδ' οὖν P. Μὴ δὲ γοῦν I.* & marg. *A.* 1. *l.* 7. *Ῥαθύμως*) *ῥᾳδίως* marg. *A.* 1. *l.* 13. *Ἡλικίας*) *ἥλικίαν* male *I. ead. Ἀπολισθαίνειν*) *ἀπολισθάνειν Fl. l.* 14. *Κομᾷν*) *κωμᾶν* prima longa edd. vulgo. Recte Schol. *l.* 15. *Ὁ τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς*) *καὶ φιλοσοφίας ὁ τῆς Fl.* inverſe. *Pag.* 143. *l.* 3. *Φιλοσοφοίης*) *φιλοσοφεῖς Fl. ead. Ἐπ'*) Ita edd. Leg. *ἐν* marg. *I.* recte. *l.* 8. *Ἕλξιν*) Bene *P. H.* &c. *Ἕλξειν* male *S. l.* 10. *Μανίᾳ*) *μίαν Fl. Pag.* 144. *l.* 9. *Οὐ σφ.*) *καὶ σφ.* Gr. Sed ſolus. *l.* 15. *Τὸν Δημοσθ. δὲ πρὸς*) *Δημοσθένης δὲ πρὸς ὕδωρ γράφει Fl. Pag.* 145. *l.* 4. *Τοι*) *τι Fl. l.* 6. *Μετείοις*) *μετείης Fl.* male. *Μετίοις* correxit Geſn. *Pag.* 146. *l.* 2. *Ἔργων*) *ἔργον* prave *V.* 2. *l.* 16. *Σοὶ*) Conſtans, at mala lectio. *Σὸν* Ienſ. *ead. Μοι*) Sic *Fl. H. B.* 1. *S.* &c. *Μὴν P.* (& *B.* 4.) *ead. Ἢ κατ'*) *ἢ τὸ κατ'* malit Geſn. *Pag.* 147. *l.* 2. *Ὁρμώσης*) *ὁρμούσης* marg. *A.* 1 *W.* ex *Fl. l.* 7. *Συρακουσίους*) *Συρακουσίας Fl.* Sed nil opus eſt. *l.* 9. *Γὰρ*) Omittit *Fl. l.* 14. *Ἀνδρίας*) *ἀνδρείας Fl. Pag.* 148. *l.* 2. *Πρέσβεις*) Forſ. *πρεσβείας. l.* 8. *Χρυσηλάκατον*) *χρησηλάκ.* male *I. l.* 11. *Ἡρακλῆς*) *Ἡρακλέους Fl. l.* 14. *Οὐτωσὶ δὲ καὶ σύγε*) *οὕτως οἶδεν. καὶ σὺ* Coll. *l.* 16. *col.* 1. *Ἀρχαὶ*) Unum eſt initium, non plura. Sic tamen etiam eſt in C. *Solan.* At ſic ſaltem *ἀρχαὶ* ſcribendum fuiſſet. Forſan *ἄρχεται* dedit Scholiaſt. idque per compendium, *ἄρχαι* pinxerat. *Reitz. Pag.* 149. *l.* 3. *Κατάδου*) *καθοῦ Fl. l.* 4. *Γ' ἄν σοι οὐδ'*) Sic *I.* & *V.* 2. (& *B.* 4.) *Γοῦν σοι ἢ ἢ* cett. *Μὴ Fl. l.* 6. *Αὐτήν γε*) Sic *Fl. Fr. B.* 1. & 2. *Αὐτόν γε H. P. S. Ald. l.* 7. *Δῆλον ὡς ὑπὲρ*) *δῆλον. ὡς οὐδὲν ὁποῖον ὑπὲρ Fl. ead. Ἔχουσαν*) Receptum ex *Fl.* & Graev. *Ἔχοντες* edd. vulgo. *l.* 8. *Οἷον*) Ex *Fl.* recepi. *Οἷαν* cett. *l.* 9. *Ἄλλα*) Ex emend. Geſn. *Ἀλλὰ* edd. vulgo. *l.* 13. *Δαψιλῶς*) Sic pleraeque. *Δαψιλὼς I. Δαψιλὲς Fl. l.* 14. *Ὑποβολὴν*) Ex *Fr.* recepi. *Ὑποβαλὴν H.* 2. *Ὑπερβολὴν P. I.* &c. omnes male. (*Ὑποβολὴν* tamen etiam *B.* 4.) *ead. Λαμπρότης*) *λαμπρώτης* male *H.* 1. 2. *Pag.* 150. *l.* 1. *Γὰρ*) Omittit *Fl. l.* 4. *Πρὸς*) *ὑπὸ* marg. *A.* 1. *l.* 12. *Τῶν λόγων*) *τῷ ὕδρῳ Fl. Pag.* 151. *l.* 10. *Παράξειεν*) *παράξιεν I.* prave. *l.* 11. *Καταναλῶται*) *καταναλῶται Fl. l.* 12. *Παλαιαῖς*) *πολλαῖς Fl. ead.*

Ταύτης τῆς ἀπορίας) ταύτῃ ταῖς ἀπορίαις *Fl. l.* 14. Τοῦτο δ' οὖν) τοῦ δ' οὖν *S. Pag.* 152. *l.* 3. Ἢ) Bene *Ald. Fr. B.* 1. 2. *P. S. H.* Ἡ adſpirate *l. V.* 2. *Fl. l.* 8. Παραβάντα) παραβάντας *Fl. l.* 12. Παύσωνος) Recepi ex *Fl.* & Graev. & hic, & deinde bis. Nam Πάσσωνος & mox Πάσσωνι ac Πάσσωνα male reliquae omnes. *l.* 15. Καλινδούμενον) ἀλινδούμενον male *Fl. Pag.* 153. *l.* 5. Κείμενον) Omiſit *Fl. l.* 13. Ὃ) ἃ marg. *A.* 1. *l.* 14. Καταναλώκει) καταναλώκει *Fl. Pag.* 154. *l.* 5. Ἄντι) Bene *V.* 2. *P.* Aliae quaedam ἄντι male. *ead.* Κυήματος) Recte plurimae. Κυήματος *H.* 1. & 2. *ead.* Ἀφροντις) ἄφρων τις male *P.* ſola. *l.* 10. Γραμματεῖον) γραμματίον *Fl. Pag.* 155. *l.* 11. Γραμματείου) γραμματίου *Fl. l.* 16. Περιτρέψας) παρατρέψας emendat Geſn. *Pag.* 156. *l.* 1. Τε) Omittit *Fl. l.* 5. Ποίησιν καινὴν) Utrumque deeſt in *Fl. l.* 6. Ἑτέροις) ἑταίροις *Fl.* prave. *l.* 9. Τόδε δρᾶμα) τὸ βιβλίον) Ita Geſn. dedit, pro vulgat. τὸ δὲ δρᾶμα τοῦ βιβλίου. *Pag.* 157. *l.* 3. Ἀντίπατρε) Ἀρχία L. male. *l.* 12. Ἀδύνατον) Omittit M. *l.* 14. Κατειλήφαμεν) κατηλείφαμεν perverſe *l. Pag.* 158. *l.* 3. Ἐφ') ὑφ' edd. priores. *l.* 6. Τε) γε *S.* & *B.* 4. *Pag.* 159. *l.* 9. Δημοκόλακα) Recte *P. I.* aliaeque. Δημόλακα male *H. S.* & *Ald.* Sed correctum in marg. *Pag.* 160. *l.* 15. Παιδιὰ) Nihil var. edd. Παιδία Marcil. recte. *Pag.* 161. *l.* 3. Συνακτικῷ) συνεκτικῷ *Fl. l.* 8. Αὐτῷ) Ita omnes. *l.* 11. Ἐπ') ἐφ' *Fl.* male. *l.* 15. Τοῦ Φιλίππου) αὐτοῦ *Fl.* cum lacuna. *Pag.* 162. *l.* 4. Ἀπὸ) ἐπὶ *Fl. l.* 6. Ἠβουλόμην) ἐβουλόμην *Fl.* quod verum credo, quia alterum magis Atticum. *l.* 13. Τούτῳ) τούτοις male *Fl. l.* 14. Προείμην) προήμην *Fl. Pag.* 164. *l.* 6. Καθάπαξ) καθάπερ marg. *A.* 1. *l.* 9. Πύλας) Ita *Fl.* ut Palm. voluit. Πύλον cett. & Graev. *l.* 13. Φροντίσας) φροντίζων *Fl. Pag.* 165. *l.* 2. Τούτους) τούτοις *Fl. l.* 10. Τοῦτο τοῖς) Ex emend. Solan. & Ienſii. Τούτοις edd. antea male. *Pag.* 166. *l.* 6. Ὁ δὲ) ὧδε legit I. I. Wetſt. Pro ὁ δὲ lacuna, & pro ἐπιμήκεις eſt ἐπιεικῶς in *Fl. Pag.* 167. *l.* 4. Ἀθηναίους) πρὸς Ἀθην. *Fl. l.* 15. Ῥᾷστα ἦν) ἦν ῥᾷστα ἂν *Fl. Pag.* 168. *l.* 3. Εἰ) Deeſt in *Fl. ead.* Τοιοῦτον ἄνδρα) τοιοῦτον οὖν ἄνδρα *Fl. ead.* Τί) ἔτι *Fl. l.* 9. Λέγων) Sic dedi ex *l. V.* 2. & *Fl.* Ἄγων cett. Λέγων etiam marg. *A.* 1 *W. l.* 10. Αὐτῷ τῶν) τῶν αὐτῷ *Fl. Pag.* 169. *l.* 2. Κατηναλ.) καταναλ. *Fl. l.* 8. Γυμνάσιον) Sic plurimae. Γυμνάσειον *I. V.* 2. *Fl. ead.* Τὰ τοιαῦτα) Deſunt in *Fl. l.* 10. Ἔχει) ἔχοι *Fl. Pag.* 170. *l.* 7. Διεφέρομεν — ὁρώντων) Nil varietatis inveniri addit Solan. *l.* 14. Καθυπισχνούμενος) καθυπισχνουμένοις *Fl. Pag.* 172. *l.* 2. Λαμβάνουσιν) λαμβανού-

σιν *B.* 1. Correxit *B.* 2. *l.* 14. Εἰς ἣν) ἧς omiſſo εἰς *Fl.* *l.* 15. Ἐχορήγουν) Bene *S.* & *Amſt.* Ἐχαρήγουν male *H.* 1. 2. *P. B. I. Ald. Fl.* *Pag.* 173. *l.* 3. Παρὲ) Reſcripſi ex *Fl. l.* & *V.* 2. Περὶ male cett. *l.* 4. Αἰχμαλώτους) αἰχμαλώτων *Fl.* *l.* 15. Τῆς ψυχῆς) Nihil mut. edd. Τύχης L. *Pag.* 174. *l.* 1. Θάνατος) Emendatio Geſneri neceſſaria. Θάνατον edd. priores. *l.* 8. Εὐσχήμως) Audactér recepi ex Eurip. Εὐσχημόνως edd. priores male. *Pag.* 175. *l.* 7. Ἐλέγξειαν) Bene *l. H.* &c. Ἐλεγξαν male *P.* *l.* 8. Μακεδόνες) Μακεδόνεις *Ald.* Sed vulgatum eius margini adſcriptum. *l.* 12. Εὐκτήμονος) Bene *Fl. I. Fr. P.* &c. Εὐτήμονος male *I.* *Pag.* 176. *l.* 4. Δὴ) Omittit *Fl.* *l.* 6. Αὐτῷ) αὐτὸν L. *l.* 10. Ἄξεις) ἄξῃ *Fl.* *l.* 16. Λῦμα) φόνημα marg. *A.* 1. *Pag.* 177. *l.* 2. Ἢ) εἰ *H.* 1. & 2. *l.* 3. Ψυχῶν) ψυχαῖς *Fl.* *l.* 5. Εἰς) Omiſit *H.* 2.

IN DEORUM CONCILIUM.

Pag. 178. *l.* 2. ΖΕΤΣ &c.) Nomina perſonar. ex *B.* 1. addo, quae Ζηνὸς, Ἑρμοῦ καὶ Μώμου inſcripſit. Cett. omiſerunt. ΖΕΤΣ *Fl. H. Ald. Fr.* *l.* 3. Τονθορίζετε) τονθορύζετε Schol. *Pag.* 179. *l.* 1. Ὁ) Abeſt artic. in *l.* adeſt in *Fl. P. H.* &c. *l.* 9. Εἰργάσασθαι) ἐργάσ. *S.* *l.* 15. Ἐπαχθὴς) ἀπαλδὴς *B.* 4. *Pag.* 181. *l.* 10. Φρατρίαν) φατρίαν male *I.* *ead.* Εἰσεποίησεν) ἐποίησεν *Fl.* *l.* 12. Σειληνὸν) Σιληνὸν edd. quas vidi omnes. *Pag.* 182. *l.* 22. *col.* 1. Πίοντες) πίοντας V. Sed in impreſſis mutatum eſt. *Solan.* Deeſt tamen aliquid. *Reitz. l.* 25. *col.* 2. Οἷς) ὧι erat in impreſſ. Οὓς Exc. *G.* & V. Lege οἵς, ut in C. eſt. *Solanus.* *ibid. l.* 27. Χρησμὸν) χρησμοῦ C. *Pag.* 183. *l.* 5. Τμῖν) Bene pleraeque. Ἡμῖν male *I.* *Pag.* 184. *l.* 15. *col.* 1. Ἐλίκη) Ἑλίαν V. *ibid. l.* 16. Ῥύται) Ῥύται C. *l.* 19. *col.* 2. Παθοῦσα) Eadem ferme habet Scholium Coll. ex quo nonnulla emaculavimus. *Solan.* *Pag.* 185. *l.* 13. Θήλειαι) Abeſt a *Fl.* *l.* 15. Ἰασίωνα) Ita emendarunt Guyet. Palm. Solan. Geſn. Ἰάσωνα edd. ſeptem. Ἰάσονα *Fl.* Ἰξίονα L. *Pag.* 186. *l.* 11. Ἐπεισεκυκλήθησαν) Reſtitui ex *Fl.* Ἐπεισεκεκλ. cett. male. (Ἐπεισεκλήθησαν *S.*) *l.* 15. Μακρὰ) Sic omnes recte, praeter *Fl.* quae μακράν. *Pag.* 188. *l.* 8. Μητραλοίου) Sic *I. Fr. P.* &c. Μητρολοῦ Th. Mag. v. Πατρ. male. Μητρολοίου *Fl.* *l.* 14. *col.* 1. Μητρολοῦ) Sic editum inveni, nec quidquam varietatis notatum reperio, cum tamen in Luciano recte μητραλοίου. *Reitz. ead.* Ἀλκμαίωνος) Sic in V. recte legitur.

In impreſſo prave editum eſt Ἀλκμαίων. In C. vero ſcriptum: Ὁ Ἀμφίλοχος filius fuit Alcmaeonis Amphiarai. *Solan. l. 17. col. 1.* Ἀπεκτονὼς) Ita dedit idem, pro vulgato ἀπεκτεῖνας. *ead. col. 2.* Ουτος) οὗτου edita. Mutavit idem, neſcio unde; nec ſatis arridet illud οὗτος δολερὸς — οὗτος. *Reitz. l. 20. col. 2.* Τοῦ τῆς μητρὸς) τῆς τοῦ μητρὸς edita ridicule. *ibid. l. 21.* Φασι) Omiſſum erat in editis. *ibid. l. 22.* Καὶ ἐξ ἑνὸς) Hic aliquid deeſt, quod ſuppleri poterit ex Pauſaniae Arcadicis, ubi hanc Alcmaeonis habet hiſtoriam p. 492 ed. Sylburgii. Ceteroqui Κατοινιάδος γῆς non meminit. *Cler.* Sed ſic etiam C. *Solan. l. 23. col. 1.* Ηιε) *Quam* C. Ergo legit ἤ, recte. *Solanus. Pag. 189. l. 3.* Καταντικρὺ) Deeſt in *El. l. 6.* Ἡμῶν) ὑμῶν male *Fl. Pag. 191. l. 2.* ΑΓΑΘΗΙ ΤΥΧΗΙ) Ita *I. B. 1. Fl. S.* Ἀγαθὴ τύχη, nominandi caſu *H. P. Fr. Ald. l. 5.* Τῆς) Sine artic. *Fl. Pag. 192. l. 1.* Ἑαυτοὺς) αὐτοὺς *Fl. l. 15.* Θήκατ τὰς) Omiſit *H. 2.* ſola. *Pag. 193. l. 6.* Καινὰ) Et ſic *Fl.* cum cett. *l. 10.* Στήλην) Σύλην male *B.* ait Solan. Sed errat, ſi *B. 1.* vel *2.* vult. Nam utraque recte στήλη, cum aliis. (Σύλην *B. 4.*) *l. 13.* Τοῦτο) ΖΕΤΣ. τοῦτο edd. Tranſpoſuit perſonam Solan. *Pag. 194. l. 7.* Εἰ οἱ) εἰ omittit *Fl.*

IN CYNICUM.

Pag. 195. l. 1. ΚΥΝΙΚΟΣ) Titulus hic aderat in *B. 1. 2. P.* & *Fl.* Omiſſ. in cett. *l. 2.* ΚΥΝ. ΚΑΙ ΑΥΚ.) Haec iam aderant perſon. nomina ſupra ſcripta in *P. H. I.* aeque ac in *B.* &c. aberant a *Fl.* quae tantum ΚΥΝΙΚΟΣ. Λυκῖνος. ΚΥΝΙΚΟΣ. Κυνικοῦ καὶ Λυκίνου *B. 1.* & *2. l. 4.* Γυμνοδερκῆ) Nil mut. edd. *l. 5.* Ἀνυποδητεῖς) Sic *Fl. Ald. Fr. B. 1. P.* &c. Ἀνυποδετεῖς *I. ead.* Καὶ δηριάδη) Omiſit *Fl. l. 8.* Εὐναζόμενος) εὐνηθησόμενος *Fl. l. 9.* Ἄσην) ἄστην *I.* ſola, & marg. *A. 1 W. ead.* Πάμπολλον) παμπόλλην Pell. *l. 10.* Τοῦτο λεπτὸν) τὸ τριβώνιον λευκὸν *Fl. l. 11.* ΚΥΝ.) Κυνι. *Fl.* mox Κυνικὸς plene, dein bis, ter Κ. & Λ. tantum. Poſtea vero toto Dial. perſonas omittit, ſpatio tantum relicto. *l. 12.* Καὶ) Omiſit *Fl. Pag. 196. l. 1.* Παρέχειν) Forſ. παρέχοι, adſcripſ. Geſn. *l. 16.* ΑΥΚ.) Deſunt & hic & in ſeqq. perſonarum nomina in *Fl.* Niſi quod ſpatiis, ut ſaepe alibi, diſtinguuntur. *Pag. 197. l. 8.* Ἐκπληροῖ) ἐκτελεῖ *Fl. l. 13.* Ἆρα) ἆρα *Fl. ead.* Καὶ αὐτὴ) Sic *I.* Αὐτὴ ſine καὶ *H. P. B. 1. Fr. Ald. S.* Αὐτῆς *Fl.* ſimiliter ſpreto καὶ. *Pag. 198. l. 2.* Τὸν πκεπ.) τὸ σκεπόμενον

marg. *A.* 1 *W.* *l.* 4. Πάτερ᾽) Ita *Fl. Fr. I. P.* &c. *l.* 6. Μάθοις) Nihil diſtinctionis poſt μάθοις erat in pleriſque. In *P.* comma tantum. *l.* 11. Οὐδὲν χεῖρον) οὐδ᾽ εἰ χεῖρον edd. Οὐδὲν L. & *Fl. ead.* Ἢ) ἢν L. *l.* 15. Ἔχειν) Deeſt in *Fl. Pag.* 199. *l.* 2. Τῶν λοιπῶν) τὰ λοιπὰ *Fl. l.* 13. KYN.) Addidi ex *I. B.* 1. *H.* &c. Aberat in *P. ead.* Εἰ κακῶς) εἴη εἰ κ. Ienſ. Nil mut. edd. *Pag.* 200. *l.* 2. ΛΥΚ.) Perſonam KTN. hic male *H.* 1. 2. (& *B.* 4.) *l.* 5. Μόνον) μόνην *Fl.* Sed perinde eſt. *l.* 10. Παραρχεῖ) ἀρκεῖ *Fl. Pag.* 202. *l.* 5. Δὲ) δαὶ *Fl. l.* 6. Οὐδὲ τοῦτο) Pro his duobus οὐ tantum *Fl. l.* 9. Ἔχων) Forſan ἔχον, Geſn. *Pag.* 203. *l.* 14. Κατὰ) κατὰ male *H.* 2. cum tamen *H.* 1. recte. *Pag.* 205. *l.* 5. Λυμαίνονται δ᾽) ἢ λυμαίνονται *Fl. l.* 15. Χρῆσθε) χρῆσθαι male *Fl. Pag.* 206. *l.* 4. Μὴ) Sequimur *Fl.* quae καὶ ignoravit: nam καὶ μὴ poſteriores. Οὐκ ἐπὶ) adſcripſerat Geſnerus. Bene; ſed iam non opus. *Pag.* 207. *l.* 2. Θηρίου) εἰ θηρίου *Fl. l.* 4. Θηρίων) θηρίον male *H.* 2. *l.* 12. Τῶν πάντων) τῶν edd. priores. *Pag.* 208. *l.* 6. Τοιοῦτον) *Fl.* praeeunte dedi. Τοιοῦτος cett. *l.* 7. Καὶ κρατεῖν) Et ſic *Fl.* cum reliquis. *l.* 11. Ἀνυπόδητος) Ita iam omnes. Alias & ἀνυπόδετος. Ut Philopatr. c. 21 &c. *l.* 13. Μόνον) μόνῳ *Fl. l.* 14. Αὐτῶν) Bene edd. vett. Αὐτὸν male *P. Pag.* 209. *l.* 2. Ἵππων) Ἵππου *P.* ſola. *l.* 11. Χείρωνος) τοὺς Χείρωνος *Fl. Pag.* 210. *l.* 16. Μᾶλλον) Nihil variant edd. *Pag.* 211. *l.* 1. Καὶ) Non agnoſcit *B.* 4. *ead.* Ἀπεύξαιντ᾽) Lacuna hic in *Fl. Pag.* 212. *l.* 5. Ἐφίεσθε) ἀφίεσθε *I.* male. Prius cett. *l.* 8. Ὑμῖν δὲ) ἡμῖν *H.* 1. & 2. male. *l.* 9. Ἐπανορθοῦν) Bene *Fl. P. S. Amſt.* (*B.* 4.) Ἀπανορθοῦν *I. V.* 2. *Fr. H. B.* male. *l.* 10. Ἐπιτιμῶμεν) ἐπιθυμῶμεν L. vel Exc. Ἀλλήλοις & ἐπιτιμ. abeſt a *Fl. ead.* Βουλευομένοις) βουλευόμενοι, ἴσως L. Ἀξιοῦτε κακῶς βουλευομένων πολλάκις περὶ ὧν πράττομεν *Fl.* In vulgato conſpirant cett. *Pag.* 213. *l.* 4. Ὁ δὲ) ὦ δὲ male *I.* & *V.* 2. *l.* 10. Φαίνεται) δύναται G. *l.* 12. Ἄλλων) ἄλλας *Fl. l.* 15. Πεσεῖσθαι) πείσεσθε *Fl.* Πείσεσθαι marg. *A.* 1. *Pag.* 214. *l.* 9. Οὖ) Omiſit *V.* 2. *Pag.* 215. *l.* 1. Ἐπισχόπει) ἐπεισκόπει male *H.* 2. *ead.* Αὐτοὶ) Nihil mutare *Fl.* addit Solan.

IN PSEUDOSOPHISTAM.

Pag. 216. *l.* 1. ΨΕΥΔΟΣΟΦΙΣΤΗΣ) Sic *Fl. I. Ald. B.* 1. *H. P.* &c. Ψευδαστρολογιστὴς Th. Mag. male in v. τεθηπέναι.

Sed recte ψευδοσοφιστῆ idem v. ϡ. *l.* 3. ΛΥΚ. ΚΑΙ ΣΟΛ.) Ita *B.* 1. *P.* Reliquae omittunt in fronte. In ipso vero Dial. modo ΣΟΛ. modo ΣΟ. & ΛΥΚ. addunt. At *Fl.* modo ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΗΣ integre, modo Σ. & Λ. tantum. *l.* 12. *col.* 1. Βουλόμενος) Lacuna hic est in V. Deest nempe ἐλέγχειν, aut simile quid. *Solan. ibid. l.* 13. Εἰσήγαγε) Hoc fuit initium Mſ. in 4, in quo videtur linea aut aliquid amplius deesse. *Cler. Pag.* 217. *l.* 11. Ἔχων) Nihil variare edd. addit Solan. *l.* 13. Ἐπιστάμενον) Bene *Fl. B.* 2. *P.* Ἐπιστάμενος male *I. H. B.* 1. *Ald. Fr. S. Pag.* 218. *l.* 16. *col.* 1. Ἀπαρεμφ.) Videdetur ἀπαρεμφάτῳ hic abundare. Vide not. Graev. *Cler. Pag.* 219. *l.* 1. Ἐγὼ δὲ) ἐγὼ δέ σε *B.* 2. & *Amſt.* Non habent σε ceterae. *l.* 4. Τετραπλῆ) Ita *I. H. P. B.* 1. &c. Τριπλῆ *Fl. l.* 13. Συνήσω) συνήσων *Fl. Pag.* 220. *l.* 3. Κακὸν) Sic *Fl.* & *P.* (& *B.* 4.) Κακῶν reliqq. *l.* 8. Παρῆξεν) Adoptavi ex *I. V.* 2. & G. Παρῆξαι cett. *l.* 16. *col.* 2. Νῦ) νῦν prave editum ante, & erat νῦν hic male in V. Sed mox ν tantum habet, etſi in impr. νῦν utrobique editum ſit. *Solan. Pag.* 221. *l.* 1. Σολοικίζοντας) σολοικίζοντος *Fl.* omiſſo καταγνῶσαι. *l.* 6. Ἢ) πιοῦσας *Fl.* omiſſo ἤ. *l.* 7. Παιδία) παιδεία *Fl.* male. *Pag.* 222. *l.* 8. Σου) σοι *Fl. l.* 12. Ἐκλελοχότας) Ex G. & marg. *A.* 1. recepi. Λέοντας edd. *Pag.* 223. *l.* 1. Ἐξειλοχότας) Sic G. Λέοντας edd. *ead.* Πάρεστιν) παίρεστιν *Fl. l.* 2. Δύο) β *Fl. ead.* Λήψεται) Bene ſic *Fl. Fr. P.* &c. Λήψεσθαι male *I.* cum *V.* 2. *l.* 19. *col.* 1. Λέγεσθαι) λέγεται edita, correxerat Solan. ex Cod. credo, quia eodem verſu vulgatum φασὶ ex Cod. V. in φαὴν ſe mutaſſe notarat. Sed quia λέγεσθαι vel ſine Codice legendum apparet, facile obſecundavi. *Reitz. Pag.* 224. *l.* 13. *col.* 2. Εὐθεία) εὐθεία καὶ αἰτιατικῇ editum ante; ac deinceps quoque dativus ubique expreſſus. Sed adſcripſit Solanus: nominativum in his omnibus pro dativo, qui in V. & impr. erat, repoſui. Huic igitur parui. *Reitz. ibid. l.* 14. Τὸ δὲ δοκεῖ δοτικὴν) In V. & impr. τὸ δὲ δοτικῇ ἀπαιτεῖ, abſurde. Quod vero iam edirum, ex G. & ingenio ſe refinxiſſe teſtatur Solanus. *ibid. l.* 15. Οὖν) Ita ex V. reſtituit idem, in editis erat τοῦ ſine ſenſu. *ibid. l.* 21. Φαμὲν) φασὶ editum ante. In V. per compendium exaratum hoc verbum editoribus prioribus impoſuit. *Reitz. ibid. l.* 23. Κοσμίως) κοσμικοῦ Exc. G. *l.* 29. *col.* 1. Οὖν) Excidit hic aliqua vox, aut συν - οὖν legendum. *Solan. Pag.* 225. *l.* 1. Εἶπε) οὖν *Fl. l.* 9. Καταρώμενον) καθαιρόμενον male *I.* & *V.* 2. *l.* 12. Ἀφιστάνειν) Lacuna eſt in *Fl.* ante

Ἐφιστάνειν, & ἄμφω omiſſum. *l.* 19. *col.* 1. Τοῦ ῥήματος) τῶν edita male. *ead. col.* 2. Ἀκριβοῦν τάττεται) Sic dedit Solan. pro vulgato ἀκριβῶς τάττεσθαι, non tamen addens unde. Quare, cui vulgatum rectius viderur, poterit id revocare. *Reitz.* *Pag.* 226. *l.* 1. Χαρίζοι) χαρίζῃ *Fl.* & *S.* At prius in reliquis. Χαρίζει emendat Geſn. recte. *l.* 3. Εἰς τότε) εἴς ποτε *B.* 4. *l.* 9. Ἔστιν) ἔστην *I.* *l.* 12. Πέτεσθαι) G. duce cum Geſn. dedi. Πέτασθαι edd. *Pag.* 227. *l.* 19. *col.* 2. Ἀνεώγετο) Lege omnino ἀνέῳγε. *Solan.* *Pag.* 229. *l.* 4. Καθ' εἷς) καθεὶς omnes, excepta *Fl.* quae καθ' εἷς cum L. hic & ſtatim iterum, recte. *l.* 10. Μνηστευόμενον αὐτῷ) Haec male neglexit *Fl.* *l.* 17. *col.* 2. Ἀνδρῶν) Exc. *G.* ἀνδρός. *Pag.* 230. *l.* 10. Πείσεται) Ex *Fl.* reſcripſit Solan. Πείσηται *I. B.* 1. *H. P. S.* &c. *Pag.* 231. *l.* 7. Μάθῃς) Sic omnes. *l.* 17. *col.* 1. Ἀνεπίδεκτον) In impr. eſt καὶ τῆς ἀνεπιδεκτοῦ. Sed in V. tantum exſtat ἀνεπίδεκτον, unde palam eſt, legendum eſſe, uti edidi. *Solan.* *Pag.* 232. *l.* 5. ΣΟΛ.) Perſonam hanc, & mox ΛΥΚ. inſeruit Geſn. *l.* 10. Γὰρ) γε *Fl.* *Pag.* 233. *l.* 3. ΣΟΛ.) Omiſit *I.* Adeſt in *P. Fr. Fl.* &c. *l.* 4. Ὑπαλλάττειν) Sic Graev. Ἐναλλάττειν edd. *l.* 5. Δόξει) Forſ. δοκεῖ, Geſn. *l.* 6. Εἰ) Forſan εἴη. (Εἴη *S.* & *B.* 4. unde recepimus.) *l.* 10. Λέγειν) Sic *H. P. I. B.* 1. *Fl.* Λέγων *S.* *l.* 15. Ὃν) ᾧ male *Fl.* *Pag.* 234. *l.* 4. Καθέζεσθαι) καθίζεσθαι *Fl.* *ead.* Καθίζειν) *Amſt.* bene (& *B.* 4.) Καθίσειν edd. cett. *l.* 5. Κάθιθι) Sic Geſn. ex *Amſt.* Κάθιζον cett. Κάθησον *I.* Καθίζον *B.* 1. *l.* 8. Κάθισον) Sic iam omnes. *Pag.* 235. *l.* 1. Ἕτερον) καὶ ἕτερον *Fl.* *ead.* Λέγω) Ex *Fl.* recepi. Λέγειν cett. *l.* 3. Ἱκανῶς) Reſcripſi ex *Fl. I. V.* 2. Ἱκανὸς cett. *l.* 4. Γάρ σε δεῖ προδιδάσκειν) με προδιδάσκων *Fl.* omiſſo γὰρ ac δεῖ. *Pag.* 236. *l.* 2. Μοι) μὴ legit Geſn. (At ſic iam habebant *S.* & *B.* 4.)

IN PHILOPATRIN.

Pag. 237. *l.* 2. ΤΡΙΕΦ.) Sic *P.* Τριεφῶντος &c. *B.* 1. ac 2. In cett. omiſſa. *l.* 4. Συννένευκας) συνένευκας edd. priores. *l.* 5. Βυσσοδομεύεις) βυσσοδομεύων C. Nil mut. *Fl.* *l.* 14. *col.* 2. Ἐκ) Aberat praepoſitio ab editis. Addidit Solan. *Pag.* 238. *l.* 6. Ἀποξύξω) Bene omnes, demta *I.* quae ἀποξήξω. *Pag.* 239. *l.* 13. Κατονομάσῃς) κατανομάσῃς *I. Fr. H.* Ceterae recte, quod edidimus. *Pag.* 241. *l.* 7. Δὴ) Sic noſtrae. Te Geſn. ed. *l.* 12. Ἀπεργάσεται) Hoc praetuli ex *I. Ald. B.* 1.

Fr. S. Ἀπεργάζεται *P. H. l.* 13. Κατάπληξις) κατάβελξις dederat Solan. bene. Sed fine libris hic nihil audeo. *Pag.* 242. *l.* 13. Ἐπωμίσατο) Ex emendatione Kuſteri. Ἐπωμόσατο edd. priores. *Pag.* 243. *l.* 9. Ἰητρὸς) Sic edd. Lege ἰατρὸς. *l.* 15. Ὅσον) Nihil variant edd. Ὅσσον Homer. *Pag.* 244. *l.* 6. Μοιχίαν) Hoc praeferunt edd. vett. Μοιχείαν *S.* & *Amſt. l.* 7. Ἔκλαυσε) Bene correxit Solanus. Ἔκλυσε edd. priores. *Pag.* 245. *l.* 5. Τὴν Γιγαντολέτιν) Sic omnes. *l.* 8. Γε βούλει) καὶ βούλη ed. Geſner. *Pag.* 246. *l.* 2. Μυρία) μυρία male *l.* & *V.* 2. non cett. *l.* 7. Παρὰ) Bene *I. S.* &c. Περὶ *P. H.* (& *B.* 4.) *l.* 15. ΤΡΙΕΦ.) Bene L. *Fr. B.* 1. 2. *H. P.* ΚΡΙΤ. male *Fl. I. Ald. V.* 2. *S. Amſt. Pag.* 247. *l.* 7. Δέ τέ μιν) Omiſſ. τε in edd. prioribus. *l.* 14. Λόχμια) Ex emendatione Solani & Guyet. Δόχμια edd. priores. *Pag.* 248. *l.* 11. Ἐπομόσωμαι) Sic edd. *Amſt.* ἐπωμόσωμαι. Geſner. ἐπομόσομαι, quem ſequor. *l.* 12. Ἄμβροτον) ἄμβροντον prave *I. Pag.* 250. *l.* 2. Ἔρχομαι) εὔχομαι *V.* 2. Leg. ἔχομαι. *Pag.* 251. *l.* 10. Παρὰ) Sic *S.* Περὶ cett. *l.* 14. Ἐπὶ) περὶ *S. l.* 15. Ἡρακλείη) Ἡρακλῆος Homer. *Pag.* 252. *l.* 1. Μοῖρ' ἐδάμασσε) Μοῖρα δαμ. Hom. *l.* 7. Γιγνομένῳ) γινομένῳ Schol. male. *l.* 16. Δὲ) Ex Hom. inſerui. Aberat ab edd. *Pag.* 253. *l.* 14. Αἰὼν) Aberat in *S*: & *Amſt.* aderat in *P. B.* 1. *I.* &c. *Pag.* 254. *l.* 7. Οὐχὶ τῷ) Nil variant edd. Οὐ μοιχῷ vult Palm. *l.* 12. Θανατοῦσι) Θανάτῳ ζήσῃ diſcretim *B.* 4. *Pag.* 255. *l.* 6. Τύχοι) τόχῃ) *Fl. l.* 9. Φλαῦρον) φλαῦρου *Fl.* male. *Pag.* 256. *l.* 9. Ἐμοῦ) ἐκείνους, ἴσως L. *l.* 10. Ἑτερεῖον) Et ſic *Fl.* cum cett. *l.* 16. Ἀπολέγομαι) Non agnoſcunt C. *Pag.* 257. *l.* 11. Ἐσκοπίαζον) Nihil hic variare edd. adpinxit Solan. hic & plus decies deinde, quod ubique repetere ſupervacuum erit. *Pag.* 258. *l.* 14. Ἀνυπόδητος) Hic nil variare edd. notatu dignum, quod ante ἀνυπόδητος plurimum ſcribant. Confer Aſin. cap. 16, & Cyn. c. 13. *l.* 17. Τὰ) καὶ male in editis. Emendavit Solan. *Pag.* 259. *l.* 8. λευκάδα πέτρην) Λευκάδα πέτρ. litera maiuſcula, *B.* 4. vertens etiam, *Leucadem petram.* Male. *Pag.* 260. *l.* 1. Μεσορὶ) Ex emend. Solani. Edd. & Schol. Μεσωρὶ. *l.* 5. Λώπους) λοπὸς Schol. Vulgatum tenent *Fl. I. Fr. B. P. H.* ead. Ἐσπάρασε) Sic *Fl. I. P.* &c. Ἐσπάραξε *B.* 1. 2. (& 4.) *l.* 15. Ἐσκωπίαζον) Lege ἐσκοπίαζον ut c. 19. Etſi hic ω eſt in edd. (Ἐσκοπίαζον & h. l. *B.* 4.) *l.* 16. *col.* 2. Νόμοι) γάμοι lectum antea. Mutavit Solan. *Pag.* 261. *l.* 2. Τίθησαν) ἐγίθησαν *B.* 4. *l.* 6. Ἐπὶ θέατρα) ἐπὶ τὰ θέατρα ed. Geſn. Abeſt artic. ab aliis. *l.* 14. Χαιρήσουσαι) χα-

ῥήσονται *B.* 1. 2. (& 4.) *Pag.* 262. *l.* 8. Πολὺν) Bene *Fl. Fr. H. P.* &c. Πολὴν prave *I. l.* 10. Λιμὸν) λιμὸν. αὖχμὸν *Fl.* puncto poſt λιμὸν collocato. *Pag.* 263. *l.* 5. Καταπρύχετε) Sic pleraeque. Καταπρίχετε *I. l.* 6. Ἥκηκόητε) Sic noſtrae. Ἥκηκόειτε Geſner. melius. An ἠκηκόατε; *Pag.* 264. *l.* 13. Ὀνούμενοι) An ὀνάμενοι; Pell. *Pag.* 267. *l.* 2. Ἐκλειλφει) Reſtitui ex Pell. & *B.* 1. 2. Ἐκλήλφει male *Fl. I. Ald. Fr. H. S.* Ἐκλέλφει *Amſt. l.* 7. Εἴτ') Sic vett. Εἰθ' *S.* & *Amſt.* Εἴ τ' *Fl.* diſcretim. *l.* 14. Οὗτος &c.) Haec verba exhibet *Fl.* At *I. Ald. H. S. B. Fr.* Οὗτος ὁ λόγος νοθεύεται τῶν Λουκιανοῦ.

IN CHARIDEMUM.

Pag. 268. *l.* 1. ΧΑΡ. Η ΠΕΡΙ ΚΑΛ.) Sic & Coll. cum *Fl. B. Ald. Fr. P. S. l.* 3. ΕΡΜΙΠ. ΚΑΙ ΧΑΡ.) Ita *B.* 1. 2. Omittunt cett. *Pag.* 274. *l.* 5. Διόσκουροι) Ita hic & mox conſtanter. *l.* 7. Αὐτὴν) αὐτὴ *Fl. I.* 15. Θήρας) Ita plurimae bene. Θύρας *I. V.* 2. *Pag.* 275. *l.* 6. Λήδᾳ) Sic *Fl.* aliaeque recte. Λύδᾳ *I. l.* 7. Ἀμφιτρύωνι) Ἀμφιτρίωνι male *I.* & *Fl. Pag.* 276. *l.* 15. Δὴ) Δεῖ *Fl.* melius. *Pag.* 277. *l.* 4. Ἑκάστη) ἑκάστη θεῶν ἑκάστη *Fl. l.* 5. Ἑτέρᾳ ἀμφισβ.) Conſentit *Fl. Pag.* 280. *l.* 1. Φίλωνα) Φίλων' edd. priores. Φίλον L. *Pag.* 282. *l.* 7. Ἠγάσθη) Conſtantem eſſe lect. ait marg. *I. Pag.* 285. *l.* 5. Αὐτῶν) Ita *P.* aliaeque. Αὐτῶν *Fl. l.* 6. Οὐκ ἀπέτρ. μᾶλλον) Ita edd. omnes. *l.* 10. Αὐτῶν) Cum ſpir. tenui *I. Fl. P.* Αὐτῶν *H. S.* aliaeque. *ead.* Αὐτοὺς) Adſpirate *Fl. H. P. S.* Αὐτοὺς *I. Pag.* 286. *l.* 9. Διωκιαμένους) Sic & *Fl.* cum *I. Fr. P.* &c. *l.* 13. Τεγεννηκόθ') Recte ſic *P.* ut Ienſ. voluit. Τεγεννηκόθ' male *I. H. S. Fl. Fr. B. Pag.* 287. *l.* 12. Ἄλλον) Ita *Fl. H. B.* 1. *P. S.* Ἄλλο *I. Pag.* 289. *l.* 2. Αὐτῷ) Sic *Fl.* & pleraeque. Αὐτῷ *I. Pag.* 290. *l.* 2. Παρόντας) πειρόντας prave *Fl. l.* 7. Περίεστιν) περί ἐστιν *I. V.* 2. *Fr. Pag.* 291. *l.* 2. Οὐ) — ἴσως L. Id eſt, οὔ forſan delendum eſſe. Sed male οὐ omitteretur. *ead.* Πραττόμενα) πράττομεν, σχοίη edd. antea male. *l.* 6. Ὑπακούσαι) ὑπακοῦσαι edd. male. Ὑπακούσαιτο, ἴσως L. *Pag.* 292. *l.* 3. Γραφεῦσι) Sic plurimae cum *Fl.* Γραφοῦσι *I. Pag.* 293. *l.* 4. Τοῦ παντὸς τιθ.) Ita omn. edd. habere, adiecit Solan. *l.* 6. Ἀνδρείας) Sic iam edd. omn. cum alias & ἀνδρίας habeant, ut c. 23 &c. *l.* 9. Δὴ) δεῖ male *Fl. Pag.* 294. *l.* 13. Οὐδ' &c.) Non habet haec Graeca *P.* (neque *B.* 4.) Habent *Fl. I. H. B. S.* &c.

IN NERONEM.

Pag. 295. *l.* 2. Εἰ γνήσιος) Sola *B.* 2. haec duo verba omittit. (Deſiderantur etiam in *B.* 4.) ΕΙΓΝΗΣΙΟΣ *Ald.* & *H.* 1. *l.* 3. ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΜΟΥΣ.) Ita *B.* 1. 2. (& 4.) *P.* Aliae omittunt inſcript. perſon. *l.* 9. Ξυνήρει) ξυνεῖρε *P.* *l.* 13. Κἀκείναις) Bene ſic *Ald. P. H.* &c. Κἀκείνας male *S.* & *Amſt. Pag.* 297. *l.* 5. Τοῖς) Bene ſic vett. Τὴν male *S.* & *Amſt. l.* 10. Τοῦ) Sic *P.* ut Marcil. voluit. Καὶ edd. cett. *l.* 12. Ἀρχὴν) Legi etiam poteſt ὀρυχὴν, Pell. *Pag.* 298. *l.* 1. Ἑβδόμην — καὶ πέμπτην) Sic eſſe in edd. omnib. notat Solan. *l.* 3. Οὕτω) Reitziana οὕτως, mendoſe. *l.* 10. Θαλῆς) Θαλλῆς edd. hac priores. (excepta tamen *B.* 4. quae recte Θαλῆς.) *l.* 13. Ὡς τῶν ἐκείνης) Nihil varietatis invenio. *Pag.* 299. *l.* 11. Μὲν) μὰ edd. Μὲν (ἴσως) L. *l.* 13. Τοῦτον) Nihil mut. edd. *l.* 14. Αὐτῷ) αὖ τῷ edd. priores. *Pag.* 301. *l.* 10. Αὐτῇ) Sic Pell. Αὐτὴν edd. vulgo. *Pag.* 302. *l.* 12. Εἰ δὲ) Perſonam MEN. edd. hic ingerunt, quam delevi cum Solan. & Geſn. *cod.* Τραγῳδίας) τραγῳδίαις edd. antea male. *Pag.* 303. *l.* 2. Ὁ δὲ μιμᾶμῶς) Perſona ΜΟΥΣ. his praefixa in edd. At neceſſario omittenda, cum praecedens deleta eſt.

ANNOTATIONES

IN SATURNALIA.

Pag. 1. *l.* 3. Ὦ Κρόνε — σοὶ τέθυται) Saturno sacra fiebant, de quibus inprimis Macrob. L. I, c. 8 & 10, & L. Gerald. de annis & mensibus: haec Κρόνια dicebantur a Graecis, & primo uno die tantum, i. e. 14 Cal. Ian. celebrari solita, sed post in triduum propagata, primum ex adiectis a Caesare huic mensi diebus, deinde ex edicto Augusti, quo trium dierum ferias Saturnalibus addixit: a 16 igitur coepta, in 23 desinebant, quo solo fieri ante consueverant. COGN.

ibid. Τό γε νῦν εἶναι) Sic supr. Adv. Indoct. c. ult. f. REITZ.

ead. l. 8. Εἰδέναι) Καὶ εἰδέναι fortassis. GUYET. Et ego ita malim, quamquam exempla multa notata habeo ellipseos τῆς ὡς, εἰς, vel διὰ ante infinita, quae hic tamen durior videtur; nec iuvat illud Alciphronis I, Ep. 9 f. οἱ — κερδαίνειν ἐμφορεῦσιν ὕβρεις, *qui, ut lucrum faciant, iniurias inferunt.* Lysias or. pro oliva, pag. ed. Lond. 145, οὔθ' ἡλικίαν ἔχων εἰδέναι περὶ τῶν τοιούτων, prope accedit; nec tamen adeo gemina est locutio, ut μάντιν εἶναι εἰδέναι similiter ab Luciano dictum affirmem. Nec Aristophaneum Pl. 556, καταλείλειπεν μηδὲ ταφῆναι, pro εἰς τὸ ταφῆναι, aliaque permulta, satis mihi faciunt ad stabiliendum Luciani vulgatum; inhibent tamen, ne quid sine gravi causa innovem. REITZ.

ead. l. 9. Οὐκ ἀναγεύσω) Non agnoscitur a *S.* & *B.* 4. illud ἄν, quod ante v. ἀναγεύσω ingerit Reitziana ed. & rectius abest. Omittit etiam Mf. Reg. 3011.

Pag. 2. *l.* 4. Ὡς τι καὶ αὐτὸν — αὐτῶν) Permutata in plerisque libris pronomina: priori loco αὐτὸν ponendum & Aldinae meae auctoritate, &, quod certius etiam, iubente sententia; quae ipsa quoque altero loco αὐτῶν postulat. Nec aliter vertit Erasmus. GESN.

ibid. Αὐτὸν — αὐτῶν) In L. *Fl.* & *Ven.* 2. recte prius habet; posterius in omnibus αὐτὸν, prave. In aliis inverso haec

verba ordine minus concinne leguntur. SOLAN. Αὐτὸν ἀπολαῦσαι) Lubens αὐτὸν praetuli prae αὐτῶν· absurdus enim duplex ille genitivus αὐτῶν — τῆς σῆς ἀρχῆς. Sed αὐτὸν pro ἐμὲ omnino probum. Nam ita αὐτὸς pro ἐγὼ, non modo in proverb. *Amicus alter ego*, quod Graece Euſtath. de Iſmen. I, p. 14, Κρατισθένης — ἄλλος αὐτός. Sed & frequenter in aliis locutionibus, huic Noſtri ſimilibus. Supra Philoſ. c. 40 pr. καὶ αὐτὸς — τοιοῦτόν τι ἀπέλαυσα τῆς διηγήσεως. Ap. Aeſop. Fab. IV, vulpes de ſe ipſa ait: ἀναδραμοῦσα διὰ τῶν σῶν αὐτὴ γόνων καὶ κεράτων — σὲ ἀνασπάσω. Fab. CIV, αὐτὴ ἐξελεύσομαι. Sic αὐτοὶ nos, Hom. Il. Η, 332, Τῷ σὲ χρὴ παῦσαι — Αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐρθάδε νεκρούς. Et ubi non? REITZ.

ead. l. 5. Μόνον αὐτῶν) Hic vero αὐτῶν praetuli, tum ne bis ſine ulla neceſſitate repetatur αὐτὸν, tum ne ἄμοιρος ſine caſu tranſiret, qui recte pr. Epiſt. Sat. legitur additus, μόνος ἄμοιρος τῆς ἑορτῆς. REITZ.

ead. l. 11. Ἑπτὰ) Traditionis veteris veſtigium, quo veritas creationis adumbratur, qualis a Moſe deſcripta eſt. SOLAN.

ead. l. 14. Σπουδαῖον μὲν οὐδὲ) Marcilii additamento non eſt opus. Vid. Ἱστ. Β, c. 30, δένδρον δὲ οὐδὲ ὕδωρ ἐνῆν. SOLAN. Non dubito, quin dederit auctor, σπουδαῖον μὲν οὐδὲν, οὐδὲ ἀγοραῖον. Repetitio eiuſdem vocis, ut ſexcenties, omittendae occaſionem dedit. GESN.

ibid. Οὐδὲ ἀγοραῖον διοικήσασθαι) Οὐδὲ ἀγοραῖον οὐδὲν διοικήσ. legendum. Οὐδὲν hic omnino deeſſe videtur. GUYET. Οὐδὲ ἀγορ. δ. μ. συγκεχώρηται οὐδὲν, πίνειν δέ. *Marcilius.* Cui aſſentior; ſed nullo libro adiuvante nihil in contextu immuto. Nam ſupra quoque 2 Ver. Hiſt. c. 30, δένδρον δὲ οὐδὲ ὕδωρ ἐνῆν. Verum infra, Cronoſ. c. 17, πρὸς χάριν μηδενὶ μηδέν. REITZ.

Pag. 3. *l.* 2. Κρατεῖν ὑποτρεμ.) Haec ad imperium eius, cui ſors id muneris dabat, fiebant. Vid. Plut. 1004, 1. SOLAN.

Pag. 4. *l.* 1. Ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τῆς συμπάσης ἀρχῆς) Interp. *ſi quis univerſi imperii vim expendat.* Illud potius vertendum erat, *ſi comparentur cum totius imperii potentia.* VITRING.

ead. l. 4. Πολλοὶ γοῦν ἐς κόραν ἀπὸ τοῦ τοιούτου ἐπεσιτίσαντο, οἷς ἴλεως καὶ φαρὸς ὁ κύβος ἐπινεύσει) Certiſſimum eſt mendum in ἐπινεύσει. Legendum omnino ἐπένευσεν neque enim de futuro, ſed praeterito intelligendum. IENS.

ead. l. 6. Καὶ φορὸς) *Φορὸς ἄνεμος.* GUYET.

ibid. Ὁ κύβος) Teſſera lateribus conſtabat ſex, quibus inter ludendum utebantur tribus. Suet. Auguſto. COGN.

ibid. Ἐπινεύσει) Mutare Ienſius iubet in *ἐπινεύσῃ*. Sed innumera etiam alia refingenda forent, ſi rationem eam ſequeremur. SOLAN. Nihil opus eſſe cum Ienſio vulgatum immutare, exemplis ex Xenoph. Aelian. aliiſque Luciani, bene probat Th. Wopkens in Lect. Tull. L. III, c. 13, p. 305. Adde ſupra T. II not. Solani ad Dial. Mort. VI, § 5, ubi *μηδὲ προτερόν γε σὺ ἀποθάνοις, ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς κόλακας·* ubi cum tantum ad Tim. cap. 19 remittat, ſecundum ſuam diviſionem, quam Hemſt. immutavit, tu iam vide ſis Timonis § 33, ubi *αὐτὸς δὲ τάχα εἴσεται, οἵαν με οὖσαν ἀπολείψει* multis defendit idem Solanus. REITZ.

ead. l. 9. Ἅμα) Aliter ſcripſerat, ni fallor, Lucianus; nempe *ἆσαι*, vel *ἆσμα*, quod propius ad hanc accedit ſcripturam, *ἅμα* certe ferri non poteſt. Vid. locum Arriani infra laudatum ad hoc ipſum caput. SOLAN.

ead. l. 13. Ἔτι καὶ βασιλέα) *La royauté de la fêve.* Horat. *Non regna vini ſortiere talis.* GUYET. Verſus Horatii ſatis notus eſt I Od. 4 f. Noſter iterum infra cap. 9 poſt med. *καὶ βασιλέας χειροτονῶμεν.* REITZ.

ead. l. 15. Τελοῖα ἐπιτάγματα) Conſule de hoc ludicro Tacit. A. XIII, 15, & Arrianum ad Epict. I, 25: *ἐν Σατορναλίοις λέλογχε βασιλεύς, ἔδοξε γὰρ παίζαι ταύτην τὴν παιδιὰν, προστάσσει, σὺ πίε, σὺ κέρασον, σὺ ἆσον, σὺ ἄπελθε, σὺ ἔλθε, ὑπακούω, ἵνα μὴ παρ' ἐμὲ λύηται ἡ παιδιά.* SOLAN.

Pag. 5. *l.* 13. Ἀμφίημί σοι τὰ χρέα) Phraſin hanc pluribus firmat L. Bos ad Evang. Matth. VI, 12, ubi *ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν*, addito Aeliano, Diog. Laërt. & hoc Luciani. REITZ.

Pag. 6. *l.* 1. Ὑποβαλλομένη) Licet *λίθος* communis ſit generis, ut Euſtath. de Iſm. I, pag. 10, *ἐκ Τετταλῆς λίθου*, ſed pag. 13, *λίθος ὁ Τετταλός·* Ariſtoph. Nub. 764, *λίθον ταύτην — καλὴν* &c. Noſter Imag. c. 1 f. *ἡ λίθος Ἡρακλεία·* ſed & de gemmis maſc. gen. ibid. c. 11, idque uſitatius: non placet tamen Florentinum *ὑποβαλλομένην*. Amant enim participia nominandi caſu ſic iungi ſine copula. Vid. ſupra Alex. c. 19, Tox. c. 2, Aſin. c. 37. Ac T. I, Tim. c. 45 f. *ὁ ὀρύξας — ἐμπεπτωκώς.* Act. Apoſt. XXV, 13. Et XXVII, 13. Aeſop. F. XVIII, *ὁ δὲ ἀναστὰς — στεατίνους βοῦς ἑκατὸν πλάσας ἐπὶ τοῦ βωμοῦ θεὸς ὁλοκαύτωσεν.* REITZ.

ead. l. 13. Ἡσίοδος) Heſiod. Θεογ. 459 &c. SOLAN.

ead. l. 16. Τάρ τι) Τάρ τι — ὑγιές τι. Alterutrum τι delendum videtur; licet & Diod. Sic. XI, c. 45, ἄλλο μὲν μηδὲν τι — πρᾶξαί τι modo proba & ibi ſit lectio. REITZ.

Pag. 8. *l.* 2. Εὖ ποιῶν) Sic recte diſiunctim *Fl.* & *B.* 2. ut N°. 28. In reliquis prave εὐποιῶν. Vid. etiam N°. 31. SOLAN.

ead. l. 14. Οἷος) L. *Fl. V.* 2. *P.* & ſequentes impreſſi. In reliquis prave οἷς. SOLAN.

ibid. Ἄσπορα καὶ ἀνήροτα) Homer. Od. I, 109. SOLAN. Niſi quod ἄσπαρτα apud Hom. Sed ἄσπορα Lucian. etiam ſupra Rhet. Praec. cap. 8 f. Et alibi bis, ter, ut infra cap. 20 &c. REITZ.

Pag. 9. *l.* 2. Χρυσοῖ . .) Alludit non ad auream tantum aetatem, ſed ad locum Heſiod. Ἔργ. 109. Vid. Cler. Art. Crit. pag. 223. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐγὼ δὲ, ὦ Κρόνε, καὶ ταῦτα εἰκαζον εἰς τοὺς δούλους, καὶ παιδοτρίβας φιλάνθρωπον ἐκ τοῦ μύθου ἐκείνου ποιεῖν σε) Vertitur: *At ego, Saturne, coniecturam hanc ad ſervos & ludimagiſtros referebam, quaſi ideo tibi fabula tribueret erga hos humanitatem.* Equidem ſic vertendum exiſtimo: *At ego, Saturne, e fabula iſta coniiciebam, hoc te facere cum humanitate in ſervos & ludimagiſtros.* VITRNG.

ead. l. 7. Παιδοτρίβας) Vox rarior fecit, ut uſitatiorem ſubſtituerint quidam librarii. Retinuit tamen παιδοτρίβας Hagen. 1526, 8. Eraſmus etiam hanc lectionem probavit, cum vertit, *qui boias terunt;* niſi quod *boiae* ad collum potius, quam ad pedes pertinent. Plautus rectius Perſ. III, 3, 15, *Compedum tritor*, quaſi hoc ex Graeco vertiſſet. GESN.

ibid. Φιλάνθρωπον) Φιλάνθρωπον, ἐκ τοῦ μύθου ἐκείνου ποιεῖν σε &c. Ita diſtinctionem Solanus mutarat. Et ſic traiectio conſtructionis foret, de qua paulo ſupra, Mort. Peregr. c. 45 pr. Nec diſplicet: quia tamen & ſic Geſneri verſio aliquantum foret immutanda, quae ſenſum haud incommodum exhibet, nec ſatis certa eſt res, manum abſtinui. REITZ.

ead. l. 14. Περὶ τελάντων) Non igitur propria haec aetatis noſtrae dementia. At rari olim aleatores; nunc omnes ferme eodem morbo laboramus; eoque res tandem devenit, ut aleatoris conſiliis regno uno decepto, in alias etiam nationes peſtis iſta graſſata, multos exitio, omnes damno affecerit. Rem tango poſteris vix credibilem, hiſtoricumque poſcentem Thucydidi parem, ut qua ille peritia peſtem Athenienſium deſcripſit, hic furorem Epidemicum,

qui in Europae praecipuas ingenio opibusque gentes nuper tantis cum cladibus per aliquot menses incubuit, mentesque lucri cupiditate ita occaecavit, ut, dum singuli divitias summas ex nihilo prodituras exspectant, id quod erat opum misere perdiderint, ab aleatore, similibusque eius perditis hominibus miserum in modum emuncti, immo exenterati, ob oculos legentium, apud quos vix fidem inveniet, ponat. SOLAN.

Pag. 11. *l.* 2. Τὸ ἀτερπέστατον) Τοῦ ἔτους hic deesse videtur. GUYET.

ead. l. 3. Καὶ οὐδὲν ἔτι οὐ πέπηγεν ὑπὸ τοῦ κρύους) Nemo non politior magis probabit editionis Florentinae scripturam: καὶ οὐδὲν ἔτι ὃ οὐ πέπηγεν ὑπὸ τοῦ κρύους, *& nihil est, quod non concrevit gelu.* Sed pro ἔτι mallem ἐστί. GRAEV.

ead. l. 15. Βασιλέας χειροτονῶμεν) *Rois de la febue.* Supra cap. 4. GUYET.

Pag. 12. *l.* 8. Τῶν φίλων) Durior hic stilus. Ego τοῖς excidisse opinor. Similia tamen apud hunc credo repertum iri, quae mihi nunc nec memoria, nec observatio suppeditant. SOLAN. Παρέξειν τοῖς φίλοις requiritur. Sed potest stare vulgatum, modo recte acceptum: παρέξειν nempe sine casu ponitur, (intellecto pronomine τισι vel τούτοις) & ὅσοι τῶν φίλων ἄξιοι construendum. Immo sic nihil de mutatione cogitandum. Habuimus huiusmodi constructionem & ellipsin non semel, licet haud eodem cum verbo atque hic. At si infra c. 21, χρυσίου χολινικά γε ἡμῶν πάντων κατασκεδάσαι recte habet, hoc tanto facilius se tuetur. REITZ.

IN CRONOSOLONEM.

Pag. 13. *l.* 4. Ἔπεμψα) Sic aliquoties *mittere* apud Livium usurpatur, quod Gronovii diligentiam non effugit. SOLAN.

ead. l. 12. Οὐκ ὄναρ ἑπιστὰς) Deos ac daemones mortalibus apparentes frequenter dici ἐφιστάναι, exemplis docet I. Elsn. ad Act. Apost. XXIII, 11. De vulgatissima autem ellipsi ὄναρ pro κατ' ὄναρ, vid. supra Gall. cap. 1 f. & Macrob. cap. 1 &c. REITZ.

Pag. 14. *l.* 7. Ἔστι) Scribendum fuit εἶη. SOLAN. Obsequerer Solano εἶη rescribenti, propter adiunctum καὶ δυσχεραίνοιμι, si auctoritas accederet. Verum quia separatim aeque dicitur, ἔγνω τίς ἐστι, quam ἔγνω τί δυσχεραίνοιμι, nec

exempla desunt dissimilium modorum, & casuum, in eiusmodi duplici regimine, nondum immutare quidquam audeo. Infin. & Imperat. sic iungit Hom. Il. Z, 273 —4, Θὲς — καὶ ὑποσχέσθαι. Mox cap. 13 apud Nostr. μηδὲ γυμναζέσθω, μηδὲ ἀσκεῖν, & in seqq. D. Paul. ad Rom. XII, 14, 15, εὐλογεῖτε καὶ μὴ καταρᾶσθε. χαίρειν μετὰ χαιρόντων &c. quamvis ibi altero membro δεῖ intelligatur; sed habemus alia. Subiunct. & Opt. per καὶ copulata vid. Hermot. c. 24 & 57. Asin. c. 39 med. Subiunctiv. & imperativ. μήτε ἀποθνησκε, μήτε — δῶς σεαυτόν. Indicativ. & particip. Diod. Sic. XI, p. 438, οὓς μὲν ἀνεῖλεν, οὓς δ' ἐκβαλὼν ἠλευθέρωσε τὴν πόλιν. Indicativ. & optativ. ut hic, Ptolem. Hephaest. L. IV pr. ὃς Ἑλένη πρώτη ἐπενόησε, — καὶ ἐνίκησε· καὶ ὃς Ἀφροδίτης εἶη ζυγάτης· καὶ ὃς — παῖς γεγόνοι. Quod si ergo & in Luciano pro commate post ἐστί μοι, punctum minus velis collocare, ut καὶ non ita arcte cohaereat cum seqq. per me licet, etsi id parvi referre puto. Nam rursus Ptol. Heph. l. d. sine maiore distinctione, καὶ ὃς ἐρᾷ τούτου Ζεὺς, καὶ ἀποτυχὼν κεραυνοῖ. Mox ibid. praemissos optativos excipit indicativus, ὃς λάβοι μὲν αὐτὴν ἡ Ἥρα — δοίη δ' Ἑλένη, κλέψοι δ' αὐτὸν — ἀφέλοι δ' — Ὃς Ἡλίου ζυγάτης καὶ Λήδας Ἑλένη, ἐκαλεῖτο δὲ Λεοντή. Imperativ. & subiunct. Lucian. Abdicat. c. 26 f. ubi ἀνάσχεσθε — καὶ μὴ ἡγήσησθε. Dissimiles casus Pausan. Vit. Aristom. ipso princ. Ἀνηκέστων (sic enim lego pro ἀνηκάστων) κακῶν τοὺς Μεσσηνίους κατειληφότων, καὶ ἅμα ἐς τὰ μέλλοντα οὐδὲν ἑνορῶντες — ἐγίγνωσκον. Adde Gronov. ad Arr. VII, cap. 6, N°. 27, ubi κατ' ἀξίωσιν καὶ κάλλει aliis exemplis Graecis ac Latinis defenditur. Ac Duker. ad Liv. II, cap. 23, 11. Cort. ad Sallust. Catil. 21, 4. Wessel. ad Diod. Sic. IV, c. 41, 12. Et Elsner. ad Apoc. I, 4, 5, 6, qui & pag. 435 nonnulla prorsus huc facientia ex Thucyd. & Pausan. protulit. REITZ.

ead. l. 8. Μονοχιτιῶν) Μονοχίτων ὤν. An μονοχίτων ὢν scribendum pro μονοχιτιῶν. GUYET. Μονοχίτων) Sic recte una *V.* 2. reliquae edd. μονοχιτιῶν. Non puto tamen cum Baisio pag. 211, ita necessario intelligendum, ut unica sit amictus tunica, qui μονοχίτων dicitur: superinductas tantum tunicae vestes respuit ea vox, pallium Graecorum, Romanorum togam. Οἰοχίτων Od. Ξ, 489, legitur. SOLAN.

ead. l. 12. Παρασκευαζομένους.) Hoc verbum frequens esse de apparatu convivii & sacrificii, vid. si operae est, apud Iac. Elsn. ad Act. Apost. X, 10. REITZ.

ead. l. 15. Προσεικάζειν) An προσπελάζειν legendum? GUYET. Legendum προσπελάζειν, vel potius πλησιάζειν, ut N°. 20, & Ἑρμ. c. 82. SOLAN. Fateor, *assimilandi* notionem a me conciliari cum hoc loco non posse. Itaque fuit, cum cogitarem legendum προσπαίζειν, *alludere*. Sed mox damnavi, cum nec literae satis congruant, neque significatio. Magis iam placet προσπελάζειν, *accedere*, praesentem se demonstrare, apparere: idque interpretando expressi. GESN.

Pag. 15. *l.* 5. Μεταχοσμῆσαι) Infra N°. 21, μεταποιεῖν ἐς τὸ ἰσοδίαιτον. KUSTER.

ead. l. 15. Μάτην) Legendum est μὴ μάτην &c. SOLAN.

Pag. 16. *l.* 2. Ὡς ἀγείροιεν τῇ Μητρὶ) An hi dies adhuc patiuntur, ut liceat Graecas istas voces sic Latine versas conspici, *ut Cybelae matri sese adiungant?* cum iam cap. 48 in Syria Dea, καὶ πολλαὶ μυῆες ἐκ τούτου τοῦ ἔργου τῷ ἀλεκτρυόνι ἀγείρονται, recte, ut vides, & aliter verterint: cum ap. Maximum Tyr. differt. tertia μηδὲν τῶν ἐν τοῖς κύκλοις ἀγειρόντων διαφέροντα, οἳ δυοῖν ὀβολοῖν τῷ προστυχόντι ἀπυθεσπίζουσι, verterit Heinsius, *similem mendicis illis, qui in triviis stipem colligunt, & duobus obolis obvio cuique ventura praedicunt.* At iam in Pseudomanti has voces ὥσπερ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντές τε καὶ ἐνθεάζοντες verterant, *eorum more, qui a Cybele Deorum matre afflati conveniunt.* Cur non servant eundem tenorem? Certum est, ubi ἀγείρειν habet additum casum tertium, illic agi de collectione pecuniaria & capturis: sin, esse congregationem hominum, & huc potius censeo referendum locum Maximi Tyrii, cum ἀγείροντες proprie dicantur tales circulatores in variis rebus, ut ostendit Lud. Crefollius in theatro Sophistarum libro III. Praecipue vero nugantur, cum legem Saturni mox sequentem λογισμοὺς παρὰ τῶν ἐπιμελουμένων Κρονίοις λαμβάνειν μηδὲ τοῦτο ἐξέστω intelligunt *rationem exigere ab iis, qui res curant Saturnalitias, ne id quidem fas esto.* Quid enim? an putant, Lucianum construere verbum ἐπιμελούμενοι cum casu tertio? Cur igitur mox apud eum Saturnus scribit cap. 25, ὁ Ζεὺς δὲ μάλιστα τῶν τοιούτων ἐπιμελεῖται; Immo sic quoque omnis Graecia; quae interdum & quarto casui id verbum adiungit, nunquam tertio. Omnino verte, *rationem exigere ab dispensatoribus per Saturnalia*, vel tempore Saturnalium. GRON.

ibid. Σὺν αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις βάκηλος γενόμενοι) Non moverem huic scripturae controversiam, nisi pro κυμβάλοις scribendum moneret Mf. τυμπάνοις. Nam quamvis & cym-

balis usi fuerint Galli, tympana tamen propria erant Cybelae, & eius sacerdotibus. Hinc & ipsa Dea & illius Prophetae semper cum tympanis conspiciuntur in antiquorum monumentis. Nota haec sunt omnia. GRAEV.

ead. l. 3. Κυμβάλοις) Horat. I, Od. XVIII, 13, *Sacra tene cum Berecyntio Cornu* TYMPANA, atque passim apud alios tympanorum in sacris Cybeles fieri mentionem quis nescit? atque inde *τυμπάνοις* & hic cum Graev. recipiendum credat. Non tam festine: nam & cymbalis in iisdem usum fuisse, vid. Min. Fel. Oct. p. 172. Et ex Nonno id docentem F. A. Lampe de Cymbalis vett. L. I, cap. 15, pag. 91, & III, cap. 17; qui L. I, pag. 134, eos reprehendit, qui cymbalum ac tympanum idem instrumentum fuisse putarunt. Cymbalum enim definierat in f. cap. 1, *instrumentum musicum, semi rotundum, cavum, binum, & conflictu motum*, tympani autem figuram ex frequentissimis numis matris Deûm notam esse: quod cum ita sit, plura addere supersedeo. REITZ.

ead. l. 6. Νόμοι πρῶτοι) (Distinguendae hae leges, seorsimque singulae imprimendae.) Scripserat etiam Aristoteles *νόμους συμποτικούς*, teste Athenaeo 186 B. Quamquam in catalogo eius operum non exstet, nisi admittatur emendatio, quam illic in Menagii notis habes. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐξεταζέτω, μηδὲ ἀναγραφέτω &c. μηδὲ λ. ἀσκεῖν ἢ ἐπιδείκνυσθαι) In marg. *A. W.* adscriptum erat ἐξετάζειν & ἀναγράφεσθαι, quod nescio num varia sit lectio, an suos in usus haec verba tantum annotare voluerit scriba, (quod & alias factitavit) posterius tamen suspicor, quia *γυμναζέσθω* intactum reliquit. At imperativos & infinitivos sic iungi nihil monstri esse, vid. ad c. 11 notatum. REITZ.

Pag. 17. *l.* 4. Γραφόντων — ἐχόντων) Recte, pro *γραφέτωσαν, ἐχέτωσαν*. Vid. similiter *ἀποτρεχόντων, ἀπαιτούντων*, cap. 15. Confer notam Hemsterh. ad Dial. Mort. X, 2, ad verb. *ἀπερρίφθων* pro *ἀπερρίφθωσαν*, & Solani ad Ἐπιστ. f. Contempl. c. 14, (non 26, ut ad Dial. Mort. non mea culpa, allegatur) ubi videbis *ἐπαιρέσθων* pro *ἐπαιρέσθωσαν* frustra sollicitatum a viris doctis. Item nos ad Zeux. cap. 5. Adde Alciphr. II, 1 f. ἀλλ' αὐτοὶ μὲν χαιρόντων. Ac III, 30 f. *φθονούντων δὲ οἱ πονηροὶ τῶν χειτόνων*. Ibid. Ep. 52 pr. *ποιούντων ὅσα καὶ βούλονται*. Lucianum rursus Iov. Trag. §. 12 f. & alibi. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ ἑσθῆτα τῆς οὔσης τὴν περιττὴν) Divitiores solitos tenuioribus munera vestesque mittere Saturnalibus,

rangit etiam Alciphr. III, Ep. 57. Structura vero τὴν περιττὴν τῆς οὔσης ſcil. ἐσθῆτος, non abſimilis eſt Ariſtophaneae, Plut. 694, τῆς ἀθάρας πολλὴν, ubi Kuſt. alia ſimilia dedit. Nec multum abeunt illa Diodor. Sic. τῆς χώρας πολλὴν, ubi alia etiam addidit Weſſeling. docuitque, modo τὴν πολλὴν, modo πολλὴν ſine articulo in hiſce dici. Vid. eund. III, 240; IV, c. 28. REITZ.

ead. l. 9. Τῇ δὲ πρὸ τῆς ἑορτῆς) *Ceterum ante ſolemnitatem.* Non ſufficit: nam & cum ſtatim in praecedentibus dixit πρὸ πολλοῦ τῆς ἑορτῆς, etiam notavit tempus ante ſolemnitatem. Verte *ceterum die ante ſolemn.* Nam clare diſtinguit inter longinquius & magis propinquum tempus. GRON.

Pag. 18. *l.* 7. Ἀποτρεχόντων) *Recurrunto*, ad domicilium ſcil. GUYET.

ead. l. 9. Διμοιρίτας) Ἀπὸ τῶν διμοιριτῶν στρατιωτῶν ἡ μεταφορά. GUYET. Brod. Miſcell. T. II, pag. 484, ad hunc Luciani locum haec commentatur: *Ammian. Marcell. L. 27:* — adhibitis ſemiermibus paucis, quos Diocmitas appellant; *milites vero* διμοιρίτας *nuncupati*, dupla ſtipendia merent, *ut docent nonnulli. Aeliano* διμοιρίτης καὶ ἡμιολοχίτης ὁ ἄρχων τοῦ ἡμιλόχου καὶ τῆς μοίρας. *Lucianus:* ἑρμάτιον ἐφορυρεὶς διμοιρίτης ὤν. *Rurſus in Chronoſol.* — ἄξιον γὰρ διμοιρίτας εἶναι. *Arrianus:* καὶ ἐπὶ τούτῳ διμοιρίτην Μακεδόνα, καὶ δεκατάστηρον, οὕτως ὀνομαζόμενον ἀπὸ τῆς μισθοφορᾶς, ἣν τινα μείονα μὲν τοῦ διμοιρίτου, πλείονα δὲ τῶν οὐ τιμῇ στρατευομένων ἔφερεν. *Curtius L. V:* Itaque delectis equitum VI millibus, trecentos, quos Dimichas appellant, adiungit. Dorſo hi graviora arma portabant: ceterum equis vehebantur; cum res locuſque poſceret, pedeſtris acies erat. *Neſcio, an hic Dimoiritas, aut Diocmitas legere audeamus: tametſi Ammianus hos nullis paene armis inſtructos fuiſſe, literis mandet.* — Sed in Curtio recte iam *Dimachas* editum, qui & ἄμιπποι Graecis dicuntur, aliique ſunt, quam hic διμοιρίται. In Ammiano vero priore loco *Diogmitae* legendum, ex Salmaſio monuit Freinshem. ad Curt. V, c. 13, § 8. Habuimus διμοιρίτας apud Lucian. ter, quater, & Suid. ac Scholiaſt. quoque exponunt, quem vid. ad Dial. Meretr. IX verſus fin. ita ut rem nimis notam putem, quam ut multa addam. Origo eſt a διμοιρία. Ita διμοιρίας λαμβάνειν, *duas praedae partes accipere*, Dionyſ. Halic. VIII, p. m. 544 fin. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπαχθὲς) Sic recte ſcribitur in *Fl. B.* 2. & *P.* In reliquis prave ἀπαχθές. SOLAN.

Pag. 19. *l.* 11. Αὐτοῦ) In omnibus noſtris libris erat αὐτοῦ, quod ſedulo ſic mutavimus. SOLAN.

Pag. 20. *l.* 8. Τὸ στοιχεῖον ἐξάπουν) Vid. & Λεξ. c. 4, & Ἀλ. c. 9. Haec ratio temporis obſervandi ante horas inventas, qua de re eruditiſſimam, ſed prolixiorem, quam ut hic inſeratur, Salmaſii diſſertationem vid. in Plin. Ex. a p. 445 ad 463. Hanc autem temporis indicationem reſpondere putat Romanorum V vel VI, hoc eſt, undecimae noſtrae, vel ipſi meridiei; qua hora convivia tempeſtiva agitari ſolita, ut moris erat diebus feſtis ac ſolemnibus. Iuvenal. — *Quamvis ſolida hora ſuperſit Ad ſextam.* Tertullianus in Apol. *Saturnalibus non lavor diluculo, ſed honeſta & ſalubri hora.* Putat tamen, nullam horam diei menſe Decembri, quo Saturnalia celebrabantur, ſex pedes habuiſſe; & παχυμερῶς ad rationem Atticam tempus illud a Luciano hic accommodatum, 457 a. A. Variae autem erant coenae horae: ea vulgata fuiſſe videtur, quae decem pedum ſigno notabatur. V. Poll. VI, 8. Haec ergo ſolita maturior, ut in feſto lautitiis deliciiſque ſacro. Ut contra cum XX pedum in fabula Eubuli apud Athen. mentio eſt, ab avaro dictum puta; conſule, ſi lubet, Caſaub. ad Ath. 425. SOLAN. Quid ſit στοιχεῖον, Pollucis verbis dicamus VI, 44: Τῇ σκιᾷ δ' ἐτεκμαίροντο καιρὸν τῆς ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδοῦ, ἣν καὶ στοιχεῖον ἐκάλουν. Itaque non gnomon, ſed ipſa gnomonis, quidquid ſit, quod vice gnomonis fungitur, umbra, στοιχεῖον eſt. Quae ad hunc ipſum locum Kuhnius; quae ad Athen. VI, 10, Caſaubonus, ex Schol. ad Ariſtoph. Ἐκκλησ. 647, & comicorum ap. Athenaeum fragmentis; quae Salmaſ. Exerc. Plin. pag. 446 ſeqq. de umbrarum illa dimenſione diſputant, ſi bene perpenderis, ad haec duo quaſi capita referri poſſunt: 1) antiquiſſimis temporibus ſuae cuiuſque umbrae dimenſio fuiſſe illi videtur pro temporis indicio: qua in re, ne de climatum diverſitate dicamus, ad anni etiam tempeſtatem reſpiciendum fuiſſe, quis non videt? cum hibernae umbrae meridianae ad aeſtivas per Italiam Graeciamque in gnomone Palladii ſe habeant ut IX ad II; initium autem & finis diei in iiſdem regionibus eodemque gnomone, hiberni, umbram habeat pedum XXIX, aeſtivi modo XXII. Vagam admodum hanc computandi rationem fuiſſe, haec ipſa res, & ſtaturae, i. e. gnomonis, ac pedum cuiuſque i. e. menſurae diverſitas, ſatis oſtendit: ubi tamen illud non negligendum, longioris hominis longiores plerumque eſſe

pedes &c. 2) Inventis ſolariis paulo operoſioribus, de quorum aetate inprimis copioſus eſt Salmaſius, etiam illa pedum ratio fuit expeditior, & lineis quibuſdam atque ſignis in ipſa machinatione ſciotherica deſignata. Qualis in uſu fuerit Palladii aetate, ſub ſingulis menſibus operis ſui ipſe annotavit; ac diſerte admodum explicavit Aldus in praefatione ad ſcriptores R. R. quae in noſtra editione locum octavum occupat. Haec qui cogitabit, non mirabitur, tempus coenae in locis comicorum, quibus a pedibus umbrae illam deſignant, fluctuare intra pedes VI & XX. Quod ſi horis reſponderent pedes, ſequeretur, quod oppido abſurdum eſt, alios quatuordecim horis matutius, vel ſerius aliis coenaſſe. Sed tempeſtatum anni, ipſorum praeſertim gnomonum, diverſitas, pedum diſcrimen vel maius admittit. Add. ſupra Ὄνειρ. cap. 9. GESN.

ead. l. 11. Προνομὴν) I. e. προνέμησιν. Vett. Codd. conſulendi. GUYET. Mallem προνομίαν, *praerogativam*, cum Pell. quam προνομὴν, *praedam*, *pabulationem*. REITZ.

ead. l. 14. Μοῖρα) Videtur hic aliqua vox excidiſſe. SOLAN.

Pag. 21. *l.* 11. Παραπεμπέτωσαν) Προπεμπέτωσαν legiſſe videtur interpres. Sed τὸ παραπεμπέτωσαν rectum eſt. Infra cap. 22, καὶ μὴ τὸν ἐμφορεῖσθαι τῶν ὄψων &c. GUYET. Locus difficilior eſt. De ferculis eſt ſermo, quae a ſervo circumferebantur, quo ſuam quiſque ordine partem ſumerent. In eo duplex, ſi dolo malo ageretur, fraus fieri poterat: una, ſi ſerius ad pauperem devenirent; altera, ſi ab eo feſtinantius ſeſe proriperent. Utrique caveatur hac lege oportet. Sed quo pacto efficies, ut id ex verbis, quae libri noſtri hic exhibent, elicias? Si vulgatam ſcripturam ſequaris, μὴ παραπεμπέτωσαν, idem ferme erit, quod iam expreſſum eſt per μὴ βραδυνέτωσαν. Et ſic quidem cavetur, ne cuiquam nimis diu faventes famuli fercula circumferentes adſtent, quo fieret, ut eis maior, quam ceteris, aut portio, aut delectus ſaltem eſſet. Eumque ſenſum verba ſequentia admittunt, cum additur, ἔστ' ἂν αὐτοῖς δοκῇ, ὁπόσα χρὴ ἀποφέρειν. Hoc enim valet, παραπέμπω, *comitor*, *adſto* &c. Vid. Ἑρμ. cap. 72: διαναστάντα δὲ ἀξιῶ πράττειν τι τῶν ἀναγκαίων, καὶ ὅ σε παραπέμψει ἐς τὸ λοιπὸν τοῦ βίου. Adde Εὐχ. c. 1, παρέπεμψε χειραγωγῶν· & Δικ. c. 1, ubi ventus dicitur παραπέμπειν τὰ πλοῖα. Rurſus ſi *Fl.* editionis ſcripturam perpendas, alia prorſus ratio ineunda tibi erit. Παραπέμπομαι enim non eſt *comitor* &c. ſed *reiicio*, *amando* &c.

Vide locum ea de re apud Noſtrum luculentum Ἐτ. Δ. XII, ubi meretrix amaſio inter alia amoris ſui ſigna hoc profert, οἶσθα ὅσους ἐραστὰς παρεπεμψάμην &c. Μηδὲ παραπεμπέτωσαν itaque erit, *neve tam cito praetereunto*, & ſic opponitur τῷ, μηδὲ βραδυνέτωσαν, non ut idem ſignificans adiungatur. Tibi, lector, rem in medio relinquo. Ego poſteriori ſententiae magis faveo. Confer autem locum hunc omnino cum iis, quae N°. 22 invenies, & N°. 32. De ὁπόσα χρὴ ἀποφέρειν vid. Συμπ. c. 38. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ ἐπ' ὀξύτερον) Legend. videtur, καὶ ἔτι ὀξύτερον ἀκονέτω. Τὸ ἐπ' ὀξύτερον non placet. GUYET.

ead. l. 8. Πάντες πᾶσι προπινέτωσαν, ἢν ἐθέλωσι, προπίνοντες τοῦ πλουσίου) An non ſcripſit auctor, πένητες πᾶσι; Nam illud confuſionem inducit. Sed videtur velle dare pauperibus privilegium, ut, ſi velint, primi invadere poſſint calices, ſed & remittere id poſſint. Utique πάντες non opponuntur πλουσίῳ, quod huc requiri videtur. GRON. Πένητες) Gronovii coniecturam in textum recipere viſum eſt, quamvis omnes libri noſtri πάντες habeant. SOLAN. Πάντες) Gronovianum πένητες Solan. recepit. Nihil contra nitor; ſine auctoritate tamen non audeo contextum immutare. REITZ.

ibid. Προπίνοντες) Eraſmus videtur legiſſe προπίοντος, dum vertit, *ubi praebiberit dives*. Sed vix poteſt locum habere: nam ſi vel pauperibus, vel omnibus ſine diſcrimine licet bibendo praeire, quomodo iam eodem ſpiritu addi poterit, divites praebibere debere? REITZ.

ead. l. 9. Ἐπάναγκες) Sic ſolent Graeci. Sic etiam uſurpatur haec vox Act. XV, 28. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐξέστω) An ſic legend. σκώπτειν ἐξέστω, ἢν τις ἐθέλῃ, καὶ σκώμματος μέτριον ἔστω τὸ ἄλυπον; GUYET. *Fl.* ſic dividit: Μήτε ὀρχηστὴν μήτε κιθαριστὴν αὐτοὺς ἄγειν. ἄρτι μανθάνοντα ἐξέστω, ἢν τις ἐθέλῃ, σκώμματος μέτριον ἔστω. τὸ ἄλυπον ἐπὶ πᾶσι πεττευέσθωσαν &c. *B.* 1. vero: εἰς τὸ συμπόσιον μήτε ὀρχηστὴν μήτε κιθαριστὴν αὐτοὺς ἄγειν ἄρτι μανθάνοντα ἐξέστω, ἢν τις ἐθέλῃ. σκώμματος καὶ μέτρου ἔστω, τὸ ἄλυπον. ἐπὶ πᾶσι πεττευέσθωσαν &c. *Iunt.* autem ſic: εἰς τὸ συμπόσιον. μήτε ὀρχηστὴν, μήτε κιθαριστὴν αὐτοὺς ἄγειν ἄρτι μανθάνοντα. ἐξέστω, ἢν τις ἐθέλῃ, σκώμματος, καὶ μέτρου ἔστω τὸ ἄλυπον, cum qua *Par.* fere conſentit. Solanus diſtinctionem Iuntinae mutavit. Geſnerus aliter: hunc igitur, quantum poſſumus, ſequemur, ut Latinis Graeca reſpondeant. REITZ.

Pag. 22. *l.* 4. Οὔτε λοιμὸς) Obversabatur menti scribentis haec Luciani amulerum Alexandri, de quo legisti illic cap. 36. SOLAN.

IN EPISTOLAS SATURNALES.

Pag. 23. *l.* 3. Ἐν οἷς εἶην) Recte vertitur, *in quo statu essem.* Diod. Sicul. XIV, c. 48 f. καὶ τὰ μὲν περὶ Διονύσιον ἐν τούτοις ἦν. Iterum ib. c. 71 f. ac frequenter alibi. Et ita in Epist. ad Philip. IV, 11, ἔμαθον, ἐν οἷς εἰμι αὐτάρκης εἶναι. Ubi L. Bos & haec Luciani verba addit. Noster supra Peregr. cap. 16, ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις ἦν. REITZ.

ead. l. 11. Τὸ ἄνισον τοῦτο ἀφελ.) Spectavit hanc aequationem Plato, & ante eum Lycurgus instituit. Cic. L. III Offic. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡς καὶ νῦν) Legendum forsit. ὡς γὰρ νῦν. Ed. *Basil.* ὡς δὲ habet. GUYET. Assentirer, si libri addicerent. Potest tamen vel sine iis ita legi, quia perfacilis est in hisce & solemnis permutatio, & sine necessitate etiam mox bis δὲ rursum consequitur; verumtamen, cum usitatissimum sit Nostro, in narrando sic δὲ connectere, nil audeo mutare. Sic infra c. 23, ἑορτὴν δὲ, εἰ δὲ — ἡμεῖς δέ. Deinde ibid. τὸν κύνα δὲ — τὸ νῦν δὲ — μᾶλλον δέ. Et singulis fere Dialog. REITZ.

ibid. Ὡς καὶ νῦν ἔχομεν, μύρμηξ ἢ κάμηλος, ὡς ἡ παροιμία φησὶ &c.) Queritur hic Pauper, quod tam male divisa sint inter homines bona, ut, dum alii opibus affluunt, alii omnino careant: rem autem hanc ita esse comparatam, ac si quis altero pede cothurnatus, altero plane non calceatus, nunc valde procerus, nunc humillimus videatur. Ad id utitur proverbio μύρμηξ ἢ κάμηλος. Sic namque in omnibus editionibus legitur, nec aliter ab paroemiographis adduci istud video, & quidem ex hoc Luciani loco. Ego vero nullus dubito, quin proverbium genuinum sit, Μύρμηξ ἢ κάμηλος, atque ita demum recte potest proverbialiter adhiberi de rebus maxime inaequalibus. Quae enim ἀνισότερα, quam formica & camelus? Id ergo Lucianus noster, sive Pauper, ait: Si universum humanum genus respicias, & in eo pauperes ac divites, videre te vel μύρμηκας, vel καμήλους, putes; tanta est inter universos conditionis & fortunarum inaequalitas. IENS. Ἢ) Iensii emendationem confirmant L. *Coll.* & *Fl.* In reliquis impressis prave legitur ἤ. SOLAN. Plus certe salis.

ineſt, ſi iam cum lenſio ἤ legis. Immo cum comparatio inſtituitur inter inaequalia, ἤ requiritur, ut ſenſus ſit, *modo formica, modo camelus*; & ſic plane reſpondebit ſequenti, *modo excelſus, modo humilis*. Quare ἤ vel invitis Codd. & edd. recepiſſem. Sed cum tres libros habeamus ita exhibentes, tanto magis certiſſimae lenſii coniecturae obſecundandum; quae eo melior, ſi nullam vidit edd. ſic habere: nam *Fl.* omnino habet illud ἤ, quam non videtur inſpexiſſe, cum tamen alibi conſuluerit. REITZ.

Pag. 24. *l.* 3. Οἷοι) Sic recte *Ven.* 2. ut N°. 24, ne te longius amandem. In reliquis impreſſis οἷον. SOLAN. Οἷόν εἰσιν οἱ τραγικοὶ ἐμβάται) Nondum recipio Venetarum οἷοί εἰσιν, licet τραγικοὶ ſequatur. Supra Iov. Conf. c. 18 med. οἷον ἀνδροφόνους. Sed nemo dubitat, quin adverbii vice ſaepiſſime fungatur. Verum quia infra c. 24, οἷοι εἰσιν omnes praeferunt, poſſit & hic ita legi. Solan. ἐμβάδες corrigit: ego nondum; nam & mox rurſus ὑποδησάμενοι ἐμβατας. Conf. ſupra Adv. Indoct. c. 6 f. Et Iov. Trag. c. 41; ubi tamen male in textu operae dedere τοὺς ἐμβάδας pro ἐμβάτας, & ibid. in nota ad Schol. male αἱ ἐμβάται, pro οἱ. REITZ.

ead. l. 4. Ἀνυπόδετος) Sic hic omnes libri noſtri. Vid. Ὀρ. c. 16. SOLAN. Sed ἀνυπόδητος Lyſ. p. m. 511. REITZ.

ead. l. 12. Οὐ τοιαῦτα &c.) Heſiod. Ἔργ. 116. SOLAN.

ead. l. 14. Ἄστορος &c.) Homer. Od. I, 109. SOLAN. Sed alia & ibi conſtructione Homerus, nempe ἀσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται. At ſolere Noſtrum haec mutare, vid. ſupra ad cap. 7. Et φύω ita recte tranſitive conſtruitur. Long. Paſt. III, p. 103 ed. Moll. τοῦτο τὸ μῆλον ἔφυσαν ὧραι. Noſter ſupra Icarom. c. 28, φύει πώγωνα, *alit barbam*. Et ipſe Hom. Odyſſ. H, 119, Ζεφυρίη πνείουσα τὰ μὲν φύει, *Zephyreus ſpirans haec creſcere facit*. REITZ.

Pag. 25. *l.* 2. Χρυσοῦς εἶναι) Heſiod. Ἔργ. 109. Primo obſerva, εἶναι de praeterito hic uſurpari. Deinde memento, quid ad cap. 7 notatum ſit. SOLAN.

ead. l. 4. Τούτου) Ed. *P.* mutavit hanc vocem, fecitque τούτων. SOLAN.

ead. l. 7. Παρὰ γοῦν) Forſan γε maluit Solan. Sed ſatis poteſt vulgarum ſtare, pro *certe quidem* acceptum, quo ſenſu frequenter poni, ſatis docuit Bud. in Commentt. p. 475. Conf. mox c. ſeq. ἄρτων γοῦν. REITZ.

ead. l. 11. Ὅσας ἔχοντες) An τόσας; pro τοσαύτας. Vett. Codd. inſpiciendi. GUYET. Nil varietatis invenio. Nec deſi-

dero: nam ὅσας interrogative acceptum belle ſe habet, ſive exclamantis more malis, parum refert, prorſus ut in Dial. Mort. II fin. ὅσον μὲν ἐγὼ χρυσοῦ. Σ. ὅσης δ' ἐγὼ τρυφῆς. Neque ὅσας hic neſtendum cum praemiſſo τοσοῦτον, quaſi *tantum*, *quantum* ſignificaret, ut ſaepe ſolet; idque Guyetum in errorem induxit, quod minus mirarer, ſi ὅσον legeretur; at cum ipſe caſus ac numerus diverſus ſeparationem indicaret, facilis erat diſtinctio. REITZ.

ead. l. 12. Συνοικίας) *Inſulas.* GUYET. Bene. At ſupra, *vicos* voluit idem. Me ibi non refragante, quod illic parum interſit. REITZ.

Pag. 26. *l.* 6. Θύμου) *Cepam agreſtem*, *bulbum.* GUYET.

ibid. Ἐπιτρώγοντες) Ἐπιτράγοντες forſan. GUYET. Non capio, cur derivatum a τρώγω, *comedo*, *arrodo*, hic ſit mutandum. REITZ.

ead. l. 11. Ἡμῶν πάντων) Ἡμῖν πᾶσι requireretur. Sed hoc longius a ſcriptura abit, nec veroſimile eſt, in ſtructura tam vulgari omnes pariter aberraſſe. Quare ἡμῶν πάντων abſolute accipiendum. Vid. ſupra cap. 9 verſ. ult. REITZ.

ead. l. 14. Ἐν ταῖς κοιτίσι καὶ κίστοις) Cave vertas κοιτίσι, *cubilibus:* ſunt enim *arculae*, in quibus mundus muliebris, corporis ornamenta, veſteſque prerioſiores recondi ſolebant. Heſych. Κοιτὶς, ἡ μικροτέρα κίστη, ἐν ᾗ γυναικεῖος κόσμος ἀποτίθετο. Adde etiam Pollucem X, 31. L. BOS.

Pag. 27. *l.* 13. Ἡμῶν) L. & *Fl.* recte. In reliquis impreſſis ὑμῶν· quamvis in verſione ſit *noſtrûm*. Quam ſupine! SOLAN.

Pag. 28. *l.* 9. Τὸ τάριχος ἐς τὴν φακ.) Non minus enim hoc abſurdum, quam τὸ ἐπὶ τῇ φακῇ μύρον, quo proverbio uſum Varronem in Satira docet Gellius XIII, 28, & uſus eſt Cicero ad Att. I, 19, de rerum hominumque copulatione abſurda. In ἀναισθήτου charactere apud Theophraſtum eſt φακῆν ἕψων δὶς ἅλα εἰς τὴν χύτραν ἐμβάλλων ἄβρωτον ποιῆσαι. Communis ergo valde cibus lenticula. GESN.

ead. l. 10. Τῶν ἰχθύων) Hoc gloſſema videtur. GUYET.

ibid. Παρεισπεσοῦσαν) Hic certe nolim παρεισπαίουσαν reponere, quod alii vellent, qui ἐπεισπέσας ubique in ἐπεισπαίσας mutant. Vid. ſupra Dial. Meretr. XV. Adde Diod. Sic. IV, pag. 256, παρεισπεσὼν ἐντὸς τῶν πυλῶν. Eundem XII, c. 43 a. m. παρεισέπεσεν εἰς τὸ χωρίον. Et XIV, c. 51, p. 682, παρεισπεσόντες γὰρ ἐντὸς τοῦ τείχους, καὶ κρατοῦντες ἤδη κυρίως. Item cap. 53, παρεισέπεσεν εἰς τὴν πόλιν. Ac perſaepe alibi. Quin & alia compoſita a πίπτω *invadem-*

di, irruendi poteſtate invenias iis in temporibus collocata; quae a *παίω* corrupta dici nequeant, ut ap. Herodian. III, 4, 9, *παρορμώντων ἑκατέρωθεν τῶν στρατηγῶν· προθυμίᾳ δὲ πάσῃ ἐνέπιπτον, ὡς — τελευταίας ἐκείνης μάχης.* Aelian. V. H. XII, 23 f. *ὅπλα λαμβάνοντες ἐμπίπτουσι τοῖς κύμασι, irruunt, inſiliunt in fluctus,* armiſque contra eos pugnant. Ne repetam, quae ex Diog. Laërt. & Herod. dedi ad Meretr. I. d. Unde & intactum maneat Noſtri Tim. c. 33, *ὁ δὲ ἐμπεσὼν ἀθρόος ἐς ἐμέ, ille irruens* &c. ne plura ex eodem congeram. Cum & Long. Paſt. II, 78, *λύκος ἐμπεσὼν lupus in oves irruens* dicatur, ut iam notavi ad Tox. cap. 28. Etſi frequentius in mitiorem partem, de fortuito caſu, ut Aſin. c. 20, *ἐμπεσεῖσθαι εἰς τὰ ῥόδα*, aliaque, quae obiter ibid. indicavi, quia obvium. Addo Diod. Sic. XII, cap. 24 f. *μετὰ τῶν ὅπλων νυκτὸς εἰς τὴν Ῥώμην εἰσέπεσον.* Ubi rurſus pro hoſtili invaſione. REITZ.

ead. l. 14. *Ὅμηρος — φησι*) Od. M, 395. SOLAN.

ibid. *Περὶ τῶν ἡλίου βοῶν*) Interfectorum a ſociis Ulyſſis Solis boum. *Ὀδυσσ.* M, 395:

Εἶρπον μὲν ῥινοὶ, κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει,
Ὀπταλέα τε καὶ ὠμὰ· βοῶν δ' ὡς γίνετο φωνή. GESN.

Pag. 29. *l.* 2. *Οἴχεσθαι καὶ ταῦται*) Ex praecedentibus, & editionibus antiquis legendum *ταῦτας*. IENS.

ead. l. 6. *Τὴν ἐσθῆτα δέ οἱ*) Illud *οἱ* non ſatis hic commode locum habere videtur, cum plurium numerum poſtulet orationis ſeries. Coeperat enim, *ἐπεισὼν λουσάμενοι ἥκουσι, τὸν παῖδα μὲν αὐτοῖς κ. τ. λ.* Poteſt tamen ab ipſo Luciano eſſe haec vel negligentia, vel figura, ut *οἱ* ponatur pro *σφίσι* vel *αὐτοῖς*, per diſtributionem. GESN. *Δέ οἱ*) Edd. *δὲ οἱ*. Ego enclitice ſcripſi, ut *οἱ* ſit dativus ab *οὗ*, pro *αὐτῷ*, quod probatione non indiget. REITZ.

ead. l. 11. *Ἐπιῤῥεούσης τῆς κόμης*) *Ἀποῤῥεούσης τ. κ.* MARCIL. *Ὑποῤῥεούσης*) In libris noſtris omnibus legebatur *ἐπιῤῥεούσης*, quod cum hic ferri non poſſit, mutavimus. Vide, ne te morer, *Ἐτ. Δ.* XII verſus finem, ubi recte in omnibus ſcriptum eſt, *ὑπέῤῥεον γὰρ αὐτῇ αἱ τρίχες.* SOLAN.

Pag. 30. *l.* 1. *Ἐς τὸ κοινὸν πλουτεῖν*) *In utilitatem publicam divitias habere.* Sic Philoſtr. IV, Vit. Apoll. c. 8, 146, *ὁ δὲ θαυμασθήσεται ἀπὸ τοῦ ἐς τὸ κοινὸν πλουτεῖν.* REITZ.

ead. l. 8. ΤΩ ΤΙΜΙΩΤΑΤΩ) Non nimium ſibi arrogat, cum fingit ſe vocari a Saturno *τιμιώτατον*. Ille apud Theophra-

ſtum ἀναίσχυντος ad ἀκόλουθον, ſervum pediſſequum, εὐωχοῦ, inquit, τίμιε. GESN.

ead. l. 13. Πέπαυμαι τοῖς) Inter has voces in omnibus ferme impreſſis εἷς ὢν legitur, quod, quid ſit, nemo intelligit. Unde & τις pro εἷς legendum arbitrabar. Sed *Fl.* cum non agnoſcit, lubentes exſulare & nos iuſſimus. SOLAN.

ibid. Εἷς ὢν) Delenda videntur. GUYET. Merito *Fl.* haec omittit, miſere enim ὢν repetitur unico tantum verbo interpoſito. Poſſem quidem coniicere πέπαυμαι εἰς αἰῶνα, *in perpetuum deſiiſti*, ſcil. *regnare*. Sed non ſatis certo: ideo uncis illa ſuſpecta verba ſeclusi, ut ſimul eo facilius appareat, quo Guyeti verba pertineant. REITZ.

ead. l. 17. Ἀφελεῖν) Scil. περὶ τοῦ ἀφελεῖν. GUYET.

ead. l. 18. Ἐκ τῆς ὁμαίας) Subaudi μοίρας, μεριδος, λέξεως. GUYET.

Pag. 31. *l.* 16. Μὴ ὁ σῖτος φθειριζήσῃ) Benedictus: *ne frumentum vermibus corrumpatur*. Nulla eſt vox apud Graecos φθειριζέω. Sed eſt diſpeſcenda, ut in Mſ. φθειρὶ ζέσῃ, hoc eſt, *verme ſcateat*. Sed tamen puto legendum φθειρῶν ζέσῃ, ut alibi dixit Lucianus σκωλήκων ζέσας, *vermibus plenus*: quamvis & φθειρὶ poſſit ferri. GRAEV.

Pag. 32. *l.* 1. Φθειριζήσῃ) Φθειριζάω, an φθειριζέω; GUYET. Alibi hoc verbum non invenio, φθειριάζω quidem ap. Steph. in Append. Sed ideo vulgatum Luciani non reiicio, nec tamen dicere habeo, num a ζάω *vivo*, adeoque quod vermibus quaſi vivat, an a ζέω *ferveo* ſit derivandum, utrumque enim aptum. Verum quia tum φθειριζέσῃ potius formaret, & ſupra etiam σκωλήκων ζέσας, *vermibus ſcatens*, habuimus, ita & hic forſan φθειριζέσῃ ſcribendum. REITZ.

ead. l. 6. Φευκτέον) Ἐλλειπτικῶς pro φευκτέον πρᾶγμα. GUYET.

ead. l. 16. Ἴσως) Hic pro *ſaltem* uſurpari videtur. Omnes autem libri noſtri agnoſcunt. SOLAN.

ibid. Ἑκάτερον) Σὺν καὶ πλακοῦντες. GUYET.

Pag. 33. *l.* 1. Ὡς δὲ μετὰ ταῦτα) Leg. fort. τὸ δὲ μετὰ ταῦτα. GUYET.

ead. l. 5. Τούτων τε) Καρηβαρίας καὶ ἐρυγμοῦ ſcilicet. GUYET.

ead. l. 6. Ὁ τράγος) *Libido*, quod nota. GUYET. Nota hic τράγος pro libidine. MENAG. Non adſcripſiſſem, niſi ut pateret, qui Menagius vix quidquam unquam notat, quam quod Guyetus, quem totum compilavit. REITZ.

ead. l. 8. Συνεξελέξαντο) In omnibus antea ſcribebatur συνεξελλέξαντο. SOLAN.

ead. l. 14. Συγκεκομμέναι) Συγκεκριμέναι legendum videtur. Τὸ συγκεκομμέναι hic non placet. GUYET. Συγκεκαττυμέναι) Quid vulgatum συγκεκομμέναι ſit, nemo credo diſſerat: idcirco reiecimus, & hanc vocem Luciano alibi uſurpatam, peropportunam, & reiectae ſatis ſimilem, ut errorem indiligenti ſcribae faceret, ſubſtituimus. Vide Συγγρ. cap. 23, ἐκ ῥακῶν τι ἢ ἐκ δερμάτων σαπρῶν συγκεκαττυμένος. SOLAN.

Pag. 34. *l.* 3. Ἐστὶν αὐτὸ) Ἤδὺ legit interpres. GUYET. Ἔτι ἐστὶν αὐτὸ) Non intelligi haec a me, fateor: intelligerem, ſi pro ἔτι legeretur ἤδύ. Sic enim oritur ſententia, quam dedi, quamque Eraſmo etiam placuiſſe obſervo. GESN.

ead. l. 5. Ὥσπερ οὐδὲ σὺ) Nihil hic annotavit Reitzius. Unde ſuſpicamur, excidiſſe in eius ed. typothetae culpa illud οὐδὲ inter ὥσπερ & σὺ, quod habent *S.* & *B.* 4. adſtipulante Mſ. Reg. 2954.

Pag. 35. *l.* 1. Εὖ ἴστε, αὐτοὶ ἐφ' ἡμᾶς ἰόντες ἐδέοντο συνδειπνεῖν) Emendandum ὑμᾶς, idque recte obſervavit interpres. Immo ſic clare dederunt Florentini. Si, inquit Saturnus pauperibus, vos contemneretis divites, nec lautas menſas, nec ſplendidas veſtes eorum mirati; certi eſtote, eos ad vos ſponte venturos fore, & ad coenam vocaturos. Simillimo modo de divitibus loquitur Philoſophus in Nigrino T. I, c. 23: Οὐκ ἂν οἴει τοὐναντίον αὐτοὺς ἐλθεῖν ἐπὶ τὰς θύρας τῶν πτωχῶν δεομένους τοὺς πλουσίους, μὴ ἀθέατον αὐτῶν, μηδ' ἀμάρτυρον τὴν εὐδαιμονίαν καταλιπεῖν, μηδ' ἀνόνητόν τε καὶ ἄχρηστον τῶν τραπεζῶν τὸ κάλλος, καὶ τῶν οἴκων τὸ μέγεθος; οὐ γὰρ οὕτω τοῦ πλουτεῖν ἐρῶσιν, ὡς διὰ τοῦ πλουτεῖν εὐδαιμονίζεσθαι. *An non putas e diverſo, divites ipſos ad pauperum fores eſſe venturos, rogantes, ne ignobilem & ſine teſte ſuam felicitatem relinquant, neve inutilem & ab omni uſu remotam menſarum pulchritudinem & domorum magnitudinem perire ſinant? Neque enim tantum ipſas divitias amant, quantum propter eas ſe felices praedicari.* IENS.

ead. l. 7. Ἀξιῶν) Antea in omnibus legebatur ἄξιον. Sed probabunt, ſat ſcio, elegantes homines noſtram emendationem. SOLAN.

Pag. 36. *l.* 16. Προσκαλέσασθαι) Subaudi ἡμᾶς. GUYET.

Pag. 37. *l.* 3. Δεῖπνων πέρι) Subaudi e ſuperioribus, καὶ ὑπεσχόμην γράψειν πρὸς ὑμᾶς περὶ δείπνων. REITZ.

ead. l. 13. Ὀδυσσέως ἑταίρους) Hom. Od. M, 173. SOLAN.

Pag. 38. *l.* 5. Ἰσοδιαίτης) Sic omnes libri noſtri. De Baccho uſurpat Plutarchus hanc vocem, pag. m. 692 AB. Puto tamen veram & genuinam vocem eſſe *ἰσοδιαιτητής*. Lege omnino Numeri 36 ultima verba; unde ſatis, ni fallor, emendationis huius ratio patebit. SOLAN. Difficile forte fuerit dicere, quis ſit ille *ἰσοδιαίτης*, ὃ ἡγούμενος τῶν συμποσίων. A δίαιτα διαιτάω deſcendat ὁ *ἰσοδιαιτητὴς*, ut mox c. 36 habebimus *συνδιαιτητὴν*, ſed hic quoque nuſquam eſt. Fallor, an eſt *ἰσοδαίτης*, quod Bacchi epitheton eſſe docet Plutarchus de EI pag. 692 ante med. H. Steph. Διόνυσον δὲ καὶ Ζαγρέα καὶ Νυκτέλιον καὶ Ἰσοδαίτην αὐτὸν ὀνομάζουσι. Ortum hoc ei cognomen puto ἀπὸ τῆς δαιτὸς ἴσης, Homero familiaris, de qua Comment. ad Il. A, 468; it. Athenaeus I, 10. Laetitiae dator Bacchus aequum amat hodie: idem apud Graecos, qui *συμπόσιον*, *combibium* dixere, non *convivium*, merito ἡγούμενος τῶν συμποσίων eſt. In eundem convenit, quod eſt apud Harpocrationem & Suidam, Ἰσοδαίτης ξενικός τις δαίμων, ᾧ τὰ δημιώδη γύναια καὶ μὴ πάνυ σπουδαῖα ἐτέλει. Laudat Harpocration hic Hyperidem pro Phryne. Notum, quam libenter Dionyſia agitet hoc genus. Idem nomen eſt, quod apud Heſych. legitur *ἰσοδέτης*, ὑπ' ἐνίων ὁ Πλούτων· ὑπὸ δὲ ἄλλων ὁ Πλούτωνος υἱός. Certe id iam annotatum video in Schreveliana editione, ubi etiam laudatur Meurſ. Att. lect. pag. 50. Luciano quidem reſtituendum τὸν *ἰσοδαίτην*, mihi indubium eſt. GESN.

ead. l. 15. Πολλοὶ, καὶ) Οἱ πολλοὶ legiſſe videtur interpres. GUYET. Scil. quia vertit, *vulgus*. REITZ.

Pag. 39. *l.* 2. Ἵστωσαν) *Diſcant*. GUYET.

ibid. Αὐτοὶ διαβαστάντες) Αὐτοὶ διαβαστάσαντες. MARC.

ead. l. 3. Καὶ τῆς ἱστορίας) Sic forte legendum: τῆς ἱστορίας τὸ ἀκριβὲς, καὶ τὸν χρυσὸν ὅσος &c. GUYET.

ibid. Τὸν χρυσὸν ὅσος, ὅς) Sic libri omnes noſtri. SOLAN.

ibid. Ὅς ἐπανθεῖ) Ὅς delendum videtur. GUYET. Probo; & pro non ſcripto habeo. REITZ.

ead. l. 11. Λέοντας) (Vid. Bourdelot. not. additam.) De leonibus quod hic tradi fertur, confirmatur ab Aeliano, de animalib. IV, 3. De lupis contrarium uſu ſatis notum eſt: conſpiciuntur enim frequenter gregatim ad praedam prodeuntes. Vide, quae ſupra ad Tim. c. 25 annotata ſunt. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ τοὺς μονιοὺς τῶν λύκων). Cenſebat vir clariſſimus Godofredus Maluynus legendum eſſe μονιοὺς τῶν συῶν:

atque movebatur ea ratione, quod lupi ſoleant bini incedere, at apri *μονιοὶ* dicantur, ut apud Lycophr. *πόρκος μόνηρης*, quod confirmat Aelian. lib. XV, cap. 3, loquens de Thynnis: *καὶ οἱ μὲν αὐτῶν κατὰ τοὺς σῦς εἰσι μονιοὶ, οἱ δὲ συνδυασθέντες καὶ εἰς τὸν κατὰ τοὺς λύκους σύννομον.* Sed pace tanti viri dixerim, loquitur Aelianus de lupis, quatenus bini ad raptum prodeunt; at hic ſermo eſt de victu ſolitario lupi, lupus ſolus comedit. Itaque Timon Lucianeus (poſt med.) ſtatuit ſibi *μονήρην τὴν δίαιταν καθάπερ τοῖς λύκοις.* Immo etiam *μουνὸς* proprium videtur eſſe lupi adiunctum. Sic Antipater lib. III Anthol. *Μουνὸς ἐκ δάμνοιο δορὰν λύκος ἄσκοπον ἄνδρα Ἔκτανεν.* Hinc etiam apud Suid. *μονὸς* eſt *μονόλυκος*· pro priori parte ſtat Heſych. Contra omnes Mſſ. Codd. nihil mutare auſus ſum. BOURD.

Pag. 40. *l.* 4. Παρασκευάζουσι) Vel contra omnes libros legendum arbitror, *παρασκευάσουσι*, ne abhorreat ab *ἐάσουσι* & *συγέσονται*. GESN.

ead. l. 6. Εἰ *μύοντες οἱ πένητες βαδίζοιεν, ὑποθώμεθα γὰρ οὕτως, οὐκ ἂν ὑμᾶς ἠνίασεν οὐκ ἔχοντας οἷς ἐπιδείξασθε τὰς ἀλουργίδας ἐσθῆτας* &c.) Ait Saturnus divitibus, *Si pauperiores taciti irent*, (*fingamus enim ita*) *nonne id maxime vos uteret, non habentes, quibus purpureas oſtenderetis veſtes?* Sed τὸ, *ἐπιδείξασθε* hic nihili eſt. Scribe *ἐπιδείξαισθε*, vel, quemadmodum habet Florentina, *ἐπιδείξετε*. IENS. Perperam vertitur, *ſi pauperes abirent taciti*. Nam *μύοντες βαδίζειν* dicuntur, qui clauſis oculis incedunt. *Μύειν* hic eſt *claudere oculos*, quod aliter *καταμύειν* & *καμμύειν* dicitur. Recte itaque Schol. hic *μύοντες, καμμύοντες, τουτέστιν ὀφθαλμοὺς κλείοντες.* Atque ita optime cohaerent ſequentia: *Nonne id vos uteret, cum ſic non haberetis, quibus purpureas veſtras veſtes oſtentaretis?* Nam licet pauperes taciti incederent per plateas, nihilominus videre poterant divitum veſtes pretioſas; ſi vero clauſis oculis, eas non videbant. L. BOS.

ead. l. 8. Ἐπιδείξετε) *Fl.* vid. Ienſ. In reliquis *ἐπιδείξασθε*. SOLAN. Ἐπιδείξασθε) Forte blandior medicina, & magis Graeciſmum olens fuerit, ſi legamus *οἷς ἐπιδείξασθαι*. GESN. Ἐπιδείξαισθε legendum videtur. *Guyet.* Idem coniicit Ienſ. nec improbem; ſed quia Florent. *ἐπιδείξετε* longius recedit, ac defendi poteſt ex iis, quae ad c. 4, v. *ἐπινεύσει*, pro *ἐπινεύσῃ* ſunt indicata, vulgatum immutare non ſuſtinui. REITZ.

Pag. 41. *l.* 1. Ὀπτώμενοι μεταξὺ) Μεταξὺ *ὀπτώμενοι* mallem. GUYET.

ead. l. 3. Ψύτται) Lego ψύττα, i. e. ταχέως. Sic supra Lexiph. cap. 3, ψύττα κατατείνας legendum pro ψύτταν, quod depravatum est. GUYET. Ψύτταν) Mea haec emendatio est: cum enim in omnibus legeretur ψύτται, vel ψύτται, in *Fl.* & Schol. ψύττα, voces palam depravatae; ex Λεξ. cap. 3 malui hanc reponere, cum illic recte usurpatum videbam. Add. de ψήττα Ἀναβ. cap. 49, & confer Ἱστ. A, c. 35. Una potest controversia moveri, rectene sic scribatur, an ut apud Hesychium est, ψήττα, quem consule etiam in ψιττάζω & ψύττα. Rem ego in medio relinquo. Confer autem cum hoc loco, quae N°. 23 leguntur. SOLAN. Ψύττα κατατείνασαι) Ψῆτται habet Aldina posterior, quasi de anatibus sermo esset. Verum supra in ipsa pauperum epistola, ὀρνίθων modo fit mentio ταχειῶν, id est, *gallinarum pinguium*, quando nihil est, quod a nobilissima nos significatione depellat. Nimirum ψύττα legendum, atque interpretandum ex Hesychio, qui ψύττα, inquit, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Est igitur ὀνοματοποιημένον, illi σίττα apud Theocritum simile: quod ad ludicras hasce minas, & actionem quandam, vitamque illis conciliandam oppido convenit: licet in seria oratione damnatum idem ψύττα κατατείνας putem Λεξιφ. cap. 3, 79. GESN. Ψύτταν) Obsecundavi Solano, quia sic supra in Lexiph. c. 3, ubi vide notas. Et ψύτται manifesto falsum est; sed vel ψύττα cum *Fl.* vel ψύτταν scribendum; quod cum utrovis more reperiam apud varios, non magni feci, utrum reciperem, quin & ψύτταις φύγῃ Alciphron. III, Epist. 24 f. ubi tamen Bergler. ψύτταν etiam malit. REITZ.

ead. l. 25. Πρὸς γάρ σε &c.) Sciagraphia totius huius dialogi est epistola 53, L. III Alciphronis; vid. notam 1 Bergleri ad Alciphr. l. d. REITZ.

Pag. 42. *l.* 10. Ἰσοδίαιτοι καθεστῶτες) Syntaxis quartum casum postulat. Rectius itaque Mſ. ἰσοδιαίτην καθεστῶτες, ὡς ἂν μηδὲ τὸν συνδιαιτητὴν αὐτὸν αἰτιάσασθαί τι, *eodem cibo illum excipientes, ut convictor nihil possit accusare.* GRAEV. Ἰσοδιαιτητὰς — συνδιαιτητὴν) In impressis omnibus legebatur ἰσοδίαιτοι. Mſ. Graevii ἰσοδιαίτην, quod ad veram scripturam manu ducit, quam nos in textum recepimus. Munus Saturnaliorum proprium fuisse existimo. Vide nos ad ultima verba N°. 32. Monendus autem lector hic est, me, dum novum videor sensum voci συνδιαιτητὴς affingere, verum tantum antiquumque ei asserere. Ubi enim usquam offendas,

διαιτητὴν de alio dictum, quam de *arbitro?* Quod miror fugisse hactenus & Lexicographos, & virum summum Graevium, qui hic cum vulgo erravit. Ultima vox in G. S. & A. exstat; in reliquis συνδιαίτην prave legitur. SOLAN.

Pag. 43. *l.* 2. Ὥστε δυοῖν θάτερον, ἢ μὴ διδόντα ἐχθρὸν εἶναι πάντως ἔδει, ἢ πάντα προϊεμένους, αὐτίκα μάλα πένεσθαι, καὶ τῶν αἰτούντων καὶ αὐτὸν εἶναι) Vitiosissima oratio. Emenda ocius προϊέμενον, quod fere ne indicio quidem, nedum probatione apud intelligentes indiget. Queruntur divites de pauperum insolentia, & animo nullis, quantiscunque beneficiis & donis contento. *Adeo*, inquiunt, *ut alterutrum fieri necesse sit, vel ut non dans omnino sit inimicus, vel ut omnia largiens*, sive *profundens, brevi plane pauper sit, & ipse unus mendicantium.* IENS.

ead. l. 10. Κατελθόντες) Rarior vocis usus, nondum puto satis observatus Lexicis. Ponitur hic quidem, puto etiam alias, ut καθικνεῖσθαι, ut καταπρέχειν, ut Latinum *invehi* &c. GESN. Καταλέγοντες legendum videtur. *Guyet.* Non video mutandi necessitatem. REITZ.

Pag. 44. *l.* 2. Ὑφ' ὧν) Ἐφ' οἷς forsan. GUYET.

ead. l. 6. Ἐργάσασθαι) Scribe ἐργάσεσθαι. GUYET.

IN CONVIVIUM SEU LAPITHAS.

Pag. 45. *l.* 1. ΣΥΜΠΟΣ.) Cave, lector, ne sequaris Erasmum, huius Dialogi Latinum interpretem: saepe enim alienus est ab auctoris mente. BOURD. Bene Bergl. ad Alciphr. III, Ep. 55, Nº. 1: *Eadem est oeconomia & inventionis ratio in hac Epistola, quae in Luciani Symposio, dum utrobique occasione convivii philosophi tanquam indecenter se gerentes perstringuntur. Convenientiam eandem habent haec duo nomina Alciphronis* [ΑΥΤΟΚΛΗΤΟΣ ΕΤΟΙΜΑΡΙΣΤΩ] *quorum primum denotat eum*, qui se ipsum vocat, *alterum*, qui prandio est paratus: *& Lucianeus* Ἑτοιμοκλῆς, (*quem videbis cap.* 21) *per allusionem a* κλητὸς *dictus, cum alias talia sint a* κλέος, *quasi* paratus, si vocetur, *ut satis ostendit eod. cap.* 21 *in epistola obiurgatoria, quam sane misere scriptam misit in convivio coram omnibus legendam, quod a convivatore praeteritus fuisset. Alciphronis autem haec Epistola tota quasi sciagraphia est Lucianei Symposii, ubi omnia, quae hic intra modum consistunt, dilatantur & valde exaggerantur, plerumque supra fidem.* REITZ.

ead. l. 2. ΦΙΑΩΝ) Idem haud dubie, cui ſuum de Hiſtor. Conſcr. librum inſcripſerat. Vide & huius libelli finem, ubi eodem modo, quo illic, compellat. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀριστεινέτου) Huius Dialogi perſonae omnes verae. De hoc vide cap. 5. Qui autem in Ἐτ. Δ. X & II memorantur Ariſtaeneti, fictitii eſſe videntur. SOLAN. Ἐν Ἀριστεινέτου) Scil. οἴκῳ, ut ſupra Philopſ. c. 38, ἐν Ἀμφιλόχου, & alibi frequenter. REITZ.

ead. l. 9. Χαρῖνος) De hoc, cum perſona Dialogi non ſit, non opus eſt ut ſolliciti ſimus. SOLAN.

Pag. 46. *l.* 1. Διονίκου) Vid. c. 20. SOLAN.

ead. l. 12. Παραγένοιτο) B. παρεγένετο. Sed nihil mutandum. SOLAN.

ead. l. 15. Οὐκ ἂν φθάνοις) I. e. *non effugies nos convivio excipere, ſ. quin convivio nos excipias.* GUYET. Conf. ſupra Fugit. c. 26. REITZ.

ibid. Φθάνοις) Hic apprime notandum, in B. ſeu Ox. Codice legi φθάνοις, quod hic quidem quadrare poteſt. Sed tritum adeo & elegans ſimul illud οὐκ ἂν φθάνοις, ut loco moveri minime debeat. Quamquam ſi infinitis aliis in locis, ubi occurrit, φθάνοις, ut hic quadraret, fateor, eo inclinaret animus, ut φθάνοις in eius locum ſufficeretur. Ratio enim nulla aut remotiſſima aſſignari poteſt, cur verbum φθάνω ſolum *neceſſitatem* importet, quam in ea phraſi ſemper deſignat. SOLAN.

Pag. 47. *l.* 1. Ἐμπαρῴνησαν) Ni viderem, eiuſmodi maculas tot editiones inſidere, morari lectorem hiſce puderet. In omnibus legebatur ἐπαρῴ— in Mſ. etiam B. SOLAN.

ead. l. 4. Νευρικώτερα ἐκφ.) *Strenue efferre in vulgus.* GUYET.

ead. l. 5. Ἐπεξιέναι) *Stilo perſequi.* GUYET.

ead. l. 12. Μισῶ — μν. σ.) Vid. Plut. 1087 f. SOLAN.

Pag. 48. *l.* 1. Καὶ πολλὴν τὴν ἐωλοπρασίαν κατασκεδάσας ἀνδρῶν φιλ.) Malim Latine dicere, *& multa contumelia aſperſit philoſophos;* quam cum interprete, *& pridianam hominum temulentiam divulgavit.* VITRING.

ibid. Πολλὴν τὴν) Articulus retinendus. Amat enim Noſter poſt adiectiva eum addere. In Tox. cap. 4, πολλοὺς τοὺς ἐμπόρους. Pro Imag. c. 16, πολλὴν τὴν εὐμένειαν. Aſin. cap. 42 f. μακρὰν τῶν λόγων. Alciphr. III, 390, πολλὴν τὴν φιλανθρωπίαν. REITZ.

ead. l. 2. Ἐωλοπρασίαν) Sic Demoſth. 152 A. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀκριβῶς γιγνώσκων) Ὑποσόλοικον Luciani ſtili pro

perantis. MARCIL. Ὅς ἀκριβῶς οἶδε) Scripturam Mſ. Ox. in textum recepimus: vulgatam enim ἀκριβῶς γιγνώσκων palam corruptam eſſe nemo non videt; pro qua *B.* 2. & *P.* repoſuerunt ἀκριβῶς γιγνώσκοντα, quod, ſi per Codd. liceret, probarem. Quid autem Marcilio in mentem venerit, cur mox ἐπιθυμῶν τὰ δὲ legeret, nemo, credo, expiſcetur; neque credo, quidquam mutatum voluiſſe, ſed tantum prave exſcripſiſſe. SOLAN. Ἀκριβῶς γιγνώσκων) Illud ὃς ἀκρ. οἶδα, quod Solan. in textum receperat, mihi gloſſa videtur, quae τὸ γιγνώσκων expoſuit per ὃς οἶδα, ut re vera exponendum eſt; ac, ſi quid mutandum, γιγνώσκοντα potius ex *P.* ac *B.* 2. reciperem; ſed & has ex coniectura ſic dediſſe ſuſpicor. Ienſ. ad Reviv. c. 13 f. ſoloeciſmum id vocat, exempla tamen ſimilis conſtructionis affert, atque eadem omnia, nimis ſevere, damnat. Nam adeo frequens eſt nominativi uſus pro obliquo, ut id linguae genio tribuendum potius, quam corrigendum ſit. Et mihi hic perinde erit, abſolutumne nominativum cum Grammaticis voces, an participium exponas per periphraſin, *qui ſcio*. Diod. Sic. II, c. 35 pr. Ἡ τοίνυν Ἰνδικὴ τετράπλευρος οὖσα τῷ σχήματι — ἣ μεγάλη περιέχει θάλαττα, i. e. *quantum ad Indiam* &c. Idem ib. c. 48, οἱ δὲ, ἐπιδιώκοντες — οἱ μὲν ἀπόλλυνται. Ad priorem locum Weſſel. duo ſimilia addit, & ad Commentt. Ael. II, 11, & Gronov. ad Herodot. II, 66, provocans, recte ait, rem eſſe vulgarem: quare ex immenſa copia quaedam tantum de Noſtro ſubiungemus, ſi forte vincatur, nihil hic in Luciano mutandum. Confer igitur praeter duo ſimilia ὑμᾶς — ἀνεχόμενοι, & Κρονίωνα Ἀστράπτων, ad Fugit. c. 2 iam allegata, (licet alia nominativi ſtructura occaſionem ibi praebente) etiam Geſnerum ad Philopatr. cap. 23. Et ex Novo Foed. Act. Apoſt. XX, 3, Ποιήσας τε μῆνας τρεῖς — ἐγένετο γνώμη. Apocal. III, 12, Ὁ νικῶν, ποιήσω αὐτόν. Et v. 21, Ὁ νικῶν, δώσω αὐτῷ. Lyſ. Or. de Ariſtoph. bon. pag. 348 ed. Lond. ἀκήκοα γὰρ ἔγωγε — ὅτι πολλῶν ἐψεύσθητε τῆς οὐσίας. καὶ (vel οἱ) ζῶντες μὲν πλουτεῖν ἐδώκουν, ἀποθανόντες δὲ, πολὺ παρὰ τὴν δόξαν τὴν ὑμετέραν ἐφάνη. Ibid. p. 349, Καλλίας τοίνυν ὁ Ἱππονίκου — τότε τούτου τοίνυν τίμημ' οὐδὲ δυοῖν ταλάντοιν ἐστί. Duoque alia in Indice Tayloriano, v. *Nominativi pendentis*. Adde Kuſt. ad Ariſtoph. Plut. v. 277, ubi λαχὸν τὸ γράμμα, pro λαχόντος bene multis exemplis probat, Atticiſque proprium docet; nec non Spanh. ad eundem verſ. ac Thucyd. I, 2, p. 3, cum nota Hudſon. Et Du-

ker. in Indice, tit. *Nominat. absol.* Maittairium de Dialectr. p. 82. Gronov. ad Arr. Exp. Alex. pag. 58. Clark. ad Hom. Iliad. B, 681, & Z, 510. Et Schol. ad Aeſchyl. Perſ. v. 123, quem cum Salmaſio de modo Uſur. p. 715, allegat Abreſch. in Animadv. ad Aeſchyl. p. 170. Videbiſque, in poëtis certe locum non eſſe mutationi, nec adeo in aliis, propter copiam. REITZ.

ibid. Πολὺ πλέον ἐπιθυμοῦντά σε εἰπεῖν, ἢ ἐμὲ ἀκοῦσαι) Πολὺ πλέον ἐπιθυμεῖν τὰ καὶ εἰπεῖν ἢ ἐμ. ἀκ. Terentius Hecyra: *Quaſi non tu multo malis narrare hoc mihi, quam ego, quae perconor, ſcire* &c. MARCIL. Si explicatio eſt, bene: ſi emendatio, male; nam particip. hic idem, quod infinitiv. Solan. adſcripſ. Marcil. legere ἐπιθυμῶν τὰ δέ· quod unde habeat, neſcio. REITZ.

ead. l. 10. Ἔξεις) Sic, ut conieceram, *Fl.* In reliquis eſt ἥξεις, & in O. Mſ. SOLAN. Quid eſt vulgatum ἥξεις, *venies?* quare lubens Florentinum ἕξεις arripui, & *retinebis* in verſione repoſui. REITZ.

Pag. 49. *l.* 2. Ἀλλ' ὅπως) Pro ἀλλ' ὅρα ὅπως &c. GUYET. Habuimus tam crebro, ut neque explicatione, neque probatione indigeat. REITZ.

ead. l. 5. Δεήσει) Vides iam, nihil peccatum eſſe ſupra ſic edendo, Icar. c. 14. REITZ.

ead. l. 6. Τῷ παιδὶ τῷ Ζήνωνι ὁ Ἀριστταινέτος ἀγόμενος γυναῖκα) H. e. *filio Zenoni uxorem deſpondens*, non vero, *uxorem ducens*, uti habet verſio: ſignificat enim ἄγεσθαι υἱῷ γυναῖκα, *uxorem deſponere filio.* Exempla paſſim occurrunt. VITRING.

ead. l. 9. Τῷ Εὐκρίτου) Τῷ Χαιρέᾳ infra. GUYET.

Pag. 50. *l.* 7. Ζηνόθεμις) Eundem eſſe cum eo, quem in Hermotimo non nominatum exagitavit, facile evincent utriuſque avaritia & gula uſquequaque ſimiles. Confer, quae c. 11 & f. 32, occurrunt, cum Ἑρμ. c. 11 & 80. SOLAN. Ζηνόθεμις ἦν ὁ πρεσβύτης) Alciphron etiam Ep. 54, III, ſenem Stoicum primo loco nominat: παρῆν οὖν ἐν τούτοις Εὐσκλῆς ὁ Στωϊκὸς, οὗτος ὁ πρεσβύτης. REITZ.

ead. l. 8. Δίφιλος) Hic alibi non memoratur. SOLAN.

ead. l. 9. Διδάσκαλος) Ordo: διδάσκαλος ὢν τοῦ Ζήνωνος υἱέος τοῦ Ἀριστταινέτου. GUYET. Διδάσκαλος ὢν οὗτος τοῦ Ἀριστταινέτου, υἱέος τοῦ Ζήνωνος) Ita per ſuas diſtinctiones inepte diſcerpunt editores in Graecis ea, quae coniungenda ſunt. Ergo & Benedictus, *Ariſtaeneti Zenonis filii praeceptor.*

Quo quid obſcurius? & quis aliter haec adſpiciat, quam facientia Ariſtaenetum filium ac diſcipulum, Zenonem vero patrem? At plane haec ſunt inverſa. Et quanto praeclarior Eraſmus, *quod eſſet Zenoni Ariſtaeneti filio praeceptor?* Id retine, & tolle ex Graecis importunum comma. GRON.

ead. l. 10. Ἀπὸ τοῦ περιπάτου) Alciphr. l. d. ὁ ἐκ τοῦ περιπάτου. REITZ.

ibid. Κλεόδημος) Vid. Φιλοψ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 12. Κοπίδα) Plut. 1899, 2, docet, hoc quaſi cognomen iam ante de Chryſippo uſurpatum, cuius ſtatuae ab Ariſtocreonte inſcriptus hic titulus: Τὸν δὲ νέον Χρύσιππον Ἀριστόκρεων ἀνέθηκε, Τῶν Ἀκαδημιακῶν στρατηγελιδῶν κοπίδα. Vide & in Phocione. De Ulyſſe primus, ni fallor, uſurpavit Eur. Hec. 134. Vide etiam Noſtrum Φιλοψ. c. 29. SOLAN.

ibid. Ἑρμῶν) Hunc alibi non reperio. SOLAN.

Pag. 51. *l.* 2. Ἰστιαῖος) Obſcurus homo. SOLAN.

ibid. Διονυσόδωρος) Huius nomen in hoc ſolo opuſculo video. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ ἐδεξιοῦντο ὥς τινα τῶν κρειττόνων) *Et ut Deorum aliquem exceperunt*; non vero, ut ille verterat, *& ut quemquam ex praeſtantioribus ſalutarunt.* Οἱ κρείττονες ſunt οἱ θεοί, ut recte Heſych. Sic paſſim Graeci auctores & Lucianus noſter in Charidemo cap. 12, πῶς οἱ κρείττονες ἔχουσι περὶ τούτου· ubi itidem perperam, *qui potiores habentur.* Sequitur ibi mox οὕτω δὲ περισπούδαστον τοῖς θεοῖς. Item in Charidemo 6, 15, 23, & in Demonact. c. 11. L. Bos.

ead. l. 9. Ἴλων) Φιλοψ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν κλιντῆρα) Heſych. Κλιντῆρες, δίφροι, κλῖναι. MENAG. Idem iam habebat Guyet. REITZ.

ead. l. 14. Ἐς δὲ τὸν ἀντίθυρον) Ἀντίθυρος, ellipſis pro ἀντίθυρος τοῖχος. Ipſe Lucian. ſupra de Domo (c. 26) κατὰ δὲ τὸν μέσον τοῖχον, ἄνω τῆς ἀντίθυρος· ſed ubi legendum videtur, ἄνω τῆς ἀντιθύρου, aut potius τοῦ ἀντιθύρου. MENAG.

ibid. Τὸ ἀντίθυρον) Cod. Ox. uti emendare ſtatueram. In impreſſis omnibus τὸν ἀντ. Vid. Ἀλεξ. c. 16. SOLAN. Supra Οἰκ. c. 26 diximus, variari in genere, dubiumque eſſe, τὸ ἀντίθυρον, an ἡ vel ὁ ἀντίθυρος voluerit auctor. Et cum plerumque gignendi accuſandique caſu apud alios occurrat, nihil inde conficias: nam e. c. quando Homer. Od. Π, 159, ait, Στῆ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης — cuius ibi generis eſt? Pollux plane omiſit. Verum tamen de partibus domus agens, p. m. 49, habet analogum ἀμφίθυρος, ἣν ὁ Ὅμηρος ὀρσοθύρην καλεῖ,

ac femin. facit, ni ἦν ad ὀρασθόρην referas; & cum paulo poſt ὑπέρθυρον & ὑπερθύριον neutro gen. etiam dicat, videtur adiectivum eſſe, ut recte etiam ſtatuit L. Bos de ellipſi p. 161. Sed nondum ſequitur inde, neceſſario τοῖχον intelligi, & maſc. eſſe; uti enim femininum eſt, quando ianuam ianuae oppoſitam ſignificat, ita quando de loco ianuae oppoſito uſurpatur, neutrum fit, & μέρος forte intelligitur, aut τεῖχος, ut Solan. vult: cumque ſupra in Alex. cap. 16 neutro gen. etiam habuerimus, nihil prohibet & hic ita dediſſe; cumque ſupra l. d. dixerim, uſitatius maſculinum eſſe, id iam dictum nollem, etſi inveniri quoque maſc. gen. non nego, ut hic in vulgato; & ſicubi forte νεὼς intelligatur, ut Gein. exiſtimat. Neque ἡ ἀντίθυρ, quod Scholiaſt. ſupra notavit, improbo; verum tum acc. foret τὴν ἀντίθυρα. Neutrum genus certe in aliis compoſitis uſitatum, ut διάθυρον, ὑπέρθυρον, πρόθυρον, Stephanus indicat, de ἀντίθυρος nihil fere habet. Nec ego alia praeter iam indicata obſervavi, unde maſc. gen. confirmetur. REITZ.

cad. l. 15. Ὡς — ἀξίας εἶχε) De πρωτοκλισίᾳ vid. Buleng. & Stukkii antiqq. conviv. atque Olear. ad Philoſtr. III, c. 27, p. 118, No. 9. Ceterum ἀξίας genitivum eſſe uſitatum in hac phraſi, non indiget probatione. Vid. tamen ſupra Iov. Trag. cap. 7. REITZ.

Pag. 52. *l.* 4. Τοῖν ἀνάκοιν) Manſacus (in Harpocrat.) & Gronovius (ſupra ad Τιμ. c. 10) volunt hos a Caſtore & Polluce diſtingui; ſed vid. c. 32. Unde liquere puto, eoſdem hic intelligi; niſi etiam Διόσκουροι alii a Caſtore & Polluce ſtatuendi ſint. SOLAN.

cad. l. 12. Τοῦ Ἐπικούρου πάνυ) Lege Ἐπικούρου τοῦ πάνυ. LA CROZE. Lubens ita ederem, ſi in ullo libro reperirem. REITZ.

cad. l. 16. Εἶτ' ἐγὼ) Philoſophorum uni & Rhetori anteponitur Lucianus. SOLAN.

Pag. 54. *l.* 1. Γέροντα Ζηνόθεμιν) Similia habet Alciphr. III, p. 410, ubi Bergl. ad verba ὁ Στωϊκὸς ὑπὸ πλησμονῆς ἔρεγχεν, haec inter ſe comparat. REITZ.

cad. l. 8. Ἐπεισέπεσεν) Malim ἐπεισέπαισεν. Vide Suid. v. ἐπεισπέπαικε, & paroemiogr. in Μυκωνίου δίκην. Vid. etiam ſupra Ἐτ. Δ. ultimo. KUSTER. Ἐπεισέπεσεν) In omnibus libris noſtris erat ἐπεισέπεσεν Kuſteri emendationem in textum recepimus. SOLAN. Ἐπεισέπεσεν) Bergl. ad Alciphr. III, p. 408, corrigit ἐπεισέπαισεν, quod ap. Ariſtoph. Pluto v.

804 recte legatur, Εἰς τὴν οἰκίαν ἐπεισπέπαικεν. Conf. omnino ſupra Dial. Meretr. XV bis, nempe init. ubi ἐπεισαπαίσας, & med. ubi ἐπεισέπαισαν dedimus, licet edd. ἐπεισέπεσαν, & vid. ibi notata. Unde & hic Berglero ac Solano rurſus obtemperandum fuerat, quia perfacilis in his eſt lapſus amanuenſium; ſed propter nimia exempla, quae pro —εσαν, a πίπτω, faciunt, ſiſto gradum, & iam fere malim nihil ſupra mutaſſe, quamquam nihil adeo peccatum, cum ἐπεισέπαισαν ſit aptiſſimum. At vid. Epiſt. Sat. cap. 23 med. ubi & παρεισπεσοῦσα legitur, quod ex Diod. Sic. ibi firmo, aliaque a πίπτω compoſita, *irruendi* poteſtate ſumta, affero. REITZ.

ead. l. 9. Ἀλκιδάμας) De hoc alibi nulla mentio fit. SOLAN.

ead. l. 10. Μενέλαον) Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ &c. GUYET. Hom. Il. B, 408. SOLAN.

ead. l. 11. Ὑπέκρουον) Ὑποκρούω, i. e. citharam pulſo, cithara reſponſo. Epigr. Hic ὑπέκρουον eſt ἀντήχουν, ἀντεφώνουν. A cithara meraphora, GUYET. Ὑπέκρουον) Id eſt, ἀντεφθέγγοντο, ἀντέλεγον. Schol. Ariſtoph. KUSTER. Singularis eſt in hoc verbo ſuaviras, quam declarabimus e Longino ſ. 40. Reprehendit ibi rhetor acutiſſimus numeros in oratione nimis molles & canticorum numeris ſimiles, unde hoc dicit conſequi apud auditores, ὡς ἐνίοτε προειδότας τὰς ὀφειλομένας καταλήξεις αὐτοὺς ὑποκρούειν τοῖς λέγουσι, καὶ φθάνοντας, ὡς ἐν χορῷ τινι προαποδιδόναι τὴν βάσιν, *quas iam animo praecipiunt conſuetas oratori clauſulas, eas ipſi ſubmiſſa voce quaſi ſubiiciant ac praecant dicentibus* &c. Sumtum credo a citharoedis, cantus formulam leni fidium pulſu ſubindicantibus. Ita cum Homericam formulam praetexuiſſet, impudentiae ſuae Cynicus, convivae alii alios inter ſe memorare inceperunt, ſubmiſſa tamen voce, verſiculos, ad retundendam illius impudentiam aptos. Non erat opus, inter homines eruditos, integris uti verſibus: ſufficiebat initia indicaſſe &c. Vide, quae de vi τῆς ὑπὸ in compoſitis diximus ad Ὀρχ. cap. 16. GESN.

ead. l. 12. Ἀφραίνεις) Hom. Il. H, 109. SOLAN.

Pag. 55. *l.* 1. Ἀλλ' οὐκ —Ἀγαμ.) Iliad. A, 24. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐδεδοίκεσαν) Mſſ. Ox. & *Fl.* recte. In reliquis ἐδεδοίκεισαν. SOLAN. Solan. iota deleto ἐδεδοίκεσαν fecerat pro vulgato ἐδεδοίκεισαν. Recte: ita enim formari ſolet. Et ſic Herodian. VIII, 1 f. ἤλπιζον δὲ καὶ ἐδεδοίκεσαν. Et Diod. Sic. L. XIV. Et Herodot. VII ſub initium ſimiliter ἀναβεβήκεσαν. Ita διεῤῥώγεσαν App. Al. pag. 325, 1. Et quia Gram-

matici, quos conſului, nihil de hac terminatione pluſquamperfecti, iuvat addere Noſtrum ſupra Dial. Meretr. XIII, p. 258 huius ed. κατεπεπλήγεσαν, & paulo poſt ἐδεδοίκεσαν. Non tamen in omnibus verbis id imitarer. Sed variatur & infra c. 28, inter ἤδεσαν & ἤδεισαν. REITZ.

ibid. Τὸν Ἀλκιδάμαντα) Iliad. B, 408. SOLAN.

ibid. Βόνν ἀτεχνῶς ὄντα.) Sic impr. omnes & O. Mſ. Ego βόνν ἀγαθὸν ὄντα profectum a Luciani manu minime dubito; & ſi Mſſ. Codd. copia eſſet, ita in optimis repertum iri confido. SOLAN. Mſ. Reg. 2955. β. ἀγαθὸν ὄντα, uti volebat Solanus.

ead. l. 5. Κυνῶν) Ita Mſ. O. In impr. Κυνικῶν. SOLAN.

ead. l. 7. Θρόνον τινὰ λαβόντα.) Oportet imaginari rationem triclinii veteris, quae hic pulchre deſcripta fuit. Tres magni lecti, tres κλιντῆρες, tribus coenationis lateribus paralleli illi quidem, ſed non applicati, ut a tergo liber acceſſus eſſet. Vacat plane quartum latus, in quo medio ianua eſt. Sic convivae omnes & ſe invicem contueri poſſunt, & ianuam proſpicere: & liber eſt in illo ſpatio acceſſus miniſtratoribus, & acroamatis. Hic iam impleti ſunt tres lecti. Iubetur afferri ſella alta Cynico, qua e regione Hiſtiaei & Dionyſodori poſita, qui in tertio lecto ultimi accumbebant, ipſe quoque exaequari quodammodo convivis poſſet, & menſae ſi non accumbere uti ceteri, tamen aſſidere. GESN.

ead. l. 8. Καθίζεσθαι.) Non opus eſt καθέζεσθαι cum B. legere. REITZ.

ead. l. 12. Ἐστιᾶσθε) In *Ven.* utraque mendoſe hic legitur ἐστιᾶσθαι. SOLAN.

Pag. 56. *l.* 1. Οἷον τὸν Ἡρακλέα γράφουσιν.) Adleverat Hemſterh. Ariſtid. I, p. 63, ubi hunc locum notat Iebb. Igitur evolvi, & vidi Ariſtidis verba, p. 63 ed. antiq. (p. 35 novae) eſſe: οὐ τοίνυν ἐπὶ πράξεσι μόνον καὶ ἀγῶσιν, ἔχοι τις Ἡρακλέους μνημονεύειν, ἀλλὰ κἂν ταῖς ἐνθυμίαις τοῦ βίου πολλοῦ τινος ἄξιος. δῆλοι δὲ καὶ τῶν ἀγαλμάτων αὐτοῦ τὰ πίνοντα. Ad quae lebb. *Qualia fuerint haec ſimulacra, diſcere eſt ex iis, quae ſcribit Lucian. in Sympoſ.* (h. l.) *De ſcyphis Herculanis conf. Dempſterum in Antiqq. Rom.* REITZ.

ead. l. 12. Εὐμεγέθη σκύφον) Εὐμεγέθη κύλικα Alciphr. III, p. 353, ubi Bergl. & cetera cum Lucianeis comparat. REITZ.

ead. l. 13. Ἀναδοῦναι) Ita Cod. Mſ. Ox. & Coll. recte; nam proprium eſt in ea re vocabulum. Θ. Δ. IV. SOLAN.

Pag. 57. *l.* 3. Ὁ παρὰ τῷ Φίλῳ Ἡρακλῆς) Fieri nequit, ut

ſi quis Benedicti verſionem intuens *Herculem Pholenſem*, ullo modo concipere poſſit ea Latina facta eſſe ex his Graecis, qui ita eximium illum Leonardum Auguſtinum deduxit, ut monuimus in praefatione eius gemmis praefixa, quod tamen tunc non advertebamus. Sola Gallia eſt huius putidi commenti origo. Nam doctior Eraſmus noſter rectiſſime dederat, *Herculem apud Pholum.* GRON.

ibid. Παρὰ τῷ Φόλῳ) Recte Scholiaſtes, quis fuerit, docet. Fabulam exhibet Apollodorus II, 46 B. Adde Polyaen. Strat. I, p. 10, quem omnino lege. SOLAN.

ibid. Δείκνυται) Δείκνυμι pictorum eſſe, vid. Hemſterh. ad Somn. ſive Luciani vitam cap. 8. REITZ.

ead. l. 4. Περιεσοβεῖτο) Hoc verum eſſe, adeoque Th. Magiſt. emendandum, vid. ſupra. Alciphr. III, Ep. 55, p. 408, καὶ τῆς φιλοτησίας συνεχῶς περισαθαυμένης, ubi Bergl. haec Luciani quoque contulit. REITZ.

ead. l. 10. Ὅτι καὶ μειδιάσεις) Iterum ἄ, τι ſcribendum, id quod requirit ſenſus. Recte interpres, *quid rideret.* IENS.

Pag. 58. *l.* 11. Παρεστῆναι) *Praeſto eſſe, apparere.* Ita in Ev. Matth. XXVI, 53, παραστῆσαί μοι πλείους ἢ δώδεκα λεγεῶνας ἀγγέλων. Ubi I. Elſn. hoc Luciani aliaque addentem vide. Adde Noſtrum ſupra Deor. Dial. XXIV, ubi Mercurius dicitur παρεστάναι τῷ Διΐ. REITZ.

ead. l. 12. Ὀρεωκόμον) Lege ὀρεοκόμον. GUYET. Et ſic quoque, media brevi, Pollux. Alii promiſcue. Suidas utrumque habet; ſed ſtatuit differentiam, ὀρεοκόμου montium, & ὀρεωκόμου mulorum cuſtodem faciens, ut Steph. quoque notavit: quod ſi verum, vulgata Luciani ſcriptura non erit ſollicitanda. REITZ.

ead. l. 14. Διαφοιτῆσαν) Cave cum *P.* quidquam hic mutaſſis: recte enim omnia habent, quod ſexcentis eiuſmodi locis, ſi liberet, confirmare poſſem. SOLAN. Etſi φθάνω fere perpetuo cum participio conſtruitur, ut Liban. Ep. 224, p. 208, ἔφθη συμμίξας· Noſter Vit. Auct. cap. 26, Tox. 2, Diſſ. cum Heſ. 8, Fugit. 27; tamen & cum infinito Alciphr. III, 3 f. & Ep. 41, pag. 362. Sed recte Solanus ait, lectionem *P.* non audiendam. REITZ.

ead. l. 15. Ἀλλὰ μὴ κατέσβη αὐτίκα) Ἀλλὰ μὴν κατ. αὖτ. MARCIL. Illud μὴ non mutandum cenſeo in μὴν, uti voluit Marcilius: nec κατέσβη vertendum active, ut fecit interpres; ſed paſſive, ita enim ſaepe apud optimos quoſque auctores. Verto igitur & haec, ut praecedentia: *Si prius ad*

omnes permanaſſet ea res, & non ſtatim fuiſſet exſtincta. L. Bos. Servavi μὴ, quod longe plurimae habebant, ſed puncto ante ἀλλὰ in comma mutando, ut nexus eſſet, *pudori fuiſſet, niſi.* At ſi punctum ſerves ante ἀλλὰ, quod in pleriſque erat, μὴν commodius foret. REITZ.

ibid. Δεξιῶς πάνυ τοῦ Ἀριστεινέτου τὴν παροινίαν ἐνέγκαντος) Interpretantur, *inducta dextre admodum temulentia.* Deſideratur alius, qui illud *inducta* interpretetur. Quid enim id ſibi vult? At Luciani ſcopus eſt, *tolerante Ariſtaeneto admodum dextre temulentiam*, non exaſperato ad hoc factum in pueri ſui tentatione. Herodianus libro I: Ταῦτα χαριστήρια ὕβρεως τε καὶ παροινίας τῆς σῆς, ἣς ἐτῶν τοσούτων ἠνεσχόμην. GRON.

Pag. 59. *l.* 1. Ἔπεπτώκει) Nondum biberat, certe poculum non exhauſerat, utpote qui mox propinaturus deſcribitur. Quin & ſupra, cap. 14, poculo illi malorum omnium cauſa tribuitur. In Ox. eſt ἐπεπτώκει. Sed nihili hoc. Quid ſtatuam, neſcio. Tamdiu enim iacuiſſe hanc belluam, nec quidquam interea bibiſſe, veroſimile non fit. SOLAN.

ead. l. 3. Προπίνω — Ἡρακλέους) Sic apud Philoſtr. p. 54, Διὸς, ἔφη, σωτῆρος ἥδε σοι. Legi autem, ſi uſquam, meretur Scholium, quod ad haec verba monachus haud dubie vinoſus adſcripſit, unde diſces, ab iis *ſanitatem Beatae virginis ſtrenue potari ſolitam.* Quid non ebrietas deſignat? quot bibendi incitamenta quaeruntur! ſalus praeſentium, abſentium amicorum, amicarum, patronorum, & apud nos Anglos regum, eccleſiaeque ipſius. *Pudet haec opprobria nobis* &c. Hoc Scholium cum olim Praeſuli venerando, & eruditione omnibuſque probis artibus illuſtri, Loidio Vigorniensi Epiſcopo oſtenderem, Nos ergo, inquit, non primi eam infaniam inſanimus! & imprudentes exempla ſequimur hominum, ſeculorumque viliſſimorum! SOLAN. Olear. ad Philoſtr. II, 7, N°. 1 b. REITZ.

ead. l. 4. Ἡρακλέους ἀρχηγέτου) Subaudi κύλικα. GUYET.

ead. l. 9. Ἄτρεπτος) Mſ. Ox. rectius, mea quidem ſententia, ἄτρεστος, Luciano alibi etiam uſurpatum Μυῖα cap. 5; ſed & vulgata ferri poteſt, quam ideo loco movere noluimus. SOLAN.

Pag. 60. *l.* 4. Αὐτοῦ — ἐν μέρει) Quid hiſce duabus ultimis vocibus intelligendum ſit, fateor me neſcire. Vid. Συγγρ. cap. 1, ubi in quibuſdam Codd. ita etiam legitur, pro vulgato ἐν μέλει. SOLAN.

ead. l. 8. Πινδάρου) Homerum non nominat, quia in voce ἐρραψῴδει satis intelligitur. SOLAN.

ead. l. 11. Σὺν δ' ἔβαλον) Hom. Il. Δ, 447 & 450. SOLAN.

ead. l. 15. Τὰ ὄψα) Hinc discas, proprie de iis usurpari, quae in secundis mensis apponebantur. SOLAN.

Pag. 61. *l.* 3. Ἐξυρημένος τὴν κεφαλὴν) Calvi erant mimi; ut apud Artemid. c. 23, L. I, ξυρᾶσθαι δὲ δοκεῖν τὴν κεφαλὴν ὅλην πλὴν Αἰγυπτίων θεῶν ἱερεῦσι καὶ γελωτοποιοῖς &c. Sic in Anthol. 3, μωρὸν ὁρᾷς φαλακρόν. BOURD. Casp. Barth. adv. L. VII, c. 5, haec verba (ἐξυρημένος τὴν κεφαλὴν) tanquam glossam eiicit; vide ipsum. ALMEL. Depravatum esse hunc locum, manifestius est, quam ut de eo monendum sit. Sed in libris nihil est subsidii: (nam quod O. φέρων pro ἔχων habet, nihil iuvat;) nec quidquam succurrit, quod ad emendationem viam aperiat. Vid. Μισθ. cap. 27, ubi de huiusmodi saltatore sermo est. SOLAN. Nihil causae attulit Barthius, cur glossam putaret haec verba: nec, puto, habuit idoneam. Vid. ad Philopatr. cap. 21, & Marcil. ad Pseudom. cap. 15. GESN Plura Gesn. ad Philopatr. cap. 26, κεκαρμένοι τὴν γνάμψιν. Consulendum Pignor. de servis pag. 189, addiderat la Croze. In mea Pignorii ed. est p. 256, ubi docet, fugitivos omnino rasos fuisse, pistrinarios & ustores semirasos. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπὶ τῇ κορυφῇ) Reddidimus Luciano ex Mss. Reg. 2955, pro vulgato ἐπὶ τῇ κεφαλῇ, quod minime erat ferendum propter proxime antecedens κεφαλήν.

ead. l. 6. Καὶ ἀνάπαιστα σ.) Ut cinaedus Petronii. BOURD.

ead. l. 7. Συγκροτῶν) Συγκροτεῖν χορόν. *Et pedibus plaudunt choreas, & carmina dicunt.* GUYET. Constructio illa transitiva in utraque lingua est notissima; quare plura non addo, praeter Herodot. L. II, pag. 126 D. καὶ τὰς χεῖρας κροτέουσι. Ita συγκροτεῖν συμπόσιον Long. Past. IV, 127, (al. 135) & παννύχεις Herodian. V, 6, 14, ac Diod. Sic. IV versus fin. Alciphr. III, pag. 368, eadem aliis verbis: καὶ ἀνάπαιστα εὔκροτα ἐπιλέγοντες, σκωμμάτων ἁλυκῶν καὶ αὐτοχαρίτων Ἀττικῶν αἱμυλίας γέμοντα. Misere igitur errat Budaeus in Lexico minore, κροτεῖν esse neutrum absolutum scribens. REITZ.

ead. l. 12. Κατέχοντι τὸ συμπόσιον) Ut Συγγρ. c. 38, κατέχων τὸ βῆμα· & Et. Δ. III, τυραννεῖν τὸ συμπόσιον. Barth. Adversr. 319. SOLAN.

Pag. 62. *l.* 6. Συγκεκροτημένου) Ab homuncione compacto, *ramassé*. GUYET.

Pag. 63. *l.* 5. Καὶ τὸ ξιφίδιον ἐπιῤῥῖψαι τάχιστα διὰ τῆς φωταγωγοῦ ἐς τὸ ὕπαιθρον τῆς αὐλῆς) *Gladium autem extemplo per feneſtras in aream proiecisse.* Ἐπιῤῥίπτειν hic non poteſt locum habere. Legendum ἀποῤῥῖψαι, quod & Mſ. praeſe fert. GRAEV.

ead. l. 7. Ἐπικαλεῖσθαι τοὺς γείτονας, ὑφ' ὧν ἀναστασάντων τὸ θηρίον, σωθῆναι αὐτὸν) Benedicti interpretatio haec eſt: *vicinos advocaſſe, a quibus revulſa fera fuit ſervatus.* Quid Graecis ſit ἀναστᾶν τὸ θηρίον, & Latinis *revellere feram*, nec ego, nec quiſquam norit, dixeritve; ne dicam ἀναστᾶν nuſquam eſſe revellere. Notat quidem Bourdelotius ad hunc locum: Ut apud Petronium, *tanquam cupientis exire belluae;* loquitur de poëta Eumolpo, ut hic de tibicine. Sed haec ſunt ἀπροσδιόνυσα, & ad Lucianum illuſtrandum nihil plane faciunt. In Mſ. nihil eſt praeſidii, in quo legitur quoque θηρίον, ſed veram lectionem ſervavit nobis editio Florentina, in qua veriſſime legitur ἀναστασάντων τὸ θυρίον, revulſis, effractis foribus, quas tibicen ille inſanus occluſerat, ut paulo ante Lucianus oſtendit: τὸν δὲ ταχέως ἀναστάντα ἐπικλεῖσαί τε τὴν θύραν, *at illum ſtatim ſurrexiſſe, & fores clauſiſſe.* Hae fuerant a vicinis effringendae, ut poſſet Dionicus ex illius furioſi manibus & aedibus elabi. GRAEV.

ead. l. 8. Ἀναστασάντων τὸ θηρίον) Ut apud Petronium, *tanquam cupientis exire belluae;* loquitur de poëta Eumolpo, ut hic de tibicine. BOURD.

ead. l. 9. Τὸ θυρίον) Lectionem hanc ed. *Fl.* tuetur etiam Mſſ. Ox. & L. auctoritas. In reliquis edd. θηρίον legitur. Ἀναστάω quid hic notet, optime te docebit c. 57. Τοξ. SOLAN. Θηρίον) Lege θυρίον. LA CROZE. Optime; quare, accedente etiam librorum auctoritate, id recepi. REITZ.

ead. l. 13. Οὐκ ἄνευ θεοῦ τινος ἡμῖν ἐπιπαρὼν, ἀλλὰ καὶ πάνυ χρήσιμος τοῖς μετὰ ταῦτα γεγενημένοις) Interpres legit γεγενημένοις, ut qui vertat, *immo prorſum uſui futurus ad ea, quae poſtea contigerunt;* & forte id γνήσιον Luciani eſt. Poſſumus tamen vulgatam ſcripturam retinentes, commode exponere. *Non ſine Deo aliquo ad nos accedens, ſed & prorſus utilis factus ad ſequentia.* Loquitur de Dionico Medico, quem opportune dicit in id convivium veniſſe, cum, ubi convivium iſtud in triſtem deſineret exitum, multique vulnerarentur, inter eos autem ſponſus graviſſime, vulneribus obligandis tempeſtivus adeſſet. IENS.

ead. l. 15. Γεγενημένοις) *Fr.* & Cod. *Bar.* In reliquis γε-

γενημένος. SOLAN. Ienſ. vulgatum defendit. Sed ſi ad χρήσιμος pertinet, potius γενόμενος dixiſſet. REITZ.

ead. l. 16. Ἑτοιμοκλέους) Scripturam hanc conſtanter tuentur ubique libri omnes noſtri. Ego tamen ſuſpicor eundem eſſe cum eo, cui ſuum de Mercede conductis &c. libellum ſcribit, quamvis Timocles illic dicatur, non ut hic Ἑτοιμοκλῆς vid. Μισθ. c. 2 &c. SOLAN. Ἑτοιμοκλέους) I. e. quaſi *paratus, ſi vocetur*, ut ſupra dictum cap. 1. Alciphroni III, Ep. 55 ſub init. Εὐοκλῆς ὁ Στωϊκὸς fingitur, qui a Berglero Ἑτεοκλῆς vel Ἑτοιμοκλῆς refingitur, quod vix credo opus eſſe. Sed quid demum refert? REITZ.

Pag. 65. *l.* 3. Ἐν γειτόνων) Adleverat Hemſterh. videndum Kuſt. ad Ariſtoph. Eccleſ. v. 420. Ibi invenio, ad verba Ariſtophanis ἐς τῶν σκυλοδεψῶν, commentatum, οἶκον intelligi, & poſt alia ſimilia etiam hoc Luciani ἐν γειτόνων prolatum, non vero de hac poſteriore locutione ſedulo actum; ſed vid. ſi quid opus, eund. Kuſt. ad Pluti v. 435, ubi ἐπ & ἐν γειτόνων nonnullis exemplis profert; & Noſtrum ſupra Icar. c. 8 & 16, Bis Acc. c. 10 pr. & 31 f. Ac Philopſ. c. 25. Abreſch. in Animadv. ad Aeſchyl. p. 174 ſuſpicatur, ne ellipſi quidem τοῦ οἴκῳ, τόπῳ aut ſimilibus opus eſſe in his; cum & alias ἐν genitivo iungatur, ut apud Ariſtid. Or. Eleuſ. extr. οὐκ — ἔτι — ἐν ὑμῶν αὐτῶν ἔσεσθε, item T. II, p. 402, γένεσθε ἐν ὑμῶν αὐτῶν, & pag. 347, μένετε ἐν ὑμῶν αὐτῶν. At cum in uſitatiſſimis illis & numero longe potioribus, ἐν & εἰς Ἀριστοτελέτου, ἐν Ἀμφιλόχου, (quae vide Symp. c. 1, & Philopſ. cap. 38, ac plus centies alibi) nemo negaverit ellipſin eſſe; quid prohibet, quaeſo, eandem analogiam hic ſtatuiſſe? Et cum omnes fateri cogantur, in Latinorum phraſi, *ad Dianae*, *ad Cereris*, ac ſimilibus, *aedem* intelligi, nec quiſquam dixerit praepoſ. *ad* ibi genitivum regere, cur idem non agnoſceremus in Graecis? quando eadem eſt ratio. REITZ.

ead. l. 6. Ἃ παρ') Sic omnes impreſſi & Cod. Ox. Suſpectus mihi & hic locus eſt. SOLAN.

Pag. 66. *l.* 2. Εἴπω τι) Pone comma poſt τι. KUSTER. Scribe, εἴπω τι, κερ. *Guyet.* Bene. Et ſic malam vulgatae interpunctionem iam correxeram. REITZ.

ibid. Κερατίναν) Quintil. I. *Ceratinae.* Stoici in his multi erant. Diog. Laert. pag. 60 A. 174 E. meminit Sen. V Ep. & A. Gell. Noſter etiam ſaepe tangit. Vid. N. Δ. I, cum notis. Chryſippus in ore frequens habuit, incertum an auctor;

nam alii alios memorant, Theſ. Crit. II. De ſophiſmatis Lil. Gyrald. 392, Brod. 471, & Creſſ. AG. X, 73. Noſter etiam plura memorat B. πρ. c. 22. SOLAN.

ibid. Σωρείτην) Satis commode enarrat Scholiaſt. De hoc vid. Diog. Laërt. l. cit. SOLAN.

ead. l. 3. Θερίζοντα) Plut. 1019, 1: ἀργοὶ καὶ θερίζοντες λόγοι καὶ ὁ παρὰ τὴν εἱμαρμένην ὀνομαζόμενος λόγος, σοφίσματα ὡς ἀληθῶς &c. Habet quoque ἀργὸν λόγον M. Tullius de fato. Diog. Laërt. l. c. vid. ſupra B. πρ. c. 22. SOLAN.

ibid. Ὄναιο) Leg. Mercer. ad Ariſtaenet. Epiſt. 6, lib. II. BOURD.

ead. l. 7. Πράγμασι) Sic, uti conieceram, habet Mſ. Ox. niſi me abbreviationes eius fallunt: reliqui libri πράγματι. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐπὶ τῆς οἰκίας) An B. rectius ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ; REITZ.

ead. l. 9. Ταῦτα ἐγὼ τοῖς παροῦσιν ἀπολελόγημαι) Interpr. *atque his quidem de rebus haec reſponderem.* Sed putem ego, τοῖς παροῦσιν non poſſe reddi, *de his rebus*, quoniam hic non eſt neutr. ſed maſc. & ſubaud. ἀνθρώποις vel συμπόταις. Iuſſerat enim Etoemocles, ut haec ſua epiſtola palam, & praeſentibus omnibus convivis recitaretur, ut cap. 21 habetur. Hinc cap. 28, ὁρῶν τοὺς παρόντας γελῶντας ἐφ' ἑκάστῳ. Praeterea *de rebus praeſentibus*, Graece non dicitur τοῖς παροῦσι, ſed περὶ τῶν παρόντων. Quare verba ita reddenda ſunt: *Haec ego praeſentibus* (convivis) *pro defenſione dixi.* L. BOS.

ead. l. 14. Ὄμπρος) Il. I, 533. Euripidis pariter ac Sophoclis laudantur Tragoediae Meleagri, e quibus ſumtos eſſe verſiculos hoſce ſuſpicari fas eſt: & Euripideos quidem e principio fabulae, in quibus ille locorum facere mentionem ſoleat. Sed fuit etiam Euripidis Oeneus. Fugit, ſi recte attendi, Barneſii diligentiam hoc fragmentum. De ipſis illis Dianae iris τραγῳδεῖ Noſter etiam Π. Θυσ. c. 1. SOLAN.

Pag. 67. *l.* 1. Ἤ λάθετ') Hom. Il. 1, 533, ubi δὴ ed. Ox. Al. δέ. REITZ.

ead. l. 3. Καλυδὼν μὲν ἥδε γαῖα Πελοπίης χθονὸς, ἐν ἀντιπόρθμοισι πεδ.) Ubi mens fuit vel editorum vel interpretum, equidem neſcio: longe eam ab ipſis abfuiſſe, cum hunc locum tractarent, facile colligas. Ut enim in Graecis diſtinguunt, ſic in Latinis Benedictus: *Haec terra Calydon Pelopiis eſt ſoli, fretum qua eſt parte, campos divites pingues habens;* Eraſmus, *Calydon quidem haec Pelopii regio ſoli, Qua parte ſaevum ſpectat adverſa fretum.* Atque ita Calydon ope illorum ex Ae-

tolia transmittitur in Peloponnesum, satis ridicule. Distingue & verte, Καλυδὼν μὲν ἥδε γαῖα, Πελοπίης χθονὸς Ἐν ἀντιπόρθμοις, πεδί' ἔχουσα εὐδαίμονα. *Haec terra* est *Calydon, Pelopiae terrae in transmarinis*, obiacens Peloponneso trans fretum, *habens campos uberes*. Res ipsa clamat. GRON. Eurip. Meleagr. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐν ἀντιπόρθμοις) Calydonium fretum apud Heliod. lib. V. GUYET.

ead. l. 10. Ἡδὺς γάρ ἐστι τῷ μειρακίῳ, καὶ πρὸς χάριν αὐτῷ σύνεστιν) Benedictus vertit: *iucundus enim est adolescenti, & cum ipso ad gratiam versatur*; inepte. Verte, *ad obsequium*. Sic enim Latinis dicitur per εὐφημισμὸν illud obsequium turpe, quo quis corporis suimet copiam facit alii, ut Graecis χάρις. Plutarchus in Erotico: χάρις γὰρ, ὦ Πρωτογένης, ἡ τοῦ ζήλους ὕπειξις τῷ ἀρρένι πρὸς τὸ παλαιὸν κέκληται, *mi Protogenes, χάρις ab antiquis dicitur mulieris obsequium erga virum*. Sic & χαρίζεσθαί τινι est *consuescere cum aliquo*. Hesych. χαρίσασθαι, παρασχεῖν. Λέγονται γὰρ αἱ γυναῖκες χαρίζεσθαι αἱ ὑπὸ συνουσίαν ἑαυτὰς ἐκδιδοῦσαι. Χαρίσασθαι est *dare. Dicuntur enim mulieres* χαρίζεσθαι, *quae ad concubitum sui copiam faciunt*. Hinc puella ἄχαρις, cuius flos virginitatis nondum est delibatus. GRAEV.

ead. l. 11. Πρὸς χάριν) Quod a Graevio hic observatum est, laudo; sed scias etiam velim, probo quandoque sensu usurpari, ut apud Plut. in Pyrrho 728, 1, & Isocr. π. Νικ. πρὸς χάριν ὁμιλοῦσιν. Unde melius patebit veteratoris occulta calumnia. Sic πρὸς ἡδονῆς ὁμιλεῖν apud Diogen. Laërt. pag. 192 AB. SOLAN.

ead. l. 13. Ζωπύρου τοῦ παιδαγωγοῦ) Alciphron eundem paedagogum inducit, III. Epist. 57 pr. scribens: ἔσχολάκαμεν τὸν τροφέα τὸν νεανίσκου Ζώπυρον· ubi malim τοῦ νεανίσκου pro τόν. REITZ.

Pag. 68. *l.* 3. Ἀποσπάσας) Si probatione indigeret vulgatum, ἀποσπᾷν τοὺς μαθητὰς ex Act. Apost. XX, 30, & quae I. Elsner. ibi ex Iosepho atque Aeliano protulit, adderem. REITZ.

ead. l. 12. Ἥδεισαν) Sic Mf. O. In reliquis ᾔδεσαν. SOLAN. Saepe in ultima in εσαν an εισαν terminanda fluctuant auctorum editiones. Grammatica postulat εισαν in temporibus pluſquamperf. Licet ἐδεδοίκεσαν, non εισαν frequentius in auctoribus reperias. Vid. supra cap. 12. Ita Scholiast. Aristoph. alio loco Euripidem ᾖσαν pro ᾔδεισαν dixisse ait, alio

loco id esse pro ἤδεσαν scribit, modo bene descripserit Maitt. de Dial. p. 52. Ego Codici B. cum Solano parui, quia sic terminari solet, ab ἤδειν. Ut Genes. XLII, 23, αὐτοὶ δὲ οὐκ ἤδεισαν, ὅτι ἀκούει Ἰωσήφ. Iterum Exod. XVI, 15. Et Esai. LV, 5, ac bis ter deinceps: item in Nov. Foed. Marc. XIV, 40 &c. Apud Herodian. vero I, 13, 11, ἤδεσαν, quod nec improbare ausim, quia, ut in aliis, utraque terminatio locum habere potest, sive plusquamp. dicas, sive ab antiquo aoristo ἤδεσα, qui certe formaret ἤδεσαν, quem tamen in usu esse non credo. REITZ.

Pag. 69. *l.* 15. Διερρήγνυτο) I. e. propemodum disrumpebatur. Sic solent eiusmodi verba sine effectu, ut vulgo dicimus, poni. Conf. omnino supra dicta de Mort. Per. ad cap. 37, ἀποπνιγεὶς ἐπ' αὐτοῖς, Ἀπίωμεν, ἔφη. Adde Evang. Luc. V, 6, Διερρήγνυτο δὲ τὸ δίκτυον αὐτῶν, & quae Elsner. ibi notat. REITZ.

Pag. 70. *l.* 5. Αἱ ἐπιστολαὶ ὁρᾶτε ὡς πρεσβυτικαὶ) Verterat Erasmus, *videtis, quam & ipsae epistolae graves sint ac seniles.* Benedictus volens esse brevis, amputat postrema, relinquens *quam graves sint epistolae*, contra prorsus, quam oportuit. Non enim graves esse demonstrat, sed seniles, hoc est, frigidas, nullarum virium, infirme scriptas, plane qualis est appendix Observationum ad Melam, Londini nuper impressa. GRON.

ead. l. 10. Καλυδωνίου) Sic plerique impressi & O. In *Fr. H.* & *P.* Καλυδονίου. SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 5. Ἑρμῆς) Lege Κλεόδημος· is enim haec loquitur apud Lucianum. In C. est Ἕρμων. SOLAN.

Pag. 71. *l.* 4. Ἀφ' ἑνὸς) Sic Tacit. Ann. XII, 49, *ne ceteri quoque ex Peligno coniecturentur.* Terent. Heaut. III, 3, *Ego de me coniecturam facio.* Sic Noster Ἀπ. Μισ. cap. 11, & Ἑρμ. cap. 61. SOLAN.

ead. l. 8. Διοσκούρων) Hic locus cum eo, qui cap. 9 exstat, ubi ἱερεὺς τοῖν ἀνάκοιν dicitur, collatus, evincit, eosdem, qui ibi ἄνακες dicuntur, hic Διοσκούρους audire. Non audiendus ergo Mausacus, qui ad Harpocrationem negat Castorem & Pollucem intelligi, cum Ἄνακες nominantur; vid. etiam Aelian. V. H. IV, 5. SOLAN.

ead. l. 13. Μαστρωπὸς) Vid. supra Amor. c. 16. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπὶ τέτταρσι δραχμαῖς δαν.) Menstrua haec usura erat: unde liquet atrocitas illius foeneratoris, qui quotannis pro centum, uti nos loquimur, 48 foeneris loco exigebat. SOLAN.

ead. l. 17. Οὐδὲ ἄγχω) Vid. Ἑρμ. c. 80 & 81. SOLAN.

Pag. 72. *l.* 4. Ἔτυχε γὰρ πίνων) Ita Mſ. Ox. optime, pro eo, quod in reliquis eſt, πίνων. *καί.* SOLAN.

ead. l. 6. Οὐκ ἀνάξιος ὢν) Legend. videtur, οὐκ ἂν ἄξιος ὤν. Demoſthen. καὶ τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ, πολλ' ἂν ἔχων εἰπεῖν. GUYET. Nihil hactenus ab Ione admiſſum lectum eſt, quapropter hoc ſit meritus. Lege ergo ἐναίτιος, vel ἄξιος, vel denique, quod propius eſt, diviſim ἂν αἴτιος, aut ἂν ἄξιος. Alias ad ſequentia reſpexiſſe putandus eſt, quod haud temere admiſerim. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀπεξύετο) Sic *Fl.* In reliquis ὑπεξύετο, minus apte. SOLAN.

Pag. 73. *l.* 1. Ὡς οὐδὲν ὄφελος) Accedit huc ſententia Menandri canentis, ὡς οὐδὲν ἡ μάθησις ἂν μὴ νοῦς παρῇ. Sed longe ulterius ſpectat ſententia Luciani, ſapientiſſime hic monentis, inutilem eſſe omnem ſcientiam, qua mores & vita humana non fiunt emendatiores, & iucundiores, nihilque abſurdius eſſe, quam virtutem, adde & religionem, profiteri ac docere, dum is ipſe, qui profitetur & docet, nihil eorum praeſtat, quae laudat & praecipit. SOLAN.

ead. l. 2. Εἰ μή τις) Poſt haec verba in edd. praeter *Fl.* omnibus legebatur ἄρα, male repetitum ex antec. ὄφελος ἦν ἄρα &c. Nos iubente Mſ. Reg. 2954. illud delevimus.

ead. l. 14. Καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται) Mitius haec paulo exagitat Alciphron III, Ep. 55, pag. 408. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι, ait, ἀφ' ἀρχῆς εἰς τέλος παραπλησίαν τινὰ καὶ τὴν αὐτὴν εἶχον τῆς ἐστιάσεως τὴν ἀκολουθίαν· οἱ φιλόσοφοι δὲ, προϊόντος τοῦ συμποσίου, καὶ τῆς φιλοτησίας συνεχῶς περισοβουμένης, ἄλλας ἄλλην τερατείαν ἐπεδείξαντο. Quo loco Bergl. obſervat, Lucianum haec & reliqua multo acerbius tractare. REITZ.

Pag. 74. *l.* 5. Ὁ δὲ Θαυμάσιος δὲ Ἀλκιδάμας καὶ ἑνούρει) Eadem fere rurſus Alciphr. Ep. ſaepe allegata L. III, p. 412. Nempe: ὁ Κύων δὲ πρῶτα οὐρεῖ κατὰ τὴν κυνικὴν ἀδιαφορίαν εἰς σύρμα χαλάσας καὶ καθεὶς τὸ τριβώνιον &c. Ubi Bergler. haec Luciani conferens, ὁ δὲ Θαυμάσιος mutato ordine dedit, (ſtudione, an incuria, neſcio, nec quidquam refert) additque: *Hoc loco praecipue quaſi monſtrare Lucianus videtur, quem imitatus fuerit. Siquidem Alcidamas & Alciphron idem ex parte nomen habent. Quod ſi hoc accipias, ut Horatianum illud I Sat. X, v. 36,* Turgidus Alpinus iugulat dum Memnona; *perinde erit, ac ſi dixiſſet Lucianus*, Admirandus ille Alciphron etiam meientem in convivio introduxit Cynicum. REITZ.

ead. l. 7. Τῷ συμποσίῳ) Ex Mſ. Ox. eſt hic articulus. Deeſt enim in omnibus impreſſis. SOLAN.

ead. l. 9. Τὸ μῆλον) *Diſcordiae malum.* GUYET. Non adderem pueris notam hanc notam, niſi ſtudio *malum* pro *pomo* videretur dixiſſe Guyetus, ut luderet in ambiguo. REITZ.

Pag. 75. *l.* 4. Ἀπακρ. σὺν μοι) Ex Mſ. Ox. eſt illud σὺν, quamquam ibi poſt μοι reperitur. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐνδίοντες, τοσαῦτα) Φυσιοῦσθε, quod hic impreſſi omnes habent, non agnoſcit Mſ. Ox. nec *Fl.* ed. & omnino abeſſe ſine ſententiae detrimento poteſt. SOLAN.

ead. l. 16. Λύσας ἀποῤῥίπτειν) Abſunt hic & iſta a Mſ. Ox. αὐτὴν μέν, quae in reliquis impreſſ. exſtant. SOLAN.

Pag. 76. *l.* 13. Ἀπαλλάξεσθαι) Mſ. Ox. In impr. ἀπαλλάξασθαι. SOLAN.

ead. l. 16. Τὸ ἔντελες — δεῖπνον) Ultimus, credo, miſſus, (δεῖπνον alias etiam partem coenae eſſe, oſtendit Caſaubon. ad Athenae. IV, 20 extr.) ficciores cibos habens, & quos auferre non incommodum. Hanc puto eſſe Ματτύην, quam ἐπιδόρπισμα Atticis, aliis Graecis ἐπίδειπνα dictam, tradit Athenaeus libro XIV extremo. Certe hoc ſuadent iſta Athenaei verba: Ματτύην ἐκέλευσεν εἰσφέρειν Λάκαινά τις· καὶ ἐνθέως περιεφέρετο περδίκια ὀλίγα, καὶ χηνία ὀπτὰ, καὶ τρυφὴ πλακούντων. Vides hic in Mattya perdices, anſerculos aſſos, placentas: apud Lucianum haec paulo auctiora, ut in ſolemnitate nuptiarum. Ceterum quod legitur apud Athenaeum τρυφὴ πλακούντων, & convertitur *placentarum lautitiae*, non videbatur mihi uſquequaque accuratum, legendumque putabam τρύφη πλακούντων, *fruſta placentarum.* GESN.

Pag. 77. *l.* 1. Ἰχθὺς ἐκ ταγήνου) Inſigne exemplum, ut error ſoleat augeri, & quotidie invaleſcere. Verterat Eraſmus *piſcis Tagenicus.* Id eodem modo retinuit Benedictus: ſed ne quid deeſſet, nunc video in hac editione Graecam vocem poſtremam quoque incipere ab maiuſculo T. Habeant hoc & fruantur, quibus placet: nos cenſemus interpretandum *piſcis ex fattagine*, quod non modo probant multa antiquorum fragmenta, ſed hodieque etiam placet. GRON.

ibid. Ταγήνου) Sic in impr. & in textu Cod. Ox. Sed ab eadem manu reſcriptum eſt τηγάνου, quod in Coll. etiam legitur. Vid. Ἀεξ. c. 6. SOLAN.

ibid. Καὶ ὅσα ἐντραγεῖν) Bellaria hiſce connotat. Quod addit, *lictiſſe etiam auferre*; confirmant ex eodem loca ſequentia Κρον. N°. 17. SOLAN. Haecne periphraſis τῶν τραγημάτων

τῶν, ſ. bellariorum? Sic puto, & ſic interpretatus ſum. Hoc ſuadere videtur orationis ſeries, qua haec verba iunguntur ſuperioribus, & ab ſequentibus ſeparantur. Si hoc voluiſſet Lucianus, quod Eraſmus dedit, *quaecunque liberum eſt, ſeu velis in alvum condere, ſeu domum aſportare malis*, ita videtur informaturus Graecam orationem fuiſſe, καὶ ὅσα ἐντραγεῖν ἔξην ἢ καὶ ἀποφέρεσθαι· illud autem ταῦτα plane omiſſurus. Verbi ἐντραγεῖν hanc vim eſſe, etiam ex Heſychio coniicias, apud quem ſunt iſta ἐντραγεῖ, ἐντρυφᾷ. Ἐντραγεῖν, ϕωμίσαι, ϕωμίσασθαι. Vidit hoc etiam Kuhnius ad Polluc. VI, 40, τὸ ἐντραγεῖν ſacpius uſurpatum de tragematibus, & id genus aliis ſcitamentis. GESN.

ead. l. 4. Καὶ τὰ παρ' αὐτῷ) Quae iuxta ſe erant. GUYET.

Pag. 78. *l.* 1. Μὴ δεῖσθαι γάμων) Ἀκαιρίας huius meminit in Char. Theophraſt. p. 39 B. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐκείνων) Depravata haud dubie vox, & nihili prorſus. Lege ἐχρῆν, vel πάντων. SOLAN.

ead. l. 13. Ἦν γὰρ ταῦτα — τὰ ἐλεγεῖα) Bergl. ad Alciphr. III, p. 410, haec ait ridiculo modo ex diverſis poëtis, Pindaro, Heſiodo, & Anacreonte conſarcinata. Bene, quantum ad materiam; ſed ad metrum tamen redacta Elegiacum, ut Lucian. profitetur: quare ad id emendatio inſtituenda. REITZ.

in Schol. col. 1. *l.* 3. Λέγουσι γὰρ &c.) Potuit adiicere, poni & ἀντὶ τοῦ μισεῖν, ut ex Aeſchine obſervarunt Harpocration & Suidas. CLER.

Pag. 79. *l.* 1. Ἢ οἴη πότ') Monitus iam ab ipſo Luciano de huius carminis abſurditate, curam ſollicitudinemque omnem deponito, ſi ſapis: id unum ego monebo, ἢ οἴη ſcribendum eſſe, ad quod proxime accedit *Fl.* ἠοίη· idque Heſiodi imitatione factum, qui carmen ſatis prolixum ſcripſerat, quod Ἠοίας & Ἠοίας μεγάλας vocabant; cuius etiam aliquot fragmenta in Graeviana Heſiodi editione exſtant. SOLAN. Mali poëtae peſſimos verſiculos nimis bona interpretatione donaverat Eraſmus. Quam hic damus, meliorem putamus ea ipſa cauſa, quod mala eſt, iiſdem nempe vitiis inquinata fere, quae ridiculum faciebant ipſum auctoris carmen. GESN. Ἢ οἵη πότ' ἄρ' ἦγ' ἐν Ἀριστaινέτου μεγάροισιν.) An ἢ οἵη dixit alludens ad ἠοίας Heſiodi? vid. Caſaub. *Guyetus.* Nihil obloquor. Sed quod praemittit οἵη, quaſi ſic legeretur in edd. Luciani, neſcio unde habeat, cum illae tamen οἵη laevigent. Sed vide not. ſequent. REITZ.

ibid. Μεγάροισι) Lege *μεγάροισιν*, & *ἦγ'* pro *ἦγε*, si versum velis hexametrum: ac totum potius sic refinge cum Salmas. in Lamprid. Alex. Sev. 38, p. 956, (quod Ia Croze etiam admonuit) Ἦ οἵη πότ' ἄρ' ἦγε Ἀριστοτίνετ' ἐν μεγάροισι. Et vid. L. Bos Obs. Crit. p. 114 seq. Guyetianum *ἠοίη*, *matutina*, reiicientem, ac nobiscum *ἠ οἵη* probantem, i. e. *μία*, *μόνη*, *sola*, *praecipua*, licet metrum in ceteris non sanet, quod Solan. & Gesn. etiam vitiosum volunt manere. Reitz.

ead. l. 3. Προὔχουσα) Προὔχουσ' ἀλλάων πασάων παρθεν. Guyet. Optime: nam sic versus constabit, qui iam claudicat, cum media in *προὔχουσα* corripitur. Reitz.

ead. l. 4. Ἦδ' αὖ τῆς Σελήνης) Corrige *ἦδ' ἅμα τῆς Ἑλένης*. Placet. Guyet. Ἑλένης etiam legi iussit Ia Croze. At non placebit, quibus ita decrescere videbitur oratio, si dicas, *potior Venere*, *immo* vel *Helena*; immo sic peior erit illa correctio, quam vulgata, in qua licet non crescat oratio, nec praestantius nomen postponatur, cum Venus vulgo formosior credatur, quam Diana, tamen comparatio a Dea ad Deam rectius procedit. Potest tamen Guyeti emendatio locum habere, si vertas, *potior Venere*, *aut certe Helena*. Ac si versus requiritur pentameter, melior erit Guyetiana lectio, & sensus eo melior, quia magis ridiculus. Reitz.

ead. l. 5. Καρτερῶν) Καλῶν. Guyet. Non video quare: nam prima in *καλὸς* etiam longa est. Ac si versum velis formare hexametrum, pro *κρατερῶν* lege *κρατῶν*, a *κρατύς*. Tumque subsequentem habebis pentametrum, si mox *παιδὸς* resolvas, ut fiat trisyllabum *παιδός*. Quod sic edi curavi, cum neglectum esset in edd. prioribus. Reitz.

ead. l. 8. Πολλάκις ἀεισώμεθα) Lege *ἀσώμεθα*, vel *πολλάκ' ἀεισόμεθα*, quod pl. est ap. Plut. ex Sapphone. Guyet.

Pag. 80. *l.* 3. Πατρόκλου) Hom. Iliad. Π, & P, 389, & Σ, 155. Solan.

Pag. 81. *l.* 11. Κἀκείνου μὲν ἅμαρτε) Iliad. A, 233, & E, 187. Solan. Manifeste nimis *παρῳδεῖ* ad illud Iliad. A, 233, Ἀτρεΐδης μὲν ἅμαρτε, παραὶ δέ οἱ ἵτραπετ' ἔγχος. Quare hic etiam *ἥμαρτε* & *πὰρ*, quod habent editi, immutandum censeo. Gesn.

ibid. Παραὶ) Cod. Ox. *παρά*. Impressi omnes *παρ'*. Homerus *παραὶ*, ut edi curavimus, & hic & supra Ἀποφρ. cap. 27. Solan. Ἅμαρτε παραὶ) Illud *παραὶ* pro vulgato *παρ'* Solanus ex Homero restitui iussit, oblitus tamen *τὸ ἥμαρτε*, quod ego eadem metri necessitate in *ἅμαρτε* mutavi. Reitz.

ead. l. 12. Ἐς δύο) Supra Dial. Meretr. XIII med. Et Tox. c. 54 med. REITZ.

Pag. 82. *l.* 2. Τῇ ἐκκεντρίᾳ) Aeneis clavis confixum baculum ei tribuit Alciphr. III, p. 408. REITZ.

ead. l. 13. Αἶμ' ἐμέων) Hom. Il. O, 11. SOLAN.

Pag. 83. *l.* 6. Ἀνατετραμμένας) Ex Cod. Ox. In impr. ἀνατρεπομένας. SOLAN.

ead. l. 7. Ῥιπτουμένους) Cum ῥιπτέω aeque dicatur ac ῥίπτω, non auſcultandum duxi Codici Ox. Herodian. VII, 7, 6, ὑπηρέται συρέντες — ἐρρίπτουντο. REITZ.

ead. l. 10. Εὐτόρησαν) Forſan νὺ τόρησαν, quod magis Atticum foret, quaeſivit Solan. Bene tamen, quod nihil immutarit: frequentius enim εὖ, quam νὺ, in huiuſmodi compoſitis habuimus. Vid. Alex. c. 22. Pro Imag. c. 19 f. Amor. c. 6 pr. Iov. Trag. c. 16. REITZ.

ead. l. 12. Ἀλκιδάμας μὲν τὴν αὐλητρίδα) Idem facientem Cynicum inducit Alciphr. III, Ep. 55 fin. Non vero exſtincto ante lumine, ſed palam in omnium conſpectu, dicentem principium generationis eſſe naturam. REITZ.

ead. l. 13. Συνενεχθῆναι) An συνεῖναι? placet. GUYET. Quidni ergo συμμιχθῆναι? REITZ.

Pag. 84. *l.* 7. Ζηνόθεμις ἀμφοτέραις, τῇ μὲν τῆς ῥινὸς, τῇ δὲ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπειλημμένος) Haec olim converſa, *Zenothemis pariter tum oculo, tum nare mutilatus*, Solanus ita emendarat: *Zenothemis manibus hac oculum, illa naſum tenens.* Sed & Geſn. errorem priſtinae verſionis correxit ſponte. Poſt ἀμφοτέραις autem, χερσὶ intelligi, qui neſcit, adeat L. Bos de Elliptſi pag. 185. REITZ.

ead. l. 8. Ἐπειλημμένος) Ox. *P. l.* & *A.* In reliquis ἐπιλημμ. prave. SOLAN.

ead. l. 15. Ἔμελλε) Videtur & Eraſmus ſic legiſſe, qui verterat, *quo ſponſam fuerat abduƈturus.* REITZ.

Pag. 85. *l.* 1. Καθευδήσαντες) In omnibus legitur καθυδήσαντες, haud dubie corrupte: nemo enim praeter Polydamanta illic pernoctavit. Puto ego reſcribendum καταδαθέντες, quod menti ſcriptoris optime convenit; nec a ſcriptura vulgatae multum abhorret. SOLAN.

ead. l. 6. Ἢ) Ex Mſ. Ox. & *Fl.* In *Ven.* vero utraque ἦ in reliquis ἤ, corrupte. Verſus autem ſequentes in fine quarundam tragoediarum Euripidis leguntur. In Med. Alc. Androm. Bacch. & Hel. SOLAN.

ead. l. 8. Πολλαὶ μορφαὶ) Tres verſiculos totidem verbis

habet Euripides in fine Alceſtidis, Andromaches, Baccharum & Helenae, quibus ſubiiciuntur iſti, Τῶν ἀδικήτων πάρον εὗρε δεῖσ. Τοῖον δ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα. GESN.

ead. l. 12. Ἐκεῖνό τε) Legendum puto leviſſima mutatione ἐκεῖνό γε, & ſic verti. GESN.

ibid. Ἀπράγμονα ὄντα συνεστιᾶσθαι — φιλοσόφοις) Addam, quod Hemſterh. in marg. Graev. monuit, L. Bos Obſ. Crit. p. 79, qui verſionem Eraſmi, *Non eſſe tutum, cui non ſit opus, cum eiuſmodi philoſophis agitare convivium*, reprehendit, dicens: *Imperite admodum vocem ἀπράγμονα vertit*, cui non ſit opus. Ἀπράγμων *Atticis ſcriptoribus dicitur, qui lites fugitat, litium amans non eſt: πράγματα enim ſunt lites, ut alibi pluribus oſtendam. Atque ita Lucianus hic etiam uſus eſt vocabulo ἀπράγμων. Verte igitur locum*, non eſſe tutum ei, qui litium amans non ſit, convivium *agitare cum huiuſmodi philoſophis. Depinxerat enim hoc Dialogo philoſophorum mores pravos, utpote qui in conviviis ſaepe, poſtquam mero incaluerant, pro ſua quiſque ſecta inter ſe verbis primo contenderent, mox ad manus & vulnera quoque pervenerint, adeo ut faucii ac mutilati nonnulli e conviviis ablati fuerint.* Haec ille: πράγματα vero lites eſſe, ita in vulgus notum, ut neſciam, numquid opus ſit exempla addere. Vid. modo Ariſtophan. Plut. ſub init. ἀλλά σοι παρέξω πράγματα. Menandri fragm. 31 in Peregrinos: Ξένος ὢν ἀπράγμων ἴσθι, καὶ πράξεις καλῶς. REITZ.

IN DE SYRIA DEA.

Pag. 86. *l.* 2. Ἔστιν ἐν Συρίῃ) Lucianus hic de Dea Syria varias recenſet opiniones, ſeu illa Atergatis, ſeu Aſtarte, ſeu quaecunque alia illa fuerit, quae in Hierapoli urbe colebatur: addit & ſacra & eorum ritus, quae ridenda potius, quam referenda erant. Cic. L. III de Natur. Deor. COGN.

ead. l. 3. Ἱρὴ) Quae apud Xiph. Ἱεράπολις τῆς Ἀσίας audit, 252 C. Olim Bambyce a Seleuco Hierapolis nuncupata. Aelian. de anim. XII, 2. Quod & Noſter mox innuit. SOLAN.

ead. l. 4. Δοκέειν) Saepiſſime hac in voce erratur. Hic in omnibus erat δοκέει, etiam in M. Cod. V. & cap. 38 &c. rectius c. 10. Herodoto autem frequens hoc ἐμοὶ δοκέειν. SOLAN. Δοκέει ἐγένετο vix quidem ſenſum habet. Aliud enim eſt infra cap. 8 f. ubi bene habet ἐμοὶ μὲν δοκέει κάρτα δεῖν· male δοκέει rurſus c. 29. Sed cap. 10 viciſſim vulgatum ἐμοὶ

δοκέειν male habet, ubi δοκέει W. recte. Illud autem absolutum μοὶ δοκέειν, pro ὡς μοι δοκεῖ, non solum Herodoto, sed & Nostro aliisque familiare, ut supra indicatum de Luct. § 5. Adde Philopſ. c. 25, ubi obiter notamus, interdum eodem redire, δοκεῖ an δοκεῖν dicas, & Herodot. VI, pag. 390 E. ὃ δὲ οὐδ' ἂν ἔπαθε κακὸν οὐδέν, δοκέειν ἐμοί. REITZ.

ibid. Οὔνομα) Sic ſcribi iubet Dialect. hui. opuſculi, quod hic in impr. omnibus neglectum, alibi recte ſcribitur. SOLAN. Τὸ ὄνομα) Immo τὸ οὔνομα Ionice, ſine apoſtropho, quamvis edd. Hippocr. & Herod. variant in his, ut vid. ad c. 2. REITZ.

ead. l. 5. Πόλει) Lege πόλι, & vid. notam ad c. ult. huius Dial. REITZ.

ead. l. 6. Γινομένων) Lege Ionice γινομένων. Ita enim Herodot. ubique, ſingulis fere paginis. Item Hippocr. vid. modo L. IV de morb. pr. ubi quinquies una pag. Sed in Aret. γίγνεται ubique editum; at in aphoriſmis Hippocr. promiſcue. Cumque mox hic bis cap. 7 γίγνεται habeant omnes, & fere ſemper deinde, in re tam parvi momenti nihil muto. REITZ.

ead. l. 8. Ἔρχομαι ἐρέων) Herodoto frequens. Sic ἔρχομαι φράσων II, 105 C. Ἔρχομαι λέξων ibid. D. Ἔρχομαι ἐρέων I, pag. 3 B. SOLAN.

ibid. Ἐρέω) Ita amat idem efferre futura ſecunda, ut σημανέω *indicabo* II, 103 E. οὐνομανέω 272 A. ὑπομενέουσι *permanebunt* IV init. Adde mox ἱστορέω, & ſimilia. REITZ.

ead. l. 11. Εἰσαμένων) Εἰσαμένων ab ἕζομαι *ſtatuo, inſtituo.* GUYET.

ead. l. 12. Ἀσσύριος ἐὼν) *Syrium* vertas neceſſe, ut & cap. 17. SOLAN.

ead. l. 13. Μαθὼν) Ἐμαθον legendum videtur. GUYET.

Pag. 87. *l.* 1. Ὁκόσα ἔσυτε ἐμεῦ πρεσβύτερα, ἐγὼ ἱστορέω) Uter hic interpretum laudandus, Benedictus interpretans, *Quaecunque antiquiora me ſunt, ab iis narrationem incipio*, an Micyllus, quem poſtremus fere expreſſit, *Quaecunque igitur antiquiora me ſunt, ab iis narrationem incipiam?* Sic uterque particularem ex his facit periodum, ſic uterque ἱστορέω putat verti poſſe *incipio narrationem.* Quae ſunt utraque ab vero alieniſſima. Diſtingue, τὰ μὲν αὐτοψίῃ μαθὼν, τὰ δὲ παρὰ τῶν ἱρέων ἐδάην, ὁκόσα ἔσυτε ἐμεῦ πρεσβύτερα ἐγὼ ἱστορέω, ac verte: *& ex iis refero, alia quidem cognoſcens, quae ipſe vidi; alia ab ſacerdotibus edoctus ſum*, ea nempe, *quae meis annis antiquiora commemoro.* GRON.

ibid. Πρῶτοι μὲν ὧν ἀνθρώπων — Αἰγύπτιοι &c.) Concinit Diod. Sic. I, cap. 11 pr. ubi & hoc Luciani, & Ammian. XXII, 16, affert P. Weſſeling. REITZ.

ead. l. 2. Ἡμεῖς) Quidni ἧμεες Ionice? Verum utrumque eſt in Herod. Ἡμεῖς VI, 387 E. Ἡμέες II, 102 D. Ita & ὑμεῖς IX, 588 B. ὑμέες VI, 384 C. Et creberrime utrovis more. REITZ.

ead. l. 4. Ἀποδέξαι) Cum varietates marg. *A.* 1 *W.* hic & Dial. ſeqq. fere omnes ex *Fl.* ſint deſumtae, quas iam ex eadem excerpſeram, eaſdem non bis addam. Sed ἀποδέξαι praetuli prae ἀποδείξαι, quia vere Ionicum. Herodot. pr. L. I, ἱστορίης ἀποδέξις ἧδε. Ibid. pag. 7 D. ed. Steph. ἀπεδέξατο δ' ἔργα· quamquam & προσδείξαντα editum in eodem IV, p. 258 B. Conf. infra c. 19. REITZ.

ibid. Οὐνόματα ἱρὰ) Prioris vocis ſcriptura ex W. eſt. In impreſſ. ὀνόματα legitur. SOLAN. Ὀνόματά) Οὐνόματα Solan. in contextum receperat. Non male. Nam hoc proprium Ionibus. Maitt. de Dial. p. 365 C. Ex Plutarch. de Dial. Homeri. Ἰώνων ἴδιον — τὸ λέγειν οὔνομα καὶ νοῦσον τὸ ὄνομα καὶ τὴν νόσον &c. Noſter infra c. 14, μητρὶ — οὔνομα· c. 19, οὔνομα ἦν Κομβάβος. Herodot. I, p. 1 C. & 2 A &c. Sed quia & modo τὸ ὄνομα omnes, & Ioniſmo nihil repugnat ὄνομα, non ſtatim id immuto. Apud Hippocr. ter quater una pag. ὄνομα. E. c. S. I de Art. p. 3, τὰ ὀνόματα αὐτῆς — ἀπὸ τῶν ὀνομάτων τὰ εἴδεα — τὰ μὲν γὰρ ὀνόματα φύσιος νομοτεθήματά ἐστι &c. niſi haec omnia ex negligentia nata dicas. Sed quia hic ſtudioſe affectat Ionicam dialect. & Herodot. imitari ſtudet, id ubique praeferendum, quod a communi Attica plurimum abit. Οὔνομα & τοὔνομα autem Herod. ubique, ut pag. 256 A. 271 A. & B. ter, 330 C. 338 C. 587 B. ac millies alibi; licet pag. 271, τοῦ ὀνόματος quoque editum. REITZ.

ead. l. 6. Λόγον Ἀσσύριοι) Λόγων legend. videtur. GUYET.

ead. l. 8. Τὸ δὲ παλαιὸν) Obſervandum hoc inprimis eſt, antiquiſſimos religionis ei auctores nulla in templis ſuis ſimulacra numinis habuiſſe. Adde Diogen. Laërt. in Prooem. 2 D. SOLAN.

ead. l. 11. Ὄπωπα) In marg. *Baſ.* adſcriptum: *Hoc itaque non minus Ionum eſt, quam Atticorum.* Conf. c. 29, ubi rurſus bis occurrit. REITZ.

ead. l. 16. Ἀστάρτης) Leg. Scaliger ad Varron. IV Ling. Latin. Achill. Tat. l. I. Tertullian. Apolog. cap. 24: *unicuique etiam provinciae & civitati ſuus Deus eſt, ut Syriae Aſtartes.*

Xiphilin. Quidam Iunonem esse contendunt, alii Venerem. BOURD. V. Cas. ad Athen. VIII, 8, pag. 602. Cogn. 737. SOLAN.

Pag. 88. *l.* 6. Ἐς) Minime auscultandum lectioni *Fl.* ἐς enim Herodot. & Hippocr. singulis paginis. REITZ.

Pag. 89. *l.* 1. Ἄδωνιν ὑπὸ τοῦ συὸς) Vid. Bionis ea de re Idyllium. SOLAN.

eod. l. 2. Τύπτονται) Mos Aegyptiorum. Vid. Herodot. LA CROZE. Vid. eius Euterp. s. L. II, p. 127 ed. Steph. REITZ.

eod. l. 12. Παρακέαται) Alias παρακέεται in singulari. Ut διακέεται & προσκέεται ibid. 134 D. & κέεται Herod. II, 170 f. Et hic c. 7 ἀπικνέεται bis recte, item cap. 10 &c. & cap. 29 ἐπικέεται. Sed quia collectivum ἀγορὴ recte verbum plurale adiicisci, posset haberi pro plurali, de qua terminatione deinde; at cum & mox c. 8 οὔνομα ἐπικέαται, & cap. 27 ἀνακέαται αἰτίη, & cap. 34 κέαται δρόνος, & alibi, quae deinde videbis, nil mutandum. REITZ.

eod. l. 13. Γίγνεται) Magis Herodoteum esset γίνεται. Sic γινώσκειν, non γιγνώσκειν, ap. Hippocr. I de morb. p. 5 fin. intra duodecim versus legas octies. REITZ.

Pag. 90. *l.* 1. Κεφαλὴ ἑκάστου ἔτεος) Id ipsum quoque docet Cyrillus lib. II, Tom. II, in Esaiam, & Procopius in eundem Propheram ad cap. 18, quippe cuius rei meminit Propheta in initio dicti capitis, qui quod Lucianus vocat caput papyraceum, aiunt ollam fuisse papyraceam, cui Alexandrini iniecerint epistolam scriptam ad mulieres Byblinas, qua significetur, inventum esse Adonidem. Deinde obsignatam eam immisisse in mare, quibusdam sacris ritibus adhibitis, & affirmare illos, qui mittant, istam ollam sponte deferri per mare Byblum, & finem luctus indicere mulieribus Bybliis. Has vero esse mulieres, quas dicat Ezechiel VIII, 15, lugere Thamuz, qui sit Adonis, uti observavit eruditissimus Seldenus de Diis Syris lib. II, cap. undecimo. Vide & Bocharti Phaleg. IV, 2, Tom. I. GRAEV. Byblos autem Syriae, non Aegypti urbs est; ne erres. SOLAN.

eod. l. 3. Ἐπτὰ ἡμερέων) Subaudi διά. GUYET.

eod. l. 9. Οὔρεος) Cur οὔρεος non aeque Ionicum esset, atque ἔτεος, πάθεος, modo praemissa, & πελάγεος, quod sequitur? Immo magis Ionicum, quam per ω in fin. REITZ.

eod. l. 12. Θάλασσαν) Et hoc Herodot. atque Hippocrat. praeferunt, non θάλατταν. Et ita in ceteris, ubi Attici vel ττ usurpant, vel promiscue scribunt, hi semper σσ, in τα-

ῥάσσω, ἀπαλλάσσω, Θεσσάλων, τάσσεσθαι, χρέσσον, ἐλάσσων, πράσσειν, περισσὸν, ἀποφράσσειν &c. REITZ.

ead. l. 14. Τῆσι ἡμέρῃσι) In vet. ed. Hippocrat. iota in his non ſubſcribitur. In Herodoti ed. Steph. vero ſubiicitur, ut p. 22, τῇσι λόγχῃσι &c. REITZ.

in Schol. col. 1. *l.* 7. Πρὸς πάντα τὰ ἔθνη) Haec verba in textu Eſaiae non reperiuntur. SOLAN.

Pag. 91. *l.* 2. Ἀλλάσσει) Sic decebat; vid. paulo ante θάλασσα. REITZ.

ead. l. 6. Ξεῖνε) Bene, non ξένε. Conf. c. 12, & Herodot. IX, 588 C. bis, ac ſaepe. REITZ.

ead. l. 7. Ἐκείνῃσι τῆς ἡμέρῃσι) Scribe τῇσι, ut recte obſervatum initio huius paginae, ταύτῃσι τῇσι ἡμέρῃσι. Libellus hic Ionica ſcriptus eſt dialecto. IENS. Τῇσι W. ſolus; in impreſſ. enim τῆς. SOLAN.

ead. l. 14. Ὁδὸν) Si affectatio Ioniſmi ἀκριβῶς ſectanda, οὐδὸν ſcribendum cum Herodot. II, 103 A. quamquam & ὁδῷ ibid. paulo ante legimus, & ὁδὸν ob praemiſſum ου euphoniae cauſa hic melius; atque in talibus variatur tam crebro, ut ſuſpicio ſit, utrumque uſitatum fuiſſe; (ubi tamen aliquid centies aliter exaratum invenio, ac bis, ter ab eo receſſum, ibi ſcribarum vel editorum negligentia forſan in culpa eſt, veluti plus centies ἱρὸν in Herod. bis, ter tamen ἱερόν.) Ita fere aeque frequenter ὀρέων & οὐρέων apud Herod. Prius vid. II, 102 D. & 103 B. ac C. bis. Alterum II, 103 D. bis. Item 104 A. & IV ſub init. ne plura. Miſera enim haec eſt diligentia in his, quae inanis tantum ſunt ſonus, ad intellectum nihil faciunt. REITZ.

ead. l. 15. Ἱρὸν Ἀφροδίτης) Libanitidis puto, ſ. Aphacitidos, de qua ad libellum πρὸς Ἀπαίδ. cap. 3. Add. Selden. de Dis Syr. II, 4 pr. Aphaca inter Byblum & Heliopolin ſita, ſatis conſtat. Hoc etiam cum huius auctoris itinere pulchre convenit, qui Byblo venit in Libanum ad hoc templum, hinc Heliopolin. GESN.

ead. l. 16. Κινύρης) Quis ille Cinyras? Myrrhaene pater, rex Cyprius? Vid. Ῥητ. c. 11. SOLAN.

Pag. 92. *l.* 2. Δοκέει) Ita recte W. In rel. δοκέειν. SOLAN. Ἐμοὶ δοκέει) Cf. ſupra ad c. 1. Et ſi quid probatione indiget, vid. Herodot. IV ſub init. μοὶ δοκέει τόξα μετεῖναι. REITZ.

ead. l. 3. Μεῖζον) Immo μέζον cum Herod. II, 105 A. & crebro alibi, ut indicabit Maitt. de Dial. pag. 113. Et Noſter ipſe cap. 12 & 19 f. REITZ.

ead. l. 7. Ἱδρώει γὰρ) De his imaginum ſudoribus Ioſeph. Scaliger ad Tibull. lib. II, & Dan. Heinſ. ad Sil. Ital. BOURD. Alias inter prodigia ingentis calamitatis habitum fuiſſe, ſi Deorum ſimulacra ſudarent, vid. pluribus indicatum ab I. Elſn. ad Evang. Luc. XXII, 44, quod tamen cauſis naturalibus vel tribuat Cic. de Divin. II, c. 27. Adde, & fraudibus ſacerdotum; veluti ſtatuas beatae Virginis lacrimantes efficere norunt Pontificii. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ μὴν καὶ ὄλβου πέρι, ἔν τοῖσι ἐγὼ οἶδα, πρῶτόν ἐστι) Non acu rem tetigit interpres, qui habet, *quin etiam in iis, quae novi, praecipue ſunt opes.* Cum ſenſus ſit, *quin immo, quod ad divitias attinet, inter ea, quae ego novi, primum* vel *praecipuum eſt* (hoc templum.) VITRING.

ead. l. 13. Φέρουσι) Φορέουσι ſuſpicor; verum nihil muto, quia φέρουσι deinde frequenter omnes, etſi & φορέουσι eadem hac hiſtoria in verbis compoſit. Φέρειν & φέρουσι Hippocr. etiam in aphor. frequenter; nimirum pro *perferre, pati.* At φορέειν pro *afferre, portare*, unde φορεὺς *bajulus*, uſitatius Ionibus. Neque tamen perpetuum hoc eſt: & ſane in Herodoto φέρουσι tam frequenter invenio, portandi notione, ut nihil certi ſtatuere liceat. Vid. eum IV, 331 E. VI, 382 B. IX, 585 B. & 587 C. &c. Confer infra cap. 13, 15, 16, 31 & 27 &c. REITZ.

ead. l. 16. Ἀποκέκριται) Sic impreſſ. omnes, & M. ipſe. SOLAN.

ibid. Ἕορται) Forſan ὄρται, ut deinde cap. 49, & Herodot. IV, 256 E. REITZ.

ead. l. 17. Ἀποδεδέχμαται) Pro ἀποδεδεγμέναι εἰσὶ, i. e. admiſſae, receptae. An ab ἀποδείκνυμαι, ſeu ἀποδείκνυμι; *deſignatae, conſtitutae.* GUYET. Eſt ab ἀποδέχομαι, ſ. ἀποδέκομαι. Conf. infra cap. 42. REITZ.

Pag. 93. *l.* 5. Δέκομαι) Bene. Sic & δέκεσθαι Herod. VI, 382 C. δεκόμενθα IX, 586 E. praeter illa, quae Maitt. habet, de Dial. p. 98. Sed in Hippocr. adſpiratio ſervata. Nam ἐνδέχεται I, Aph. 5. ἐνδέχεται I, Aph. 7. προσδέχεσθαι III, Aph. 5. ib. C. & 7 &c. REITZ.

ead. l. 6. Δευκαλίωνα τὸν Σκύθεα) Scytham cur faciat, neſcio, cum Theſſalum alii tradant: ſunt & qui eum ex Aegypto oriundum ſtatuant. Vid. Marm. Ox. 106. SOLAN.

ibid. Σκύθεα) Pro Σκύθην. GUYET. Sed bene: nam & ſic deinde cap. 15 f. Ἄττεα pro Ἄττην· cap. 25 a. m. δεσπότεα pro δεσπότην, quod & Herodoto ſic ſcribi, veluti & Καμβύ-

σεα, vide apud Maitt. de Dial. p. 106, qui & Ἀριστογόρεα & Ἀριστογόρην in Aretaeo reperiri notat. Ita & alios nomina propria eadem diverſae declinationis facere, ut Ἀριστεὺς & Ἀριστέας, Βορεὺς & Βορέας &c. vide indicatum in nota Hemſterh. ad Dial. Mort. XI, c. 1 f. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκείνη μὲν ἡ γενεὴ) Τῶν πρῶτον ἀνθρώπων ſcil. GUYET.

Pag. 94. *l.* 4. Πολλὸν) Satis iam audivi πολλοὶ & πολλόν. An ergo & in hoc verbo nunquam ionizabit? Πουλὺ enim & πουλοὶ aliquando dicendum fuerat. Ita πουλὸν Hippocr. I de morb. p. 10, v. 15. Πουλλὰ ibid. initio libri bis, & p. 7 f. πουλλοὶ p. ſeq. Πουλοὶ uno λ pag. 5. Ἐπιτοπουλὺ III, Aph. 7. Verum & πολλῶν I de morb. ſub init. Πολλοὶ p. 5; πολλὴν p. 9, 43, & πολλὸν quoque pag. 10. Idque Herodoto frequentius; quare vulgatae controverſiam non moveo: miror tamen, cur alterum non tangat. REITZ.

ead. l. 5. Ἔστε δὲ πάντα — ὤλοντο) Antea legebatur ἐστ' ὃ — ὄλοντο' & ultimam quidem vocem M. recte, uti emendaveramus, habet; primam corrupte cum reliquis. Vid. finem huius ipſius capitis. SOLAN.

ead. l. 8. Λάρναξ) Vid. etiam Ὀρχ. c. 39. SOLAN.

ibid. Ἔχε) Ita Homerus fere perpetuo; ſed poëtice. At cum & Iones quoque augmenta ſaepe negligant, nihil quidem muto; licet ſuſpicer ἔσχε forſan ſcribendum. Herod. IV, 269 C. τὸν ἥλιον ἔσχον ἐς τὰ δεξιά. At quia εἶχε ex bonis libris eſt, nec Herodotus reſpuit, ſi fides editionibus, ut VII, pag. altera ab initio D. & pag. 437 iterum εἵχετο &c. neque illud improbum. At conf. c. 17 f. ubi iterum ἔχετο, item ἄρξατο, & cap. 24, ubi & ἔχε vulgo; in W. & *Fl.* tamen rurſus εἶχεν. At cap. 17 rurſus ἔχε, & ſic ter, quater, deinde. Quis igitur haec incerta certa reddet? Plura de augmento neglecto ad c. 17 adiiciemus. REITZ.

ead. l. 18. Χάσμα μέγα ἐγένετο) Similis narratio de tali voragine in templo Iovis Olympii Athenis, ut vulgo credebatur, a Deucalione exſtructo, in quam omnem diluvii aquam defluxiſſe narrabant, & in quam quotannis placentam e melle & farina proiectam fuiſſe, eſt apud Pauſaniam in Atticis, & ex illo Octavius Falconerius, vir, natalibus, doctrina & dignitate conſpicuus, mihique, cum in vivis eſſet, peramicus, in nummi Apamenſis explicatione, ubi plura de hoc diluvio habet, idque Noachicum fuiſſe oſtendit, cui adſtipulor, etſi de explicatione illius nummi aliter ſen-

tiam, de quo alias plura. GRAEV. Adde Xiph. 252 C. SOLAN.

Pag. 95. *l.* 7. *Φορέουσι*) Hic & permultis in locis hoc in opuſculo prave antea legebatur *φέρουσι*. Vid. cap. 15, 16, & 31. SOLAN. *Φέρουσι*) Reciperem *φορέουσι*, niſi nimis frequens eſſet *φέρουσι*, tum hac diſſertatione, tum apud alios, ut indicatum ad c. 10. REITZ.

ead. l. 15. *Αὐτοῖσι*) Sic W. recte. In impreſſ. *αὐτοῖς*. SOLAN.

Pag. 96. *l.* 3. *Τῆς Δερκετὼ*) Leg. Scal. ad Varr. locum cit. BOURD. Vid. Spanh. 253, qui ſimilem ex nummis formam exhibet. SOLAN.

ibid. Δερκετοῦς δὲ εἶδος &.) Vid. P. Weſſeling. ad Diod. Sic. II, c. 4, N°. 33. REITZ.

ead. l. 4. *Ξένον*) Malim *ξεῖνον*. Vid. cap. 8 & 12, ubi recte. Item c. 27, *ξείνη γυνή*. REITZ.

ibid. Ἡμισέη μὲν γυνὴ) Haec culta fuit in urbe Phoenices Ioppe, alia ab Dea Syria, quae numen fuit Hierapolitanorum, mulieris formam prae ſe ferens, nihil piſcis habens. Vide magnum Salmaſ. in Plinianis Exercitationibus. GRAEV. Salm. Plin. Exerc. 405 a. A. Ioppe. Vid. Ovid. Met. IV, 44. De Atergati vid. Strab. XVI. SOLAN.

ead. l. 7. *Ἰχθύας χρῆμα ἱρὸν νομίζουσι*) Et hac de cauſa piſcator Heliodorus cum fruſtra multoties rete ieciſſet, huic Deae ſuſpendit lib. VI Anth. *Δαίμονι τῇ Συρίῃ μάτην τρίβεν Ἡλιόδωρος Δίκτυον, ἐν νηοῦ τοῦ δ' ἔθετο προθύροις.* BOURD. Vid. Xen. Steph. 150, 36, & Aelian. de anim. XII, 2 & 30. Porphyr. de abſtin. IV, 15, ubi inſigne in eam rem Menandri fragmentum adducit, quod hic legere operae pretium eſt:

παράδειγμα τοὺς Σύρους λάβε.
Ὅταν φάγωσιν ἰχθὺν ἐκεῖνοι δι' τινὰ
Αὐτῶν ἁμαρτίαν, τοὺς πόδας καὶ γαστέρα
Οἰδοῦσιν· ἔπειτα σαγκίαν ἔλαβον, εἰς δ' ὁδὸν
Ἐκάθισαν αὐτοὶ ἐπὶ κόπρου, καὶ τὴν θεὸν
Ἐξιλάσαντο τῷ ταπεινῶσαι σφόδρα.

Add. Plut. de ſuperſt. T. II, pag. 170: *Τὴν δὲ Συρίαν θεὸν οἱ δεισιδαίμονες νομίζουσιν, ἂν μαινίδα τις ἢ ἀφύας φάγῃ, τὰ ἀντικνήμια διεσθίειν, ἕλκεσι τὸ σῶμα πιμπλάναι, συντήκειν τὸ ἧπαρ.* SOLAN. *Ἰχθύας χρῆμα ἱρὸν νομίζουσι, καὶ οὔκοτε ἰχθύων ἁλόντων*) Artemid. On. I, 9: *Ἰχθύας πάντες ἐσθίουσι πλὴν Σύρων τινῶν τῶν τὴν Ἀστάρτην σεβομένων.* Quod mox de Aegyptiis dicit, apud eos eſſe nonnullos, *οἳ ἰχθύας οὐ σιτέονται*, id Herodotus de ſacerdotibus Aegyptiis tradidit L. II, c. 37, *ἰχθύων δὲ οὐ σφι ἔξεστι πάσασθαι.* Plutarch. Sym-

poſ. quaeſt. L. VIII, Quaeſt. 8, de iiſdem loquens, ἰχθύων δὲ, inquit, καὶ τοὺς ἱερεῖς ἴσμεν ἔτι νῦν ἀπεχομένους. Addit hic Lucianus, ſacerdotes illos hoc non facere in gratiam Dercetus, καὶ τάδε οὐ Δερκετοῖ χαρίζονται. Cauſam vero, ob quam a piſcibus abſtineant illi ſacerdotes, docet Plutarch. loco dicto, eſſe, τὸ πρὸς τὴν θάλατταν ἔχθος, ὡς ἀσύμφυλον ὑμῖν καὶ ἀλλότριον, μᾶλλον δὲ ὅλως πολέμιον τῇ φύσει τοῦ ἀνθρώπου στοιχεῖον &c. Idem de Iſid. & Oſir. p. 363: Διὸ τήν τε θάλασσαν οἱ ἱερεῖς ἀφοσιοῦνται, καὶ τὸν ἅλα τυφῶνος ἀφρὸν καλοῦσι καὶ τῶν ἀπαγορευομένων ἔνεστιν αὐτοῖς ἐπὶ τραπέζης ἅλα μὴ προστίθεσθαι. καὶ κυβερνήτας οὐ προσαγορεύουσιν, ὅτι χρῶνται θαλάττῃ, καὶ τὸν βίον ἀπὸ τῆς θαλάττης ἔχουσιν. οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ τὸν ἰχθῦν ἀπὸ ταύτης προβάλλονται τῆς αἰτίας, καὶ τὸ μισεῖν ἰχθῦσι γράφουσιν. L. Bos. Adde Weſſel. ad Diod. Sic. L. II, cap. 4, docentem, alios cauſam ſuperſtitionis aliunde derivare, ut Hygin. II Poët. Aſtr. 30. Cum Luciano vero conſentire Menandr. in Porphyr. IV A. A. 15, Athen. VIII, 8 &c. Reitz.

cad. l. 8. Οὔκοτε ἰχθύων ϕαύουσι) Illuſtravit ex hoc etiam loco Caſaubonus in Athen. VIII, 5, illos Timoclis in Hyperidem oratorem, eundemque piſcium ligurritorem verſiculos: Τοὺς ἰχθυοπώλας οὗτος ἡμῖν πλουτιεῖ· Ὀϕϕάγος γάρ· ὥστε τοὺς λάρους εἶναι Σύρους. Ultimorum verborum hanc ſimpliciſſimam puto ſententiam, Lari, inſidiatrices piſcium aves, ſi cum Hyperide comparentur, Syri ſunt, adeo ille multo eos appetit avidius. Ita neque illa nimis monſtroſa hyperbole opus eſt, quaſi piſcibus ita exhauſturus ſit mare Hyperides, ut lari cogantur eſſe Syri, h. e. abſtinere a piſcibus: nec ut Laros dicamus hic intelligi luxurioſos alios. Gesn.

cad. l. 13. Τὸ Σεμιράμιος τέλος ἐς περιστερὴν ἀπίκετο) De eadem Semiramide hoc narrat Diod. Sic. II, c. 20. Sed originem fabulae indicans his verbis: ταχέως ἠϕάνισεν ἑαυτήν· ἔνιοι δὲ μυθολογοῦντες ϕασὶν αὐτὴν γενέσθαι περιστερὰν, καὶ πολλῶν ὀρνέων εἰς τὴν οἰκίαν καταπετασθέντων, μετ' ἐκείνων καταπετασθῆναι. Ubi adi Weſſeling. Reitz.

cad. l. 15. Δέξομαι) Sic W. & *Fl.* recte. In *P.* δέκομαι, in reliquis δέχομαι. Reitz.

cad. l. 16. Παρ' Αἰγυπτίων) Forſan Αἰγυπτίοις. Guyet. Παρ' Αἰγυπτίοισιν ἔνιοί εἰσι οἳ) Prave antea in omnibus impreſſis legebatur hic παρ' Αἰγυπτίων &c. In M. & *Fl.* melius παρ' Αἰγυπτίων ἐνίοισιν ſine οἳ. Sed ſic ſatius viſum locum re-

fingere, ex utriſque aliquid decerpendo; quo facto nitet iam ſententia. Abſurda enim & σολαικίζουσα ſcriptura impreſſorum, ſi a *Fl.* abeas: & ipſa *Fl.* non ſatis commoda. Quod facile ſentient, qui Graece ſciunt, & elegantiarum iſtarum non ſunt expertes. SOLAN.

Pag. 97. *l.* 4. Ἄττης δὲ γένος Λυδὸς) Vulgatius Ἄττις dicitur Luciano quoque in aliis locis. Heſychius notat, Ἄττις a Lacedaemoniis vocari Ἄττης, τὸν Ἄττην φασὶ Λάκωνες. Pauſaniae in Achaicis etiam Ἄττης dicitur. GRAEV. Vid. Heſych. quem hic emendandum cenſeo. SOLAN.

ead. l. 13. Σημεῖα δὲ ἡ Ζεὺς τὰ πολλὰ ἐς Ῥέην ἀπικέσται) A Belgiciſmo non abludens locutio, *pervenit ad illam*, pro ſimilis eſt. Sed ut Latini *prope accedit*, pro fere ſimile eſt, ita & Graeci verbo ἥκω uruntur. Liban. Epiſt. XVI, ἐγγὺς ἥκει. Ariſtid. in Panath. (referente fratre G. O. Reitzio, in Belg. Graec. p. 482) ἀνδρας κρατίστους καὶ τῆς γιγνομένης ἀρετῆς ἐπὶ πλεῖστον ἥκοντας ἤνεγκεν. Cumque frequentiſſimum ſit ἀπιδεῖν ἐς τινὰ, & ἀπελθεῖν εἰς, ut etiam c. ſq. ἐς Συρίην ἀπίκετο, non movi vulgatum ἀπικέεται, etſi hic forte ἐπικέεται melius. REITZ.

ead. l. 14. Φορέουσι) Hic iterum peccant omnes impreſſi, & ipſe M. φέρουσι legentes. SOLAN. Confer ſupra ad cap. 13. REITZ.

Pag. 98. *l.* 2. Ἄττεα) Pro Ἄττην. Conf. ſupra c. 12 Σκύθεα pro Σκύθην, ibique notata. REITZ.

ead. l. 6. Ἥρην) Marmor Oxonienſe primum *Veneris Stratonices* meminit; vid. etiam not. p. 23, & Plut. Craſſ. 1011, ἣν οἱ μὲν Ἀφροδίτην, οἵδε Ἥραν, οἵδε τὴν ἀρχὴν καὶ σπέρματα &c. Vid. etiam Tacit. III, 63. SOLAN.

ead. l. 8. Κείνην) Pro ἐκείνην, recte, ut rurſus infra § 60. Ita κείνους Herodot. VI, 385 B. Κείνων IX, p. 584 E. ac non ſemel alibi. Cur igitur ſupra ter quater apud Noſtrum ἐκεῖνος reliquimus? quia & hoc frequentatur Herodoto; nam ἐκείνου L. II ſub init. ἐκεῖνοι, etiam praecedente vocali, II, 102 C. ἐκεῖνον IV, 256 C. ἐκείνοι rurſus IX, p. 588. REITZ.

ibid. Ἐπ' Ἀϊθιοπίην) *Ald. Baſ. Hag.* ἀπ' Ἀϊθιοπίην, quo loco uti poſſint forte recentiores Graeci ad ſuam circa praepoſitiones μεξοβερβαρίαν defendendam, ut uſus eſt illo ἀπὸ τὸν Ταΰγετον Dial. Deor. XIV, 2, non Scholiaſtes modo, ſed etiam Alex. Helladius, tum in ſua Grammatica p. 438, tum Strat. praef. Eccl. Gr. p. 95, quibus quantum tribuendum ſit, hic non diſputo: ſed, ſi quid in iſta lectione veteri peccatum

ſit, non in praepoſitione peccatum, ſed in caſu arbitror, legendumque ἀπ' Αἰθιοπίης· nam in reditu ſuo hic fuiſſe Bacchum, ea probant, quae ſequuntur, illud praeſertim, τὰ Διόνυσος ἐξ Αἰθιόπων ἤνεικε. GESN.

ead. l. 10. Καὶ ἐλεφάντων κέρατα) *Et elephantum cornua.* Vulgo *elephantum dentes* dicuntur, nimirum ebur. Id vero cornu eſſe, non dentem, contendit Pauſanias in Eliacorum primo, & Aelian. IV Hiſt. anim. 31, & XIV, 5. Sic & in ſacris literis Apoc. XVIII, 12, cornu tribuitur elephanti, & Martialis lib. I, Ep. 19, de elephante taurum interficiente:

Qui modo per totam, flammis ſtimulatus, arenam
Suſtulerat raptas taurus in aſtra pilas:
Occubuit tandem cornu potiore petitus,
Dum facilem tolli ſic elephanta putat.

Sic iſtud epigramma legendum. Vulgo ſine ſenſu legitur, *cornuto ardore petitus.* Mſſ. *cornuto dore:* hinc facile videre licet ſcribendum eſſe *cornu potiore*, hoc eſt, fortiore, meliore cornu ſc. elephantis, quam eſt cornu bovis. GRAEV.

ead. l. 11. Κέρατα) Elephantorum dentes prominentes Graecis vocari cornua, vid. ap. Diod. Sic. aliquoties. Et Romani eas belluas primum videntes *Boves Lucas* vocaſſe, in vulgus notum. REITZ. Adeundus cl. Bel. de Ballu Animadv. in Oppianum T. I, p. 303.

ibid. Ἤνεικε) Recte, pro ἤνεγκε, ab antiq. ἐνέγκω pro φέρω. Sic ἀνήνεικαν Herod. VI, 391 A. Ἀπήνεικε VI, 390 A. Alia dabit Maitt. de Dial. p. 124, ubi tamen male editum, ea eſſe ab ἐνέχω, neſcio mea, an operarum negligentia, certe ἐνέγκω auctorem dare voluiſſe, ex illico adiecto Scholio patet, ubi Corinth. ait: τοῦ ἐνέγκω ἀφαιρεῖται τὸ γ, καὶ — ἔπεντίθεται τὸ ι, ἐνείκω &c. REITZ.

ead. l. 12. Φαλλοί) Tangit haec verba Schol. Ariſtoph. vid. infra c. 22. De horum origine vide Clem. Alex. 15 B. SOLAN.

Pag. 99. *l.* 1. Φαλλοὺς &c.) Scholiaſt. Ariſtoph. ad Nub. v. 71, ubi habemus αἴγας ἐκ τοῦ Φελλέως, ait: Τόπος οὕτω καλούμενος ἐν Ἀττικῇ. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ περὶ τὸν Διόνυσόν ἐστί τις ἑορτὴ τοῖς Ἀθηναίοις Φέλλος καλουμένη, ἥτις τῶν Διονυσίων ἄρχεται. Λουκιανὸς δὲ ἐν τῷ περὶ τῆς Συρίης Θεοῦ· Φαλλαύς, φησιν, Ἕλληνες Διονύσῳ ἐγείρουσιν. ἐπὶ &c. ut hic. Dein vero pro καλέονται δὲ τάδε, habet καλέεται, non male. Cumque in φέρουσι conſentiat, id in φορέουσι contra omnem auctoritatem convertere non ſuſtinui, cum & in Herodoto promiſcue legas, etſi φορέειν potius eidem ſit portare, φέ-

pein sufferre, pati, & ſuſpicio quaedam reſideat, ubi contra conſuſum apparet, a librariis neglectum. REITZ.

ead. l. 2. Φορέουσι) Locum citat Schol. Ariſtoph. pag. 127 B. cum eodem in hac voce, quo omnes hic impreſſi laborabant, mendo. SOLAN.

ead. l. 3. Ἀνδρὰς μικροὺς) Phalli ſive Priapi pingebantur nanorum ſpecie, ut monui ad Petron. Sequitur mox, μεγάλα αἰδοῖα ἔχοντας, & paulo poſt ἔχων αἰδοῖον μέγα. Sic apud Heſych. νανος ἐπὶ τῶν μικρῶν, ὡς νάνον καὶ αἰδοῖον ἔχοντα μεγα, οἱ γοῦν νάνοι μεγάλα ἔχουσιν αἰδοῖα. Talis erat pictura Dei hortorum, cuius meminit Tzetzes ad Lycophronem, vocans eum δυσειδῆ καὶ βαβυαίδιον, lege βυτυαίδιον. BOURD. Diſertius longe Herodotus II, 48, de Aegyptiis, ἀντὶ φαλλῶν ἄλλα σφί ἐστι ἐξευρημένα, ὅσον τε πηχυαῖα ἀγάλματα νευρόσπαστα, τὰ περιφορέουσι κατὰ κώμας γυναῖκες, νεῦον τὸ αἰδοῖον οὐ πολλῷ τεῳ ἔλασσον ἐὸν τοῦ ἄλλου σώματος. προηγέεται δὲ αὐλός. αἱ δὲ ἕπονται ἀείδουσαι τὸν Διόνυσον. διότι δὲ μέζον ἔχει τὸ αἰδοῖον, καὶ κινέει μοῦνον τοῦ σώματος κ. τ. λ. haec ultima verba, ut & illa, νεῦον τὸ αἰδοῖον, ſatis indicant, cur νευρόσπαστα fuerint, & dicta fuerint iſta ſimulacra: ſolum illud membrum, quo cenſebatur, nervis moveri nimirum poterat. GESN.

ead. l. 4. Νευρόσπαστα) Priapos. Conf. Diod. Sic. I, cap. 88 pr. REITZ.

ead. l. 5. Σμικρὸς) Ut in aliis Dialogis μικρὸς & σμικρὸς promiſcue ſcribitur, ita hic σμικρὸς Ionice omnino requiritur. Nam ſic Hippocr. & Herodot. adeo frequenter, ut exempla addere pudeat; ac ſi bis vel ter aliter legas, id euphoniae cauſa forſan factum ſuſpicere, ubi aliud σμ & σφ praecedit. REITZ.

ead. l. 9. Τὸν πρὶν ἐόντα) Legendum videtur τὸν νῦν ἐόντα. GUYET. Optime. Et quia Codd. addicunt, ſine mora recepi. REITZ.

ibid. Νῦν) Omnes impreſſi πρὶν, corrupte, lege νῦν. Quod iam & in W. & L. reperiri comperio. SOLAN.

Pag. 100. *l.* 1. Βασιλῆος) Seleuci Nicatoris, regis Syriae poſt Alexandrum primi. Vid. Aeliani locum ad initium huius libri a me laudatum. SOLAN. Non audienda exemplaria, quae aliter legunt: βασιλῆος enim Herodoteum & Hippocraticum eſt. Vide ſaltem Herod. IX, pag. 585 bis. Et VI pr. ter. Βασιλῆα V, 330 C. & 389 B. bis. Βασιλῆες V, 333 C. & IV, 256 D. Contra vero, quod mirere, dativ. βασι-

λεῖ ſemper penultima brevi. Vid. V, 330 C. VI ſub init. & p. 384 D. ac 390 E. REITZ.

ead. l. 2. Στρατονίκη ἐκείνη) Seleuci uxor, noverca Antiochi: Medicus autem Eraſiſtratus, ſi recte narrat Plutarchus in Demetr. p. 1660 ſeqq. H. Steph. GESN.

ead. l. 3. Ἱπτροῦ) Eraſiſtrati. V. Plut. Demetr. 1660. SOLAN.

ead. l. 10. Μαθὼν δὲ) Legebatur ante, μαθὼν δὲ ταῦτα, ἐποίεε. Ego diſtinctionem mutavi. REITZ.

ead. l. 11. Ἔχε) Quia ſic ſupra bis ter, iam eo minus εἶχε reſcriberem. Vid. ad c. 12. REITZ.

ead. l. 15. Ἄρξατο) Quia ἠλλάξατο ſuum habet augment. etiam ἤρξατο dicas ſcribendum: at quando illico quoque ſequitur ἔχετο dubium an εἴχετο, & ἄρχετο iterum c. 21 ſcribitur, ubi plura ſimilia commonſtramus; ac tam crebro in hac Differt. augmenta adduntur, omittuntur; quis certam rationem inierit, quid ſcribae ſibi indulſerint, quidve Lucianus Ioniſmi cauſa dederit? nec res eſt tanti. Conf. tamen ſupra ad c. 12 in ἔχε an εἶχε dicta, ac lege ut volueris: noſtrum eſt in re non ſatis certa ſervare vulgatum, ubi id pluribus firmatur. Augmenta, praecipue ſyllabica, Ionibus extra carmen plerumque addi, ſingulae auctorum paginae docent. Temporalia vero ſaepius, quam Atticis, negligi, vide ex his ſpeciminibus: μένεσκον Herodot. IV, p. m. 269 B. φεύγεσκον 270 B. ἤκουσεν IX, 586 f. ἐργάζοντο p. ſeq. B. & 592 B. ἀπαλλάσσετο 588 E. οἴκεον VI, 387 D. κατοίκεσε ibid. aliaque duodecim, ut ἀμείβετο, ἄφθη &c. vid. ap. Maitt. p. 124. Plurimum vero addita iiſdem verbis augmenta, ut ἤκουσε pag. 588 E. ἤκουον, 590; ἠπείγοντο 588 C. ἦγε 589 &c. λίσσετο infra c. 22. Plura mitto enumerare Grammaticaſter. REITZ.

Pag. 101. *l.* 2. Τὴν) Artic. praepoſitivo pro poſtpoſitivo Iones uti, nihilque opus eſſe ἣν recipere, iuniorum tantum cauſa moneo. Vid. Hippocr. Aret. & Herodot. ſingulis paginis. REITZ.

ead. l. 4. Φρενοβλαβείη) Si φρενοβλαβίη legas, vulgatum cum W. conciliaveris. REITZ.

ead. l. 6. Τοιάδε) Sublato puncto ſubſcr. malim τοιάδε, accuſandi caſu, ut referatur ad ἐψεύδετο, ait frater. Nondum video, quare neceſſe ſit. REITZ.

ead. l. 11. Προξενέεις) Προξένεε legendum videtur, ut τῷ ἔγειρε conveniat. GUYET. Etſi προξένεε magis regulare hic videtur, ut iungatur imperativo ἔγειρε, cave tamen mutes quidquam, quia μὴ recte futuro tempori iungitur, ut modo

aoriſto iunctum fuit in μή μοι παῖδα ὀλέσῃς, & προξενέεις pro futuro quaſi ſecundo habendum, ut ἐρέω, *dicam*, c. 37 pr. & crebro deinde. Perinde enim eſt, utri Grammaticorum parti accedas, quorum hi aiunt, verba in ἐω carere futuro ſecundo, illi praeſens in talibus uſurpari pro futuro 2, vel futurum 2 idem ſonare, quod praeſens contractum. REITZ.

Pag. 102. *l.* 6. Γυναῖκα καὶ βασιλῆνην) Diſerte aſſerit etiam Plut. Demetr. 1661, & M. 607, 2. SOLAN.

ead. l. 7. Καὶ πόλιν) Seleuciam, quam Bagdad hodiernam eſſe exiſtimant magni nominis Geographi. Verum Bagdad cum ad Tigridis ripam ſiniſtram, ſeu orientalem, ſita ſit, Seleucia non eſt, ſed in adverſa ripa nova urbs; qua de re vid. omnino H. Prideaux P. I, L. VIII, verſus finem libri. SOLAN.

ibid. Εὐφράτῃ) Seleuciae ſitum a Luciano fuiſſe ignoratum, quis credat? Atqui audis hic afferentem in Euphratis ripa ſitam eam urbem; quam Strabo XI, 522 D. XVI, p. 738 D. & 743 C. diſerte in *Tigridis ripa*, cum ceteris geographis hiſtoriciſque, ponit. Quid ergo? mutabimuſne, abſque Mſſ. Codd. auctoritate? non placet. Nec nobis in veterum libris tantum licere exiſtimo. Ita enim fiet, ut ſi quid humani paſſi ſint, ſic ſciri nunquam poſſit. Interim tamen caveri etiam decet, ne librorum auctoritate decepti falſa pro veris a legentibus accipiantur. Cum hic itaque in libris noſtris nihil ſubſidii ſit, textui quidem Lucianeo *Euphratem* relinquam; ſed monebo, errorem eſſe aut Luciani ipſius, aut eius exſcriptorum. *Tigridem* enim, non *Euphratem*, aut ſcripſit, aut ſcribere debuit. Adi eundem Prideaux l. c. qui Plinium etiam adducit eiuſdem rei teſtem VI, 26. SOLAN. Cum in *Iunt.* eſſet Εὐφρήτῃ, Solan. adiunxerat, nihil variare edd. Fruſtra: nam eas excutiens aliter rem habere vidi. Εὐφρήτῃ tamen verum eſſe, vide ſic ſexies exaratum in Herodoti L. I, p. 82, 84, 85. REITZ.

ead. l. 8. Ἔνθα — τελευτᾷ ἐγ.) Errat iterum hic, quiſquis eſt, auctor huius libelli: non enim Seleuciae diem obiit Seleucus, ſed in Europa, Macedoniam invaſurus a Ptolemaeo Cerauno pugione percuſſus. Vid. Prideaux P. II, L. I, anno ante C. 280, & ſcriptoribus ab eo laudatis adde Strab. XIII, pag. 623 D. ſed hic regionem non nominat, in qua percuſſus eſt. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐθηήσατο) Et ſic ſupra, c. 14. REITZ.

ead. l. 14. Ὧρην) Sic ſpiritu tenui *B.* in reliquis cum aſpero ſcribitur; vid. & Ἀστρ. cap. 27. SOLAN. Οὐδεμίην ὥρην ἐποιέετο) Sic Herodot. I, p. 2 D. Et laevigato in ed. Steph.

ſpiritu, μηδεμίην ὥρην ἔχειν ἀρπαζθεισέων, nullam raptarum curam habere. Adde Noſtrum ſupra de Aſtrol. c. 27. REITZ.

Pag. 103. *l.* 8. Ἐπεδέξαο) Ἐπιδέξεσθαι pro ἐπιδείξεσθαι Ionicum eſſe, v. ad c. 1. REITZ.

ead. l. 12. Λίσσετο) Ἐλίσσετο, ut ſupra. GUYET. Etſi in talibus amant etiam Iones augmentum, nihil tamen mutavi, quia & ſic c. 22 med. λίσσετό τε καὶ γούνων &c. Poſſis tamen conjicere, augmentum a ſcribente omiſſum, quia ab dictante ob vocalem praecedentem abſorptum erat: nam cum cap. 18 pr. plane legas αὐτίκα ἐλίσσετο, credibile eſt, & hic ita dediſſe auctorem. Sed cum & mox χρὴν pro ἐχρῆν, recte & uſitate, nihil ſatis certi ſtatuas. REITZ.

Pag. 104. *l.* 5. Ταύτης τῆς) Subaudiendum videtur ἕδεα. GUYET.

ead. l. 9. Χρὴν) Pro ἐχρῆν, recte. Herod. VII, 440 C. Ne plura, nam urgent operae; itaque properandum eſt. REITZ.

ead. l. 13. Τρῶμα) Ego τρῶμα verum credo Sic τρώματα Herodot. I, p. 8 A. ed. Steph. Et Hippocr. de morb. I, p. m. 3 & 4 ter, ac ſaepe deinde. Τρώμασι Aret. Capp. pag. 113 m. τρώματι p. 85 A. & ubique. Sed cum & alibi αυ eidem ſit ου, ut Δωϋμασιὰ pag. 1, & ſexcenta ſimilia, vulgatum non tetigi. REITZ.

ead. l. 15. Βασιλῆα) Hoc verum eſſe, vid. ap. Herodot. I, p. 1 C. p. 2 A. & B. & ſexcenties deinde. REITZ.

Pag. 105. *l.* 1. Ἀπεκέατο) Etſi ἀπικέετο ſupra frequens, & recte, in hoc tamen verbo terminatio εὐτο proba. Sic Ἀθηναῖοι ἐπεκέατο Herodot. IX, 592 f. Sed nec in altero verbo improba: nam & ἀπικέατο αὐτοὶ IX, 590 f. & VI, 386 C. Περιεκαθέατο VI, 388 C. Περιβαλλέατο 389 C. REITZ.

ead. l. 3. Ἔχειν) Infinit. ille pro imperativo, ut Atticis non inuſitatus, (vide modo ſupra plus decies Cronoſ. a c. 13 ad 20) ita Ionibus perfamiliaris. Vide etiam plus decies ita ſcribentem Hippocr. I, Aphor. 19, 20, 21, 22, 23, 24. REITZ.

ead. l. 5. Αὗτις) Recepi ex Herodoti more, quamquam & αὖθις editum in Hippocr. I de morb. 9 pr. & infra cap. 26 & 27. REITZ.

ead. l. 7. Ὧν) Pro οὖν millies apud quoſvis Iones & Noſtrum ſupra de Aſtrolog. aliquoties. Adde mox c. 22, ἐπινοέει ὧν, & ſupra non ſemel. Nec obſtat, quod in Hippocr. ſaepe οὖν legamus, ut I de Morb. p. 9, v. 8. Item I, Aph. 3 bis. Ibid. Aph. 5 ac 10. Non dicerem, niſi varietas moneret, vulgatum hic probare. REITZ.

ead. l. 12. Ἄρχετο) Vid. ſupra c. 17 f. ἄρξατο, & mox οἰκοδόμεον c. 22; αὐλίζετο, λίσσετο, ἄπτετο &c. itidem ſine augmento; & c. 24, ἀρχετο rurſum. REITZ.

ead. l. 16. Νηὸν) Non auſculto Codici W. νεὼν ſcribenti. Νηὸς Herod. II, 170 D. & paulo poſt ib. quater. Et ita bene Noſter infra c. 26 &c. REITZ.

Pag. 106. *l.* 4. Ἦν) Iam contracte: at ſupra ἔην, c. 18 poſt med. quod quidem magis Ionicum. Sed & contracte tam crebro Hippocr. & Herod. ut nihil mutem. Ὅταν ἔῃ apud illum I de Morb. pag. 11 pr. ἦ I Aph. 3. Plura huius farinae addere taedet. Niſi quod itidem varietur in ἦρ III Aph. 9, cum ἔαρ ibid. 11 & 12. Sed ἦρ eodem Aph. & ἦρος Aph. 20 eiuſdem Sect. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκ δείπνου) Proba phraſis. Leop. 127. SOLAN.

ead. l. 12. Λίσσετο) Et ſic ſupra c. 19; cumque & ἄπτετο adiungatur, non ἥπτετο, nihil muto. REITZ.

Pag. 107. *l.* 2. Ἤνεικε) Ita ſcribo; v. ad c. 16. REITZ.

ibid. Τὰ οὔποτε ἔλπετο, μανίης μὲν οὕτω ἔσχετο, ἔρωτος δὲ οὐδαμῇ ἐλήθετο) Haud dubie legendum ἀπέσχετο. Interpres quoque *deſtitit* reddidit. Nimirum Stratonice, cum fruſtra Combabum in amorem ſui pellicere omnibus viribus contendiſſet, Combabus tandem oſtendit, ſe μεγάλοις μυστηρίοις non eſſe aptum; quippe qui id ſibi exſecuiſſet, quo virum potuiſſet agere. *Illa itaque, viſis, quae nunquam ſperaverat, ſic quidem a furore illo deſtitit, nunquam tamen amoris oblita eſt.* Pro eo c. 39 dicitur μανίης μὲν ἐκείνης ἀπεπαύσατο. Forte & οὔποτε, non οὔποτε, ſcripſit Ἰωνικῶς, ut ſupra c. 14 med. οὔκοτε ἐχθύων ↓αύσει. IENS. Certe οὔκοτε leg. etſi ὁπότε quoque in Herod. VI, 387 C. pro ὁκότε, quod mihi pariter ſuſpectum, quia ſexcenties aliter habet. REITZ.

ead. l. 3. Μανίης — ἔσχετο) Ad verbum, *tenuit ſe, conſtitit furoris*, vel, *quantum ad furorem.* Homerica dicendi ratio, id eſt, optima. Il. P, 696, & aliquoties alias, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή, *vox faucibus haeſit.* Od. P, 238, φρεσὶ δ' ἔσχετο, ut Germani, *er hielt an ſich.* Hymn. XXVII, 12, ἔσχετο δὲ ἅλμη, *conſtitit mare.* Il. X, 416; it. Od. B, 70, Σχέσθε φίλοι, ut noſtri, *halt! continete vos.* Et cum genitivo Od. Δ, 422, σχέσθαι βίης· & Il. N, 747, μάχης σχήσεσθαι ὀΐω. Servemus itaque erudito ſcriptori ſuam elegantiam, a qua nec Herod. neque Plutarchus alieni ſunt. Alioqui facile eſſet legere, unica literula paulum immutata, μανίης μὲν οὔκω ἐκείνης ἔσχετο, *non amplius tenebatur illa inſania.* Sed melius eſt nihil tetigiſſe. GESN.

Ibid. Ἔχετο) Vid. Ienſ. In omnibus impreſſ. & M. ἔσχετο. Sed idem Mſ. Cod. & ed. *Fl.* οὕτω non agnoſcunt. SOLAN. Ἔσχετο) Solan. diſerte ἔχετο ſcripſerat. At ſi hoc ſenſus patitur, poſſis & ἴσχετο legere. Verum non *ſervandi, perſeverandi*, ſed *deſinendi, cohibendi*, ſenſus requiritur, unde Ienſ. recte quidem ἀπέχετο diceret, quod ſcil. magis perſpicuum eſſet. At cum verba cohibendi, deſinendi, genitivum ament, ut notiſſimum ex Aur. carm. Pyth. v. 9, κρατεῖν — γαστρὸς, — ὕπνου, — θυμοῦ, ita & σχέσθαι hac poteſtate invenitur crebro apud Homer. cuius exempla a Geſnero occupata non repeto. Hoc tantum addo, *tenere fugam, curſum*, utrovis more Latinis dici, modo pro *ſiſtere*, modo pro *pergere, obtinere*, ut monſtro in libro de Ambigg. p. 604 — 5. Et ſic ὡς εἶχεν ὀργῆς, *qua ira percitus erat*, etiam contrarium fere τῶ ἔσχετο μανίης ſignificat. Vid. Steph. Theſ. T. I, p. 1317. Addo εἶχετο τῶν ἔργων, *opus ſtrenue aggreditur*, vel proprie, *gnaviter urgebat coepta*, ap. Diod. Sic. XI, c. 43, atque non ſemel deinde. Quae oppoſita verbi ἔχειν vel σχέσθαι notio in dubium impulit viros eruditos, ut non crederent vulgatum hic ſtare poſſe, quod tamen omnino ſanum eſſe, Geſn. ſatis docet. REITZ.

ead. l. 13. Ἐς τὸν ἄνδρα) Conf. ſupra c. 20, ἀπικόμενος ἐς τὸν βασιλῆα. Ne plura in re nota. REITZ.

ead. l. 16. Σδενεβοίης) Quae Anteia etiam dicitur; vid. Il. Z, 155, & ſeqq. SOLAN.

Pag. 108. *l.* 7. Ηἷεν) Sic M. In pleriſque impreſſ. ἧιε. Sola *Fl.* ἦεν. SOLAN.

ead. l. 9. Ἔχε) Conf. ſupra ad c. 12. REITZ.

Pag. 109. *l.* 5. Εἵνεκα) Non audiendus W. Εἵνεκα & εἵνεκεν vere Ionica ſunt; vid. Herodot. & Hippocr. ubivis. VI, 390 E. IX, 585 B. & 589 A. Εἵνεκεν ſeq. vocali II, 101 bis. Nec in eorum edd. obſervatur diſcrimen, quin & εἵνεκα ſequente vocali, & εἵνεκεν ſequente conſona edatur contra euphoniam, ut in Aph. Hipp. I, 3, τουτέων οὖν εἵνεκεν τὴν εὐξίνην. Sed cum etiam ament hiatus Iones, talia non curemus, alioqui εἵνεκεν hic reſcriberemus. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπέδειξε) Lege Ion. ἐπέδεξε. V. c. 19 med. Sed & ap. Herod. IV, p. 250 B. editum προσδείξαντα, non προσδέξαντα. REITZ.

ead. l. 12. Δεσπότεα) Pro δεσπότην. GUYET. Conf. ſupra c. 12 Σκύθεα pro Σκύθην, ibique notata. REITZ.

Pag. 110. *l.* 10. Ἐσαγγελέος) Ab ἐσαγγελεύς. GUYET. Quis vero hoc neſcit? REITZ.

ead. l. 17. Αὔθις) Scribe αὖτις. Quod vid. ap. Maitt. p. 1331 ut κατόπι apud Herodot. VII ſub init. & alibi. Ita αὖτις recte deinde c. 20, 30 & 57, hac Diſſ. Sed cum & alibi hoc Dial. αὔθις editum, ſine varietate Codd. ut ante vidimus, & c. 27 videbimus, non mutavi vulgatum. REITZ. At αὖτις S. & B. 4.

Pag. 111. *l.* 16. Ἔργα γυναικῶν) Plaut. Aſin. *Opto annum hunc perpetuum mihi huius operas.* Barth. SOLAN.

Pag. 112. *l.* 8. Ἐνεδύσατο) M. uti emendaram. In omnibus enim ante impreſſis legebatur ἐνεδήσατο. SOLAN.

Pag. 113. *l.* 3. Ἀποκέκριται) Sic M. & impr. omnes, (excepta *l.* quae ἀποκέκριται.) Niſi quod *Fl.* prave ἀποκέκραται. SOLAN. Iuntinae lectio forſan vera. Quia tamen non perpetuum verbum ſingulare cum neutro plur. nihil mutavi. REITZ.

ibid. Μέγαθος) Haud quaquam credibile eſt, tantae altitudinis fuiſſe templum. Corruptum eſſe hunc locum etiam inde patet, quod mox eiuſdem altitudinis fuiſſe Phallos additurus, trecentorum cubitorum fuiſſe ait. Nodum ſolvant alii. In M. nihil ſubſidii. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡλικίην καὶ οἵδε τριηκοσίων ὀργυιέων) Numerus hic excedit fidem, & eſt iuſto maior. Interpres ita vertit: *etiam hi ſtatura trecentarum ulnarum.* Neſcio quare: nam ὀργυιὰ eſt τετράπηχυς vel ἑξάπους· at quatuor cubiti vel ſex pedes multum excedunt unius paſſus menſuram. Pro τριηκοσίων credo legendum eſſe τριάκοντα, (immo τρίηκοντα, Palmerii, Ionice) & ſic debere legi, evincunt ea, quae inferius ait, de catena, qua homo in ſummitate Phalli poſitus, ea, quae ſunt ad victum & alios uſus neceſſaria, veſtes, vaſa & alimenta attrahebat. Nam nullius hominis, nedum hominum quatuor, aut plurium ſunt tantae vires, ut poſſint catenam pedum mille & octingentorum tractare, & in tantam altitudinem attrahere. PALM.

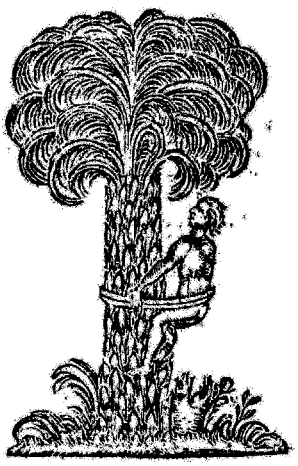
ead. l. 6. Τριηκοσίων) Τρίηκοντα forſan, GUYET.

ead. l. 10. Ἀγαθὰ πάσῃ) Ex variatione *Fl.* & W. facile colligitur, ἀγαθὰ ξυμπάσῃ legendum. Sed quia & vulgatum probum, non refert. REITZ.

ead. l. 17. Φαλλοὺς) Conf. ſupra c. 16. REITZ.

Pag. 114. *l.* 4. Σειρῇ μακρῇ — ἣ ἐν Αἰγύπτῳ — οἵδε τὸ λέγω) Hic locus apprime facit ad locum Plinii intelligendum, quem follicitavit, ſed infeliciter, ſummus vir Salmaſius, in ſuis ad Solinum exercitationibus pag. 1329. Ut igitur emendetur ille Plinii locus, & illuſtretur hoc loco Lucianus, Plinii verba hic apponam. Exſtant in c. 4 lib. XIII, ubi de palmis loquitur:

Reliquae teretes atque procerae denſis gradatiſque corticum pollicibus auctioribus, faciles ſe ad ſcandendum Orientis populis praebent, utilem ſibi arboriſque induviis circulum mira pernicitate tum homine ſubeunte. Pollices auctiores vocat Plinius amputatorum vel decidentium ramorum reliquias eminentes & ex cortice protuberantes, ut pollex exſertus ex manu. Id Gallice dicimus *chicots*. Hinc Plinii locum ſane ſalebroſum & mendoſum ita debere legi contendit Salmaſius, *utilem ſibi aborique inductis circulum*. Quae lectio mihi videtur aliquid habere abſurditatis: qua enim utilitate affici poteſt arbor tali circulo? Ego igitur pridem in margine noſtri Plinii Codicis emendaveram, *vitilem ſibi arborique indutis circulum*, & ita cenſueram legi debere doctus a quodam nobili navarcho de modo, quo incolae Palmiferae regionis in Africa celeriter cum ſuo circulo ſcandunt excelſas palmarum arbores: ſcilicet induunt ſe una cum arbore ipſa circulo e vitili ligno facto, & pedibus in arboris pollicibus illis nitentes, & lumbis circulo innixi, manibus vero ambabus circulum gradatim & ſubſultim attollentes, celerrime uſque ad arboris ſummum, ubi ſunt rami & fructus, ſcandunt; id ſaepe facientes, ut lagenas ſuas ramis ſucciſis appendeant, vel eas plenas vino palmeo reportent. Quod ut facilius intelligas, figuram hic appoſui hominis ita cum circulo

ſuo ſcandentis. Quae emendatio mea firmatur omnino ex hoc Luciani loco: unde non mediocriter gavisus ſum. Expende rem accuratius, lector candide, & confer cum noſtra emendatione, &, ut ſpero, non ſolum eam approbabis, ſed plauſum dabis. PALM. Σειρῇ μακρῇ) Lege μικρῇ. Vid. ſequentia verba, ubi catenae alterius & ab hac diverſae (quae ſc. eſſet, uti Ienſius emendare iuſſerat & ex W. reſtituimus, μακρὰ) mentio fit. KUSTER.

ead. l. 13. Μίμνει τε χρόνον, τὸν εἶπον ἡμερέων) Puto, Lucianum ſcripſiſſe τῶν, Ionice pro ὧν, ut paſſim in hoc libello, (quamvis & τὸν pro ὃν ſcriptum ſit) *Et manet tempus eorum, quos dixi, dierum.* Nempe dies ſeptem (ut cap. 28 med. dictum) quotannis homo aliquis in aliquo Phallorum, qui in προπυλαίοις templi Syriae Deae ſunt erecti, perſiſtit. IENS.

ead. l. 14. Τῶν εἶπον ἡμ.) Egregie Ienſius hoc viderat; idque accedente iam Codice, omnino recipiendum duxi. REITZ.

ead. l. 15. Καμίζουσι — ἀπιᾶσι) W. & *Fl.* aliter, nempe, τὰ νομίζουσιν εἰς ἐκεῖνον πρόσθε κείμενον κατίασι. SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 3. Κατάγορον) Confer cum Scholio 8. Legendum autem videtur καταγορεύων. SOLAN.

Pag. 115. *l.* 7. Ἐπικέεται) Sic M. & *Fl.* In reliquis ἐπικέαται. SOLAN. Etſi vulgatum non damnabile, (ut vid. ad c. 6) tamen quia optimae notae libri —έεται hic habent, idque optimum, facile hoc dedi Solano, ut hic reciperem; etſi deinde non facio idem, quia ob utriuſque frequentiam probabile eſt utrovis more dedita opera ſcriptum. Cf. c. 32. REITZ.

ead. l. 9. Δοκέειν) Sic ſcripſimus, ut ſupra c. 1. In omnibus impr. & ipſo M. erat δοκέει. SOLAN.

ead. l. 13. Ἕδρη μεγάλη ἀνέχει ἐκ τῆς) Leg. videtur ἕδρη μεγάλη ἀνέχει ἐκτὸς, μέγαθος &c. GUYET.

ead. l. 14. Ἐκ γῆς μέγαθος) Ita Cod. L. In omnibus impr. ἐκ τῆς, quod unde ſit, facile perſpicis. SOLAN. Ἀνέχει ἐκ τῆς) Non dubito, quin ſcripſerit auctor ἐκ γῆς. Quam facile Γ in Τ, tum maiuſculae huius formae, tum minuſculae antiquioris, quae in Aldinis adhuc libris frequens eſt, permutentur, intuenti conſtat. Quam conveniat γῆς ſententiae, ex verſione noſtra apparet: quam nihili ſit ἐκ τῆς, inde colligas, quod omiſerunt plane interpretes. GESN.

ead. l. 15. Ἐπικέεται) Sic etiam hic ſcribi oportet. *Fl.* tamen cum reliquis hic errat. SOLAN.

ibid. Αὐτὸν) Sic W. & *Fl.* ut ad templum referatur, melius, quam in reliquis αὐτήν. SOLAN.

ead. l. 16. Ὁ πρόνηος) Quidquid ſit de uſu aliorum ſcriptorum, qui neſcio an hic ſatis inter ſe conveniant; hic certe auctor partibus templi ſic utitur, ut *propylaeum*, τὰ προπύλαια, *veſtibulum*, ſit locus ſubdivalis, magnus, centum paſſuum, non ipſi modo portae, orientem ſpectanti, obiectus, unde nomen habet, ſed ad latus boreale, (non item ad auſtrale, nec ergo aequabiliter) multum excurrens, in quo phalli poſiti. Ex hoc *propylaeo* demum per gradus aſcenditur in crepidinem duos paſſus altam, cui templum ſ. aedes impoſita eſt. Hic *pronaus* eſt, atrium templi, aedes anterior, aperta undique, columnis ſubnixa, tectum commune ipſius *pronai*, & *aedis* proprie dictae, τοῦ ναοῦ, ſuſtinentibus. Hic *pronaus* (*porticum templi* etiam dixeris) ἥσκηται θύρησι χρυσέησι, *excultus eſt valvis aureis*, non quaſi ipſe ſit clauſus; ſed valvae, quibus aperris in ναὸν intratur, exteriore ornatu ſuo, *argumentis*, in quibus deſcribendis multi ſunt poëtae & antiquarii, porticum illam, illum *pronaon*, exhilarat. Per has igitur valvas in ναὸν itur, *aedem* proprie dictam, quae *cella* ſaepe Latinis eſt, eius magnitudinis, ut aliquot centum armatos ceperit *cella Concordiae* Cic. Philipp. III, 12, & in *cella Iovis Capitolini cremare* Caeſaris cum lecto cadaver quidam voluerint. Ab hac *cella* diverſus hic & minor eſt θάλαμος, interior & ſanctior receſſus, cum choro templorum noſtrorum comparari qui poſſit. Alius eſt in Cnidiae Veneris templo ille νεὼς, ſ. σηκὸς ἀμφίθυρος, auguſtior, quaedam aedicula, cui incluſa imago, de qua diximus ad illum locum Ἔρωτ. c. 11 ὀπισθόδομος, poſticum templi, plane ſeparatus & bene munitus ad theſauros aſſervandos &c. GESN.

Pag. 116. *l.* 1. Θύρησί τε) Lege γὰρ pro τε. SOLAN.

ibid. Ἥσκηται) *Elaborata eſt, inſtructa.* GUYET. Habuimus crebro ſupra, ut Amor. c. 3, ἡσκημένη κόμη. Ibid. cap. 10, σύμβροφοις παισὶν ἐξήσκητο. Rurſus ibid. 33. Imag. 11 poſt m. λίθοις τοῖς πολυτελέσιν ἡσκημένος. Plutarch. T. II, p. 1162, κάπρον χρύσεον εἰς προτομὴν ἀνθρώπου ἡσκημένον. Diod. Sic. IV, c. 77, πτέρυγας θαυμαστῶς ἡσκημένας. REITZ.

ibid. Χρύσεησιν) W. recte. In impreſſ. omnibus χρυσέοισι. SOLAN.

ead. l. 8. Ἔνδοθεν) Τὸ ἔνδοθεν hic pro ἔνδοθι, ut & ſupra. GUYET. Verum eſt, ἔνδοθι proprie eſſe *intus*, ut Hom. Il. A, 243, — σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις. Sed & ἔνδοθεν eidem familiare eodem ſenſu, ut Z, 247, — ἔνδοθεν αὐλῆς Δώδεκ' ἔασαν &c. Exemplorum ſatis habet Seberus. REITZ.

ibid. Οὐκ ἀπλόος) Nihil opus eſt emendatione. Adſpirationem enim ſic negligere Iones, nimis notum. Ita οὐκ ὁμοίως, & οὐκ ὡς, vide ex Herodoto afferentem Maitt. de Dial. pag. 133, & ſatis patet in compoſitis ἀπικνέομαι & ſimilibus. Ita ἀπ' οὗ Herod. IV. Et ἀπ' ἑσπέρης IV, 272 B. Licet in Hippocr. adſpirata plerumque adſcita, ut ἀφ' ὁκοίων I de Morb. pr. & ἐφ' ὁκοῖα ib. ἀφ' ὧν ib. οὐχ ὁμαλὴ ib. p. 9; ἀφ' ἑωυτοῦ pag. 8: contra, ἀπὸ ἑωυτοῦ ib. 9, 15, cum illico tamen rurſus ἀφ' ἑωυτοῦ, & ἐφ' ἑαυτὴν, ib. 9 f. Item ὑφ' ἧς p. 8 f. Sed deſino nugarum. REITZ.

ead. l. 11. Ὧν) Sic W. & *B.* 2. recte. Sic enim poſtulat haec Dialectus. Nec unquam in eo Mſ. ea in voce peccatur. Reliqui impr. οὗν. SOLAN.

ibid. Ἐσέρχονται) Sic in M. Ex manu tamen recentiore. Omnes impr. prave εἰσέρχεται. SOLAN.

ead. l. 15. Ἥτε Ἥρη, καὶ τὸν αὐτοὶ Δία ἔοντα) Interpretandus hic locus eſt de Iove Dolicheno, auctore Luca Holſtenio in notis ad Stephanum de urbibus, in ΔΟΛΙΧΗ. ALMEL.

ead. l. 16. Ἄμφω δὲ χρύσεοι) Adſcripſit la Croze vid. Blond. de Sibyllis L. I, c. 13, p. 65. Non vero ſatis deſignaverat, ad quae verba haec pertineant, cumque librum illum non poſſideam, locum inveſtigare nequeo. REITZ.

Pag. 117. *l.* 1. Φορέουσι) Recte hic habent plerique impreſſi. M. & *Fl.* φέρουσι, prave. SOLAN.

ead. l. 2. Ὁ δὲ ταύροισιν ἐφέζεται) Vid. Spanh. ad Callim. 255, & Holſt. ad Steph. Byzant. Sine ν in omnibus impr. excepta *Fl.* ſcriptum erat ταύραισι. SOLAN.

ead. l. 3. Εἵματα) Scriptura haec ex W eſt. quam nos lubenter arripuimus, utpote praeſtantiorem vulgata ὅμματα. SOLAN. Potius εἵματα ſcripſi, ut habuimus non longe ante, ac bis deinceps, & c. 51, etſi εἵματα laevigavit Solan. ex W. Forſan imprudens, ut interdum in accentibus & ſpir. manus eius erravit. At recte adſpirari, ut ſexcenties ap. Homer. & in Herodoto L. II, 134 B. conſtat. REITZ.

ead. l. 5. Ἡ δὲ Ἥρη — τοι) Non placet illud τοι, quod omnes libri noſtri exhibent. Mallem σοι. SOLAN.

ead. l. 6. Ξύμπαντα) At Herod. σύμπαντα ſemper. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἀκτῖνάς τε φορέει) Bene monuit Hemſt. adeundum Kuſter. ad Ariſtoph. Av. v. 1114. Ibi is docet, recte Camerarium ex illo Ariſtoph. loco obſervare, ſtatuarum capitibus apud vett. lunulas additi ſolitas fuiſſe, ne avium ſtercore inquinarentur. Sed refutat eundem opinan-

tem, inde Chriſtianis manaſſe morem ſanctos ſuos cum eiuſmodi orbibus in capite pingendi; cum & veterum Deorum Dearumque imagines apud vett. Graecos circulo radiato honoris gratia ornari ſolerent, ut ex hoc Luciani non modo pateret, ſed & ex eiuſd. Tim. c. 51, ubi cum Hemſterh. iam plura dederit, eo lectorem remitto. REITZ.

ead. l. 11. Κεστὸν) Veſtem fuiſſe opinatur eruditiſſimus auctor notarum ad marmor. Oxon. p. 24, 2. Vide tu Hom. Il. Ξ, 214. SOLAN.

ead. l. 12. Περικέαται) Cur iam non etiam περιπέεται emendat Solanus? An quia ſenſit, & ſaepiuſcule ſic deinde legi, ut c. 34, κέαται — θρόνος, & ibid. iterum &c. Et ἀποκέαται c. 51. Vid. nos ad c. 6. Sed κέαται plurale eſt Herodoto, L. IX, 587 C. ubi ἀναπεπτέαται, *patefactae ſunt.* Atque in praeteritis etiam ſic ſolere pluralem, vid. ſupra cap. 19 f. & c. 42. Haec itaque nihil officiunt. REITZ.

ead. l. 13. Ὑδατώδεες) Florentina tribus verbis ditior, ſic habet: οἱ δὲ ὑδατώδεες· πολλοὶ δὲ οἰνώδεες· πολλοὶ δὲ πυρρώδεες. Sed neſcio, anne illud οἰνώδεες lepidus quidam ioci cauſa adiecerit, quaſi a Luciano praetermiſſum. Licet vini color pro nigricante purpura poſſit accipi. Οἰνώδεες etiam in W. eſſe, ſed ante πολλοὶ, adleverat Solan. quod ſi verum, recipi poſſet. REITZ.

ead. l. 15. Φορέουσι) Peccant hic iterum omnes impr. & ipſe M. SOLAN.

Pag. 118. *l.* 6. Θωυμαστὸν) De tabula picta minime hoc mirum foret, ſed de ſigno dictum, non mirum ſolum, ſed impoſſibile etiam, niſi quis intus latens oculorum aciem in omnes pro lubitu partes direxerit. SOLAN.

ead. l. 8. Ἱστορέη) Mallem ἐσορέη, ut ſupra. Nihil tamen hic invitis libris mutare auſus ſum. SOLAN. Cum ἱστορεῖν ſit etiam ſpectaculi & curioſitatis cauſa aliquid contemplari, explorare, inquirere, *experiri*, ut reddidi; ferri forte poteſt haec lectio. Sed cogitandum tamen, an non praeſtet ἐσορέει. GESN.

ead. l. 12. Σημήιον) Confer c. 36. KUSTER.

ead. l. 16. Ἐπὶ τῇ κορυφῇ) Etiam apud Graecos talia. Ariſtoph. Ὄρν. 514: — ὁ Ζεὺς γὰρ ὁ νῦν βασιλεύων Αἰετὸν ἔστιν· ὄρνιν ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς βασιλεὺς ὤν. Ἡ δ' αὐτοῦ Συγάτηρ γλαῦξ· ὁ δ' Ἀπόλλων, ὥσπερ Θεράπων ἱέρακα. GESN.

Pag. 119. *l.* 3. Ἐσιόντων &c.) Interpunctionem immutavi, quae antea haec fuit: Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ νηῷ εἰσιόντων. ἐν ἀριστερῇ κέαται &c. REITZ.

cad. l. 14. Ποιέουσι) Mirum, ni semel ποιεῦσι & ποιεῦντας dixerit, quod Ionibus usitatissimum, licet & alterum persaepe invenias. REITZ.

ibid. Ἀπόλλωνος γενείῃτεω) De barbato Apolline Macrob. Sat. I, 17 & 18. Plane πολιὸς, *canus*, est apud Pausaniam Boeot. 9, p. 559, 34 &c. GESN.

ibid. Γενείῃτεω) In nullo nummo barbatum unquam conspici, docet vir harum rerum indagator sagaciſſimus Ez. Spanhemius, quem adi ad Callim. p. 68. SOLAN.

Pag. 120. *l.* 4. Ἐν) Ita emendandum esse videram, nondum conspecto Cod. M. in quo ἓν, uti edidi, non, ut in impressis est, ἑν. Idem tamen Codex mox prave ἀλλῳ, pro ἀλλο, quod in omnibus impressis recte habet. SOLAN.

ibid. Ἓν δὲ καὶ) An sic legendum: ἑν δὲ καὶ ἄλλο, τὸ στερεόν. GUYET. Nihil opus est mutare interpunctionem, si ἓν pro ἑν legas, quod facimus. De locutione autem ἓν δὲ vid. ad c. 39. REITZ.

cad. l. 10. Οὔτε ἱρέων) Pro οὔθ' ἱρέων, observante Dukero ad Thucyd. II, c. 71, ad imitationem Herodoti Thucydidem etiam dixisse οὔτε ὑμῶν, (ubi operae tamen male dederε ἱερέων.) Sed apostrophum negligi, si in Thucyd. rarius, apud Herodot. & hic eo est frequentius: exempla singulis pagg. occurrentia non afferam, nisi varietas Codd. testibus, opinoneque indigeat. Vide modo statim iterum οὔτε ἰδὸν πρῆγμα — οὐδὲ ἰδιον &c. Sed scribas pro arbitrio modo apostrophos addidisse, modo neglexisse, in Attica etiam & communi dialecto, notavimus alias. REITZ.

cad. l. 11. Προφητέων) Sacerdotes a Prophetis distinguit. SOLAN.

ibid. Ὅδε δὲ) Ἀπόλλων. GUYET.

Pag. 121. *l.* 1. Ἀρχιρεὺς) M. a secunda manu. Recte omnino. Sic enim postulat dialectus. In omnibus impr. ἀρχιερεύς. SOLAN.

cad. l. 4. Προσφέροντας) Ὑποφέροντας forsan. Supra, ἐὼν ἂν δὲ ὑποδέωνται φέρωσι. GUYET. De baiulatoribus utique intelligendum, non de iis, qui dona afferunt, qui fere huius vocis sensus est. Vide, an non satius sit προφ. legere. SOLAN.

cad. l. 5. Συναγείρουσι) An συντηροῦσι; Τὸ συναγείρουσι locum hic habere non videtur. GUYET.

cad. l. 8. Οὐκ ἔφατας) Excidit hic, ni fallor, aliqua vox. Sed in libris nostris nihil subsidii invenio. Omnes enim consentiunt. SOLAN. Supperias fert loco a scribis corrupto G.S.

Koen Animadv. ad Gregor. Cor. de Dial. p. 193, legendo ἀκότε κου ἔσονται.

ead. l. 10. Ἐρέω δὲ καὶ ἄλ.) Ψεύδεται Λουκιανός. LA CROZE.

ibid. Οἱ μέν μιν — ἐφορέετο) Credat Iudaeus Apella Luciano. GUYET.

ead. l. 15. Κέαται) Taedet hoc rursum tangere; sed quia Solan. ait, emendatum esse, vid. cap. 6, & videbis, nihil interesse. REITZ.

ibid. Ἐν δὲ καὶ) I. e. ἔνεστι. GUYET. Ἔστι subaudiri quis non videt? Locutio alias in enumerandis accurate minutiis usitata; vide Hesiodi scut. Herc. a v. 154 ad 157, ubi quinquies ita ἐν δὲ repetitur. Ita Homer. ἐπὶ δὲ saepissime. Et ἐκ δὲ Il. A, 436 seqq. ubi Clarkium vide. Alia ex Herodot. & Callim. vid. ap. Horreum Obs. ad Herod. pag. 26, qui saepe ἄὐτοῖς, saepe aliud nomen praemissum intelligi docet. REITZ.

ead. l. 17. Ἱερέων) Admodum verosimilis est cl. Bel. de Ballu coniectura, pro ἱρέων legentis ἡρώων.

Pag. 122. *l.* 1. Νεὼ) At hoc potius Atticum est: quare mallem νηὸς, ut iam plus sexies supra, & infra c. 50 f. REITZ.

ead. l. 2. Τοίνυν δὲ) Sic rescripsi, cum invenirem τοίνυ δέ. REITZ.

ead. l. 6. Ἀπίκοντο) Audacter ita dedi contra edd. quia cum Herodoto ita adhuc semper scripsit. Nec me movet, quod in Hippocr. I de morb. p. 8, 20, ἀφίκηται editum, & ἀφιγμέναι I Aph. 4 bis. Nam alia res in praeterito, quod ἀφιγμένον etiam Herodoto centies. REITZ.

ibid. Συμφορὴ) Mallem συμφοραί. Ἀπίκοντο autem, quod dialectus Ionica poscebat, ego pro ἀφ. reposui. SOLAN.

ead. l. 8. Ὡμολόγεε) W. SOLAN.

Pag. 123. *l.* 6. Χειροήθεες) In omnibus impress. χειροήθεις. SOLAN.

ead. l. 7. Αὐτοῖσι) An τοῖς Ἱεραπολίταις; GUYET.

ibid. Ἀποδεδέχαται) An pro ἀποδεδειγμένοι εἰσί; supra p. 881 (ed. Bened.) ab ἀποδέχομαι ductum est iuxta interpretis expositionem. Ἀποδεδειγμένος, i. e. creati, constituti. GUYET. Ἀποδεδέχαται M. & impr. omnes. SOLAN. Supra c. 10 f. ἀποδεδέχαται aeque ac hic: ibi vero idem ab ἀποδείκω deductum suspicatus est Guyet. quod & hic ratione significatus non malum; sed quia formatio potius est ab ἀποδέχομαι, nec illud sensum absurdum fundit, ei adhaereo. Terminatio autem illa praeter. passivi Ionibus frequens: ita γέγράφαται, τετρίφαται &c. Herod. & Aret. Vid. Maitt. p. 129. REITZ.

ead. l. 8. Σπουδηφορέουσι) M. & *Fl.* In reliquis impressis σπουδὴν φορ. SOLAN.

ead. l. 10. Πλείονες καὶ τριηκοσίων) Καὶ pro ἢ positum est. Sed sic libri omnes nostri. SOLAN.

ead. l. 11. Αὐτέοισι) An τοῖς Ἱεραπολίταις; GUYET.

ibid. Πᾶσαι) M. & *Fl.* In reliquis πᾶσα. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀρχιρεὺς) Sic M. sed a posteriore manu, uti & supra omnes impressi, ἀρχιερεύς. SOLAN.

ead. l. 13. Τιάρη) Vid. Spanh. 467. SOLAN.

Pag. 124. *l.* 1. Κατ') Hoc praefero, ut magis Ionicum, licet ἀφ' ὧν, ἀφ' ὧτων, in Hippocr. frequentissime editum. REITZ.

ead. l. 6. Γίγνονται) Sic & paulo ante ἐπιγίγνεται. Et mox γίγνεται c. 50 f. & γίγνονται c. 51 &c. at γίνονται Herodot. praefert cum Hippocr. qui & γινώσκειν, non γιγνώσκειν, quater quinquies p. 5, L. I de morbis, & millies alibi. Sic γίνεται aliquoties vid. ib. p. 6 &c. At initio Aphorismorum γίγνεται fere semper editum, deinde vero promiscue. Et, quid demum refert? REITZ.

ead. l. 8. Ἔρχονται καλεόμενοι) Horum meminere etiam Plinius, Varro, & Martialis, a Casaubono laudati ad Athen. VIII, 1, p. 577. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν τῇ πτέρυγι) In M. & *Fl.* haec paulo aliter leguntur, nempe ἐν τῇ πτέρυγι πόημα χρύσεον αὐτέω ἀνακέατο. Ego, quocunque demum pacto legas, ἀνεκέετο rescribendum existimo. SOLAN.

ibid. Πόημα χρύσεον αὐτέων) Non habet αὐτέων in vicinia, ad quod referatur. Hagenoae 1535, ubi raro admodum peccatur, excusum est ἀντέων. Vix dubito, verum id esse, & Ionicum, pro ἀνθέων, ut κολοκύντη, ut apud Nostrum αὖτις &c. Florum quorundam effigies, corolla, ornamentum pisci datum. Ita certe interpretatum esse, fraudi non fuerit. GESN.

ead. l. 11. Εἶχεν) Ita M. In *Fl.* εἶχε. In reliquis ἔχε. SOLAN. Ἔχε) Conf. supra c. 12 & 24. REITZ.

ead. l. 16. Ἐφεστεὼς) Legendum arbitror ἑφεστεὼς, certe sic transtuli. GESN.

Pag. 125. *l.* 16. Ἀλεκτρυὼν) I. e. homo ita dictus, sed quare? GUYET. Mirum est profecto, ἀλεκτρυὼν de homine dici: at supra pluries, ubi de gallis Cybeles sacerdotibus castratis mentionem fecit, semper eos Γάλλους, non ἀλεκτρυόνας vocat. Ea vox, ut puto, ex versione in textum irrepsit. Quidam sciolus putavit, γάλλον non esse vocem Graecam, & *gallum* Latine dictum debere dici ἀλεκτρυόνα, & mutavit in eam

vocem, quae nunc in Graeco legitur: vel forte ſcripſerat Lucianus, ἀλέκτωρ, quae vox etiam de caſtrato poteſt uſurpari, qui eſt ſine lecto coniugali. Nam ut Ἠλέκτρα dicta eſt ſecundum Scholiaſten Euripidis in Oreſte, a privativa α, & λέκτρον, διὰ τὸ πολὺν χρόνον ἀλέκτρον μεῖναι χόλῳ Κλυτημναίστρας· ſic & ἀλέκτωρ poteſt dici caſtratus, ab eodem etymo, quod videlicet caelebs maneat. Eius vocis in ea ſignificatione reperiuntur exempla, ſed dumtaxat in maſculino, forte & in maſculino Lucianus uſurpavit, ut ſit ὁ καὶ ἡ ἀλέκτωρ. PALM.

Pag. 126. *l.* 3. Ἀπαιτέεται) Ἀπαιρέεται dediſſe arbitror auctorem. GESN.

ead. l. 6. Ἑορτέων) An ὥρτέων; vel an ex W. ὀρτέων, mutato tantum ſpiritu, quod malim, quia ſic ſtatim iterum in eodem, ὀρτήν; & quia hoc magis Ionicum: v. Herodot. IV, 256 E. REITZ.

ead. l. 8. Πυρὴν) Legendum videtur πῦρ ἐνιᾶσι. GUYET. At quomodo tum καλέουσι cohaereret? Quare nihil mutes potius. REITZ.

ead. l. 14. Τὰ ἱρὰ) Ἱρὰ ſunt ſigna ipſa, antiqua religione ſacrata, Dii quaſi ipſi, ut modo habuimus τὰ ἱρὰ, *numina*: σημήια horum ſignorum imitatione expreſſae imagines. Ut lucidior eſſet interpretatio, τὰ ἱρὰ *Deos* reddidi. Poteram etiam *ſacra*. Ovid. Met. X, 696, *Sacra retorſerunt oculos*, de ſimulacris. Iuſtin. XXXVI, 2, 13, de Moſe, *ſacra Aegyptiorum furto abſtulit*. GESN.

ibid. Πυρὴν ἐνιᾶσι) Accuratius dici puto πῦρ ἐνιέναι. Sic certe eſt apud Suidam πῦρ ἐνίεσαν, ἐνέβαλον. Forte πυρὴν fecit aliquis, qui paulo ante legerat, πυρὴν vocari totum hoc ſolemne. Si ἐνιέναι ſimpliciter eſſet *incendere*, ſtare poſſet πυρὴν, ut vocaret hoc nomine totam illam arborum ſuccendendarum multitudinem. GESN.

ead. l. 16. Πολλοὶ) Miror iterum, nunquam πουλοὶ legi. An igitur Noſter hoc oblitus? an librarii hanc Ionicam ſcilicet elegantiam neſcivere? REITZ.

ead. l. 17. Φορέουσι — ἱρὰ) *Sacra*. De φορέουσι ſaepius ſupra monui. SOLAN. Φέρουσι) Solan. φορέουσι emendarat, ſine auctoritate. Licet recte forſan, tamen quia id c. 48 & bis 52 &c. non tantum reliquit, ſed alibi quoque in hac Diſſert. plus decies ita occurrit, nihil ego contra libros auſim. Tum ne verum quidem eſt, φορέειν ſemper Ionibus dici, ut ſupra ſatis indicatum. REITZ.

Pag. 127. *l.* 11. Ὄργια) In omnibus impreſſis & Mſ. M. legitur ὄρκια. Sed hic neceſſario mutandum. Vid. ſupra c. praeced. & 15. Unde ratio emendationis ſatis patebit. SOLAN. Quid ſibi ὄρκια hic velint, non intelligo. Ὄργια poſtulari arbitror, & interpretatus ſum. GESN.

ead. l. 14. Ποιέουσι) Quare non ποιεῦσι, ut Herodot. Sed utrumque Ionicum eſt, & ποιέουσι etiam deinde in hoc opuſculo. REITZ.

ibid. Ἀποκέαται) Vid. ad c. 32. REITZ. Pro ἀποκέαται Mſ. Reg. 2954. legit ἀπικνέαται: inde facilis permutatio in ἀπικνέεται, quam lectionem interpretando expreſſit cl. Bel. de Ball.

ead. l. 16. Τὰ δὲ) In eos enim aſſervantur uſus. Ego τὸ δὲ reponendum cenſueram, quod & margini L. ab aliquo vetere grammatico obſervatum eſſe video, qui ſcripſit ἴσως, τό. SOLAN.

ead. l. 17. Τάμνει) Hoc Herodot. amat; vid. L. IV. REITZ.

Pag. 128. *l.* 8. Ὑπέρβε) Anne ὕπερτε; ut Herodot. L. IV. Sed quia τε ambiguum foret, an pro & valeat, nihil muto. REITZ.

ead. l. 9. Φυλάξαντες δὲ ἑπτὰ ἡμερέων ἀριθμὸν) *Obſervato ſeptem dierum numero.* Mſ. ἐννέα ἡμερέων ἀριθμὸν, *novem dierum numero.* GRAEV. Primo ἑπτὰ praeſtare credo τῷ ἐννέα, ob ſacrum numerum ſeptenarium. Dein tirones notare velim, ut φυλάττεσθαί τινὰ, etſi *cavere* aliquem ſignificat, ut fugias, veluti φυλάττεσθαι τὸ δέλεαρ Aelian. l. V, & φυλάττεσθαι ἄκοσμα XIV, 19, *vitare indecora*, & Aeſop. fab. 23, τούτους φεύγειν καὶ φυλάττεσθαι χρὴ, & fab. 86 f. & Act. Apoſt. XXI, 25, item φυλάττεσθαι ἁμαρτίας Plutarch. Cat. Mai. pag. 341 B. ita φυλάσσειν ἡμέραν eſſe *obſervare, exſpectare*, ut obeas eum. Long. Paſt. III, 98 ed. Iungerm. τῶν προβατευτικῶν ἀμέλειαν φυλάξας, & *obſervata, captata paſtorum incuria.* Et L. IV, p. 109 ed. Moll. νύκτα δὴ φυλάξας, quod & Lib. I, p. 5 ed. Iung. habetur. Alciphr. ſimiliter II, Ep. 1 fin. σὺ δὲ ἐμοὶ μέμνησο φυλάξαι τὴν ἡμέραν τοῦ δείπνου. REITZ.

ead. l. 14. Αὐτέων) Ita emendandum fuit, ut Dialectus poſtulat, & recte c. 45 legitur. SOLAN.

Pag. 129. *l.* 5. Δικαιέουσι) Sic *V.* 2. M. & reliquae δικαιεῦσι. SOLAN. Δικαιεῦσι) Hoc verum, etſi nec alterum improbum. Vid. ſatis teſtimoniorum ex Herodoto afferentem Maitt. de Dial. p. 212. REITZ.

cad. l. 8. Πέρι) Ego hanc voculam, quae in omnibus deerat, cum ſententia poſtularet, inſerui. SOLAN.

Pag. 130. *l.* 1. Ὕδασί τε ψυχροῖσι χρ. λουτρῶν τε καὶ π.) Haverk. ad Ioſeph. T. II, pag. 162 pr. ubi legimus, οὕτως ἀπολούονται τὸ σῶμα ψυχροῖς ὕδασι, haec Luciani conferri iuſſit. Sed non ſolum locutio convenit; verum & ritus quidam Eſſeniae ſectae, ceterorumque Iudaeorum eo libro ab Ioſepho deſcribuntur, quos & Lucianus tangit, & quorum veſtigia quaedam vel in templo illo Syriaco invenit, vel finxit. REITZ.

cad. l. 2. Χρεώμενος) In M. χρεόμενος, ſed a recentiore manu eſt litera ω, unde conſtat, primo ſcriptum fuiſſe χρέομενος. SOLAN.

cad. l. 3. Χαμοκοιτέων) Florentinae lectionem veram ſuſpicor, & licet in aliis compoſitis ſaepe ω in ο migret; & viciſſim, tamen hic diphthongum αι ſervandum arbitror, quia in ceteris compoſitis manet, ut χαμαιβάτος, χαμαιγενὴς, χαμαιπλινὴς & pluribus aliis, unde merito dubitat Steph. num in Heſychio, qui χαμόκοιτος cum ω ſcribit, non etiam χαμαίκοιτος ſit ſcribendum. REITZ.

cad. l. 5. Αὖτις) Ita recte M. *Fl.* & *B.* 2. Nam *Fr.* hic cum reliquis aberrat. SOLAN.

cad. l. 7. Καὶ τόδε πατρόθεν οἴκοι δέκονται) Mirifice interpretes, quorum prior, *& quod ex patria cuiuſque venit, id denuo apud ſe recipit*; citerior, *atque hoc e patria domi recipiunt.* Immo *atque id ab patribus*, maioribus, *in domibus* & familiis ſuis *retinent.* Teſſera illa & coniunctio hoſpitalis ab patre propagatur in filium, & ab hoc exercetur conſervaturque. Neque ſane mox dicerem *ſumtis libamentis* ἐπισπείσας, ſed datis & fuſis libamentis. GRON. Non perſuadet mihi Gronovius, οἴκοι δέκεσθαι ſignificare *in familia ſua retinere.* Eſt ſine dubio οἴκοι δέκεσθαι opus hoſpitis, qui domum ſuam aliquem recipit. Itaque τόδε πατρόθεν ſignificare puto, *quidquid eſt ex illa patria, quae ipſis aſſignata eſt.* GESN.

Pag. 131. *l.* 1. Στίζονται) Immo etiamnum mos ille ridiculus in illis regionibus obtinet. Omnes enim, qui terram ſanctam inviſunt Chriſtiani, ſtigmata referunt, hic ſervatoris in cruce pendentis, ille ſepulcri, alius alterius alicuius rei itidem ſacrae. Quae ſuperſtitio non ridicula tantum, ſed cum ſummo dolore coniuncta, quandoque etiam non ſine ipſius vitae periculo eſt. In balneis itaque aliquando videas, quorum corpora tota ſacris illis figuris cooperta

sunt; quoque plura stigmata gerunt, tanto sanctiores habentur: sancto enim titulo omnes decorant, qui vel tantillum ridiculo isto sacro initiati sunt; sed longe facilius corpori notae inuruntur, quam, quae vera sanctitas est, animi maculae abstergantur. SOLAN. Ut ii, qui hodie Hierosolymam eunt. LA CROZE.

ibid. Καρποὺς) De *carpis*, manuum partibus, hic sermonem esse, perspicuum est; sed quia καρπὸς etiam *fructus*, deceptus est Augustinus, verba Psalmi 128, 2, τοὺς πόνους τῶν καρπῶν σου φάγεσαι, reddens, *labores fructuum tuorum manducabis*; cum sit, *labore manuum tuarum vescitor*, bene observante Gatakero, in Cinn. p. m. 245. REITZ.

ead. l. 5. Κεῖνοι) Bene, pro ἐκεῖνοι, v. supra, c. 16. REITZ.

ibid. Τῆσι παρθένοισι) Leg. Iul. Pollux libr. III. Demosthenis Encomium, quod sequitur, non esse Luciani, iam monui praefat. ad lectorem: satis prodit stilus. Attamen Thomas Magister ἐν ταῖς ἐκλογαῖς Ἀττίδος, in dictione ἐπιδρομὴ citat locum huius encomii, ut Lucianeum. Atque etiam quidam dubitarunt, an tractatus de Dea Syria esset Luciani. BOURD. Τῆσι παρθένοισι, καὶ τοῖσι ἠιθέοισι) Si ridere Ionismos in animo habuisset frequenter repetendo ingratas illas in σι terminationes, sive perpetuos σι, σι, σι, sibilos, potuisset & in hoc imitari Herodotum septies ita iungentem p. 262 D. τούτοισι ἐν τοῖσι αὐτοῖσι τόποισι κατοικημένοισί εἰσι τοῖσι. Et p. 264 f. &c. REITZ.

ead. l. 6. Γάμον ἰέναι) Pro πρὸς vel εἰς γάμον ut ἐλθόντας τὸ ἱερὸν, Paus. p. 259, 9 ed. *Fr.* referente Maittair. p. 74. Sic ἔρχεσθαι κλισίην, Homero familiare, recte observante L. Bos de Ell. p. 268, quod tamen in verbo ἰκάνω ei nondum concedo: nam cum ὃν μὲν ἰκάνω Homerus ait, & ἰκάνω *invado* significat, potest *quemcunque invadam* etiam sine ulla ellipsi exponi. REITZ.

ead. l. 8. Πόλει) Qui delicias Ionicas amat, πόλι scriberet; ita enim ablat. sive dativ. formatur Herodot. Vid. L. VI, 383 A. (ed. Steph.) item 389 A. & IX, 589 B. &c. aut saltem πόλεϊ corrigeret. Sed quia πόλει perpetuo in hoc Dial. ut c. 1, 10, 13, 21, ac 22 &c. nihil mutavi, etsi scribarum vitium puto. REITZ.

ead. l. 9. Τοῖσι δὲ νέοισι) Mallem αἱ δὲ παρθένοι, vel, quod ad scripturam magis accedit, τῆσι δὲ παρθένοισι, nam de *virginibus* antea dixerat; nisi mox a se id praestitum narraret. Vid. Theophr. Char. 21. SOLAN.

IN DEMOSTHENIS ENCOMIUM.

Pag. 132. *l.* 1. ΔΗΜΟΣΘΕΝ. ΕΓΚ.) Stilus huius libelli a Luciani lepore, gratia & perſpicuitate longe abeſt, Sophiſtamque potius olere videtur. KUSTER. Luciani ſi genuinus foetus cenſendus hic libellus, a iuniore ſcriptum eſſe, & ante XXX aetatis annum crediderim. Sed ſuppoſititius eſt. Vid. notas ad c. 24. *NB.* edidit cum notis in ſuo Demoſthene Wolfius. SOLAN. Eſſe non videtur Luciani, ſed alicuius Lucianum κακοζηλοῦντος. *Marcil.* Si Lucianus auctor eſt huius libelli, quod in neutram partem facile confici poſſe arbitror; prior pars Satirica eſſe videtur, in laudatores ineptos, magno conatu magnas nugas vel poëticas vel ſolutae orationis agentes. Altera pars autem, quae ex Macedonicis depromta commentariis fingitur, digna Luciano, & maximo quovis ingenio. Hinc tumidum illud & plus fere, quam Sophiſticum dicendi genus, quod movit Marcilium, ut Luciani eſſe negaret, itemque quod Ariſtotelis, Xenocratis, Theophraſti, condiſcipulorum forte ſuorum, auditor fuiſſe dicitur Demoſthenes; haec, inquam, non imputanda ſunt auctori, non magis, quam quae in aliis id genus libellis ex alia perſona dicuntur. Quin veniam etiam ab aequis lectoribus ſpero, ſi interpretatio noſtra quibuſdam locis parum candida & facilis videatur, quippe quae, quantum eius fieri poteſt, etiam dictionem & formam exempli ſui referre debeat. GESN. Διατριβὴ indigna Luciano, ſcripta Alexandriae. Vid. c. 8, 9, 24, 25 &c. Ad ſtilum Plutarchi mihi valde accedere videtur. LA CROZE. Communi doctorum conſenſu non creditur ab Luciano compoſitum; & revera ſtilus affectatione plenus & rudis valde differens a Luciani charactere iuſtam dat ſuſpicionis cauſam &c. Vid. Miſc. Obſ. Mail & Iun. 1733, p. 368. Nomina perſonar. Graecis addidi, quae Geſnerus verſioni inſeruerat. REITZ.

ead. l. 3. Βαθίζοντί μοι) Luciani non videtur. GUYET.

ead. l. 4. Ἕκτης ἐπὶ δέκα) Eo die menſis Pyanepſionis obiiſſe Demoſthenem, auctor eſt Plut. ſub fin. eius vitae pag. 1576, 2. V. Dem. 164, 1. SOLAN. Cum menſem non nominet, nihil inde de natali die vel Homeri vel Demoſthenis colligas. Et luſit, credo, auctor in hoc etiam, quod natalem inducit celebrantes poëtae & oratoris maximi, cum de neutro aliquid conſtaret. GESN.

— *ead. l.* 5. Θερσαγόρας) Quis hic ſit, neſcio. Poëtam fuiſſe, mox audies. Ad nos aliunde eius fama non pervenit. SOLAN.

ead. l. 8. Θερσαγόρας) Adiecerat Hemſt. videndum L. Bos ad Evang. Luc. XVIII, 13, ubi cum itidem nominativus legatur, ὁ Θεὸς, ἱλάσθητί μοι, poſt exempla alia etiam hoc Luciani affert, addens: *Neque tamen Atticiſmum hunc animadvertit Luciani interpres h. l. quando reddidit:* Hic Theſſagoras poëta eſt. *Debebat:* Theſſagora poëta, quonam, & unde? — At Geſnerus vel ſine hac admonitione priſtinum errorem iam correxit. Conf. Bis Accuſ. c. 20 f. & 33 pr. Adde, ſi vis, Aeſop. F. 129 f. τῶν ἐδείπνησας, φίλος; REITZ.

ead. l. 13. Ὁμήρου γενεθλίοις) A quo oraculo edocti natalitia Homeri, & quando celebrari coepta ſint, alii doceant. SOLAN.

Pag. 133. *l.* 4. Ὅπερ οὖν ἔφην, δεῖ μέν μοι καὶ τοῦ περιπάτου) Salmurienſis interpres accipit, ac ſi mutetur perſona, & cum antea locutus fuerit Theſſagoras, nunc incipiat Lucianus: unde voculam καὶ hic praecipue efficacem omittit in verſione, quam vides eſſe: *Ego vero, ut dixi, deambulatione opus habeo.* Hanc ſententiam admiſit ab Melanchthone, qui prorſus eodem modo, *Tum ego: Et mihi opus eſt deambulatione.* Sed profecto non ita eſt, & continuatur perſona Theſſagorae, qui, cum ante iam dixerat de ambulando καὶ τούτου δέομενος, id nunc repetit, dicens, *Quod igitur dicebam, etiam deambulatione quidem opus habeo; multo autem prius, aiebat, venia hunc ſalutare optans.* GRON.

ead. l. 7. Ἴστε δήπου τὸν) Vid. Plut. 1557, 1. Erat etiam in Ceramico ſtatua intra urbem, quam a Polyeucto factam tradit Plut. in eius vita. Meurſ. Ath. Att. 23. AG. IV, 974. SOLAN.

ibid. Τὸν ἐν δεξιᾷ τοῦ τῶν Πτολεμαίων νεὼ) *Hunc in templo Ptolemaei ad dextram collocatum eſſe.* Mſ. τοῦτον Πτολεμαίου νεώ. Lego, τὸν ἐν δεξιᾷ τοῦ Πτολεμαίου νεὼ, ut & legiſſe videntur interpretes. Ptolemaeus autem Philopator Homero templum dedicavit, ut auctor eſt Aelianus Var. Hiſt. XIII, 22. GRAEV. Templi Homero a Philopatore Ptolemaeo ſtructi mentio eſt apud Aelian. V. H. XIII, 22, quod Alexandreae collocat, neſcio quam bene, Marshamus in Can. Chron. p. 441. An illud idem templum hic ſignari dicemus, & ſcenam dialogi eſſe in Aegypti Alexandrea? Nolim ſane hoc ſolo argumento: cum praeſertim Ptolemaei

Gymnaſium in ipſis Athenis Atticis inveniam. Pauſan. I. I, pag. 29, 31. GESN.

ibid. Τῶν Πτολεμαίων νεὼ, τὸν καθειμένον τὰς κόμας) Homerus comatus. GUYET.

ead. l. 12. Δημοσθένην) Solanus non ſemel dubitaſſe videtur, Δημοσθένη, an Δημοσθένην rectius ederet. In paradigmatibus quidem grammaticis accuſativus formatur Δημοσθένη. Sed ſaepius apud Noſtrum Δημοσθένην· ut ſupra bis ter vidimus, ac mox rurſus. Et ſic ap. Aeſchin. frequentius accuſat. in *ην* terminatur, quam in *η*. Vid. eius Orat. contra Teſiphontem pag. 420 D. edit. *Par.* Et 437 A. & D. Item 436 B. & E. 438 A. &c. Et ipſum Demoſth. de Corona p. 481 D. Δημοσθένη tamen ibid. pag. 451 B. & 467 B. Conf. quae Tom. I ad Scholiaſt. dixi. Item T. V, p. 455, v. Ἅρπ. Rurſus quae ad Scholiaſt. Eunuch. Schol. 5, ubi Ἀριστοτέλην quoque Laërtio uſitatius eſſe, quam Ἀριστοτέλη, notavi, etſi Διογένη, Σωκράτη, & ſimilia occurrunt ibidem. Ἀριστοφάνην vero Bis Accuſ. c. 33, ubi *Fl.* tamen Ἀριστοφάνη. Sed quid tricamur in iis, quae utrovis more formantur? Notavimus tamen, ut alii editores deinde non nimis ſolliciti ſint in hoc nominum genere. REITZ.

ead. l. 14. Συμβουλοίμην ἂν σοι) Legendum puto συμβαλοίμην. Certe hoc interpretatus ſum. GESN.

Pag. 134. *l.* 2. Τῆς εὐροίας τὸν Ὅμηρον ἐπιγράφασθαι) Sic omnino legendum ex Aldina editione, quamquam vitioſe ibi εὐῤῥοίας. Homero ſe debere ait, quod ſponte ſua carmen numeros veniſſet ad aptos, & flumen quaſi bonorum verſuum licuiſſet effundere. GESN.

ead. l. 5. Εἰ ἄρα τῳ) Ἐγκλιτικῶς & Attice τῳ pro τινὶ, ut infinita magis ſit oratio. GESN.

ead. l. 8. Καὶ πέπονθας τὸ τοῦ τὸν δόλιχον νενικηκότος) Vertitur: *cui idem accidit, ac illi, qui dolicho victoriam eſt adeptus.* Cur non? *cui idem accidit, ac illi, qui in ſtadio vicit.* Sic enim Latini loquuntur, qui ignorant vocem *dolichum.* Sic & ſtatim, καὶ σὺ δή μοι δοκεῖς νενικηκὼς τὸν δόλιχον τῶν ἐπῶν, inepte vertitur, *& tu certe mihi videris verborum dolicho devictus;* cum ſit vertendum, *& tu mihi videris in carminum ſtadio viciſſe.* GRAEV.

Pag. 135. *l.* 1. Ἐπίδοξον κληθήσεσθαι) Barbare prorſus antea legebatur ἐπιδόξου. L. Codex hanc ſcripturam ſuppeditavit, ex qua ſenſus iam aliquis erui poteſt, ex vulgata nullus. SOLAN.

ead. l. 6. Ὡς δή σοι) Δή τοι forſan. GUYET. Ὡς δή σοι) Haec etiam impeditiora. L. quidem & *Fl.* σὺ, ſed ne ſic quidem ſatis explicita. SOLAN. Ὡς δή σοι — ἐργασαμένῳ) Sic legendum arbitror, ut pendeat ab κατορρωδοῦντι. GESN.

ead. l. 11. Σμικρὸν) Euphoniae cauſa legerem μικρόν. REITZ.

ead. l. 13. Πλείων εἰμὶ) Ut ſupra ſaepe vidimus ὅλος εἰμὶ, *totus ſum in eo*; ita hic *potior ſum*, pro, *magis eo inclino*, uſurpat. REITZ.

ibid. Πρὸς Ὁμήρου) Πρὸς pro ὑπὲρ ait Scholiaſtes recentior, (ut qui etiam Urbanum Grammaticum allegat) quod non plane falſum; nempe quantum ὑπὲρ tum valet *pro*, quo ſenſu oratoribus eſt frequens. Conf. ſupra Deor. Dial. XX, § 3, τοῦτο μὲν ἅπαν ἀγαθὸν καὶ πρὸς ἐμοῦ λέγεις, quod accuratius Hemſterh. reddit, *e re mea narras*; ac Scholiaſten Ariſtoph. leviter reprehendit. Quia πρὸς τινὸς λέγειν proprie eſt, *ab aliquo dicere*, ut *ab aliquo ſtare*, i. e. *a partibus* alicuius. Ita & hic τετάχθαι γνώμην πρὸς Ὁμήρου, erit: ſententiam meam adiungere partibus Homeri: metaphorice, copias meas adſcribam ordinibus Homeri. REITZ.

ead. l. 15. Πρὸς τοῦ Δημοσθ.) Subaudi τετάχθαι. GUYET.

Pag. 136. *l.* 1. Ἐπεί γε μὴ) An μήν; GUYET.

ead. l. 2. Κατὰ) Forſan καί. GUYET.

ead. l. 13. Οἰνοβαρὲς) Hom. Il. A, 225. SOLAN.

ead. l. 14. Φιλίππου μέθας) Demoſth. Ol. II, p. m. 16 C. εἰ δέ τις σώφρων ἢ δίκαιος ἄλλως, τὴν καθ' ἡμέραν ἀκρασίαν τοῦ βίου, καὶ μέθην, καὶ κορδακισμοὺς οὐ δυνάμενος φέρειν, παρεωρᾶσθαι καὶ ἐν οὐδενὸς εἶναι μέρει τὸν τοιοῦτον. SOLAN. Reſpicit ad Olynth. II, p. 23 E. (ed. Wolf. 1604 f.) ubi τὴν καθ' ἡμέραν ἀκρασίαν τοῦ βίου καὶ μέθην, καὶ κορδακισμοὺς coniungit. Ibi Ulpian. Κορδακισμός ἐστι εἶδος ὀρχήσεως αἰσχρᾶς καὶ ἀπρεποῦς. GESN.

in Schol. col. 2. *l.* 5. Μίμων) Sic ſcripſi, erat enim μύρων nullo ſenſu, cum Heſychius nos doceat, Κορδακισμοὺς eſſe τὰ τῶν μίμων γελοῖα καὶ παίγνια. CLER. Scripſiſſe videtur μήρων. SOLAN. Quidni ergo μηρῶν; REITZ.

Pag. 137. *l.* 1. Εἷς οἰωνὸς ἄριστος) Hom. Iliad. M, 243: Εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης. Idem Od. 496: — οὐ οἱ ἀεικὲς ἀμυνομένῳ περὶ πάτρης Τεθνάμεν. SOLAN.

ibid. Δεῖ γὰρ τοὺς) Locus exſtat in Or. pro Cor. p. m. 162 A. quem ob praeſtantiam mox integrum exhibebimus ad πέρας μὲν &c. SOLAN. Pro Coron. cap. 28: Δεῖ δὲ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐγχειρεῖν μὲν ἅπασιν ἀεὶ τοῖς καλοῖς, τὴν ἀγα-

Σὴν προβαλλομένους ἐλπίδα· φέρειν δ' ὅ, τι ἂν ὁ Θεὸς διδῷ γενναίως. GESN.

ead. l. 4. Ἦκε μέγ') Hom. Il. Η, 125. SOLAN.

ead. l. 6. Πυλίκον) Perlectis Ol. & Phil. aliisque multis, haec verba apud Demoſth. nondum reperire valeo. Liv. XXI, 53: *Quantum ingemiſcant, inquit Sempronius, patres noſtri, circa moenia Carthaginis bellare ſoliti, ſi videant nos, progeniem ſuam, duos conſules, conſulareſque exercitus, in media Italia paventes intra caſtra?* SOLAN. Orat. contra Ariſtocr. p. 759 med. Πυλίκον ποτὲ στενάξαιεν ἂν οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι, οἱ ὑπὲρ δόξης καὶ ἐλευθερίας τελευτήσαντες, καὶ πολλῶν καὶ καλῶν ἔργων ὑπομνήματα καταλείποντες, εἰ ἄρα αἰσθοιντο, ὅτι νῦν ἡ πόλις εἰς ὑπηρέτου σχῆμα καὶ τάξιν προελήλυθε. GESN.

ead. l. 8. Ῥέοντα Πύθωνα) Dem. Or. pro Cor. c. 43, p. m. 172 A. ἐγὼ μὲν τῷ Πύθωνι θαρσυνομένῳ καὶ πολλῷ ῥέοντι καθ' ὑμῶν οὐκ εἴξα οὐδ' ὑπεχώρησα. Quem locum reſpicit & Philoſtr. pag. 482. Ubi a doctiſſimo interprete alio amandamur: unde factum etiam, ut phraſin mutatam voluerit, minus commode. SOLAN. De hoc Philippi oratore Dem. pro Cor. c. 84. GESN.

ibid. Ὀδυσσ. νιφάδας) Hom. Il. Γ, 222. Cetera vid. Il. Μ, 323. SOLAN. Ex quo Lucianum etiam emendavi. REITZ.

ead. l. 12. Πέρας μὲν) Πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις [ἐστὶ] τοῦ βίου [ὁ] θάνατος. κἂν ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καθείρξας τηρῇ· δεῖ [δὲ] τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐγχειρεῖν μὲν ἅπασιν ἀεὶ τοῖς καλοῖς τὴν ἀγαθὴν προσβαλλομένους ἐλπίδα· φέρειν δ' ὅτι ἂν ὁ Ζεὺς διδῷ γενναίως. Omnibus enim hominibus vitae terminus eſt mors. Etiamſi quis in cellula concluſum ſe tenuerit. Viros vero fortes honeſta ſemper aggredi oportet, bona interim ſpe munitos: quidquid vero Dii voluerint, generoſo animo perferre. SOLAN. Demoſth. pro Coron. c. 28: Πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν — τηρῇ. Deinde ſtatim illa, quae modo dedimus, Δεῖ δὲ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας κ. τ. λ. Ceterum de οἰκίσκῳ Ulpiani obſervationem adſcribere placet: φασὶ τὸν ὄρνεον οἶκον οὕτω καλεῖσθαι παρ' Ἀττικοῖς. Λέγει οὖν, ὅτι κἂν μεταβάλλῃ τις τὴν δίαιταν, κἂν ὄρνις εἶναι νομίζηται, ἀποδαυείται πάντως, καὶ μὴ δείκνυς ἑαυτὸν, ἀλλ' οὕτω κρυπτόμενος. Itaque *caveam* vertimus. GESN.

ibid. Θάνατος) Demoſth. de Cor. 28, qui ὁ θάνατος. SOLAN.

ead. l. 13. Κἂν ἐν οἰκίσκῳ) Utitur & Alciphron totidem verbis I, Ep. 25, niſi quod αὐτὸν tantum poſtponat, ſcribens: κἂν ἐν οἰκίσκῳ τις καθείρξας αὐτὸν τηρῇ, ubi Bergler. bene:

Sunt Demoſthenis verba ex Orat. de Corona, quae crebra alluſione auctorum quaſi in proverbium abierunt. Mutuatus autem eſt hanc ſententiam ex Homero Demoſthenes, ut annotant Plutarch. de Poëſi Homerica — Lucian. in Enc. Demoſth. & Clem. Alex. VI Strom. ubi parallela colligit ex antiquis, & poſterioribus ſcriptoribus. Locus Homeri, quem adumbravit Demoſth eſt Il. M, 322, *cuius ſumma:* Si poſt hoc bellum eſſemus immortales futuri, diſſuaderem pugnam; ſed quia mille modis inſtat mors, pugnemus glorioſe. — Sed non ſatis conſtat argumentum, ſi *poſt bellum* reddas Homeri ſententiam: nam *poſt bellum*, eſſet *bello patrato*, quae minime dicant verba poëtae, contrarium dicentis, nempe, — εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντες Αἰεὶ δὴ μέλλοιμεν ἀγήρω ἀθανάτω τε Ἔσεσθαι, id eſt, *quod ſi bello hoc evitato ſenii mortiſque expertes eſſemus* &c. REITZ.

ibid. Μυρίαι) Locum laudat Thomas Mag. v. ἐπιδρομὴ, ubi corrupte legitur κυρίαι, & deeſt vox αὖθις. SOLAN.

ead. l. 18. Σὺν τῷ καιρῷ) Verius puto καιρίῳ, ut intelligatur vis illa, qua animum feriunt. Quae ſit καίριος vel καιρία πληγὴ, nemo temere ignorat. GESN.

Pag. 138. *l.* 1. Τὸ τοῦ τρ.) I. e. orationis moratae. GUYET.

ead. l. 4. Παῤῥησίαν — ἀνειμένος) Petita phraſis videtur ex Iliad. I, 372, ἀναίδειαν ἐπιειμένος. Ἀνειμένη ψυχὴ aliud eſt. Vid. Philoſtr. p 767; libera mens (curis). Ad Ἀχαιδὰς vid. Il. B, 235; H, 96. SOLAN.

ead. l. 14. Περιφρονοίην) Wolf. ὑπερφ. Sed omnes libri noſtri conſentiunt; nec mutare opus eſt. SOLAN.

Pag. 139. *l.* 1. Τὴν σὺν) Lege σὺν. GUYET.

ead. l. 3. Δημοσθένην) Vid. ad c. 2. REITZ.

ead. l. 5. Τυμβὸν) Scilicet ἀγώνισμα. GUYET.

ead. l. 8. Οὐκ ἦν) Euripid. Phoen. 503, ubi tamen quidam Codd. Eurip. hoc male. Εἰ πᾶσι ταὐτὸ καλὸν ἔφυ σοφὸν θ' ἅμα, οὐκ ἦν ἂν ἀμφίλεκτος ἀνθρώποις ἔρις. Quod mendoſe in Canteri ed. ſine ἂν legitur. SOLAN.

ead. l. 10. Σμύρναν) Sic *H. Baſ.* utraque, *Gr.* & *Fr.* Reliquae Στυππίαν, &, quod mireris, *P.* & *S.* quae Στυππίαν retinent, *Smyrnam* vertunt. Stephanum Byz. fruſtra conſului. SOLAN. Interpretes Melanchthon & Bened. Smyrnam etiam dederant, etſi Στυππίαν in Graecis edidere utrique. REITZ.

ead. l. 11. Θήβας τὰς Αἰγυπτίας) De Homero vel Aegyptio vel Ind. adeo, v. quos laudat Caſaubon. ad Athen. IV, 14. Aegyptium etiam vocat Calaſiris apud Heliodor. Aethiop. l. III, p. 148. GESN.

ead. l. 14. Ἡ τὸν Ἰωνικὸν) Forte *Ionicum* hoc *tempus* pertinet ad migrationem illam Ionicam, quae facta est Attico anno 536, id est, post Troiam captam annis 163. Sane Arundellianum marmor posteriorem facit Homerum Troiano bello annis 168. V. Marsham. Ca. Chron. p. 352 & 360 seq. GESN.

Pag. 140. *l.* 2. Ὅπου γε) Aut haec loco mota sunt, aut valde absurdus scriptor censendus est: nam quod Melanchthon vertit, *quidam* &c. ex ingenio isthaec mutavit. SOLAN.

ead. l. 3. Πενίας) Πενίαν forte affe. GUYET.

ead. l. 4. Ἀλλὰ μὴ) Corrige *μήν*. GUYET. (Idem habet Menag.) Μὴν) Ego μοι conficiebam pro *μὴ*, quod in impress. est. Nunc *μὴν*, quod Menagio placuerat, in L. reperiri cum videam, in textum etiam recepi. SOLAN.

ead. l. 5. Περὶ στενὴν) Ego unica voce *περιστενὴν* scribi debere censeo. SOLAN.

ead. l. 12. Αἱ λιπαραὶ) Pindar. Isthm. II, § 4, Λιπαραῖς ἐν Ἀθάναις l. c. Ἑλλάδος ἔρεισμα Ἀθῆναι etiam Pindaricum est, teste Plut. 414, 2 ed. Steph. quem vide & 623. De reliquis verbis accipe Philostrati locum pag. 829 & 830: αἱ δὲ εἴσω μέλιτται περιεργάζονται τὸ παιδίον, Pindarum, ἐπιβάλλουσαι τὸ μέλι. . . . ἐξ Ὑμηττοῦ τάχα ἥκουσι, καὶ ἀπὸ τῶν λιπαρῶν καὶ ἀοιδίμων Ἀθηνῶν. καὶ γὰρ τοῦτο οἶμαι αὐτὰς ἑστάξαι Πινδάρῳ. Vox Ἀθηνῶν, quae hoc in loco a Morello inserta est, nupero Philostrati enarratori non placet. Nescivit scilicet vir doctissimus, ἥδιον esse Pindaricam; necessarioque aut requiri vocem, aut intelligi, quod vel sequentia verba, etiamsi diserti in eam rem deessent auctores, satis evincunt. Imo ipse Graevius, qui cetera recte interpretatur, dum locum hunc Philostrati ad Συγγρ. c. 15 profert, hoc ignorasse videtur, cum purat voce τοῦτο *mel Hymettium* intelligi; cum palam sit, *Elogium* hoc ipsum intelligi debere, non *mel Atticum*. Vid. Eur. Tp. p. 503 A. SOLAN. Pindaricum hoc Athenarum elogium agnoscit Schol. Aristophan. Νεφ. 298, cuius Lyrici loca plusc ula laudat Spanh. ad L. c. qui non *pingues* intelligi vult Athenas, cum λεπτόγεων sit solum Atticae, sed *splendidas*. Videtur tamen neque altera illa exsulare significatio debere, quod olearum ferax fuit Attica, vel ob id ipsum, quod λεπτόγεως. Florentinus Geopon. 9, 4 extr. de oleis Ἡ δὲ λεπτόγειος ἐπιτηδεία, καὶ μαρτυρεῖ ἡ Ἀττική. Add. Cerda ad Virg. Ge. II, 179 seq. Deinde nisi λιπαραὶ Ἀθῆναι sint pingues, vix intelligitur iocus Aristophanis Acharn. 640, ubi ridet eos, qui hoc epitheto Athenarum ita delectentur,

cum eodem plane modo laudentur apuae. Εἰ δέ τις ὑμᾶς ὑποδωροδοκήσας λιπαρὰς καλέσειεν Ἀθήνας. Εὗρε τὸ πᾶν ἂν διὰ τὰς λιπαρὰς, ἀφύων τιμὴν περιάλλας. Vid. Caſaub. ad Athen. V, 3. Interim *nitidas* dicere in verſione placuit, quia *nitere* dicuntur, qui bene habiti ſunt, inprimis ab oleo &c. GESN.

ibid. Τῆς Ἑλλάδος ἔρεισμα) Sic ſupra T. I, Tim. § 50 pr. ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τοῦ γένους, τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων, ubi plura Hemſterh. Adde Gatak. Cinn. cap. 20, p. 392 edit. min. Maioris 384. Ac Drelincourt. Homeric. Achil. pag. 53, qui plurima auctorum teſtimonia collegit, a quibus Achilles aliique Heroës patriae vocantur *munimentum*, *turris*, *murus*, *columen*. Sed parum habet utilitatis talia hic collegiſſe. REITZ.

ead. l. 14. Ἐπὶ τῆς) An ὑπό; GUYET.

ibid. Ἔρωτας θεῶν) Vid. Ὀρχ. c. 39. SOLAN.

ead. l. 15. Κρίσεις) Neptuni & Minervae lis nota, quam tangit etiam Ὀρχ. c. 39. SOLAN. Hoc argumentum ipſe tractat Demoſthenes contra Ariſtocr. p. 735 fin. ubi tum quinque celebria Atticae iudicia recenſet, tum Areopagum eo nomine commendat, Ἐν μόνῳ τούτῳ τῷ δικαστηρίῳ θεοὶ δίκας φόνου καὶ δοῦναι καὶ λαβεῖν ἠξίωσαν, καὶ δικασταὶ γενέσθαι διενεχθεῖσιν ἀλλήλοις, ὡς λόγος. Λαβεῖν μὲν Ποσειδῶν ὑπὲρ Ἁλιρρόθιον τοῦ υἱοῦ παρὰ Ἄρεως, δικάσασθαι δὲ Εὐμενίσι καὶ Ὀρέστῃ οἱ δώδεκα θεοί. Eſt & apud Liban. Or. XXII & XXIII, conficta Neptuni actio, & defenſio Martis. Κατοικίσεις intelligo praeter ipſam Minervae in arce commorationem, illam Panis infra Pelaſgicum, de qua Lucian. Bis Accuſ. p. 219 pr. GESN.

ibid. Δωρεὰς) Olivam, equum, frumentum. SOLAN.

Pag. 141. *l.* 3. Οὐδ' ἂν εἰς) Reſpicit ad formulas Demoſthenis, v. g. pro Coron. cap. 2 extr. οὐδ' ἂν εἷς ταῦτα φήσειε· c. 39, οὐδ' ἂν εἷς εἴποι περὶ αὐτοῦ τοιοῦτον οὐδέν. GESN.

ead. l. 4. Φησὶν ὁ Δημ.) Verba haec apud Demoſth. π. τῶν συμμ. non invenio, ſed iis proxima ſunt, ad eaque reſpicit haud dubie, quae de Athenienſibus habet, qui contra Perſas fortiter pugnando, urbe ſua relicta, gloriam erant aſſecuti immortalem. Phil. II, (144 A.) ἀξίως δ' εἰπεῖν οὐδεὶς δεδύνηται . . . ἐστὶ γὰρ μείζω τὰ ἐκείνων ἔργα ἢ ὡς τῷ λόγῳ τις ἂν εἴποι. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀφθονία μὲν ἦν ἂν μοι περιττὴ πάντως τόδ' ἐγκώμιον. οὐκ ἂν ἁπαρτᾶν ἐνομιζόμην) Turpis macula ex Salmurienſi editione in hanc propagatur, dum ſic editur, cum vo-

ces illae τόδ' ἐγκώμιον pertineant ad ſequentia, ad quae retulit etiam interpres, ſed infeliciſſime vertens, *idque encomium non diſtrahendum putarem*: neque enim ἀπαρτᾶν eſt diſtrahere, ſed ſuſpendere. Certe melius Melanchthon, *idque encomium non exiſtimarem praetermittendum eſſe*. Sic ex eadem Salmuriensi paulo ante video editum monſtroſe Στυπτίαν pro Σμύρναν. GRON.

ibid. Τὸ δ' ἐγκώμιον — ὄν) Sic interpungendus hic locus, quod in ſola *B.* praeſtitum eſt. In varia reliquae abierunt, & abſurda. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀπαρτᾶν) Verte *annectere*. GUYET. Ἀπαρτᾶν ἐνομιζόμην) Etiam haec Demoſthenica formula, pro Coron. c. 18 extr. Καί με μηδεὶς ὑπολάβοι ἀπαρτᾶν τὸν λόγον τῆς γραφῆς, ἐὰν εἰς τὰς Ἑλληνικὰς πράξεις καὶ λόγους ἐμπέσω. Ne quis me putet a cauſa & accuſatione aberrare. GESN.

ead. l. 8. Ἰσοκράτης — τῆς Ἑλ.) Vide Iſocr. Ἑλεν. ἐγκ. hodieque exſtans. SOLAN.

ead. l. 12. Τοὐπίσαγμα) Eraſmi emendationem in textum recipiendam duximus, Chil. IV, 2, 69. Quid enim hic ἐπίγραμμα, quod in omnibus noſtris libris legitur? SOLAN. Τοὐπίγραμμα) Placuerat mihi quoque illud ἐπίσαγμα Eraſmi & Wolfii: ſed reduxit me in viam doctiſſimus Hemſterhuſius, cum illud ambitioſe factum a mercatoribus moneret, ut pittacia, tabellas, inſcriptiones ſ. titulos affigerent ſaccis. GESN.

ead. l. 13. Πατὴρ) De quo iam ad Ἔννυν. c. 7 dictum eſt. SOLAN.

ibid. Χρυσέα κρηπὶς) Plut. 623 f. de Herod. mal. Pindaro tribuit. Ἐπ' Ἀρτεμισίῳ παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλοντο Φοινὰν κρηπῖδα ἐλευθερίας· & 1593. Vide etiam apud eundem 979 f. & 1, 2, & in Themiſtocle 210 f. Periit hoc Pindari opuſculum. SOLAN. Χρυσέα κρηπὶς κατὰ Πίνδαρον) Pythion. 7 pr. patriam & genus Megaclis tanquam crepidinem aut fundamentum laudibus eius ſubſterni ſcribit. Iam reſpexerat ad hunc locum paulo ante, ubi negat eiuſmodi ἑδραίαν κρηπῖδα laudum Homeri eſſe. GESN.

Pag. 142. *l.* 7. Ἡσιόδου δάφνην) Vid. Theogon. 30. SOLAN.

ead. l. 9. Καλλίστρατος) Hunc oratorem cum audiiſſet Demoſthenes, eloquentiae tanto amore incenſus eſt, ut ſtatim relicto Platone Calliſtratum ſectari coeperit, & eloquentiae ſtudio totus incubuerit: qua de re legendus A. Gell. III, 13, meminit & Plut. SOLAN. Gell. III, 13, narrat ex Hermippo,

ut Demoſthenes *motus, demulctus & captus* oratione Calliſtrati Demagogi, *nobilem illam* τὴν περὶ Ὁρωποῦ δίκην *dicentis, ut eum inde ſectari coeperit, Academiam cum Platone reliquerit.* GESN.

ibid. Ὁ κατάλογος) Oratorum ſcil. i. e. eloquentiae exempla. GUYET.

ead. l. 10 Ἀλκιδάμας) Is eſt, quem Cic. Tuſc. I *nobilem Rhetorem* appellat; niſi quod ibi prave legitur *Alcidamus.* Plutarchus Alcidamantem, ut Lucianus, vocat. SOLAN.

ibid. Ἰσαῖος) Chalcidienſem fuiſſe, tradit Plut. 1543. SOLAN.

ibid. Εὐβουλίδης) Philoſophus is Mileſius. Vid. Plut. 1553. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀπολιθαίνειν) Poteſt verum eſſe, quod *Fl.* refert, quae & alibi ſic ſcribit. Sed quia vulgatum frequentius occurrit, nihil propter hanc ſolam immutem, nec refert. De Dom. cap. 12 f. διολιθαίνουσαν etiam legimus, ubi Schol. διολιθάνουσαν· idque crebro permutari, ibi obiter diximus. REITZ.

ead. l. 14. Κωμᾷν) I. e. τρυφᾶν, luxuriari. GUYET. Immo κομᾶν prima brevi, ut invitis edd. dedi. REITZ.

Pag. 143. *l.* 1. Φρύνης) Duae huius nominis fuere meretrices. Haec eſt, quam Fontenellus de gloria cum Alexandro in Dialogis venuſtiſſimis facit contendentem. SOLAN.

ibid. Ἀριστοτέλους) Vide, quae ad ipſum principium huius libelli obſervavimus. GESN.

ead. l. 3. Ἐν ἀνθρώποις) In omnibus libris legitur ἐπ'. Tragicum videtur. Vide & Ἐρωτ. c. 37, & confer haec cum Ἀποφθ. c. 11, & Ἐτ. Δ. VII. SOLAN.

ead. l. 8. Ἑλξειν) Ἕλξιν. GUYET.

ead. l. 11. Ὅσαι Ζηνὸς) Unde habeat, neſcio. SOLAN.

ead. l. 12. Πάντα πόριμα) Quae de ſtudio hoc Demoſthenis dicuntur, ea copioſe enarrata habemus a Plutarcho in utraque vita, a Libanio in vita, ut Ciceronem de Orat. I, 61, reliquoſque taceam. GESN.

ead. l. 13. Κουρὰ) Haec omnia Plutarchus enucleabit in vit. Rhetor. & Dem. Libanius etiam vit. Dem. SOLAN.

Pag. 144. *l.* 7. Μόνος γέ τοι τῶν ῥητόρων, ὡς ὁ Λεωσθένης ἀπέλιμπανεν εἰπεῖν, ἔμψυχον, οὐ σφυρήλατον παρεῖχε τὸν λόγον) Benedictus: *Ac utique ſolus oratorum, ut Leoſthenes dicere non dubitavit, animatam, non malleo fabricatam orationem protulit.* Quae ſit *malleo fabricata oratio*, doceant fabrorum filii: nobis, qui Muſis operamur, ignota eſt utique. Σφυρήλατος λόγος laudatur, non vituperatur. Plutarchus de oraculis Py-

thiae: ὥστε ταυτὶ μὲν τὰ προγεγραμμένα τῶν σοφῶν, τὸ γνῶθι σεαυτὸν, καὶ τὸ, μηδὲν ἄγαν ἀποδέχεσθαι, καὶ θαυμάζειν οὐχ ἥκιστα διὰ τὴν βραχυλογίαν, ὡς πυκνὸν καὶ σφυρήλατον νοῦν ἐν ὀλίγῳ περιέχουσαν ὄγκῳ, & quae ſequuntur. *Sicuti praecepta ſapientum, quae proſcribuntur, Noſce te ipſum, & illud, Ne quid nimis, probamus & admiramur valde ob brevitatem, quod ſapientem & ſolidam complectantur ſententiam in paucis verbis, ſive ſine verborum tumore.* Legendum itaque in Luciano, ut eſt in Mſ. ἔμψυχον καὶ σφυρήλατον παρεῖχε τὸν λόγον, *vivam & ſolidam orationem edidit.* Utraque vox, qua laudat orationem Demoſthenis, eſt translata a ſtatuariorum arte. Signa enim vivere dicuntur & ſpirare, cum ſingulari artificis ingenio ſic ficta ſunt, ut videantur non ſtatuae eſſe, ſed viva animantia. Claudianus IV Conſul. Honorii, quamvis ibi loquatur de veſtibus acu pictis:

Vivit opus, multaque ornatur iaſpide cultus,
Et variis ſpirat Nereïa bacca figuris.

Σφυρήλατα, quae & dicuntur ὁλόσφυρα & ὁλοσφύρατα, ſunt ſolida, compacta, plena, non conflata. Plinius Hiſtor. Nat. XXXIII, c. 4: *Aurea ſtatua prima omnium nulla inanitate, & antequam ex aere aliquo illo modo fieret, quam vocant holoſphyratam, in templo Anaitidis poſita dicitur.* Eſt igitur σφυρήλατος oratio, ſolida, plena graviſſimis ſententiis, in qua nullus eſt inanis verborum ſtrepitus: cui opponitur *oratorum inanis ſententiis verborum volubilitas*, uti vocatur ab Auguſto. GRAEV.

ead. l. 8. Λεωσθένης) Vid. not. ad Πρ. λ. c. 2. SOLAN.

ead. l. 9. Καὶ σφυρήλατον.) Obſequamur Graevio, id eſt, libris antiquis, de καὶ pro οὐ ponendo. Alioquin mihi videbatur pulchre etiam dici ἔμψυχος οὐ σφυρήλατος, *viva & ſpirans, non rigida ac dura, ut quae malleo ducuntur.* GESN. Et ob hanc rationem ego in vulgato nihil mutavi. REITZ.

ead. l. 10. Καλλισθένης) Idem de Aeſchylo dictum narrat Plut. Symp. VII, 10, ſed Calliſthenem auctorem non laudat. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀλλ' ὕδωρ πίνων) Brod. Miſc. part. II, p. 525: *Servius Demoſthenem* abſtemium fuiſſe refert, ob idque acrioris naturae. *Valer. Maximus*, eius patrem cultellos vendidiſſe. *Quae minime mihi probantur: nec enim Demoſthenes a vino abſtinebat, niſi ſi quando philoſophiae ſtudiis vacaret, orationes ſcriberet, cauſam orare vellet. Athenaeus*, χρόνον τινὰ ὕδωρ μόνον πεπωκέναι oſtendit: & *Lucianus in eius encomio. Libanius*, καὶ μὴν ὅτι τε ὕδωρ ἐπετήδευε πίνειν ἵνα ἐγρηγορυῖαν μᾶλλον παρ-

ἔχνται τὴν διάνοιαν, ἅπασιν ὁμολόγηται. Nec eius pater cultellos unquam vendidit: fuit enim καλῶν κἀγαθῶν ἀνδρῶν, (auctore apud Plutarch. Theopompo) &, ut temporibus illis copi ſus plane & locuples. Indicat ipſius Demoſthenis κατ' ἀφόβου oratio: ὁ γὰρ πατὴρ (inquit) κατέλιπε δύο ἐργαστήρια τέχνης οὐ μικρᾶς, ἑκάτερον μαχαιροποιοῦς μὲν τριάκοντα καὶ δύο, quibus (non enim hoc curabat ipſe) aut ex libertis eius quiſpiam, aut atrienſis praeeſſet. Idcirco tamen ab Aeſchine per contumeliam & probrum, μαχαιροποιοῦ υἱὸς, vocatus eſt, cui Satyra adſtipulatur Iuvenalis. Idem κατὰ Μειδίου εἰσφέρων οὐκ ἀπὸ ὑπαρχούσης οὐσίας, ὑπὸ γὰρ ἐπιτρόπων ἀπεστερήμην, ἀλλ' ἀπὸ τῆς δόξης, ὧν ὁ πατήρ μοι κατέλιπε &c. REITZ.

ibid. Ὕδωρ πίνων) Demoſth. Phil. II. SOLAN.

ead. l. 14. Δημάδην) Dicacitate hic notus, quem ex nauta repente oratorem factum tradunt veteres. Ad illud ipſum Demadis dictum alludit palam Demoſth. Phil. II, (152 C.) λέγοντας, ὡς ἐγὼ μὲν ὕδωρ πίνων εἰκότως δύσκολος καὶ δύστροπος εἰμί τις ἄνθρωπος. Philocrates etiam, teſte ipſo Demoſthene, p. m. 217 C. idem riſit. SOLAN.

ead. l. 15. Δημοσθένην δὲ φησὶ ὕδωρ γράφειν) Hemſterhuſius notarat, videndum Daviſ. ad Cic. Tuſc. D. p. 164, i. e. ad L. II, c. poſtremum, plane in fin. ubi is de more ad clepſydram dicendi allegat Scholiaſten Ariſtoph. in Acharn. v. 693, & Suidam, tum & hunc Luciani locum, Plinium, Syneſium, alioſque, unde haec alluſio ad aquam ſcribendi ſatis intelligitur. Sed his nimium notis non immorabimur. REITZ.

Pag. 145. *l.* 1. Πυθέᾳ) Vid. Plut. in Demoſth. & Ciceronis comparatione, ubi hoc ipſum Pytheae dictum tangit his verbis: ὁ μὲν γὰρ Δημοσθενικὸς (λόγος) ἔξω παντὸς ᾠδείου καὶ παιδιᾶς εἰς δεινότητα καὶ σπουδὴν συνηγμένος, οὐκ ἐλαυχίων ὄδωδεν, ὥσπερ ὁ Πυθέας ἔσκωπτεν, ἀλλ' ὑδροποσίας καὶ φροντίδων, καὶ τῆς λεγομένης πικρίας τοῦ τρόπου καὶ στρυγνότητος· pag. 1624 ed. Stephan. & Libanium in vit. Dem. SOLAN.

ibid. Κρότος) Sic infra cap. 32, κρότῳ καὶ τόνῳ τῶν λέξεων. KUSTER.

ead. l. 6. Μετείοις) An μετίοις; GUYET.

ead. l. 11. Καταντλήσας τὸν λοιπὸν λόγον) Puto hic ſervandam ſuam vim verbi ex etymologia, quam expreſſimus, & ab eo pendere accuſativos, qui ſequuntur, χορηγίας, τριηραρχίας, reliquos. Nec tamen ignoro, quam pulchre ex Medicorum diſciplina hoc verbum apud Longinum cap. 12 extr.

interpretetur Tollius, *fovere, & amabili ac iucunda verborum sententiarumque copia rigare, animorumque ulcera emollire atque lenire.* Ceterum ipsa haec Demosthenis κατορθώματα repetiisse videtur auctor ex illius oratione pro Corona, v. g. c. 93, ubi τειχισμὸν καὶ τυφρείαν commemorat, cap. 81, εἴ τινες ἐκ τῶν πολεμίων ἐλυσάμην, εἴ τισι θυγατέρας συνεξέδωκα κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 15. Πρέσβεις) Πρεσβείας correxerat Gesn. Oprime. Et *legationes* etiam interprete Melanchthone Parisina, quamvis πρέσβεις reliquerit in Graecis. In quo edd. cett. consentiunt, sed vellem dissentirent, & πρεσβείας eligerem. Sed & iterum πρέσβεις c. 18 f. REITZ.

Pag. 146. *l.* 16. Σοὶ δέ μοι φαίνεται) Scribendum σόν. *Tuum opus*, laudatio Homeri scilicet, quae comparatur cum laudatione Demosthenis, utra maioris difficultatis res sit. IENS. Rectius omnino est Ienii σόν· sed scripturam veterem repraesentare satius duxi. SOLAN. Parum abest, quin invitis omnibus Ienii emendationem recipiam. Ita enim non modo sensus postulat, sed & supra σὺν δὲ τοῦτο Noster etiam dixit. At quia & σοῦ possit legi, & Solan. vulgatum exhibuit, scribam cum vulgo, sentiam hic cum Ienio. REITZ.

Pag. 147. *l.* 5. Περὶ τὸν λόγον αὐτῶν) Glossema videtur. GUYET.

ead. l. 14. Ἀνδρίας) Etsi Florentinae ἀνδρείας forsan praeferendum, nolui tamen hic ei obsecundare, quia ἀνδρία frequentius apud Nostrum occurrit; vid. supra ad Macrobios cap. 8. REITZ.

Pag. 148. *l.* 8. Ἰσμηνὸν—ὑμνήσομεν) Pindari locus. GUYET. Inter Pindari opera, quae hodie supersunt, non reperio. SOLAN.

ead. l. 13. Ὑμνήσομεν) De variis hymnorum sic notis nominibus vid. Spanhem. ad Callim. v. 1. REITZ.

Pag. 149. *l.* 4. Ἱκανὴ γοῦν σοι ἦ ἡ Περικλέους, ἐκείνου μέν γε τὰς αὐτὰς ἀστραπὰς, καὶ βροντὰς, καὶ πειθοῦς τι κέντρον ἕξη παραλαβόντες, ἀλλ' αὐτόν γε οὐχ ὁρῶμεν, δῆλον ὡς ὑπὲρ τὴν φαντασίαν οὐδὲν ἔμμονον ἔχοντες, οὐδ' οἷον ἐξαρκέσαι πρὸς τὴν τοῦ χρόνου βάσανον καὶ κρίσιν) In hoc loco nihil sani, si attendas animum. Vertit Benedictus: *Hic satis erit eum cum Pericle conferre. Illius quidem fulgura, tonitrua, & suadelae quoddam calcar accepimus fama, sed orationem ipsam non videmus. Unde constat, eius nihil praeter opinionem stetisse, nec temporis probationem & iudicium sustinere potuisse.* Quam multa hic sunt in

Latinis infarta, ut ſententia naſcatur, quae in Graecis non habentur! quam multa male ſunt verſa! Primum ἢ Περικλέους, num eſt Pericles? Ἀπὸ κοινοῦ ex praecedentibus repetendum eſt ῥητορική. *Sufficiet tibi Periclis*, ſc. eloquentia, ſi conferatur cum Demoſthenis. Dein, πειθοῦς κέντρον non recte vertitur *calcar eloquentiae*, ſed *aculeus*, quem infigebat animis auditorum, ut recte Melanchthon. Mox, ἀλλ' αὐτόν γε οὐχ ὁρῶμεν, *ſed ipſum non videmus?* quemnam? Periclem? non mirum ante tot ſecula placida compoſtum quiete: ſed nec de Pericle locutus erat, ſed de τῇ τοῦ Περικλέους, de eloquentia Periclis; itaque recte Mſ. & editio Florentina, nec non Baſileenſis, ἀλλ' αὐτήν γε οὐχ ὁρῶμεν, *ipſam non videmus*, ſc. eloquentiam. Nulla enim oratio eius poſteris eſt prodita. Verba, quae ſequuntur, obſcurius vertuntur, δῆλον ὡς ὑπὲρ τὴν φαντασίαν οὐδὲν ἔμμονον ἔχοντες. Salmurienſis: *Unde conſtat, eius nihil praeter opinionem ſtetiſſe.* Peius Melanchthon: *Quare conſtat, eas praeter actionem, nullam habuiſſe ſolidam ac durabilem laudem*, ſc. orationes. Et ſic Latinus quoque interpres videtur legiſſe. Num φαντασία eſt *actio*, quod Melanchthoni placuit? Pro ἔχοντες Mſ. ὡς ὑπὲρ τὴν φαντασίαν οὐδὲν ἔμμονον ἔχουσαν, οὐδ' οἵαν ἀξαρκέσαι· *quae praeter imaginationem nihil, quod duret, habet, quippe quae non potuit ſuſtinere temporis examen & iudicium*; quamvis ἔχοντες aeque ferri poſſit, ac ἔχουσαν, hoc eſt, ex qua Periclis eloquentia nihil ad poſteros eſt tranſmiſſum, nihilque ſupereſt, quam illa imaginatio, illa ſpecies, quam animo informamus ac concipimus, de eius fulguribus & tonitribus, quibus miſcuiſſe Graeciam audimus, non legimus, non videmus, ut in Demoſthene. Φαντασία hic non eſt illa oratorum, ὅταν ἃ λέγεις ὑπ' ἐνθουσιασμοῦ καὶ πάθους βλέπειν δοκῇς, καὶ ὑπ' ὄψιν τιθῇς τοῖς ἀκούουσιν, *cum ſcilicet ea, quae dicis, quaſi enthuſiaſmo & vehementi motu correptus, videris cernere, eademque auditoribus ob oculos ponere*, ut eam definit Longinus de ſublimi dicendi gen. c. 14; ſed illa, qua rem auditam cogitatione informamus. Οἵαν autem non pertinet ad φαντασίαν, ſed ad ῥητορικήν. GRAEV.

ibid. Γ' ἄν σοι οὐδ' ἤ) Sic recte *Ven.* utraque. In pleriſque impreſſis γοῦν σοι ἢ ἤ. *Fl.* vero μὴ &c. SOLAN.

ibid. Σοι ἢ ἤ) Lege εἰη. GUYET.

ibid. Περικλέους) Plutarchus docet, nihil eius praeter decreta ſupereſſe, eius tamen aliqua ferri Cicero in Bruto auctor eſt n. 7, teſte Quintiliano III, 1, p. 126 A. qui haec

verba addit: *equidem non reperio quidquam tanta eloquentiae fama dignum. Ideoque minus miror, esse, qui nihil ab eo scriptum putent: haec autem, quae feruntur, ab aliis esse composita.* De Orat. tamen II, 22, *constare scripta* Periclis ait: nisi forsan ea tantum intelligit, quae apud Thucydidem exstant. *Ab Aristophane poëta fulgurare, tonare, permiscere Graeciam dictus est*, Cic. Or. 9. Vide autem Nigr. c. 4, ubi versus Eupolidis legitur, in quo κεντρον illud Periclis memoratur. SOLAN.

ead. l. 5. Τὸ κέντρον) Τὸ κέντρον legi iubet Hemsterh. ad Nigrin. § 7 f. ubi ὃς ἀληθῶς ἐγκατέλιπέ τι κέντρον τοῖς ἀκούουσι, etiam minus apte legitur. REITZ.

ead. l. 7. Ἔχουσαν) Sic praeter G. *Fl.* & in prima quidem voce *Fr.* & *B.* 2. quae in postrema cum reliquis aberrant, in quibus legitur αὐτὸν . . . . ἔχοντες. Inter ὃς & ὑπὲρ *Fl.* inserit οὐδὲν ὅμοιον, quod in reliquis non exstat. Illud monendum restat, pro οἷαν, quod mox sequitur, in *Fl.* legi οἷον, quod respondet suo ὁμοῖον. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐδ' οἷαν) Lege οἷον. GUYET. Bene divinavit, cumque & *Fl.* confirmet, recepi. REITZ.

ibid. Βάσανον καὶ κρίσιν) Hic arbitror abrumpi orationem. Therſagoras ſatis habet viam quaſi monſtraſſe dicendorum in comparatione Periclis cum Demoſthene: reliqua ingenio amici permittit. GESN.

Pag. 150. *l.* 4. Πρὸς τῶν ποιητῶν) Gloſſam eſſe τὸ ὑπὸ, eſt apertum: nam πρὸς cum genitivo, & verbo paſſivo, pro ὑπὸ, habuimus adeo frequenter, ut operae haud ſit repetere. Vid. tamen Icar. c. 15, 21 f. Bis Accuſ. c. 17 f. Rhet. Praec. cap. 1. Adv. Indoct. 28, & Bergler. ad Alciphr. pag. 120. REITZ.

ead. l. 6. Ἐφ' ἅπαξ ἐλθεῖν) Ἐλθεῖν τῶν εὐεργεσιῶν an ſignificare poſſit *enarrare beneficia*, vehementer dubito. Suſpicor poſt Wolfium, legendum ἐφ' ἁπάσας ἐλθεῖν, idque tanto magis, cum compendium ſyllabae σας in literam ξ tranſire facile potuerit. GESN.

Pag. 152. *l.* 3. Τὴν ἐναντίαν γὰρ, εἶπον) Quod in interpretatione huic reſponſioni verba praemiſi *male narras*, lucis inferendae cauſa factum eſt. Nempe ſic abrupte loquuntur Graeci & Latini, cum concedunt quidem, quod alter dixit, ſed ad ſe nihil pertinere oſtendunt. Aliquoties ita Noſter in Hermotimo. De Latinis diximus ad Quintil. II, 7 extr. Ceterum hanc de Anniceri narrationem habet etiam Aelian. H. V. II, 27. GESN.

ead. l. 4. Ἀννίκεριν) Ille ipſe, qui Platonem, cum iuſſu Dionyſii veniret, redemerat. Diog. Laërt. 74 E. & 54 C. ubi tamen alium Annicerim eſſe contendit Menagius, quem vide pag. 70 D. ubi plura de eo teſtimonia congeſſit. Idem de eo narrat & Aelianus V. H. II, 27, teſte Men. & Lactantius III, 25, ubi & pretium addit *octo ſeſtertia*. Pro ἢ male *Fl.* & *V.* 2. ἢ. In *l.* autem ἤ, niſi quod mendoſe ἦ. Illud enim haud dubie editor volebat, ut c. 15, ἦ καὶ τὸν Δημάδην &c. quod ſane minime ſpernendum, immo verum puto. SOLAN.

ibid. Πρὸς Πλάτωνα) Aelian. Var. Hiſt. II, 27. GUYET.

ead. l. 10. Ἁρματοτροχίας ἀλεεῖνειν) Hom. dixit, ἁρματροχίας ἀλεείνων, quod diverſum eſt. GUYET.

ead. l. 12. Παύσωνος) Menagius ita emendandum eſſe viderat, & Mſ. Gr. & *Fl.* ed. confirmant. In reliquis enim prave ubique legitur Πάσσωνος &c. vid. Plut. 705 f. Aelian. V. H. XIV, 15. De hoc Pauſone iudicium Ariſtotelis vide de Poët. c. 2 pr. (Non viderat forte Menagius, ſed Guyeto, ut ſolet, ſurripuit.) SOLAN. Pauſon pictor. Pauſon dicitur Aeliano Var. Hiſt. XIV, 15, & Plutarcho de Pythiae oraculis, & aliis, ex quibus hic legendum Παύσωνος. *Guyet.* Eadem ad verbum habet Menag. in ed. Graev. qui cum ubique eadem dederit, quae ille, plagii omnino reus eſto. REITZ.

ead. l. 14. Πάσσωνι τῷ ζωγράφῳ) Veriſſime ingenioſiſſimus & amiciſſimus Menagius emendat Παύσωνι. Eius emendationem, ne quid dubii ſuperſit, firmat Mſ. & editio Florentina. GRAEV.

Pag. 153. *l.* 2. Μέμφεσθαι) Καὶ μέμφεσθαι. GUYET. Bene, & parum abeſt, quin invitis edd. inferam. REITZ.

ead. l. 8. Τοσούτων ἐτῶν) Si Luciani ſit opus, a ſene conſcriptum hinc & ex c. 22 ſtatuendum eſt: unde ſubit ſuſpicari ſuppoſititium, cum nec elegantia ſolita inſit, ne orationis quidem perſpicuitas. Iuvenile opus eſt, (vide & not. ad tit.) ſed cuius neſcio. SOLAN.

ead. l. 14. Κατηναλώκει) Forſan recte *Fl.* ſine augmento, quod & Herodot. negligit; ut L. VII, p. 437 C. ἀναβεβήκεσαν pro ἀνεβ—. Conf. c. 41, ubi eadem rurſus κατανηλωκότα. Sed & exempla ex aliis tam crebro indicavimus, ut pluribus hic non opus ſit: vulgatum tamen hic praeſtat ſervaſſe. REITZ.

Pag. 154. *l.* 4. Παρεὶς τὴν ἐκπεπτημένην φροντίδα) Vertitur, *dimiſſa ex animo impendente cogitatione*: malim, *demiſſa, ſuſpen-*

fa illa cogitatione. VITRING. V. Dem. Phil. I, p. 108 A. ubi ἀπηρτημένοι καὶ ταῖς παρασκευαῖς, καὶ ταῖς γνώμαις. SOLAN.

ead. l. 10. Γραμματεῖον) Sic variat ſcriptura etiam ſupra Tox. c. 13, 14, 16, & ante, in hac Differt. & mox cap. 27. REITZ.

ead. l. 13. Ἀλλ' ὅπως) Subaudi ὄψει, σκόπει. GUYET.

Pag. 155, *l.* 1. Ὑπομνήμασι) A M. Aemilio captos regum Macedoniae commentarios legimus in eius vita a Plut. conſcripta; ſed ab hoc viſos &c. non credo. SOLAN. Vid. Miſc. Obſ. Brit. Mai. & Iun. 1733, p. 368. REITZ.

ead. l. 3. Οἴκαδε) Pro οἴκοι poſitum. GUYET. Ita viciſſim οἴκαθεν fere pro οἴκοι Herodian. II, 7, 3, οὔτε γὰρ οἴκοθεν ἦν αὐτῷ τοσαῦτα χρήματα, ὅσα ἠλαζονεύσατο. Sed poteſt vulgaris ſignificatio & ibi ſalva manere; ut ſit, *domo*, vel *de ſuo* non ſuppetebant opes. Sed pro οἴκαδε forſan hic οἴκαθι ſcribendum. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἐπῶν) Aliquid excidiſſe videtur: petit enim, quod ſequentia indicant, ut reliquum poëma ſibi peragat. SOLAN.

ibid. Τῶν ἐπῶν) Ἀκούσομαι legiſſe videtur interpr. GUYET.

Pag. 156. *l.* 3. Ἁλισοδήμου) Hunc poëtam ab aliis laudatum non memini. SOLAN.

ead. l. 4. Σοφοκλέους) Scripſerat ergo & Sophocles hymnos. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐκλέλειπται) Huius ergo aetate neque Tragoediae, neque Comoediae novae Athenis ſcribebantur. SOLAN.

ead. l. 10. Δρᾶμα τοῦ βιβλίου) Sic legendum videtur: τὸ πρόσωπον ἡμῖν μέρος τὸ δὲ φησὶν Ἀντιπάτρῳ &c. Τὸ δρᾶμα τοῦ βιβλίου inſititium videtur. GUYET. Quid in his veri ſit, ex Plutarcho intelligis in vita Dem. pag. 1574; qui, excepto Antipatri colloquio, eadem ferme habet. SOLAN. Legebatur, τὸ δὲ δρᾶμα τοῦ βιβλίου, praemiſſo etiam puncto ante τὸ δέ. Sed parenthesi addita, diſtinctioneque mutata, & pro τοῦ βιβλίου, reſcribendo βιβλίον, Geſnerus vulgatum emendavit, cui obſecundavi, quod vulgatum ſenſu carebat, nec aliter ex Codd. reſtitui poterat. REITZ.

ead. l. 13. Καλαυρίας) Saepius in hac voce apud Plut. peccatur hac in hiſtoria: pro Calauria enim ubique Calabriam libri impreſſi habent. V. 615 C. in Dem. SOLAN.

ead. l. 15. Μετέωρος ὁ Ἀντίπατρος) Conf. ſupr. Iov. Trag. cap. 4. REITZ.

Pag. 157. *l.* 1. Εἰσῆλθον) Ὁ Ἀρχίας. GUYET.

ead. l. 3. Χαῖρε, ὦ Ἀντίπατρε) Hic incipit monumentum antiquum & lectu dignum: cetera non ſunt magni pretii. LA CROZE. Hic incipit quaſi novus dialogus. Vid. Miſcell. Obſ. ſupra laudat. p. 368 f. & 369. REITZ.

ead. l. 9. Τί γὰρ τῶν ὄντων) Subaudi δεῖ. GUYET.

ead. l. 11. Πρὸς βίαν κατέχειν ἀδύνατον. ANT. Τί δ' οὐ ζῶντα κατειλήφατε;) In omn. edd. haec ita habebantur confuſa: πρὸς βίαν κατέχειν ἀδύνατον. οὐ Βοιωτίας, οὐδ' ἔνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες &c. a c. 34 fere ad fin. 37 huc infarta, quae tranſpoſitione ſananda etiam monet Anonym. in Miſc. Obſ. Britan. Maii & Iun. 1733, p. 370. Aliquid deeſſe viderat & Wolf. initio operum Demoſth. Tranſpoſitione etiam ſanaverat Solan. exceptis duobus verſib. quos aliter conſtituit. At nos Geſnerum ſequimur. Differentia cuique ex collatione alius ed. parebit. REITZ.

ead. l. 12. Κατέχειν ἀδύνατον. ANT. Τί δ' οὐ;) Potuitne, lector, melius continuari oratio? Quam male vero in libris omnibus tum editis, tum, quantum mihi conſtare potuit, Mſſ. ab hoc inde loco partes commentariorum, ut fingitur, Macedonicorum inter ſe cohaeſerint, vel diſtractae fuerint potius, facile intelliget, ſi quis conferre cum hac editione quamcunque aliam voluerit: (ne opus ſit ad alium librum decurrere, rogavi doctiſſ. Reitzium, ut ſubiici ad finem libelli totum locum, quomodo antea editus fuit, curet.) Igitur putabam me vidiſſe aliquid, cum ante hos viginti annos obſervarem, translocata in libro, unde reliqui, qui exſtant, omnes derivati ſunt, duo folia aequalia, vel paginas adeo eiuſdem folii, (verſuum in Aldina editione 37 & 40, in Baſileenſi 71 & 75) quibus repoſitis hic libellus, qui tribus locis vitium antea prodebat, ſanus, integer, & optime continuatus appareat. Ad hoc intelligendum nihil opus eſt, quam ut attendat lector ubique, quis loquens inducatur, & de qua re agatur. Probata eſt iam tum illa curatio doctiſſimo viro, quem mihi nunc collegam & vicinum eſſe impenſe gaudeo, C. A. Heumanno, ad quem illam perſcripſeram: probata eſt doctiſſimo itidem viro Tib. Hemſterhuſio, cui ſpecimen mearum in hunc libellum obſervationum miſeram. Is, ſibi quoque eam in mentem veniſſe, mihi reſpondit, & a Moſe Solano etiam ſibi plures ante annos demonſtratam, docuit. Poſtea illam publicavi an. 1731 in libello tertium iam Lipſiae edito, Chreſtomathia Graeca: unde in Actis eruditorum quoque facta eſt illius mentio.

Denique in Miſcellaneis obſervationibus eruditorum Britannorum, ed. Belg. Vol. II, Tom. III, p. 368 ſeq. viri docti mihi incogniti obſervatio vulgata eſt, quae ab illa noſtra vix quidquam differt. Cum itaque ita manifeſta ſit haec emendatio, ut magis mirandum ſit, tot editores Luciani atque interpretes illam fugiſſe, quam intra exiguum tempus aliquot hominibus eruditis eam in mentem veniſſe; & a nemine plane, quod ego ſciam, quidquam contra monitum ſit: credo ego moroſae cuiuſdam ſuperſtitionis potius nos poſtulari potuiſſe, ſi non admiſiſſemus eam medicinam in ipſum corpus huius libelli, quam audaciae, quod admiſimus. GESN.

Pag. 158. *l.* 9. Οὐκ ἐνῆγε ὑμεῖς οὐδὲ μελήσαντες) Additicium videtur. GUYET.

Pag. 159. *l.* 2. Ἱμεραῖον) Vid. Plut. Dem. qui omnes eoſdem recenſet, niſi quod pro Eucrate Hyperidem habet; & 1555, 1. SOLAN. Ἱμεραῖον τὸν Φαληρέα) De Himeraeo Phalereo, Demetrii fratre, & Ariſtonico Marathonio, atque Hyperide, Plut. in V. Demoſth. ſub fin. p. 859 C. narrat, eos Aeginae ab Archia ex Aiacis monumento detractos, Cleonas miſſos ad Antipatrum, & ibi periiſſe. GESN.

ead. l. 5. Ταπεινοὺς — ἐπιπολάσαντας) Τὰ, ταπεινοὺς, ἐπιπολάσαντας, ἀντίθετα. GUYET.

ead. l. 8. Δίκην τῶν δειλινῶν πνευμάτων) Hanc obſervationem, ventos quoſdam verſpertinos mox ponere, firmat Ariſtoteles Probl. 26, 35: Διὰ τί ὁ ζέφυρος πρὸς τὴν δείλην πνεῖ, πρωὶ δ' οὔ; GESN.

ead. l. 9. Ὑπερίδην) Hic enim amicum profeſſus Demoſthenem accuſavit, (vid. Plut. in X Rhet. 1559) & iam reconciliato alteram accuſationem parabat, 1560 & 1561. Vehemens hic & acerbus, ἡξίου σκοπεῖν Ἀθηναίους μὴ μόνον εἰ πικρός ἐστιν, ἀλλ' εἰ καὶ προῖκα πικρός. Plut. 116, 1. SOLAN.

ibid. Τὸν ἄφιλον δημόλακα) Sic vitioſe Salmurienſis: peius. Amſtelodamenſis δημόλακα. Scribe δημοκόλακα· ſic recte editiones priores. IENS.

ibid. Δημόλακα) Δημοκόλακα. An Δημοκόλακα κύριον; GUYET.

ead. l. 13. Λαμπροτέραν ἢ κατ' Ἀλκιβ.) Magnes Demetrius apud Plut. Dem. p. 158. F. refert, in illo ſuo reditu Demoſthenem ἀνατείναντα τὰς χεῖρας μακαρίσαι τῆς ἡμέρας ἐκείνης αὐτὸν, ὡς βέλτιον Ἀλκιβιάδου κατιόντα. πεπεισμένους γὰρ οὐ βεβιασμένους ὑπ' αὐτοῦ δέχεσθαι τοὺς πολίτας. GESN.

Pag. 160. *l.* 1. Ἦν ἐχρῆν δ' ἥπτου) Hoc ut recte intelligatur, meminisse oportet, linguam Hyperidi ab Antipatro praecisam, (Plut. 1560) & a priore accusatione Demosthenis reconciliatum novam deinceps parasse. SOLAN. Excisam illi linguam quidam tradidere apud Plut. V. Demosth. p. 859 C. Alii praemordisse sibi linguam, ne conscios proderet: idem in Hyperide. GESN.

ead. l. 7. Βοῦλιν) Vid. Herod. Z, 269, ubi Σπερθίης dicitur, qui hic Σπέρχις. SOLAN. Historia est Herod. VII, 134, quamquam Σπερθίης ibi vocatur. GESN.

ead. l. 14. Ὁ Πύθων) Orator Byzantinus eloquentissimus, cuius Demosth. & Aeschines in oratt. meminerunt. GUYET.

ibid. Οἱ δὲ Ἀττικοὶ ῥήτορες παιδιὰ παραβάλλειν) Οἱ δὲ Ἀττ. ῥήτ. παιδία παραβάλλειν. MARCIL. Recte. Vid. Addenda. REITZ. Sed nihil ibi annotatum.

ead. l. 15. Παραβάλλειν) Subaudi εἰς τὸ, πρὸς τὸ παραβάλλειν. GUYET.

Pag. 161. *l.* 2. Ἀποδείξεων) Quidni artiore Ionismo ἀποδέξεων. Conf. supra ad Deae Syr. c. 1. REITZ.

ead. l. 8. Αὐτῷ τοῦ λόγου) Lege αὐτοῦ. GUYET. Non credo, tum quia filius solito est intricatior in hoc Dial, tum quia facile unus vel alter liber exhibuisset αὐτοῦ· nam in re tam facili solent potius obvia, & quae cuique obiter legenti in mentem venirent, obtrudere, quam difficiliora pro facilibus. Quare modo ita construxeris, ἀλλ' ἡ δύναμις τοῦ λόγου, αὐτῷ (sc. ἐστὶ) ἀπρόσιτος ἡμῖν, videbis nihil opus esse αὐτοῦ. REITZ. In *B.* 4. legitur αὐτοῦ.

ead. l. 11. Ἀκλινῆ) Confer cap. 43. KUSTER.

ibid. Ἐπ' ὀρθῆς) Int. γραμμῆς, linea, s. via, in qua mentem suam tanquam navim tenuit. Respicitur ad Rhodium illum gubernatorem, ὃς ἔφη, ut est apud Aristidem Rhod. p. 542 Iebb. Χειμαζομένης αὐτῷ τῆς νεὼς, καὶ καταδύσεσθαι προσδοκῶν, τοῦτο δὴ τὸ ἀρυλλούμενον· ἀλλ', ὦ Πότειδαν, ἴσθι ὅτι ὀρθὰν τὴν ναῦν καταδύσω. *Dum clavum rectum teneam*, ut est in Quintil. II, 17, 24, ubi reliqua dedimus. Sed fractum animo fuisse in exsilio illo Demosthen. similemque Ciceroni, monet Plutarchus. GESN.

Pag. 162. *l.* 3. Ἔφη) Magni Demosthenem faciebat Philippus. Vid. Plut. Demosth. SOLAN.

ead. l. 6. Καίτοι μᾶλλον) Hic inseri vult I. Pellet. locum mox a me commodius inserendum. Ac Pelletus solus a me huc usque, qui lacunam hic observasset, visus est. Inno-

tuiſſe tamen & viro docto in Germania, ex Hemſterhuſio audio an. 1723. SOLAN.

ead. l. 8. Χρυσίον) Subaudi τὸ, κατά. GUYET.

ead. l. 9. Οὐ Βοιωτίας) Sic legiſſe videtur interpres: οὐκ ἐπὶ Βοιωτίας, οὐδ' ἔνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες. GUYET. Οὐ Βοιωτίας, οὐδ' ἔνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες) Haec verba in Salmurienſi verſione ſic prioribus annectuntur, ac ſi Archiae eſſent, cum ſint Antipatri, quod recte vidit Philippus Melanchthon. Sed animanda ſunt interrogationis nota. *Non in Boeotia, non hic a me auro accepto?* eum ſcil. potuiſtis capere vivum. GRAEV.

ibid. Βοιωτίας) Si ſana haec, mirum, quid Antipatro in animo fuerit: neque enim de pecunia, ut Archias accipit, cogitabat, utpote qui Demoſthenem hac parte inexpugnabilem compertum haberet. Vid. cap. 36, ubi corrumpi poſſe Demoſthenem negat Philippus. SOLAN. Οὐ Βοιωτίας, οὐδ' ἔνθα τι) Haec ita apparet arcte cohaerere, ut ſine iniuria & internecione ſententiae divelli non poſſint: & tamen longe erant diſtracta. Scrupulum quidem iniiciunt verba, quae poſuimus, in quibus multa varie tentata per hoſce XX annos cum ab aliis, tum a nobis quoque & noſtris amicis. Ponam illud, in quo non δευτέρωις, ſed δεκάταις minimum φροντίσιν acquieſcere mihi viſus ſum. Primo igitur aio, cum ἕκαστος ἀπογέγραπται pulchre cohaerere participium παρ' ἐμοῦ λαβόντες, plurali ad diſtributivum nomen relato. Deinde Boeotiam Atticae illam conterminam, & Demagogis Atticis commodam, in poteſtate Philippi bis fuiſſe conſtat, in tantum certe, ut inde ligna, reditus ſ. vectigalia, pecora, praedia dare & aſſignare ſuis illis amicis mercenariis poſſet, ſemel in bello ſacro, & deinde poſt pugnam Chaeronenſem. Igitur legendum videtur: Νῦν δ' ἐκείνων μὲν ἕκαστος ἀπογέγραπται, χρυσίον, ξύλα, πῶρους, ἀρέμματα, γῆν ὃς Βοιωτίας, ὃς δ' ἔνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες, ea ſententia, quam interpretando expreſſi, ſeu magis ad verbum placeat, *Nunc illorum unuſquiſque ſcriptus eſt aurum — alius Boeotiae, alius hic aliquid eorum, a me accepiſſe.* Ita ſanari poteſt locus difficillimus, nulla litera immutata, niſi illa negatione, quae orta videtur ex ſtudio conglutinandi, quae tamen cohaerere nullo modo poſſunt. Niſi poëticum eſſet, (certe non ſatis attendi, an etiam in ſoluta oratione adhibeatur) poteramus etiam ſuſpicari, ὄὐκ i. e. ὁ ἐκ Βοιωτίας, ὁ δ' ἐνθά τι λαβόντες, ſententia plane eadem. GESN.

ead. l. 10. Βυζαντίων τεῖχος) A qua urbe capienda depulsus Demosthenis consiliis fuerat Philippus. Vid. Orat. de Coron. cap. 27. Μασχάλην τῆς Ἑλλάδος, vocat apud Athenaeum VIII, 10, Stratonicus, quod scilicet uti homo ala, ita Graecia Byzantio capi possit. Vid. Casaubon. pag. 384. GESN.

ead. l. 11. Χρυσίῳ. τί δ' οὐ ζῶντα κ.) Perturbatissima haec erant antea in omnibus editionibus: nec quisquam ante me repertus, qui saltem conquestus sit, abrumpi subito in iis Antipatri & Archiae colloquium, ut nescio cuius, minime enim ex iis patet, quis loquatur, ut, inquam, nescio cuius subito verba Parmenioni dicta, & alia multa inferciantur, antequam Antipater tandem roget, an mortuum ergo invenerit? Quatuor ergo integris capitibus hinc remotis, suoque loco redditis, (nempe tricesimo quarto, quinto, sexto & septimo) nunc tandem addicentibus avibus procedet Antipatri cum Archia colloquium; & quae hinc eiecimus, locum suum tandem obtinebunt; resque ipsa restitutionem hanc abunde confirmabit, quam ante annos viginti a me repertam non meis tantum libris adscripseram, sed in Codice viri doctiss. Io. Laughton, Bibliothecae Cantabrigiensi Praefecti, amicitiae causa, non tanto post intervallo in lucem prodituram mea opera Lucianum putans, annotaveram his verbis: [*reliqua paginae & pars magna sequentis alterius loci sunt, quem infra pag. 1090 B. indicabimus, quae si nunc missa feceris, & in alio illo loco inserueris, quae nunc mire perturbata in omnibus editionibus leguntur, plana tandem & facilia fient. M. S.*] (Quibus literis Mosem Solanum intellige, quo Latino nomine hic etiam discas me *Dissertationem de stilo Novi Testamenti* edidisse, quae in Rhenferdii syntagmate conspicitur) & iterum p. 1088. (erat enim ed. *Par.* ante τί δ' οὐ ζῶντα &c. linea 29.) [Haec missis ad tempus intermediis cum iis coniungito, quae in pag. praeced. ante uncinulas sunt.] Tandem pag. 1090 ante Τοιαῦτα &c. lin. 16. [Hic inferenda sunt ea, quae supra notavimus (p. 1087) loco suo fuisse mota. M. D. S.] Hinc autem liquido patet, hunc libellum ex uno Codice Mſ. descriptum, in quo folium unum, dum compingebatur, loco suo motum errori huic ansam dedit, qui tamdiu indeprehensus evasit. SOLAN.

ead. l. 14. Προσίμην ἄν) Obiecerim, ut canibus, ut latronibus, ad incommoda maiora effugienda. Herodotus I, 24, de Arione inter nautas latrones constituto, Τὸν δὲ συνιέντες

τοῦτο λίασεσθαι, χρήματα προϊέντα σοι, ψυχὴν δὲ παραιτούμενον. GESN.

in Schol. col. 2. *l.* 2. Μηχαναῖς) Haec iſthuc referre, cum commodius non poſſem, ſatius viſum eſt, quam prorſus omittere. SOLAN.

Pag. 163. *l.* 9. Τῶν γὰρ μετὰ Διοπείθους) Pro quo ſcripta exſtat oratio Demoſthenis de Cherſonneſo, ex qua Diopithes in Philippi regnum excurrerat. GESN.

Pag. 164. *l.* 7. Τὸ γέ τοι κατ' αὐτὸν οὐκ Ἀμφίπολιν εἵλομεν, οὐκ Ὄλυνθον, οὐ Φωκέας, καὶ Πύλον ἔσχομεν) Manifeſtiſſimum mendum non vidit doctiſſimus interpres Phil. Melanchthon. Nam quid de Pylo hic loquitur? quem nunquam habuit Philippus, & qui in ultima Laconia vel Meſſenia ſitus, remotiſſimus fuit ab Antipatri ditione & Macedonum negotiis. Emenda igitur & repone meo periculo Πύλας. Eam emendationem firmat Demoſthenes ipſe in oratione de Cherſonneſo: κύριος δὲ Πυλῶν καὶ τῶν ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας παρόδων. Et in oratione de falſa legatione: τίς γὰρ οὐκ οἶδεν ὑμῶν, ὅτι τῷ Φωκέων πολέμῳ καὶ τῷ κυρίους εἶναι Πυλῶν Φωκέας, ἥ τε ἀπὸ Θηβαίων ἄδεια ὑπῆρχεν ὑμῖν. Et rurſus ibidem: περὶ τῶν δὲ τῶν ἐγγὺς καὶ τῶν μειζόνων, λέγω δὲ Φωκέων καὶ Πυλῶν. Is locus, qui Θερμοπύλαι, & ſaepius Πύλαι dicebatur, erat Graeciae porta & aditus, & nunquam potuiſſet Philippus Phocenſes evertere, niſi potitus fuiſſet illis anguſtiis. Ideo ſaepiſſime Demoſthenes in ſuis Philippicis de iis facit mentionem, ad quod reſpicit hoc loco Antipater, quem loquentem inducit Lucianus. PALM. Οὐ Φωκέας, καὶ Πύλον ἔχομεν) Sic quidem etiam Mſ. Sed Palmerius vidit ſcribendum eſſe Πύλας, veriſſime. Sic clare Florentina, ut nihil dubii in poſterum ſit relictum editoribus ad veram lectionem reſtituendam. GRAEV.

ead. l. 9. Πύλας) Ita ed. *Fl.* uti Palmerius emendare iuſſerat: in reliquis enim Πύλον legitur. Quod autem Palmerius in erudita illa nota ait, haec ab Antipatro dici, inde eſt, quod exemplaria ſua ſecutus non vidit a Philippo dici: cum tamen vel ipſa orationis ſeries oſtendat, haec ab Antipatro, ut ſibi ab aliquo dicta. Ut mirer, viro ſagaciſſimo nihil ſuboluiſſe, unde verum erueret. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπὸ τῶν θεάτρων) Longe aliter de eo Potterus pag. 154. SOLAN.

ead. l. 17. Χρόνου) Subaudi διά. GUYET.

ibid. Πρὸς τὴν δραχμὴν) Drachma, τὸ συνηγορικὸν, h. e.

pretium oratori ſolutum, quoties vel in privata cauſa, vel in publica adeſſet. Triobolum τὸ δικανικὸν, ſ. merces iudicis. Vid. Spanh. ad Ariſtoph. Plut. v. 329. GESN.

Pag. 165. *l.* 1. Δραχμὴν καὶ τὸ τριώβολον) An τοὺς δικαστικοὺς μισθούς; GUYET. Quidni? De triobolo autem iudicum mercede iam ter quater alibi mentio facta. Vide modo Bis Accuſ. c. 15. REITZ.

ead. l. 2. Τούτους κατακεκλιμένους) Τοὺς Ἀθηναίους πολίτας. GUYET.

ead. l. 3. Τῶν Μαραθῶνι) Ἐν Μαραθῶνι. GUYET. Si ἐν tantum ſubaudiri voluit, bene: ſi addi, fruſtra. Quando quidem μάχῃ, vel aliud ſubſtantivum additur, dubium non eſt, quin ἐν adiungatur, ut Thucyd. I, 18, ἢ ἐν Μαραθῶνι μάχῃ. Et II, 34, τοὺς ἐν Μαραθῶνι. Aeſchin. contra Cteſiph. p. m. 301 A. ἢ ἐν Μαραθῶνι μάχῃ γέγραπται. Demoſth. de Claſſ. p. m. 76 A. οἱ ἐν Μαραθῶνι τῶν προγόνων. Noſter c. ult. f. huius Dial. τῶν ἐν Μαραθῶνι πεπτωκότων. Ibid. paulo ante, τοὺς ἐν Μαραθ. πεπτ. At quando abeſt eiuſmodi ſubſtant. omitti etiam poteſt praepoſitio. Lyſ. Orat. de Ariſtoph. bonis, fin. ἐνίκησεν Ἰσθμοῖ καὶ Νεμέᾳ. L. Bos de Ellipſ. p. m. 281, ex Ariſtoph. Acharn. Μαραθῶνι ἦμεν. Adderem Homer. Il. E, 137, ubi ἀγρῷ quoque pro ἐν ἀγρῷ, aliaque, quae in promtu habeo, ſi neceſſitas poſtularet. REITZ.

ibid. Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῖνι) Tum alias, tum nuſquam fortius, quam eo loco, quem etiam Longinus laudat ſ. 16, nempe de Corona c. 60, ubi iurat, Οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας τῶν προγόνων, καὶ τοὺς ἐν Πλαταιαῖς παραταξαμένους, καὶ τοὺς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχήσαντας, καὶ τοὺς ἐπ' Ἀρτεμισίῳ, καὶ πολλοὺς ἑτέρους τοὺς ἐν τοῖς δημοσίοις μνήμασι κειμένους ἀγαθοὺς ἄνδρας κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 9. Ἀποστόλους) I. e. duces claſſis. GUYET.

ibid. Ὁ γὰρ Ἀθηναίοις τοῖς πάλαι Θεμιστοκλῆς, καὶ Περικλῆς ἐγένετο, τούτοις νῦν ὁ Δημοσθένης, ἐφάμιλλος Θεμιστοκλεῖ μὲν τὴν σύνεσιν, Περικλεῖ δὲ τὸ φρόνημα) Perſpicuum eſt, legendum ταῦτο. *Quod priſcis Athenienſibus Themiſtocles & Pericles fuit, id nunc eſt Demoſthenes, par Themiſtocli quidem prudentia, Pericli autem animo.* Idque recte conſideravit interpres. IENS.

ead. l. 10. Ταῦτο τοῖς νῦν) Impr. omnes τούτοις νῦν. lenſius ταῦτο νῦν. Ego ſic integre edendum cenſeo, & ita interpungendum, ut ἐφάμιλλος ad ſequentia referatur, non, ut ante fiebat, ad τούτοις. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀκούειν) Pro ὑπακούειν. GUYET.

Pag. 166. *l.* 2. Περὶ τῆς Μακεδονίας ἂν κατέστησέ μοι τὸν λόγον) An, *de Macedonia ipsa rationem a me exegisset.* GUYET.

ead. l. 5. Δύναμιν συλλέγει, * ἐπιμήκεις στόλους) Sentisne, lector, haec olim miserum in modum distracta, ita iam commissa inter se & tam firma compage cohaerere, ut divelli nullo modo possint? Si haec non est certa emendatio, ilicet de tota arte actum est: exsequias eamus criticis. GESN.

ead. l. 7. Ἀντιμεθίσταται. Ἐγὼ δὲ) Hic iam incipiunt quatuor illa capita, loco suo in omnibus editionibus mota, a me vero suo loco reddita, ne vocula quidem mutata. SOLAN.

ead. l. 12. Περὶ μὲν γὰρ Χαιρωνείας) Post proelium ad Chaeroneam, quo Athenienſium, quin Graeciae liberae, opes proſtratae ſunt, Philippus initio quidem ſe geſſit inſolentius; poſt autem, periculo licet defunctus, ἔφριττε τὴν δεινότητα καὶ τὴν δύναμιν τοῦ ῥήτορος, ἐν μέρει μικρῷ μιᾶς ἡμέρας τὸν ὑπὲρ τῆς ἡγεμονίας καὶ τοῦ σώματος ἀναρρίψαι κίνδυνον ἀναγκασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ. Plut. in V. Demoſthenis pag. 1567 H. Stephan. GESN.

ead. l. 15. Καὶ γὰρ εἰ παρ' ἐλπίδα) Sic legendum etiam ego puto, niſi velimus ellipſin ſatis difficilem ſtatuere, *an enim ideo minus magnum periculum* &c. Blandius forte ſic corrigas, Μὴ γὰρ ἢ παρ' ἐλπίδα, *neque enim niſi praeter ſpem vicimus.* Sed primum illud, quod etiam Wolfio placuit, probo unice. GESN.

Pag. 168. *l.* 8. Ἀριστοτέλει μάρτυρι) Προσεπεπόνθειν ſcil. GUYET.

ibid. Πρὸς γοῦν τὸν Ἀλέξανδρον) Sic omnino legendum, cum αἰτιολογικὴν particulam ſeries orationis poſtulet. Et quam facile eſt Γ in Τ mutari? GESN.

ead. l. 9. Λέγων) Ita recte *Fl.* & *Veneta* utraque: in reliquis ἄγων. SOLAN.

ead. l. 10. Προσπεφοιτηκότων) Malit Wolfius συμπεφοιτηκότων, ut notentur condiſcipuli: & eſt illud ſane temporum rationibus magis accommodatum. Sed meminerimus, iam ſupra ab auctore libelli non Ariſtotelem tantum, ſed huius etiam Theophraſtum auditorem inter praeceptores Demoſthenis relatum. GESN.

ead. l. 11. Θαυμάσαι) Subaudi ἔλεγε. GUYET.

ead. l. 12. Ἐγκρατείας) Si abſtinentiam reddas, quid fiet voce ἄσκησις; SOLAN.

ead. l. 14. Εὐβούλου) Inimicus hic Demoſthenis ſummus.

Vid. Dem. Mid. SOLAN. Εὐβούλου, καὶ Φρύνωνος, καὶ Φιλοκράτους) Hos patriae ſuae Athenarum proditores noſſe datur ex oratione Demoſthenis de falſa legatione. GESN.

ead. l. 15. Φιλοκράτους) Et hic Demoſthenis inimicus, quem proditorem patriae alicubi vocat. SOLAN.

Pag. 170. *l.* 5. Ἀλλὰ πῶς ἀπέθανεν; ΑΡΧ. Ἔοικας ἔτι μᾶλλον, ὦ βασιλεῦ, θαυμάσειν, καὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ τεθεαμένοι, διαφέρομεν οὐδὲν ἐκπλήξει τε καὶ ἀπιστίᾳ τῶν ὁρώντων) Mira oratio. An illi, qui viderunt, non aliter ac qui viderent, obſtupuerunt? Quae haec dicendi ratio? Suſpicor ὁρώντων corruptum ex ἀκροώντων. *Ita ſcilicet ſtupenda eſt maximi huius viri mors, ut etiam nos, qui vidimus eam, non minus ſtupuerimus, & ipſis noſtrûm oculis diffiſi fuerimus, ac illi, qui audiunt, percelluntur, ac relationi fidem non habent.* An potius unius literulae mutatione defungentes, legimus διαφέρομεν; *Et nos, qui vidimus hanc mortem, ſtupore & ἀπιστίᾳ ne nunc quidem minus correpti ſumus, quam ubi eam conſpiciebamus.* Studioſus lector arbitretur. Nam vulgatam ſtare poſſe, non puto cuipiam fore perſuaſum. IENS.

ead. l. 7. Διεφέρομεν) Locus conclamatus, niſi legas μὴ ὁρώντων, quod etiam Lamb. Bos placere video. Aut cum hoc vellet, *nos ipſi, qui vidimus, ſtuporem rei praeſentis nondum excutere valemus*, parum feliciter expreſſit, etiamſi cum Ienſio διαφέρομεν legas; vide tamen Εἰκ. c. 10. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ ἀπιστίᾳ τῶν ὁρώντων) Forſan legendum, τῶν μὴ ὁρώντων. L. Bos. Sententia poſtulat, ut aut negationem omiſſam dicamus οὐχ, vel μηδὲν, aut cum Ienſio ſuſpicemur, fuiſſe in autographo τῶν ἀκροώντων, vel ἀκουόντων, quorum hoc inter deſcribendum, illud inter dictandum facilius potuit permutari. Sed quoties ipſis ſcriptoribus talia humanitatis indicia excidunt? GESN.

ead. l. 10. Καθῆστο) Ut ſupplex: de quo genere hoc verbum velut ſolemne eſt. Vid. v. g. Thucyd. I, 24 & 136. Cui ἀνάστασις opponitur, ibid. 133. Demoſthenem autem ſalutis ſervandae cauſa huc confugiſſe, ſatis ultima illius verba, quae mox referentur, indicant. GESN.

Pag. 171. *l.* 8. Ἐφύλαττεν) Ienſ. διεφύλαττεν· ſed nihil varietatis invenio. Et cum ſic quoque legatur c. 33, nihil muto. REITZ.

ead. l. 10. Ἐς τὸν πρότερον βίον) Hiſtrioniam feciſſe Archiam, multi auctores ſunt: qua de re conſule Plut. in vita Dem. & ipſum Dem. pag. mihi 17, 1. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀπιστήσας ἄρα) Antipatri verba interrogative pronuntianda. GUYET. Id iam curaverat *P.* additis etiam in verſione perſonis, quae *S.* omiſit, quia in Graeco non comparebant. REITZ.

ead. l. 14. Οὐκ) Archiae reſponſum. GUYET.

Pag. 172. *l.* 8. Αὐτὴν παρ') Τὸ δόξω hic deſiderari videtur, μὴ τὴν ψυχὴν αὐτὴν δόξω παρ' Ἀντιπάτρου δεδωροδοκηκέναι. GUYET.

ead. l. 9. Μηδ' ἣν ἐμαυτὸν ἔταξα, τάξιν λιπὼν &c.) Poſſet quis ſuſpicari, excidiſſe hic praepoſitionem εἰς, legendumque εἰς ἣν ἐμαυτὸν ἔταξα τάξιν λιπών. Ita certe Epictetus c. 29, τῶν δὲ βελτίστων σοι φαινομένων οὕτως ἔχου, ὡς ὑπὸ τοῦ θεοῦ τεταγμένος εἰς ταύτην τὴν τάξιν. Qui tamen in hoc Demoſthenis encomii loco praepoſitionem κατ' ἔλλειψιν omiſſam eſſe velit, huic non magnopere contenderim. Ex Epicteto ergo diſcimus, quemadmodum iſtiuſmodi elliplis ſit ſupplenda. IENS. Ἣν ἐμαυτὸν ἔτ.) Sic abſque εἰς uſurpat Ἀποκηρ. c. ult. Aliter Xen. ed. *Baſ.* 373, & a Ienſio laudatus Epict. 29. SOLAN. Non opus eſſe addita praepoſit. εἰς ἣν cum Ienſio ſcribere, praeter locum ab Solano indicatum etiam probant verba Aeſchinis in Orat. contr. Creſiph. p. m. 275 B. ſive non ita longe ab init. orationis: αἰσχύνθητε ἐκλιπεῖν τὴν τάξιν, ἣν τέταχθε ὑπὸ τῶν νόμων. REITZ.

ead. l. 15. Ἐχορήγουν ἐγὼ) Χορηγὸς, id eſt, *praebitor*, fuerat Demoſthenes Liberalibus, ſ. Διονυσίοις ἐν ἄστει. Quo in munere quomodo ſe geſſerit, apparet ex argumento & narratione orationis Midianae. GESN.

Pag. 173. *l.* 1. Πολλάκις ἐστεφανωκάτων) Vid. Dem. Or. de Coron. cap. 64; inprimis c. 78, Ἐπειδὴ πρὸς τὰ καινὰ προσῆλθον, ἔδοξέ μοι τοιαῦτα πολιτεύματα ἑλέσθαι, ὥστε καὶ ὑπὸ τῆς πατρίδος, καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων πολλάκις ἐστεφανῶσθαι. GESN.

ead. l. 3. Περὶ τοῖς) Lege παρά. GUYET. Παρὰ τοῖς οἰκείοις *Fl.* & *V.* utraque. Reliquae περὶ, mendoſe. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐλυσάμην αἰχμαλώτους) Nobile huius magnificentiae exemplum praebet argumentum orationis *de falſa legatione*: cum ea inprimis cauſa legationem Macedonicam a ſe teſtetur ſuſceptam, uti captivos, quibus id promiſerat, liberare poſſet. GESN.

ead. l. 5. Ἢ οἷς τοὺς ἐράνους συνδιελυσάμην) Phil. Melanchthon verterat: *aut quibus donavi pecunias.* Benedictus vero: *aut quos dandis contributionibus iuvi.* Sed vereor ut recte, ait

Iac. du Port in praelect. ad Theophr. Charact. p. 192 edit. Cantabrig. Vult enim ibi Demosthenes, se eos adiuvisse in dissolvendis debitis *erani* nomine, quem collegerant, contractis. Ἐράνους συνδιαλύεσθαι, concise & eleganter dictum, pro *debita dissolvere erani nomine conflata*. Vertendum igitur esset: *Quorum ego dissolvi debita, erani nomine, quem ab amicis collegerant, contracta*. Tantae molis est alicubi Graeca Latinis exprimere; adeo Graecanicam volubilitatem Romana lingua sequitur non passibus aequis. Contra apud Romanos ἔρανον nunquam fuisse restituendum, docet ibid. p. seq. velut p. 191 tradiderat, ἔρανον fuisse genus mutui gratuiti, apud Graecos frequentati. Ubi enim quis aere alieno premeretur, aut etiam alias in inopiam incidisset, nec haberet, unde viveret, ad amicos erat paratum refugium, qui, quod poterant, unusquisque *ἀνδραχὰς pro sua virili* conferebant. Aliaque de *eranis* vid. ibid. Sed & coenam collatis symbolis fuisse ἔρανον, satis notum est. Vid. Casaub. ad Theophr. Char. περὶ ἀθυμ. c. 15, ad verba καὶ φίλῳ δὲ ἔρανον κελεύσαντι εἰσενεγκεῖν, εἰπὼν ὅτι οὐκ ἂν δοίη &c. Item Feith. Antiq. Homer. III, c. 4, Longolium ac Buchner. ad Plin. L. X, Epist. 93, qui Livium aeque ac Plin. etiam Latine *eranum* dixisse indicant. REITZ.

ibid. Συνδιελυσάμην) *Simul solvo*. GUYET.

ead. l. 7. Τουτουὶ Ποσειδῶνος) Clarum enim Calauriae Neptuni, ad quod confugerat, templum. SOLAN.

ead. l. 14. Πυθέου) Inter Demosthenis accusatores recens apud Plut. 1555, 1. Ubi Πυθέου legendum, non Πυθαίου, ut fit. SOLAN.

ibid. Δημάδου) Pro Philippo hic Athenis faciebat. SOLAN.

ead. l. 15. Τῆς ψυχῆς μεθαρμόσασθαι) Corrige τὴν ψυχήν. GUYET. (Menagius sic: Nota hoc verbum cum genitivo. Sed scripserat forte Lucianus τὴν ψυχήν. Dicerem idem utrique in mentem venisse, nisi Menagii mos mihi notus esset.) An τῆς ζωῆς; ut iungatur ὀψὲ τῆς ζωῆς, i. e. *etiam sera aetate mores mutare*, quae sententia & constructio melior: nam ut ψυχὴ alibi saepe pro ζωῇ accipitur, ita hic non potest. Sed vide, anne vulgatae structura sic defendi queat, ut media forma μεθαρμόσασθαι τῆς ψ. valeat μεθαρμόζειν ἑαυτὸν διὰ τῆς ψυχῆς. Etsi enim vulgo accusativum adsciscit μεθαρμόζεσθαι, ut Aelian. XIV, 7, ἐὰν μὴ τὸν βίον — τοῦ λοιποῦ μεθαρμόσηται· neque exempla mihi suppetunt, ubi genitivo iungatur; tamen non videtur repugnare analogiae,

ſi forte auctor cum genit. conſtruxerit, quocum & alia ex μετὰ compoſita interdum conſtruuntur, ut μεθίεσθαί τινος, *dimittere aliquem*, vel μεταδιδόναι τούτου, ut Herodian. Item μεθίσταμαι, in Evang. Luc. XVI, 4, ὅταν μετασταθῶ τῆς οἰκονομίας. Nec non μεταποιεῖσθαι τῆς ξυνέσεως ap. Thucyd. I, c. 140, aut denique ut καταλλαχθῆ χόλου, Sophocl. Aï. teſte Stephano. Sive regatur genitivus ratione praepoſ. quae in compoſito ineſt, ut in ἀπαλλάττεσθαι νόσου, ἐπιβαίνειν ἅρματος, & ſimilibus ſolet: quod tamen in μεθαρμόζεσθαι nondum definio. Ideoque ψυχὴν, quod Geſnerus quoque adſcripſerat, praefero, donec certioribus exemplis de genitivo conſtet. REITZ.

ead. l. 16. Ἐρεχθέως θυγατέρας) Vid. Hyg. Fab. 238, & Apollod. III, p. 102 A. SOLAN.

Pag. 174. *l.* 5. Προέμενος) Vid. Plut. 25, 2, & 290. SOLAN.

ead. l. 7. Ἡ δὲ καὶ θυήσκουσ') De Polyxene. GUYET. (Idem & adſcripſit Menag.) Eurip. Hecub. 568. De Polyxena mactata ſermo eſt. SOLAN.

ead. l. 8. Εὐσχήμως) Nihil veritus ſum conſulere metro, quia verſus totus eſt ex Eurip. Med. 568, ubi recte εὐσχήμως. Mox malim καὶ ταῦτα κόρη, monente Wetſten. REITZ.

ead. l. 10. Ξενοκράτους) Diogenes Laërtius IV, 12 & 13, memorat Xenocratis de Morte & de Anima libros, in quorum utroque de immortalitate animorum potuit diſputare. GESN.

ead. l. 15. Ἐπείσθην ἂν, ἔφη, τούτοις Ἀρχίας ὤν) Ex Alexandri dictis ſumtum. GUYET. Eadem rurſus ad verbum plagiarius Menagius. Alexandri autem dictum quale eſt? An quod Diogeni Cynico reſpondit, *Niſi Alexander eſſem, Diogenes eſſe mallem*, quod ex Plut. & Pauſan. narrat Freinshem. in Suppl. Curt. L. I, c. XI, § 11. Non. Sed alterum, quod Parmenioni; vid. Curt. IV, XI, § 11: qui, cum oblatam pro reddendis captivis ingentem pecuniam accipere ſuaderet, reſponſum hoc tulit: *& ego pecuniam, quam gloriam, mallem, ſi Parmenio eſſem: nunc Alexander — fortunam meam non vendo.* REITZ.

Pag. 175. *l.* 12. Εὐκτήμονος, οὐκ' Ἀριστογ. οὐ Πυθ. καὶ Καλλιμ.) De Euctemone ſatis conſtat ex oratione contra Midiam. Ariſtogitonem oppugnavit Demoſthenes duabus contra illum ſcriptis orationibus. Pytheas & Callimedon tum alias ex Plutarcho noti, tum coniunguntur in Vita Demoſth. p. 858 C. D. Πυθέας ὁ ῥήτωρ, καὶ Καλλιμέδων ὁ Κά-

φαβος ἐξ Ἀθηνῶν φεύγοντες, Ἀντιπάτρῳ προσεγένοντο, καὶ μετὰ τῶν ἐκείνου φίλων καὶ πρέσβεων περιϊόντες οὐκ εἶων ἀφίστασθαι τοὺς Ἕλληνας, οὐδὲ προσέχειν τοῖς Ἀθηναίοις· Δημοσθένης δὲ τοῖς ἐξ ἄστεος πρεσβεύουσι προσμίξας ἑαυτὸν ἠγωνίζετο καὶ συνέπραττεν, ὅπως αἱ πόλεις συνεπιθήσονται τοῖς Μακεδόσι, καὶ συνεκβαλοῦσιν αὐτοὺς τῆς Ἑλλάδος. Narrat deinde pluſcula acute dicta, quibus ſe invicem Pytheas & Demoſthenes impetierint. Cf. ipſe Demoſth. Ep. 2. GESN.

ibid. Ἀριστογείτ.) Errat Loidius de hoc differens. SOLAN.

ead. l. 15. Οὐδὲν παράνομον) Aſylum enim erat; vid. Strabon. VIII. SOLAN.

Pag. 176. *l.* 4. Δή ποτε) Etſi cum *Fl.* δή omitti queat, cum iam ſatis particularum adſit; tamen quia & Herodot. non ſemel δὲ δὴ iungit, nihil mutavi. Ut L. VII, p. 442 D. ὁ δὲ δὴ ἀπιὼν, & alibi. REITZ.

ead. l. 6. Φάρμακον — τεταμιεῦσθαι) Caute Noſter loquitur. Quantus enim diſſenſus inter auctores de hoc veneno olim fuerit, ſatis indicavit Plutarchus in Vita. Qui enim veneno ſponte ſumto periſſe dicunt, (nam ne in hoc quidem conveniunt omnes) ii vel nihil addunt amplius, quo in numero eſt etiam Pauſan. Att. p. 7, 21 *Wech.* vel ex calamo ſcriptorio volunt ſuxiſſe, quod Plutarchus probare videtur; vel, quod idem ex Eratoſthene refert, ex annulo armillari excavato, (φόρημα περιβραχιόνιον illi fuiſſe τὸν κρίκον) quem Plinius XXXIII, 1, ſ. 6, in annulum digitalem gemma ornatum parum probabiliter transformat. Quantilla enim veneni portio in eiuſmodi annulo contineri queat? GESN.

ead. l. 11. Τοὺς ἐν Μαραθ. πεπ.) Clarum hoc Demoſthenis iusiurandum, quod & apud ipſum vide pro Coron. c. 60, & apud Longinum, ὕψος, quod ei ineſt, rite enarrantem. SOLAN.

ead. l. 12. Χαίρειν) Ridicule ſane. Famae Demoſthenis aliquanto melius conſulunt, qui epiſtolam ſcribentem faciunt, in qua Δημοσθένης Ἀντιπάτρῳ ſolum adſcriptum. Vid. Plut. 1556, & in fine vitae Demoſth. Στεφ. 60. SOLAN.

ead. l. 14. Δημοσθένους γε) Antipater. GUYET.

Pag. 177. *l.* 3. Ὀπαδός τις δαίμων) Vide Herodian. I, in Commodi oratione, ὁ μὲν γὰρ πατὴρ εἰς οὐρανὸν ἀναπτὰς ὀπαδὸς ἤδη καὶ συνεδρός ἐστι Θεῶν. Περ. c. 29. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐλευθερίου Διὸς) Qui colebatur praeter ceteros apud Plataeenſes, poſt liberatam proelio ibi facto Graeciam. Auctor Pauſan. Boeot. p. 283, 33. GESN.

in Schol. Ναίομεν) Hoc Scholium, quod ultimum in Mſ. Cod. in fol. legitur, nec, quo referam, ſatis ſcio; nec, ſi ad quem locum referatur certo ſciri poſſit, ullius videtur eſſe momenti. SOLAN.

IN DEORUM CONCILIUM.

Pag. 178. *l.* 3. Τονθορίζετε) Τονθορίζω & τονθορύζω utrumque uſitatum. GUYET.

ead. l. 4. Συστρεφόμενοι) *Conglobati.* KUSTER.

ead. l. 10. Ἄκουε, σίγα.) Legitima verba etiam apud Ariſtoph. Θεσμοφ. 379: Ἄκουε πᾶς. Ἔδοξε τῇ βουλῇ τάδε. — τίς ἀγορεύειν βούλεται; Et v. 389: Σίγα, σιώπα, πρόσεχε τὸν νοῦν. Add. Kuſter. ad Ἐκκλησ. v. 1303 it. Ἀχαρν. 45. Ipſe Demoſthenes de Coron. c. 53: Ἠρώτα μὲν ὁ κηρυξ, τίς ἀγορεύειν βούλεται; κ. τ. λ. GESN.

ibid. Τῶν τελείων θεῶν) Vid. Spanh. ad Callim. H. in Pall. v. 131 & 135, ubi *perfectos Deos* eſſe τελείους docet. Sed mihi hic videbatur ad perfectionem civilem & plenum ius civitatis potiſſimum referri, ut ſint οἱ ἐν τέλει, qui etiam τὰ τέλη vocantur, (vid. Duker. ad Thucyd. I, 58, & ipſe Noſter τὰ τέλη τῶν κυνῶν vocat de Morte Peregr. c. 36) principes civitatis, quibus magiſtratus, quem gerunt, aut dignitas concionis habendae ius tribuit. *Claſſicos* vocavi, ex moribus Romanis, quaſi primae claſſis cives, qui primi ad ſuffragia vocantur, & rem fere conficiunt. De μετοίκοις vid. Flor. Chriſt. ad Ariſtoph. Lyſiſtr. 580. GESN.

Pag. 179. *l.* 9. Μετὰ παῤῥησίας — εἰπεῖν) Adde ſupra Iov. Conf. cap. 19 pr. Et Elſner. ad Act. Apoſt. IV, 29, ubi ſimiliter: καὶ δὸς τοῖς δούλοις σου μετὰ παῤῥησίας πάσης λαλεῖν. REITZ.

Pag. 180. *l.* 9. Νέμονται) *Participant, poſſident.* GUYET.

Pag. 181. *l.* 5. Ἐμπόρου τοῦ Κάδμου) Puto hic ἔμπορον Homeri intellectu, Deorum lingua, dici, cum ex vi originis ſuae eum notat, qui mare trailicit, ſpeciatim aliena navi, quem ἐπιβάτην poſtea dixere, cum ἔμπορος mercatorem, negotiatorem ſignificare coepiſſet, quod teſtantur Euſtathius pariter & minor Scholiaſtes ad Odyſſ. B, 319. Huc reſpicit, arbitror, etiam Pollux I, 95, εἶη δ' ἂν τῶν ἐμπλεόντων καὶ ἔμπορος. Itaque *vectorem* interpretatus ſum. Neque enim puto *mercatorem* ab ullo veterum eſſe vocatum. Sed nave perveniſſe in Graeciam inter omnes conſtat. GESN.

ead. l. 7. Μίτραν) Hinc supra Σπλύμιτρις, quod vide Διον. cap. 3. SOLAN.

ead. l. 10. Φρατρίαν) Sic *Ven.* 2. *B.* 2. & *P.* In reliquis prave φατρίαν. Vide Ἑρμ. c. 24, & notam. SOLAN.

ead. l. 12. Σειληνὸν) Omnes impressi hic prave Σιληνὸν habebant. Vide supra Διον. ubi frequenter occurrit & recte scribitur. SOLAN. Σειληνὰν) Non dubitavi & hic ita rescribere, invitis edd. quia sic Bacch. c. 4, item c. 6, & alibi aliquoties recte legitur. REITZ.

Pag. 182. *l.* 1. Φαλακρὸς γέρων) De Sileni figura ex diversis monumentis, deque illius a Satyris differentia, plura Perizon. ad Aelian. Hist. III, 18, ubi Lucianum inprimis illustrat. GESN.

ead. l. 3. Κεράσται, οἷα) Οἷα ad κεράσται simul & κέρατα referri, vid. supra dictum Bacch. sub init. REITZ.

ead. l. 11. Ἰκαρίου) Vid. Hygin. 224. SOLAN.

Pag. 183. *l.* 1. Θυγατέρα) Τὴν Ἠριγόνην. GUYET.

ead. l. 2. Τὸν κύνα τῆς Ἠριγόνης) Tatian. p. 37. Et Apollod. III, 100 A. SOLAN.

ead. l. 3. Τὸ ξύνηθες ἐκεῖνο καὶ ὅπερ ἠγάπα κυνίδιον) Th. Mag. v. κυνίδιον. SOLAN.

ead. l. 10. Πολλῶν ἀντάξιος) Hom. Il. Λ, 514. SOLAN.

Pag. 184. *l.* 4. Τάφου) Vide not. ad Τιμ. c. 4. SOLAN.

ead. l. 6. Αἰγιεῦσιν) In marg. *A.* 1 *W.* adscriptum: Αἴγιον urbs Achaiae, hinc Αἰγιεὺς Steph. REITZ.

ibid. Ὑποβουλιμαῖον) Unde habeat, mihi non constat. Sed facile nothum crediderim, qui clam patre educatus &c. SOLAN.

Pag. 185. *l.* 1. Ψέλλιον) Th. Mag. v. Ψάλλιον, quod a Ψέλλιον differre docet. REITZ.

ead. l. 9. Λέαρχος) De hoc eiusque cum Baccho cognatione, vid. Loyd. Lex. & iterum in vit. Athamas. SOLAN.

ead. l. 14. Τίς γὰρ αὖ οἶδε τὸν Ἀγχίσην, καὶ τὸν Τιθωνὸν, — καὶ τὸν Ἰάσωνα;) Sic legit interpres, &, licet obvium sit emendare, Iasonem iis accenset, qui Dearum concubitu potiti sunt, & Medeae ἀποβέωσιν parat. Lege Ἰασίωνα, qui ob Cereris amores a Iove zelotypo fulminatus est. Homer. Odyss. Ε, 125:

Ὡς δ' ὅτε δὴ Ἰασίωνι ἐϋπλόκαμος Δημήτηρ
Ὤ σύμφ εἴξασα μίχθη φιλότητι καὶ εὐνῇ,
Νείῳ ἐνὶ τριπόλῳ, οὐδὲ δὴν ἦεν ἄπυστος
Ζεὺς, ὅς μιν κατέπεφνε βαλὼν ἀργῆτι κεραυνῷ. PALM.

ead. l. 15. Τὸν Ἰάσωνα) Ἰασίωνα legendum videtur. Iasion,

Iovis & Electrae filius, a Cerere adamatus est. GUYET. Ἰασίονα) Secuti sumus Palmerii emendationem certissimam; vid. LL. & Aelian. V. H. XIII, 1. Atalantae pater. At L. Ἰξίονα. *Fl.* vero Ἰάσονα. Reliqui impressi Ἰάσωνα, prave. SOLAN. Ἰασίωνα) Ἰάσωνα tertiam habebat longam, cum brevis sit Graecis Latinisque poëtis. Ἰάσονος etiam & Ἰάσονι in prosa recte Prol. Hephaest. L. II, med. *Iasónem* vero vid. apud Apollod. L. III, c. 11, ubi in nonnullis edd. Ἰασίονος quoque ο brevi; sed quia & Aelian. cum Homero Ἰασίωνα per ω scribunt, hoc praeferendum. REITZ.

Pag. 186. *l.* 10. Ὁ Κορύβας) Iasonis, seu potius Iasionis & Cybeles filius, teste Diodoro Siculo. GUYET.

ead. l. 11. Σαβάζιος) Per se Deum, ut vides, facit. E nostris quidam unum cum Baccho statuunt. Vid. Pott. 396. SOLAN.

ibid. Ἐπεισεκυκλήθησαν) Sic *Fl.* ed. optime; ut Φιλοφ. c. 29 a Kustero recte emendatum est. Ibi enim, uti & hic, non reliqui tantum impressi, sed ipsa *Fl.* corrupta est. In reliquis hic legitur ἐπεισεκεκλήθησαν. SOLAN.

ead. l. 12. Ὁ τὸν κάνδυν, καὶ τὴν τιάραν) Habitus ille Mithrae in simulacris pluribus hodie supereſt, quae videre licet tum alias, tum studiose collecta, comparata inter se, & explicata apud Philippum a Turre in monumentis veteris Antii P. II, p. 157 seq. & Montfauc. Antiq. Expl. I, 4, 3, qui etiam II, 2, 6, ex hoc ipso loco cum imaginibus antiquis collato conficit, candyem esse brevem chlamyda, tiaram autem pileum antrorsum reflexum. GESN.

ead. l. 15. Ὁρῶντες αὐτῶν) Τῶν ἡμιθέων scil. GUYET.

ibid. Μακρὰ) *Fl.* fere ubique in hac phrasi μακρὰν legit. Vid. c. 2 Navig. sed cur prius praeferamus, vide ad Rhet. Praec. c. 10, atque Iov. Conf. c. 32, atque alibi. REITZ.

Pag. 187. *l.* 5. Ποικίλος) Reſcribitur ab H. Prideaux P. I, L. III, ex Herod. III, Plin. VIII, 46, Solino XXXV, & Ammiano Marcell. c. 22. Unde illud tantum decerpam, quod ad rem praesentem facit, nempe nigrum totum fuisse, nisi quod in fronte macula alba quadrata fuerit, & in tergo aquilae, aut, ut alii tradunt, crescentis lunae figura. Quod autem de scarabaeo sub lingua ex Plinio monet, Plinii verba sic habent: *Nodus sub lingua, quem Cantharum appellant.* SOLAN.

ead. l. 8. Ἀλλὰ πολλῷ γελ.) Sic *crocodilum* adorabant Ombitae. Vid. Ael. de anim. X, 21, & Nostr. Z. Tp. c. 42. *Felem* alii. Athenag. p. 50 C. add. Clem. Alex. p. m. 66 A. SOLAN.

RIGGS LIBRARY,
Georgetown College, D. C.

Pag. 188. *l.* 8. Μητραλοίου υἱὸς) Cum Alcmaeone confundit, a quo mater occisa. Ovid. Met. IX, 407: *Natus erat facto pius & sceleratus eodem.* Vid. p. 255, 1, & 266. Quidam tamen una matrem occidisse tradunt, (vid. Apollod. III, p. m. 81 pen.) & ita pater iusserat (p. 77 C.) SOLAN. Utrum auctorem secutus, an memoria lapsus, filium facit, qui frater erat eius Alcmaeonis, qui Amphiarai patris ulciscendi causa matrem Eriphylen interemit? GESN.

ead. l. 9. Δυοῖν ὀβολοῖν) Confer omnino Ἀλεξ. c. 19, a me hinc praecipue nitori suo redditum. SOLAN.

ead. l. 13. Πολυδάμαντος) De hoc dictum est ad Ἡρόδ. c. ult. Vide etiam Athenagoram. SOLAN. Huius Polydamantis Scotussaei, athletae cum Dario Notho viventis, facinora, mortis genus, statuam quoque Olympicam commemorat Pausanias Eliac. II, pag. 182 seq. sed de vi illa febrifuga nihil. GESN.

Pag. 189. *l.* 2. Θεαγένους) De eo vid. Συγγρ. c. 35, & notas. SOLAN. De hoc omnia Pausanias Eliac. II, p. 188 seq. qui etiam hoc addit: Θάσιοι δὲ — νομίζουσιν ἄτε θεῷ θύειν. Πολλαχοῦ δὲ καὶ ἑτέρωθι ἔν τε Ἕλλησιν οἶδα καὶ παρὰ βαρβάροις ἀγάλματα ἱδρυμένα Θεαγένους, καὶ νοσήματά τε αὐτῶν ἰώμενον, καὶ ἔχοντα παρὰ τῶν ἐπιχωρίων τιμάς. GESN.

Pag. 191. *l.* 2. ΑΓΑΘΗΙ ΤΥΧΗΙ) Praescriptio solemnis in omnibus fere monumentis Graecis. Vid. quos laudat Hudf. ad Thuc. IV, 118, ubi etiam in principio decreti est, nempe sic: Ἔδοξε τῷ δήμῳ. Ἀκάμαντις ἐπρυτάνευε, Φαίνιππος ἐγραμμάτευε, Νικιάδης ἐπεστάτει, Λάχης εἶπε, Τύχῃ ἀγαθῇ τῇ Ἀθηναίων κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 3. Ὁ Ζεὺς ἐπρυτάνευε) Proprie tribus πρυτανεύειν dicitur, id est, quinquaginta ex illa viri, decima pars magni Senatus quingentorum. Sic ordinarie in eiusmodi decretis, v. g. apud Thucyd. l. c. & plusculis in Demosthenis oratione pro Corona. Sed hic Iovi hoc tribuit Lucianus, nempe qui hoc egerit, quod refert Pollux VIII, 95, οἱ Πρυτάνεις τὴν βουλὴν συνάγουσι, καὶ προγράφουσι πρὸ τῆς βουλῆς καὶ πρὸ τῆς Ἐκκλησίας, ὑπὲρ ὧν δεῖ χρηματίζειν. Ceterum lubet hic indicare, quod prodesse possit illa de πρυτανευούσῃ φυλῇ observatio Andocidi in oratione de mysteriis p. 13 *Ald.* ubi legitur, Ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ἐὰν τὶς ἐπρυτάνευε, Κλεογενης ἐγραμμάτευε, Βοηθὸς ἐπεστάτει. Quod summus vir Ezech. Spanh. Diss. XI, p. 715, ita convertit, *Si quis Prytanin agebat* &c. Legendum absque haesitatione

videtur Αἰαντὶς (φυλῆς hoc nomen est apud Suidam) ἐπρυτάνευε. Dicam, quomodo Αἰαντὶς mihi ita facile in mentem venire potuerit. Occupatus paulo ante in laudatione Demosthenis, orationem pro Corona perlegeram, & in ea ψηφίσματα. Horum vero unum c. 55 factum est, φυλῆς πρυτανευούσης Αἰαντίδος. Satis, credo, est. GESN.

ead. l. 4. Προεδρεύε Ποσειδῶν) Neptuni mentio nulla praecessit. Sed puto, quod clamosus est admodum ille Deus, & plus quam Stentorea voce, ideo προεδρίαν hic illi tribui. Ulpian. ad Demosth. contra Midiam, quem laudat etiam Kuhn. ad Poll. VIII, 96, Οἱ πρόεδροι ἦσαν οἱ διὰ τοῦ Κήρυκος λέγοντες τῷ δήμῳ· Δοκεῖ ἡμῖν περὶ τούτου βουλεύσασθαι. GESN.

ibid. Ἐπεστάτει Ἀπόλλων) Ἐπιστάτου erat mittere populum in suffragia, quod ἐπιψηφίζειν est, ut luculenter ostendit Ernestus ad Xenoph. Memor. Socr. IV, 4, 3. Quam congrue autem ἐπιστάτην faciat Apollinem, indicat Pollux VIII, 96, ubi de ἐπιστάτῃ, ἔχει οὗτος τὰς κλεῖς τῶν ἱερῶν, ἐν οἷς τὰ χρήματα, καὶ τὰ γράμματα. Apollo praeses literarum &c. Ab hoc munere incipit decretum apud Aristoph. Thesmoph. 379: Τιμόκλει' ἐπεστάτει· Λύσιλλ' ἐγραμμάτευεν· Εἶπε Σωστράτη. GESN.

ead. l. 5. Ἐγραμμάτευε Μῶμος) Etiam hoc appositе. Γραμματεὺς ap. Poll. VIII, 98, inter alia ἀναγινώσκει τῷτε δήμῳ καὶ τῇ βουλῇ, quod facile plurimis oratorum locis firmari posset, si hoc ageremus. Nam quae de *Prytanum*, *Proëdrorum*, *Epistatarum*, *Scribarum* munere diximus, eo modo allata sunt, ut conversionis nostrae ratio etiam his, qui non satis exercitati sunt, appareat. GESN.

Pag. 192. *l.* 4: Περὶ τροπὰς χειμερινὰς) Cum longae noctes benignam dormiendi, & somniandi adeo, occasionem praebent. Dicit enim sententiam Somnus. GESN.

ead. l. 5. Τελείους θεοὺς) Supra Iov. Tr. c. 18. REITZ.

ead. l. 9. Ὄρκον, τὴν Στύγα) Hom. Od. E, 185. SOLAN.

ead. l. 15. Ἡρία) Humilium volunt hac voce designari sepulcra. SOLAN. Vid. supr. Contempl. c. 22 pr. REITZ.

Pag. 193. *l.* 2. Ἀθηνᾶν ἰᾶσθαι) Erat Athenis signum Ἀθηνᾶς Ὑγιείας, teste Pausan. Att. p. 21, 17; & ara, ibid. p. 31, 3 *Wechel.* De Aesculapii oraculis vel solus Noster Pseudomantis satis testatur: ad quem fallor an referenda est tabula aenea apud Gruterum p. 81. GESN.

ibid. Ἀσκληπιὸν χρησμῳδεῖν) Alexandri Abonoteichitae oraculum petere hisce videtur. SOLAN.

cad. l. 9. Ἐκείνοις δὲ τάφον — καὶ ξύλην ἐστιστῆσαι) Pro ξύλην, quae vox eſt nihili, manifeſtum eſt debere legi στήλην. Sed interpres, qui ſtatuam vertit, neſcio quomodo legerit: nam licet στήλη ab ἵστημι derivari videatur, ἵστημι vero ſit *ſtatuo*, tamen ſtatua Latinis dicitur Graece ἀγαλμα ἀνδριὰς, βρέτας, non vero στήλη, quae hoc loco *cippus* debebat verti. PALM.

cad. l. 14 ΖΕΤΣ.) Delevi ſupra Iovis nomen, quod in omnibus libris noſtris ante τοῦτο reperiebatur, & hic ſuo loco repoſui ante Δικαιότατον. Decretum autem Momus legerat, quod obſervare omiſeram. Iique adeo recitato iam decreto ait: τοῦτο μὲν ὑμῖν τὸ ψήφισμα. SOLAN.

Pag. 194. *l.* 8. Νομίζουσιν) Sequebantur in ed. *Iunt. Ald. Fl. Fr. H.* & *B.* 1. ac 2. (non in *P. S.* & *Amſt.*) duo Dialogi inſcripti: ΖΕΤΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΣ. Alter ΑΠΟΛΛΩΝ ΚΑΙ ΕΡΜΗΣ. Iis tamen additum in iiſdem: Οἱ ἑφεξῆς δύο διάλογοι τῶν διαλόγων εἰσὶ τῶν θεῶν· quo indicarent, hos binos Dialogos pertinere ad Dialogos Deorum. Sed uterque iam ſuo loco inſertus eſt Tom. II, N°. XXV & XXVI. REITZ.

IN CYNICUM.

Pag. 195. *l.* 1. ΚΥΝΙΚΟΣ) D. Ioan. Chryſoſtomus, vir plane ſanctus & incomparabilis, non veritus eſt eius partem in homiliam quandam, quam in Iohannis evangelium commentatus eſt, inſerere. COGN. Suppoſititium credo: gravior enim eſt, nec ludentis Luciani. SOLAN.

cad. l. 4. Κόμην) Diſerte hic *coma* tribuitur Cynico; quam apte, viderint alii. Ego certe contra optimorum ſcriptorum morem id factum cenſeo, apud quos ἐν χρῷ κεκαρμένοι, quales Cynicos fuiſſe certiſſimum eſt, nunquam credo invenientur κόμην ἔχειν dici. In hoc tamen libello iterum c. 13 iidem diſerte dicuntur, aut innuuntur κομᾶν, c. 16 & 20. Nihil igitur reſtat, niſi ut moneam, opus eſſe ſuppoſititium, de quo non multum laborandum eſt. De aliis Luciani ipſius locis quid dixerim, vide ad Περ. c. 15. SOLAN.

ibid. Χιτῶνα.) Sic Aelian. V. H. VII, 13, ἀνυπόδετος πολλάκις καὶ ἀχίτων πρόεισι. Philoſophi enim omnes, exceptis Cynicis, & tunicam interulam & ſuperariam (verbis utor Salmaſii ad Tertull. de pallio p. 70) habere conſueverant. Cynici ſolam interulam, inquit, unde ἀχίτωνες. Vid. ſis.

huius Dial. ubi plerique Dii ἀχίτωνες pingi dicuntur. *Non semper veteres Graeci calceati erant*, inquit Casaubonus (ad Theophr. Char. p. 240) *ut hodie nos sumus: multus enim fuit τῆς ἀνυποδησίας usus. Spartanos quidem etiam lex Lycurgi coëgit esse discalceatos, ut refert Xenophon in eorum Politia. Athenienses quoque, paulo qui essent in ratione vitae adstrictiores aut severiores, non nisi necessario tempore, ad vitandum scilicet frigus aut itinerum asperitates, calceis utebantur. Vide Plut. in Phocione: &, ait idem auctor in vita Lycurgi, eum ταῖς ἀναγκαίαις tantum ἡμέραις calceos induisse. Oppianus etiam in venatoris institutione, iubet eum nudis pedibus ad venationem ire, γυμνοῖσι δὲ ποσσὶν ὁδεύειν Κείνους τοῖσιν ἴχνη μέλεται, δυσδερκέα θηρῶν. Clem. Alex. Paedag. III, libro II, ἀνδρὶ δὲ εὖ μάλα ἁρμόδιον ἀνυποδησία· πλὴν εἰ μὴ στρατεύοιτο. καὶ γάρ πως ἔγγὺς τὸ ὑποδεδέσθαι τῷ δεδέσθαι. Nota est & Romani Catonis ἀνυποδησία· item Neronis; vide Suet. c. 51.* — Haec & plura Casaubonus. Xen. ἀπομν. 1, — τε καὶ ἀχίτων διατελεῖς. Aristoph. apud Diog. Laërt. p. 40 C. ἀνυποδητεῖς: in Nub. tamen est ἀνυπόδητος. SOLAN.

ibid. Γυμνόδερκη) An γυμνοδερμῇ, a γυμνοδερμοῦμαι, i. e. cute nuda sum? GUYET. Idem rursus ad verbum Menag. REITZ. Nihil dum probabilius video coniectura Menagii: hanc itaque interpretando secutus sum. GESN.

ead. l. 5. Ἀνυποδητεῖς) Infra c. 16 f. ἀνυποδητεῖν iterum sic scribitur in omnibus, penult. longa. Item ἀνυπόδητος c. 13, ac saepe. Licet & interdum ἀνυπόδετος. REITZ.

ead. l. 6. Τοῖς ἐναντίοις) Locus mendosus videtur: vett. Codd. inspiciendi. GUYET. Nihil varietatis invenio, neque desidero: nam recte διαχρῆσθαι cum accusat. construitur; vid. Herodian. plurib. locis; atque *interficio* significat. Verte igitur: *tu corpus contrariis rebus enecas*, i. e. *crucias duriter habendo*, non vero ut vulgo homines solent. REITZ.

ead. l. 8. Ξηροῦ) I. e. ἀστρώτου, *sine strato*. GUYET.

ead. l. 9. Ἄσην) Ἄσιν. GUYET. Frustra. Nam vulgatum praestat, nec *luto* etiam consperſum requiritur pallium, sed *ἄση fastidium*, hic *squalorem* luctui proprium significat, & ad vocabula luctus bene refertur a Polluce III, 98. REITZ.

ibid. Πάμπολλον) An παμπόλλην; GUYET. Ne credas, lector, qui scis composita Atticis communia. Aelian. IV, 8, παμπόλλους μυριάδας. REITZ.

Pag. 196. *l.* 1. Παρέχον) Forſ. παρέχοι, adiecerat Gesnerus. Idem habet Guyet. in nott. Mſſ. quas ille non vidit.

Tanto verisimilius fit, utrumque recte coniicere. REITZ.

ead. l. 15. Τί τὸ ἐνδεὲς) Non assequitur Latinus sermo, certe in quantum nobis hic paruit, plenam vim huius loci. Ἐνδεὴς apud Graecos & hominis epitheton est, cui aliquid deest, quo aegre caret, & rei, quae sic deest. Obiicitur Cynico, vivere illum in *defectu*, h. e. in summa inopia: ille rogat, quid est igitur *deficiens* &c. GESN.

Pag. 197. *l.* 11. Οὐχὶ σκέπης) Σκέπη legendum videtur. GUYET. Minime: nam connectendum cum seq. χάριν & εἵνεκα, quod ab eadem persona statim additur. REITZ.

Pag. 198. *l.* 2. Εἵνεκα) Non itaque poëticum est εἵνεκα. Habuimus id crebro apud Nostrum, de Dom. c. 8, Amor. c. 49, Navig. cap. 20 &c. Quamvis Ionibus potius perpetuum τὸ εἵνεκα. REITZ.

ead. l. 6. Μάθοις· τί ποδῶν ἔστ' ἔρχον;) Sic omnino interpungendum fuit, non, ut in plerisque fit, sine interrogatione, aut post μάθοις mora. Solae *B.* 2. & *P.* hoc observarunt, quamvis recte verterit Thom. Morus. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐδὲν χεῖρον) Vulgatum εἰ χεῖρον nihili esse; bene etiam sensserat Gesnerus, qui pro οὐδ' εἰ rescripserat οὐδέ. At cum L. & *Fl.* οὐδὲν habeant, quod verissimum, quodque mox repetitur, in οὐδὲν φαίνομαι χεῖρον, omnium nostrorum librorum consensu, nihil haesitavi in hoc recipiendo. Cumque *Fl.* οὐδὲν cum spiritu exhibeat, apparet vulgatum ceterarum οὐδ' εἰ hinc natum esse. REITZ.

Pag. 199. *l.* 10. Οὐδὲ τρέφεσθαί γε φαίνεται χεῖρον τὸ σῶμα τοὐμὸν, ὅτι ἀπὸ τῶν τυχόντων τρέφεται. ΛΥΚ. Δῆλον γάρ. ΚΥΝ. Οὐδὲ εὔρωστον, εἰ κακῶς ἐτρέφετο) Hiulca sunt haec ultima, sed facile patet, quid interciderit; nimirum εἴη, idque proclive fuit ob affinissimam sequentem vocalem. Lege igitur, Οὐδὲ εὔρωστον εἴη, εἰ κακῶς ἐτρέφετο. Id ait Cynicus, *sed nec propterea corpus meum videtur pejus nutriri, quod nutritur ab rebus vilibus.* (Id vero manifestum esse, respondet Lucianus) *Neque bene firmum foret, si male nutriretur.* IENS.

ead. l. 13. Οὐδὲ εὔρωστον) Gesnerus etiam adleverat: supple εἴη. Lubens id adderem, sicubi invenirem. Iam poterit subaudiri, donec id inveniamus. At quidni aeque intelligeretur, ac paulo supra hoc capite, εἰ γὰρ κάκιον, καὶ ἀσθενέστερον, pro εἴη καὶ ἀσθενέστερον. REITZ.

Pag. 202. *l.* 1. Ὀλίγων δὲ ὥστε τραφῆναι δεόμενος, ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπιτριβόμενος μέλλων) Benedictus, *pauciſque, ut nu-*

triatur, opus habeat, diutius tamen, quam alii multi, immoretur. In qua interpretatione secutus est auctorem Thomam Morum, dubito, an Graeca rite considerantem. Certe res ipsa non patitur, ut in his sit iusta oppositio; nec si vir valens diutius, quam aegroti multi, immoretur convivio, propterea sic culpari potest, ut hic postea culpatur ab colloquentibus. Errarunt certe, cum τῶν πολλῶν putarunt dici masculine; sunt enim neutra. Et utique illud *diutius* nullibi in Graecis. Verte, *pauciſque, ut nutriatur, opus habeat, cum a multis*, si multa deglutierit, *futurum sit ut enecetur.* GRON.

Pag. 204. *l.* 11. Ἐμιφύλην) Amphiarai uxorem. SOLAN.

Pag. 205. *l.* 8. Καίτοι ῥᾴδιον θεραπεύειν ταύτην τὴν ἕλκωσ.) Latet hic Cynicum ulcus, de quo Dio illa parte minime Chrysostomus in Diog. seu de tyrannide pag. 90. GESN.

ead. l. 9. Εἰς ταύτην) Subaudi ὁδόν. GUYET.

Pag 206. *l.* 4. Μὴ) Edd. pleraeque καὶ μή. Delendum illud καὶ iam olim videram, nondum inspecta *Fl.* ed. in qua non reperitur. SOLAN.

ead. l. 8. Νὴ Δία) Concedentis est νὴ Δία, non negantis. Hic autem non concedit Lucianus, sed negat. Scribendum ergo μὰ Δία. SOLAN. Νὴ tamen & negationi addit Aristid. T. II, pag. 116 ed. Iebb. Sed Solano assentior hic mutandum; aut saltem negative vertendum. REITZ. Assentior Solano ipse quoque. Sed illud *recte sane*, quod in versione posui, ita intelligebam, *recte sane utuntur:* quod, si rem ipsam spectes, eandem vim habet, ac posuissem, *non per Iovem.* GESN. *in Addend.*

Pag. 207. *l.* 12. Τὸν Ἡρακλέα) Meminerimus, Herculem peculiariter numen esse Cynicorum, quem sibi imitandum Herculisci novi sumserint. Pluscula sunt in Proteo Luciani. Clava etiam illum imitabantur, cuius rei imago est in Sexto Empir. Fabric. p. 39. De regno illo Herculis, cuius statim fit mentio, splendidissime Dio Or. de Regno pag. 12 D. Ἐκεῖνος δ' οὐ μόνον τῆς Ἑλλάδος ἦν βασιλεὺς, ἀλλ' ἀπ' ἀνίσχοντος ἡλίου μέχρι δυομένου, πάσης ἦρχε γῆς, καὶ τῶν ἀνθρώπων ἁπάντων, παρ' οἷς ἱερά ἐστιν Ἡρακλέους κ. τ. λ. GESN.

ibid. Τῶν πάντων) In mutatione tam exigua, errore orto a scribendi compendio in articulis pingendis usitato, contra edd. Gesneri emendationem recepi. Etsi enim vulgatum satis intelligi queat, friget tamen prae altero, quod Luciano aliisque proprium esse, testimoniis haud eget. REITZ.

Pag. 208. *l.* 4. Ἢ σὺ δοκεῖς στρωμάτων καὶ ὑποδημάτων ἀ-

πόρως ἔχειν, καὶ διὰ τοῦτο περιϊέναι τοιοῦτος;) Cynicus contendens, labores, moleſtias, pericula, non reddere per ſe aliquem miſerum & egentem, utitur exemplo Herculis, qui nudus, pellem modo indutus, peragrarit terrarum orbem, monſtra domuerit, omnibuſque ſuperior fuerit. *At*, inquit Cynicus, *non id Hercules prae paupertate fecit, quippe qui mari & terrae imperavit, non propterea fuit miſer, quippe qui alios miſeria liberavit. An vero*, pergit, *tu putas, eum, qui talis erat, eguiſſe ſtratis & calceis, ac ob illud circumerraſſe?* Sed Graeca ſunt ſoloeciſmo inquinata, σὺ δοκεῖς περιϊέναι τοιοῦτος; nam illud τοιοῦτος pertinet ad Herculem. Poſſemus legere σοὶ δοκεῖ. Poſſemus minori mutatione, τοιοῦτον· nec dubito, quin ita ſcripſerit Lucianus; (immo, ut video, dubitandum non eſt: nam clare τοιοῦτον habet Florentina.) Quis enim tam turpem ſermonem ab terſiſſimo ſcriptore ſperet? IENS. Περιϊέναι τοιοῦτον) Etſi περιϊέναι τοιοῦτος alio ſenſu recte dicitur, & nominativum cum infinito alibi recte ſtare demonſtravimus; hic tamen minime tolerabile erat τοιοῦτος, quia ſic ad praemiſſum τὸ pertineret, a quo cum neceſſario divellendum ac diſtinguendum ſit, non haeſitavi Florentinae ac Ienſio obſecundare. REITZ.

ead. l. 6. Τοιοῦτον) Secutus ſum *Fl.* In reliquis τοιοῦτος eſt. SOLAN.

Pag. 210. *l.* 1. Πάντα γὰρ τὰ κακὰ) Quanta ex auri argentique cupiditate mala oriantur, hoc aliiſque teſtimoniis enarrat L. Bos ad I Ep. Timoth. VI, 10, ubi ῥίζα γὰρ πάντων τῶν κακῶν ἐστιν ἡ φιλαργυρία habemus. REITZ.

ead. l. 16. Ἀναιδέστατον) Vox haec, ſi recte habet, ſenſu plane novo ſumitur. Non enim *inverecundum*, ut aſſolet, ſed *quod pudorem incutere valet*, hic neceſſario ſignificat. Sed ſanum eſſe locum, dubito. SOLAN. Neſcio, quid ſibi velit ἀναιδέστατος, quod *impudentiſſimum* notat; neque quid interpres, qui *pudendum* vertit. Puto corruptum eſſe inter dictantem & excipientem vocabulum, legendumque ἀνηδίστατον ſuperlativo, quaſi gradus quarti ex ἀνήδιστος. Atque ſic interpretatus ſum interea. Niſi tamen potius audienda vetera Lexica, in quibus ἀναίδεστος eſt ἄμοιρος, ἄτιμος· quae ſi ſequamur, σχῆμα ἀναιδέστατον τοῖς ἀκολάστοις fuerit habitus, cuius minime participes eſſe velint homines luxurioſi. GESN. Forte ἀνηδέστατον, vel ἀεηδέστατον. I. I. WETST.

Pag. 211. *l.* 3. Κομᾷν) Dixi iam ſupra ad cap. 1, & ad Περ. cap. 15. SOLAN.

ead. l. 9. Τί ἂν δόξῃ τις ἀνδρὸς τὴν αὐτὴν τοῖς κιναίδοις ὀδμὴν ἔχοντος) Imperite verſum: *& quidem quid facies, cum virum eundem cum cinaedis odorem habeat?* Debuit: *Quid daret quis proviro*, (quanti aeſtimaret virum) *qui eundem cum cinaedis oleat odorem?* Vide, quae dixi in Ellipſi praepoſ. *ἀντί*. L. Bos. Vid. Lamb. Bos de Ellipſi praep. *ἀντί*. SOLAN.

Pag. 212. *l.* 8. Ὑμῖν δὲ) Al. *ἡμῖν δέ*. GUYET. Sed vulgatum praeſtat, quod *I. P. S.* &c. exhibent. REITZ.

ead. l. 9. Κἄπειτα δὲ ἡμᾶς μετατίθεσθαι, καὶ ἐπανορθοῦν τὰ ἡμέτερα ἀλλήλοις ἐπιτιμῶμεν, κακῶς βουλευομένοις πολλάκις περὶ ὧν πράττουσι, αὐτοὶ ἄσκεπτοι ὄντες περὶ τῶν ἰδίων &c.) Non ſemel haec verba inſpexi, & congruentem rei, qua de agitur, ſenſum in iis perſpicere conatus ſum. Sed fruſtra. Interpres vertit, *Atque haec ita cum ſint, iam nos in vitam veſtram traducere aequum cenſetis, noſtramique corrumpere, cum ſaepe male conſulta ſint, quae facitis, ipſique veſtris in negotiis minime circumſpecti ſitis.* Satis patet, interpretem non ſecutum eſſe vulgatam lectionem; idque me de alia lectione, alibi forte exſtante, cogitare fecit. Et, ecce, ſic dederunt Florentini, Κἄπειτα δὲ ἡμᾶς μετατίθεσθαι καὶ ἐπανορθοῦν τὰ ἡμέτερα ἀξιοῦτε κακῶς βουλευομένων πολλάκις περὶ ὧν πράττομεν· αὐτοὶ ἄσκεπτοι ὄντες περὶ τῶν ἰδίων. Unde tanta ſcripturae diverſitas nata ſit, non divino. Alium haud dubie Aldus, (quem ſecuti ſunt editores reliqui) quam Florentini, expreſſit Codicem. Sed nec Florentina ſcriptura vitii expers, quantum ego video: legendum nimirum *βουλευόμενοι*. Id vult Cynicus: *Vosne, qui luxu eſtis perditi, multiſque morbi ac infirmitatis generibus ſaepe affecti, aequum cenſetis, nos Cynicos componere nos ad veſtram vivendi rationem; vos, inquam, qui ſaepe de iis, quae nos agimus, ſecus cogitatis, rerum veſtrarum conditionem ipſi non habentes perſpectam & explobratam?* Nam & per interrogationem haec prolata eſſe, nullus dubito. IENS.

ibid. Τὰ ἡμέτερα ἀξιοῦτε κακῶς βουλευόμενοι πολλάκις περὶ ὧν πράττομεν) Sic *Fl.* niſi quod L. & Ienſii coniecturam, *βουλευόμενοι* pro *βουλευομένων* ſcribere iubentium, ſecutus ſum. Grammaticus enim aliquis margini Cod. L. adſcripſit *ἴσως, βουλευόμενοι*. Reliqui libri omnes haec verba ſic exhibent: *τὰ ἡμέτερα ἀλλήλοις ἐπιτιμῶμεν, κακῶς βουλευομένοις πολλάκις περὶ ὧν πράττουσιν*. SOLAN. Τὰ ἡμέτερα — *βουλευομένων*) Florentinam lectionem interpretatus ſum, quae ſola ſententiam convenientem huic loco efficit: in qua etiam participium *βουλευομένων* ſervandum eſt, quod ad *ἡμῶν* re-

fertur in τὰ ἡμέτερα delitescens. Μετατίθεσθαι autem media, id est, reciproca significatione accipio, de his, qui sua acta retractant, ut Xenoph. Memor. Socr. IV, 2, 19, μετατίθεμαι τὰ εἰρημένα εἴπερ ἔξεστι· & IV, 4, 14, νόμους, οὕσγε πολλάκις αὐτοὶ οἱ ξύμενοι ἀποδοκιμάσαντες μετατίθενται. Plutarchus de discr. Amic. p. 58 C. καὶ λόγου κατάρχοντας ἐν συνόδοις καὶ συνεδρίοις, εἶτα παραχωροῦντας ὡς ἡρέττοσι, καὶ μετατιθεμένους ῥᾷστα πρὸς τοὐναντίον. Lucian. Iov. Conf. c. 10, εἰ μὴ μεταμέλει σοι ἐκείνων, καὶ μετατίθεσαι αὖθις τὰ εἰρημένα. (conf. Galat. I, 6.) GESN.

ead. l. 10. Βουλευομένοις) An βουλευόμενοι; GUYET.

Pag. 213. *l.* 10. Ποτὲ δὲ ἄλλο τι τοιοῦτον ὑμᾶς ἐκφέρειν φαίνεται) *Interdum aliud quidpiam huiusmodi vos auferre videtur.* Mſ. non male ἐκφέρειν δύνασθαι, *vos auferre potest.* Sed illud etiam tolerari potest. GRAEV.

ead. l. 11. Πολλῶν ὑμεῖς γε) Cum *P.* haberet πολλῶν γε ὑμεῖς γε, adii ceteras, & geminatum γε in omnibus inveni, excepta *B.* 2. quae prius γε recte omisit: hanc ergo expressi. REITZ.

Pag. 214. *l.* 9. Θύρας δὲ τῶν καλουμένων ἀνθρώπων) Corruptus haberi debet hic locus. Nam quod in *V.* 2. abest οὐ, nihil iuvat. SOLAN.

ibid. Ἀνθρώπων) Vel εὐδαιμόνων omissum videtur, ut bene admonuit I. I. Wetsten. vel id pro ἀνθρώπων substituendum est. REITZ.

IN PSEUDOSOPHISTAM.

Pag. 216. *l.* 1. ΨΕΥΔ. Η ΣΟΛ.) Negarunt multi, hunc Dialogum esse Luciani, quoniam, inquiunt, nihil habeat salis: sed longe mihi videntur falli, nec attente hunc Dialogum explorasse. Est enim mire fabricatus propter varias texturae significationes. De quibus copiose Ammonius, qui Dialogi huius sufficiens interpres esse poterit. Dialogi sequentes nullo modo Luciani thymum Atticum redolent, atque ipse Lucianus hoc testatum voluit, dum his verbis huic tractatui finem facit: νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον. BOURD. Luciani non videtur. GUYET. In eadem sententia est & la Croze; vid. eius not. ad cap. 7, v. λέλογχα. Ego sane non ausim affirmare Luciani esse. Nimis enim, nimis frequenter iisdem alibi utitur, quae hic soloecismi damnantur. Im-

mo dimidia ſaltem pars eorum falſo ſoloeciſmi accuſantur, quippe quae & alii probati auctores, Atticiſmi non rudes, adhibuere, quod recte etiam ſenſit Duker. quem allego ad c. 7, v. τεθνήξει, quodque pluribus poſt Graevium oſtenderem, niſi notarum iam eſſet tantum, ut copioſo eſſe non liceat. Si tamen Lucianus auctor eſt, iocari hic maximam partem credendus erit, ut qui alibi non ſollicite ὑπεραττικίζειν neceſſe duxerit. REITZ. Hic Dialogus inter eos eſt, quos nulla lingua alia expreſſerit, cum lepos omnis ſit in quadam verborum imparilitate, perturbatione & miſcela, quam, ſententia verborum ſalva, raro licet tranſferre in ſermonem alium. Quo itaque magis ſtudeas exprimere omnia, tanto magis inſulſus fatuuſque his, qui comparare Graeca non poſſunt, evadas neceſſe eſt. Haec itaque, quam non ſine moleſtia & pudore quodam damus, interpretatio non poteſt iuvare niſi eos, qui de ſingulorum verborum ſenſu celerius, quam ex Lexico edoceri cupiunt, & per haec ad indagandos ſoloeciſmos deduci. Ne quis, Graece qui plane neſciat, legere interpretationem velit, deprecor, cum metus ſit, ne Lucianum & interpretem, illum plane innoxium, hunc ſola commodandi quibuſdam voluntate peccantem, ineptiarum difficilium condemnet. Expreſſi autem in illis, quae ſtribliginem habent, locutionibus, naturalem ſingulorum verborum ſignificationem, ſive eam contextus admittat, quo facto ſoloeciſmus non apparet Latine tantum ſcientibus, ſive minus, ubi deinde laborat ſententia, quam utcunque poſitis in parentheſi verbis explicare ſtudui. GESN.

ead. l. 4. Σολοικίζοντα) Σολοικισμὸς ab antiquis Latinis vocabatur *ſtribligo*. A. Gell. XX, 5, vocem improbat; I, 7, tamen uſurpat; Plutarchus ſaepius. Deducitur autem a Σόλοικοι, qui cum Attici eſſent, & habitarent *Solis* Ciliciae urbe, τὴν εὐγενῆ παρεκόπησαν Ἀττικὴν γλῶτταν καὶ ἐξηγροικίσθησαν διὰ τὸν ἐν Σόλοις οἰκισμόν, ut Euſtathius loquitur in Dionyſ. de ſitu orbis. LEED.

Pag. 217. *l.* 6. Ἄρτι δὲ σολοικιῶ) Hoc eſt, *modo ſoloeciſſabo*. Quae locutio iam ſoloeciſmo foedatur. Ἄρτι enim non cum futuro iungebant Attici, ſed aut cum praeſenti, aut praeterito. Ἄρτι ἥξω, inquit Thomas Magiſter, οὔκ εἰσης, ἀλλ' ἄρτι ἔρχομαι καὶ ἀφικόμην. Et Phrynichus in Eclogis dictionum Atticarum: ἄρτι ἥξω μηδέποτε εἴσῃς ἐπὶ μέλλοντος, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος καὶ παρῳχημένου, ἄρτι ἧκω,

καὶ ἄρτι ἀφικόμην. Ubi male doctiſſimus interpres Ioannes Nunneſius, ἄρτι ἥξω *nuper veniam*, cum vertendum, *nunc veniam*. Et ἄρτι ἀφικόμην *modo veni*. Quibus ſignificant, ἄρτι particulam futuro iunctam non carere ſoloeciſmo, ceterum praeterito & praeſenti recte iungi. Fallitur interpres, qui vertit, *iampridem enim ſoloeciſſare geſtio*; quippe qui putarit, σολοικιῶ hic deſiderantis vim habere, & eſſe praeſentis temporis, cum a themate σολοικίζω ſit futurum Atticum. Secundam huius futuri σολοικιεῖς infra videbis, dum in verbo διέφθορας referemus Moſchopuli verba. Idem male credidit, ἄρτι non poſſe iungi praeſenti, quod tamen contendit ex Gaza probare. Is quidem ἄρτι πεποίηκα ſcribit dicendum, non negat tamen τὸ ἄρτι etiam praeſenti iungi. Alioqui parum Attice diciſſet Plato in Critone ἄρτι δὲ ἥκεις ἢ πάλαι; Paria his Pollux & Suidas, quorum hic ἄρτι dicit ἐξ ὑπογύου ſignificare, hoc eſt, modo, nuper, dicique de praeterito, ut αὐτίκα de futuro. Ille, ἄρτι, inquit, ὃ ἐστι πρὸ μικροῦ, καὶ νῦν δὴ ὅ ἐστι ταυτόν. Quod igitur hic praecipimus de ἄρτι, idem infra repetemus in νῦν δή. Proinde αὐτίκα μάλα σολοικιῶ dicendum. Sic & *modo* futuro iunctum invenies. Terent. Andria: *Modo ibo, ut apparetur dicam, atque huc renuntio.* Utriuſque exemplum habes apud Ariſtophanem. In Avibus: οὐκ ἄρτι ᾄσω τὴν δεκάτην ταύτην ἐγώ· καὶ τοὔνομα ὥσπερ παιδίῳ νῦν δὴ ἐθέμην. Idem in Pace: Ἴθι νῦν ἄκουσον οἷον ἄρτι μ' ἤρετο. Euſtathius ad Iliad. A, p. 75, male putavit ἤδη δὲ σολοικιῶ hic legi. Τὸ δὲ ἤδη, inquit, κατὰ τοὺς παλαιοὺς τοῖς τριοὶ χρόνοις συνεπιμερίζεται, τῷ παρωχημένῳ, ὡς ἐνταῦθα ἐν τῷ ἤδη γάρ ποτε ἐγώ· καὶ τῷ δ' ἤδη δύο γενεαὶ ἔφθιντο. τῷ ἐνεστῶτι, ὡς τὸ ἤδη γάρ μοι εἰκοστὸν ἔτος ἐστί, καὶ τῷ μέλλοντι, εἰ καὶ δοκεῖ ὁ Λουκιανὸς εἰς τοῦτο ἁπαρέσκεσθαι, ὡς τὸ ἤδη λοίγια ἔργα τάδ' ἔσεσται. εἰ δέ τινες τοῦτο ἄλλως γράφουσιν, ἢ δὴ λοίγια ἔργα ἔσται ἀντὶ τοῦ, ὄντως δή. Idem alio loco: Καὶ τοῦτο ὀρθὸν, ποῦ λοιπὸν θήσομεν τὸν Λουκιάνειον σολοικισμὸν, τὸν λέγοντα ἤδη σολοικιῶ· qui locus etiam a Suida refertur, ſed ab interprete Latino malè ille Suidae locus verſus eſt & intellectus. Recte Matthaeus IX, 18, ἄρτι ἐτελεύτησε, modo defuncta eſt, iam obiit. Sic III, 15, XXVI, 53; Ioh. IX, 19, 25, XIII, 38, XVI, 12. Ἄρτι apud Latinos eleganter exprimitur per *tantum quod*, & *commodum*: quae & ipſa futurum reſpuunt. Sueton. Auguſt. cap. 94: *Iuliam primum Marcello Octaviae ſororis ſuae filio tantum quod puerilitam egreſſo, deinde,*

ut is obiit, M. Agrippae nuptum dedit. Idem 94: *Vectores nautaeque de navi Alexandrina, quae tantum quod appulerat.* In Ner. c. 6: *Nero natus eſt Antii &c. XVIII Kalendas Ianuarias, tantum quod exoriente ſole.* Veſpaſ. c. 4. Cic. XV ad Atticum Ep. 13: *Haec cum ſcriberem, tantum quod exiſtimabam ad te orationem eſſe perlatam.* GRAEV. Leopard. 37. SOLAN. Vid. Euſtath. p. 75, vel p. 100 ed. Rom. LA CROZE. I. e. ad Iliad. A, 260, ubi docet, ἤδη tribus temporibus iungi, quamquam id improbare videatur Lucianus. At Lucianus non hic de ἤδη, ſed de ἄρτι agit, adeoque lapſus memoria Euſtath. REITZ.

ead. l. 11. Παίζεις ἔχων) Nihil varietatis deſidero: eſt enim pleonaſmus uſitatus. Vid. Bud. Commentt. p. 211. Et ſupra ad Aſin. c. 20. REITZ.

ead. l. 13. Ὡς οὐκ ἐπιστάμενον) Sic *Fl.* & *B.* 2. ut oportuit. In reliquis ἐπιστάμενος. SOLAN.

ibid. Ἐπιστάμενος) Ἐπιστάμενον legend. videtur. GUYET. Id iam correximus. REITZ.

ead. l. 14. Ἃ μὲν οἶσθ', ἃ δὲ οὐκ οἶσθα) Hunc locum exponit Thomas Magiſter: Ἃ μὲν ἃ δὲ, μὴ εἰπῃς, ἀλλὰ τινὰ μὲν, τινὰ δὲ, εἰ καὶ Λουκιανὸς λέγει, οὐκ οἶδα εἴτε παίζων, εἴτε σπουδάζων. λέγει γὰρ ἐν τῷ ῥητόρων διδάσκαλος· Ἔπειτα δὲ καὶ αὐτὸς ἃ μὲν προϊόντι ἐπιδείκνυς κατὰ τὴν ὁδὸν, ὧ δὲ καὶ παραινῶν. καὶ πάλιν ἐν Τίμωνι· Διδοὺς ἅπασι τοῖς δεομένοις, ᾧ μὲν πέντε δραχμὰς, ᾧ δὲ μνᾶν, ᾧ δὲ ἡμιτάλαντον. ὁ δὲ αὐτὸς οὗτος ἐξηλέγχθη τοῦτο ἐν ψευδοσοφιστῇ αὐτοῦ. Male legitur in editis ψευδολογιστῇ, qui alterius dialogi index eſt. Hic vero Thomas, duobus productis locis, altero ex Rhetorum magiſtro, altero ex Timone, docet, Lucianum eo ipſo uſum, quod in Pſeudoſophiſta ſuo damnat. Nec reſpuunt alii. Herodianus in tertio, ὧν μὲν ἐπιστολὰς οἷς δὲ δῶρα ὑπεισδίζων. Idem in V, οὓς μὲν ἀπέκτεινεν, οὓς δὲ ἐφυγάδευσεν· & in octavo, ἃ μὲν ἐκφορήσαντας, ἃ δὲ καταπρήσαντας. Ibidem in eodem: δένδρα πάντα ἐξέκοπτον, ἃ δὲ ἐνεπίμπρασαν. Ioſephus: οὓς μὲν πατρῴα φιλία προσῆγεν, οὓς δὲ τὸ αὐτοῦ κλέος. Polybius in primo: οὓς μὲν ἐξέβαλον τῶν πολιτῶν, οὓς δὲ ἀπέσφαξαν. Et in decimo ſexto: οὓς μὲν ἐτίτρωσκον, οὓς δὲ παρέλυον αἰεί τι πρὸς τὴν χρείαν ἀναγκαίων. Apoſtolus ad Romanos IX: ὃ μὲν εἰς τιμὴν σκεῦος, ὃ δὲ εἰς ἀτιμίαν. Et ad Timoth. καὶ ἃ μὲν εἰς τιμὴν, ἃ δὲ εἰς ἀτιμίαν. Aelianus: Οὓς δὲ ἀπέδοντο, οὓς δὲ ἀπέκτειναν. GRAEV. Verum eſt, τὰ μὲν, τὰ δὲ dici, ut D. Sic. XIV, cap. 50, τὰ μὲν συνέτριψε, τὰ δ' ἔκαυσεν, ne plura in re nota. Sed & al-

terum uſurpari, ad Rhetor. Praec. cap. 15 demonſtravi. REITZ.

Pag. 218. *l.* 6. Ὄφελον ξυνίσῃ) Hic rurſus Thomas: Ὄφελον ἀντὶ τοῦ εἴθε ὅπερ ἀεὶ εὐκτικῷ μὲν συντάσσεται, ἢ παρελπλυθότι. ὡς τὸ, ὄφελον κατευθυνθείησαν αἱ ὁδοί μου. Παρελπλυθότι δὲ ὡς τὸ παρὰ Θεοκλύμῳ· ὄφελόν γε μηδὲ ἦν προεδρία. καὶ ἀπαρεμφάτῳ δὲ ὅτε ἀντὶ τοῦ εἴθε ἔμελλον τίθεται. Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ, μήτε ἰδεῖν ὄφελον· quo ſignificat, ὄφελον ſemper cum optativo iungi, quando ſignificet utinam, & ponatur pro εἴθε, aut cum praeterito, aut cum infinitivo, praeſertim cum pro εἴθε ἔμελλον accipiatur. Vide & Moſchopulum in collectione vocum Atticarum, qui pluribus hoc exemplis declarat. Vides igitur in ὄφελον ξυνίσῃ ſoloeciſmum: hic enim coniunctivo coniungitur. GRAEV. In Epiſt. ad Gal. V, v. 12, ὄφελον ἀποκόψονται· & ſic in N. F. cum indicativo plerumque, ut I Corinth. IV, 8 &c. Et apud LXX, Iob. XIV, 13, εἰ γὰρ ὄφελον ἐν ᾅδῃ με ἐφύλαξας. Sed & cum optativo Pſalm. CXVIII, 5. Apud Ariſtoph. ac Demoſth. vero ὤφελον, ὤφελες, verbi figura potius uſitatum, & variis modis, ac plerumque temporibus praeteritis iunctum. Ὡς ὄφελον Homerus iungit, & cum praeſ. infin. conſtruit. Vid. Odyſſ. A, 217, Δ, 97 &c. REITZ.

ead. l. 12. ΣΟΛ. Τίνας τρεῖς) Cur Geſn. hic & deinceps perſonam *Soph.* quae in edd. non comparet, loquentem inducat, rationem non addidit. Iure quidem id ſuo videtur feciſſe, quod inſcriptio *Pſeudoſophiſtae* id ſuadeat, & editores priſcos pro arbitrio quoque *Soloec.* perſonam ubique inſeruiſſe credas, cum Lucianus forte una tantum litera eas deſignarit; vel in Codd. ſpatia tantum vacua relicta ſint. Ego vero nomina in Graecis ſervaram, qualia inveni in *P.* Nam in *I.* ΣΟ. tantum ubique; in aliis ΣΟΛ. & interdum Σολοικιστὴς integre. Vid. Lect. var. ad init. Sed operae ſponte ΣΟΦ. dedere, quod iam non doleo, quia & Geſner. ſic voluit. REITZ.

ead. l. 13. Ὅλους ἀρτιγενείους) I. e. *omnes pubeſcentes*, cum ἀρτιγεννήτους *nuper natos*, ſive *recentes* dicere debuerit; quemadmodum ea voce utitur in Alexandro: φέρων, inquit, ἅμα καὶ τὸν ἀρτιγέννητον Ἀσκληπιόν. Idem in Deorum dialogis: αὐτήν τε καὶ τὸ βρέφος αὐτῆς ἀρτιγέννητον· pro quo alibi νεογνὸν, & ἀρτίτοκον dicit, de furto Mercurii adhuc infantis agens, qui cum id aetatis eſſet, fertur etiam teſtudinem, id eſt, chelyn, fabricatus in cunis, de qua Aratus: Καὶ χέ-

λὺς ἦτ' ὀλίγη, τὴν δ' ἀρ' ἔτι καὶ παρὰ λίκνῳ Ἑρμείας ἐτόρησεν. Ubi recte vertit Cicero:

Inde fides leviter posita & connexa videtur,
Mercurius parvis manibus quam dicitur olim
In cunis fabricatus.

Sic enim legendum. Vulgo ἀπροσδυνούσως *in fimis fabricatus.* Appianus in Libyca historia: διέπλευσεν ἐς Σικελίαν ἔχων ἀμφ' ἑαυτὸν ἀρτιγενείους ἐπιλέκτους τριακοσίους· ubi ἀρτιγεννήτους non potuisset dicere. GRAEV.

ibid. Ἀρτιγενείους) *Adultos,* qui nuper barbam emiserunt. GUYET.

Pag. 219. *l.* 1. Ἐγὼ δέ σε) Ex *B.* 2. & *A.* est illud σε. In reliquis deest. SOLAN.

ead. l. 5. Μέγα οὖν ἆθλον κατέπραξας ἄν) Hic μέγαν ἆθλον dicendum fuit, masculino genere. Proprie igitur Lucianus, ἆθλόν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν. Idem in Fugitivis, τρισκαιδέκατον γοῦν ἆθλον οἷον τοῦτον οὐ μικρὸν ἐκτελέσειν. Et in Deorum iudicio, τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸν ἆθλον εἰσιν ἀναγνοὺς τὸ μῆλον. Ubi legendum, τὸ ἆθλον, ut praemium significet. Idem in Gymnasiis recte τὰ ἆθλα δύναιντο ἀναιρεῖσθαι. Et in Saturnalibus, καὶ ἆθλα ἀναιρεῖσθαι τὸν ἁλόντα. Quod autem Lucianus ἆθλα ἀναιρεῖσθαι dixit, id Plato in secundo de legibus φέρειν νικητήρια, accipere praemia. Ἆθλα, βραβεῖα, ἀριστεῖα, γέρα, ἐπίχειρα, ἔπαθλα & νικητήρια idem significant propemodum. Demosthenes in epistola ad Athenienses de Lycurgi liberis: καὶ μὴ γῆρας καὶ φυγὴν ἐπίχειρα τῶν ὑπὲρ ὑμῶν πεπονημένων ἔχων. Ammonius, ἆθλος, inquit, & ἄθλον διαφέρει. ἀρσενικῶς μὲν γὰρ τὸν ἀγῶνα δηλοῖ, οὐδετέρως δὲ τὸ ἔπαθλον. Paria his scribunt Moschopulus & Thucydidis interpres ἀνώνυμος. Ἆθλον, inquit Moschopulus, τὸ βραβεῖον, ἆθλος ὁ ἀγών. GRAEV.

ead. l. 13. Συνήσω ἄν, εἴπερ ἠθελήσειας) *Intellexisses utique, siquidem voluisses.* Sic interpretare. Ut συνήσω dictum inusitate, pro quo Atticus dixisset συνῆκας ἄν. Medius scilicet aoristus pro activo. Micyllus tamen συνήσω putavit esse futuri activi primam personam, & in εἴπερ ἠθελήσειας verbo optandi modo iuncto soloecismum esse. Forte non male. Nam εἴπερ indicativo iunctum omnino usitatius est. GRAEV. Micylli rationem interpretando secutus sum. Excitat Lycinus Soloecisten, ut, quandoquidem male sequatur praeeuntem, id est, soloecismos a se commissos non sentiat; ipse permutatis vicibus iam praecedere velit, hoc est, vitiose aliquid

dicere, a ſe, Lycino, deprehendendum. Et in hoc ipſo fallit per illud εἴτερ ἐθελήσειας, pro εἴτερ ἤθελες. Quin etiam συνήσω ἂν ſoloecum pronuntiat Scholiaſtes, qui ipſe quoque de futuro intelligit. GESN.

Pag. 220. *l.* 3. Κακῶν) Κακόν. GUYET. Bene: nam etſi κακῶν redolet Graeciſmum uſitatiſſimum, facile alibi defendendum, hic tamen κακὸν praeferrem, eoque magis, quia auctoritas accedit. REITZ.

cad. l. 7. Ἀλλὰ μὴν μεθῆκα θεῖν λαγὼ) De hoc accuſativo Athenaeus lib. IX, p. 400: Τρύφων δέ φησι, τὸν λαγὼν ἐπὶ αἰτιατικῆς ἐν Δαναΐσιν Ἀριστοφάνης ὀξυτόνως, καὶ μετὰ τοῦ ν λέγει· Λύσας ἴσως ἂν τὸν λαγὼν συναρπάσειεν ἡμῶν. καὶ ἐν Δαιταλεῦσιν· Ἀπόλωλα, τίλλων τὸν λαγὼν ὀφθήσομαι. Ξενοφῶν δ' ἐν Κυνηγετικῷ χωρὶς τοῦ ν λαγῷ καὶ περισπωμένως, ἐπεὶ τὸ καθ' ἡμᾶς ἐστι λαγός. Ὥσπερ γὰρ ναὸν λεγόντων ἡμῶν ἐκεῖνοί φασι νεών, καὶ λαὸν λεών, οὕτω λαγὸν ὀνομαζόντων ἐκεῖνοι λαγὼν ἐροῦσι. τῇ δὲ τὸν λαγὸν ἐνικῇ αἰτιατικῇ ἀκόλουθός ἐστιν ἡ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀμύκλῳ Σατυρικῷ πλησυντικὴ ὀνομαστική·

Γέρανοι, κορῶναι, γλαῦκες, ἴκτινοι, λαγοί.

Τῇ δὲ λαγὼν ἡ διὰ τοῦ ω παραπλησίως προσαγορευομένη, λαγὼ παρ' Εὐπόλιδι ἐν Κόλαξιν, ἵνα μὴ παρὰ μὲν βατίδες καὶ λαγὼ, καὶ γυναῖκες εἰλίποδες. εἰσὶ δ' οἱ καὶ ταῦτ' ἀλόγως κατὰ τὴν τελευτῶσαν συλλαβὴν περισπωμένως προφέρονται. δεῖ δὲ ὀξυτονεῖν τὴν λέξιν. ἐπειδὴ τὰ εἰς ος λήγοντα τῶν ὀνομάτων ὁμότονά ἐστι, κἂν μεταληφθῇ εἰς τὸ ω παρ' Ἀττικοῖς, ναὸς, νεὼς, κάλος, κάλως. οὕτως δ' ἐχρήσατο τῷ ὀνόματι καὶ Ἐπίχαρμος, καὶ Ἡρόδοτος, καὶ ὁ τοὺς Εἵλωτας ποιήσας, εἶτά ἐστι τὸ μὲν Ἰακὸν λαγός.

Λαγὸν ταράξας πείθει τὸν θαλάσσιον.

Τὸ δὲ λαγὼς Ἀττικόν. λέγουσι δὲ καὶ Ἀττικοὶ λαγός. ὡς Σοφοκλῆς·

Γέρανοι, κορῶναι, γλαῦκες, ἴκτινοι, λαγοί.

Τὸ μέν τοι ἡ πτῶκα λαγωὸν, εἰ μέν ἐστιν Ἰωνικὸν, πλεονάζει τὸ ω· εἰ δὲ Ἀττικὸν τὸ ο. Tryphon inquit: *Ariſtophanes in Danaidibus* τὸν λαγὼν *accuſandi caſu acuto notavit accentu, addita* ν *litera. Sic pedicis ſolutum fortaſſis leporem nobiſcum ille rapiet. Idem in Epulonibus: Perii, dum leporem vello, me quiſquam adſpiciet. Xenophon libro de venatione* λαγῷ *dixit abſque* ν, *accentu circumflexo. Nos enim* λαγὸς *nominandi caſu dicimus, & accuſandi caſu* λαγὸν, *veluti* ναὸν, λαὸν, *quod Athenienſes* λαγὼν, νεὼν, λαὼν, *cum* ω. *Accuſativo ſingulari* λαγὸν *reſpondet*

apud Sophoclem in Amyclo Satyrico nominativus pluralis λαγοί· *Grues, cornices, noctuae, milvi, lepores. Accusativo vero singulari* λαγὸν *pluralis nominativus* λαγὼ *scriptus per ω apud Eupolidem in Assentatoribus: ubi aderant raiae, lepores & feminae inflexis pedibus incedentes. Quidam praeter rationem horum ultimam syllabam cum accentu circumflexo proferunt. Nam cum accentu acuto dictio pronuntianda est, quandoquidem quae vocabula in ος finiunt, etiamsi ab Atticis in ω mutentur, retinent tamen eundem accentum, ut* νεὸς, κάλος, νεὼς, κάλως. *Sic Herodotus videlicet usus est hoc nomine, sic Epicharmus, & qui Eilotas composuit. Ionicum est* λαγὸς. *Ut* λαγὸν, *id est, leporem turbatum ferit. Et* λαγὸν (*h. e. leporem*) *marinum edit.* Λαγὼς *quidem cum ω Atticum est, quamvis & interdum Attici* λαγὸς *per ο dicunt, ut Sophocles: Grues, cornices, milvi,* λαγοί. *Quod vero dicunt* πτῶκα λαγωὸν, *id est, timidum leporem. si Ionicum est, redundat ω, sin Atticum, redundat ο.* Ex quo loco discimus, Atticos dixisse λαγὸν in quarto casu, non λαγὼ, ut hic Lucianus: qui & de Domo sua, ἀνέχων τὸν λαγών. Herodotus, λαγὸν μηχανησάμενος. Ibid. διδόντα τὸν λαγὸν κύρῳ. Idem in Polyhymnia, ἵππος γὰρ ἔτεκε τὸν λαγών. Herodotus in Thalia etiam λαγωὸς dixit, & in Melpomene λαγὸν in accusativo. Quod autem Athenaeus recte observavit, Xenophontem τὸν λαγὼ dixisse, docent loca subiecta ex venatione: ὅταν δὲ περὶ αὐτὸν ὦσι τὸν λαγώ. Ibidem: ἐστὶ δὲ καὶ ἄνευ τοῦ εὑρίσκειν τὸν λαγὼ ἀγειν τοὺς κύνας. Et in primo institutionis Cyri: πρὸς δ' αὐτὸν λαγώ. Et in secundo: ἀεὶ δὲ ἐπιπτάμενος αἴσιος ὡς κατεῖδε τὸν λαγώ. Quae omnia loca circumflectenda erunt contra fidem exemplarium, si Athenaeo credimus. Videtur etiam Lucianus in δεῖν pro δέειν ὑποσολοικίζειν. Libanius certe in ἀντιῤῥητικῷ, Ἀγαμέμνονα, inquit, περιθέειν ἄνω καὶ κάτω. Et Gregorius Theologus in priore in Iulianum invectiva, διὰ τῆς ἀγορᾶς δέειν βοῶντες καὶ λέγοντες Χριστιανοί. Ceterum pro ἆρα παῤῥῆξαι, lege ex Mſ. Codice, cuius excerpta in meas manus pervenerunt, postquam hae notae typis fuerunt descriptae, ἆρα παῤῥῆξεν, *sane praeteriit.* GRAEV. Eruditissimo amico meo I. Georg. Graevio, (qui hunc Luciani libellum, haud cuiquam, nisi Atticae dictionis & elegantiae gnarissimo, intellectu facilem, atque adeo imperitioribus ac praecipue tironibus obscurum, ea politarum animadversionum luce perfudit, ut eruditus orbis cum gaudeat, se multas Atticae locutionis Veneres beneficio viri cl. doceri, tum summo desiderio exspectet simi-

les, quorum ſalivam movit vir cl. ingenii ac eruditionis, foetus in alios Luciani libellos, pari ratione Oedipo indigentes, doleatque, ſe prae denſiſſimis iiſque gravioribus viri cl. occupationibus, adhuc iiſdem carere) videtur Lucianus etiam in δεῖν pro δέειν, ὑποσολοικίζειν. Saepe tamen idem Noſter hoc verbo tam ſimplici, quam compoſito, ita utitur. Sic in Quom. Hiſt. c. 57, καί τοι ποιητὴς ὢν (Ὅμηρος) παραδεῖ τὸν Τάνταλον. Ibid. c. 45, ἄμεινον οὖν ἐφ' ἵππου ὀχουμένῃ τότε τῇ γνώμῃ τὴν ἑρμηνείαν πεζῇ συμπαραθεῖν. In Amoribus c. 41, καὶ στεφάνη μὲν ἐν κύκλῳ τὴν κεφαλὴν περιθεῖ. In de Merced. cond. cap. 24 poſt med. συμπεριθεῖς ἄνω καὶ κάτω. Demoſthenes I contra Philipp. συμπαραθεῖτε ἄνω καὶ κάτω· niſi quis malit (ita certe ego ſuſpicor) & hic συμπεριθεῖτε legere. Supra quidem apud Lucianum τὸ, συμπαραθεῖν habuimus; at illud notat (nec aliter ibi ſumitur) *pone ſequi, comitari:* ap. Demoſthenem vero, quemadmodum & in adducto ex Luciano de Merc. cond. loco, requiritur ſenſus τοῦ *una circumferri, circumagi, circumcurrere.* Ita enim ad Athenienſes ſuos orator, *Vos ſi Philippum audieritis agere in Cherſoneſo, illuc decernite auxilia; ſi in Pylis, illuc; ſicubi alibi, una cum eo circumferamini ſurſum, deorſum.* Porro & ἀναθεῖν habet Lucianus in Saturnalib. c. 7, ἀλλ' ἀεὶ ἀναθεῖν ἔδει ἄνω. Ita & διαθεῖν idem in Amoribus c. 53 poſt med. τὰ τῆς ἀπολαύσεως, εἰς ἅπαν διαθεῖ τὸ σῶμα. At ne quis ipſum δεῖν, per contractionem etiam ab Atticis uſurpatum, deſideret; ipſe Lucianus in Pſeudomanti cap. 14 pr. εἶτ' ἔθει δρόμῳ ἐπὶ τὸν ἐσθμενον νεώ. In Lexiphane cap. 15, σὺ μὲν εἰ βούλει, πλεῖ, καὶ νεῖ, καὶ δεῖ κατὰ τοῦ κλύδωνος. In Icaromenippo cap. 19, δεῖ φέρων· in Bis Accuſato c. 1 med. εἰς Κολοφῶνα δεῖ. Sed & Ariſtophanes ita in Veſpis pag. 458 ed. Genev. Ἀλλὰ δοιμάτια λαβόντες ὡς τάχιστα παιδία θεῖτε, καὶ βοᾶτε, καὶ Κλέωνι ταῦτ' ἀγγέλλετε. In veteri proverbio apud Comici huius Scholiaſten in Ἐκκλησ. v. 109, Ὅπου ἀργύριον ᾖ, πάντα δεῖ κἀλαύνεται. Sic enim emendatius hoc proverbium legi iubet illic Bizetus. Non tamen haec a me prolata ſunt exempla, ubi δεῖν, eiuſque compoſita per contractionem uſurpantur, quaſi contendere velim, tantum per contractionem uſurpata haec reperiri; ſed ut pateat, promiſcuum haec verba apud Graecos, eoſque Atticos, habere uſum. Certe Xenophon in una eademque periodo duplicem huius verbi uſum ponit. Ἐνταῦθα κατέμειναν, ait de Aſſyriorum rege I Κυροπαιδ. pag. m. 14 in fine, ὡς μὴ βου-

δοῖεν, οἱ φρουροὶ τῶν Μήδων ἐπὶ τοὺς καταθέοντας· τοὺς δ' ἐπιτηδείους ἀφῆκε κατὰ φυλὰς ἄλλους ἄλλοσε καταθεῖν. IENS.

ibid. Μεθῆκα) Dictionis huius in eo pravitas sita est, quod cum μεθῆκα dixisset, δεῖν addit, quod sensum perturbat, & alio pervertit: est enim μεθῆκα λαγὼ, non ut vulgo vertitur, *leporem sivi*, aut *permisi*, quod sane optime δεῖν admittit; sed *leporem e manibus elabi sivi*, quod additamentum δεῖν respuit. Ita autem rem habere, in exemplorum magna copia unico ero contentus. Soph. in Aiace (apud Constantinum) χερσὶ μὲν μεθῆκα τοὺς ἀλάστορας. Apud veterem poëtam tamen scriptum est, εἰ μὲν νῦν σε μεθῆκα δαμεῖν. Grot. pag. 59 Flor. SOLAN.

ead. l. 9. Πολλοὶ γενόμενοι λαγὼ) Hic λαγοὶ dixisset Sophocles, ut vidimus supra. Licet Pausanias λαγὼ δὲ καὶ ἔλαφοι, & οἱ λαγώ εἰσι λευκοί· & Xenophon etiam λαγὼ dixit in primo institutionis Cyri, καὶ πρὸς οἷα χωρία φεύγειν αἱροῦνται οἱ λαγὼ, ἐν τούτοις τὰ δίκτυα δυσόρατα ἐνεπετάννυες, ἵνα ἐν τῷ σφόδρα φεύγειν αὐτὸς ἑαυτὸν ἐμπίπτων ἐνέδυ. Quae male sic vertunt: *In quas venatoribus capiuntur. Hic cassos visu difficiles tetendisses, quo in vehementi cursu ipse se ipsum incidens convinceret.* Sed quis haec intelligit? Verte: *Quacque ad loca lepores fugere institerint, in eis latentia retia intendebas, ut rapido cursu ipse se in retia indueret.* Dicimus enim φεύγειν αἱρουμαι, pro fugam adorno, meditor. GRAEV.

ead. l. 14. Σὺ δὲ ὑπὸ τῆς ἄγαν παιδείας διέφθορας) *Corruptus es*, vel *periisti*, passive; cum tamen hoc verbum proprie *perdidisti* significet. Sic sane docuit Moschopulus: διέφθορος ἤθος τὸ διαφθεῖρον, οὐ τὸ διεφθαρμένον. Ἀριστοφάνης ἐν Κώμαις· διέφθορος τὸν ὄρκον. Μέναδρος Ἀδελφοῖς· εἰ δ' ἔστι τὴν κόρην διεφθορώς. Ὅμηρος· φρένας ἠλὲ διέφθορας, (id est, διεφθάρης τὰς σεαυτοῦ φρένας) ὅθεν εἰ διέφθορὸς αἶμ' ἐῖτεις ἀτεχνῶς σολοικίζεις. Phrynichus: Διεφθορὸς αἷμα τῶν ἁμαθῶν τινες ἰατρῶν οὕτω σολοικίζοντες. δέον λέγειν διεφθαρμένον αἷμα. Τὸ γὰρ διέφθορε, διέφθειρεν. Ammonius ferme eadem omnia. Non satis igitur Attice Plutarchus in praeceptis Politicis: Ἀφελὼν πολὺ τοῦ διεφθορότος αἵματος. Idem in praeceptis valetudinis: Τοῖς μὴ καχεκτοῦσι μηδὲ διεφθορόσι φλέγμα καὶ χολὴν τινεῖ. Idem in libello εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτευτέον· Διεφθορόσι τελείως ὑπὸ ἀργίας. Etiam in Phocione: Ἡ Κάτωνος ἀργαιοτροπία ἐπιγενομένη βίοις διεφθορόσι. Iosephus V Orig. γάλα δίδωσι διεφθορὸς ἤδη, *corruptum lac.* Synesius: Ἢν μὴ κρίνωσιν οἱ διεφθορότες τὴν δίαιταν,

niſi iudicent, qui corruptis ſunt iudiciis. Audiamus nunc Thomam Magiſtrum, qui in diverſa eſt ſententia. Διέφθορεν, inquit, ἀντὶ τοῦ διεφθάρη. Λουκιανὸς ἐν τῷ Ἡρακλέους καὶ Ἀσκληπιοῦ διαλόγῳ· Ὑπ' ἀμφοῖν διεφθορὼς τὸ σῶμα. ἄπαξ δὲ ἀντὶ τοῦ ἔφθειρε. Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ· τὰς οὔσας τέ μου καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορεν. ἔστι δὲ καὶ ὁ παρακείμενος ἐν χρήσει. Ἀριστείδης ἐν Περικλεῖ· Ἢ πῶς τοὺς Ἀθηναίους εἴη διεφθαρκώς. Ioſeph. ἦν δὲ αὐτοῖς καὶ τῶν διεφθορότων τοὺς ὀφθαλμοὺς συνωμοσμένος, id eſt, captus oculis. Cleomedes lib. II Κυκλικῆς θεωρίας· τὰ κατὰ τὴν ἑρμηνείαν αὐτῷ διεφθορότα, paſſive. Utraque ſignificatione untur Philoſtratus. In Critia: Ὑπὸ Θετταλίας καὶ τῆς ἐκείνη ὁμιλίας διεφθορέναι αὐτὸν, id eſt, corruptum eſſe. Idem in Scopeliano: ἐκέλευσε τούτους λίθοις βάλλεσθαι ὡς διεφθορότας αὐτῷ τὸν υἱόν, *iuſſit Rhetorum imagines lapidibus peti, propterea quod ſibi filium perdidiſſent.* Idem in Polemone: φοράδην δὲ ἐσεφοίτα διεφθορότων ἤδη αὐτῷ τῶν ἀρθρων. Et in eodem: ὄνομα δὲ τῷ μειραλίῳ Οὔαρος, διεφθορὸς ὑπὸ τῶν κολάκων. Lucianus in Nigrino, ἀκούων διεφθορότων ᾀσμάτων· quod active & paſſive poteſt accipi, *audiens corruptas cantilenas, aut corrumpentes.* GRAEV.

Pag. 221. *l.* 1. Οὐ γὰρ πρόσεστιν αὐτῷ τὸ τινὰ.) Eundem haber intellectum, quem his verbis expreſſit Ammonius: διέφθαρται μὲν γὰρ ὑφ' ἑτέρου, διέφθορε δὲ τὸν ἕτερον, ut τὸ τινὰ & τὸν ἕτερον idem ſignificet. Nimirum διέφθορε cum activum proprie ſit, exigere poſt ſe accuſativum. Interpres τὸ τινὰ putat referendum ad λαγώ. GRAEV. Haec verba non interpretatus ſum, quod e Scholio irrepſiſſe arbitror, quibus aliquis indicare voluit, in quo inſit ſtribligo, nempe in hoc, quod διέφθορας intranſitive poſitum ſit, abſque caſu accuſativo, contra uſum Atticorum. Parum obtemperatum hic eſſe Grammaticis, Graeviana annotatio, & quae ad Phrynichum afferuntur, ſatis oſtendunt. GESN.

ead. l. 5. Ὅταν τι τῶν παιδίων γάλη, τῶν τὰς τίτθας θηλαζόντων.) Hoc eſt, *nutrices lactentium*, ut ſoloeciſmo ſoloeciſmum explicemus. Audiamus nunc Thomam & Moſchopulum, quorum haec ſunt verba: Θηλάζει τὸ θῆλυ μεταβατικῶς ἢ ἔτεκε, καὶ θηλάζουσι τὰ τεχθέντα ἀμεταβάτως, *lactat mulier quos peperit, & lactent nati abſolute.* Attice igitur Aelianus XIII, 1, Ἡσθεῖσα τῷ βρέφει ἐθήλασεν αὐτὸ, *delectata infante ubera ei praebuit.* Et Philoſtratus Sophiſta in Imaginibus, λέγεται οὖν περὶ τοῦ θήλεος θηλάζειν τε αὐτὸν & ἕτε-

κε. Et Lysias, ἐπειδὴ παιδίον ἐγένετο ἡμῖν, ἢ μήτηρ αὐτὸ ἐθήλαζεν. Recte habet & illud in hymnis Davidis, ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων, *ex ore infantium & lactentium*. Nec illud male in sacris Codicibus, Οὐαὶ ταῖς ἐν γαστρὶ ἐχούσαις, καὶ ταῖς θηλαζούσαις. Cum illo, μακάριαι αἱ στεῖραι, καὶ κοιλίαι αἳ οὐκ ἐγέννησαν, καὶ μαστοὶ οἳ οὐκ ἐθήλασαν. Contra illud Luciani praeceptum vero facit: Μακαρία ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά σε καὶ μαστοὶ οὓς ἐθήλασας. Dic igitur τῶν ἐν τῇς τίτθης θηλαζόντων, non autem τὰς τίτθας, auctoritatem secutus Luciani in Antiocho. Τὸ δὲ ἕτερον, inquit, ἐκ τῆς ἵππου θηλάζει εἰς τὸν πωλικὸν τρόπον, de Hippocentauro agens, pullorum instar fugente. Male Plutarchus in Romulo matrem aut nutricem θηλαζομένην vocat, & pueri θηλάζοντες ὠφθησαν τὸ θήριον. Galenus ὑγιεινῶν primo: Ἀφροδισίων τε παντάπασιν ἀπέχεσθαι κελεύω τὰς θηλαζούσας παιδία γυναῖκας. Idem eodem in loco: ἔγωγε συμβουλεύσαιμι ἂν εἰ κυήσειεν ἡ θηλάζουσα τὸ παιδίον. Suidas de hac voce paulo aliter: Θηλάζειν ἐνεργητικῶς ἡμεῖς ἀντιλαμβανόμεθα τοῦ ῥήματος ἐπὶ τῶν παιδίων τῶν θηλαζόντων. Λυσίας δὲ παθητικῶς ἐπὶ γυναικὸς παρεχούσης γάλα. Attice igitur Lysias in supra posito exemplo. Interpres hic a vero longissime aberravit. GRAEV.

ead. l. 7. Οὐδὲ αὐξάνοντα παιδία σολοικισμὸν ποιήσει.) Carpit hic eos Lucianus, qui verbo αὐξάνω utuntur pro αὐξάνομαι, vel αὔξομαι. Et sane apud idoneos auctores, Aristotelem, Theophrastum, Platonem, Demosthenem, Isocratem, Xenophontem, Thucydidem, Philostratum, Lucianum, verbum αὐξάνω in notione passiva, ut loquuntur, nusquam invenitur. Active vero nonnunquam. Plato in Timaeo: Σπείρας καὶ ὑπαρξάμενος ἐγὼ παραδώσω. Τὸ δὲ λοιπὸν ὑμεῖς ἀθανάτῳ θνητὸν προσυφαίνοντες ἀπεργάζεσθε ζῶα καὶ γεννᾶτε, τροφήν τε διδόντες αὐξάνετε, καὶ φθίνοντα πάλιν δέχεσθε. Cicero elegantissime vertit in libro de universo, ut omnia: *Quantum vobis initium statusque traditur. Vos autem ad id, quod erit immortale, partem attexitote mortalem. Ita orientur animantes, quos & vivos alatis, & consumtos sinu recipiatis.* Sed pro *status* in hoc loco legendum est *satus*. Nec enim rationem & conditionem harum rerum tradit, sed originem & causas originum. Et sic legendum esse, ex Graeco satis constat, ubi σπείρας legitur, quod Cicero *satus* vertit. Hac voce vero Cicero & alibi utitur. In eodem fragmento, & eodem cap. 2 paulo ante: *Sic igitur, ut ab his tra-*

ditum eſt, horum Deorum ortus habeatur, atque dicatur, ut Oceanum ſalaciamque Coeli ſatu, Terraeque conceptu, generatos editoſque memoremus. Ibid. *Haec vos, qui Deorum ſatu orti eſtis, attendite.* Tuſcul. quaeſt. lib. II: *Cultura animi Philoſophia eſt, quae extrahit vitia radicitus, & praeparat animos ad ſatus accipiendos.* Idem de ſenectute: *Quid ego vitium ortus, ſatus, incrementa commemorem?* Sed redeamus in orbitam. Scriptor incertus apud Stobaeum, αὔξάνειν δ' οἴκους. Nam illud Euripidis apud Stobaeum, καὶ τοὺς πονηροὺς μήποτ' αὔξάνειν πόλει, alibi apud eundem legitur caſtigatius, αὔξειν ἐν πόλει. Eſt tamen alius locus Euripidis, in quo active capitur. In Supplicibus: πολέμους τ' αὔξάνουσ' ἄνευ δίκης. Et in illo Zoroaſtri: μὴ σύγε αὔξανε τὴν εἱμαρμένην. Syneſius περὶ φαλάκρας paſſive dixit: ὅτι τρίχες κἂν τοῖς ζῶσίν ἐστι νεκρὸν, ἀλλ' ὅτι τεθνεώτων αὔξουσι, id eſt, creſcunt. Active autem, οὗτος μὲν οὖν κἂν αὐξησειεν ἡμῖν ἐν τῇ πόλει τὸν τῶν ἐξαλεστάτων κατάλογον. Syneſius idem περὶ προνοίας· αὔξειν δὲ ἅπαν ἀνάγκη τὸ τιμώμενον, καὶ ἔρρειν ἀνάγκη τὸ ἀμελούμενον. Ratione autem caret, quod illud Sophoclis in Traginiis, Τὸν Καδμογενῆ τρέφει, τόδ' αὔξει βιότου πολύπονον, id eſt, *Herculem alit & auget induſtria*, interpres Graecus ita interpretatur, αὔξει ἀντὶ τοῦ αὔξεται. Condonandum autem eſt reverentiae ſacrae ſcripturae, quae his ſuperſtitioſis Grammaticorum & Atticorum legibus ſemper ſoluta fuit. Magnus Eraſmus in illud Apoſtoli ſcribens quarti ad Epheſios, αὐξήσωμεν εἰς αὐτὸν τὰ πάντα, negat verbum αὐξάνω aliam habere ſignificationem, quam neutralem. Sed praeter ſuperius a me adducta, hic produçam unum locum, ubi citra controverſiam bis capitur active. Is eſt in prioris ad Corinthios capite tertio: Ἀπολλὼς ἐπότισεν, ἀλλ' ὁ Θεὸς ηὔξανεν, ὥστε οὔτε ὁ φυτεύων ἐστί τι, οὔτε ὁ ποτίζων, ἀλλὰ ὁ αὔξάνων Θεός. In iis vero omnibus, quae ſubiiçiemus, exemplis, paſſive capitur. Matth. VI, 28. Luc. I, 80, & XIII, 19. Act. VI, 7, VII, 17, XII, 20. Ioh. III, 30. Coloſſ. II, 19, II Theſſ. I, 3. Petrus II Ep. cap. ult. αὐξάνετε δὲ χάριτι καὶ γνώσει τοῦ Κυρίου. Ioſephus in quarto antiquitatum: πολλῷ μᾶλλον αὔξειν καὶ φύεσθαι. Thomas Magiſter ſentiens cum Eccleſiaſticis ſcriptoribus diſſentit a Luciano, quem operae pretium eſt audire. Τὸ αὔξειν, inquit, ἐπὶ ἐνεργετικοῦ, οἷον αὔξει ὁ Ἥλιος, καὶ ἡ ὑγρότης τὰ φυτά. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ στεφάνου· Τὰς εὐδοξίας τῆς πατρίδος θεραπεύειν, ταύτας φύξειν, μετὰ τούτων εἶναι. Καὶ αὔξει ἀν-

τὶ τοῦ αὔξεται, Ἀριστείδης ἐν τῷ εἰς Ῥώμην· Ἀλλὰ καὶ εἰκότως ηὔξησεν ἡ ἀρχή. αὐξάνει ἐπὶ παθητικῆς σημασίας, καὶ αὐξάνει τὰ φυτὰ, οἷον αὔξησιν δέχεται καὶ αὐξάνομαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου, ὁ αὐτὸς Δημοσθένης ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ· Οὕκουν ἐπείγε καὶ ἡ πατρὶς ηὐξάνετο. Hic docet, αὔξειν esse augere, facere ut aliquid crescat; interdum tamen accipi pro crescere, quod unico ex Aristide exemplo probat: αὐξάνειν vero accipi passive pro crescere, quamvis etiam in illa notione legatur αὐξάνομαι. Haec quidem Thomae sententia. Tu vero, quisquis Atticus esse voles, active dicas αὔξω, & αὐξάνω, passive vero αὔξομαι & αὐξάνομαι, tamensi elegantissimus scriptor Iosephus in secundo ἀρχαιολογίας passive dixerit, καὶ αὔξοντες τοῦ πάθους. Et eodem capite active: τὴν οἰκείαν αὔξουσιν εὐδαιμονίαν. Et in octavo ἁλώσεως rursus passive: φιλία ἀπὸ τούτων ηὐξησε. Nec nobis obstare debet unius Aristidis exemplum a Thoma adductum. GRAEV.

in Schol. col. 1. *l.* 12. Προσδῆναι) Lege προσδεῖναι. Et confer Schol. sequens, in quo refelluntur, quae hic prave observata erant. REITZ.

ibid. col. 2. *l.* 13. Σολοικισμὸς) Novum incipere hoc Scholium existimo. Sed quo referam, non habeo. SOLAN.

Pag. 222. *l.* 1. Μὴ τοίνυν ἔτι λέγειν) Pro μὴ λέγε. Lucianus in Amoribus: Σὺ δ' ἡμῖν τὰ πάλαι κλέα τῆς ἐρωτικῆς περαίνειν, pro πέραινε. Poëtis hoc & legum latoribus familiare, haud scio an barbarum in prosa. GRAEV.

ead. l. 3. Σωκράτης δὲ ὁ ἀπὸ Μόλου) Quis hic Socrates, quis ille Mopsus? forte difficile dictu est. Socrates Grammaticus laudatur in Etymologico M. An *a Mopso* patriam signat Mopsuestiam, aut Mopsopiam? GESN.

ibid. Ὁ ἀπὸ Μόλου) Grammatici huiusce nominis meminit auctor Etym. v. Εὔξοις. Hinc autem liquet, scriptum hunc Dialogum a Luciano, si genuinus sit, post reditum ex Aegypto. Quaere apud Ionsium L. I de Histor. Phil. cap. 2. SOLAN.

ead. l. 5. Πηνίκα ἔξεισι) Hic soloecismus in hoc vertitur, quod πηνίκα posuerit, pro *quando* vel *quo tempore*, cum Atticis significet tantum *qua hora?* Docet Suidas: Πηνίκα ἐστὶν ὥρα (leg. ἆρα, vid. Kusteri Suidam, & Aristoph. Av. pag. 610) τῆς ἡμέρας; ἀντὶ τοῦ, ὁποία ὥρα ἐστὶ τῆς ἡμέρας; ὥρας γὰρ ἐξήταζον, οὐ καιρούς. Πηνίκα δὲ ἐξώρμησε τῆς νυκτός; Τὸ δὲ ἀνταποδοτικὸν, ἐπηνίκα; μικρόν τι μετὰ τὴν μεσημ-

βρίαν. Τὸ δὲ Πηνίκα ἄττ' ἀπώλετο; οὐκ Ἀττικὸν, οὐδὲ ἀρχαϊκὸν, οὐδὲ ἀκριβές· ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ πότε δῆτα; παρέλκει γὰρ τὸ ἄττα· ἐπεὶ οὔτε τὸ τινὰ σημαίνει, οὔτε τὸ ἄτινα. οὐδὲν γὰρ τούτων ἁρμόζει τῷ ὁπηνίκα. Sic hic locus legendus ex Scholiaſte Ariſtophanis, cuius haec ſunt verba: ποία ἐστὶν ὥρα τῆς ἡμέρας; τοῦτο δὲ ἐπὶ ὥρας ἐξήταζον οὐ καιροῦ. Sic enim legendum ex Suida, non εὐκαίρως. Apud Suidam vero male legitur ἐξήτουν, pro ἐξήταζον. Sed alia quoque in hoc loco reſtituta ſunt. Interpres vero Suidae hic nihil vidit, & varie hallucinatur. Sic autem hic locus eſt vertendus: Πηνίκα ἐστὶν ὥρα τῆς ἡμέρας, dicitur pro ὁποία ὥρα ἐστὶ τῆς ἡμέρας; (h. e. *quota eſt hora diei?*) *Horas enim ſic explorabant, non tempora. Quota vero noctis hora egreſſus eſt? Quod vero huic reſpondet, eſt* ὁπηνίκα, (id eſt, *illa hora*) *paulo poſt meridiem. Illud vero:* Πηνίκα ἄττα ἀπώλετο, (*quando periit?*) *neque Atticum eſt, neque obſoletum, neque rectum. Eſt vero dictum pro* πότε δῆτα, *quando. Abundat autem illud* ἄττα. *Quia neque* τινὰ *ſignificat, neque* ἄτινα. *Nihil enim horum quadrat ad vocem* ὁπηνίκα. In eadem ſententia eſt Thomas Magiſter. Πηνίκα, inquit, μὴ εἴπῃς ἐπὶ χρόνου· ἔστι γὰρ ὥρας δηλωτικόν. Εἰπόντος δέ τινος, πηνίκα ἀποδημήσεις; ἐὰν εἴπῃς μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας οὐκ ὀρθῶς ἐρεῖς. Οὕτω γὰρ ὡς ἔφημεν εὕρηται παρὰ πᾶσι τοῖς δοκίμοις. ὡσαύτως καὶ τὸ τηνικαῦτα καὶ τὸ τηνικάδε, καὶ ἠνίκα λέγε. Πλάτων ἐν Κρίτωνι· Τί τηνικάδε ἀφῖξαι, ὦ Κρίτων; ἢ οὐ πρωΐ ἔτι ἐστί; Κριτ. Πάνυ μὲν οὖν. Σωκρ. Πηνίκα μάλιστα; Κριτ. Ὀρθρος βαθύς. Καὶ αὖθις ἐν Φαίδωνι· Μὴ αὔριον τηνικάδε οὐκέτι ᾖ ἀνθρώπων οὐδείς. Hunc Platonis locum imitatus eſt Ariſtides in legatione ad Achillem: Τί κωλύει καὶ ἡμᾶς αὔριον κεῖσθαι τηνικάδε; id eſt, *cras hac hora.* Phrynichus fere eadem omnia. Πηνίκα, inquit, μὴ εἴπῃς ἀντὶ τοῦ πότε. ἔστι γὰρ ὥρας δηλωτικόν· οἷον εἰπόντος τινός· πηνίκα ἀποδημήσεις; ἐὰν εἴπῃς ἕωθεν ἢ περὶ μεσημβρίαν ὀρθῶς ἐρεῖς. Male Ioannes Nunneſius ὥρας exponit hic *horas anni*, & per eas quatuor anni tempora intelligit; cum de partibus diei, ut & ex Suida, & ex ſubiecta reſponſione apud Phrynichum apparet, ſint capienda. Recte igitur Philoſtratus Atticorum canon in vita Polemonis: Ἤρετο ὁ παντοκράτωρ τὸν ὑπακριτὴν, πηνίκα εἶη ὅτε τῆς σκηνῆς ἠλάθη, τοῦ δὲ εἰπόντος, ὡς μεσημβρία τυγχάνοι οὖσα. Attice etiam dixit Lucianus in Gallo, καὶ πηνίκα ἤδη λελοῦσθαι δέοι. Et Ariſtophanes in Avibus, Πηνίκα ἐστὶν ὥρα τῆς ἡμέρας; ὁπηνίκα.

μικρόν τι μετὰ μεσημβρίαν. *Quota est hora dici? Ea, paulo post meridiem.* Pro πότε dixit Lucianus in Electro πηνίκα· Ἀλλ' οἵγε νύκτωρ πηνίκα ἡμῖν τὸ λιγυρὸν ἐκεῖνο ᾄδουσιν. Et in Timone, ac Aristophanes ibidem in loco supra allato. GRAEV. Eleganter idem vir cl. hic disputat de usu τοῦ πηνίκα apud Atticos; nimirum id certam spectare horam, ut si quis interroget, πηνίκα ἔξεισι; sit *qua hora exibit?* & sic recte Nostrum dixisse in Gallo, πηνίκα ἤδη λελοῦσθαι δέοι. Minus ergo Attice idem in eodem Gallo, Σὺ δὲ πηνίκα, ὦ Πυθαγόρα, διηγήσῃ τὰ περὶ τῶν μεταβολῶν; Hic πηνίκα est simpliciter *quando*, πότε. Similem ex Electro locum producit ibi vir cl. Addas licet id, quod Timon apud Nostrum c. 4 f. rogat Iovem, Ταῦτα τοίνυν, ὦ δαιμόσιε, πηνίκα παύσεται οὕτως ἀμελῶς παροράμενα; *Quando tandem erit*, inquit, *ut non amplius negligantur & contemnantur fulminis tui, quas iactas, vires?* Hic πηνίκα incertum aliquod tempus denotat. Sed in de Merc. Cond. [ἀκροῶνται δὲ αὐτῶν πηνίκα γελοῖον γὰρ καὶ τοῦτο, ἤτοι μεταξὺ κοσμούμεναι, καὶ τὰς κόμας περιπλεκόμεναι, ἢ παρὰ τὸ δεῖπνον] πηνίκα exponerem *qua diei hora?* licet verba videantur ἀνακόλουθα, neglecta nimirum ea, quae necessaria est, distinctione. Sermo fit de potentibus feminis, quae in convictu suo habeant ostentationis causa homines philosophos; *eos*, ait, *audiunt quidem illae; sed quando?* tum quasi ipse sibi respondet, *vel dum comuntur & adornantur, vel super mensam.* Graeca ergo ita dispones: Ἀκροῶνται δὲ αὐτῶν· πηνίκα; γελοῖον γὰρ καὶ τοῦτο, ἤτοι μεταξὺ κοσμούμεναι &c. IENS. Breve horarum spatium indicat πηνίκα, & ultra diem ipsum nunquam exspatiatur: moras etiam aegre ferentis est. SOLAN.

ead. l. 7. Ἱκανὰ ἔχω τὰ πατρῷα) Hoc est, *acquiesco patriae legibus & consuetudinibus*; cum proprie & Attice haec verba significent, *habeo satis amplum patrimonium.* Πατρῷα, inquit Thomas, τὰ ἐκ πατέρων εἰς υἱοὺς χωροῦντα, καὶ πατρῷοι φίλοι. Πάτρια δὲ τὰ τῆς πόλεως ἔθη. Divus Basilius contra foeneratores: Ὕστερον καὶ τῶν πατρώων ἐκστήσῃ, *postmodum etiam cedes & everteris patrimonio.* Laërtius in Solone: Ὁ τὰ πατρῷα κατεδηδοκώς. Idem in Anaxagora: Ὅς γε τὰ πατρῷα παρεχώρησε τοῖς οἰκείοις. Lucianus in Dial. Meretric. Εἰ κύριος γένωμαι τῶν πατρώων. Ammonius eadem omnia, nisi quod πατρικοὶ φίλοι & ξένοι censet dicendum, non πατρῷοι, ut Thomas. Pro Ammonio facit illud Aristo-

phanis in Avibus, Ὧν ἐμοὶ πατρικὸς φίλος. Pro Thoma facit Lucianus in Timone. Πατρῷον, inquit, φίλον ἔνια. Et Herodianus in primo, Τιμὴν πᾶσαν ἀπένεμε τοῖς πατρῴοις φίλοις. Et non longe poſt, τούς τε πατρῴους φίλους πρῶτος διαβάλλειν ἤρξατο. Et Baſilius contra foeneratores, καί που καὶ πατρῴας ἀπεμνήσθη φιλίας. Moſchopulus: πάτρια ἔθη τὰ τῆς πόλεως, πατρικὸς φίλος καὶ πατρῷος κλῆρος. Operae pretium eſt, & Pollucem, qui inter haec nullum facit diſcrimen, audire lib. II, cap. 11: Ἡ διὰ πατέρων κτῆσις πατρῷα, πατρικὴ, πάτριος, προγονική. καὶ ἱερὰ πατρῷα, καὶ πάτρια, καὶ πατρικὰ, καὶ προγονικά. Suidas vero Thomae & Moſchopulo conſentit; vide verba pag. 465. Quiae autem πάτρια ἔθη ſcribendum eſſe dicunt, notandum eſt, τὰ πάτρια, vel κατὰ τὰ πάτρια, frequentia eſſe eo ſenſu apud auctores idoneos, praeſertim apud Heliodorum Epiſcopum. Si quis igitur ἱκανὰ ἔχω τὰ πατρῷα dixerit, pro ἱκανὰ ἔχω τὰ πάτρια, ut dixit Ioſephus, ἐξέβαινε τῶν πατρῴων ἐθῶν, pro πατρίων, ut alibi dixit, vel ſi quis vivo adhuc patre dixerit, ſe ſatis amplum habere patrimonium, non effugiet ſoloeciſmum. Si apud Lucianum in Dialogo Alexandri & Hannibalis recte legitur ἀποστὰς τῶν πατρῴων προσκυνεῖσθαι ἠξίου, καὶ δίαιταν τὴν Μηδικὴν μετεδιήτησεν ἑαυτὸν, abuſus eſt pro πατρίων. Sicur & Dion in XXIV libro de C. Caeſare: Ἀλλὰ ζῶντά τινα τῆς ὑπατείας καὶ μὴ ἀναγκασθέντα, μήτε ἐκ πατρῴων, μήτε ἐξ ἐπηγορίας τινὸς, ἐκστῆναι, *ac ipſe vivus, & neque legibus patriae, neque ob aliquam culpam eo ſc. conſulatu ſe abdicavit.* Ubi male πατρῴων pro πατρίων dixit. Recte Suidas in vita Chriſtodori Coptitae, ἔγραψεν, inquit, πάτρια Κωνσταντίνου πόλεως ἐπικῶς βιβλία ιβ. πάτρια Θεσσαλονίκης βίβλια κε &c. *De moribus urbis Conſtantinopoleos, Theſſalonicae* &c. *Eumolpidarum* πάτρια. Cic. ad Atticum. GRAEV. Quemadmodum πατρῷος & πάτριος diſtinguantur ab elegantioribus Graecis, cum ex Grammaticis, tum ex ipſis auctoribus docet Graevius. Πατρῷον nimirum id dici, quod quis a patre relictum habeat: πάτριον, quod ad univerſam patriam ſpectet. Sic dici πάτρια ἔθη. Eſſe tamen, ubi diſcrimen illud non obſervetur, oſtendit vir eruditiſſimus exemplo Ioſephi, Luciani ipſius, & Dionis. His addo alios locos, ubi Lucianus pro πάτριος uſurpavit πατρῷος. In Scytha cap. 4 ait Anacharſis, ἀλλὰ πρὸς Ἀκινάκου καὶ Ζαμόλξιδος, τῶν πατρῴων ἡμῖν θεῶν. In Patriae encomio § 4, εἰ δὲ θεοῖς τίμιον τὸ τῆς πατρίδος ὄνο-

μα, πῶς οὐκ ἀνθρώποις πολύ γε μᾶλλον; καὶ γὰρ εἶδε τὸν ἥλιον πρῶτον ἕκαστος ἀπὸ τῆς πατρίδος, ὡς καὶ τοῦτον τὸν θεὸν, εἰ καὶ κοινός ἐστι, ἀλλ' οὖν ἑκάστῳ νομίζεσθαι πατρῷον, διὰ τὴν πρώτην ἀπὸ τοῦ τόπου θέαν. Locum integrum adſcripſi, ut eadem opera eum vindicem ab inficetiſſima vulgari interpretis verſione. Verto, *Si vero apud Deos nomen patriae valeat, quî non multo magis apud homines? Namque unuſquiſque primum ex patria ſolem videt; adeo ut Deus ille* (Sol) *etſi communis eſt, tamen unicuique exiſtimetur patrius, propterea, quia eum primum ex illo loco vidit.* Patet clariſſime, πατρῴους θεοὺς hic eſſe πατρίους, ſive πατρικούς. Iterum Noſter in Eunucho c. 3, ὑπὲρ πατρίδος κινδυνεύουσης, καὶ ἱερῶν πατρῴων, καὶ τάφων προγονικῶν ἀγωνίζεσθαι. Sed & apud Aelianum VII Ποικιλ. 19, πατρῷον ἔθος pro more patriae, non patris. Iens. Plut. 306, 1. Solan. Conf. Diod. Sicul. III, c. 71, verſ. fin. τὰ πατρῷα βασίλεια, ubi Weſſ. N°. 81, πατρικὸς φίλος praefert. Ita πατρικὸς ξένος, φίλος, quando non ad patrem ſolum reſpicitur; vid. Duker. ad Thucyd. VIII, c. 6. Sed πατρίους νόμους potius, quam πατρῴους, idem ib. cap. 76. Nec repugno: nam πατρῴους νόμους *leges paternas*, i. e. a patre ſuo latas, Aelian. VI, 10 ſ. non *patrias*, ſ. ab univerſa patria. Licet ab Latinis confundatur, in *patria poteſtas*, quae ad ſolum parentem ſpectat. Verum πατρῷοι φίλοι Herodian. III, 15, 13, de patris defuncti amicis. Eod. ſenſu γνώμη πατρῴων φίλων, ib. I, 6 pr. Tamen & L. I, c. 9 pr. ὅσοι πατρῷαν αὐτῷ εὔνοιαν ἐπεδείκνυντο· ubi paternus affectus non adeo qualis *patris defuncti*, ſed qualis *patris* eſſe ſolet, generaliter ſignificatur. Reitz.

ead. l. 9. Συμπατριώτης ἐστί μοι) Pro civis meus eſt, cum dicendum ſit πολίτης ἐστί μου, vel μοι. Ut hic locus intelligatur, adſcripſimus Pollucis, Heſychii, Moſchopuli, & Ammonii verba. Pollux: οἱ βάρβαροι ἀλλήλους οὐ πολίτας, ἀλλὰ πατριώτας λέγουσιν. Ἀρχίππος δὲ καὶ συμπατριώτας ἔφη. Πλάτων μέν τοι ἐν τοῖς νόμοις καὶ ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων τὸ πατριώτας εἴρηκε. Locus Platonis eſt in ſexto de legibus: δύο δὲ λείπεσθον μόνα μηχανὰ, μήτε πατριώτας ἀλλήλων εἶναι τοὺς μέλλοντας ῥᾷον δουλεύσειν ἀσυμφωνοῦσιν εἰς δύναμιν ὅτι μάλιστα. Heſychius, πατριώτης παρ' Ἀθηναίοις ὁ βάρβαρος ὁ πολίτης. Moſchopulus, Πατριώτης, inquit, πατριώτου, Ἀττικόν ἐστιν. ὡς γάρ φαμεν πολίτην τὸν συμπολίτην, καὶ ἡλικιώτην τὸν συνηλικιώτην, οὕτω καὶ πατριώ-

τὴν τὸν συμπατριώτην. Καὶ ἐπὶ ξηλωτοῦ ἡ πατριώτης στολὴ ἡ κατὰ τὰ πάτρια γινομένη. Sic Lucianus in Scytha: Ἡ στολὴ αὐτὴν ἐπεσπάσατο πατριώτης οὖσα. Xenophon etiam πατριώτην ἵππον dixit. Ammonius, Πολίτης, inquit, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας δοῦλος δούλῳ. Thomas, Πολίτης, inquit, δημότης, φυλέτης, ἄνευ τῆς σὺν λέγων Ἀττικῶν ἐρεῖς. Nimirum antiqui magistri docent, ita inter se differre πολίτης & πατριώτης, ut πολῖται inter se dicantur Graeci, eique ingenui, πατριῶται barbari & servi; neque dicendum esse συμπολίτης, συμπατριώτης, συνηλικιώτης, συνδημότης, συμφυλέτης, sed πολίτης, πατριώτης, ἡλικιώτης, δημότης, φυλέτης. Sane nec apud Latinos recte dicitur, *concivis*, *coaequalis*, *contribulis*. Haec barbara sunt, pro quibus melioris aetatis scriptores dicunt *civis*, *aequalis*, *tribulis*. Insignis igitur error est L. Vallae, qui existimavit, *concivis* esse vocabulum Latinum. Notavit autem Pollux, Archippum Comicum συμπατριώτας dixisse. Scribit idem, Euripidem dixisse συμπολίτην in Theseo & Heraclidis, quod & Aristoph. Scholiast. annotavit, ad haec verba in Pace 909: Ἡ χρηστὸς ἀνὴρ πολίτης ἐστὶν ἅπασιν. In quem locum scribens interpres: Οὔτε συμπολίτην, οὔτε συνδημότην λέγουσιν. Ὁ μέν τοι Εὐριπίδης που λέγει, ὦ ξυμπολῖται τῇδε βοσκούσῃ χθονὶ καὶ τῇ τεκούσῃ νῦν τιν' ἀρκέσαι χρεών. Hic est locus ex Heraclidis. Theseus intercidit. Legitur & haec vox apud Iosephum lib. XIX Ἀρχαιολογίας· Οὐ μόνον εἰς τοὺς συμπολίτας, ἀλλὰ καὶ εἰς συγγενεῖς καὶ φίλους. Et Aelianum III, 24, Νεανίσκοι τρεῖς εἰς Δελφοὺς ἀφικόμενοι Θεωροὶ συμπολῖται κακούργοις συμπεριτυγχάνουσιν. Apud eundem legitur etiam συνήλικες· Λησταῖς περιπεσὼν μετὰ τῶν συνηλίκων βοῆς γενομένης ἰδοὺ ὁ δράκων, καὶ τοὺς μὲν διεσκόρπισεν, οὓς δὲ ἀπέκτεινε. Quae vox & apud Eupolin legitur, teste Polluce. Sicut apud Isocratem in Panathenaico συμφυλέται· Τοὺς δὲ προκριθέντας ὑπὸ τῶν συμφυλετῶν καὶ τῶν δήμων. Quare minus mirandum de Apostolo, qui ad Ephesios capite secundo dicit συμπολῖται τῶν ἁγίων. Idem in primo capite epistolae ad Galatas: Καὶ προέκοπτον ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ ὑπὲρ πολλοὺς συνηλικιώτας ἐν τῷ γένει μου· & epistolae ad Thessalonicenses: Ὑπὸ τῶν ἰδίων συμφυλετῶν. Sophocles in Oedipo Tyranno montem Cythaeronem vocat πατριώτην Oedipi: Ἀπείρων ὦ Κιθαίρων οὐκ ἔσῃ τὸν αὔριον πανσέληνόν με οὐ σέγε καὶ πατριώταν Οἰδίπου καὶ τροφὸν, καὶ μητέρ' αὔξειν καὶ χορεύεσθαι, *dies crastinus haud*

abibit, quin te ut civem Oedipi & nutricem & matrem augeamus & celebremus, in teque choreas ducamus. Athenaeus Nicostrati Comici fabulam adducit nomine Πατριώτης. Apud Latinos *conterraneus*, qua voce in hoc Luciani loco utitur Micyllus, aeque vitiosa est, ac Graeca συμπατριώτης· quamvis non ignorem, a Plinio eam usurpatam. Pro hac elegantiores dicunt *popularis, civis, municeps.* Sed de his nimis fortasse multa. GRAEV. Quae Graev. ad probandum vocab. συμπολίτης affert, iis adde auctoritates Polybii ac Dinarch. apud Raphel. & Elsn. ad Ephes. II, 19. REITZ.

ead. l. 11. Ὁ δεῖνά ἐστι μεθύσης) Soloecismus in eo versatur, quod dicat ὁ μεθύσης. Attici enim dicunt ἡ μέθυσος vel μεθύση, τῆς μεθύσης. Barbari vero de viro etiam utuntur μεθύσης. Thomas Magister: Μεθύση γυνὴ, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· Τραῦν μεθύσην, τῆς κόρδακος ἕνεκα. Θεόπομπος ὁ Κωμικός· Πρεσβύτης φίλοινος μεθύση. Μέθυσος δὲ ἐπὶ τῶν ἀρσένων οὐδεὶς τῶν δοκίμων εἶπεν. ἐπὶ δὲ Ἰησυκοῦ Λιβάνιος ἐν τῇ περὶ τῆς λάλου μελέτῃ· Οὐκ ἔστιν ἡ γυνὴ μου μέθυσος. Σὺ τοίνυν Ἀττικοῖς ἑπόμενος ἐπὶ μὲν ἀρσενικῷ μεθύων λέγε καὶ μεθυστικός. Ὡς Φιλόστρατος ἐν τῷ Ἡρῴδου βίῳ· Ἑώρα δὲ αὐτὸν καὶ μεθυστικὸν καὶ ἀνοήτως ἐρῶντα. Ἐπὶ δὲ Ἰησυκοῦ, μεθύουσα καὶ μεθύση. Illud legitur apud Ecclesiasten cap. XXVI, ὀργὴ μεγάλη γυνὴ μέθυσος. Idem tamen XIX, πῶς γὰρ μέθυσος καὶ πορνοκόπος πτωχεύσει. Pollux Menandrum etiam de viro μεθυσος dixisse auctor est. Non caret igitur exemplo, quod Apostolus dixit in prioris ad Corinthios cap. V, ἢ λοίδορος ἢ μέθυσος ἢ ἅρπαξ. Et VI, οὔτε μέθυσοι οὔτε λοίδοροι. Nam Lucianus etiam in Timone de viro μέθυσος καὶ πάροινος dixit; quamquam & Phrynichus scribat, Μέθυσος ἀνὴρ οὐκ ἐρεῖς, ἀλλὰ μεθυστικός· γυναῖκα δὲ ἐρεῖς μέθυσον ἢ μεθύσην. Barbari igitur, ut supra dixi, etiam de viro μεθύσης dicunt: quare μεθύσης per soloecismum est nominativus, & per Atticismum genitivus. Alexis tamen in fragmento apud Athenaeum lib. XV, ἐξ οἴνου δ' εἰρηκεν τὸν μεθύσην Ἄλεξις. Ubi recte Casaubonus notavit, male nonneminem emendare μέθυσος. Et apud Arrianum lib. IV, c. 2, ubi tamen pro πότερον μεθυστὴς εἶναι θέλεις, legendum μεθύσης. In his, quae statim apud Lucianum sequuntur, ἑτέρου δὲ λέοντας, διπλασιάζεις, ἔφη, τοὺς λέοντας, nemo unquam deprehendet soloecismum. Locum esse corruptum, dudum vidi; sed quomodo emendandus esset, nec ego, nec facile quivis alius me longe doctior potuisset subodorari.

Absque excerptis illis vetusti Codicis, quae modo laudavi, adhuc in mendo cubaret. Illa scribunt: ἑτέρου δὲ ἐκλελοχότας, διπλασιάζεις, ἔφη, τοὺς ἐξειλοχότας. Attici enim respuunt ἐκλελοχός. Vide, quae supra notavi de λέλογχα, & infra c. 7. GRAEV.

ead. l. 12. Ἐκλελοχότας) Nimis ineptum erat vulgatum λέοντας, ideo haud cunctanter eieci. REITZ.

ibid. Διπλασιάζεις) Tolerabiliorem puto Graevianam lectionem, eamque interpretari utcunque conatus sum: nempe ut illud *duplicare* referatur ad primam literam praesentis in augmento praeteriti gemisatam praeter Atticorum consuetudinem, qui pro λε & με ponunt ει. GESN.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Πόσους) Absurdissima haec; incorrupta tamen: respicit enim non τὰ τοιαῦτα ἔλεγεν, sed vocem συνεγενόμην, ex qua frigidum hunc iocum captat. SOLAN.

ibid. l. 4. Ἥμερον) Lege σήμερον. Sed absurdum est Scholium. Idem mendum est in Exc. *G.* in quibus reliqua huius Scholii pars non comparet. SOLAN.

ibid. l. 7. Πατρικὰ) Scholium melius habet in Exc. *G.* Πατρικὰ ὅταν λέγωμεν, τὰ τοῦ πατρὸς ζῶντος· ὅταν δὲ τὰ πατρῷα, τεθνηκότος. SOLAN.

ibid. col. 2. *l.* 6. Τὸ πατρίῳ) Lege τῷ πατριώτης. Ex mendosa scriptura ortum hoc Scholium: non enim πατριώτης vituperatur, sed συμπ—. SOLAN.

ibid. l. 7. Ὥσπερ) Hic videtur deesse vox πατριώτης, licet nullum lacunae vestigium appareat in apographo. CLER.

Pag. 223. *l.* 1. Λῆμμα πάρεστιν αὐτῷ) *Lucrum adest illi*, cum λῆμα πάρεστιν αὐτῷ, id est, fiducia animique praesentia vel obstinatio adest illi, dicere debuerit. Λῆμα & λῆμμα auctore Ammonio διαφέρει. Λῆμα μὲν γὰρ δι' ἑνὸς μ τὸ παράστημα τῆς ψυχῆς, (sic enim legendum est, non τύχης, ut habent edita exemplaria) λῆμμα δὲ διὰ δύο μμ· hoc est, λῆμα *animi praesentiam significat*, λῆμμα *quidquid accipitur*. Si Heliodori Episcopi Codex emendatus est, λῆμμα ab illo dictum est pro λῆμα. Λῆμμα, inquit, ἀσθενέστερος, in secundo libro. Idem in decimo: ἀνδρείῳ δὲ λήμματι. Iosephus VII ἁλώσεως· Καὶ πολλοῦ λήμματος πλήρης γενόμενος· pro quo Lucianus in Demosthen. Encom. ὃς ἀνδρεῖον μὲν αὐτοῦ τὸ λῆμα. In Neophrone quoque λῆμμα legitur pro λῆμα in quibusdam libris. Κάτισχε, inquit, λῆμμα καὶ σθένος δεσπτυγὲς, *compesce ferociam & vim*. Ipsum carmen legitur in Stobaeo. Quin & in Philostrati Heroicis λῆμμα

impreſſum eſt pro λῆμα. Τὸ δὲ λῆμμα, inquit, τοῦ Ἀχιλλέως δηλοῦσθαί φησι. In Dion. Halicar. libro VI eadem menda eſt. Ὑπὸ λήμματος καὶ προθυμίας ὡσάμενοι. Apud Plutarch. in Caeſare quoque male legitur τοιαῦτα λήμματα ὁ Καῖσαρ ἀνέθρεψε, pro λήματα. Heliodor. tamen in ſexto recte dicit, γενναία μὲν τὸ λῆμα, συνετὴ τὸ φρόνημα. Euripides in Oreſte: Μενέλαε παῦσαι λῆμ' ἔχων τεθηγμένον. Idem in Iphigenia: Ὦ λῆμ' ἄριστον ὡς ἀπ' εὐγενοὺς βίζης πέφυκας. Et in Heraclidis: Ἀλλ' οἶδ' ἐγὼ τὸ τῶνδε λῆμα καὶ φύσιν. Id eſt, τὸ φρόνημα, τὴν ὁρμὴν, τὴν ἀνδρείαν, τὸ ψυχῆς παράστημα, τὴν προθυμίαν. Ioſeph. III Ἁλώσ. Δεῖ δὲ πόνου πρὸς τῷ τάχει καὶ λήματος. Παράστημα ψυχῆς autem, ut emendandum cenſuimus apud Ammonium, ſaepiſſime pro φρόνημα accipitur. Diodorus de rebus Alexandri: Οἱ δὲ Θηβαῖοι τῷ παραστήματι τῆς ψυχῆς ἐνεκαρτέρουν τοῖς δεινοῖς. Ioſephus in VI Ἁλώσ. Κακῶς ἐπάνω τῷ παραστήματι τῆς ψυχῆς Ἰουδαίοις. Polyb. Ῥωμαῖοι δ' ἀλκὴν σώματος καὶ παράστημα ψυχῆς ὀλίγου δεῖν τῆς οἰκουμένης ἐκράτησαν. Sed ut revertamur ad λῆμα, Ariſtophanes in Nebulis: Λῆμα μὲν πάρεστιν τῷ δὲ οὐκ ἄτολμον. Idem in Ranis: καθ' Ἡρακλέα τὸ σχῆμα καὶ τὸ λῆμ' ἔχων. Simonides: ἐντόλμῳ ψυχῆς λήματι πειθόμενοι, *ſpiritibus freti*, id eſt, intrepidi pectoris. Ponitur autem haec vox fere cum adiectivo laudis vel vituperationis. Euripides in Iphigenia: Ὦ λῆμα ἄριστον. Idem in Alceſtide: Κακὸν τὸ λῆμα κοὐκ ἐν ἀνδράσι τὸ σόν. Idem in Medea: Ἥκιστα τοὐμὸν λῆμ' ἔφυ τυραννικόν. Ariſtophanes in Equitibus: Νῦν δεῖ σε πάντα δὴ κάλων ἐξιέναι καὶ λῆμα θούριον φορεῖν. Ubi perperam Eraſmus legit λῆμμα, & interpretatur *& lemma ferre vehemens*, quod dudum H. Stephanus notavit. Sophocles in Oedipo Coloneo: Ὦ ἀναιδὲς λῆμα. Herodotus tamen ſine laudatione λῆμα poſuit pro praeſentia & praeſtantia in Polymnia. Ἀπὸ λήματος, inquit, καὶ ἀνδρείης ἐστρατεύετο οὐδεμιῆς εὐσύνης ἀνάγκης. Et in Calliope: Λήματι μὲν νῦν καὶ ῥώμῃ οὐκ ἔσσονες ἦσαν οἱ Πέρσαι. Quo utroque in loco perperam μμ impreſſum eſt. Nam λῆμμα duplici μμ lucrum, capturam, quaeſtumque ſignificat, & ſyllogiſmi partem, quam Ariſtoteles πρότασιν, Cicero *ſumtionem* vocat. Hinc componitur dilemma & monolemma. Lemma etiam Plinio & Martiali argumentum ſignificat. Catanaeus male λῆμα unico μ dici vult pro lucro, contra omnium exemplarium auctorumque fidem. Lucianus Demoſthen. Encom. Λημμά-

των πολλῶν καὶ μεγάλων ὑπεροψίας, id est, *contemtus magnorum & multorum emolumentorum.* Iosephus in I Ἀλώσ. Ὡς μὴ κατάφορον τὸ λῆμμα ποιήσειε. Idem in XIV Ἀρχαιολογίας· Ἵνα δὲ μὴ κατάφορον γένηται τὸ λῆμμα, *ne tamen quantum pecuniae extorserit, cognosceretur.* Ubi exemplaria τολμήματα habent; & male Gelenius vertit, *ne tamen fraus deprehenderetur.* Demosthenes: Τὰ σφῶν αὐτῶν μικροῦ λήμματος πωλοῦντες. Sophocles in Antigone:

Οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν.
Ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν λημμάτων τοὺς πλείονας
Ἀτωμένους ἴδοις ἂν' ἢ σεσωσμένους. GRAEV.

cad. l. 3. Πρόσεισιν ὁ μείραξ ὑμὸς φίλος) Hunc convitiari amico suo ideo dicit Socrates, quod viro muliebrem dederit appellationem. Nam qui Attice sunt locuti, ἡ μείραξ dixerunt, non ὁ μείραξ vel μειρακίσκος, nisi cum mollem & pathicum vellent intelligi. Ita illud intelligendum in Vita Demonactis: Ἦκεν οὖν τις μειρακίσκος ὡραῖος, αὐτὸς ἀπολωλεκέναι λέγων, *venit igitur quispiam effeminatus adolescentulus egregia forma.* Itidem in Votis: καὶ μὴν οὐ πάνυ καλὸς ὁ μειρακίσκος ἔδοξέ μοι. Sed praestat, haec ita sese habere, ut testimoniis evincamus. Primus itaque & maxime idoneus testis est Thomas Magister. Μείραξ, inquit, καὶ μειρακίσκος ἐπὶ ἀρσενικοῦ ἀδόκιμα· μειράκιον δὲ οὐδετέρως πάντες οἱ ῥήτορες λέγουσιν. Μείραξ μέν τοι ἐπὶ θηλυκοῦ, καὶ μειρακίσκη μόνος Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· Σὺ δ' ἀπιθι χαίρων συλλαβὼν τὴν μείρακα. Καὶ πάλιν· Ὦ μειρακίσκη συνθάνῃ γὰρ ὡρικῶς. Σὺ δὲ μειράκιον καὶ ἐπὶ θήλεος λέγε. Lucianus in Gallo, de Danaë agens: Ὅς ποτε ἠράσθη τῆς Ἀργολικῆς ἐκείνης μείρακος. Idem in Νεκρικοῖς· Δύο ἤδη ὁ μειρακίσκος κύλικας ἑτοίμους ἔχων. Aristophanes in ἐκκλησιαζούσαις· Ἄγειν σε καὶ ταῦτας μετὰ σου τὰς μείρακας. Idem in Pluto: Ἀλλ' ὦ νεανίσκε οὐκ ἐῶ τὴν μείρακα μισεῖν σε ταύτην. Et in Ranis: Καὶ γὰρ παραβλέψας τι μειρακίσκης. Lucianus in Merced. Conduct. Τιμώμενος μειρακίσκος, id est, masculum scortum. Parum igitur Attice Parthenius in Eroticis: Μειρακίσκος τις τῶν πάνυ δοκίμων Ἀνθίππης ἠράσθη. Ammonius quoque hanc notavit differentiam: Μείραξ καὶ μειράκιον καὶ μειρακίσκος διαφέρει. Μειράκιον γὰρ καὶ μειρακίσκος ὁ ἄρσην· μείραξ δὲ ἡ θήλεια. Haec Ammonii sententia de μειρακίσκος intelligenda non de omnibus masculis, sed impudicis, pathicis. Postremo Phrynichus id confirmat: Μείρακες καὶ μείραξ. ἡ μὲν κωμῳδία παίζει τὰ τοιαῦτα. Τὸ γὰρ μείραξ καὶ μείρακες

ἐπὶ Σπλειῶν τάττουσιν· τὸ δὲ μειρακίσκος καὶ μειράκιον καὶ μειρακύλλιον ἐπὶ ἀνδρῶν. Ubi perperam Nunnesius vertit: *Μείρακες καὶ μείραξ adolescentuli & adolescentulus*; cum sit *puellae & puella*, ut ex sequentibus verbis apparet & exemplis, quae attulit. Sic & Etymologici magni auctor, quem vide. Et Aelius Dionysius apud Eustath. Atticos hoc semper observasse ait. Attice igitur dixit Lucianus in Asino: Τῇ μείρακι συνεναζόμενον. Et Heliodorus in primo: Ὑποδέχεται αὐτὸν ἡ μείραξ. Idem tamen male in quarto ait: Θεαγένης ἐστὶ καὶ οἱ σὺν αὐτῷ μείρακες. Et in X: Τὸν μείρακα παραλλάττων, *excedens ex ephebis*, vel ἄρτι μὲν τὸν ἔφηβον παραλλάξας, quemadmodum in secundo eleganter dixit. Aristophanes etiam in Ἐκκλησιαζούσαις de masculo dixit μείραξ, sed impudico: Ἦν μείραξ ἰδὼν ἐπιθυμήσῃ καὶ βούληται τοῦτον σκαλαθύραι, id est, συνουσιάσαι, ut Scholiastes inquit, *si adolescentulum videns cupiet & volet hunc subagitare*. Ubi Scholiastes: Μείρακα δ' ἐνταῦθα δοκεῖ ἀρσενικῶς εἰρημένον. Deinde productis Ammonii verbis, quae superius retulimus, subiicit: ἢ πρὸς τὸ γυναικώδες τῶν κιναίδων scilicet respexit: quod verum est. Non enim alio sensu μείραξ Atticis de masculis dicitur, quam Latinum *nubere*. Micyllus ingenue fatetur, se soloecismum hic deprehendere non posse. GRAEV.

ibid. Μείραξ) Verum est, Atticos plerumque femininum facere. Aristoph. Eccl. v. 692, & alibi. Hemst. in ed. min. Dial. Luciani, pag. notarum 9, Lucianum in Dial. Mort. IX commississe contra nitidiorem Atticismum, notat, qui ibi μειρακίσκος masc. gen. dicat; quam notam editioni maiori non inseruit. At si videris, *pincernam* & ibi significari, adeoque & *mollem* posse designari, quales & hoc nomine venire Graevius recte docet, nihil illic a se dissenserit Lucianus. Sed & est ὁ μειρακίσκος apud Alciphr. I, Epist. 2, p. 12, ubi suspicio, de effeminato sermonem esse, non est certa. Utuntur & alii de non suspectis, quos tamen satis in eo ἀττικίζειν non dixerim. REITZ.

ead. l. 5. Δεδίττομαι τὸν ἄνδρα, καὶ φεύγω) Soloecismus hic in eo est, quod δεδίττομαι posuit pro *metuo*, cum sit *terreo*. Thomas Mag. Δεδίττομαι τὸν δεῖνα ἤγουν ἐκφοβῶ, καὶ παρὰ ποιηταῖς καὶ λογογράφοις. Ἀντὶ δὲ τοῦ ἐκφοβοῦμαι παρὰ ποιηταῖς μόνοις. Ὅμηρος ἐν Β Ἰλιαδ. Δαιμόνι' οὔ σε ἔοικε κακὸν ὧς δειδίσσεσθαι. Aristoph. Scholiast. ad Plutum notat, δέδοικα poni pro *metuo*, δεδίττω autem esse

terreo. Δέδοικα μὲν ἐγὼ ἀμεταβάτως, δεδίττω δὲ ἕτερον πρὸς αἰτιατικὴν συντασσόμενον. Attice igitur dixit Lucianus de Luctu: Κύων τῷ χάσματι δεδιττόμενος, *canis ritu sive oris hiatu terrens.* Idem in Philopf. καὶ δεδίττεσθαι κἀμὲ ἐλπίζων. Et in Bis Accusat. καὶ μὴν οὗτοί με, ὦ Ζεῦ, δεδίττονται, terrent. Aristophanes pro metuo videtur usurpasse in pace: Εὐλαβεῖσθ' ἐκεῖνον τὸν Κέρβερον καὶ δεδίττεσθαι. Iustinus Martyr in epistola ad Zenam & Serenum: Μηδὲ δεδιττόμενον τοὺς χειμῶνας· ubi aliter δεδιότα, *metuentem*, legitur. GRAEV.

cad. l. 7. Φίλων ὁ κορυφαιότατος) *Amicorum summissimus*, ut Graecum soloecismum Latino exprimam. De hac voce Thomas: Τελευταῖον μὲν λέγε· τελευταιότατον δὲ ἀδόκιμον, ὡς καὶ κορυφαιότατον. Idem alibi: Οὐ κορυφαιότατον δεῖ λέγειν, οὐ γὰρ πρὸς τῇ ὑπερθέσει καὶ ἑτέραν ὑπέρθεσιν δεῖ ἐπάγειν· εἰ καὶ ὁ Λουκιανὸς παίζων λέγει. Locus Luciani, quem innuit, est in libello Quom. Hist. sit conscrib. δύο μὲν ταῦτα κορυφαιότατα οἴκοθεν ἔχοντα. Negat hic Thomas, superlativo addendum superlativum. D. Ioannes Theologus tamen a comparativo formavit alterum comparativum in tertia Canonica: Μειζοτέραν τούτων οὐκ ἔχω χαράν. Phrynichus summopere improbat hanc vocem. Κορυφαιότατον, inquit, ἐνεκαλυψάμην εὑρὼν παρὰ Φαβωρίνῳ. λέγε οὖν κορυφαῖον. *Suppuduit me, cum* κορυφαιότατον *reperi apud Phavorinum. Tu dic igitur* κορυφαῖον. Simile huic est ἐσχατώτατον a Thoma merito improbatum, & κεφαλαιωδέστατον, quod in Polemone Sophista notat Phrynichus. Parum igitur Attice Plutarchus πρὸς Κολωτήν· Περιπατητικῶν ὁ κορυφαιότατος Στράτων. Idem in Pompeio: Ὧν Περπέννας ὁ κορυφαιότατος. Idem ibidem: Κορυφαιότατοι γὰρ ἦσαν ἐν κατευναστηΐς καὶ τιθηνοῖς οὗτοι σύμβουλοι. Nec Dion. Halicarn. lib. VI: Ἀπορίου δὲ ἦν γνώμη τοῦ κορυφαιοτάτου τῶν προεστηκότων τῆς ἀριστοκρατίας αὐστηρὰ καὶ αὐθάδης. Nec Ioseph. συνελέγησαν δὲ οἱ κορυφαιότατοι. Idem in VIII Ἀλώσ. συνελθόντων ἐξ τῶν κορυφαιοτάτων. Utitur & alibi hac voce, ut & Laërtius in Socrate & Aristippo, Iustin. Martyr in παραινέσει ad gentiles, & Herodian. in fine libri secundi: τὰ κορυφαιότατα τοίνυν καὶ συντέλειαν ἔχοντα τῶν κατὰ μέρος πεπραγμένων Σεβήρῳ ἐν τοῖς ἑφεξῆς. Et Clem. Alexandr. Paedagog. lib. I, c. 13, καὶ μὴν τὸ κορυφαιότατον, quod est supremum omnium. GRAEV. Errat Thomas Magister, cum a ludente Luciano ait alibi usurpatam hanc vocem. Vi-

de Συγγρ. c. 34. Serio enim, & ut probam adhibet. Nec ſolus, ut ex Graevii nota videre potes, id fecit. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ ἐξορμῶ δὲ) Ἐξορμῶ abſolute uſurpatur pro exeo & proficiſcor, ſive erumpo; cum proprie apud Atticos activum ſit ſignificans, incito, urgeo, impello. Moſchopulus, Ὁρμάω ὁρμῶ, inquit, τὸ πορεύομαι ἐγὼ, ἐξορμῶ δὲ ἄλλον. Philoſtrat. certe Atticos imitatus ſemper illo active utitur in Heroïcis: Ἐξορμᾷ τοῦτον τὸν κύνα καίτοι χρηστὸν ὡς ὁρᾷς ὄντα. Et in eodem opere: τοῦ Τελαμῶνος ἐξορμῶντος τὸν Αἴαντα. Euripides in Iphigenia Aulid. 130 eodem loco utramque ſignificationem coniunxiſſe videtur, activam & paſſivam: Κλήθρων ἐξόρμα· ἦν γὰρ νιν πομπαῖς ἀντήσαις, πάλιν ἐξορμάσεις τοὺς χαλινούς. Improprie igitur, ſi Luciano credimus, Heliodor. in ſecundo: Καί μοί τις ἀπήγγειλεν ὡς ἐξώρμησεν. Idem in IV, ὁ δὲ τὰς μὲν κόρας ἔφασκεν ἐξωρμηκέναι. Et ſic ſaepius ille ſcriptor; ut & Dio lib. XLII, αὐτὸς δὲ πρὸς τοὺς στρατιώτας ἐξώρμησεν, & ſic idem frequenter, ut & Ioſephus, quin & Xenophon, & plures alii, ut egregie oſtendit incomparabilis Budaeus in Commentariis utriuſque linguae. Sed ipſe etiam Lucianus huius praecepti ſui oblitus dicit in Dialogo Diogenis & Antiſthenis: Πολὺ τῶν ἄλλων προεξορμήσας, *ante alios erumpens.* Idem in Dialogo Alexandri & Hannibalis: Ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας εἰς τὴν Ἰβηρίαν. Qui tamen Atticos voluerit imitari, cum Thucydide dicat, παρώξυνέ τε τοὺς Λακεδαιμονίους καὶ ἐξώρμησεν. GRAEV.

ead. l. 9. Ἐξ ἐπιπολῆς δέ τινος εἰπόντος) *Cum quidam dixiſſet* ἐξ ἐπιπολῆς, addita praepoſitione ἐξ, pro quo doctiſſimus quiſque ἐπιπολῆς, omiſſa praepoſitione. Pauſan. in Corinthiacis: Ἐπὶ θαλάσσῃ τελματώδει καὶ ἐπιπολῆς μᾶλλον. Ariſtophanes in Pluto: Ταῖς μὲν ἄλλαις γὰρ χύτραις ἔπεστι ἀνωτάτω γραῦς. ἡ ταύτῃς δὲ νῦν τῆς γραὸς ἐπιπολῆς ἔνεισιν αἱ χύτραι. Idem in Concionantibus: Ἄνωθεν ἐπιπολῆς τοῦ σήματος. Herodot. Ἐπιπολῆς δὲ ἔπεστι αὐτὸ τὸ ἑλλύχνιον, id eſt, *ſuperne ineſt ipſum ellychnium.* Valla hic labitur, legens ἐπὶ πολλοῦ ἑλλυχνίου, id eſt, *cum multo lychno.* Locus exſtat in Euterpe. Idem in alio loco: Τάφον ἑαυτῇ κατεσκευάσατο ἐπιπολῆς τῶν πυλέων. Theophraſt. in primo de cauſis: Εἰ καί τινας εἰς βάθος καθιᾶσιν, ἀλλ' ἐνίας καὶ ἐπιπολῆς. Plutarch. in eo libello, cui titulus πότερα τῶν ζώων φρονιμώτερα· παραπετόμεναι ἀούσουσι τοῖς πτίλοις ἐπιπολῆς. Et in libello περὶ κοινῶν ἐννοιῶν· οὐκ ἐπιπολῆς ἀούουσα τῆς

ἐπιφανείας, ἀλλὰ πάντη διὰ βάθους εἰς πλάτος ὁμοῦ. Sic Attice Plutarchus, qui tamen minus Attice dixit in Dione, εὕρισκον ἐξ ἐπιπολῆς μᾶλλον ἢ καταφορᾶς· quod etiam apud Dioscoridem cum in capite de papavere, tum alibi, uti & passim apud Graecos interpretes occurrit. Phrynichus haec, quae diximus, confirmat: Ἐξ ἐπιπολῆς λέγουσί τινες οἰομένοι ὅμοιον εἶναι τῷ ἐξαίφνης. οἷον ἐκ ἐπιπολῆς ἐξαίφνης, ἀτόπως. Οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ἄνευ τῆς ἐκ προθέσεως ἐπιπολῆς. Thomas est in eadem sententia: Οὐδεὶς τῶν δοκίμων ἐξ ἐπιπολῆς εἶπεν· ἀλλὰ πάντες χωρὶς τῆς ἐκ προθέσεως ἐπιπολῆς. Ἀριστείδης ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ· Ἐπειδή σοι διὰ βραχέων καὶ ἐπιπολῆς ἀπεκρινάμην. Θουκυδίδης ἔκτῃ, διὰ τὸ ἐπιπολῆς τοῦ ἄλλου εἶναι, de Epipolis agens Syracusanorum loco, custodiis frequenti, ut loquitur Livius. Lucianus tamen hic non cavit, quod aliis vitio dat. Dicit enim in secundo Verarum narrationum, οὐκ ἐξ ἐπιπολῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐς βάθος. GRAEV.

ead. l. 11. Συνετάξατό μοι) *Iussit mihi.* Sic interpretor; non, ut Micyllus, *composuit.* In hoc enim videtur soloecismus esse, quod συντάσσειν dixerit pro κελεύειν, cum συντάσσειν proprie sit ordinas instruere, componere. Pro iubere tamen utitur Heliodor. in secundo: Ἐπὶ τὸν νεὼν τῆς Ἴσιδος οὗπερ συνετέτακτό μοι πρὸς τὸν ξένον ὥρμησα. Idem in eodem: Ἐπὶ τὴν χέμμιν τὴν κώμην οὗ τῷ Θεαγένει συνετέτακτο ἔσφυδεν. Diodor. saepe συνέταξε pro iussit, & συνετέτακτο pro iussus erat, utitur. Qui igitur Atticos imitari volent, συντάσσειν utentur de ordinibus instruendis, ut Xenophon. Apud Iosephum ἐπιβουλάς τε καὶ λόχους συντάσσοντες dixit, id est, *insidias ponentes.* Lucianus alio sensu in Asino dixit, συνετάττοντο ἐπ' ἔργον, *accingebantur operi;* & Plutarchus, συνετάττετο πρὸς τὴν πρᾶξιν, *ad negotium componebatur.* Eodem pertinet illud Periclis ἀσύντακτός εἰμι, *imparatus sum;* illudque Plutarchi de Solone, συντεταγμένον ὑποβάλλειν τοὔνομα, *paratum subiicere nomen.* Demosthenes, οὐ συντέταγμαι, *non sum paratus, meditatus, instructus.* GRAEV. Ἐπετάξατο volebat ille Soloecus. GESN.

Pag. 224. *l.* 1. Περιέστην αὐτόν) *Circumstiti ipsum.* Manifestus soloecismus, ut docet Thomas: Μὴ εἴπῃς περίστημαι τὸν δεῖνα. Πῶς γὰρ ὁ εἷς τινα περίσταιη; ἀλλὰ περιϊστάμεθα. Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ· καὶ περιϊστάμεθα τὰς ἐπιστολάς. Laërtius in Menedemo parum Attice dixit περιϊσταμένου αὐτόν ποτε Κράτητος. Περίσταμαι etiam fugio, vito,

significat. Lucianus in fine Hermot. Οὕτως ἐκτραπήσομαι καὶ περιατήσομαι, ὥσπερ τοὺς λυττῶντας τῶν κυνῶν, non secus ac rabiosos canes fugiam, & vitabo. Iosephus Ἀρχαιολογίας libri primi capite secundo: πρότερον ἠδόμενος τῇ πρὸς αὐτὸν ὁμιλίᾳ νῦν φεύγει ταύτην καὶ περίσταται. Idem Ἀρχαιολογίας lib. IV, cap. 6: Περίστατο γὰρ μὴ πολλοὶ τῆς τῶν λόγων ἀσελγείας αὐτοῦ μιμηταὶ γενόμενοι ταράξωσι τὸ πλῆθος, id est, verebatur. Idem locus & a Suida refertur cum eo, qui sequitur: Τὸν ὄχλον γὰρ ἐκεῖνος ἀεὶ καὶ τοὺς ὄχλους περίστατο μάλιστα. Idem Suidas ἀλυσκάζειν, περίστασθαι, ἐκκλίνειν, φεύγειν, cavere, declinare. In qua notione etiam legitur II ad Timoth. II, 16, & ad Tit. III, 9. Vide & Casaub. ad Athen. Animadverſ. lib. XV, 5, & Andream Dunaeum ad Io. Chryſoſtom. in epiſtolam ad Titum orationem ſextam. GRAEV.

ead. l. 2. Ἑτέρου δὲ λέγοντος συνεκρίνετο αὐτῷ) *Iudicio experiebatur*, vel *contendebat*, aut etiam *cum eo comparabatur*. Sic barbari loquuntur. Attice vero συνεκρίνετο αὐτῷ significat, una oriebatur, naſcebatur, ſive gignebatur, quemadmodum διεκρίνετο αὐτῷ ſignificat, una interibat, atque diſſolvebatur. Διακρίνεσθαι tamen pro *iudicio experiri* dixit Demoſthenes: Εἰ μὲν οὖν ἐν τῷ Ῥοδίων δικαστηρίῳ διεκρινόμεθα. Sed de συγκρίνειν audiamus Thomam: Ἐπὶ δικαστηρίου συνεδικάζετο χρὴ λέγειν, οὗ συνεκρίνετο. Συνεκρίνετο γὰρ ἀντὶ τοῦ ἠγωνίζετο, ὡς ἔχει καὶ ἡ παρὰ φιλοσόφοις σύγκρισις, ἧς τὸ ἐναντίον διάλυσις. ἐπεὶ καὶ ἃ φαμεν ἐν τῇ συνηθείᾳ συγκρίνειν, ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸν δεῖνα τόνδε παρεξετάζειν, οὐχ εὕρηται παρὰ τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν παλαιῶν· ἀλλὰ ἀντὶ τούτου παραβάλλειν, καὶ παρεξετάζειν, καὶ παρατιθέναι. Pro quo & dicunt εἰκάζειν, παραθεωρεῖν. Attice igitur dixit Epicharmus: συνεκρίθη καὶ διεκρίθη, καὶ ἀπῆλθεν ὅθεν ἦλθεν, πάλιν γᾶ μὲν ἐς γᾶν, πνεῦμα δ' ἄνω, τί τῶνδε χαλεπόν; Attice etiam Chryſoſt. in comparatione monachi & regis: Καὶ παραθεῖναι νῦν ἀλλήλοις τάτε κατερραθυμημένα παρὰ πολλοῖς, τάτε πολλῆς τυγχάνοντα σπουδῆς. Et Lucianus in Imaginibus: Καί τοι Νηρεῖσιν ἐκείνη παρεξετάζετο. Ibid. ἐγὼ δέ σε οὐδ' ἐκείνα ἠξίουν ταῖς Ἡρωΐναις παραθεωρεῖν με. Et paulo poſt: Οὐκ ἂν παραβάλλοιμι εἰκότι θεῶν γυναῖκα φαιδράν. Ibid. Λίγειρῳ δ' αὐτῆς εἰκάζειν ἐκεῖνος τὸ εὔμηκές τε καὶ ὀρθιον. Quare minus Attice dixit Athenaeus: Τὸ δὲ Διονυσίου χορηγεῖον παντελῶς ἂν εὐτελές τι φανεῖν πρὸς ἐκεῖνο συγκρινόμενον. Confudit etiam hanc differentiam ipſemet Lucia-

nus in Parasit. Ἄξιος, inquit, συγκριθῆναι παρασίτου τῷ σώματι· & Philo: Ὃς ἕνεκα εὐγενείας οὐδενὶ ἀνθρώπῳ σύγκριτος, *nobilitate cum nemine mortalium comparandus.* Quare minus mirum de Apostolo, qui II ad Corinth. cap. 10 inquit, Οὐ γὰρ τολμῶμεν ἐγκρῖναι ἢ συγκρῖναι ἑαυτούς τισι τῶν ἑαυτοὺς συνιστανόντων. In eadem sententia Phrynich. Σύγκρισις. Πλούταρχος ἐπέγραψε συγγράμματά τι τῶν αὐτοῦ, σύγκρισις Ἀριστοφάνους καὶ Μενάνδρου. Καὶ θαυμάζω πῶς φιλοσοφίας ἐπ' ἄκρον ἀφιγμένος, καὶ σαφῶς εἰδὼς, ὅ, τι ποτὲ ἐστὶν ἡ σύγκρισις, ἐχρήσατο ἀδοκίμῳ φωνῇ. Ὁμοίως δὲ καὶ τὸ συγκρίνειν τόνδε τῷ δέ, καὶ συνεκρινεν, ἡμάρτηται. Χρὴ οὖν ἀντεξετάζειν, καὶ παραβάλλειν λέγειν. Cicero recte I de Natura Deorum σύγκρισιν vertit *concretionem.* Theophanes Cerameus, supra sui seculi captum scriptor elegans, Hom. LVI in festo S. Procopii, hoc sensu posuit σύγκριμα· Κόσμος λέγεται τὸ ἐξ οὐρανοῦ καὶ γῆς, καὶ τῶν ἐν μέσῳ σύστημα καὶ σύγκριμα. Vertit Franciscus Scorsus: *Mundus dicitur, quod ex coelo terraque, & his, quae in medio sunt interiecta, constitutum atque compactum est.* Male vero Plutarcho σύγκρισις ponitur pro comparatione. GRAEV.

ead. l. 5. Νῶϊ τοῦτο δοκεῖ) Ut soloecismo soloecismum explicemus, *nos hoc videtur.* Ubi νῶϊν, *nobis*, dicendum fuit, quemadmodum Plato loquitur in VI de legibus: Θαυμαστῶς τόγε ἀκοῦσαι νῶϊν πάντως ξυνδοκεῖ. Idem in Sympos. Πράξομεν ὃ ἂν φαίνηται νῶϊν. GRAEV.

ibid. Σὺ, ἔφη, καὶ νῶϊν ἐρεῖς, ὡς ἁμαρτάνομεν) *Tu etiam nobis peccamus dices pro* νῶϊ ἁμαρτάνομεν, id est, *nos peccamus.* Utrumque hoc non videtur animadvertisse interpres, ut eius versionem legenti constabit. (Nam dedit: *Tu*, inquit, *etiam* νῶϊν *dices, ut peccamus.*) GRAEV.

ead. l. 7. Ἡ δὲ τῷ Ἡρακλεῖ μιχθεῖσα) Haec Luciani verba ex sequentibus Thom. Magist. erunt intellectu facillima. Μίγνυται, inquit, ὁ ἀνὴρ τῇ γυναικὶ, οὐχ ἡ γυνὴ τῷ ἀνδρί. Nimirum μίγνυσθαι recte dici de viro cum muliere consuescente, male vero de muliere, quae cum viro rem habet. Hanc differentiam tamen non esse perpetuam, argumento est illud Parthenii in Eroticis, Τίς αὐτῶν μιχθεὶη τῷ ξένῳ. Herodot. in Clio: Δεῖ δὲ πᾶσαν γυναῖκα ἐπιχωρίην ἰζομένην ἐς ἱερὸν Ἀφροδίτης ἅπαξ ἐν τῇ ζωῇ μιχθῆναι ἀνδρὶ ξένῳ. Attice igitur D. Io. Chrysost. de Babyla martyre: Ποῖον δὲ ὄφελος μίγνυσθαι μητράσιν καὶ ἀδελφαῖς ὅπερ ὁ τῆς στοᾶς προεστὼς φιλόσοφος ἐνομοθέτει, de Zenone agens. Sic apud Hesiod.

μιχθεὶς ἐν φιλότητι, frequentissime. Homer. hymno in Lunam: Τῇ ῥὰ ποτε Κρονίδης ἐμίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ. Quin & Esdrae IX, Hebraei dicuntur miscuisse semen sanctum cum populis peregrinis, qui gentilium filias duxerant uxores. GRAEV.

ead. l. 8. Μιχθεῖσα) Falsa est Scholiastae observatio: nam de feminis aeque frequenter dicitur. Aristoph. Ran. v. 1112: Καὶ τικτούσας ἐν τοῖς ἱεροῖς, Καὶ μιγνυμένας τοῖσιν ἀδελφοῖς. Aelian. V. H. I, 15: αἱ Θήλειαι — ὅταν τῆς πρὸς ἄρρενα μίξεως ἀτυχήσωσι. Homer. Odyss. A, 72, Φόρβαντος Θυγάτηρ — Ποσειδάωνι μιγεῖσα. Et Δ, 267, de Alcmena — ἐν ἀγκοίνῃσι Διὸς μεγάλοιο μιγεῖσα. Hesiod. Theog. v. 53, — πατρὶ μιγεῖσα Μνημοσύνῃ. Ne plures addam. REITZ.

ead. l. 9. Καρῆναι δέ τινος εἰπόντος) Cum quidam pro κείρασθαι tonderi, dixisset καρῆναι, quod erat ignominiosum verbum. Differentiam pulchre docet Thomas: Καρῆναι καὶ ἐκάρην κυρίως οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν ἐπ' ἀνθρώπων τοῦτο καταχριθέντων. Τὸ δὲ κείρασθαι οὐκ ἐπ' ἀτίμου. Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ τὴν· Οἶμαι καὶ δάκρυσιν ὑπό σου τετιμῆσθαι Καισάριον. τὴν μὲν γὰρ πόλιν καὶ δημοσίᾳ κείρασθαι νομίζω. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ προβάτων. Philostrat. in Heroicis: Τὴν κόμην ἣν ἐκείρατο ἐπὶ τῷ Πατρόκλῳ. Lysias in Epitaphio: Ἄξιον ἦν ἐπὶ τῷδε τῷ τάφῳ τότε κείρασθαι τῇ Ἑλλάδι καὶ πενθῆσαι τοὺς ἐνθάδε κειμένους. Phrynich. assentitur Luciano & Thomae: καρῆναι enim tradit dici de infami tonsura, κείρασθαι autem de hominibus. Et Moschopul. Ἐκάρην, ὃ ἀεὶ τάττεται ἐπὶ ἀτίμου κουρᾶς. Nimirum καρῆναι dicebatur de infami illa rasura, qua utebantur in morionum & stupidorum, & γελωτοποιῶν, qui ad ciendos risus inducebantur, capitibus radendis. Illi enim ad cutem radebantur, cum alii tonderentur. Quo alludit Tertullian. de spectaculis: *Eos infideles erga faciem suam esse, quam novaculis mutabant, & insuper contumeliis alaparum obiiciebant: ita de domini praecepto ludentes. Docere scilicet & diabolum maxillam verberandam patienter offerre.* Nam illi moriones raso capite alapis offerebant malas percutiendas. Sed de hoc ritu dudum viri docti plura. GRAEV.

ead. l. 10. Συγομαχεῖν δέ τινος λέγοντος) Cum quidam dixisset ζυγομαχεῖν pro contendere cum familiaribus; cum hoc verbum proprie significet apud optimos quosque auctores tantum cum hostibus contendere. Probat hoc, quod dixi, Thomas: Οὐ δεῖ λέγειν περὶ τοῦ φίλου, ὡς πρὸς τὸν δεῖνα περὶ τοῦ δέ τινος ἐζυγομάχουν· ἀλλ' ἡμφισβήτουν, ἤρι-

ζον, ἐφιλονείκουν. Τὸ γὰρ ἐζυγομάχουν ἐπὶ ἐχθροῦ λαμβάνεται, ὡσαύτως καὶ τὸ ἐδικαζόμην. Οἷον ἐδικαζόμην τῷ δεῖνι, περὶ τοῦδε. Hesych. in diversa est sententia, qui ait, hoc verbum significare τὸ τοῖς οἰκείοις διαφέρεσθαι, *cum familiaribus contendere*; quo sensu accipi debent Plutarchi loca a Budaeo in commentariis collecta. Proverbium tamen, quod affert Aristot. III Rhetoricorum, φιλάμων ζυγομαχῶν τῷ κορύκῳ, pro Thomae & nostra facit sententia, ut & Demosthenes, apud quem ζυγομαχεῖν cum hoste contendere est. GRAEV.

Pag. 225. *l.* 2. Βασανίζεσθαι τὸν παῖδα αὐτῷ νοσοῦντα) Reprehendit hic Socrates eos, qui βασανίζειν, quod est probare, explorare, quaestionem exercere, quaestioni subiicere, torquere, ut vulgo loquuntur, abutebantur & usurpabant de homine, qui morbo vexabatur. Eosdem & Thom. redarguit insciticae. Τὸ βασανίζειν, inquit, ἐπὶ δοκιμασίας λαμβάνεται, καὶ τῆς διὰ λόγων, καὶ τῆς διὰ τιμωρητικῶν ὀργάνων. μὴ λέγε οὖν βεβασάνισται ὑπὸ νόσου, ἀλλὰ ἐξήτασται. Suidas paulo aliter: βασανίζειν οὐ τὸ αἰκίζεσθαι καὶ τιμωρεῖσθαι καὶ μαστιγοῦν σημαίνει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀλλὰ τὸ χωρὶς πληγῶν ἀνακρίνειν, καὶ ἐλέγχειν τἀληθὲς διὰ λόγων. Adducit tamen idem Aristophan. locum hunc contra se: Πῶς βασανίζω. πάντα τρόπον ἐν πίνακι δήσας, κρεμάσας ὑστεριχίδι μαστιγῶν, δέρων, στρεβλῶν, ἔτι δ' εἰς τὰς ῥῖνας ὄξος ἐγχέων, πλίνθους ἐπιτιθείς. Quae profecta omnia sunt τιμωρητικὰ ὄργανα. Locus est in Ranis. Contra hoc praeceptum facit illud S. Matthaei capite octavo. Κύριε, inquit, ὁ παῖς μου βέβληται ἐν τῇ οἰκίᾳ παραλυτικὸς δεινῶς βασανιζόμενος. Adstipulatur Luciano & Thomae, Harpocration, & ostendit ex Dinarcho βασανίσας esse δοκιμάσας, idque esse ex voce βάσανος, quae lapidem significat, in quo aurum exploratur. GRAEV. Βασανίζεσθαι etiam Atticis de iis dici, qui tormentis tensi verberantur, si non satis notum, vid. I. Elsner. ad Evang. Marc. V, 7, ubi & Suidam refutat, qui negavit, βασανίζεσθαι de quaestione per tormenta Atticis dici, sed solis verbis in veritatem inquirere, quia metaphora sit desumta a βάσανος lapis aurum explorans. Sed recte Scholiast. hic utrumque agnoscit; nec de iis, qui per quaestionem torquentur, unice usurpatur. Ita ut carpendi studium fingens, risumque captans, talia reprehendat Lucianus, si is auctor: non enim omnes sunt mere soloecismi, quos in hoc libello arguit scurra Noster. De male

affectis vero adhibetur in N. F. aliquoties, quod notum. Quo ſenſu tamen Atticis uſurpatum ignoro. REITZ.

ead. l. 4. Προκόπτει δέ τινος εἰπόντος ἐν τοῖς μαθήμασιν) Quod hic Socrates ait ἐπιδιδόναι, non προκόπτειν, dicendum eſſe, in eo forte illi aſſentitur Plato, Iſocrates, & Philoſtrat. pro προκόπτειν, ἐπίδοσιν λαβεῖν & ἐπιδιδόναι dicentes, *progreſſiones facere, procedere*, ut loquitur Cicero. Diſſentiunt ab eo Thomas, Phrynichus, Suidas, Thucydides, Euripides, denique ipſe etiam Lucianus, qui ait in Hermot. ἐγὼ μὲν προὔκοπτον ἐν τοῖς μαθήμασιν. Et in Paraſit. ἐν ἐκείναις ταῖς τέχναις προκόπτοντας. Idem in Amor. ἐγὼ δὲ ἐνόμιζον ἄχρι παιδίας ἰλαρὰν τὴν ἔριν ἡμῶν προκόψαι. Ariſtid. ὅσον γὰρ ἂν προκόψωσι τῆς σοφίας, τοσοῦτ' ἀνταφαιροῦσι μεγάλα φρονοῦντες. Phrynich. προκόπτειν, inquit, λέγουσι. Τὸ δὲ ὄνομα προκοπὴ ἀδόκιμον. Suid. ἐπίδοσις, inquit, προκοπὴ, προσδήκη, αὔξησις. Ἐπίδοσιν μὲν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν, ἡ δὲ προκοπὴ παρ' οὐδενὶ τῶν Ἑλλήνων. Heſych. in verbo ὑποσακκίζειν, προκόπτειν dicit ſignificare hanc vocem, quod Coelius interpretatur *praecidere*, vel *praecaſtrare vinum*, quod tum fit, cum vini vires ſacco franguntur, ut Plin. ait. Tale vinum Theophraſt. VI de cauſis plant. cap. 24 δηθικὸν, quod male vertit Gaza *morale vini genus*, cum ſit faccatum, colatum, ἀπὸ τῆς ἠθήσεως, ut pulchre docuit Thom. Reineſius, magno eruditorum cum dolore nuperius extinctus, lib. III Var. Lect. cum quo ipſae literae in illa plaga videntur elatae eſſe. In Heſych. pro προκόπτειν legitur προσκόπτειν. Quare Lexicographi ὑποσακκίζειν impingere interpretantur? cum tamen in eodem Heſychio recte legatur ὑπεσάκκισεν, ὑπήθει τῷ σακκῷ ἢ προέκοπτεν, *ſacco colabat*, aut *praecidebat*. Apud Euſtath. ad Iliad. V, Καὶ ὑποσακκίζειν τὴς ὁδοῦ τὸ προκόπτειν καὶ ὑφαιρεῖσθαι. Τοῦτο δὲ ἴσως καὶ ἀπὸ τοῦ κατὰ μικρὸν ἐκνενουμένου σάκκου. Ὑποσακκίζειν eſt etiam furari in itinere. Nimirum προκόπτειν dicitur de iis, qui ſaccos & marſupia praecidunt, qui nobis dicuntur *Beurs-ſnyders*. Sed ut redeamus ad priorem notionem τοῦ προκόπτειν, quam culpat Lucianus, in ea legitur apud Euripidem in Hecuba: Προκόπτοντ' οὐδὲν εἰς πρόσθεν κακῶν, *quibus nihil proficimus ad levanda mala, quae fumus paſſi, nihil facientia ad priora mala mitiganda*. Herodot. lib. I voce paſſiva: Οὐδὲν τῶν πραγμάτων προκοπτομένων, *nihil rebus proccdentibus*. Idem in Thalia: Ἐς τὸ πρόσω τε οὐδὲν προεκόπτετο τῶν πραγμάτων. Thucyd. in IV, καὶ τῆς ἀρχῆς ἅμα

προκοπτόντων, id eſt, *nobis augentibus illorum imperium.* Προσδοιποιούντων, εὐτρεπιζόντων, ἤγουν προκοπὴν καὶ ἐπίδοσιν ποιούντων. Haec Thucydidis interpres. Eodem ſenſu Lucianus in Saltat. verbo ἐπιδιδόναι utitur. Οὐ πάλαι, inquit, ἀρξαμένη ἐς τοσοῦτο κάλλος ἐπιδιδόναι, ἀλλὰ κατὰ τὸν Σεβαστὸν μάλιστα· *non olim initio facto tanti incrementi in eam pulchritudinem, ſed circiter Auguſti maxime tempora.* Plutarch. cuidam libellorum ſuorum titulum fecit πῶς ἂν τις αἴσθοιτο ἑαυτοῦ προκόπτοντος ἐπ' ἀρετῇ, ſaepe utens in eo opere verbis προκόπτειν & ἐπιδιδόναι, & non abſtinens interim a nomine προκοπή. Εἰδὲ μηδεμίαν, inquit, αἱ προκοπαὶ ποιοῦσιν ἄνεσιν. Lucianus quoque in Alexandro, ἐλπίδας καὶ προκοπὰς ἀνεβάλλετο. Epictetus in Enchiridio: Παρὰ μίαν ἦτταν καὶ ἔνδοσιν ἢ ἀπόλλυται ἢ προκοπὴ, ἢ καὶ σώζεται. Ioſephus etiam utroque utitur vocabulo. Καὶ γὰρ, inquit, οὐδ' ἂν ἦν ἁλώσιμος ἡ πόλις, εἰ προύκοπτε τὸ τεῖχος ὡς ἤρξατο, *neque enim urbs ullis viribus capi potuiſſet, ſi murus proceſſiſſet, ut coeperat.* Idem: Εἰς μεγάλην παιδείας προὔκοπτον ἐπίδοσιν. Et in I Ἁλώσ. Γίνεται παραδόξως Ἀντιπάτρῳ μείζονος προκοπῆς αἴτιος. Idem in X Antiquitatum: Τῶν γραμμάτων καὶ σοφίας ἐν προκοπῇ γενομένοις εἶχεν ἐν τιμῇ καὶ στέργων διετέλει. Diod. Sicul. de Dione, ἀνὴρ ἐν φιλοσοφίᾳ μεγάλην ἔχων προκοπήν. Cicero XV ad Attic. Epiſt. XVI: *Sed mehercule literae πεπινομένως ſcriptae, quod ipſum προκοπὴν aliquam ſignificaret.* Non caret itaque exemplo, quod dixit Apoſtol. I ad Corinth. 4, ἵνα σου ἡ προκοπὴ φανερὰ ᾖ. Et Epiſtolae ad Philip. cap. 1, εἰς προκοπὴν τοῦ εὐαγγελίου ἐλήλυθεν. Utitur eadem voce etiam Heliod. in VII: Πολλὰ καὶ παρ' ἑαυτῆς εἰς προκοπὴν τῶν φαινομένων λυσιτελῆ προστιθεῖσα. Videtur autem hic auctor in pleriſque non ſatis accurate locutus, quippe qui ſaepe peccet in id, quod hic aliiſque in libris reprehendit Lucianus. Improbat iſte in Nefaſto θάτερος pro ἄτερος vel ὁ ἕτερος, θάτερον pro τὸν ἕτερον, & ἄτερον pro θάτερον· quae omnia invenias in Heliod. Is in ſecundo, Θάτερον, inquit, τῶν παίδων τὸν πρεσβύτερον pro τὸν ἕτερον. Idem in VI: Θάτερος ἐπιχλευάσας θατέρῳ, ubi dicendum fuit ἄτερος, pro ὁ ἕτερος. Et in VIII: ἦν δὲ τῶν Ἰωνικῶν ἄτερον τῶν εἰς διακόνιαν παρὰ τὴν πρώτην ὑπὸ τῆς Ἀρσάκης τοὺς νεοὺς δωρηθέντων, pro θάτερον. Sed de hoc minus miror, quam de Plutarcho, qui in libello de lectione poëtarum, δυοῖν οὖν ἄτερον ἡ τοιαύτη ποιήσει παράθεσις dicit, pro θάτερον. Vide & Thom. Magiſtrum. GRAEV. Pro-

κοπὴ, pro progreſſu in literis, Ciceroni adhibitum in Epiſt. ad Att. XV, 16, aeque ac in N. Foedere I ad Timoth. IV, 15, ubi Elſn. & Polybii, & Arriani auctoritates Graevianis addit. REITZ.

ead. l. 6. Εἰ μελετήσει ὃ δεῖνα) Vitium eſt in μελετήσει, quod apud Atticos eſt ſecundae perſonae, pro *declamabis*. Barbaris vero eſt tertiae perſonae vocis activae, ut loquuntur γραμματικῶν παῖδες, pro *declamabit*. Meminiſſe hic debet ſtudioſus lector, verbum μελετῶ, tametſi futurum medium uſitatius habeat, quam activum, apud Attice loquentes, utendum tamen eſſe aoriſto activo, non medio. Teſtantur hoc Philoſtratus & Lucianus. Philoſtrat. in Marco Sophiſta: Καὶ προβαλοῦμαι, ἔφη, καὶ μελετήσομαι. Idem in eodem: Μελετήσας δὲ καὶ μελετῶντος ἀκροασάμενος, καὶ ἐθαυμάσθη καὶ ἐθαύμασεν. Lucian. in Merced. cond. Οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν καρχάρων ἐπὶ τῷ δείπνῳ κελευσθέντα μελετήσαντα μὰ τὸν Δία οὐκ ἀπαιδεύτως. Et in Demonact. Ῥήτορι δέ τινι κάκιστα μελετήσαντι. Proinde dicendum: μελετῶ, μελετήσομαι, ἐμελέτησα, μελετήσας· ut ab ἐπαινῶ, ἐπαινέσομαι, ἐπήνεσα, ἐπαινέσας, ab ἀκούω, ἀκούσομαι, ἤκουσα, ἀκούσας. GRAEV.

ead. l. 7. Ἀττικίζοντος δέ τινος καὶ τεθνήξει εἰπόντος ἐπὶ τρίτου) Cum quidam *Atticorum aemulus dixiſſet in tertia perſona* τεθνήξει, quod apud germanos Atticos eſt ſecundae perſonae: quare ſequitur, βέλτιον καὶ ἐνταῦθα μὴ Ἀττικίζειν καταρώμενον. Hoc eſt: *praeſtaret vel hic te non Atticiſſare mortem imprecantem mihi; dicis enim, Mihi morieris.* Ariſtophan. in Nebulis: Σὺ δ' ἐγχανὼν τεθνήξει, *tu morieris.* Hoc, quod diximus, declarant etiam Thomae verba ideo a nobis non omiſſa. Τεθνήξεται, inquit, ἐπὶ μετ' ὀλίγον μέλλοντος λέγε. Πλάτων δὲ ἐν Γοργίᾳ ἐπὶ μέλλοντος ἐνεργητικοῦ λέγει· Τεθνήξει οὗτος ὃν ἂν δόξῃ. καὶ Λιβάνιος· Εἰ μή τις ἄρτου μεταδοίη, τεθνήξει. ὅπερ καὶ Λουκιανὸς ἐν τῷ Σολοικιστῇ ἀπαγορεύει. Graeca tamen Platonis exemplaria, quae ego quidem viderim, τεθνήξεται habent, non τεθνήξει, ut placet Thomae. Proinde vitandae amphibologiae cauſa dices cum Luciano in Dialogo Terpſionis & Plutonis, πότε καὶ τεθνήξεται τῶν γερόντων ἕκαστος. Micyllus hic perperam vertit ἐπὶ τρίτου *in diem tertium*, cum vertere debuerit *in tertia perſona*: ſubintelligitur enim προσώπου. Alioqui εἰς τρίτην, ut Attice ſubintelligatur ἡμέραν, *in diem tertium*, vel *perendie* ſignificat. Syneſ. εἰς τρίτην ἥκειν ἐπήγγελε. Ariſtid.

καὶ ἦκεν εἰς τρίτην. Thomas, Οὐ λέγουσιν, inquit, οἱ Ἀττικοὶ εἰς τρίτην ἡμέραν, ἀλλ' εἰς τρίτην μόνον. Heliod. εἰς τρίτην ἐξώρμησαν. Addit tamen Ariſtophanes ἡμέραν in Lyſiſtrate: ἀλλ' ἐς τὴν τρίτην γ' οὖν ἡμέραν. GRAEV. Ἀττικίζοντος) Id vitium ὑπεραττικίζουσαν ἰδέαν vocat Philoſtrat. in vit. Ap. pag. 21. SOLAN.

cad. l. 8. Τεθνήξει) Th. Mag. h. v. SOLAN. Non damnat Duker. ad Thucydid. VIII, c. 74 f. cum & Ariſtoph. Ach. v. 324, ὡς τεθνήξων ἴσθι νὺν γε habeat, quod forſan fruſtra ſuſpectum Stephano ait, ob Luciani auctoritatem, quam minus ponderis habere ſtatuit, quod non raro reprehendat ea, quibus ipſe & probatiſſimi ſcriptores uſi ſint. Sed hic tantum reprehenditur ambigua tertiae perſ. in ει terminatio, quae Atticis eſt ſecunda. REITZ.

cad. l. 10. Στοχάζομαι αὐτοῦ) Hic omnes Graeci magiſtri tacent. Apud unum Laſcarem Conſtantinum legitur, στοχάζομαι, φείδομαι ſignificat, ἀκριβολογοῦμαι & ἐλεῶ, praeparcum eſſe & miſereri; quod an hic locum habeat, neſcio. Ea certe ſignificatione videtur verbum στοχάζομαι poſitum eſſe ſecundi Maccabaeorum cap. 14: Καὶ τῶν ἰδίων πολιτῶν στοχαζόμενος, id eſt, *parcens*, vel *miſertus*, vel *conſulens*, ut vertit interpres illic. GRAEV.

cad. l. 11. Ἀφιστᾶν δέ τινος εἰπόντος) Negat hic Lucianus, recte dici ἀφιστᾶν & ἀφιστάνειν pro eo enim dicendum ἀφιστάναι. Thomas: Ἱστάναι, οὐκ ἱστάνειν. Non imitandus igitur Heliod. ἀνίστων καὶ ἀνελάμβανον, quemadmodum nec illud Baſil. in Epiſtola πρὸς τοὺς ὑφ' ἑαυτοῦ ἀσκητάς. Ὅτι ἀεὶ πρὸς τὸ ἴδιον συμφέρον βλέποντες ἢ διαβάλλειν τινὰς ἢ συνιστᾶν ἐπιχειροῦσι. Sic τὰ ὄρη μεθιστάνειν legitur in ſacris literis pro μεθιστάναι. Diod. Sic. libro ιθ' Τούτοις μὲν πολλῶν ἀκουόντων ἐπετίμησεν ὡς διιστάνουσι τὴν φιλίαν. Et in eodem libro: Ταῖς δὲ πόλεσιν ἀποκαθιστᾶν τὴν ἐλευθερίαν. Idem tamen eodem libro recte dicit: Τὸ μὲν πρῶτον ἐπεχείρησεν ἀφιστάναι τὸν Πολυσπέρχοντα τῆς Ἀντιγόνου φιλίας. Polyb. Ἐπὶ δὲ πᾶσι τούτοις συνίστανε τὴν συνακολουθήσασαν εὔνοιάν σφισιν. Quo verbo idemtidem ita utitur Apoſtolus. GRAEV.

cad. l. 13. Πλὴν εἰ μὴ) Ideo a Socrate reprehenditur haec locutio, quod, qui paulo accuratius locuti ſunt, πλὴν εἰ tantum dixerunt, vel εἰ μὴ ſolum: auctor eſt Phrynichus. Ceterum Thomas eſt in diverſa ſententia, cuius haec ſunt verba: Ἀμφότερα λέγε καὶ χωρὶς εἰ μὴ τόδε, καὶ χωρὶς εἰ τόδε,

εἰ καὶ Φρύνιχος ἀδόκιμον εἶναι λέγει τιθέμενον μετὰ τοῦ μή. Ὥσπερ γάρ φαμεν πλὴν εἰ τόδε καὶ πλὴν εἰ μὴ τόδε, καὶ ἐκτὸς εἰ τόδε, καὶ ἐκτὸς εἰ μὴ τόδε, οὕτω καὶ χωρὶς εἰ τόδε, καὶ χωρὶς εἰ μὴ τόδε. Λουκιανὸς ἐν τῷ βίων πράσει· πλὴν εἰ μὴ σκαπανέαγε καὶ ὑδροφόρον αὐτὸν ἀποδειπτέον. Κρεῖττον μέν τοι εἰ χωρὶς τοῦ μὴ λέγοιτο. Lucianus hanc praeceptionem ſuam ſaepe non ſervavit. Dicit enim in dialogo Diogenis & Mauſoli: Πλὴν εἰ μὴ τοῦτό φησ, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς. Idem in Merc. cond. Πλὴν εἰ μὴ κἀκείνων τις; moxque, πλὴν εἰ μὴ ἀποχρῆν σοι. Idem in ratione Conſcr. Hiſt. Ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο ὑπολάβοι τις. Ibidem: Ἐκτὸς εἰ μὴ εὔξασθαι δέον. Idem in Imag. Ἐκτὸς εἰ μὴ σὺ τοῦτο εἶναι τὴν Ἀθηνᾶν ὑπείληφας. Et paulo poſt: Ἐκτὸς εἰ μή τινα νομίζεις ἀκροάσεως εὐθύνην εἶναι. Idem in Piſcat. Ἐκτὸς εἰ μὴ κατὰ τὸν Θάμυριν ἢ τὸν Εὔρυτον εἴη τὴν φύσιν, ὡς ταῖς Μούσαις ἀντᾴδειν. Demoſthenes περὶ τῶν ἐν Χερρονήσῳ· πλὴν εἰ μὴ τοῦτο λέγουσιν. Idem in IV Philippica: Πλὴν εἰ μὴ τῇ περὶ τῆς τύχης βουθείᾳ γεγονυίᾳ. Sic & Heliod. in VIII: Πλὴν εἰ μή τις θαυματοποιία ἐστὶ δαίμονος. Plutarch. in Coriolano, πλὴν εἰ μή τις θέλοι τὸν Ἀλκιβιάδην ἀποφαίνειν τελειότερον στρατηγόν. Idem in Demoſth. Ἐκτὸς εἰ μὴ νὴ Δία πρὸς τὸν ὑπὲρ Ἀλονήσου λόγον ὁ Ἀντιφάνης τοῦτο πέπαικεν. Apoſtolus I ad Timoth. V, ἐκτὸς εἰ μὴ διερμηνεύῃ. Et cap. XV, ἐκτὸς εἰ μὴ εἰκῇ ἐπιστεύσατε. GRAEV.

in Schol. col. 2. *l.* 4. Τεθνήξῃ) Nihil varietatis notatum invenio. Sed aut hic legendum τεθνήξει, aut in Luciano etiam τεθνήξῃ· oportet enim haec ſibi reſpondere. Alioqui perinde eſſe, quodnam eligas, ut βούλει pro βούλῃ aliaque ſecundam perſon. in ει formantia, ſatis ſaepe vidimus. Sed τεθνήξει Lucian. dediſſe, certum. REITZ.

Pag. 226. *l.* 1. Διπλᾶ χαρίζοι) *Haec*, inquit, *gemina gratificaris*, vel *largiris*. Micyllus *gratificatur* vertit, cum tamen χαρίζω activa voce dixerit nemo, quod & Salmurienſis editor, Io. Benedictus, vidit. GRAEV.

ibid. Χρᾶσθαι δέ τινος εἰπόντος) *Cum quidam dixiſſet* χρᾶσθαι *pro* χρῆσθαι, *uti* vel *oraculum conſulere*. Philoſtr. in Heroicis: Χρῆσθαι μὲν γὰρ καὶ τοῖς οἴκοι μαντείοις Ἀχαιούς. Herodot. tamen χρᾶν & χρᾶσθαι dixit in Terpſichore: Καὶ οὕτω αὐτούς τε ἔξειν χρήμασι χρᾶσθαι. Ibidem: Ἡ δὲ Πυθίη οἱ χρᾷ αἱρήσειν, *reſpondet*. Idem in Clio: Τοὺς προβυλέας αὐτὸν διαχρᾶσθαι, i. e. *occidere*. Pauſanias Achaicis: Ἐχρᾶτο ὑπὲρ τῆς νόσου. Ceterum de χρᾶσθαι & χρῆσθαι Mo-

ſchop. Οὐ χρᾶται, inquit, ἀλλὰ χρῆται, καὶ οὐ χρᾶσθαι, ἀλλὰ χρῆσθαι. Homer. Ψυχῇ χρησόμενος Θηβαίου Τειρεσίαο, *conſulturus*. Liban. in Antirrhetico: Τῷ Θεῷ χρησόμενος, *Deum conſulturus*. Latini in eadem notione utuntur *adhibere*. Cicer. IX ad fam. *Cum adhibuiſſet domi meae Lupus me, & Libonem & Servium conſobrinum tuum, quae mea ſententia, cognoſcere te ex Cn. Seio arbitror*; id eſt, *cum me & Libonem & Servium, quos in aedes meas arceſſierat, conſuluiſſet*. Id. III de Offic. *Gratidianus cum praetor eſſet, collegiumque praetorum tribuni plebis adhibuiſſent*, id eſt, *in conſilium vocaſſent*. Sueton. Claud. *Adhibitis principibus*. Florus l. I, *Gemini erant, uter auſpicaretur & regeret, adhibere placuit Deos*, id eſt, *Deorum ſententiam per auſpicia explorare, conſulere Deos per aves*, χρῆσθαι θεοῖς. Sic hic locus ex Iornande & antiquis Flori editionibus legendus, [at non ſic habere edd. vett. teſtatur Duker.] ut praeclare vidit Gronov. ὁ πάνυ. Vulgo male, *adhibuere oracula*. Cic. IV ad fam. 7, *A tuis reliquis non adhibemur*, hoc eſt, *conſulimur*. Sed de hac iſtius vocis notione pluribus egit vir doctiſſimus & ingenii elegantiſſimi ac ſollertiſſimi Io. Schultingius, qui non ita pridem in ipſo flore aetatis, cum magna & praeclara minaretur, exſtinctus eſt, flebilis omnibus, iis praecipue, quibus literarum interiorum ſalus curae, candor autem & morum ſanctitas amori ſunt, in notis in Senecae declamationes propediem bono publico edendis. GRAEV.

ead. l. 2. Τῷ δὲ λέγοντι ἔκτοτε) De eo Phrynich. Ἔκτοτε κατὰ μηδένα τρόπον εἴπῃς, ἀλλ' ἐξ ἐκείνου. Idem inferius: Ἀπὸ τότε καὶ ἔκτοτε μὴ λέγε. ἀλλ' ἐξ ἐκείνου, καὶ καθόλου δὲ τοῖς χρονικοῖς ἐπιῤῥήμασιν οὐ συντάττουσι τὰς προθέσεις. Et Thom. eadem fere, qui & alibi negat, praepoſitionem recte componi cum adverbio. Quare ἔκπαλαι, ἔκτοτε, ἀποπέρυσιν, ἐκπέρυσιν, & ἀπὸ τότε non ſunt recepta Atticis, qui pro eis dicunt ἐξ ἐκείνου, ἀπ' ἐκείνου, ἐκ παλαιοῦ, ἐκ τούτου. Herodian. in IV: Καὶ ἐξ ἐκείνου μετὰ τῶν λοιπῶν Θεῶν θρησκεύεται. Et paulo poſt: ἐξ ἐκείνου δὲ ἐστασίαζον πρὸς ἀλλήλους. Xenoph. in tertio Inſtitutionis Cyri: Ἐκ δὲ τούτου ὁ Κῦρος ἐπιτελέσας τὸ φρούριον. Idem in eodem: Ἐκ τούτου εἶπόντό τε πάντες καὶ ἔλεγον. Sic tamen ſacri ſcriptores. Matth. cap. XVI: Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς δεικνύειν· pro quo Lucianus in Demonact. καὶ τοιπτεκείνου ἀρξάμενος· τιμῶν καὶ αἰδεῖσθαι. Idem in Dialogo Cyclopis & Neptuni: Καὶ ἀπ' ἐκείνου τυφλός εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον. Invenie-

apud Matthaeum etiam ἀπάρτι, cap. 23 & 26, & apud Ioannem cap. 13. In II ad Corinth. 8, 9, legitur ἀπὸ πέρυσιν. Pollux in primo, προπέρυσι, inquit, τρίτον ἔτος τουτί. Lucianus omissa praepositione in Hermot. Μακρῷ τινι αμείνον εἶχε πέρυσι. Demosthen. in III Philippica: Οὐδὲ αἱ πέρυσι πρεσβεῖαι. Xenoph. in III Ἑλληνικῶν· ἡμεῖς μὲν οι αὐτοὶ νῦν δὲ καὶ πέρυσι. Plato in Euthydemo: πέρυσι δὲ ἢ προπέρυσι οὐδέπω ἦσθην σοφῶ· male προπέρουσι impressum est. Meliores scriptores semper, opinor, sine praepositione utuntur πέρυσι· quare in eo, quod sequitur, εἰρωνίαν esse censeo. Καλὸν, ἔφη, τὸ εἰπεῖν ἐκπέρυσιν. Invenies tamen προπέρυσιν etiam in epistola quadam Liban. Ἀναμνησκόμενος, inquit, οὖν, ὅπως ἤλγεις προπέρυσιν. Ἐκπαλαι legitur II Petr. c. 2 & 3. Sed de hoc minus mirandum, quam de Arriano, qui in primo inquit, ἐς λογισμὸν τοῦ ἔκπαλαι. Utuntur etiam D. Basilius & Plutarch. Ille quidem ad Athanasium scribens, ἦν, inquit, ἔκπαλαι περὶ τῆς σῆς τιμιότητος ὑπόληψιν ἔχομεν. Hic vero in Themistocle, παρασκευακὼς ἔκπαλαι Περσίδας. Et περὶ βραδέως τιμωρουμένων· ἔκπαλαι δὲ ἠγανάκτουν. Idem tamen Attice dixit in Timoleonte: ὅπλων τεθησαυρισμένων ἐκ παλαιοῦ. Et Philostrat. in Heroicis Dialogis: ΦΟΙΝΙΞ. καὶ ἐκ παλαιοῦ ἄρα εὐδόκιμόν τε καὶ σοφὸν ἦν ἡ ποίησις; ΑΜΠΕΛΟΤΡΓΟΣ. ἐκ παλαιοῦ, ξένε. Herodot. Ἐπείγε ἀπεκρίθη ἐκ παλαιοτέρου. Idem in eodem primo libro: Ἦν γὰρ αὐτόθι μαντήϊον ἐκ παλαιοῦ ἱδρύμενον. Idem in Urania: ἥπερ ἡμετέρη τέ ἐστι ἐκ παλαιοῦ. Pollux in primo, Πάλαι, inquit, πρόπαλαι, τρίπαλαι. Aristophan. in Equitibus: Τρίπαλαι κάθημαι βουλόμενος σ' εὐεργετεῖν. Ἀλλ. Ἐγὼ δὲ δεκάπαλαί γε καὶ δωδεκάπαλαι, καὶ χιλιόπαλαι, καὶ πρόπαλαι πάλαι πάλαι. Iam vero de illo ἔκτοτε quid mirum, a scriptoribus sacris usurpari, cum ne ipse quidem Lucianus ab eo prorsus abstinuerit? Ἔκτοτε, inquit in Asino suo, ἐξ ἐμοῦ πρώτου ἦλθεν εἰς ἀνθρώπους ὁ λόγος οὗτος, ἐξ ὄνου παρακύψεως. Athen. in Dipnosophistis: καὶ ἔκτοτε οἱ πρότερον καλούμενοι Διονυσιοκόλακες, Ἀλεξανδροκόλακες ἐκλήθησαν. Arrian. I ἀναβάσ. καὶ ἔκτοτε οἱ Σιδῆται ἐβαρβάριζον. Ioseph. Ἔκτοτε μετ' ἀδείας ὁ Ἀσχάνης αὐτὸς ἐλάμβανεν. GRAEV. Nusquam fere magis, quam hic, interpretationis me poenituit. Aut corrupta hic sunt quaedam, aut mihi certe ignorabilia. Quid facerem igitur? Graeca reponerem, ut superior interpres? Hoc promtissimum erat. Sed antiqui interpretis ratio tolerabilior, quia tum interpretationes non cum Graecis ede-

bantur. Quis nos feret, ſi iuxta ſe Graeca & Graeca ponantur? Quid ergo? hoc agam. Permutabo utcunque Latinis Graeca; ſed monebo lectorem, me non ſatis intelligere, quae crucibus incluſa ſunt, & gratias habiturum, qui ſenſum & cohaerentiam ſermonis aperiat. GESN.

ibid. Ἔκτοτε) Ἐκ τότε ſcribit Gron. in Arr. Exp. Al. p. 54, ſive I, c. 27; quod Gronov. mutat in ἐκ τούτου. Sed ἐν τῷ τότε idem p. 59, & alibi; ut vid. in nott. viri cl. Item ἐς τὸ τότε, & εἰς τότε. Immo & ἐκ τόθεν ex Apollon. 4 Argon. Quae incautis excidere credit idem. Verum & ἀντιπέρας ita componit Thucyd. II, c. 66, κεῖται ἀντιπέρας Ἠιόνος. REITZ.

ead. l. 4. Τῷ δὲ ἰδοὺ, ἐπὶ τοῦ ἴδε) *Cum quidam* ἰδοὺ pro ἴδε *uteretur.* Haud ſcio, an velit Lucianus, ἰδοὺ adverbium poni ſine accuſativo poſt ſe. Nam ita video pleroſque omnes eo uſos, ἴδε vero verbo addi accuſativum. Nam quod ἰδοὺ Attice dici pro ἴδε ſcribit Thomas, id nobis non obſtat. Nam ἰδοῦ, de quo Thomas agit, verbum eſt imperativi modi, ſcribiturque tono circumflexo. Ἰδοῦ, inquit Thomas, Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐκ ἴδε. Εὐριπίδης Ἑκάβῃ· Ἰδοῦ με χάνθάρησος οἷα ἔχω κακά. GRAEV.

ead. l. 5. Ἀντιλαμβάνομαι δὲ, ἐπὶ τοῦ συνίημι) Cum quidam diceret ἀντιλαμβάνομαι *affirmo*, pro συνίημι *intelligo.* Sic tamen Ioſeph. VI Ἁλώσ. Πρῶτον μὲν κινήσεως ἀντιλαβέσθαι ἔφασαν καὶ κτύπου, id eſt, *ſe ſenſiſſe, audiſſe, intellexiſſe.* Suidas dictione καγχύλη, κύνες τῶν ὀσμῶν ἀντιλαμβάνονται. Scholiaſtes Sophocl. in illud in Aiace Maſtigophoro, Καὶ ξυναρπάζω φρενὶ, ἤτοι, inquit, ὄξέως συνίημι καὶ ἀντιλαμβάνομαι. Suidas Σπλάζειν ἐνεργετικῶς ἡμεῖς ἀντιλαμβανόμεθα, id eſt, *accipimus, intelligimus.* Vide etiam Budaeum, qui duobus Alexandri Aphrodiſiei locis oſtendit, ἀντιλαμβάνεσθαι eſſe ſenſu percipere, & ex Baſil. ἀντίληψιν perceptionem. GRAEV.

ead. l. 7. Βράδιον δέ τινος εἰπόντος) *Cum quidam dixiſſet* βράδιον pro βραδύτερον, Βραδύτερον, inquit Thomas, οὐ βράδιον· ποιητικὸν γὰρ, καὶ Ἡσίοδος ἐν Ἡμέραις· βράδιον δὲ παρ' Ἕλλησσι φαείνει. ἐκείνου δὲ μάρτυς Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ· καί σε εἰ καὶ βραδύτερον ἀλλὰ καὶ σεμνότερον ὄψομαι. Attice igitur Lucianus in Mort. Dial. Εἰ καὶ ὀλίγῳ βραδύτερος ἦν. Et Diod. Sicul. Καὶ ταῦτα μὲν πολὺ βραδύτερον καταφέρεται. Audiendus & Phrynich. Βράδιον, inquit, τοῦτο Ἡσίοδος μὲν ἔλεγεν· βράδιόν τε παρ' Ἕλλησσι φαείνει. Πλάτων δὲ καὶ Θουκυδίδης καὶ οἱ δοκιμώτατοι βραδύτερον. Thucydid.

in II: Τὸ ὕδωρ τὸ γενόμενον τῆς νυκτὸς ἐποίησε βραδύτερον αὐτοὺς ἐλθεῖν. Plato in Timaeo: Θᾶττον μὲν τὰ τὸν ἐλάττω, τὰ δὲ τὸν μείζονα βραδύτερον προϊόντα, τῇ δὲ ταυτοῦ φορᾷ τὰ τάχιστα περιϊόντα ὑπὸ τῶν βραδύτερον ἰόντων ἐφαίνετο καταλαμβάνεσθαι καταλαμβάνοντα. πάντας γὰρ τοὺς κύκλους αὐτῶν στρέφουσα ἕλικα διὰ τὸ δίχῃ κατὰ τὰ ἐναντία ἅμα προϊέναι τὰ βραδύτατα ἀπιὸν ἀφ' αὑτῆς οὔσης ταχίστης ἐγγύτατα ἀπέφαινεν. Haec Platonis verba Cicero elegantissime vertit: *Cum alia maiorem lustrarent orbem, alia minorem tardius, quam maiorem, celerius quae minorem, motu unius eiusdemque naturae, quae velocissime movebantur, ea celeritate vinci a tardioribus, & cum superarent, superari videbantur. Omnes enim orbes eorum quasi helicis inflexione vertebat, quia bifariam contrarie simul procedentia efficiebant, ut quod esset tardissimum, id proximum fieret celerrimo.* Parum igitur Attice Plutarch. in Daemonio Socratis, Κελεύειν, inquit, ἀνοίγειν καὶ ἀγαναπτεῖν βράδιον ὑπακουόντων. Sic & loquitur in Pompeio, in Catone maiore, in libello περὶ ἀοργησίας, Heliod. in III, & initio libri VI. Ioseph. in IV Orig. βράδιον γὰρ ἀπέλυον οἱ γονεῖς τὴν θυγατέρα. Notandum porro, in Plat. loco Attice dictum esse θᾶττον pro quo minus eleganter τάχιον, & Ἰωνικῶς ταχύτερον diceretur. Heliod. in IV, εἰ μὴ θᾶττον ἐξίοιμεν. Idem, ἐκείνης μὲν δὴ καὶ λόγου θᾶττον, melius dixit, quam in primo καὶ λόγου ταχίων ἀποδειχθεῖσα. Thomas, Θᾶττον, inquit, Ἀττικοὶ, τάχιον Ἕλληνες. Idem Phrynich. Quare ea verba, quae sequuntur ap. Lucianum, omnino per ironiam vel cum interrogatione sunt legenda, οὐχ ὅμοιον τῷ τάχιον; *an non est simile?* vel *scilicet non est simile.* Philostrat. in Heliodoro: Εἰσκαλούμενος δὲ θᾶττον ἢ ᾤετο εἰς τὸν νοσοῦντα ἀνεβάλλετο. Lucianus in ratione Conscrib. Histor. Θᾶττον ἂν καὶ εὐμαρέστερον. Idem in Toxari, θᾶττον γοῦν τοῦνομα ἕκαστος αὐτῶν ἐπιλάθοιτο, & mox, καὶ θᾶττον ἐνδώσω. Non dicit tamen sine exemplo Apostolus I ad Timoth. ἐλπίζων ἐλθεῖν πρός σε τάχιον. Et ad Hebraeos, μεθ' οὗ ἐὰν τάχιον ἔρχηται· ibid. ἵνα τάχιον ἀποκατασταθῶ ὑμῖν. Plutarch. enim in connubialibus praeceptis, σβέννυται δὲ τάχιον ἂν μή τινος ἑτέρου δυναμένου στέγειν ἅμα καὶ τρέφειν ἐπιλάβηται. Ioseph. IV ἀρχαιολογίας. Ἀναλισκομένων τε τῶν ἐπιτηδείων τάχιον ὑπ' αὐτῆς. Idem in secundo Originum: Ἀλλὰ τάχιον ἐλθοῦσιν ἐπὶ τὴν ἀγορὰν τοῦ σίτου. Idem, τάχιον ἐξῆλθον ἀλύοντες· qui tamen alibi fere θᾶττον dixit. Dion. Halic. lib. VI, ἀγωνισταὶ ταχίους ἢ φρονιμώτε-

poi. Herod. in Melpomene, *τάχιον συμμίσγοιμεν ἂν ἐς μάχην ὑμῖν.* Diod. Sicul. in XX, *καὶ τάχιον μὲν ἔπλευν αἱ τῶν βαρβάρων.* Idem in eodem, *τάχιον τῆς προσδοκίας ἁπάντων ἐπιτελουμένων*, id eſt, *exſpectatione celerius.* Arrian. in Periplo: *Οὐδὲν δὲ κωλύει καὶ τάχιον.* Idem in VIII expeditionis Alexandri, qui liber ſolus Ionice ſcriptus eſt, *ταχύτερον*, dicit, *ἧς γὰρ τότε γῆρας τοσῷδε ταχύτερον ἐπέρχεται.* Et paulo poſt: *Καὶ γὰρ τοὺς καρποὺς ἐν ταύτῃ τῇ χώρᾳ πεπαίνεσθαί τε ταχύτερον μὲν τῆς ἄλλης αὐτὸς οὗτος Μεγασθένης ἀνέγραψε καὶ φθίνειν ταχύτερον.* Sed hoc facit hic imitatione Herod. qui in Thalia, *ἐποίησε*, inquit, *ταχύτερα ἢ σοφώτερα*· quod & Diodor. Sicul. imitatus eſt in XX libro ſuae bibliothecae: *Ταχύτερον ἐκινδύνευον αὖτανδρα τὰ σκάφη συγκλυσθῆναι.* GRAEV.

ead. l. 8. *Βαρεῖν δέ τινος εἰπόντος*) Idem Thomas docet. *Βαρύνειν*, inquit, *χρήσιμον, βαρεῖν δὲ ἄχρηστον παρὰ τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν παλαιῶν. πλὴν ἐπὶ παρακειμένου οὐ βεβάρηκα λέγουσιν, ἀλλὰ βεβάρηκα εἰς παθητικὴν σημασίαν. Ἀριστείδης ἐν τετάρτῳ τῶν ἱερῶν· Οἱ δὲ ἦκον οἴνῳ βεβαρηκότες οἱ ναῦται.* Plato tamen in Sympoſio hoc ipſum paſſiva voce dixit. *Βεβαρημένος*, inquit, *ὁ πόρος μεθυσθεὶς τοῦ νέκταρος* (*οἶνος γὰρ οὔπω ἦν*) *εἰς τὸν τοῦ Διὸς κῆπον εἰσελθὼν βεβαρημένος εὗδεν.* Suidas in eandem ſententiam, quam Thomas probavit, dixit: *Ἐβαρύνετο κυριώτερον, οὐ γὰρ δεῖ λέγειν ἐβαρεῖτο, ἢ βαροῦμαι, ἢ βαρούμενος. Οὐδὲ ἄλλην τινὰ κλίσιν ποιεῖσθαι, ἀλλὰ βαρύνομαι, καὶ βαρυνόμενος. Πολύβιος· Ὁ δὲ ἐξαναστὰς προῆγε, τὰ μὲν ὑπὸ τῆς ἀῤῥωστίας, τὰ δὲ ὑπὸ τῆς ἡλικίας βαρυνόμενος. εἶχε γὰρ ἑβδομηκοστὸν ἔτος. καὶ αὖθις· Ὁρῶν δὲ τοῦτο βαρυνομένην τὴν σύγκλητον.* Improprie igitur Lucianus in Aëtione: *ὁπότε δοκὸν φέροντας βαροῖντο.* GRAEV.

ead. l. 10. *Λέλογχα δὲ τὸ εἴληχα λέγοντος*) *Cum quidam pro εἴληχα dixiſſet λέλογχα.* Ἐξείληχεν, inquit Thom. *οὐκ ἐκλέλογχεν.* Lucianus tamen ſui oblitus dicit in Amorib. *Χαρίκλης ἐλελόγχει.* Tametſi idem in eodem libello Attice dixit, *ἀνδράσι σύγκληρον εἴληχα τάξιν.* GRAEV. Cum Graev. Lucianum in Amorib. tamen ita locutum dicat, la Croze adſcripſit: at hic liber non eſt Luciani. Id eſt, hunc Soloeciſtam Luciano non tribuit; vid. ſupra notata ad c. 1. REITZ.

ead. l. 11. *Ἵπτασθαι δὲ ἐπὶ τοῦ πέτασθαι πολλῶν λεγόντων*) *Cum multi dicerent ἵπτασθαι pro πέτασθαι.* Sic legitur, ſed perperam, uti apparet ex Thoma & Luciano in Nefaſto.

Ἐῶ, inquit iſte, τὰ ἀρχαῖα τῶν τριῶν μηνοῖν, καὶ τὸ ἀνηνεμία, καὶ τὸ πέταμαι, καὶ τὸ ἐκχύνειν. Thomas vero: πέταμαι οὐδεὶς τῶν Ῥητόρων εἶπεν, ἀλλὰ πέτομαι. Quare hic pro πέτασθαι omnino legendum πέτεσθαι. Sed ut ad ἵπταμαι redeamus, reprehenditur ἵπτατο a Luciano in Lexiphane. Locus infra referetur. De πέτομαι vero & ἵπταμαι. Thomas. Πέτομαι, inquit, οὐχ ἵπταμαι. Καὶ Λιβάνιος ἐν τῇ, Οἶδα ὅτι σε εὐφραίνει σκῶμμα ἐμὸν ἐπιστολή· σὺ γὰρ ἐκεῖνος ὁ πετόμενος μὲν ὅπως ἂν ἡμῶν ἀκούσαις, πετόμενος δὲ αὐθις ὑπὸ τῶν λόγων ἐν τῷ συλλόγῳ. Phrynich. ἵπτασθαι παραιτητέον, εἰ καὶ ἄπαξ εἴη που κείμενον, ἢ δὶς πέτεσθαι δ' λέγε. Utitur Lucianus utroque viciſſim, frequentius tamen τῷ πέτομαι. In Dialogo Tritonis & Nereidum: Ἤδη πρόσγειος πετόμενος. Et in Muſcae Encom. ἀλλὰ μετ' ὠδῆς πέτεσθαι. Idem in libello de ratione Conſcr. Hiſt. Καὶ τοῦ Περσέως ἔτι σὺν τῇ Μεδούσῃ τὴν ἑκάστου γνώμην περιπετομένου. Idem tamen in Amor. dixit, ἐλάττονι ῥοίζῳ διϊπτάμεθα. Et in Deor. Iudic. ἐξ ἀφανοῦς καθιπτάμενοι. Ibidem: ὅποτε ἤδη ἐν τῷ ἀετῷ ἦν, συμπαριπτάμην αὐτῷ. Heliodor. initio V: Μονονοὺ διϊπταμένην τὴν ὁλκάδα παρημείβοντο. Gregorius Theologus Baſilio: Τοὺς τε ὠδικοὺς ὄρνιθας ᾄδοντας μὲν ἄλλα τὸν λιμὸν, καὶ παριπταμένους μὲν ἄλλα τὴν ἐρημίαν. GRAEV. Plato Θεαίτητος — πέτεται. Ed. *Baſ.* 113 f. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀπὸ τῆς πτήσεως τὸ ὄνομα) locatur Grammaticus. Quantum, inquit, ex uſu populari verbi huius intelligo, a πτήσει derivant ἵπταμαι, indicare volunt uſu verbi, ſe intelligere, haec duo cognata eſſe: ſunt boni Etymologi. Quod ὄνομα ſi nomen eſt in Graeco, ego *verbum* dixi; quia generaliter accipi apparet ὄνομα, pro omni parte orationis, ut a rhetoribus, cum περὶ ἐκλογῆς, περὶ συνθέσεως ὀνομάτων diſputant. GESN.

ead. l. 13. Περιστερὸν δέ τινος εἰπόντος) Adverſatur Luciano recta Athenaeus Dipnoſophiſt. IX: Ἀττικοὶ δὲ ἀρσενικῶς περιστερὸν καλοῦσιν. Ἀλεξις Συντρέχουσιν· Ὁ λευκὸς Ἀφροδίτης εἰμὶ γὰρ περιστερός. Φερεκράτης ἐν Γραφεῦσι φησίν, ἀπόπεμψον ἀγγέλλοντα τὸν περιστερόν. GRAEV.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Χρῆσθαι) Recte. Sic Lyſ. p. m. 182, τοιαύτῃ τύχῃ χρῆσθαι. Item Thucyd. VII, c. 85. Χρᾶσθαι vero Herodot. VI, 388 A. &c. Quamquam apud alios promiſcue. REITZ.

Pag. 227. *l.* 1. Φακὸν δέ τινος εἰπόντος ἐδηδοκέναι) *Cum quidam dixiſſet, ſe ediſſe* φακὸν, id eſt, vaſculum olearium; cum

φακὸν *lenticulam* dicere debuerit ſingulariter, vel φακοὺς pluraliter. Φακὸν pro vaſculo olearo legitur IV Reg. 9, Λάβε τὸν φακὸν τοῦ ἐλαίου· moxque, λήψη τὸν φακόν. Latinis dicitur *lenticula*, Plinio auctore, ut egregie Caſaubon. ad Athenaeum obſervavit. Plutarchus in diſcrimine adulatoris & amici, φακοὺς dixit pro lentigine morbo: ἀλλ' ὥσπερ οἱ φαῦλοι τῶν ζωγράφων, τῶν καλῶν ἐφικνεῖσθαι μὴ δυνάμενοι δι' ἀσθένειαν, ἐν ῥυτίσι καὶ φακοῖς καὶ οὐλαῖς τὰς ὁμοιότητας ἀναφέρουσιν, *rugis, lentiginibus & cicatricibus ſimilitudines referunt.* Quid praeterea φακὸς ſignificet, pete ex Heſychio. Nunc Ammonium, ſi placet, audiamus. Φακοὺς, inquit, φακῆς διαφέρειν φασίν. φακοὶ οἱ ἔτι ἀμοὶ οὖχ ἑψηθέντες· φακὴ δὲ ἡ ἡψημένη. τετήρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ διαφορά. Vitandae igitur amphibologiae cauſa φακὴ dicendum unius numero pro legumine cocto, & φακοὶ numero multitudinis pro cruda lenticula: pro vaſculo autem φακὸν dicendum in numero unitatis. Illi certe auctores, quos Athenaeus adducit, modo φακοὺς modo φακὴν dicunt pro legumine. Lucianus quoque in Saturn. Epiſtolis, ἡ φακὴ δὲ ὑμῖν καπέρδην ἐντετηκότα ἔξει. Et in Hermot. καὶ οἱ φακοὶ εὐτακεῖς. Theophraſtus, Dioſcorides, Paulus Aegineta etiam de legumine φακὸν dicunt, quod hic improbat Lucianus. GRAEV. Scio ego, φακὸν non eſſe *lentiginem*; & diſcere poteram ſignificationem hulus nominis ex annotatione Graevii. Sed volebam in ſimili voce ſimilem ſoloeciſmum dare. *Lentigo* enim vicina *lenti* vel *lenticulae* non minus, quam φακῇ eſt φακός. GESN.

ead. l. 5. Τοὺς βελτίστους) Ut aliquid ſignificent haec verba, intelligere licebit ſoloeciſmos, de quibus tanquam de perſonis loquitur. Cur autem ὅλους dicat, non comminiſcor; niſi forte toto hoc libello Antiſophiſtae cuiuſdam librum ſ. orationem exagitandam ſibi ſumſit, & hic indicat, ſe reliqua non iam ſub Socratis perſona, ſed ſub priori ſchemate riſui expoſiturum. GESN.

ead. l. 10. Ἡ γὰρ θύρα σχεδὸν ἀνέῳγέ σοι) Ἀνέῳγε male dicitur pro ἀνέῳκται. Phrynich. Ἀνέῳγε ἡ θύρα, φολοικισμός, χρὴ γὰρ λέγειν ἀνέῳκται. Contra tamen hoc praeceptum ἀνέῳγε paſſive poſuerunt Herodianus IV: Πυλίδας ἔχον καὶ θύρας ἀνεῳγυίας. Lucianus περὶ Γυμνασίων, καὶ ἀνεῳγόσι τοῖς σώμασιν ἐμπιπτόντων. Idem in Votis: ἵν' πως ἀνεῳγυῖαν ἔτι τὴν παλαίστραν καταλάβωμεν. Plutarch. in vita Pyrrhi: Τῷδε Πύῤῥῳ πολλὰς ὁδοὺς ἀνεῳγμέναι πρὸς θάνα-

τον. Sic in vita Martii Coriolani; & Sozomen. V Hiſtor. Eccleſiaſt. οἱ ναοὶ ἀνεῴγεσαν. Ioſeph. in III Originum: Εἴκοσι μὲν πήχεις ἀνεῴγησαν κατὰ πύλας. Apoſtolus I ad Corinth. 16, Θύρα γάρ μοι ἀνέῳγε μεγάλη. Paſſive tamen dixit Lucianus in Gallo, ἀνέῳκται αὕτη ἡμῖν ἡ Θύρα. Thomas Magiſter hic diſſentit a Phrynich. Ἀνέῳγε ἐπὶ μὲν παρατατικοῦ ἀντὶ τοῦ ἤνοιγεν. Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· Ἱερά τε γὰρ πάντα ἀνέῳγε, καὶ τὰ τῶν ἱερέων γένη συνῆγε, καὶ διεπρεσβεύετο πρὸς τοὺς θεοὺς τὸν ἀρχαῖον τρόπον. καὶ Δημοσθένης· ἢ γράμματα ἔκλεπτεν ἢ ὑπανέῳγεν. Ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀνοίγω, ἀνέῳγον, ἀνέῳγες, ἀνέῳγεν. Ἐπὶ δὲ μέσου παρακειμένου τὸ ἀνέῳγεν ἀντὶ τοῦ ἠνέῳχθη. Ἀνοίγω γὰρ ἀνοίξω, ἀνέῳγα, ἀνέῳγας, ἀνέῳγε. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ τινι, Ἀγαθὸν πεποιθέναι ἐπὶ κύριον· τίνες οἰκίαι τοῖς λησταῖς ἀνεῴγασιν. Λουκιανὸς ἐν τῷ Μίκυλλος ἢ Ἀλεκτρυών, καὶ ἐνδιατρίβει ἀνεῳγόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς &c. pag. 11. Suidas Comicos citat Pherecratem in Craparallis & Amipſiam in Moechis, qui ἀνέῳγε active dixerunt. Sic & Homer. Il. Π, Χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶ μ' ἀνέῳγε. Et Herodot. in Clio: Εἰ μὴ ἀπλητός τε εἶης χρημάτων καὶ αἰσχροκερδὴς, οὐκ ἂν νεκρῶν θήκας ἀνέῳγες. Apoſtolus paſſive dixit: Τὸ στόμα ἡμῶν ἀνέῳγε πρὸς ὑμᾶς, ὦ Κορίνθιοι. GRAEV.

in Schol. col. 1. *l.* 5. Τιμήσαντα) Quid hic faciat neſcio: ἐπεὶ autem legendum exiſtimo. SOLAN. Forte, μέλλοντι μὴ συντάσσεσθαι. WETST.

Pag. 228. *l.* 6. Ἱππεῖς εἰς πεδίον καλεῖν) Nomina in ευς apud medios inter Atticorum veterum & Sophiſtarum aetatem, Diodorum Siculum, Polybium, Laërtium & eiuſdem notae ſcriptores fere εῖς contractum habent in accuſativo plurali: apud veteres Atticos Ariſtophanem, Demoſthenem, Ariſtotelem, Theophraſtum, Iſocratem, Platonem, Lyſiam, Thucydidem, Xenophontem, & eius imitatorem Arrianum, tum apud Sophiſtas, Pauſaniam, Heliodorum, Libanium, Ariſtidem, Lucianum, alios eius aetatis ſcriptores, Dionem, Appianum, Herodianum, & ex noſtris Chryſoſtomum, Baſilium, Gregorium Theologum, Syneſium, ſine contractione fere in εας, quod & notavit vir ſumme eruditus P. Leopardus in Miſcellaneis. Thomas Magiſt. Ἑρμηνέας, βασιλέας, ἱερέας, καὶ ὅσα τοιαῦτα Ἀττικοί, τὸ δὲ συνηρημένως ταῦτα λέγειν αὐκ ἔστιν ἐκείνων. Plato in Theaeteto, unde hic Luciani ſumtus eſt: Ἱππέας εἰς πεδίον προκαλεῖς, Σωκράτην εἰς λόγους. Luce igitur clarius eſt, in ἱπ-

πεῖς esse soloecismum, ut recte Thomas observavit contra omnium Grammaticorum praeceptiones. Plutarch. & Ioseph. modo εις, modo εας dicunt, nisi illud quoque typographis aut intempestivis emendatoribus debemus. Plethon certe Gemistus, Plutarchi & Diod. Sicul. verba transcribens, pro ἱππεῖς accusativo semper ἱππέας habet. Plutarchus in Timoleonte: Οἱ Κορίνθιοι πέμπουσιν αὐτῷ διοχιλίους ὁπλίτας καὶ διακοσίους ἱππεῖς. Pro quo Plethon: Κορίνθιοι Τιμολέοντι πέμπουσι διοχιλίους μὲν ὁπλίτας, ἱππέας δὲ διακοσίους. Diod. Sic. Θηβαῖοι δ' ἀπέστειλαν πεζοὺς μὲν τετρακισχιλίους, ἱππεῖς δὲ φ̄. Gemistus autem: Θηβαῖοι δ' ἀπέστειλαν πεζοὺς μὲν τετρακισχιλίους, ἱππέας δὲ πεντακοσίους. Sic & alibi. Illud Luciani, quod mox sequitur, σὺ δὲ τοὺς ἱππεῖς κατενόησας, ita vertendum fuit, *an tu vocem ἱππεῖς notasti*, vel *animadvertisti?* Pro quo interpres, *tu vero equites cogitasti.* Aristoph. in Equitibus: Μήτ' ἐν γῇ μήτ' ἐν θαλάττῃ διαφυγεῖν τοὺς ἱππέας. Idem in Acharnensibus: Ταῦτ' ὦ ἐγαναόθην καὶ φυλῶ τοὺς ἱππέας. Plato in VI de legibus: Χωρὶς δὲ τοὺς ἱππέας. Xenophon in primo Institutionis Cyri: Πολλοὶ δὲ οὓς αὐτὸς ἔχων ἦκεν ἱππέας καὶ πεζούς. Et in eadem pagella, καὶ τοὺς ἱππέας ἡσυχίαν ἄγοντας. Sic idem in sexto, & septimo libro. Thucydides in sexto: Ἐξηφίσαντο τήν τε τροφὴν πέμπειν τῇ στρατιᾷ καὶ τοὺς ἱππέας. Et in eadem pagella: Καταλαμβάνουσι τούς τε ἱππέας ἥκοντας ἐκ τῶν Ἀθηνῶν. Demosth. I Philipp. Μετὰ τούτων ἱππέας διακοσίους. Idem III Philipp. Ψιλοὺς, ἱππέας, τοξότας, ξένους. Ibidem: ἢ πότεροι τοὺς ἱππέας προύδοσαν. Sic & Philostrat. in Heroicis, Heliod. in VIII, Lucian. in Votis, & in Toxari, Arrian. in VI expeditionis Alexandri, Iosephus in fine VII Ἁλώσεως, Pausanias in Atticis, Plutarch. in Alcibiade. Chrysostom. in comparatione monachi & regis: καὶ τοξότας, καὶ ἱππέας, καὶ στρατηγούς. Sic usi sunt iam dicti auctores semper, praeter Plutarch. & Iosephum. Nam quod apud Platonem XI de legibus legitur ἱππεῖς καὶ ἱππέας in accusativo, eodem loco, typographis adscribendum est: ἱππέας, inquit, εἰς τοὺς ἱππεῖς. Quare viderint Grammatici, qui hos accusativos docent contrahi. Eodem modo etiam veteres dicebant νομέας, βασιλέας, φονέας, σφαγέας, τροφέας, γονέας, τοκέας, σέας, κουρέας, κναφέας, σκαφέας, ἱερέας, ἀρχιερέας, ἑρμηνέας, ἀμφορέας. Sic gentilia Ἐριτρέας, Ἀχαρνέας, Φωκέας, Μαρτυέας, Χαλκιδέας, Δωριέας, Πλαταιέας, Μεγαρέας &c. Apud Herodianum semper βασιλέας

leges, nunquam βασιλεῖς in accusativo. Ergo scribis debetur, quod illic ἱππεῖς, τροφεῖς, φονεῖς legitur pro ἱππέας, τροφέας, φονέας. Apud eundem etiam & Ioseph. recte invenitur ἀμφορέας. Sic & Alciphron: Ἐς Δαναΐδων τοὺς ἀμφορέας ἐγχέομεν πίθους. Librariis etiam debet acceptum referri, quod Isocrates in oratione ad Philippum habet, βασιλεῖς μεγάλους προσαγορευομένους, cum in aliis locis semper scribat βασιλέας, praesertim in ad Nicoclem παραινέσει, sive hic ipse Isocrates illius orationis sit auctor, sive alius. Simili forte errore legitur apud Demosthenem in ea oratione, qua respondetur Philippi literis, γονεῖς pro γονέας. Τέκνα, inquit, γονεῖς, γυναῖκα. Certe in quarta Philippica recte habet: Οὕτω συμπάσης τῆς πόλεως κοινοὺς δεῖ γονέας τοὺς ξυμπάντας ἡγεῖσθαι. Sic νομέας apud Herodot. Clio cap. 194, & aliis locis ponitur, *costas* navium significans, non *pastores*, ut Valla vertit, sicut viri eruditissimi Brodaeus & Leopardus hoc pridem notarunt. De his costis vide, quae docuit Ioannes Schefferus de re militari Navali lib. I, cap. 6. Non dissimilis locus est Luciani in Votis: Ὥσπερ οἱ βασιλεῖς ὑποκρινόμενοι τραγῳδοὶ, pro quo alibi semper βασιλέας dixit. In Longaevis: οἷς συνάλω καὶ τοὺς λοιποὺς βασιλέας. Ibidem: καὶ ἐπιτροπεύσας πολλοὺς Μακεδόνων βασιλέας. Et paulo post: τοσούτους ἐδυνάμην βασιλέας ἀθροῖσαι. GRAEV. Ἀναβ. c. 9, singulari numero in hoc proverbio efferrur. Vid. Plat. ed. Bas. 85, 1: ἱππέας εἰς πεδίον προκάλει, Σωκράτη εἰς λόγους προκαλούμενος. Leopard. 37. SOLAN.

ead. l. 7. Κατενόησας; ἀλλὰ) Videtur post κατενόησας insistere paululum, & responsum exspectare Lycinus, deinde pergere, quod punctis illis exprimere studui. GESN.

ead. l. 8. Κατὰ σφᾶς αὐτοὺς διήλθομεν) Luculentus soloecismus, ut si dicam *inter eos ipsos narravimus*, cum de nobis ipsis loquimur. Dicendum igitur cum Plat. in Gorgia, ἀδικοῦσι σφᾶς αὐτοὺς, *eos iniuria afficiunt*. Et Thucyd. καὶ παρέδοσαν οἱ πάντες σφᾶς αὐτούς. Omnes enim σφᾶς αὐτοὺς, tertiae personae pronomen, iunxerunt verbo tertiae personae. Male igitur Clemens Alexandrinus Paedagog. II, 1, ἐναργοῦς ὑπόδειγμα ἀρετῆς σφᾶς αὐτοὺς παριστάντας, evidens virtutis exemplar nos ipsos exhibentes. Et cap. 21, σφᾶς αὐτοὺς πρὸς τὸ ἄμεινον σχηματίζειν, nos ipsos ad meliorem vitam componere. GRAEV.

Pag. 229. *l.* 1. Μαντεύεται γοῦν ἐκεῖνος πᾶσι τοῖς ἐρωτῶσι) Recte notavit Micyllus, μαντεύεσθαι dici proprie de

conſulentibus. Aeſchines: οἱ ἄλλοι Ἀμφικτύονες μαντείαν ἐμαντεύσαντο παρὰ τῷ Θεῷ, τίνι χρὴ τιμωρίᾳ τοὺς ἀνθρώπους τούτους μετελθεῖν. Herodot. Μαντήϊα εἰς τὰ ἔπεμψε μαντευσόμενος ὁ Κροῖσος. Plato in Apologia Socratis: Χαιρεφῶν ἐτόλμησε τοῦτο μαντεύεσθαι. Xenoph. in initio commentariorum: Εἰδέναι τὰ συμφέροντα τοῖς μαντευομένοις. Moſchopul. hoc paulo aliter. Χρὴ, inquit, ἀντὶ τοῦ πρέπει βαρύνεται. Χρὴ δὲ περισπωμένως ἀντὶ τοῦ χρησμὸν δίδωσι, καὶ χρᾷν ἀπαρέμφατον. Χρᾷ γάρ ἐστι καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς η χρῆ. καὶ ὁ μὲν Θεὸς χρῆ, ὁ δὲ Θεὸν μαντεύεται. Hanc Moſchopuli ſententiam de χρῆ adeo non probo, ut contra cenſeam omnino χρᾷ dicendum, non χρῆ, fretus maxime auctoritate Herodoti, qui licet Ionica lingua ſit uſus, cui peculiare eſt η, idemtidem tamen χρᾷ uſurpavit. Ὁ Ἀκαρνὰν, inquit, χρησμολόγος ἀνὴρ, ὃς οἱ προσιὼν χρᾷ ἐν ἑξαμέτρῳ τόνῳ. Et paulo poſt: Ὁ μὲν δὴ οἱ ἐνθεάζων χρᾷ τάδε. Moxque: Ἡ δὲ Πυθίη σφι χρᾷ ἐν τριμέτρῳ τόνῳ. Lucianus in Dialogo Menippi & Trophon. Χρᾷ, ὦ Μένιππε, ἐν Βοιωτίᾳ. Sed & Moſchopulo ſtat Euſtath. ad Iliad. I, p. 625: Ἴσως δὲ ὀξυτονήθη πρὸς διαστολὴν τοῦ χρὴ, ὅ ἐστι μαντεύεται. οἷον χρῆ μοι τοιαῦτ' ὁ Φοῖβος. Sed ut ad μαντεύεσθαι revertamur, non ſemper obſervatur illud Luciani de hac voce praeceptum, ſed ab accuratiſſimis & Ἀττικωτάτοις ſcriptoribus μαντεύεσθαι etiam dicitur de Diis & hominibus reſpondentibus. Demoſthenes περὶ στεφάνου· Καὶ τὸν Ἀπόλλω τὸν Πύθιον μαντεύομενον. Lucianus in Demonacte: Καὶ μάντιν δέ ποτε ἰδὼν δημοσίᾳ ἐπὶ μισθῷ μαντευόμενον. Idem in Alexandro: Κοσκίνῳ τὸ τοῦ λόγου μαντευόμενος. Pauloque poſt: Προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις ὡς μαντεύεται ὁ Θεός. Sic & loquitur in Dialogo Menippi & Tireſiae, & Dialogo Menippi & Trophonii, ut & Apollinis & Mercurii. In hoc Apollo dicit: Πλὴν ἀλλὰ ὥσπερ ἐγὼ μαντεύομαι. Malunt tamen optimi quique pro hoc dicere χρᾶν καὶ ἀναιρεῖν. Iſocrates in Archidamo: Ὁ δὲ Θεὸς περὶ ὧν μὲν ἐπηρώτησαν οὐκ ἀνεῖλεν. Liban. in Antirrhetico: Ὁ δὲ ἀνεῖλε παρὰ τῷ τρώσαντι καὶ τὴν ἴασιν ζητεῖν. Herodot. in II: ἣν μὲν δὴ ἀνέλη μιν βασιλέα εἶναι. Chryſoſt. in Babyla martyre: ἐπέκειτο σφοδρῶς τὸν δαίμονα χρησμὸν ἀπαιτῶν καὶ ἀξιῶν ἀναιρεῖν περὶ τῶν κατὰ γνώμην αὐτῷ. *Urgebat*, inquit, *daemonem ab oraculis repoſcens poſtulanſque, ſibi ut ille reſponſum daret iis de rebus, quas animo verſabat.* GRAEV. Μαντεύεται) Ariſtophan. Av. 594 & 597, de conſulentibus adhibet. Sed alii tam frequenter

de respondente, quod Graevius iam indicavit, ut pluribus haud opus sit. REITZ.

ead. l. 4. Εἰ ἄρα καθ' εἷς λανθάνει σε περιῶν) *Nam singuli soloeciſmi tibi latent circumeuntes.* Sic legendus hic locus & vertendus. Senſus eſt: ſinguli, qui circa te oberrant, a me tibi obiiciuntur ſoloeciſmi, te fugiunt, a te non animadvertuntur. Soloeciſmus verſatur in καθ' εἷς. Attice enim dicendum fuiſſet καθ' ἕνα, Micyllus hic putavit καθεὶς eſſe participium, fecitque locum ſuſpectum de mendo, cum nihil ſit ſcrupuli. Occurrit vero iſta locutio, quam hic reprehendit Lucianus, ſaepe in ſacris ſcriptoribus. In epiſtola ad Roman. c. 12: Ὁ δὲ καθ' εἷς ἀλλήλων μέλη. Maccab. libro III: Ὁ καθ' εἷς δὲ τῶν φίλων συνθρωπῶς ὑπεκρεών. Marc. XIV: Οἱ δὲ ἤρξαντο λυπεῖσθαι καὶ λέγειν αὐτῷ εἷς καθ' εἷς, μή τις ἐγώ. Et Iohan. VIII: ἐξήρχοντο εἷς καθ' εἷς, *exibant ſinguli.* Ubi Beza καθ' εἷς putat poſitum pro καὶ εἶτα εἷς· inde & in quibuſdam editionibus ſcribitur κἂθ' εἷς, in nonnullis καθ' εἷς, in aliis καθεὶς perperam. Καθ' εἷς enim per Hebraicam enallagen dicitur pro καθ' ἕνα, quo Attici ſcriptores utuntur. Philoſtrat. in Heroicis: καὶ καθ' ἕνα τοὺς ἥρως, *ſingulos heroas.* Dicit idem in eodem opere εἰς ἕνα. Κοινῇ δὲ, inquit, καὶ εἰς ἕνα, *publice & privatim.* Idem in vita Herodis: Τῷ τῶν Ἀθηναίων δήμῳ καθ' ἕκαστον ἔτος μνᾶν καθ' ἕνα, *ſingulas minas.* Plutarchus in praeceptis Politicis: καθ' ἕνα καὶ κοινῇ. Heliodorus II: καθ' ἕνα συλλεγέντες ποτέ. Aelian. XXI: Εἰ τῶν καθ' ἕνα. Lucianus Dialogo Martis & Mercur. Ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καθ' ἕνα πάντων ἀμείνων. Ubi male legitur, καθεν' ἀπάντων. Idem in Harmonide, & Dialogo Plutonis & Mercur. Μετελεύσομαι γάρ σοι ἤδη αὐτοὺς καθ' ἕνα ἑξῆς. Baſilius Libanio: αἰσχύνομαι καθ' ἕνα σοι προσάγων τοὺς Καππαδόκας. Et ſic Apoſtolus quoque more Atticorum in epiſtola ad Epheſ. c. 5, πλὴν καὶ ὑμεῖς οἱ καθ' ἕνα. Et I Corinth. XIV, 31, δύνασθε γὰρ καθ' ἕνα πάντες προφητεύειν. Demoſthen. in III Philippica ἕκαστον addit: καθ' ἕνα ἕκαστον αὐτῶν περιιόντειν. Idem ἄνδρα addit in Corona: καὶ ὅσον καθ' ἕνα ἄνδρα. Thom. Magiſt. οὐ καθ' εἷς, ἀλλὰ καθ' ἕκαστος δεῖ λέγειν. Sed nec καθ' ἕκαστος recte dicitur; ſed pro eo dicendum καθ' ἕκαστον. Vide Budaei commentaria utriuſque linguae. Et ſic puto apud Thomam legendum eſſe. Scriptores tamen Eccleſiaſtici ſacrorum librorum auctoritatem ſequuntur. Socrates Eccleſiaſticae hiſtoriae lib. XVI, 13: Ἐπειδὴν γὰρ ἄλλος ἄλλου

δόγματος ὁ καθ' εἷς ἐπελάμβανον. Eusebius historiae Ecclesiasticae X: Καὶ μὴ μόνον γε ὁ καθ' εἷς, ἀλλὰ καὶ οἱ πάντες ἀθρόως ἀνευφημοῦμεν. Ad eandem formam factum ἀνὰ εἷς pro ἀν' ἕνα. Ioannes Theologus Apocalyps. XXI: Καὶ αἱ δώδεκα πυλῶναι, δώδεκα μαργαρίται, ἀνὰ εἷς ἕκαστος τῶν πυλώνων ἦν ἐξ ἑνὸς μαργαρίτου. Attici dicerent ἀν' ἕνα ἕκαστον, *singulae portae*, aut potius καθ' ἕνα ἕκαστον. Porro notandum quoque est, καθ' εἷς Lucianum dixisse cum singulari λανθάνει, at Soloecistam coniunxisse cum plurali ἔοικασι, quemadmodum & Marcus & Ioannes, ut duplex forte hic sit soloecismus. GRAEV. Εἰ ἄρα καθ' εἷς) Sic L. & *Fl.* Leopard. εἷς ἄρα κ.τ.λ. 37. Plerique libri εἰ ἄρα καθεὶς. SOLAN.

ead. l. 8. Μνηστευόμενον αὐτῷ γάμον) In hunc locum Thomas, ἐπ' ἀνδρὸς, inquit, τὸ μνᾶται, οἷον μνᾶται γυναῖκα, ἐπὶ δὲ γυναικὸς τὸ μνηστεύεται ἀνδρί. Moschopulus in eadem est sententia: Μνᾶται ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα, ἐπὶ δὲ γυναικὸς, μνηστεύεται ἡ γυνή. Nimirum magistri docent, μνᾶσθαι proprie esse *ambire* puellam, sive feminam, & dici de viris Attice, μνηστεύεσθαι vero de puellis & feminis, quae despondentur & nubunt. Attice igitur Evangelium: Μνηστευθείσης γὰρ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Μαρίας τῷ Ἰωσήφ. Proprie etiam Lucianus in Nefacto: Πρώην γοῦν ἐπειδὴ γάμον ἐν Κυζικῷ μνᾶσθαι ἐτόλμησας. Et Plutarchus in amatoriis narrationibus: Ταύτην μνῶνται Στράτων Ὀρχομένιος καὶ Καλλισθένης Ἀλιάρτιος. Herodot. quoque in Clio: ταύτην πέμπων ὁ Κῦρος ἐμνᾶτο τῷ λόγῳ, θέλων γυναῖκα ἣν ἔχειν· ἡ δὲ Τόμυρις συνεῖσα οὐκ αὐτὴν μιν μνώμενον. Plutarchus in Erotico etiam usus est eo verbo de muliere vidua nobili & praedivite, ultro ambiente nuptias adolescentuli cuiusdam; quemadmodum Martial. dixit, *Uxori nubere nolo meae.* Οὐ γὰρ ἀποῤῥίψασα δόξας, inquit, καὶ γένη πλικαῦτα καὶ πλοῦτος ἐμνᾶτο μειράκιον ἐκ χλαμύδος ἔτι παιδαγωγεῖσθαι δέουσαν. Improprie igitur Lucianus in Toxari: Καὶ ὅπερ ὑμεῖς ἐν τοῖς γάμοις ἐπιπολὺ μνηστευόμενοι. Ibidem: Δεῖ δὲ τῶν μνηστήρων ἕκαστον προσαγγείλαντα ἑαυτὸν διότι μνηστευόμενος ἥκει. Et paulo post: Μνηστεύεσθαι τὴν παῖδα πολλὰ ἐπαινοῦντα ἑαυτόν. Parum igitur Attice Plutarchus in narrationibus amatoriis, ἐμνηστεύοντο αὐτὴν τριάκοντα νεανίαι. Moxque in iisdem: μὴ μνηστεύεσθαί τινας τὰς κόρας. Sic & Pausanias in Laconicis, Heliodor. in V, Laërtius in Hipparchia, Ioseph. Orig. Iudaicarum lib. V & XIII. Activa tamen voce μνηστεύω γάμον legitur apud ve-

ſuſtiſſimum quemque. Dicit enim Plato in ſexto de legibus, *μνηστεύειν γάμον αὐτῷ*. Apud Euripid. in Iphigenia Auliden ſi Achilles dicit: Ἀλλ' ἢ πέπονθα δεινὰ μνηστεύων γάμους οὐκ ὄντας. Iſocrat. *βουληθέντος αὐτοῦ μνηστεῦσαι κόρην*. Diodor. XX, *ἀξιολογώτατοι τῶν ἡγεμόνων ταύτην ἐμνήστευον*. Sic plures alii. *Nubere* quoque dicitur ſemper, ſi proprie accipiatur, de puellis & feminis, ut *ducere* de viris, apud auctores Latinae linguae locupletes. Nam de Tertulliano, Hildeberto & Fulgentio, quos & de viris *nubere* dixiſſe honeſte C. Barthius docet Adv. VI, c. 14, non contenderim. Nam & multa alia apud illos leguntur ſcriptores, quae a melioris aetatis uſu longe abſunt. Sed haec inter eruditos iam deciſa ſunt, ut riſum debeant, qui aliter ſentiant. GRAEV.

Pag. 230. *l.* 1. Ἀπολείποι τὴν γυναῖκα) Et hunc ſoloeciſmum Thomas aperit: Ἀπολείπει ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· Ἀπολιποῦσα γὰρ αὐτὸν ᾤχετο. ἐκβάλλει δὲ ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα. Λιβάνιος ἐν Μελέτῃ τῆς λάλου· Ἐκβαλλε τὸ γύναιον. Nimirum uxor cum a viro divortit, nuntium remittit, dicitur Graecis ἀπολείπειν ἄνδρα, Latinis *divortere*, *diſcedere a viro*. Vir vero cum repudiat uxorem, ἐκβάλλειν γυναῖκα. Latinis *exigere*. Cic. *Mimam exegit*. Eleganter igitur Ioſephus, ἔπεισε τὸν ἀνδρα καταλιποῦσαν αὐτῷ γήμασθαι. Attice idem dixit in undecimo Ἀρχαιολογίας de Eſdra: λογιζόμενος δὲ ὅτι ἐὰν ἐκβαλεῖν αὐτοὺς τὰς γυναῖκας προστάξῃ. Pro quo eodem in loco etiam dicit ἀποπέμψασθαι. Quare minus Attice ipſe Lucian. in II, Dialog. Iunonis & Iovis, ἀπολιπὼν ἐμὲ τὴν νόμῳ γαμετήν. Ibidem in Bis Accuſato, τὴν νόμῳ γαμετὴν οὕτως ἀτίμως ἀπολείπει, Plutarch. in Stoicis controverſiis confundit etiam hanc differentiam, ὥσπερεί τις τὴν γαμετὴν ἀπολιπὼν ἑταίρα δὲ συζῶν. Attice dixit idem in Romulo: Νόμος μὴ δίδοὺς γυναικὶ ἀπολείπειν τὸν ἀνδρα, δίδοὺς δὲ ἐκβαλεῖν γυναῖκα ἐπὶ φαρμακείᾳ τέκνων. Ibidem, ἀπεπέμψατο γυναῖκα. Hermogenes Sophiſta, ἔξεστι γαμεῖν, ὅθεν βούλεταί τις, καὶ ἀποβαλέσθαι τὴν οὖσαν γυναῖκα. GRAEV.

ead. l. 10. Εἴ τις γε νῦν ψοφοίη τὴν θύραν εἰσιών, ἢ ἐξιὼν κόπτοι) Haec verba bene vertit interpres per *concrepuit oſtium* & *pulſavit*. Nam quod apud Latinos diſcrimen eſt inter *oſtium crepat* & *pulſatur*, idem eſt apud Graecos inter κόπτειν & ψοφεῖν. Exiturus cum fores ferit & percutit, ut illo ſtrepitu admonerentur, qui foris erant, cavere ſibi,

atque abſiſtere, ne laederentur, apud Atticos enim fores non introrſum trahendo, ſed in viam publicam pellendo aperiebantur, ut dudum docuerunt Turnebus, Cuiacius, Muretus: exiturus itaque hoc crepitu ſignum cum dat, dicuntur Latinis *fores crepare*, Graecis ψοφεῖν· cum vero introiturus fores percutit, ut aperiantur, dicuntur Latinis *fores pulſari*, & *pultari*, Graecis κόπτεσθαι, ut docent Suidas, Thomas, Ammonius, Phrynichus, Moſchopulus. Attice igitur dixiſſet κόπτοι τὴν θύραν εἰσιὼν ἢ ψοφοίη ἐξιών. Lucianus in Philopſ. Ἐπέστη κόπτουσα τὴν θύραν ἐκείνη. Idem in Fugitiv. Ὥστε οὐδὲν δεῖ κόπτειν τὴν θύραν. Ariſtophan. in Ranis: Ἄγε δή τινα τρόπον τὴν θύραν κόψω. Moxque: Οὐ μὴ διατρίψῃς, ἀλλὰ γεῦσαι τῆς θύρας. Et in Nubibus: Γεῦσαι τῆς θύρας. Lyſias in Apologia de Eratoſthenis adulteri caede: Ἐρομένου δέ μου, τί αἱ θύραι νύκτωρ ψοφοῖεν. Heliodorus in I: Τάς τε θύρας ὅτι πλεῖστον ἐψόφησεν. Phrynich. addit, male quoque κροῦσαι τὴν θύραν pro κόπτειν poni. Sed contra hunc facit illud Xenoph. in Sympoſio: Φίλιππος δὲ ὁ γελωτοποιὸς κρούσας τὴν θύραν εἶπε τῷ ὑπακούσαντι. Et Evangeliſta: Μὴ ἄρξησθε ἔξω ἑστάναι καὶ κρούειν τὴν θύραν. GRAEV.

ibid. Ψοφοίη τὴν θύραν) Vid. Spanh. ad Ariſtoph. Plut. 1098. Et ſupra Icar. c. 22. Quod ad κροῦσαι θύραν, de quo Phryn. vid. Elſn. ad Apocalypſ. III, 20. REITZ.

ibid. Θύραν) De forium aperiendarum ratione, conſule locum Plut. in Publ. Hort. 909. SOLAN.

Pag. 231. *l.* 2. Νῦν δὴ γενήσομαι) Soloeciſmus eſt hic, quod νῦν δὴ cum futuro coniungatur, cum debeat cum praeſenti iungi. Attice enim dicendum erat νῦν δὴ γένομαι. Pollux: Ἄρτι, ὅ ἐστι πρὸ μικροῦ, καὶ νῦν δή, ὅ ἐστι ταυτόν. Suidas: Νῦν δή, ὀλίγον ἔμπροσθεν, ἀρτίως. Πλάτων νόμων ι'· Νῦν δὴ ὀλίγον ἔμπροσθεν τούτοις περιτυχόντες τοῖς λόγοις, οὕτω ταῦτα ἐτίθεμεν, νῦν δ' ἐπιλελήσμεθα. Καὶ αὖθις ἐν πρώτῳ νόμων, Πλάτων διαλελυμένους εἴρηκε ἐπὶ τοῦ παρόντος χρόνου, τὸ δὲ δὴ ἐπὶ συνδέσμου· ὃς δὴ πάντων τῶν πολέμων χαλεπώτατος ὡς φαμεν ἡμεῖς νῦν δή. καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἱππολύτῳ· Νῦν δὴ μὲν ὄρος βᾶσ', ἐπὶ θήρας πάθον ἑστέλλου. Νῦν δ' αὖ φαμάθοις ἐπ' ἀκυμάντοις. καὶ ἐν Μελεάγρῳ· Ὁρᾷς σὺ νῦν δή μ' ὡς ἐπράϋνας τύχην. Homer. Νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστί. Idem: Νῦν δὴ ἐξαπόλωλε δόμων κειμήλια καλά. Euſtath. Νῦν δή, ἀντὶ τοῦ ἀρτίως ἐν ἑνὶ τόνῳ, ὃ καί φασι μόνῳ παρωχημένῳ συντάσσεσθαι. Euripid. Phoeniſſis: ἄκουε

δὴ νῦν διεφάτων ἐμῶν ὁδόν. Ibidem: Ἄκουε δὴ νῦν καὶ τὰ πρὸς τούτους κακά. Plato in Gorgia: ἀρ' οὖν καὶ ἦν νῦν δὴ λέγομεν ἰατρικήν· & sic frequentissime cum in illo Dialogo, tum in aliis eius libris. In his autem, quae attuli, exemplis, τὼνῦν δὴ nusquam iunctum invenitur futuro. Proin si quis dixerit νῦν δὴ γενήσομαι, is soloecismum commiserit. Nec est soloecismus in simplici voce γενήσομαι, quod putavit interpres, sed in νῦν δὴ futuro γενήσομαι hic iuncto, ut dixi. Huic simile est ἄρτι σολοικιῶ, de quo in initio harum notarum disputavi. Plato enim pro eodem dixit νῦν δὴ, ἄρτι, πρόσθεν, ἔμπροσθεν, τὰ νῦν, πρὸ ὀλίγου, ὀλίγῳ πρότερον, πρότερον & προτοῦ. Cum futuro autem αὐτίκα, μάλα, αὖθις, εἰσαῦθις, ὅσον οὔπω, ὅτι τάχιστα, οὐκ εἰς μακράν. Occurrunt tamen etiam loca quaedam, ubi νῦν δὴ futuro iungitur, contra hanc Luciani & magistrorum praeceptionem. Homer. Iliad. H: Νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς ἀεικέα πίσετε λώβην. Et alio loco: Νῦν δὲ δὴ Αἰνείαο βίη Τρώεσσιν ἀνάξει· & saepius aliis in locis. Νῦν δὴ, inquit Plato, de legibus libro III, μᾶλλον βεβαιωσόμεθα. Idem in fine ultimi de legibus: Νῦν δὴ μαθησόμεθα ὅτι θαυμαστὸν οὐδέν. Idem in Phaedone: Ὦ Σώκρατες, ὕστατον δή σε προσερροῦσι νῦν οἱ ἐπιτήδειοι. Xenoph. IV institut. Cyri: Νῦν δὴ σὺ δηλώσεις. Thucyd. VI: Καὶ ἀσφάλεια νῦν δὴ καὶ πολλὴ ἔσεσθαι. Thomas ait, etiam νῦν aliquando futuro iunctum soloecismum esse. Εἰ παράτασιν, inquit, δηλοῦσι, τότε τὸ νῦν τιθέμενον σολοικισμὸν ποιεῖ, ὡς τὸ νῦν σοφὸς γενήσομαι. δεῖται γὰρ ἡ σοφία χρόνου. Sed nihil videtur tam firmum esse, quod non alicubi labefactetur, ut superius posita exempla ostendunt. GRAEV. Leopard. 37. SOLAN.

cod. l. 12. Νῦν δ' ἕτερ' ἄττα &c.) Non accuratus satis interpres fuit in his verbis vertendis. Lucem huic Luciani loco foenerantur, quae habet Thom. Mag. in voce ἄττα, sed sic legenda: Τὸ ἄττα, ἀντὶ τοῦ ἄτινα, ἐν ἀρχῇ κώλου μόνον εὕρηται, προϋπάρχοντος τοῦ ὀνόματος ἐν τῷ πρὸ αὐτοῦ κώλῳ, ἐφ' ᾧ ὀνόματι τοῦτο ἐπιφέρομεν, οἷον, πάντα ποιῶ, ἄττα ἂν βούλομαι. τὸ δὲ ἄττα ἀντὶ τοῦ τινὰ, καὶ προηγεῖται τοῦ ὀνόματος ἅπαξ ἐν τῷ αὐτῷ κώλῳ, καὶ ἕπεται ἀεὶ· ἕπεται μὲν, ὡς τὸ ἕτερ' ἄττα, καὶ πόσ' ἄττα, προηγεῖται δὲ, ὡς ἔχει τὸ τοῦ Πλάτωνος ἐν Φαίδωνι· ἦν γὰρ δὴ ἄττα τοιάδε, ἀντὶ τοῦ, τοιαῦτά τινα. L. BOS.

Pag. 232. *l.* 1. Ὀρθῶς — συντιθέμενον) Hoc lectoris eruditi vel Scholiastae iudicium, in margine positum, ma-

lum pedem in ipſam Luciani orationem videtur intuliſſe. Sic vera ſunt, & cum Thomae Magiſt. obſervatione conveniunt, ſed ſententiam & connexionem turbant. GESN.

ead. l. 3. Ἦν με φὴς ὑβρίσαι) Puto excidiſſe ob ſoni affiniratem σὲ poſt ὑβρίσαι. Aperte enim indicare vult differentiam inter ὑβρίσαι σε, & ὑβρίσαι εἰς σέ. Sic certe interpretatus ſum. Deinde verba ἐγὼ μὲν οὖν ἔχω εἰπεῖν ſunt Soloeciſtae, ita diſtinguenda, niſi fallor, ut in interpretatione noſtra factum eſt. GESN.

ead. l. 6. Σε ὑβρίζειν καὶ εἰς σὲ) Ὑβρίζω σε ſcilicet eſt contumelia te afficio, ὑβρίζω εἰς σὲ, eſt cum in tuos amicos, aut quidquid ad te pertinet, contumelioſus & iniurius ſum. Moſchopulus eadem docet: Ὑβρίζω σε καὶ ἀντὶ τοῦ κατὰ πάντα τρόπον ἀτιμάζω σε. δηλονότι δι' ὕβρεως καὶ πληγῶν, καὶ ἄλλης τινὸς ἐπηρείας. Ὑβρίζω εἰς σὲ ἀντὶ τοῦ ὑβριστικά τινα εἰς φίλον σὸν, ἢ εἰς τὰ περί σε ἐνδείκνυμαι, ὡς ἀναφέρεσθαι τὴν ὕβριν ἐπί σε. Attice igitur Plato in VI de legibus: Μήτε τινὰ ὕβριν ὑβρίζειν εἰς τοὺς οἰκέτας. Quod vero Lucianus ſubiicit, ἐπεὶ τὸ εἰς πρᾶγμα ὑβρίζειν λέλεκται, οἷον εἰς τὴν παροιμίαν, ὡς ὁ Πλάτων φησὶν ἐν τῷ συμποσίῳ. Platonis verba ſic ſe habent: Ὅμηρος μὲν γὰρ κινδυνεύει οὐ μόνον διαφθεῖραι, ἀλλὰ καὶ ὑβρίσαι εἰς τὴν παροιμίαν. Lucianus in Bis Accuſato: Ὑβρίζεις εἰς τὸν διάλογον. GRAEV. Illam differentiam inter ὑβρίζειν τινὰ & εἰς τινὰ, non obſervari perpetuo ab Atticis, vid. Kuſter. ad Ariſtoph. Plut. v. 900, ubi id ex eo Ariſtophan. verſu, item ex Euripid. Phoen. 623, & Lucian. Dial. Vener. & Cupid. probat, in quibus εἰς με ὕβρ. adhibetur pro *me ipſo*, non *in meos*. Adde Ariſtoph. Nub. 1507, — ὑβρίζετον εἰς τοὺς θεούς. Ac Noſtrum de Salt. cap. 24. Et Aeſchin. de falſ. leg. pag. altera, διατετέλεκε γὰρ εἰς ἡμᾶς ὑβρίζων· ubi quidem poſſit ad eos, qui cum Aeſchine faciunt, trahi; ſed minus accurate, quia ſtatim ſubiicit, eum & λοιδορεῖσθαι aliis. REITZ.

ead. l. 12. Ὁ Πλάτων) Plato Συμπ. p. 315 G. SOLAN.

Pag. 233. *l.* 1. Ταῦτα ὑπαλλάττειν) Moſchopul. videtur nonnihil a Luciano diſſentire. Ἐναλλάττειν, inquit, τὸ μετατιθέναι τὴν τάξιν ἀντιστρόφως, καὶ ἐναλλὰξ ἐπὶ τῶν ποιούντων ἐναντία λέγεται. Ὑπαλλάττειν τὸ μὴ κύριον ἀντὶ τοῦ κυρίου λέγειν, καὶ ἁπλῶς τὸ ἕτερον ἀνθ' ἑτέρου εἰσάγειν. Sic hic locus legendus. Nec eſt in Luciano, *quod ſi dicam* ταῦτα ὑπαλλάττειν, *ſoloeciſmum vocant*, ut vertit Micyllus; ſed ὅτι τὸ ταῦτα ὑπαλλάττειν σολοικίζειν καλοῦσιν, hoc eſt,

enarrando vel per hypallagen hisce abuti dicunt soloecismum committere. Sic ἐναλλάττειν est his abuti per ἐναλλαγήν. In iis, quae sequuntur in Luciano, αὐτὸ δὲ τὸ ἐναλλάττειν, lacuna est, sic ex vetere Codice, uti patet ex excerptis, supplenda: αὐτὸ δὲ τὸ ὑπαλλάττειν εἴ τις ἐναλλάττειν λέγει, ἴσως δόξειν λέγειν. Nihil certius. GRAEV.

ead. l. 3. Νῦν εἰσομαι) Si superiores de ἄρτι & νῦν futuro non iungendis observationes bene habent, hic etiam Soloecista sui nominis mensuram implet. GESN.

ead. l. 4. Αὐτὸ δὲ τὸ ὑπαλλάττειν εἴ τις ἐναλλάττειν λέγει, ἴσως δόξειν λέγειν) Sic Mf. Graev. Forsan legendum ἴσα σοι δόξει λ. SOLAN.

ead. l. 7. Ἑτέρου πρὸς ἕτερον) Nomina a verbis ὑπαλλάττειν & ἐναλλάττειν derivata rem declarare aliquo modo possunt. Nempe *enallage* est, cum pars pro parte, casus pro casu, non immutata sententia ponitur; *hypallage* cum duo nomina vices suas *permutant*, & *mutuo* alterum pro altero ponitur. Itaque *enallage* pro eo, quod ponere debebat, sed non ponit, substituit aliud; *hypallage* duo ponenda ratione constructionis inter se permutat. Sed non semper definitiones accuratas ponunt Grammatici; non semper bonas definitiones recte applicant. Etiam hic Soloecista non bene cepit, quod se dicit affecutum. Supplementum illud Graevianum ex Scholio potius corruptum arbitror. GESN.

ead. l. 10. Λέγων ἐστὶ) Λέγειν interpres legisse videtur. GUYET. Certe sic legit: nam & λέγειν expressit *P.* aliaeque plurimae. REITZ.

ead. l. 13. Σπουδάζειν πρὸς — περὶ τινὰ) De his non convenit Moschopulo cum Luciano. Σπουδάζω, inquit Moschopulus, πρός σε ὅταν σε ἀξιῶ ἐπιμελείας τοῦ σώματος, σπουδάζω περί σε, ὅταν ἐπιμελῶμαι τῶν περί σε πραγμάτων. GRAEV.

Pag. 234. *l.* 2. Ἑκάστῳ) An ἕκαστον; GUYET.

ead. l. 4. Καθίσειν) Sic legendum videtur: καθίζειν, καὶ τὸ κάθισον, τοῦ κάθησο. GUYET.

ead. l. 8. Ἀλλὰ τὸ κάθισον, τοῦ κάθησο διαφέρειν φημὶ) Nihil aliud vult Lucianus, quam κάθισον dici ad stantem, quem iubemus sessum capere, κάθησο vero ad eum, qui iam sedet, quemque rogamus, ne surgat. Thomas eadem tradidit, quae Lucianus. Ἄλλο, inquit, κάθισον, καὶ ἄλλο κάθησο. Τὸ μὲν γὰρ κάθισον πρός τινα ἱστάμενον λέγεται ἵνα καθίσῃ· τὸ δὲ κάθησο πρὸς τὸν καθήμενον ἵνα κάθηται, καὶ

μὴ ἐξαναστῇ. ὡς τὸ παρ' Ὁμήρῳ Ἧσο ξεῖν' ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοθι δήομεν ἔδρην. Sic lege hunc locum in edito libro satis mendoſum. Quod vero paulo antecedit, τὸ καθέσθητι ἥκιστά σου λέγοντος ὡς ἔστιν ἔκφυλον, *audivi te dicentem, imperativum* καθέσθητι, *ſede*, *vocem eſſe peregrinam vel barbaram*, Luciani forte reſpicit verba, quae in Lexiphane ſuo poſuit: τὸ ἵπτατο, καὶ ἀπαντῶμενος, καὶ τὸ καθεσθεὶς οὐδὲ μετοικικὰ τῆς Ἀθηναίων φωνῆς. Micyllus ex ſuperioribus Luciani verbis colligit, hic aliquid deſiderari. Cui equidem non invitus aſſenſero vel propter haec verba, quae infra habentur: Οὐκ οἶσθα οἷόν ἐστι συγγραφεὺς ἀνήρ. Σολ. Πάνυ οἶδα νῦν γέ σου ἀκούσας ταῦτα λέγοντος. Nam Lucianus de proprietate vocabuli συγγραφεὺς nuſquam in hoc libello locutus eſt. Nunc viciſſim Thomam & Phrynichum audiamus. Ἐκαθέσθην, inquit Thomas, καθεσθεὶς, καθεσθήσομαι, καθεσθῆναι, καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων, βάρβαρα. λέγε οὖν καθέζομαι, ἐκαθεζόμην, καθεδοῦμαι, καθεδούμενος, καθεῖσθαι, καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων. Phrynichus: ἐκαθέσθη, καθεσθεὶς, καθεσθήσομαι καὶ πληθυντικὰ καθεσθήσονται, ἔκφυλα. Parum igitur Attice Heliodor. in IV: Καθεσθεὶς δὲ πλησίον θάρσει, θυγάτηρ, ἔλεγον. Et Baſilius in epiſtola: Ταῦτα λογιζόμενοι πολὺν χρόνον ἐκαθέσθημεν. Lucianus in priore verarum narrationum: Ὀπτωμένων δὲ περικαθεσθέντες ὥσπερ δὴ περὶ τράπεζαν. Herodian. in V: Συγκαθεσθεὶς αὐτῷ ἐν τῷ βασιλικῷ φορείῳ. Ioſeph. Ἀρχαιολογίας libro II: Καθεσθεὶς ἐπί τινος φρέατος. Idem libro VIII: Καθεσθεῖσα δ' ἡ Βεθσαβή· & pluribus aliis in locis. De καθίζω, & καθίζομαι Thomas Magiſter: Καθίζω ἐγὼ, καὶ καθίζομαι, καὶ καθίζω ἕτερον. Pollux ſcribit, Xenophontem καθίζειν uſurpaſſe pro καθίσαι ποιεῖν. Locus eſt in II ἀναβάσεως· Καὶ ἀπαγγελλόμεθα δὲ Ἀριαίῳ, ἐὰν ἐνθάδε ἔλθῃ εἰς τὸν θρόνον τὸν βασίλειον καθιεῖν, *collocaturos eſſe*. Sic καθίζειν δικαστὴν apud Demoſthenem & Galenum. Moſchopul. Καθίζω ἕτερον, μεταβατικῶς. καὶ καθίζω ἐγὼ, ἀμεταβάτως. Κάθημαι δὲ ἐγὼ, ἀεὶ μετάβατον &c. Τὸ καθεσθήσομαι, καὶ ἐκαθέσθην βάρβαρα. Alibi Thomas: Τὸ καθίζω οὐ μόνον τίθεται ἀντὶ τοῦ ἕτερον ποιεῖν καθίζειν, ἀλλὰ καὶ ἑμαυτόν. Lucianus in Nigrino: Καὶ καθίσας ἑμαυτὸν ὥσπερ ἐν θεάτρῳ. GRAEV.

ead. l. 10. Εἴη διαφέρον) V. Th. Mag. v. κάθισον. SOLAN.

ead. l. 13. Ἧσο ξεῖν') Hom. Od. Π, 44. SOLAN. Apud Homerum Od. Π, 44, editur Ἧσ', ὦ ξεῖν'. Notavit Barneſius, forte ipſius huius loci auctoritate, Ἧσο. Ceterum apud Ho-

merum manifesto Ἧσο significat, *sede*, hoc est, sedem, quam occupasti, retine: nam praecessit τῷ δ' ἕδρης ἐπιόντι πατὴρ ὑπέιξεν Ὀδυσσεύς. Τηλέμαχος δ' ἑτέρωθεν ἐρήτυε, φώνησέν τε. Ceterum apparet, me in interpretatione *sede* posuisse, pro *sedem tuam retine; asside* autem pro *sessum abi*: quod a bonis auctoribus ita dictum, facile demonstrari potest; non ausim dicere, nunquam positum aliter. GESN.

Pag. 235. *l.* 1. Τὸ καθίζειν λέγειν) Si quis intelligat hanc lectionem, ab illo etiam edoceri cupio. Ceterum hoc videre mihi videor, λέγω huic loco optime convenire, & sic interpretatus sum. GESN.

ead. l. 6. Ξυγγραφεὺς ἀνὴρ) Ξυγγραφεὺς, inquit Thomas, οὐ μόνον ὁ συγγραψάμενος πόλεμόν τινα, ἤτι ἄλλο ἐφ' ἑαυτοῦ γενόμενον, οἷος ἦν Θουκυδίδης, ἀλλὰ καὶ γράφοντας ψηφίσματα ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον συγγραφέας ἐκάλουν. Θουκυδίδης· Καὶ εἰσήνεγκαν οἱ ξυγγραφεῖς ἄλλο μὲν οὐδέν. Ammonius quoque paene eadem habet: Ἱστοριογράφος μὲν γάρ ἐστιν ὁ τὰ πρὸ ἑαυτοῦ γεγονότα συγγραψάμενος, ὡς Ἡρόδοτος· Ξυγγραφεὺς δὲ ὁ τὰ ἐφ' ἑαυτοῦ γεγονότα, ὡς Θουκυδίδης. Itaque secundum horum sententiam ξυγγραφεὺς dicitur non solum de scriptore & auctore librorum, sed & de scriba senatus, aut alius collegii. GRAEV.

ead. l. 7. Πάνυ οἶδα — λέγοντος) At nihil dixit, quod ad declarandum hoc nomen pertineret. Itaque est, ut excidisse descriptionem τοῦ συγγραφέως putemus, facile illam quidem aliunde resarciendam. GESN.

ead. l. 9. Τὸ καταδουλοῦν) Τὸ μὲν καταδουλοῦμαι ἑτέρῳ, τὸ δὲ καταδουλοῦν ἑαυτῷ. Moschopul. paulo aliter: δουλῶ ἐμαυτὸν, καταδουλοῦμαι τὴν Ἑλλάδα. Pro Luciano facit illud Thucyd. Τοὺς μὲν ξυγκαταδουλοῦν ἂν σφίσιν αὐτοῖς τὸ τῆς θαλάττης μέρος. Ex Moschopuli sententia dixit idem in III, τοὺς μὲν καταδουλουμένους τὴν Ἑλλάδα. GRAEV.

Pag. 236. *l.* 5. Νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον) Nihil argumenti in his verbis video pro eo, quod Lucianus hunc Dialogum, Soloecistam, tanquam coronidem imposuisset omnibus, quos ante scripsisset, dialogis; (quae est sententia Bourdelotii) cum simpliciter innuatur finis huius dialogi. Ex verbis proxime praecedentibus liquet, non alienum fuisse ab Luciani instituto, scribere post hunc & alios dialogos, quibus ulterius de soloecismis esset acturus. Ait enim, οὐκοῦν τὰ λοιπὰ εἰσαῦθις ἀναβαλώμεθα· νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον. Fateor, non sequi post hunc alios

ſuper hoc argumento dialogos; ſatis tamen manifeſtum puto, illud *νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον*, tantum de hoc dialogo capiendum eſſe. IENS. Non audiendus eſt Bourdelotius, cum ex his verbis argumentatur, hunc eſſe ultimum dialogorum ipſius Luciani, reliquos ſuppoſiticios. Vera eſſe poteſt ipſa propoſitio, ſed argumentum lubricum. Sic paulo ante dixit, *μακρὸν γὰρ ἂν ποιήσαιμεν τὸν διάλογον*. GESN.

IN PHILOPATRIN.

Pag. 237. *l.* 1. ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ) Non eſt huiuſce Luciani, ſed antiquioris alicuius. Multa id arguunt, primumque ineptiae ſtili, cum aliae omnibus paginis, tum illae *φὺ, φὺ*, &c. Deinde ratio temporis. Nam Syrus noſter Lucianus pervixit ad tempus belli Marcomanici, anno Chriſt. 171, ut patet in Pſeudomante: at hic nebulo ſe baptizatum ſignificat a D. Paulo. Paulus vero martyrii palmam accepit imperantis Neronis anno 13. Falliturque Baronius Neronis anno 12, verba illa huiuſce Dialogi, *Γαλιλαῖος ἀναφαλαντίας, ἐπίῤῥινος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατήσας δι' ὕδατος ἡμᾶς ἀνεκαίνισεν*, adſcribens huic Luciano. Nam qui potuit Lucianus hic a Neronis anno 12, & Chriſti 68, ad annum ſervatoris 171 pervivere, ſive annis 103? Atqui etiam poſt bellum Marcomanicum, quin Lucianus hic aliqua commentatus ſit, negari non poteſt. Saperdae autem prorſus illi ſunt, qui propter ea, quae in extremo Dialogo iſto, de Babyloniis, Aegyptiis, Perſis, Scythis verba fiunt, huiuſce diſtortiſſimi foetus parentem ad tempora imperatoris Traiani referunt, cum ea magis in Neronis aut etiam Claudii pertinere poſſe, quivis facile lolio non victitans perviderit. Plane quidem qui tam belli pueri pater eſt, Neronis principatu eum ſuſcepit. MARCIL. Spurium Spanhemius aliique multi, genuinum videntur exiſtimare Cavus 129, & Theologi nonnulli; ſed palam eſt, eſſe ſpurium. SOLAN. De nomine *Φιλόπατρις* inter elogia honorum ac laudum poſito, v. Perizon. ad Aelian. III, 26, collatis addendis, ubi neque huius inſcriptionis oblivīſcitur, neque quod in Peregrino .... plebs illum impoſtorem vocat *ἕνα φιλόσοφον, ἕνα φιλόπατριν*. Metellus eſt Conſul *Φιλόπατρις* Ciceroni ad Att. II, 1. GESN.

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ) Ab Inquiſitoribus & hic libellus in exem-

plari Aldino, quo utor, reſciſſus eſt. SOLAN. (In meo exemplari, quo Weſſelingi beneficio utor, adeſt; ſed nihil varietatis in margine notatum. REITZ.) Hunc Dialogum Luciani non eſſe mihi certiſſimum eſt, ex ſtilo & ingenio hominis Lucianeo multum inferiore. Affectata autem eſt Lucianeae locutionis imitatio, quae ab ipſo proficiſci nequivit, quia ſua ipſe non excerpſit; auctorem vero aetate poſteriorem eſſe, ſatis demonſtravit Geſnerus in ſingulari Diſſert. quam calci huius tomi adiungemus; ibique ſtatuit ſcriptum Conſtantinopoli, tempore Iuliani, ab Luciano quodam Sophiſta Imperatoris illius amico, ad quem hodienum exſtat ſcripta a Iuliano epiſtola. Ita vero ſtudioſe hunc Dial. pertractavit Geſnerus, ut vix mihi, quod addam, relictum ſit. Summis laudibus has eius lucubrationes effert Heuman. in Poecil. p. 248 ſeqq. Sed p. 250 miratur eiuſdem timiditatem, quod nihil in Codicum inopia corrigere auſus fuerit. (Sed de hac opinione forſan in praefat. agemus.) Bis eius verſionem, bis, ter Graeca emendat, quod ſuo loco obiter indicamus. REITZ.

ead. l. 2. ΤΡΙΕΦ.) Nothus. An Τρύφων vel Τρίφων; τὸ Τριέφων non placet. GUYET. At Τριεφῶν integre & crebro in ipſo Dial. occurrit. Quare nihil mutandum. REITZ.

ead. l. 4. Συνένευκας) Lege *συννένευκας*. GUYET.

ead. l. 5. Βυσσοδομεύεις) Βυσσοδομεύειν quid ſit, explicat Scholiaſt. minor Homer. ad Od. Θ, 273: *βυσσοδομεύων, κατὰ βάθους τῆς διανοίας βουλευόμενος*, quaſi dicas in profundo aedificantem. Add. Od. I, 316. Lucian. de Delat. c. 24, *βυσσοδομεύει τὴν ὀργήν*. GESN. Vid. de hoc verbo Toll. & Solan. ad Calum. c. 24. Adde Hom. Od. Δ, 676. REITZ.

ead. l. 6. Κατὰ τὸν ποιητὴν) Il. A, 149, ubi Schol. *κερδαλεόφρον, πανοῦργε τὸ φρόνημα, καὶ περικερδῆ τὸν νοῦν ἔχων, τοῦτ' ἔστι, κερδαίνειν φρονῶν*. Sed ad Il. Δ, 339, eadem Schol. *κερδαλεόφρον, πανοῦργε, καὶ φιλοκερδέστατε. Ἤγουν, ἀπατηλὲ, δολερὲ, ἀλωπεκώδης. κερδάλη γὰρ ἀλώπηξ*. Et ad Il. K, 44, *βουλῆς κερδαλέης, συνετῆς, ὠφελίμου, ἢ πανούργου παρὰ τὴν κερδὼ, ἤγουν τὴν ἀλώπεκα*. A vulpina igitur aſtutia hoc nominis deductum eſt, quod proinde non adeo inepte reddi videtur Horat. phraſi ex arte Poët. verſ. 437. GESN.

ibid. Ὄχρος τέ σευ) Hom. Il. Γ, 35. SOLAN. Iliad. Γ, 35. Lucian. Iove Tragoedo init. GESN.

ead. l. 7. Ἑκάτης) Hecates, cum ex inferorum regione in

terram noſtram venatum egreditur, quam terribilis ſit adſpectus, & ad mentem ſano etiam excutiendam comparatus, graphice deſcripſit Lucianus in Philopſeude cap. 24 ſeqq. GESN.

ead. l. 8. Τίνι θεῶν — συνήντησας) Mirum non eſt, inſolito aliquo viſu turbatis, cum ipſa mente, ſpiritibus, quos vocant, animalibus, corpus etiam ad languorem dari, totumque eius immutari habitum; cuius rei nec in ſacris nulla ſunt veſtigia. Vide mihi Dan. IX, 27, Iud. XIII, 22. Athenagoras in Legatione pro Chriſtianis c. 15, p. 63 ed. Oxon. Dechair. ex Homer. Il. Υ, 131, Χαλεποὶ δὲ θεοὶ, inquit, φαίνεσθαι ἐναργεῖς. Add. Spanhem. ad Callim. H. in Pall. 54, p. 592 & 610, & viri docti ad Petron. c. 17, p. 58. Nota ſunt, de antro Trophonii quae dicuntur. GESN.

ibid. Ἐκ προνοίας) I. e. ex Dei providentia. GUYET. Miſerrima affectatio. Spanhem. ad Callim. 610, *conſulto* vertit, quamvis idem *inopinatum conſpectum* dixiſſet. Vid. pro Lapſ. cap. 14. SOLAN.

ead. l. 11. Ὦ καλὲ Κριτία) Προσφώνησιν hanc, utut Latinis paulo videatur inſolentior, non putavi refugiendam, ſcilicet ipſum ſecutus Ciceronem, qui, cum ex Graeco vertendum eſſet, προπίνω τῷ καλῷ Κριτίᾳ, dixit Tuſcul. I, c. 40, *propino hoc pulchro Critiae.* Quamquam nec illud ignoro, Critiam illum Socraticum a corporis pulchritudine celebrari. GESN.

Pag. 238. *l.* 1. Δυσχεραίνεις) Lucianus in Votis ſive Navi c. 10, ἢ δυσχεραίνει καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκκεκώφωται. GESN.

ibid. Ἢ καὶ τῆς χειρὸς) Ἀπ ἢ καὶ ἐκ τῆς χειρός; GUYET.

ead. l. 4. Διενειλημμένον) Omittunt hoc verbum Lexica. Sed tamen quid ſit ἐλλαμβάνεσθαι, tradunt ex Dioſcoride, nimirum amplecti, circumplecti, cum de capreolis vitium, vel claviculis ſermo eſt, quarum illae arcto complexu ad palos arboreſque ſeſe applicant. Erit igitur διενειλημμένος λόγος, intricatus, implexus, difficilis. GESN.

ead. l. 5. Ἀναπεμπάζω) Lucianus in Gallo c. 5, ἀναπεμπάζῃ τὸν ὄνειρον. GESN.

ead. l. 6. Ταῦτα, καὶ) Lege ταὐτά. GUYET.

ibid. Ἀποψύξω) Gloſſ. Graecol. ἀποψύχω, dirigeo. GUYET. Idem habet Menagius. REITZ.

ead. l. 9. Σκοτοδινιάσας) Lucianus in Philopſeud. c. 24, ὡς μὴ σκοτοδινιάσας ἐμπέσοιμι ἐπὶ κεφαλήν. GESN.

ead. l. 10. Κλεομβρότου) Hic, lecto Platonis de animae im-

mortalitate libro, praecipitem se de saxo dedit. SOLAN. Notissimum est Callimachi in eum Epigramma, sed nimis pulchrum, ut non hic adscribatur. Est autem in Anthолog. Graeca l. 3 ultimum:

Εἶπας, ἦλιε χαῖρε, Κλεόμβροτος Ἀμβρακιώτης.
Ἦλατ' ἀφ' ὑψίστου τείχεος εἰς ἅλαδε,
Ἄξιον οὐδὲν ἰδὼν θανάτου κακὸν, ἀλλὰ Πλάτωνος
Ἓν περὶ τῆς ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος. GESN.

ead. l. 14. Ἐμβρόντητοι) Ἐμβροντήτους poëtas etiam Lucian. vocat Timon. init. GESN. Cur hoc epitheton poëtis tribuatur, vid. supra Hemsterh. T. I, Tim. § 1. REITZ.

Pag. 239. *l.* 2. Οὐ γὰρ παροπτέος) Solebant ita fere loqui, cum aliquid aut narrari offendive sibi cuperent, aut ipsi narrare aggrederentur. Prioris generis exemplum est apud Lucian. in Scyth. cap. 4, ubi Anacharsis ad Toxarin: μὴ περίδῃς ἀθέατον αὐτῶν ἀναστρέφοντα. Necyom. c. 21, ἀλλ' εἰπὲ, καὶ μὴ περίδῃς με κ. τ. λ. Contempl. c. 1, περιόψει οὖν με κ. τ. λ. & Icarom. c. 3, μὴ δὲ πρὸς φιλίου με περίδῃς. Huc refero obscuriorem paulo in Nigrin. locum c. 6. ἐγὼ δὲ βουλοίμην ἄν, εἰ οἷόν τε, αὐτῶν ἀκοῦσαι τῶν λόγων. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν ΑΥΤΩΝ οἶμαι δέμις, ἄλλως τε εἰ καὶ φίλος καὶ περὶ τὰ ὅμοια ἐσπουδακὼς ὁ βουλόμενος ἀκούειν εἴη. Illud ΑΥΤΩΝ non ad λόγων refero, quod praecesserat, ita enim nimis inepte cum iis, quae sequuntur, cohaereret; sed auctorem, parum ad verborum ordinem attentum, quae dicturus erat praecepisse quasi, idemque sibi voluisse existimo, ac si dixisset, οὐδὲ γὰρ καταφρονεῖν ΤΩΝ ΒΟΥΛΟΜΕΝΩΝ ΑΚΟΥΕΙΝ οἶμαι δέμις κ. τ. λ. neque omnino insolens esse arbitror, ut ex iis, quae sequuntur, superior expleri oratio debeat. Licet nunc magis fere Hemsterhusii emendatio mihi placeat. Ceterum propius ad locum, qui prae manibus est, quadrat, quod est apud Comicum in Ranis v. 512, ubi muliercula Pseudo-Herculi aliquid, quod e re illius esset, narratura ita προοιμιάζει, Οὐ μὴ σ' ἐγὼ περιόψομαι ἀπελθόντα. De aliis precibus passim Lucianus, quod Index docebit. Iam Herodot. I, 24, ἐπειδή σφι οὕτω δοκέοι περιϊδέειν αὐτόν. Iulian. Or. V, quae est in Deûm matrem, gratias eidem se habere ait, ὅτι μὴ περιεῖδεν ὥσπερ ἐν σκότει πλανώμενον, sed edocuerit rationem mysteriorum &c. GESN. Sed verba illa ex Nigrin. c. 6, ab Gesner. allegata, aliter exponit Hemsterh. quem vide. (sed video ipsum hoc iam notasse.) REITZ.

ead. l. 4. Οὐ μικρὸν) Lucian. in Navig. c. 11, *οὐ μικρὸν οὐδ' εὐκαταφρόνητον πρᾶγμα ὦ δοκεῖς ἀναπυκλῶν.* GESN.

ead. l. 9. Μή τι κακὸν παθέιν) Hemiſtichion veteris poëtae videtur. An Homeri? GUYET.

ead. l. 12. Καί που καταπεσὼν) Lucian. in Icarom. c. 3, *μὴ καὶ σύ που τῆς θαλάσσης καταπεσὼν, Μενίππειόν τι πέλαγος ἡμῖν ὥσπερ τὸ Ἰκάριον ἀποδείξῃς ἐπὶ τῷ σεαυτοῦ ὀνόματι.* GESN. Heuman. in Poecil. p. 249, verti vult *ſpiritu meo*, ne quis intelligat ſubſtantiam ſpiritualem; ſed Geſner. videtur ambiguum ſtudio ſervaſſe REITZ.

ead. l. 15. Σοφιστῶν) Chriſtianos notari *τῶν σοφιστῶν* voce, infra apparebit. Ceterum Lucianus de Mort. Peregr. c. 13, Chriſtum ipſum *σοφιστὴν* appellavit: & apud Prudentium Periſtephan. X, 40, Chriſtianis Aſclepiades Syriae Praefectus hoc nominis tribuit: *Quis hos Sophiſtas error induxit novus?* GESN.

ibid. Ἐξόγκωσε) Etiam hic Lucianum imitatus eſt noſter, niſi quod paulo modeſtius ille hyperpola utitur, in Philopſ. cap. 39, *τοιαῦτα ἀκούσας ἦκω, ὥσπερ οἱ τοῦ γλεύκους πίνοντες, ἐμπεφυσημένος τὴν γαστέρα, ἐμέτου δεόμενος κ. τ. λ.* Simili fere metaphora, ſed alio inſtituto, utitur Elihu, Iob. XXII, 18 ſeq. GESN.

Pag. 240. *l.* 3. Φὺ, φὺ, φὺ) Τὸ φὺ hic pro φεῦ admirantis videtur. GUYET. Φὺ — *ἰοὺ — αἴ*) Praeterquam quod pueriles valde exclamationes iſtae, ne Graecum quidem illud φύ. Forſan legendum φεῦ. SOLAN.

ead. l. 6. Ὡς τὰς νεφέλας — *φυσήματος*) Horum verborum omiſſa eſt interpretatio a Micyllo ex editione Pariſ. 1615, f. & Baſil. 1619, 8; quem ſequuntur Gallus Ablancurtius, & Drakius Britannus. Fingitur autem ructibus Critiae excitatus in Propontide Boreas, quo adverſum tenente, ingredi Euxinum Pontum naves niſi funibus de litore adiutae non potuerint. Nam *οἴχεσθαι πόντον* (frequenti praepoſitionis *εἰς* ellipſi) hic valere ingredi, nemo negabit, niſi ſi quis putet, ſecundo Borea intrari e Propontide Pontum, id eſt, verſus ſeptemtrionem navigari poſſe. Sed etiam illud hinc apparet, Critiam, ut excitare halitu Boream poſſet, debuiſſe conſtitutum eſſe eo circiter loco, ubi eſt Conſtantinopolis. Quod quorſum valeat, in diſputatione dictum eſt, § 26. GESN.

ead. l. 7. Λάβρου) Homerica vox, Iliad. B, 148. Odyſſ. O, 293. GESN.

ead. l. 8. Προποντίδα) De alia abſurditate non dicam; ſed id rogo, ubinam gentium ſtantes hos facit, ut a flatu alterius Boreas Propontida perflet? Ego, ut quod ſentio dicam, Conſtantinopoli hoc ſcriptum puto. Alioqui cur de Propontide ſcriptor cogitarit, non video. Addo votum eiuſdem de compeſcendis Scytharum excurſionibus in fine Dialogi; unde ſatis liquet, in ea regione habitaſſe, quae iis gentibus vicina eſſet. Vide etiam Nερ. c. 6; unde coniicio, tres hoſce libellos ab eodem viro ſcriptos, qui Lemni habitaret. SOLAN.

ead. l. 9. Κάλων) A κάλος σχοινίον, pro κάλως. GUYET.

ibid. Τὴν Εὔξεινον) Τὸ εἰς excidiſſe videtur librario. GUYET. Sed ſaepe omittitur cum verbis veniendi, maxime Homero, ut Il. E, 773, Τροίην ἵξον. Plura ex eod. L. Bos de Ellipſ. p. m. 268. Adde Noſtrum ſupra Dea Syr. c. ult. γάμον ἰέναι, & Theogn. v. 1172, — ἤλυθες ἀθανάτους. Quare nihil inſerto εἰς opus erit. REITZ.

ead. l. 12. Πόσος χορκορυγμὸς) Locus videtur expreſſus ex illo Ariſtoph. in Neb. v. 38 ſeq. εἶτ' ἐταράχθης τὴν γαστέρα καὶ κλόνος ἐξαίφνης αὐτὴν διεκορκορύγησεν. Ubi κλόνος ſecundum Scholiaſten eſt στρόφος τις καὶ εἵλιξ· διεκορκορύγησε autem ponitur ἀντὶ τοῦ ἤχησε — ἢ ἐμιμήσατο τῇ φωνῇ (ὁ ποιητὴς, ut interpretor) τῶν ἐντέρων τὸν ἦχον. GESN.

ead. l. 13. Πολύωτον) Forte, ut famam finxere. Virg. Aen. IV, 181 ſeq. — *Cui quot ſunt corpore plumae, Tot vigiles oculi ſubter, — tot ſubrigit aures.* GESN. Ut regibus multas aures tribuit Xenoph. quod indico ad Schol. de Calumn. cap. 5. REITZ.

ead. l. 14. Τερατῶδες) Τὴν τερατώδη παροιμίαν, τὸ τερατῶδες ἔπος. GUYET.

ead. l. 15. Τῶν ὠύχων) Non reperio apud paroemiographos, quid ſit δι' ὠύχων vel ἐξ ὠύχων ἀκούειν. Io. Alb. Fabricius in literis ad Reimarum, διὰ τῶν ὠύχων ἀκούειν, inquit, *dictum de homine, qui totus auris, perinde ut Argus oculis, qui διὰ ὠύχων videbat.* Quae ſi vera eſt ratio, & quidni vera ſit? comparandus cum h. l. eſt ille apud Lucian. in Dear. Iudic. c. 8, ubi optat Paris ὥσπερ Ἄργος ὅλῳ βλέπειν τῷ σώματι. Item Catullian. illud 13 ult. *Quod* (unguentum) *tu cum olfacies, Deos rogabis, Totum ut te faciant, Fabulle, naſum.* Denique illud apud Ariſtaenetum Epiſt. I, p. 5, ἐνδεδυμένη μὲν εὐπρεπεστάτη· ἐκδῦσα δὲ ὅλη πρόσωπον φαίνεται. Sed ſunt hoc genus infinita. Simillimum illud

Plauti Sticho V, 5, 20, *Ubi perpruriſcamus uſque ex unguiculis.* GESN.

Pag. 241. *l.* 1. Κνήμην) De Baccho. Alludit ad γαστροκνήμην. GUYET. Iuppiter Bacchum ex ſe conceptum, conflagrantiſque Semeles utero ereptum, femori ſuo inſeruit, & exacto legitimo geſtationis tempore edidit. Vid. Lucian. Θ. Δ. IX. Quod autem κνήμην, *ſuram*, vocat, non μηρὸν, alludit, credo, ad γαστροκνημίας nomen, in quo laſcivit etiam Lucianus V. H. I, c. 22. Latinus ſermo illum luſum vix admittit. GESN.

ead. l. 2. Κεφαλὴν κύουσαν) De Minerva. GUYET. Pallas in cerebro Iovis concepta, quam periculoſo edita partu fuerit, ſuo more deſcribit Lucianus Θ. Δ. VIII. GESN.

ibid. Ἀνδρείαν φύσιν) De Salmacide, Scythone, Tireſia, Coeneo, Iphide nota omnia ex Ovid. Metamorphoſeon libris: ut & de feminis Alcyone, Philomela & Progne, Pieridibus, Nyctimene, Scylla &c. in aves mutatis. GESN.

ead. l. 5. Ἀλλ' ἐπεί σε) Homer. Od. N, 228. SOLAN. Ex Od. O, 260, Ὦ φίλ', ἐπεί σε δύοντα μιχάνω τῷ δ' ἐνὶ χώρῳ. GESN.

ead. l. 11. Ὕτερον) Vulgo nominandi caſus in Lexicis, ab ipſo etiam Stephano, poſt quem errare nemo ſibi turpe putat, effertur ὕτερος, genere maſculino, ſed Wolffg. Seberus ad Polluc. VII, 107, neutro genere rectius adhiberi docet, quo uſus etiam eſt Lucianus in Philopſ. c. 35, ex quo loco illud ſimul diſcimus, non iniuria hic metuere Triephontem: fieri enim, ſi Dis placet, poſſe, ut ex piſtillo fiat homo, eo loco docemur: quidni contra piſtillus ex homine? GESN.

ibid. Θύρετρον) Θύρετρον, θύρωμα Heſychio & Suidae. An ianuae munimentum? *la barre de l'huis.* GUYET. Heſychius, & ex ipſo forte Varinus, diſtinguunt ab invicem θύρεθρα, id eſt, θύρας, & θύρετρα, hoc eſt θυρώματα, quae tamen & ipſa vox interdum ianuam ſeu fores ipſas ſignificat; quamquam etiam *cardines* interdum verti debeat, ut apud τοὺς δ' 3 Reg. VII, 50. Ego crediderim, quidquid etiam de hac diſtinctione, ſuſpecta certe Stephano, ſit, auctorem prae oculis habuiſſe locum e Philopſeude Luciani iam laudatum, ubi etiam ὁ μόχλος τῆς θύρας mutatus in hominem dicitur. GESN.

ead. l. 12. Ἀπεργάσεται — καταθελξις) Ultimam hanc vocem pro κατάπληξις ſubſtitui. Rationem emendationis, ul-

timis verbis Triephontis & cap. 9 Φιλοϕ. lectis, facile intelliges; ex eo enim libello haec omnia palam petita: confer omnia haec cum illius c. 34, 35 & 36. Retineri tamen poteſt vulgata ſcriptura, quia nihil adeo abſurdum eſt, quin ab hoc ſcriptore dici potuiſſe videatur. SOLAN.

ead. l. 13. Κατάπληξις) Ἀντὶ ἀκούσματος καταπληκτικοῦ· ut ap. Lucret. IV, 1157, *Magna atque immanis* (amaſia) *catáplexis plenaque honoris*, a ſaucio amatore vocatur. GESN.

ead. l. 16. Ἔτι με ἐξεφόβ.) Qui per tale numen iurat, a quo vindicari periurium non poteſt, ille non verebitur periurium committere, ſi nimirum de illius impotentia conſtet. Triepho autem putat, adeo conſtare de Iovis aetherii futilitate Critiae ſuo, ut non dubitaturus ſit, illius ſtramineo numine ad periurium abuti. Quanto autem rectius hic Noſter, quam Cicero, qui tanquam e Porticu unus ita diſputat, Offic. III, 29, ut in iureiurando non ad metum Deorum aut iram reſpici debere dicat. Sed *de ira DEI* Lactantius viderit: nos iam non philoſophamur. GESN.

ead. l. 17. Ἀμυνέμεναι) Verbum Homerice praeter rationem ac neceſſitatem inflexum, ut ante ἄμπνευσον &c. GESN.

Pag. 242. *l.* 4. Θεοὺς πάντας) Unde hoc fit? Vulcanum enim ſolum in terram praecipitatum fuiſſe Homerus tradit. GUYET.

ead. l. 5. Θεσπεσίου βηλοῦ) Hom. Iliad. A, 591, & O, 23. SOLAN. Cetera Homeri idem Solanus ubique adduxerat, quae & Geſn. Quare ea deinde non bis addemus. REITZ.

ibid. Βηλοῦ) Quid ſit *βηλὸς*, cum de coelo ſermo eſt, diſputatur in Scholiis min. ad Il. A, 591. Noſter hic reſpexiſſe inprimis videtur ad Iliad. O, 23. Hyperbolam enim puto, nec, ubi omnes Deos Iuppiter deturbaverit, reperio. Ceterum etiam Lucianus hiſtoriae meminit Contempl. cap. 1. GESN.

ibid. Σαλμωνέα) Salmonei hiſtoriam praeter alios habet Apollodor. Biblioth. I, 9, 7. Virgil. Aen. VI, 580. GESN.

ead. l. 7. Τιτανοπράτωρ) Rem ipſam apud Homerum invenies; nomina haec non item. GESN.

ead. l. 8. Παρ' Ὁμήρῳ) Atqui apud Homerum nullibi hae voces reperiuntur. SOLAN.

ead. l. 11. Κύκνος) Notum Epigramma:

Ζεὺς κύκνος, ταῦρος, σάτυρος, χρυσὸς, δι' ἔρωτα
Λήδης, Εὐρώπης, Ἀντιόπης, Δανάης. GESN.

ead. l. 13. Ἐκεῖνος) Ego mallem ἐκεῖνο, ut ad Europam

referretur. SOLAN. Verti, quasi legeretur ἐκεῖνο, quod est multo concinnius, quamquam non statim, si reliquas auctoris ineptias spectes, verius. GESN.

ibid. Ἐπωμόσατο) Ab ἐπωμόω, vel ἐπωμόζω, interpres. Scribo ἐπωμώσατο ab ἐπωμόω. GUYET. Ἐπωμίσατο) Secundum interpret. Lat. legendum erat ἐπωμίσατο ab ἐπωμίζω, quamvis hanc vocem in Thes. Steph. non reperiam. KUSTER. Quamvis absurdissima sint in hoc libello omnia; sic, ut emendare iubet Kusterus, scripsisse auctorem, dubium nullum esse potest; ideoque invitis libris nostris in textum recepimus. Omnes enim ἐπωμόσατο habent. SOLAN. Ἐπωμόσατο) Fictum, ut videtur, ad hanc rem ab auctore nostro, vel alio verbum; Lexicographis certe ignotum. Simile apud Plinium *succollare*. GESN. Ἐπωμίσατο) Etsi ter quater ἐπομοσόμεθα & ἐπομόσομαι deinde in hoc Dial. sequuntur, iurandi significatione, & ο brevi; hic tamen ipsum factum loquitur, id hic locum non habere: quare Kustero ac Solano auscultavi: nec enim ratio apparet, cur verbum ab analogia recedens hic fingere libuerit. Nam ἐπωμὶς est superior humeri pars. Vid. Foes. REITZ.

ead. l. 14. Ἠρωτρίᾳ) Ita apud Lucian. Conc. Deor. cap. 7 seq. Momus ad Iovem, Timui, inquit, μή σε καταβύσῃ τις ξυλλαβὼν, ὁπότ' ἂν ταῦρος ᾖς, ἢ τῶν χρυσοχόων τις κατεργάσηται χρυσὸν ὄντα, καὶ ἀντὶ Διὸς, ἢ ὄρμος, ἢ ἑλλόβιον ἡμῖν γένῃ. GESN.

Pag. 243. *l.* 1. Κατεκεντάννυτο) Forte κατεκεντέννυτο a κατακεντέννυμαι. GUYET.

ibid. Αἰθιοψὶ) Vix peius de Iove suo meritus est Homerus aliquo in loco, quam Il. A, 423, ubi Iuppiter ad Aethiopas profectus XII dierum convivia cum illis celebrat, post quorum demum finem Thetidi precaturae ad eum aditus conceditur. Vix enim in adulteria Iovis saepius invehuntur, aliaque eius facinora, gentiles & Christiani, quam istas XII dierum epulas bono viro invident. Vid. Lucian. de Sacrif. c. 2, Iup. Trag. c. 37, Arnob. contra gentes lib. VI, pag. 192. Versum hexametrum ἄμετρον rependisse alio claudicante, sine fraude fuerit. GESN. Vid. si operae videtur, L. Bos Obs. Crit. p. 129. REITZ.

ead. l. 3. Ἥλιους) Pluralis ille etiam legitur apud Thucyd. VII, c. ult. pro aestu radiisve solis: οἱ δὲ ἥλιοι, ait, — καὶ τὸ πνίγος ἔτι ἐλύπει. Ubi Duker. alia exempla addit, in quibus & pro radiis, & pro diebus pluralis ἥλιοι ponatur.

Sed & alia Graeci interdum in plurali adhibent, quae videntur plur. carere, ut *αἱμάτων* ap. Lycophr. 804 & 1249. *Ἀέρων*, Diod. Sic. III, c. 34, ter. *Κεναῖς φήμαις*, idem XI, 40. *Πίστεις ἐνόρκους*, ibid. cap. 58. *Ταῖς ἀληθείαις*, Phal. Ep. 41. *Φυγαὶ*, ib. Ep. 19. *Θανάτοις ἢ φυγαῖς*, Dion. Hal. VII, 472, 10. *Ἐν ταῖς εἰρήναις*, Diod. Sic. II, c. 41. *Προσώποις* de facie unius virginis, Achill. Tat. I, p. 8. *Τπνους* vulgatissimum Dion. Halic. VII, 473 pr. & apud quosvis. *Ἐλπίδων*, quod & Latinis usitatum, Diod. Sicul. p. 297, v. 7 ed. *Baſ.* & passim. *Θελήματα* Psalm. CX, 2. Act. XIII, 22. Eph. II, 3. Sic *πλούτους* supra Icarom. c. 4. Et Fugit. c. 20. REITZ.

ibid. *Τποβεβρεγμένος*) Non ausim damnare Nominativum. Ne quid de locis Luciani dicam in hac ipsa editione emendatis, statim *Ἐνυπν.* c. 1, *τοῖς πλείστοις οὖν ἔδοξε — τὸ μὲν πρῶτον εὐθὺς ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκοῦντα παρὰ τῆς τέχνης.* Nempe in optimis quibusque talia invenias. Herodot. I, 28, *Νησιώτας δὲ τί δοκέεις εὔχεσθαι ἄλλο, ἢ — λαβεῖν ἁρπάμενοι Λυδοὺς ἐν θαλάσσῃ.* Aelian. V. H. IX, 26, *Ἠξίου τι αὐτὸν προστάξαι, ὁμνὺς μὴ ἀτυχήσειν αἰτήσας.* Ipse canon Homer. Iliad. B, 353, *Φημὶ γὰρ οὔ κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα — Ἀστράπτων ἐπιδέξι' ἐναίσιμα σήματα φαίνων.* Ubi Eustathius *ἀναχόλουθον* quidem & *σολοικοφανέστερον* agnoscit, sed studio quaesitum ad vim orationi addendam & speciem novitatis. *Τποβεβρεγμένον* Lucianeum esse, Index docebit. Est autem diminutivum, ut *pitiſſare*. Sic Plaut. Aul. III, 6, 36, *Ego te reddam madidum probe.* GESN. At locus ex Prometh. § 16 ab Gesn. in ed. Philop. allegatus, merito etiam Hemsterhusio est suspectus. Vide, quae ad Fugit. c. 2 notavi. REITZ.

ead. l. 4. *Πώγωνα τηλικ.*) Barbam etiam promissam Iovi suo obiicit Iuno, ap. Lucian. Dial. Iovis & Iunonis, quod nihilo secius astragalis cum Ganymede luderet. GESN.

ead. l. 5. *Ἀετοῦ — Ἴδης*) In aquilam transformatus Iuppiter ab Ida monte Ganymedem rapuit. In Idae item montis vertice lascive cum Iunone concubuit: quod paulo post iterum tangit Noster. GESN.

ead. l. 6. *Κυοφορεῖν καθ' ὅλου τοῦ σώμ.*) *Τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ μηροῦ.* GUYET. In Dial. Neptuni & Mercurii, ille *εὖγε*, inquit, *ὡς ὅλος ἡμῖν κυοφορεῖ ὁ γενναῖος, καὶ πανταχόθι τοῦ σώματος.* Iam dictum, in femore Bacchum, in cerebro Palladem a Iove gestatam. GESN.

ead. l. 9. *Προφήτης*) Ita etiam Aristoph. Plut. v. 11, *ἰατρὸς*

ὃν καὶ μάντις, ὡς φασὶν, σοφός. Paulo ante λοξίαν vocarat Comicus, unde est ἀμφίλοξος, quod hic apud Noſtrum ſtatim ſequitur. Comparanda, quae de λοξίᾳ (quaſi obliquum dicas) doctiſſimi interpretes ad Ariſtophan. l. c. & quae Macrob. Saturnal. I, 17. Lucian. Dial. Iunonis & Latonae, Ἀπόλλων προσποιεῖται μὲν πάντα εἰδέναι, καὶ τοξεύειν, καὶ κιθαρίζειν, καὶ ἰατρὸς εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι & in Decret. Deorum, quod ipſorum Comitiis ſubiungit pag. 716, caveatur, ne tam multa ſolus faciat Apollo, ſed unum aliquid eligens, aut vatem, aut citharoedum, aut medicum denique agat. GESN.

ibid. Ἰητρὸς) Cur a vulgari lingua hic omnes recedant libri, ego ſane non intelligo; ſervavi tamen. SOLAN.

ead. l. 10. Ψευδόμαντιν) Lucian. & haec vox eſt, qui dialogo, quo Alexandri praeſtigias detexit, id nominis fecit. GESN.

ibid. Τὸν Κροῖσον διολωλεκότα) Adſcripſerat la Croze: Vid. acta Achatii epiſcopi in actis martyr. ſel. p. 140. Non vero ſatis diſtincte, ad quae verba id pertineat, quod illo libro deſtitutus indagare nequeo. REITZ.

ibid. Κροῖσον) Utrumque oraculum profert Lucian. Iov. Trag. c. 20. De Croeſo quidem pervulgatum illud, Κροῖσος Ἅλυν διαβὰς μεγάλην ἀρχὴν διαλύσει, ubi hoſtiumne foret imperium, an Croeſi, incertum: de Salaminiis autem, ὦ θεία Σαλαμὶς, ἀπολεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν, ubi nota, Lucianum adiicere, καὶ Πέρσαι γὰρ οἶμαι, καὶ Ἕλληνες, γυναικῶν τέκνα ἦσαν· ut adeo haud obſcure applicet ad cladem Salaminiam, qua Perſae navali proelio victi ſunt: ex Herodot. vero VII, 141 ſeq. Plut. in Themiſt. p. m. 212, & omnium copioſiſſime ex Oenomao Cynico apud Euſeb. Praepar. Evang. V, 24, de tota hiſtoria ſatis conſtat. Quid igitur Noſter ſibi vult, cum Salaminios hoc oraculo periiſſe dicit? Scilicet, ſuperficiariam valde hominis fuiſſe doctrinam, iudicium fere nullum, ex tota commentatione apparet, & nos in diſſertatione noſtra monuimus. GESN.

ead. l. 15. Ὅσον ..) Homerus ὅσσον, metri cauſa, quod & ſervari debuit. SOLAN.

ibid. Ἐννεάχιλοι) Hom. Iliad. E, 869, & Ξ, 148. SOLAN. Neſcio, an hic quoque memoria lapſus ſit auctor, cum tantum Neptuno clamorem tribuit. De Marte enim Homer. Il. E, 860: ὁ δ' ἔβραχε χάλκεος Ἄρης Ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι. Quid igitur ad hunc Stentor? Il. E, 786:

Ὅς τόσον αὐδήσασχ' ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα. Ceterum ἐννοσίγαιος, & ἐνοσίχθων ſaepius apud Homerum: ita autem appellarunt veteres Graeci Neptunum, quod terrae motus, aquarum ſubter in terrae cavis undantium fluctibus accidere putarent, quorſum vid. Gell. N. A. II, 28. GESN.

ead. l. 16. Σεισίχθων) Non eſt Homerica vox, ſed vere tamen. Homero paſſim ἐνοσίχθων & ἐννοσίγαιος. SOLAN.

Pag. 244. *l.* 2. Τὸν Τυρὼ) Vide Lucian. Dial. Neptuni & Enipei. GESN.

ead. l. 3. Δημαγωγὸς) An προαγωγὸς; GUYET. Demagogi enim non tantum vi iniuſta oppreſſis auxilio erant, ſed ſaepe, ut maior eſſet apud populum gratia, etiam qui malo digni eſſent, poenae ſubtrahebant, quale etiam in Romana rep. improbos Tribunos plebis, alioſque, qui populares videri vellent, videmus interdum molitos. Et pridem ex Budaeo obſervavit H. Stephan. de verbo δημαγωγεῖν, latius patere eius ſignificationem, & ſimpliciter pro *concilio*, ſeu *allicio*, ſive *emereor gratiam*, poni. Fabula ipſa eſt apud Homer. Od. Θ, 268, Lucian. Θ. Δ. 17, Ovid. Art. Am. II, 561 ſeq. Amores Neptuni recenſentur Clem. Alex. Protr. pag. 20. Quam ineptе cohaereat narrationis huius filum, in diſputatione iam indicatum § 25. GESN.

ead. l. 7. Ἔκλαυσε) Antea in omnibus legebatur ἔκλυσε; quod palam corruptum reiecimus. Sententia lecta emendationis rationem ſatis aperiet. SOLAN. Alludit ad mare, quod terram inundat. *Guyet.* Nexus non admittit hanc alluſionem. Sed Solani coniectura vera eſt: neque quiſquam dubitabit, κλαίειν τινὰ recte dici, qui legerit Homer. Iliad. Ω, 511, — κλαίειν ἓὸν πατέρ' — αὖτε Πάτροκλον. Et Aelian. V. H. VI, 1, νεκροὺς κλαίειν. Ignoſcet ergo Geſner. quod verſionem hic mutaverim. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπέκειτο δὲ τῷ Ἡφ.) Odyſſ. Θ, 354. SOLAN.

ead. l. 11. Πρεσβύτην) Πρεσβύτατον θεῶν vocat ipſe Iuppiter Od. N, 142. Vid. Spanh. ad Ariſtophan. Plut. 1051, ubi πρεσβυτικοὶ θεοί. GESN.

ead. l. 14. Μή μοι) Ellipſis τοῦ λέγε, vel ſimilis. Ita fere Chorus apud Sophoclem, Aiac. Flagellif. 192: μὴ, μή μ' ἄναξ κ. τ. λ. ubi Scholiaſta: τὸ πλῆρες, μὴ, μή μοι. Ariſtoph. Equit. 19: μή μοι γε, μή μοι, μὴ διασκανδικίσῃς. Sed reſpexiſſe proprie videtur auctor Ariſtoph. Νεφ. 83 ſeq. ΦΕΙ. Νὴ τὸν Ποσειδῶ τουτονὶ τὸν Ἵππιον. ΣΤΡ. Μή μοι γε τοῦτον μηδαμῶς τὸν Ἵππιον. GESN.

ibid. Καλὸδουλον) Lepide miseram servitutis suae conditionem, apud matrem deplorat Mercurius in Dial. Maiae & Mercurii. GESN.

ead. l. 15. Ἀσελγομαν.) Specimen eius ἀσελγομανίας habes Od. Θ, 335 seq. Lucian. Dial. Apoll. & Mercur. GESN.

Pag. 245. *l.* 1. Προδιαβληθῆναι) Cum in Thucyd. VI, c. 75 f. edatur προσδιαβαλεῖν, ubi Codd. omnes rectius προδιαβαλεῖν, & πρὸ non πρὸς in hoc composito usitatum, addito hoc Philopatridos testimonio fateatur Duker. miror, quare hoc isthic in textum non fuerit admissum. Interim προσδιαβάλλομαι affert Steph. ex Plut. Pericl. quod suo loco non spernerem. Τῷ προδιαβάλλω utitur & Herodian. II, 1, 7, aliique. REITZ.

ead. l. 5. Τὴν Γιγαντολέτιν) Τῆς Γιγαντολέτιδος θεοῦ dicere debuit: nam τὴν τῆς Γοργόνος κεφαλὴν γιγαντολέτιν vocari, non placet. GUYET. Gorgonis caput vocare Deam gigantum interfectricem, non placet. MENAG.

ead. l. 10. Γοργόνος) Adscripsit frater: *usitatius* Γοργοῦς. Sed & hoc indicium puto, non scriptum a Luciano. hunc Dialogum. REITZ.

ibid. Τοῦτο) Non habet hoc τοῦτο, quo referatur, nisi forte τὸ τῆς Γοργόνος χρῆμα velis intelligere. GESN. Nihil difficultatis video, si χρῆμα intelligas, vel quasi demonstrative, ut apud Aelian. X, 10, τοῦτο βοῦς, ἐκεῖνο ἵππος. REITZ.

ead. l. 13. Ἑτεραλκέα) Schol. ad Il. H, 26: ἑτεραλκὴς ἡ νίκη καλεῖται, ὅταν οἱ νικῶντες νικῶνται, ἢ ἀνάπαλιν οἱ ἕτεροι τοῖς ἑτέροις τὴν ἀλκὴν καὶ δύναμιν παρέχουσιν· & ad Il. Θ, 171: ἑτεραλκέα, ἑτεροκλινῆ, τὴν τοῖς ἐναντίοις ἀλκὴν καὶ δύναμιν περιποιοῦσαν. Consentit etiam Hesychius. Recte igitur, puto, sensus huius loci in versione est a me expressus. GESN.

Pag. 246. *l.* 2. Μηρία) Μηρία inprimis seu μηριαῖα ὀστᾶ Diis grata putabant, & in sacrificiis adhibebant; vid. Il. A, 40, 41; quem locum falsε παραφράζει Lucianus de Sacrif. cap. 3. GESN.

ead. l. 11. Αὕτη κόρη) Gorgonum historiam praeter reliquos diligenter recitavit Scholiast. Pindari ad Pyth. XII, p. m. 253 b. Ἀποδειροτομεῖν Hesiodi verbum est in Θεογον. v. 280, ubi similiter hanc historiam narrat, cuius si physicas explicationes desideres, affatim tibi nugarum Scholiastae ad eum locum dabunt. Doctiora sunt & veriora, quae copiose de iis disputat H. Dodwellus in diss. de vero Periplι Hannonis tempore Tom. I Geographorum Hudson. § 2 ad 7,

ubi totam rem ab Heſiodo confictam docet. De narrationis huius ineptiis dixi in diſſ. § 25. Περιῳδεῖν, dubito, an apud alium veterem legatur. Προσεταιρίζεσθαι honeſtum alias vocabulum. GESN.

ead. l. 13. Ἑταιοδίαις) An ἑταιοδαΐς; GUYET. Ἑταιοδὴ Homericum quidem Od. T, 455. Sed ἑταιοδία Heſychio φαρμακεία, γοητεία. Quare nihil mutaverim. REITZ.

ead. l. 15. ΤΡΙΕΦ.) L. *Fr. H.* & *B.* 2. recte. In reliquis Κριτ. mendoſe. SOLAN.

Pag. 247. *l.* 3. Νὴ τὸν ἄγνωστον) Ignotus ille Athenienſium Deus, ſi a Chriſtianis abeas, vix cuiquam memoratus reperietur. Sed hic homo incaute admodum ſuas fraudes obtrudit. SOLAN.

ead. l. 6. Μυρίας . .) Hic, quiſquis eſt, larvatus Lucianus palam iam ad *undecim millium virginum decantatam fabulam* alludit; nam quod Cretam nominat huc minime facientem, ob verſum ex Homero concinnatum hoc factum eſt; nec adeo ſolliciti ſunt mendaces de ſuarum fabularum circumſtantiis. Fabula enim narrat, Urſulam ex Britannia Coloniam Agrippinam vectam ibi cum undecim millibus virginibus ab Hunnis trucidatam. Haec autem fabula ſeculo demum XII, ſaltem quod ad undecim millia illarum virginum, quas hic ſpectamus, attinet, in orbe Chriſtiano narrari coepit; quamvis res geſta ponatur circa IV ſeculi finem. Rem hanc ulterius proſequi nec vacat, nec lubet; ſed vel hinc mihi ſatis conſtare videtur, auctorem inficeti huius libelli mille ad minimum poſt Lucianum annos vixiſſe; donec vir aliquis doctus aut in Creta inſula, aut ubi gentium volet, *decem nobis millia virginum trucidatarum* eruat. SOLAN.

ead. l. 7. Νήσῳ ἐν) Hom. Od. A, 50. SOLAN.

ibid. Κρήτην) Neque Io. Meurſius in Creta, neque quiſquam alius, quidquam, quod ſciam, protulit, unde lux certa inferri huic loco poſſit. Suſpicabatur Maturinus Veyſſiere la Croze, hoc accidiſſe Aureliani Imperatoris anno tertio, quo Gothi Europam & Aſiam caedibus & incendiis vaſtarunt. Utitur teſtimonio Zoſimi, cuius I, 46, haec ſunt: Πρόσω δὲ τῶν Σκυθῶν ἐλασάντων, καὶ Ῥωμαίων αὐτοῖς ἑπακολουθούντων, οἱ Κρήτην καὶ Ῥόδον περιπλεύσαντες βάρβαροι, πράξαντες οὐδὲν ἀφηγήσεως ἄξιον, ἀνεχώρησαν. Coniecturam damnare plane non auſim: charactera autem temporis hinc peti non patiar, (vid. diſſ. § 26) ſed cum omnino

ſit coniecturis agendum, ſatis quoque probabiles afferri a me poſſe arbitror. Cretam cum Palaeſtina ſaepe confundi, notatum Huetio, Dem. Evang. IV, 8, 9. Ipſa Gaza Minoa dicta teſte Stephano Byzant. h. n. ut prope illam Minois. De magna Cretenſium & Gazaeorum cognatione Bochart. Canaan. I, 15, & Lakemach. Obſervatt. II, 2, 6 ſeq. qui colonos Cretenſium Gazaeos & ceteros, qui *Crethi* in Scriptura S. appellantur, autumat. Porro cum Imperator Iulianus aperte ad gentilem ſuperſtitionem relapſus eſſet, pluribus in locis imperii Romani, magna licentia gentiles adverſum Chriſtianos inſurrexere, impune ſcilicet, quidquid auſi forent, ſub tali Imperatore laturi. Cuius rei tum alia ſunt exempla a noſtris, qui tum vixere, ſcriptoribus relata, tum haud parum ad rem noſtram facere videtur, quod Gregorius Nazianzenus habet oratione στηλιτευτικῇ prima pag. 87, ubi de Arethuſiorum, Gazaeorumque in Chriſtianos ſaevitia hoc inter alia refert: οὗτοι λέγονται, ΠΑΡΘΕΝΟΥΣ ΑΓΝΑΣ καὶ ὑπερκοσμίους, ἀλαύστους μικροῦ καὶ ὀφθαλμοῖς ἀῤῥένων, εἰς μέσον προαγαγόντες καὶ τῆς ἐσθῆτος γυμνώσαντες, ἵνα τῇ δέᾳ πρότερον ἐνυβρίσωσιν, εἶτ' ἀνακείραντες καὶ ΔΙΧΑΣΑΝΤΕΣ — οἱ μὲν ἰδίοις ὀδοῦσι κατεστιώθησαν — οἱ δὲ σπαίρουσιν ἔτι τοῖς σπλάχνοις συνώδη τροφὴν ἐπισπείραντες, συῶν τοὺς θερμοτέρους ἐπαφιέναι κ. τ. λ. Tradunt eadem Sozomenus V, 9, & Theodoritus III, 6. Ad eadem tempora pertinet, quod in Martyrologio Ro. ad VIII Sept. refertur: *Gazae in Palaeſtina ſanctorum Martyrum Euſebii, Neſtabi, & Zenonis, fratrum, qui tempore Iuliani Apoſtatae, irruente in eos turba gentilium diſcerpti atque necati ſunt.* Habemus ergo apud Cretenſes Palaeſtinae virgines caſtas membratim diſſectas ſub Iuliano. Haec quidem magis ad h. l. facere mihi videntur, quam illa, quae e Zoſimo vidimus. Quod obſcure ita Gazam ſignat auctor, vel eruditionis oſtentandae cauſa feciſſe poteſt, vel ſtudio obſcurare factum, quod invidiae adhuc multum haberet, voluit. Neque vehementer contra dixerim, ſi quis in ipſa Creta inſula tale quid tum contigiſſe putet. Nam quod *μυρίας* dicit, nihil nos debet morari, qui inſanas hominis hyperbolas plures in exigua commentatione deprehendamus. GESN.

ibid. Κρήτην δέ μιν) Κρήτην δέ τέ μιν. GUYET. Optime. Et ſic iam verſus reſtitutus. REITZ.

eād. l. 13. Τάφον) De ſepulcro Iovis agit Io. Meurſius in Creta III, 4. Add. Spanh. ad Callim. H. in Iov. v. 8.

Cave autem putes, aliunde de Iovis ſepulcro conſtare Noſtro, quam ex Luciano, quem ſemper prae oculis habuit, quique eius meminit, tum alias, tum in Iov. Trag. cap. 45. GESN.

ead. l. 14. Λόχμια) Hanc vocem emaculavimus: antea enim in omnibus δόχ— legebatur. SOLAN. Δόχμια) Δόχμιον πλάγιον ſeu obliquum ſignificare, Lexicographi dicunt, quorſum equidem in verſione reſpexi; *valles*, quas interpres etiam adhibet, ex rei natura adieci: antrum enim eſſe, communiter traditur. Si quis tamen λόχμια legere velit, Λ in Δ vel λ in δ mutato, ut eſt facilis harum literarum confuſio, non repugnaverim: tum enim lucos virentes ſignificaret, quorſum ſequens λόχμαι pertinet. Platonis L. I de Legibus principio commodiſſimam & amoeniſſimam ad hoc antrum (Idaeum, in quo educatus Iuppiter, ab altero Dictaeo, in quo natus eſt, diſtinguendum) a Gnoſſo adeuntibus viam laudat. GESN. An λόχμια; *Guyet.* Bene, & hoc recepi. REITZ.

Pag. 248. *l.* 1. Τὰ ὄργια) Adſcribam verba Servii ad Virg. Aen. IV, 302, valde huic loco opportuna, cum non adeo obvia ſit, quae hic requiritur, *orgiorum* ſignificatio. *ORGIA apud Graecos OMNIA SUNT SACRA, ut apud Latinos CAERIMONIAE. Sed iam abuſive ſacra Liberi orgia vocant, vel ἀπὸ τῆς ὀργῆς, a furore, vel ἀπὸ τοῦ ὄρους a monte.* In qua quidem etymi ratione alleganda, ſi modo ipſe illam approbat, videtur tollere, quod paulo ante poſuerat: utraque enim ratio ad Bacchica ſacra reſpicit. Melius igitur, qui ἀπὸ τοῦ εἴργειν, ab arcendo, vocem natam volunt: occultabantur enim caerimoniae, arcebanturque ab illis curioſorum tum aures tum oculi. Ceterum hoc vult Critias, ignorato illo carmine & caerimoniis, ex Cretenſium virginum capitibus non poſſe Gorgonas fieri, Palladaque eximium aliquid ſibi retinere. GESN.

ead. l. 9. Ἀσελγ. — μίξεως) Reſpicitne ad Il. Ξ, 197 ſeq. ubi Iuno meretriciis artibus Iovem ad concubitum, medio die, in Idae montis vertice, impulit? Iam obiecerat hoc Homero Minucius Felix XXII, 4, quod narret, *Iovem ceſto Veneris illectum, flagrantius, quam in adulteras ſoleat, cum Iunone uxore concumbere.* Et σύγχρονος Noſtro Gregor. Nazianz. Orat. στηλιτ. I, p. 104, τίς δὲ ἡ θαυμασία μίξις τοῦ νεφεληγερέτου, καὶ τῆς σεμνῆς Ἥρας, ἵνικα ἀσχημονεῖν αὐτὸν ἀναπείθει μεσούσης ἡμέρας. Interpres Gallus ad inceſtas cum fratre ſororis nuptias refert. Sed fere eſt, ut turpius

etiam quiddam ſuſpicer, quod hic Iunoni obiicitur, de quo Theophilus Antiochenus III, 3, τὴν τε Ἥραν ἰδίαν ἀδελφὴν μὴ μόνον τὸν Δία γαμεῖν, ἀλλὰ καὶ διὰ στόματος ἀνάγνου ἀῤῥητοποιεῖν. Et III, 6, Χρύσιππος δὲ πῶς οὐχ εὑρίσκεται σημαίνειν, τὴν Ἥραν στόματι μιαρῷ συγγίνεσθαι τῷ Διΐ; Haec profecto ἀσελγεστάτη μίξις, quam etiam in Samo depictam, & a Chryſippo interpretatione phyſica excuſatam memorat Origenes contra Celſum lib. IV, p. 196. GESN.

ibid. Καὶ τοῖν ποδοῖν — ἐκτεταμένην) An leg. καὶ τοῖν ποδοῖν καὶ χεροῖν ἐκτεταμένοιν; i. e. manibus pedibuſque fuge, τὼ χεῖρε παρασείσας. Theophr. Char. GUYET. Iuppiter Iunoni ſuae, quod natum ex ſe & Alcmena Herculem quovis modo perſequeretur, & noviſſime naviganti boream immiſiſſet, iratus, manibus illius aureo vinculo ad coelum alligatis, a pedibus incudes duas, uxoremque adeo in aethere & nubibus ſuſpendit, fere ut ſolent, de quibus per carnificem quaeſtio habetur. Fabula eſt Iliad. O, 18 ſeqq. Allegoria, quam proferunt Scholiaſta ad eum locum, & Phurnutus, non nimis videtur inepta, quibus Ἥρα ἀὴρ eſt, ſive aër, ut alias; vincula aurea, ſtellae; incudes duo, terra ac mare. Tetigit fabulam etiam Seneca in Ἀποκολοκ. pag. m. 404. GESN.

ead. l. 11. Ἐπομόσομαι) Ignotum Grammaticis futurum, qui ὀμόσω tantum & ὀμοῦμαι agnoſcunt. GESN.

ead. l. 12. Ὑλιμέδοντα) Quo Luciani perſonam melius agere videretur, parodias etiam in rebus graviſſimis nebulo inſerendas duxit. SOLAN.

ead. l. 14. Πνεῦμα ἐκ πατρὸς ἐκπορ.) Haec, ni vehementer fallor, aetatem auctoris certius, quam quae de Parthorum cladibus habet, dabunt. Sed iſta iis relinquimus diſcutienda, qui hiſtoriam dogmatum in eccleſia Chriſtiana curioſe perſcrutantur: quippe qui aliunde argumentum hiſce longe validius ad cap. 9 protulerim, quo res haec mihi plane confici videtur. SOLAN. Πνεῦμα ἐκ πατρὸς ἐκπορ.) Ex formula ſolemni, qua Spiritus S. ex Patre dicitur procedere, quod eo deinde ab Orientalium pleriſque tractum eſt, ut negarent utique a filio etiam progredi. Sed hoc Theologis relinquimus, ut illud etiam, quod hic particula ἐκ & ἐξ, ad unitatem eſſentiae, perſonarumque diſtinctionem indicandam, adhibetur. GESN.

ead. l. 15. Ἓν ἐκ τριῶν) Conf. 1 Epiſt. Ioan. V, 7, ubi haec ſententia. REITZ.

ibid. Ἐξ ἑνὸς τρία) Distinxi, prout sensus postulat, & prout legitur hoc Euripidis carmen apud Lucianum in Iov. Trag. c. 41, ubi habes reliquos. Add. Stob. Ecl. Phys. I, 3. Heracl. Pont. de Alleg. Hom. p. 441. GESN.

ead. l. 16. Ταῦτα νόμιζε Ζῆνα) Euripidis fragmentum notissimum, quod in incertis exstat v. 3. SOLAN.

Pag. 249. *l.* 1. Ἀριθμεῖσιν με διδάσκεις) Moliere hoc imitatus est in fabula *Le festin de Pierre*, Act. III, Sc. 1. Vid. Theophrast. Raynaud de bonis & malis libris part. I, Erotem. I, § 331, pag. 195. LA CROZE.

ead. l. 2. Νικόμαχος) Huius de Arithmetica libri exstant hodieque duo. Vid. etiam Phot. 187. SOLAN. De *Nicomacho* hoc, eiusque arithmeticis, vid. Fabricius Bibl. Gr. IV, 2, 1. Quando vixerit, nostra nihil interest, nisi quod ex iis, quae Fabricius disputat, apparet, ab eo, qui Traiano victoriam gratularetur, (quod Philopatridis auctorem hoc schediasmate feciſſe, quidam volunt) laudari Nicomachum vix ac ne vix quidem potuiſſe. GESN.

ead. l. 3. Τετρακτὺν) De *tetracty* Pythagorica plena omnia. De octonario Macrobius in Somn. Scip. I, 5, qui reliquorum etiam numerorum pandit mysteria. Ὀκτάδα frequentius dici putat, quam ἐγδοάδα Sa. Tennulius ad Iambl. in Nicom. Geras. p. m. 115. Ceterum inter Valentinianorum somnia fuere tetractys, ogdoas & triacas. Vid. I. Fr. Buddeus de haeresi Valent. § 5, p. 424, & reliqui, qui de hac haeresi egere. GESN. De tetracty Pythagorica vid. supra Vit. Auct. c. 4, & pluribus ad Dial. pro Lapsi. c. 5. REITZ.

ead. l. 6. Σίγα) Senarium esse, adscripsere *Guyet.* & *Menag.* REITZ.

ibid. Σίγα τὰ ῥήματα) Christianorum formulae formulis gentilium longe notiores huic exstiterunt. Unde hanc habeat, incertum; ex Euripide tamen videtur desumta. Vide Z. *tr.* cap. 3. SOLAN.

ead. l. 7. Τὰ ξυλλῶν ἴχνη) Respicitur procul dubio ad Aristophan. Νεφ. 143 seqq. ubi quanta arte, quibusque machinamentis, culicum vestigia & saltus demensus fuerit Socrates, multo cum sale enarratur: quod ipsum forte in proverbium deinde abiit. GESN.

ead. l. 10. Γαλιλ. — ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀερ.) Quis ille *Galilaeus in tertium coelum raptus?* Priora ad IESUM CHRISTUM, posteriora ad Paulum spectant. Cuius caput & faciem describit? nonne Pauli? certe non Christi, cui soli sequentia tri-

bui par fuit. SOLAN. Γαλιλαῖος — ἀγαφαλ.) De appellatione Galilaei expositum in diss. § 37. Hic illud monere satis fuerit, neque Paulum, neque ipsum IESUM CHRISTUM hic intelligi videri, sed quemcunque doctorem, cui derisor hic descriptionem, quam ipse ridiculam credit, accommodat. GESN. Γαλιλαῖος) Sic Christianos & Celsus & Iulianus Apostata vocabant; vid. Dodw. diss. Cypr. XII. Quae Paulo obiiciebant Ethnici, vid. acta Phileae & Philoromi in act. martyr. sel. p. 549. LA CROZE.

ibid. Ἐνέτυχεν) Vid. acta Theclae in Spicilegio Grabii T. I, p. 95, in ima pag. & p. 120, it. p. 334 med. LA CROZE.

ead. l. 11. Ἀναφαλαντίας) *Reburrus, recalvaster.* Conf. T. I, Tim. § 47, ibique Hemsterh. REITZ.

ibid. Ἐπίρρινος) Vix credo, alias hanc vocem occurrere, cum Pollux pariter atque Camerarius, ubi de naso tractant ex instituto, ille II, 72, hic p. 110 seq. Comment. utriusque linguae, nullam eius mentionem faciant. Nec Coelius Rhodiginus cum Antiqq. Lect. III, 30, de naso agit, quid hoc sit vocabuli explicat. Sed Gloss. Gr. Lat. Vulcan. *ἐπίρρινος*, nasutus. GESN.

ibid. Ἐς τρίτον οὐρανὸν) Manifeste ridet Pauli ἔκστασιν, quam phrasi Aristophan. ex Nεφ. 225 exprimit. Ibi enim Socrates coelestium rerum contemplationi intentus, & quid rei ageret, interrogatus, ἀεροβατῶ, inquit, καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. GESN.

ead. l. 12. Δι' ὕδατος) Neque hic obscurum est, baptismum rideri. GESN.

ead. l. 13. Ἴχνια) Forte ante oculos habuit auctor illud, quod inter *aurea*, quae vocantur, *Pythagorae carmina* relatum est: Ταῦτά σε τῆς δείης ἀρετῆς εἰς ἴχνια δήσει. Quamquam si sensum magis, quam verba sequamur, in nostris libris etiam Luc. II, 79, scriptum est, τοῦ κατευθύναι τοὺς πόδας ἡμῶν εἰς ὁδὸν εἰρήνης, pro eo, quod alias conversionem vocant Theologi. GESN.

ibid. Παρεισάδυσε) Praepositiones, quibus iunctum est hoc verbum, clandestinum quid, & fraudulentum alias significant, ut in παρεισφύγειν & παρείσακτοι, παρεισβάλλειν, παρεισδύεσθαι, παρεισέρχεσθαι, παρεισπίπτειν, παρεισρεῖν, apparet. Forte id sibi vult Triepho, magistrum illum suum suo iure coelum ingredi, discipulos magistro adhaerentes una clam irrepere. GESN.

ead. l. 14. Ἀσεβῶν χώρων) Possis quidem ad coetum seu

communionem impiorum referre, quam πονηρὸν αἰῶνα κ. τ. λ. noſtri vocant; ſed tamen ſecutus mihi videtur auctor Lucianum ſuum, qui & de Luctu c. 8, & Ver. Hiſt. cap. 17, & alias forte, de inferis, ubi mali puniantur, hac ῥήσει uſus eſt. GESN.

ead. l. 15. Ἐπ' ἀληθείας) Quid ἀλήθεια apud ſacros ſcriptores ſit, nemini ignotum eſt paulum θεολογήσαντι. Sed forte illud ſibi voluit Triepho, pro homine habendum non eſſe, qui humiliter adeo & abiecte de Diis ſentiret; per diſciplinam autem, quam ipſe profiteretur, ab belluino ingenio ad humanum cultum poſſe traduci, qui non repugnarent. Quod quidem philoſophi fere pollicebantur univerſi. GESN. Neſcio, an aliud myſterium lateat, quam ut vulgo accipitur pro *re vera*, uti apud Demoſth. de cor. pag. m. 520 f. vel ἐπ' ἀληθείᾳ apud Ariſtoph. Plut. 892. REITZ.

Pag. 250. *l.* 1. Διὰ φόβου γὰρ ἔρχομαι) Verba ſunt Euripidis in Or. v. 757. SOLAN.

ead. l. 4. Ὀρνίθας ποιημάτια) Quamquam drama unum eſt, idque ſatis longum, quod ὄρνιθες ſeu Aves vocatur, haud immerito tamen τῶν ποιηματίων nomine inſignitur, ob crebras per choros, ſyſtemata, odas, epirrhemata &c. conciſiones, quae bonam partem ſententiam etiam per ſe abſolvunt. Locus, qui prae manu eſt, habetur v. 696 ſeqq. GESN.

ead. l. 6. Ἐγκεχάραχται) Utitur voce & Noſter infra c. 17, & Lucian. in Καταπλ. ſeu Tyranno c. 4. GESN.

ead. l. 7. Χάος) Exſtant etiamnum carmina iſta apud Ariſtophan. Av. p. 573 ed. *B.* quod miror fugiſſe eruditiſſimum Grotium, qui not. 5 ad L. I de ver. Rel. Chriſt. c. 16 ait a Luciano & Suida conſervata, cum ipſe in Avibus eſſe dixiſſet, quam fabulam Ariſtophanis exſtare adhuc, eum latere non poterat. Vid. Gall. ad Lactant. p. 22. SOLAN.

ead. l. 13. Βραδύγλωσσος) Moſem haec non dubia nobis nota indicat. SOLAN. Moſes Exod. IV, 10, *kabar leſchon* ſeſe ipſe vocat, quod οἱ ὁ tranſtulere βραδύγλωσσος, & ab his Noſter ad inſultandum divino vati mutuatus eſt. GESN.

ead. l. 14. Τὴν ἔπηξεν) Pſ. XXIV, 2. Deinde ex Iſ. XLIV, 24, ἐξέτεινα τὸν οὐρανὸν μόνος, καὶ ἐστερέωσα τὴν γῆν. Ceterum obſervarunt pridem viri doctiſſimi, vel ideo etiam ſiderum in hexaëmero creatorum mentionem a Moſe fieri, ut eo magis hominum animos ab eorum cultu, id eſt, antiquiſſimo pariter & abſurdiſſimo idololatriae genere averte-

ret. Si enim creata ſunt a Deo ſidera, quidni, relicto architecto, honorem opificio deferre, extremae foret ſtultitiae? GESN.

ead. l. 15. Δρόμου) Τούτων hinc forte excidit negligentia librarii. GUYET.

Pag. 251. *l.* 1. Ἐκ μὴ ὄντων) Hebr. XI, 3, dicitur ἐκ μὴ φαινομένων. Nota eſt *Exucontiorum* haereſis, quod nominis in eam Arianorum ſectam dicebatur, qui affirmabant, Chriſti ſervatoris divinam etiam naturam ἐξ οὐκ ὄντων a Deo eſſe productam. Unde ſatis conſtat, Chriſtianos illorum temporum de creatione ita, ut hic noſter, loqui ſolitos. GESN.

ead. l. 2. Ἐν βίβλοις) Haec ſumta ex Apoc. XX, 12, 2, Theſſ. I, 6, Act. XVII, 31, quivis videt. GESN.

ead. l. 3. Ἣν ἡμέραν) Subaudi κατ' ἣν ἡμ. GUYET.

ead. l. 5. Τὰ δὲ τῶν Μοιρῶν) Cum de providentia Dei loquentem audit Triephontem Critias, haud immerito in mentem illi venit abſurdi iſtius Parcarum commenti. Ceterum quod plurium numero dicitur ἐγχαράττουσιν, illud abſolute & quaſi imperſonaliter poſitum arbitror, fere ut Ebraei, cum de Deo etiam loquuntur, pluralem numerum ſaepe adhibent, cui tamen phraſi aliquid arcani ſenſus, & umbram ſaltem Trinitatis ineſſe, non eſt cur negemus. Fieri etiam poteſt, ut reſpexerit Critias ad expreſſam trium in divinitate hypoſtaſeων mentionem. Ceterum poſtea & hoc idem verbum plurium numero recurrit, & exemtae actionis verba, quae vocant Grammaticorum filii, eodem numero efferuntur: ἐκπέμψουσι, ἐπιστρωννύουσι, κατάξουσι, κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 10. Μαθητιῶν) Ariſtoph. verbum Νεφ. 183. GESN.

ibid. Παρὰ) Sic reſcripſimus ex ed. *S.* pro vulgato περί. Vid. nott. ad Aſin. c. 2, Vol. VI, pag. 468 huius ed. ad v. περὶ Δεκριανοῦ. Add. ſupra cap. 9 pr. ubi pro περὶ σοῦ εἰδέναι, quod habent edd. quaedam, recte ex *I.* & *S.* itidem repoſitum παρὰ σοῦ εἰδ.

ead. l. 12. Μοῖραν) Hom. Il. Z, 488; allegat etiam Lucian. Apol. pro Merc. cond. c. 8, & Diogenianus Peripateticus apud Euſeb. Praep. Evang. VI, 8, p. 263. GESN.

ead. l. 15. Οὐδὲ γὰρ) Hom. Il. Σ, 117 ſeq. GESN.

Pag. 252. *l.* 2. Ἥρης) Quae tanquam Iovis ſui ex pellice ſpurium, muliebribus odiis eum & plus quam novercalibus proſequeretur. GESN.

ead. l. 5. Ἔνθα δ') Hom. Il. Υ, 128, & Od. Η, 196 ſeqq.

SOLAN. Od. H, 196 ſeq. Lucian. Apol. pro Merced. cond. cap. 8. Utroque autem loco pro γιγνομένῳ, quod noſter habet, eſt γεινομένῳ. Et ita etiam Diogenianus ap. Euſeb. Praep. Evang. VI, 8, p. 263. Ceterum paulo aliter eandem ſententiam poëta effert Il. Υ, 127: Ἕτερον αὖτε τὰ πείσεται ἄσσά οἱ αἶσα Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ. GESN.

ead. l. 6. Κατακλῶθες) Scholia parva ad Od. H, 197, & inde Suidas ita explicant: αἱ κατακλώθουσαι καὶ καταμοιροῦσαι ἑκάστῳ τὸ εἱμαρμένον, id eſt, ipſae Parcae: paulo aliter atque eſt in Lexico Baſileenſi, ubi per *accumulationes flaminum* vox explicatur, quamquam ipſa Suidae verba modo adducta Graece ſubiuncta ſint. GESN.

ead. l. 9. Ἡδ' ὡς Αἴολον) Ex Od. Ψ, 314, ſed immutata. SOLAN. Od. Κ, 1 ſeq. hiſtoria ipſa narratur, ſed quos Noſter adducit verſus, mutata perſona leguntur Od. Ψ, 314 ſeq. Ἡδ' ὡς Αἴολον ἵκεθ', ὅ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο, κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 13. Τὸν υἱὸν) Τὸν Σαρπήδονα. GUYET.

ead. l. 14. Θανάτοιο) Il. Π, 442, & mox v. 459 ſeq. ubi verſus ſupplerur vocula δὲ poſt αἱματοέσσας inſerta. GESN.

Pag. 253. *l.* 3. Διὰ τοῦτο) Id eſt, evidenter adeo doctrinam de Parcarum numine ex Homero tibi probatam dedi, ut cum omni tua ſapientia non habeas, quod contra dicere poſſis. GESN.

ead. l. 5. Τοῦ διδασκάλου) Χριστοῦ ſcilicet. GUYET.

ead. l. 8. Συγκῦρσαι) Epentheſis Aeolica in hoc verbo frequens. Dicitur enim ita pro συγκῦραι. Infra tamen cap. 23 συγκυρῆσαι·eodem ſenſu a συγκυρέω formatum reperio. Cogitare aliquis poterat, legendum forte eſſe quarto caſu, πράξαντα, ποιήσαντα, ut paulo poſt pro ἐπιβαλλομένῳ, ἐπιβαλλόμενον, certe ſtructurae id ratio exigebat. Sed poteſt intelligi μοῖραν, vel εἱμαρμένον εἶναι, vel poteſt pendere ab ἐπιλέγει. GESN.

ead. l. 9. Ποιήσαντι) Nondum certum mihi eſt, an πράξαντι & ποιήσαντι culpa librarii ſcriptum, pro πράξαντα, ποιήσαντα, cum ellipſis poſſit eſſe τοῦ εἶναι, vel ἀνάγκη. Sed c. ſeq. ἐπιβαλλομένῳ aliud eſt. REITZ.

ead. l. 10. Διχθαδίας) Il. I, 410 ſeq. GESN.

ead. l. 13. Ἴκωμαι) Additur apud Hom. φίλην δ' εἰς πατρίδα γαῖαν. GESN.

ead. l. 14. Αἰὼν) Benedictus in hoc verſu Homerico intercidere paſſus eſt αἰὼν, quod ſervant antiquiores. IENS.

Pag. 254. *l.* 1. Ὅς ῥ' εὖ) Il. N, 665 ſeq. GESN.

ead. l. 2. Πολύϊδος) Τὴν Πολυΐδου μαντικὴν inter ea, quae ſaltatorem noſſe decet, & ſaltando oporteat exprimere, refert Lucian. de Saltat. c. 49. Meminit etiam Dial. ad Heſiod. p. 487 pr. Mirabilis de Polyido hiſtoria eſt apud Apollod. Biblioth. III, 3, quam credibiliorem explicando facit Palaephatus περὶ ἀπίστων cap. 17. Add. Hygin. fab. 186. Ceterum Πολύϊδος forte dictus διὰ τὸ μάντιν ὄντα πολλὰ εἰδέναι. GESN.

ead. l. 7. Οὐχὶ τῷ Αἰγ.) Lego, οὐ μοιχῷ Αἰγίσθῳ. PALM. Od. A, 35 ſeq. Palmerius legit, οὐ μοιχῷ Αἰγ. GESN.

ead. l. 9. Ἐπιβαλλομένῳ) Pendet hoc verbum a καθείμαρται. GESN. Non video, rectius dici ἐπιβαλλόμενον, ut vir cl. p. praec. vult; nam dativus ille cohaeret cum praemiſſo εἵρηκεν & καθείμαρται. Et licet accuſativus, praecedente etiam dativo, recte ſequatur, (vide ſupra ad Electr. c. 3) tamen id perpetuum non eſſe, quin vel minus frequens, quam eundem caſum continuari, facile patet; ſed iam ipſe hoc agnovit. REITZ.

ead. l. 12. Τὸν πλησίον) Ut in ſacris, pro quovis homine, qua notione aliquoties etiam a Luciano adhibetur, e. g. Necyom. c. 16, & Tyran. cap. 15. GESN. Adde Noſtrum de Calum. c. 7 & 10. Et Long. Paſt. I, 15, ubi recte τῶν πλησίον ed. princeps, πλησίων recentior; licet vicini ibi intelligantur. REITZ.

ibid. Παρὰ τῆς Δίκης) Compara Act. Apoſtol. XXVIII, 4; prorſus enim eadem res utrobique agitur. Neque hodie multo aliter noſtri homines. Videtur autem quaſi προσωποποιεῖσθαι hoc loco δίκη, ut ſaepe a multis, & a Luciano in Bis Accuſat. factum, ubi loquentem & ius dicentem introduxit. Add. Clemens Protrept. pag. 16. Heſiod. intra octo verſus huic vocabulo quatuor diverſas poteſtates ſubiecisſe obſervat I. Cleric. Ar. Cr. P. II, ſ. 1, cap. VI, § 15, ubi provocat etiam ad Silv. phil. c. 5. GESN.

ead. l. 14. Οὐδέ σ' ὦκα θέμις) Locum Homeri qui inſpexerit, facile illud θέμις expungendum eſſe, mecum ſentiet; quod unde aut cur invectum ſit, miror. SOLAN. Verſus diſtortus ex Il. I, 416, ita poſſet reſtitui, οὐδέ κε σ' ὦκα θέμιστι τέλος θανάτοιο κιχεῖν, qua ratione ſenſui etiam conſultum foret melius. Vix enim, nominativum θέμις poſſe adverbii vicem ſuſtinere, arbitror. GESN.

Pag. 255. *l.* 1. Βίβλοις τῶν ἀγ.) Liber vitae ex noſtra diſciplina vocatur. Vid. Phil. IV, 3, Apoc. XX, 16 &c. GESN.

ead. l. 3. Ἀνακυκλεῖς) Supra cap. 2 Noſter, & Lucian. Nigrino cap. 6, eo ſenſu hoc verbum adhibent, ut ſignificet recolere memoriam rei, eamque quaſi ruminare, quae ſolemnis etiam eſt ſignificatio, (an enim diſtinguant veteres duo verba ἀνακυκλέω & ἀνακυκλόω, non habeo certi quid dicere;) ſed eſt aliquid apud Longinum περὶ ὕψους Sect. 22, quod huic loco & rei melius videtur convenire. Nimirum de hyperbato agens, εἶτ' ἀῦθις, inquit, ἐπὶ τὰ πρῶτα ἀνακυκλοῦντες, ad inſtitutum rurſus ſermonem reverſi. Hanc proinde rationem in interpretatione ſecutus ſum. GESN.

ead. l. 4. Τὰ τῶν Σκυθῶν) Forte cum reſpectu ad Coloſſ. III, 11. GESN. Vid. nott. Gaulmini in vitam Moſis p. 313. LA CROZE.

ead. l. 6. Χρηστὸς) De hac voce diſputatum in diſſert. § 21. GESN. Vid. Huet. Dem. Evang. p. 61. Et Lactant. L. IV, c. 7. LA CROZE. Ac Diſſert. Roſſal. de Chriſto in Chreſtum mutato. REITZ.

ibid. Ἐν ἔθνεσι) Vel hinc manifeſto Chriſtianum arguere licet. Sed errant mea quidem ſententia omnes, qui vocem χρηστὸς a vulgari & trito ſenſu aliorſum trahere conantur. SOLAN. Ἐν ἔθνεσι) Vox ſacris fere ſcriptoribus propria, eos, qui extra eccleſiam ſunt, ſignificat. Qua ratione novum ſententiae noſtrae, de χρηστῷ neque Chriſto neque Chriſtiano, argumentum accederet. Si enim ἔθνη ſeu gentes ſunt, qui non ſunt Chriſtiani, qui dicere poteſt Triephon, illos ex gentibus ſcribi in libro vitae, qui ſint Chriſtiani? Bonos autem viros eſſe inter gentiles, quis neget? & notum eſt, Chriſtianorum etiam multos iis gentilium, qui honeſte viverent, ſalutem aeternam denegare non auſos. GESN.

ead. l. 9. Εὐστόμει) Ex Ariſtoph. Νεφ. 831 ſeq. ubi legitur εὐστόμει, καὶ μηδὲν εἴπῃς φλαῦρον ἀνδρὸς δεξιοῦς. Unde ſuſpiceris, & hic legendum θεὸν δεξιόν. Syntaxeos certe ratio id exigebat; niſi dura ſatis ellipſi τὴν κατὰ omiſſam dicamus. Ceterum nomen δεξιὸς, Dei epitheton, illuſtravit Spanhem. ad Callim. H. in Cerer. v. 32. GESN.

ead. l. 10. Κατηχούμενος) Proprium Chriſtianorum verbum. Res notior eſt, quam ut ei diutius immorari opus ſit: obſervo tamen, in Aſino de animali uſurpari, cum docetur; & in Z. τρ. quod opuſculum certe Lucianeum eſt, de pueris c. 39, qui locus probe obſervari meretur. So-

LAN. Manifeſte ad Chriſtianorum Catecheſes alludit, & Catechumenos. GESN.

ead. l. 11. Ὡς δέρριν) Ex ſcriptura ſacra petita haec imago. Vid. Pſ. CII, 25, CIV; Hebr. I, & Eſ. XXXIV, 4. Quamquam aliis paulo verbis res eadem repraeſentatur. Clem. Alex. p. 30 C. SOLAN. Ita οἱ δ' Pſ. CIV, 2, ἐκτείνων τὸν οὐρανὸν ὡσεὶ δέρριν. GESN.

ead. l. 14. Σοὶ οἰκίδιον κατασκευάσαντι) Dativi abſolute poſiti, ut alias genitivi. Vid. Er. Schmidius ad Matth. VIII, 1. Ita Lucian. Prometh. c. 6, ἐπιτραπέντι σοι μοιράσαι τὰ κρέα. Vix enim eſt, ut ad ſequens mox σεαυτῷ referas, cum neſcio quid inconcinni pariat, & redundans, atque a facilitate Luciani alienum. Ceterum argumentatio ipſa nimium quantum vacillat. Quam multa ſervorum fugiant dominos, qui ex vita quotidiana nondum didicit, diſcat ex Comicis, quotquot ſunt, omnibus. GESN.

ead. l. 15. Κατασκευάσαντι — σε διέλαθον) Ut ἀνακόλουθον in his cum Geſnero agnoſco, ita in illis Prometh. 6 non opus credo idem ſtatuere: nam cum ἐγὼ ἐπιτρέπομαι τοῦτο amet conſtrui, adeoque & σοὶ τοῦτο ἐπιτραπέντι regulariter dicetur, quando aliud verbum dativ. poſtulans accedit. Itaque ibi nexus erit, ὅτι ἐφύλαττες σεαυτῷ ἐπιτραπέντι σοι μοιράσαι τὰ κρέα· adeoque abundantia pronominis fuerit potius, quam ἀνακόλουθον. Si cui tamen ſecus videtur, ei non magno opere contenderim. REITZ.

Pag. 256. *l.* 3. Διαδραμεῖν) Frequenter vereres Deo illum percurrendi omnia actum tribuunt; quidam etiam θεὸν ἀπὸ τοῦ θέειν dictum volunt. Plato in Phaedro, atque ex illo Athenagoras Legat. pro Chriſt. p. 94 ed. Dechair. ὁ μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ Ζεὺς, ἐλαύνων πτηνὸν ἅρμα, κ. τ. λ. in quam eius ῥῆσιν ἀποσκώπτει Lucianus Reviviſc. c. 22. Forte ita ſi non ſentiendi, certe loquendi occaſionem dedere vetuſtiſſimi idololatrarum, qui in ſole, unico aut ſummo numine, curſus inprimis velocitatem incredibilem, omniumque rerum curatiſſimam quaſi inſpectionem mirabantur, (Il. Γ, 277: Ἠέλιος θ' ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις) unde illa etiam πάντα θεὸς βλέπει, θεοῦ ἅμμα, & ſimilia forte orta ſunt. Plura habet in hanc ſententiam Macrobius Saturnal. I, 17 ſeq. inprimis c. 24, & Iulianus laudatione in Solem. Minime autem haec eo a me diſputantur, ut providentiae Divinae vel ex rerum creatarum conſideratione, vel ex traditione, notitiam gentiles habuiſſe, negem. Ta-

ceo, quod per metaphoram haud insolentem locus, qui prae manibus est, aliique id genus explicari commode possunt, quemadmodum de mente humana Thales apud Diog. Laërt. I, 35, τάχιστον νοῦς, διὰ παντὸς γὰρ τρέχει. Unde nec sacrae literae Deo currum tribuere dubitant. GESN.

ead. l. 4. Κότταβος) An τῷ μάνει ἀνθρωπίσκῳ similes? Tzetzes. GUYET. Converti *cottabus*, auctore Plauto, quamquam ille facetiarum magister ad aliam rem vocabulum detorquet. Locus est in Trinum. IV, 3, 4: *Cavesis tibi, ne bubuli in te cottabi crebri crepent.* Scilicet ludi genus est, cum vini reliquiis de poculo ad solum vel pelvim subiectam elidendis, sonus certa arte excitatur. Res vel ex Lexicis & Plauti Commentatoribus nota. Id igitur vult Triepho: Dii tui, o Critia, adeo contemtui sunt & deridiculo sapientioribus, ut inde, quod illi rerum omnium sunt ignari, progredi ad negandam veri numinis providentiam minime fas sit; ea ratione, ut illi, qui a muribus negat domum magnificam posse exstrui, mirum non videri debet, si id possunt homines. GESN.

ead. l. 6. Καί με — παθεῖν) Ἀνακόλουθον est, vel ellipsis satis dura verbi ἐποίησας, qua ratione etiam locutus videtur magister nostri, Lucian. in Contemplant. cap. 2: σὲ δὲ αὐτὸν κωλύσει, (τὸ πρᾶγμα vel ἢ διατριβὴ) ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα καὶ τὴν πλούτωνος ἀρχὴν ζημιοῦν (ποιήσει.) Si enim ἀπὸ τοῦ κοινοῦ verbum κωλύσει subaudias, contrarius dicentis scopo sensus emerget. Aliter tamen vir doctiss. Ienisius in Lect. Lucian. pag. 132, qui ὡς post ἔργα putat excidisse: quod magis probarem, si legeretur ζημιοῦσθαι. GESN.

ead. l. 7. Παθεῖν) Sed vid. Hemst. ad Contempl. § 2. REITZ.

ibid. Ἄνθρωπος ἀναπέφηνα) Refertur ad id, quod supra Critiae promiserat Triepho, καὶ σὲ ποιήσω ἐπ' ἀληθείας ἄνθρωπον. GESN.

ead. l. 8. Ὥστε τοῦτον τὸν θεὸν) Iam demum igitur post longissimam quasi digressionem ad propositum sermonem reditur. Cum enim per Iovem iurare vellet Critias, id, quod narraturus esset Triephonti, non esse magicum aliquod carmen, locum ille nactus totum Deorum concilium coelo exturbat, Parcisque sua eripit cum ipso fuso stamina, doctrinam denique de Deo & providentia veriorem profert, quibus ita transactis, redit denique Critias ad iusiurandum, dicitque hunc a Triephonte sibi indicatum Deum se adiice-

RIGGS LIBRARY,
Georgetown College, D. C.

re tentato ſuperius aliquoties iuriiurando, ut ſcilicet firmum tandem aliquando fiat. GESN.

ead. l. 10. Εἴπερ ἐκ καρδίας) Vid. Ariſtoph. Νεφ. pag. 45. SOLAN. Ariſtoph. Νεφ. 86: Ἀλλ' εἴπερ ἐκ τῆς καρδίας μ' ὄντως φιλεῖς. GESN. Locutio ſcriptoribus ſacris familiaris; vid. Evang. Ioan. VIII, 37; Rom. VI, 17 &c. REITZ.

ibid. Ἕτερεῖόν τι) Γρ. ἕτεροῖόν τι. GUYET. Alias ἕτεροῖον ſcribi ſolet, neque altera forma uſquam, quod ſciam, apparet. Cum tamen, quos videre licuit, editi eam ſervent, mutare nolui, licet ſaepe in ſphalmata eadem conſentiri deprehenderim. De re ipſa quod eſt, videtur hic auctor argutari voce ἕτερον, quae ſequitur, ut ſupra fecerat verbo ἐπωμόσατο. GESN.

ead. l. 12. Ἕτερον) Homericum, e. g. Il. I, 313: Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν ἄλλο δὲ βάζει. Lucian. Apol. pro Merc. Cond. cap. 6: Ἕτερα μὲν κεύθων ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα δὲ λέγων. GESN.

ibid. Κεύσης μὲν) Μὲν κεύσης ed. Geſneri, forſ. errore operarum; nam in al. edd. recte κεύσης μὲν ad verſum. In *Amſt.* μὲν κεύσῃ, quod ad verſum etiam bonum. In Hom. l. d. eſt: Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει. — Et Lucian. pro Merced. cond. c. 6, ἕτερα μὲν κεύθων ἐνὶ φρεσὶν, ἀλλὰ δὲ λέγων. Sed & ego μὲν ante κεύσῃ collocatum malim; modo in media forma locum haberet. REITZ.

ead. l. 14. Κατωχριάσω) Pertinet ad illud, quod ab initio Critiae dixerat Triepho, ὦχρός τέ σευ εἶλε παρειάς. Sed quae haec eſt inſania? prius caveri iureiurando ſibi iubet, ne malum ex auditione nanciſcatur, iam eadem omnia vult ipſe in ſe experiri, quae ante Critias. GESN.

ibid. Ἀλλοιωθῶ) Supra ὅλον σεαυτὸν ἠλλοίωκας. GESN.

ead. l. 15. Ἀπαυδήσω) Peculiarem apud Graecos vim habent dicendi verba, ſi cum ἀπὸ coniungantur. Praeter enim abnuendi vel negandi ſignificationem, quae prima eſt & naturalis, defectionem aliquam virium notare videntur, ut aliquis cogatur *renuere* laborem, vel longiorem etiam vivendi moram. In praeſentia tantum ex Luciano quaedam in hanc rem afferemus. Igitur hoc ipſo ἀπαυδᾷν qua diximus ratione uſus eſt de Merc. Cond. c. 39, πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα καὶ ἀπηυδηκότα· de Luctu ſub fin. ſ. c. 24, ὑπὸ λιμοῦ τριῶν ἓξῆς ἡμερῶν ἀπηυδηκότας. Ἀπαγορεύειν autem idem auctor ita adhibuit: in Cataplo ſ. Tyranno cap. 18, οὐ γὰρ δέδια μὴ ἀπαγορεύσας ἀποπνιγῶ· de Gymna-

ſiis c. 24, πρὸς κρῦος ἀπαγορεύειν. Ita in Icaromen. c. 20 Luna conqueritur: ἀπείρηκα πολλὰ καὶ δεινὰ παρὰ τῶν φιλοσόφων ἀκούουσα. Vid. Pe. Fab. Agoniſt. I, 8. GESN.

ibid. Ἀλλ' ὡς) Senarius. GUYET.

Pag. 257. *l.* 1. Ἔκπληξιν) Ut ſupra c. 6, κατάπληξις, pro ſermonibus ἐκπληκτικοῖς. GESN.

ead. l. 4. Παρὰ τοῦ πνεύματος) Mirum, niſi reſpicitur ad Act. I, 8, λήψεσθε δύναμιν ἐπελθόντος τοῦ ἁγίου πνεύματος ἐφ' ὑμᾶς. GESN. Conf. I. Elſner. ad Evang. Matth. X, 20. REITZ.

ead. l. 6. Δέγμενος) Il. I, 191, de Patroclo Achilli lyram tractanti auſculante. Lucianus etiam utitur in Amoribus fin. GESN.

ead. l. 9. Ἔφυντο) Luciauus Hermot. c. 9 ſ. προσφὺς ὃν ἀπέτραγε τὴν ῥῖνα. Et ita in Lapithis cap. 44. Adeo igitur auribus ora admovebant, de quibus Noſter loquitur, ut viderentur eos morſu ſibi decerpere invicem voluiſſe. GESN.

ead. l. 10. Τὴν χεῖρα τοῖς βλεφάροις) Athenaeus XIV, 7, inter ſaltationum genera, Ἦν δὲ ὁ σκώλ↓ τῶν ἀποσκοπούντων τὸ σχῆμα ἄκρων τὴν χεῖρα ὑπὲρ τοῦ μετώπου κεκυρτωκότων. GESN.

ead. l. 13. Πολιτικὸν) *Politicum* vocat, quod tanquam Peraequator ſeu ἐξισωτὴς aliquam τῆς πολιτείας partem adminiſtraret. Gregor. Nazianz. epiſtola 197 ſcripta eſt ad τοὺς πολιτευομένους, quos obiurgat, quod Theotecno ex arte, quam profiteretur, ζημίαν, ut odioſe vocat, hoc eſt, tributum imponerent. Ita oratione IX, p. 155, eidem Epiſcopo τῆς πολιτείας ἐπώνυμοι, & p. 156 οἱ ἐν πολιτείᾳ, ſunt ἐξισωτοὶ, ſeu Peraequatores. GESN.

ead. l. 14. Ἐξισωτὴν) Vid. Suid. & not. & Plut. v. 1464, 1. SOLAN. Recentiores Lexicographi hanc vocem, ceu labentis, puto, Graecitatis, omittunt: Suidas & Heſychius per ἐπόπτης ſimpliciter explicant. Varinus addit ἀναγραφεὺς, cum quo conveniunt Gloſſae MSS. apud Cangium in gloſſario, qui ceteroquin ex adductis auctorum locis vim vocabuli ſatis explicat. Antiquiorem non laudari Euſebio, in diſputatione iam dictum § 28. Inſcriptio etiam, quam ad Euſebii l. c. ex Grutero 361, 1, profert Valeſius, Conſtantini M. aevo non poteſt eſſe antiquior. Siquidem L. Aradius Valerius Proculus, cui poſita eſt, Conſul fuit A. D. CCCXXXX, Collega Acindyno, quod probavit Th. Reineſius claſſe VI Inſcript. 122, p. 459. Rem ipſam diligen-

ter expoſuit Iac. Gothofredus ad tit. 11, 13, Codicis Theodoſiani *de Cenſitoribus, Peraequatoribus & Inſpectoribus.* Eo autem ſumma redit: Peraequatores, Gr. ἐξισωταὶ, fuere, qui quantitatem ſeu modum cenſus aequarent, ut aequabilitas inter tributarios ſervaretur. Erant igitur quaſi rectatores cenſus, unde ἐπανόρθωσιν illis tribuit Gregor. Nazianz. Ep. 198, cuius exſtat etiam peculiaris oratio, nona ſcilicet, quam, ut titulus habet, εἰς τοὺς λόγους, καὶ εἰς τὸν ἐξισωτὴν Ἰουλιανὸν, amicum ſuum, habuit, quem rogat, ut & alias aequum ſe praebeat, & ſpeciatim τῷ τῶν ἱερῶν χορῷ, qui nihil pro Caeſare haberent, omnia pro Deo, parcat. Ceterum in ipſa oratione ἐξισωτὴν eum non vocat, ſed γραφέα. In notis monetur, alios ἀπογραφέα legere, φόρων γραφέα alios, quo confirmantur, quae paulo ante de nomine diximus. Huc facit etiam illud, quod Epiſt. 166 eundem Iulianum rogat Nazianzenus, ut aliquot Clericos ἀπὸ τῆς γραφῆς liberet. Ex Epiſtola autem 168 apparet, Iulianum voluiſſe, κοινωνὸν ſibi eſſe Gregorium τοῦ κατὰ τὴν ἐπανίσωσιν σκέμματος, quod ille tum renuit, eumque hortatur, ut, ſi quid malè ante conſtitutum ſit, id corrigat. Ex his ſatis puto conſtare, qui fuerint illo tempore ἐξισωταὶ, & quam parum accurate Iac. Gutherius de Offic. domus Aug. 3, 27, ſcripſerit ſimpliciter ita: *Peraequator eſt, qui deſertos agros patrimoniales aliis in emphyteuſin dat, Cenſitor alibi dictus.* GESN.

Pag. 258. *l.* 1. Παραγκωνισάμενος) Lucian. Iov. Trag. c. 16, καὶ δὴ παραγκωνισάμενος τοὺς πολλούς. GESN. De hoc verbo vid. ſi quid opus, Hemſterh. ad Timon. ed. min. p. 115, quae maiori non inſeruit. REITZ.

ead. l. 3. Χαρίκενος) Manifeſto iam Chriſtianos irridet. Quae repentina haec mutatio eſt? Dicam. Ab homine gentili non crederetur ſcriptus Dialogus, niſi aliquid in eos inclementer dictum foret. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐπισεσυρμένον) *Tractim & languide.* GUYET. Navigio ſ. Votis p. 492, de Aegyptio puero: ἐφθέγγετο ἐπισεσυρμένον τι. Interpres: *diſſolutum & incompoſitum quiddam.* Quam recte, non diſputo. Hic autem de ſcreante ſermo eſt: non abſurde igitur a me verſum eſſe arbitror. In Gallo c. 10, ὑπέβηττε, καὶ ἐνεχρέμπτετο μύχιόν τι. GESN.

ead. l. 6. Ἐπιφθέγγεσθαι) Forſan ὑποφθέγγεσθαι. GUYET.

ead. l. 7. Οὕτως ὡς προεῖπον) Obſcuriſſimus hic locus, &, ut Noſtri verbo utar, διεσκλημμένος. Videbo tamen, an

clarior opera mea poſſit fieri, veniam praefatus, ſi non ubique rem acu tetigiſſe viſus fuero. Videtur igitur hoc velle Critias: convenerant Chriſtiani aliquot, Monachi forte & Aſcetae, de iniuriis Iuliani Apoſtatae in Chriſtianum nomen, Clericos inprimis, conquerentes, & ſpe meliorum temporum praeſentia mala levantes, ſeu meliorem Iuliano, cui interitum vovebant, ſucceſſorem ſpoponderint, & iam animo deſtinarint, cuius eos inſimulat Critias; ſeu, quod probabilius videtur, Chriſti ſervatoris opem, quam verbis, ad rem, de qua conqueſti fuerant, accommodaris, exprimunt, certa ſpe praeceperint. Horum, vel unius ex his, verba quaedam a ſe, ut ſolent, qui alterum exagitant, interpolata & calumnioſe detorta profert iam Critias, quae accuratius erunt conſideranda. GESN.

ibid. Καταλείπει ἐλαπεισμοὺς) Forſan καταλέγει. Et ἐλαπεισμοὺς ab ἐλλείπω, quod eſt ab ἐλείπω. GUYET. A poſteriore vocabulo videtur pendere ſenſus verbi prioris. H. Stephanus: ἐλειπασμὸς *dicitur legi alicubi apud Lucianum, ſed perperam, ideoque Laſcaris pro eo reponendum cenſuit* ἐλλειπασμὸς, *reliquiae. Alii* ἐλλιπασμὸς, *ſaginatio, a* λιπαίνω. Ego putaverim, ſimilem vim habere apud Noſtrum ἐλλειπασμοὺς, ei, quam habet coniugata vox ἐλλείμματα, qua utuntur Graeci ſcriptores, cum dicere volunt id, quod Latine ſunt *reliqua*, quomodo appellantur ea, quae fiſco ex praeterito debentur, ut fuſe docuit Iac. Gothofredus ad L. I Cod. Theod. *de indulgentiis debitorum*. Add. Spanh. de Uſu & Praeſt. Num. diſſ. XIII, p. 552 ſeq. ubi inter alia obſervat, quod ad rem noſtram facit, ἐλλείμματα eſſe Conſtantinei aevi, Iuliani, Themiſtii &c. reliquos λοιπὰ & λοιπάδας dicere. Dico ſimilem; non plane vim eandem. Ἐλλειπασμὸς, puto, eſt conniventia circa ἐλλείμματα, cum patitur Peraequator, quoſdam nihil dare, & immunitatem illis indulget, in deſcribendo & peraequando cenſu. Haec de Peraequatoris ſententia, & ſpe eorum, quibus ille indulget, plane non debentur in poſterum. Alii, quibus iniquum id videtur, vocant *reliquationes*, ἐλλείμματα, & Peraequatoris factum ἐλλειπασμόν. Conſtat ceteroquin, parce ſatis Iulianum indulſiſſe reliqua, quod Ep. 47 de ſe teſtatur. Et Ammian. Marc. XVI, 5: *Denique id eum ad uſque imperii finem & vitae ſcimus utiliter obſervaſſe, ne pet indulgentias, quas appellant, tributariae rei concederet* RELIQUA. *Norat enim, hoc facto ſe aliquid locupletibus additurum* &c. Inprimis autem Clericis du-

rum valde & iniquum eum fuisse, non ignotum, cuius rei insignia aliquot specimina profert Iac. Gothofredus ad l. 4 Cod. Theodos. *de lustrali collatione*, & locis, ad quae ibi lectores remittit: cum tamen quasi suo quodam iure immunitatem a publicis oneribus sibi dari postulaverint, quod praeter plurimas Codicis tum Iustinianei tum Theodosiani leges, testantur aliquot Nazianzeni loca modo a nobis adducta, in ἐξισωτῶν declaratione, quibus petit a Peraequatoribus, ut Monachis atque Sacerdotibus velint parcere, qui pro Caesare nihil, omnia pro Deo haberent. Ad has igitur quasi praeteritiones τῶν ἐξισωτῶν, ubi incensos praetermittebant Clericos, τοὺς ἐλλειπασμοὺς refero, & τὸ καταλειπεῖν explico de non novanda, sed in statu suo relinquenda, ista praeteritione. Hoc quidem proprie significat καταλείπειν. Quod praesens posuit auctor pro futuro, rem certam forte indicare voluit, aut dedit futuro secundo καταλιπεῖ. Καταλύσει Heumannianum, aut, quod alias suspicabar, καταλείψει a verbo καταλείφω, ad *abolitionem reliquorum* pulchre conveniunt; sed non ita bene ad ἐλλειπασμοὺς τῶν ἐξισωτῶν, quales descripsimus: quos quidem legibus posteriorum Imperatorum relictos, quin confirmatos & auctos, immunitate ecclesiis & bonis ecclesiasticis concessa, satis constat. GESN. Καταλύσει legit Heuman. Poec. p. 252. REITZ.

ead. l. 8. Τὰ χρέα τοῖς δανεισταῖς) Studiose, puto, hic cavillatur, cum Christiani non de novis tabulis, dissolvendoque per unam epistolam aere alieno, locuti sint, sed de *debitis*, quorum in dominica oratione mentio est. GESN.

ibid. Ἀποδώσει) Lege ἀποδίδωσι. GUYET.

ibid. Καὶ τὰ τε) Hocce καὶ delendum monet Heumann. Poec. p. 252 f. REITZ.

ead. l. 9. Ἔνοικια) Proprie conductarum aedium merces, quam dissolvere & privatae & publicae liberalitatis genus fuisse, docet v. g. Lucian. Cronosol. p. 617. Vid. Casaub. ad Sueton. Iul. c. 38. Gron. de Pec. Vet. l. 2, p. 57. GESN.

ibid. Εἰραμάγγας) Et hoc conclamatum est, nisi forte in glossariis recentioribus aliquid restet subsidii. Barbariem harum vocum miratur mecum Kusterus. Vid. Lex. cap. 4. κατόπιν τῶν Καρμάντων, & an huc pertineat. SOLAN. Varia in mentem venere viris doctis de emendanda hac voce. Ac τοὺς, non τὰς, omnes volunt: pro εἰραμάγγας autem ἱερομονάχους Heumannus, ingeniose, ut so-

let; sed vereor, ne Iuliani etiam aevo sit illud nomen recentius. Εἰρωνευτὰς Neuburii, viri & ipsius ingeniosissimi, ferrem, si de Socraticis philosophis sermo esset. Ὀνειρομάντεις huic loco apti, sed quis capite diminuit & prima illos syllaba truncavit? Εἰρηνάρχαι aliquamdiu mihi placebant, nec sine causa, quod praemium Sophistis dari solitum εἰρηναρχία, ut ex Aristidis vita constat. Vid. Masson. ad A. 169, n. 13. Et generatim Iac. Gothofredus ad C. Theod. de Irenarchis. Putabam ergo, promittere sibi Sophistas, qui hic inducuntur, Christianos a successore Iuliani Irenarchias. Sed post annos XXV redeunti ad prima nostra cogitata, visum est, nihil adhuc illis prolatum esse vel a me vel ab aliis melius. Non fieri hoc solius φιλαυτίας vitio, inde conjicio, quia recentior cerebri nostri foetus sunt εἰρηνάρχαι. Reponantur itaque φροντίδες πρῶται, iam τρίται, atque adeo δευτέρων forte σοφώτεραι. Compositum nempe arbitror nomen ex εἶρα & μάγγανον, vel μαγγανεύειν. Ac posterioris quidem haud obscura est significatio; de praestigiis enim faciendis, aliisque dolis aut machinamentis adhiberi solet. Εἶρα vel ἴρα autem concionem significat, locum, ubi conciones fiunt, forum &c. apud Homer. e. g. Il. Σ, 531, ἰράων προπάροιθε κ. τ. λ. & Hesiod. Theog. 804. Esset igitur εἰραμάγγης concionum integrarum deceptor, praestigiator. Sed magis fere mihi arridet, quod Eustath. ad Homer. l. c. pag. 1218, 15 *Bas.* non ἐκκλησίαν tantum, sed μαντείαν etiam τὸ εἶρα ex quorundam mente ait significare, ut adeo εἰραμάγγης dicatur, qui vaticinia crepat, iisque tum se, tum alios decipit, quod quidem auctoris consilio apprime convenit, qui divinationes & mala omina Christianorum de republica dedita velut opera deridenda sibi sumserit. GESN. Vid. Senec. Ep. 95, p. 474. Et Greg. Turon. hist. Franc. L. V, § 29. Lege καὶ τοὺς χειρωνάκτας. LA CROZE.

ead. l. 10. Μὴ ἐξετάζων τῆς τέχνης) Intelligo per ellipsin praepositionis ἀπὸ vel ἐκ. Plene Philo, vel quisquis auctor est libri de mundo in fine, p. 1172 A. Παντελῶς εὐήθεια τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τῶν τεχνῶν ἐξετάζεσθαι, *aestimare antiquitatem generis humani ex artibus.* Ad locum nostrum hoc pertinet: ad artem, quam quis exerceret, respiciebant in censu constituendo οἱ ἐξισωταί. Nazianzenus Epistola 197 ad τοὺς πολιτευομένους, quos eosdem esse ac Peraequatores, antea dictum est, lepide illos incusat, quod neque a Diogenis pera sibi temperaturi essent, sed & illi manum inie-

Cturi, τέχνην ἐπικαλοῦντες αὐτῷ τὸν τρίβωνα, καὶ τὴν βακτηρίαν, καὶ αὐτὸ τὸ κεκτῆσθαι μηδὲν ἐκ τῆς φιλοσοφίας. Ille igitur, quem Charicenus exſpectat, quiſquis etiam ſit, tantum abeſt, ut propter artem tributis quemquam vexaturus ſit, ut ne de arte quidem ſit interrogaturus, ſed promiſcue omnes (etiam praviſſimos impoſtores) in beneficiorum communionem & ad vacationes munerum recepturus. GESN. Τὰς τέχνας emendat Heum. Poec. p. 254, arteſque liberales, praecipue Rhetoricam, τέχνας vocatas probat. REITZ.

ead. l. 13. Χλευόχαρμος) Utrique Prophetarum ab inanitate hinc gratiae, hinc gaudii, quod futurum annuntiarent, nomen facit: reſpicitque ad κενὰς ἐλπίδας, quas ſupra c. 4 iis exprobrarat. Χαρίκενος, qui κενὰς χάριτας pollicetur, Χλευόχαρμος, cuius nugax & illuſorium eſt gaudium. GESN.

ibid. Τριβώνιον) Habitus aſcetae, quem etiam deſcribi puto verbis, quae ſequuntur: κακοείμων, ἐξ ὀρέων παραγενόμενος, κεκαρμένος τὴν κόμην. De tonſura poſt erit agendi occaſio. GESN.

ead. l. 15. Ὡς ἐπεδείξατο) Ὡς hic, & inferius c. 23, ὡς εἴ τινα λυγρὰν ἀγγελίαν ἀγάγοιμεν, accipitur ἀντὶ τοῦ ὅτι ἀφηγηματικοῦ, cum obliquam orationem in rectam commutamus. De utroque agit Devarius. Quod ad rem ipſam attinet, crediderim reſpici ad coeleſtem aureamque Hieroſolymam, ut in Apocalypſi divinitus eſt Iohanni repraeſentata; ſub quo ſchemate felicia ſibi tempora promittunt Chriſtiani. GESN.

Pag. 259. *l.* 1. Ἀναγεγραμμένον ὄνομα) Τὸ ἔχων hic deſiderari videtur. GUYET. Non deſideratur, ſi ἐπεδείξατό μοι ὄνομα coniunxeris. REITZ.

ead. l. 3. Ἀριστάνδρου καὶ Ἀρτεμιδώρου) Poſterioris liber ad noſtram uſque aetatem pervenit: de priori Plin. XVII, 25, videndus, unde de prodigiis ſcripſiſſe diſcimus; meminit & Aelian. V. H. XII, 64. Huic Alexander credulitatem addixerat, ut ait Curtius, qui eius paſſim meminit; ut & Plut. Alex. ſed ab eo de divinatione ſcriptum aliquid nullibi reperio. Vid. etiam Pott. 294, 1, & Rigaltium ad Artemidorum I, 33. Telmiſſenſibus inventionem artis tribuit Clem. Alex. p. 111 B. qua ſomnia coniectabant. Reſpicit nempe hunc Ariſtandrum, cui ea patria cap. ſeq. & Plut. l. c. Lycius dicitur apud Philoſtr. 350, ubi id notae expediunt. SOLAN. *Ariſtander* Alexandro magno in itineribus

& bellis comes. Meminit eius Clem. Alex. Strom. I, pag. 334 d. Curtius I, 11, 14, Arrian. Ἀναβάσ. III, 2, Artemidorus Onirocrit. I, 26, p. 217 ed. Rigalt. GESN.

ibid. Ἀρτεμιδώρου) *Artemidorum* quando ſcripſiſſe putemus; in diſſert. noſtra § 10 dictum. Reſpicit autem forte Noſter ad Onirocrit. II, 5, ubi aurum mali eſſe ominis dicitur, non propter ſe quidem, ſed propter quantitatem; ſi nimium appareat, aut ſupra dignitatem ſomniantis. Eod. libro cap. 63, p. 149, τὰ πολλὰ, inquit, χρήματα καὶ νομίσματα ἔχειν φροντίδας καὶ λύπας σημαίνει, & c. 64, p. ead. ὁ πολυχρήματος ὄνειρος λύπας καὶ μερίμνας σημαίνει, καὶ θάνατον προαγορεύει. GESN.

ead. l. 5. Τὰ χρέα πληθυνθήσεται) Ita non ſomniorum tantum coniectores, Artemidorus ll. cc, & Aſtrampſychus p. 144 Mantiſſae Meurſii ad lib. de Luxu Romanorum, χρυσὸν κρατῶν, ἄπρακτος ὢν θέλεις ἔσῃ· ſed etiam, tanquam in vulgus nota res in proverbium abiit. Lucian. Gallo c. 1, σὺ δὲ ὅρα, ὅπως μὴ ὄναρ πλουτῶν, λιμώττῃς ἀνεχρόμενος. Theocritus Idyll. 22 f. Piſcatores ita claudit: μὴ σὺ θάνῃς λιμῷ, καὶ τοι χρυσοῖσιν ὀνείροις. Alias, qui magnas opes dicere volebat, tantas eſſe dicebat, quantae in inſomniis apparere ſoleant. Theocrit. iterum Idyll. IX, 16: — ἔχω δέ τοι, ὅσσ' ἐν ὀνείροις Φαίνονται, πολλὰς μὲν ἴϊς, πολλὰς δὲ χιμαίρας. Schol. ad h. l. ὥσει ἔλεγε περιουσίαν ἄφθονον, τοιαῦται γὰρ αἱ ὀνειρωτικαὶ φαντασίαι. καὶ Ὅμηρος,

Οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψεύδονται ὀνειροι. GESN.

ibid. Ἀναλόγως τῆς ἀποδόσεως) Niſi ſcriptor hic alias parum accuratus eſſet, ſuſpicarer illum dediſſe ἀνὰ λόγον, cum praeſertim notae, quibus ον & ως exprimitur, tenui diſcrimine diſtent. Sententia aperta: quo quis plus reddidiſſe & diſſolviſſe aeris alieni ſomniat, tanto profundius aere alieno mergetur. GESN.

ead. l. 8. Λευκάδα πέτρην) Eurip. (pag. 568 B.) SOLAN. Homer. Od. Ω, 11, de animabus procorum Penelopes ad inferos euntibus: Πὰρ δ' ἴσαν ὠκεανοῦ τε ῥοὰς καὶ λευκάδα πέτρην Ἠδὲ παρ' ἠελίοιο πύλας καὶ δῆμον ὀνείρων. Euſtath. p. 821, 4 *Baſ.* ἰστέον ὅτι λευκάδα μὲν πέτραν ὁ μῦθος πρὸς τῷ ᾅδῃ πλάττει, ἣ κατ' ἀντίφρασιν. μέλας γὰρ ἐκεῖ σκότος· ἢ καὶ διὰ τοὺς ἐσχάτους τῆς ἐκεῖ γῆς τόπους, οὓς εἰκὸς τὸν ἥλιον ἔτι διαλευκαίνειν δύμενον. Ariſtarchus νεκυΐαν univerſam, i. e. τὴν ὠ ῥαψῳδίαν Odyſſ. obelo confixerat, & hoc inter alia argumento fuerat uſus: ἀλλ' οὐ

δὲ ἔοικεν εἰς ᾅδου λευκὴν εἶναι πέτραν· huic respondet Scholiasta minor sub initium ῥαψῳδίας, τὰ πρὸς τὴν ἠμέραν ἐστραμμένα αὐτῆς λευκαίνεσθαι. Audiamus etiam Hesychium, qui, quae hac de re habet, ex Homeri Schol. antiquis descripsisse videtur. Ita autem ille: λευκάδα πέτρην. διὰ ταύτης λέγεται τῆς πέτρας τὸν ὠκεανὸν φέρεσθαι. ἢ ἀλληγορικῶς τὸ στόμα ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων. διὰ τὸ τοὺς ὀδόντας λευκοὺς εἶναι. αἱ γὰρ ψυχαὶ τῶν τελευτώντων διὰ τοῦ στόματος ἀνέρχονται. Haec λευκὰς πέτρα forte est *Manalis lapis*; de quo Festus, *Manalem lapidem putabant esse ostium Orci, per quod animae inferorum ad superos manarent, qui dicuntur Manes.* Hanc λευκάδα πέτραν *Albion Insulam* s. Britanniam suam interpretatur doctiss. Barnesius ad locum Homeri, & ad Eurip. Helenam 1692, ubi inprimis Tzetzen, Lycophronis Scholiasten, suffragatorem citat. Certe hoc illum iuvare potest, quod δῆμον ὀνείρων subinde beata illa insula & bonarum rerum feracissima emittit, e quo populo forte ipsum hoc est, quod de *Albio* nobis narrat Barnesius. GESN.

ibid. Δῆμον ὀνείρων) Orpheus Argonaut. v. 1140, Ἀῤῥήκτους ἀΐδαο πύλας καὶ δῆμον ὀνείρων coniungit. Eustath. l. c. τὸ δὲ δῆμον ὀνείρων ὡς ἐπὶ ἐμψύχων καὶ σωματοειδῶν εἶπε, νύκτωρ ἡμῖν ἐκεῖθεν δῆθεν ἐπιφοιτώντων. Schol. min. τὴν νύκτα ἐν ᾗ φαίνονται οἱ ὄνειροι. Porphyr. de antro nympharum pag. 121 Barnes. δῆμος δὲ ὀνείρων κατὰ Πυθαγόραν αἱ ψυχαὶ, ἃς συνάγεσθαί φησιν εἰς τὴν γαλαξίαν, τὸν οὕτω προσαγορευόμενον ἀπὸ τῶν γάλακτι τρεφομένων κ. τ. λ. quocum consentit Diog. Laërt. in Pythag. 8, 32: εἶναί τε (φησὶν ὁ Πυθαγόρας) πάντα τὸν ἀέρα ψυχῶν ἔμπλεων, καὶ τούτους δαίμονας καὶ ἥρωας νομίζεσθαι· καὶ ὑπὸ τούτων πέμπεσθαι ἀνθρώποις τούς τε ὀνείρους, καὶ τὰ σημεῖα νόσου τε καὶ ὑγιείας κ. τ. λ. Ego crediderim, de tantis mysteriis ne per somnium quidem cogitasse bonum Homerum, sed per ὀνείρους simpliciter intellexisse defunctorum animas, quas εἴδωλα, voce de somniis adhiberi solita, vocat, e. g. Odyss. Λ, 212, 601, Od. Υ, 355. Adde Virg. Aen. IV, 654, &, qui locus vel maxime huc facit, Aen. VI, 696 seq. ubi umbram Anchisae patris complecti vult Aeneas, sed *Ter frustra comprensa manus effugit imago, Par levibus ventis, volucrique simillima somno.* Quod expressum est ex Od. Α, 306: Τρὶς δέ μοι ἐκ χειρῶν σκιὴ ἴκελον ἢ καὶ ΟΝΕΙΡΩ Ἔπτατο, κ. τ. λ. — Versu 221: Ψυχὴ δ' ὔτ' ΟΝΕΙΡΟΣ ἀποπταμένη πεπότηται.

Populum, δῆμον, de quavis multitudine dixere. Ovid. Met. XI, 634: *At pater* (Somnus) *e* POPULO *natorum mille suorum.* Sed ut tandem ad Noſtrum revertamur, cum ſomnia eſſe dixiſſet Chariceni & Cleuocharmi vaticinia, ad illud exaggerandum ait, illos in rupe forte alba, ubi ingens eſſet ſomniorum populus, indormiiſſe, ut brevi adeo nocte tantum ſomniaverint. GESN.

ead. l. 9. Ἐν ἀκαρεῖ τῆς νυκτὸς οὔσης) Lucian. Scytha p. 596 extr. ἐν ἀκαρεῖ de temporis breviſſimo & quaſi inſecabili articulo dixit. Vid. Menandri reliq. n. 283. Hic itaque miratur Critias tam longa ſomnia tam brevibus noctibus. Contra Lucian. Ἐνυπν. c. 17 de longo ſomnio, χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτι μήκιστα εἰσὶν αἱ νύκτες. GESN.

ead. l. 11. Κατεγίνωσκον) Lucianus Philopſ. c. 8, ἐγέλασαν ἐπὶ τῷ λόγῳ μου, καὶ δῆλοι ἦσαν κατεγνωκότες μου πολλὴν τὴν ἄνοιαν. Ita etiam c. 32 eod. Noſter paulo poſt τὸ ἀλισθηρὸν τῆς διανοίας αὐτῶν κατεγνωκώς. GESN.

ead. l. 12. Ἐξερρίνισα) H. Stephanus in Theſauro: ἐκρινίζω *ex Luciano affertur, pro naſo ſuſpendo, ſubſanno*, μυκτηρίζω: & ita Scapula & Baſileenſes; veteres, Pollux, Heſychius, Suidas, Varinus nihil habent, tacent Camerarius & Rhodiginus. Putaverim, venatorium verbum eſſe ab odora canum vi traductum, inveſtigandique adeo ſeu indagandi ſignificationem habere, quae huic loco apprime convenit. Idem ergo eſt ἐξερρίνισα, quod ἐξίχνευσα, de quo verbo illud tantum notari meretur, frequentius alias cum accuſandi caſu iungi, ut etiam a Noſtro factum c. 21. GESN.

ead. l. 13. Ἀριστανδρου) De hoc vide Rigaltium ad Artemidor. I, 33. L. Bos.

ead. l. 14. Τελμισέα) Lege Τελμισσέα. Vid. Plut. IV, 6, 14, N. SOLAN.

ead. l. 15. Ἡ δ' ὅς) Saepius ita Platonizat Lucian. in Philopſeude, etiam cum expreſſa perſonae mentio adiicitur; ut, ἦ δ' ὅς ὁ Κλεόδημος κ. τ. λ. GESN.

ibid. Ἐχεμυθεῖς) Ex Pythagorica diſciplina vocabulum. GESN.

Pag. 260. *l.* 1. Μεσορὶ) Nota, ſcenam dialogi Alexandriae eſſe. GUYET. De hoc Aegyptiorum menſe vid. Scalig. de emend. Temp. 198. Emenda autem Plutarch. 678 f. ubi Μεσορὴ legitur. Legebatur etiam hic in omnibus impr. μεσορὶ, per ω, prave. SOLAN. Aegyptii menſis nomen, quem recte cum Auguſto comparat Scholiaſta, & hodie quoque Copti

eo loco ponunt, ut oſtendit in Menologio Fabricius. Aegyptiorum ab antiquiſſimis inde temporibus propriae erant divinatoriae artes & diſciplina ſomniorum. Mirum igitur non eſt, Aegyptio nomine hac in re Noſtrum uti. Minime vero ex hoc ſolo loco colligere licet, in Aegypto ſcriptum Philopatrin, cuius velut theatrum ad Pontum Euxinum eſſe, ſatis oſtendimus. Ceterum ſi quis de auctore atque aetate huius dialogi mecum putet, ille non nimium falſos deprehendet Chriſtianos, ſi quid de imperii converſione atque Imperatoris interitu praeſagierunt; (praeſagiiſſe autem probabile fecimus in diſſert. § 34, 35.) Siquidem V Kal. Iulii exſtinctus eſt Iulianus, ut adeo menſe Μεσορὶ pacata iterum omnia atque tranquilla, Imperatore Ioviano, Chriſtianis eſſent. Illud etiam notari obiter poteſt, non male paucis ante verſibus dictum ἐν ἀκμῇ τῆς νυκτὸς οὔσης. Nuntius enim de victoriis Iuliani paucis procul dubio ante obitum eius diebus Conſtantinopolin allatus, hunc dialogum ſcribendi occaſionem auctori dedit. Incidit ergo colloquium Critiae cum Chriſtianis in viciniam ſolſtitii, ubi breviſſimam ſol noctem efficit. GESN. Menſis Aegyptiacus; ſed qui etiam inter Syros uſurpari potuit. Vid. Noris. Epoch. Syromac. Diſſ. V, c. 11. LA CROZE.

ead. l. 4. Δριμὺ καὶ Τιτανῶδες) Lucian. Icaromen. c. 23: ὁ Ζεὺς μάλα φοβερῶς δριμύ τε καὶ Τιτανῶδες εἰς ἐμὲ ἀπιδὼν κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 5. Δραξάμενος) Conf. ſupr. Aſin. c. 25. REITZ.

ead. l. 6. Ῥήτρην ποιήσασθαι) Ῥήτρα *eloquium* videtur eſſe, atque antiquitus adhibitum de oraculis. Docet hoc Plutarchus Lycurgo p. 86 H. Steph. ubi de legibus Lycurgi, Τὰ μὲν οὖν τοιαῦτα νομοθετήματα ῥήτρας ὠνόμασεν, ὡς παρὰ τοῦ θεοῦ νομιζόμενα, καὶ χρησμοὺς ὄντα. Et p. 78, οὕτω δὲ περὶ ταύτην ἐσπούδασε τὴν ἀρχὴν ὁ Λυκοῦργος, ὥστε μαντείαν ἐκ Δελφῶν κομίσαι περὶ αὐτῆς, ἣν ῥήτραν καλοῦσιν. Add. p. 79. Sed haec ſignificatio parum ad rem noſtram. Neque multum illa, qua utitur Aelian. V. H. X, 18, ubi ſynonyma videntur συνθήκας δὲ ἐποιήσαντο, & εἶχον ὑπὲρ τούτων ῥήτραν πρὸς ἀλλήλους. Verum ῥήτρα etiam eſt facultas dicendi, vel vices. In decreto Byzantiorum apud Demoſthenem de Corona c. 27, Δαμάγητος — ἔλεξεν, ἐκ τῆς βουλῆς λαβὼν ῥήτραν, *facta ſibi a Senatu dicendi poteſtate.* Lucian. Ἀπολ. π. τῶν ἐπὶ μισθῷ c. 3, ῥήτραν λαβών, *ſumtis dicendi partibus.* Id. Toxari c. 35, σοὶ τὴν ῥήτραν παραδίδωμι. Hoc

itaque vult Critias, quod in verſione huius loci ante hos XXV annos coniectura magis ductus, quam obſervato poſt demum uſu nominis, expreſſi. Charicenus, illud σεσημμένον γερόντιον, ut vocat c. 16, inſtigaverat eum, de quo hic ſermo eſt, ut ſibi auditores pararet & audientiam &c. GESN.

cad. l. 8. Παρεκτείναντες) Παρεκτείνας forſan. GUYET. Non eſt penitus inauditum, nominativos poni pro genitivis abſolutis. Homer. Il. Γ, 211, ἄμφω δ' ἑζομένω γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς, *ambobus ſedentibus* &c. praeceſſerat: στάντων μὲν Μενέλαος ὑπείροχεν εὐρέας ὤμους. Adde Ariſtoph. Lyſiſtrata verſu 13, Εἰρημένον δὲ αὐταῖς — εὖ δοῦναι, *cum praedictum ſit.* Plato Cratylo p. 236 E. Laertiar. de Heroibus, Πάντες δήπου γεγόνασιν ἐραστάδεντες ἢ ἔρωτος ὄντος ἢ ὄντος ἐρᾶς. Aelian. V. H. X, 18, Βουκολῶν δὲ κατὰ τὴν Σικελίαν ὁ Δάφνις, ἡράσθη αὐτοῦ Νύμφη μία· ubi plura dedit eiuſdem Perizonius. GESN.

cad. l. 10. Ἀποφράδι) Lucian. in Pſeudologiſta, quem ἀποφράδα inſcribunt, totus in eo eſt, ut probet, hominem etiam, quod ipſe fecerat, per ſcomma ita poſſe appellari. GESN.

cad. l. 12. Σιδηρέας) Verſus ſcazon ſ. choriambus ex Il. Θ, 15, ubi in deſcriptione Inferorum: Ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός· quem laudat etiam Lucianus Amor. c. 32. De re ipſa vid. § 27 diſſ. noſtrae. GESN.

cad. l. 13. Χρυσόροφον) Homer. Od. Δ, 71. Hinc, quod factum nollem, vir multis nominibus reverendus, quaſi ſerio dicta forent & ab auctore fide digno, quae veteribus Chriſtianis eccleſiarum forma fuerit, adſtruere conatur. *Cave* 129, 142. SOLAN.

cad. l. 14. Ὅμηρος) Od. Δ initio, inprimis v. 121. Etiam Lucian. de Domo cap. 3, & in Scytha c. 9, τοῦ νησιώτου μειρακίου meminit. Telemachum eſſe Ulyſſis filium ex Ithaca inſula, ex Homero apparet. Scholiaſtes, qui Proteſilaum nominat, memoria eſt lapſus. GESN.

in Schol. col. 2. *l.* 3. Πρωτεσίλαος) Errat: de Telemacho enim ſermo eſt, V. Hom. l. c. In Exc. *G.* Τρωγεσίλαος. SOLAN.

Pag. 261. *l.* 2. Οἱ δὲ ἰδόντες γήθησαν) Homerica formula ex Il. Ω, 321, & Od. Ο, 165. GESN.

cad. l. 3. Ὡς εἴ τινα) Ὡς ἀφηγηματικὸν, de quo ad cap. 16. GESN.

cad. l. 6. Ποινοποιοί) Ignota Lexicographis vox; furias tamen intelligi, haud obſcurum eſt. GESN.

ibid. Ἐπὶ τὰ θέατρα) Pro ἐπὶ τοῖς θεάτροις. Ita etiam He-

ſiod. Theogon. 531, ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν Herculis gloriam eſſe dicit, qui in Operibus verſu 156 ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ ordinaria conſtruendi ratione dixerat. Tale forte eſt illud Matth. VIII, 9, ὑπὸ ἐξουσίαν ἄνθρωπός εἰμι. GESN.

ead. l. 7. Μετὰ δὲ τὰ) Pro ταῦτα, poët. GESN.

ead. l. 8. Τίς, πόθεν) Verſus ab Homero aliquoties repetitus, ut Od. K, 325, O, 318, T, 105, Ω, 297 &c. Luciano etiam uſurpatus Icaromen. cap. 23; item Senecae ludo in Claudium. GESN.

ead. l. 9. Χρηστὸς γὰρ) Vid. diſſ. noſtra § 20. GESN.

ead. l. 12. Χαίρουσί γε) Quorſum hoc pertineat dictum, vid. § 36 diſſertationis. GESN.

ead. l. 15. Δυστοκεῖ) Ex Ariſtoph. Ran. 1470, ἡ πόλις γὰρ δυστοκεῖ. Schol. δυστοκεῖ λέγει ἀντὶ τοῦ ἀγαγανακτεῖ καὶ κακῶς πάσχει, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν δυστοκουσῶν γυναικῶν. Ἢ δυστοκεῖ λέγει ἀντὶ τοῦ κακὰ γεννήματα προάγει. Poſterius magis placet, inprimis ſi, ut tunc ab Alcibiade Athenienſes metuebant, Chriſtianos ab Iuliano metuiſſe dicamus. GESN.

Pag. 262. *l.* 3. Ἡ δὲ σελήνη) Tanquam diſtinctum phaenomenon allegatur, quod prioris eſt cauſa, niſi ſimpliciter de plenilunio velis intelligere, ad quod quidem παχυλῶς & ad diem modo praedicendum, non magna opus eſt Aſtronomiae peritia. Ceterum Chriſtianis ex eo, quod de interitu mundi, de Antichriſto &c. diſputarent, obiecta Aſtrologica vanitas. Minuc. Fel. XII, 7: Definite coeli plagas & mundi fata & ſecreta rimari: ſatis eſt pro pedibus adſpicere. GESN.

ead. l. 4. Ὁ Ἄρης εἰ τετραγωνήσει) Hermes Triſm. de infirmior. decubitu p. 12 Hoeſch. Ἢ διαμετροῦντος ἢ τετραγωνίζοντος ἢ συνόντος τῇ ☾. GESN.

ead. l. 7. Ἐφ' οἷς ὑμεῖς ᾔδεσθε) Triſtis enim prodigii loco habebatur androgynos, & in mare deportabatur, quod ex Gell. IX, 4, conſtat. Memorabilis etiam eſt Livii locus XXXI, 12, ubi *inter plura prodigia, ante omnia abominati ſemimares, iuſſique in mare deportari.* Similia habet idem XXVII 13 & 39; it. XXIX, 22. Add. Iuven. 13, 64 ſeq. GESN.

ead. l. 10. Κατάξουσι) Καταράξουσι forſan. GUYET. Nil opus emendatione: nam κατάγειν aeque a κάτω ἄγειν, quam κατὰ & ἄγειν, formari poteſt, ut ex Plut. docet Steph. Et pro *deorſum ducere, mittere*, ut κατάγειν εἰς ᾅδου apud LXX frequentiſſimum, quin & κατάγειν δάκρυα Ierem. IX,

17, ac ter deinceps. Item *κατάγειν ἐξ οὐρανοῦ* Amos III, 11. Cumque hic Dialog. ad eiusmodi stilum sit compositus, sufficerent illa testimonia, si vel apud alios non invenirentur. Et cur non aeque descendendi significatus huic verbo inesset, quam in *καταῤῥίπτω*, deiicio; etsi *κατάγειν* longe plurimum pro *deducere*, *perducere quem ad locum*, usurpatur apud antiquos & sequioris aevi scriptt. REITZ.

ead. l. 11. Τὸ *βροντοποιὸν δοχεῖον*) Forte respicit ad *τὰ καλούμενα ἠχεῖα*, *ὧν ὁ κτύπος* (cum Scholiaste Aristophan. loquor ad Νεφ. 291) *σχηματίζεται εἰς βροντῆς ἀπήχησιν. ἔστι δὲ καὶ ἐν τῇ σκηνῇ μηχάνημά τι, ὃ καλεῖται βροντεῖον, ἀμφορεῦς μεστοὺς ψηφίδων ἀντιβαλλομένων εἰς χαλκοῦν λέβητα.* Quamquam si P. Victorium audiamus Var. Lect. 20, 7, alia prorsus fuit *τῶν ἠχείων* ratio, ad augendam nimirum quamcunque vocem comparata, de quo hic non est disputandi locus. Qualia igitur in scena fuere vasa, talia ad risum captandum coelo affingit Critias, quibus impletis erumpant fulmina cum tonitribus. GESN.

ead. l. 13. Ὡς *μεταλλαγῶσι*) Vid. § 34 differt. GESN.

ead. l. 16. Πρῖνος) Apud Aristoph. Ran. 883 ait ad Aeschylum Bacchus, *σὺ δ' εὐθὺς ὥσπερ πρῖνος ἐμπρησθεὶς βοᾷς* ad quem locum Biscetus: *ὅτι ἡ πρῖνος καιομένη φόρον ποιεῖ.* GESN.

Pag. 263. *l.* 1. Διάτορον) Lucian. Gallo init. de galli cantu, *διάτορόν τι ἀναβοήσας.* GESN.

ead. l. 2. Θήγοντες ᾠδάς) Formula Aristophan. Βατρ. 829. Θυμολέων Homericum Herculis epitheton. Πρέοντας δόρυ καὶ λόγχας καὶ λευκολόφους τριφαλείας, Aristophan. Βατρ. 1048. GESN.

ead. l. 3. Κὰτ' ἀνδρῶν Θυμολεόντων) Parodia Homer. Od. Λ, 266. SOLAN.

ead. l. 4. Τριφαλείας) Lege *τρυφαλείας*. GUYET. Et hoc malim. Sed cum prius etiam reperiatur alibi, nihil mutem. Et licet τρυφ— ap. Homer. perpetuo scribatur, tamen Scholiast. ad Il. Γ, 372, *τρυφαλείης* exponit — *τρεῖς φάλους ἐχούσης*· adeoque *τριφαλείας* ad originem propius accedens eo minus mutandum. REITZ.

ead. l. 5. Ὡς) Lege *οἵ*. GUYET.

ibid. Κατατρύχετε) Proprie *vexare* est, *atterere*. Sed ipse deinde explicat per *ἐπαρᾶσθαι τῇ πατρίδι*. GESN.

ead. l. 7. Μαθηματικὴν) Astrologiam iudiciariam, quae vocatur, *Matheſin*, & qui eam profiterentur, *Mathematicos* appellatos esse, non opus est ut hic moneatur. Hanc ar-

tem *tractare* non negat Chriſtianos, ſed *κατορθωκέναι, recte tractaſſe, edidiciſſe.* Verum fuit ſaltem primis temporibus iſta laus Chriſtianorum, quod a coniectoribus, ariolis, vatibus, mathematicis, & id genus hominibus abhorrerent, infenſis propterea odiis ab illis excepti. Vid. inter alios Arnob. contra gentes p. 13; it. Tertullianus Apol. c. 43. Laudanda & hic eſt incomparabilis viri Io. Alb. Fabricii induſtria, qui Bibl. Graec. III, 20, p. 518 ſeq. concinnavit catalogum ſelectum ſcriptorum, qui aſtrologiam apoteleſmaticam oppugnarunt, quos inter primo loco Chriſtianos veteres collocavit. Quî ergo factum dicemus, ut ea tamen per poſticum quaſi recepta ita diu in Chriſtiano etiam orbe viguerit? GESN.

ead. l. 9. Γραϊδίων) Etiam hodienum edentulae potius mulierculae, quam viri, magiae & incantationum crimine traducuntur. Scilicet iudicii viriumque imbecillitas, quae ſexui, cum avaritia, quae aetati quodam modo naturalis eſt, coniuncta, ſuperſtitionum foecunda mater eſſet ſolet. GESN.

ead. l. 13. Κεκαρμένοι τὴν γνώμην) Mirabilis loquendi forma, *detonſus mente ſive ſententia.* Sed lucem hic etiam affundit Lucianus, qui Paphlagonas in Pſeudomante c. 15 vocat *τοὺς ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας προεξυρημένους*, id eſt, ut interpretor, ovium inſtar lanigerarum, tonderique ſolitarum, ſtupido hebetique ingenio praeditos: ſtatim enim ſubiicit, *οὐδὲν ἐοικότας* fuiſſe illos *σιτοφάγοις ἀνδράσιν, ἀλλὰ μόνῃ τῇ μορφῇ μὴ οὐ πρόβατα εἶναι διαφέροντας.* Etiam cap. 6 dixerat, *τοὺς πολλοὺς ἀποκείροντες*, i. e. *ἀπατῶντες.* Noſtri Germani non modo tondere, *ſcheren*, ponunt pro ludibrio habere; ſed quidam etiam *balbiren* dicunt, i. e. barbam radere, pro Plautino *auro emungere.* Ita οἱ ο', quod in Cant. IV, 2, eſt *keder hakkeẓuboth*, ſimili ellipſi reddidere *ἀγέλαι τῶν κεκαρμένων.* In ipſa autem calvitie & raſo capite videtur aliquid olim fuiſſe contemtui obnoxium. Unde graviter adeo iraſcitur Eliſa pueris calvitiem ſibi exprobrantibus. Nonius verbum *calvere deductum* putavit *a mimis calvis, qui omnibus eſſent fruſtratui*, quo loco utitur Elmenhorſtius, ad illuſtrandum illud, quod eſt apud Arnobium contra gentes l. 3, p. 239, *delectantur Dii ſtupidorum* (de mimis loquitur) *raſis captibus.* Quaedam etiam in hanc ſententiam annotata ſunt ad Lucian. Lapith. c. 18 a doctiſſimo viro Almeloveenio. Add. Iuven. V, 171, Caſaub. ad Perſ. p. 100, Graev. ad Lucian. Soloec. p. 744. Ne quid

tamen diſſimulem, videtur mihi Triephon ad clericorum tonſuram reſpicere, cuius & paulo ante facta mentio clarior, ubi καικοείμων τις, ἐξ ὀρέων παραγενόμενος, κεκαρμένος τὴν κόμην memoratur. Gregorii enim Nazianzeni aetate tonſuram in uſu fuiſſe, non improbabili coniectura ex Maximi Cynici conſtitutione elicitur, de qua loquens Nicephorus H. E. 12, 11, p. 240, καὶ τὰς ἐκείνου, inquit, κυνικὰς τρίχας περιελὼν κ. τ. λ. Et ne nugari ſuo more putemus Nicephorum, praeſto eſt Theodoritus, qui H. E. 4, 8, Τιμόθεος, inquit, ὁ τῆς Ἀλεξανδρέων Ἐπίσκοπος — ἀντὶ τοῦ θαυμασίου Γρηγορίου (Nazianzeni puta) Μάξιμόν τινα κεχειροτόνηκε κυνικὸν, εὐθὺς αὐτοῦ τὰς κυνικὰς ἀποκείρας τρίχας. Nec parvi momenti ſunt, quae Iac. Gothofredus ex fontibus monuit ad l. 38 Codicis Theod. de Epiſcopis, ubi ob ξύρισμα γυροειδὲς *coronatos* appellatos eſſe clericos, & clericalis reverentiae nomen *coronam* fuiſſe iam circa haecce tempora, luculenter probavit. Sed de his aliter Salmaſ. de coma p. 158. Viderint, qui dedita opera huius antiquitatem ritus tractant. GESN.

ead. l. 16. Ἄσιτοι) In ipſa Scriptura S. aliquorum mentio fit, qui ieiuniis & cibi abſtinentia ad viſiones apparitionesque ſeſe praepararunt. Et cacozelia quadam rerum ſacrarum factum eſt, ut apud gentiles etiam quidam, Pythagorici inprimis atque Platonici, variis καθαρμοῖς, luſtrationibus, ieiuniis, animas ſuas ad commercium cum Deo ſpiritibuſque aptas reddere vellent. Iam apud Herodotum II, 40, προνηστεύουσι τῇ Ἴσι. Ex recentioribus ſufficiat in praeſentia laudare Iamblichum III, 11, p. 74 edit. Oxon. ubi inter praeparationes ad vaticinandum reliquas, τριῶν ὅλων ἡμερῶν ἀσιτίαν refert. De Chriſtianis omnium fere temporum nota res eſt, inprimis ſi in cenſum veniant, quae in Vitis Sanctorum Patrum, & Actis Sanctorum, larga manu afferuntur. Sed non ſunt praetermittenda Gregorii Nazianzeni verba, quibus mirifice totus hic locus illuſtratur. Vocabantur a Iuliano Chriſtiani, ait vir ἔνθεος, p. 122 ſeq. Orat. 11 in Iulian. οἱ τοῖς γραϊδίοις συγκαθεζόμενοι καὶ συμψάλλοντες, οἱ ταῖς μακραῖς νηστείαις ἐκτετηγμένοι, καὶ ἡμίβρωτες, οἱ μάτην ἀγρυπνοῦντες, καὶ ταῖς παννυχίοις στάσεσι παραλυπροῦντες. GESN.

Pag. 264. *l.* 6. Σεσηρὸς) De iratorum canum rictibus adhiberi ſolitum verbum. Ariſtoph. Pace v. 635, ὑγριωμένους ἐπ' ἀλλήλοισι καὶ σεσηρότας. Schol. ἀπὸ τῶν κυνῶν ἢ

μεταφορά· ὅταν γὰρ ὀργίζωνται, σεσήρασιν ἀλλήλοις. Possis forte convertere *sarcastice subridentes*: σαρκάζειν enim & σαρκασμὸς ἀπὸ τοῦ σαίρειν, unde & σέσηρα. GESN.

ibid. Ἔξω — τοῦ κλινιδίου) Id est, non ut alia somnia e somno & in lectulo ducunt originem, sed aliunde & extra lectulum nobis obtingunt. Ita Iamblichus de mysteriis XIII, 23, probare conatur, a principio aliquo extra hominem constituto provenire divina illa & futuri praesaga somnia. GESN.

Pag. 265. *l.* 1. Ἐπιφημίζειν) Uti nos vertimus, αὐτῷ subaudiendum, ut scilicet ad Deum referatur. Non negaverim tamen, posse aliter etiam accipi, ut tantum *divulgare* vel *differre rumoribus* significet: ita nulla opus fuerit ellipsi. GESN.

ibid. Ἕνα θυμὸν ἔχοντες) Hom. Il. N, 487. SOLAN. Suspicabatur Heumannus, ἅπαντα θυμὸν ἔχοντες. Supereſt, ut addicant libri, ſine quibus in tolerabili ſententia nihil mutem. GESN.

ead. l. 2. Θυμὸν) *Iram* volebat verti Heumannus Poec. 249: bene, ſi ἔχοντες legas; minus recte, ſi vulgatum ſerves. REITZ.

ead. l. 6. Σίγα, ὦ Κριτία) Poteratne autem aliquid in dramatico genere eſſe abſurdius, quam poſt magna prooemia & ingentiſſimarum promiſſionum hiatus, denique, cum ad ipſam rem perventum eſt, fruſtrari lectores, & dimittere longe quam fuerant incertiores, quidnam tantis dignum hyperbolis cothurniſque fuerit? Κενὰς quidem ἐλπίδας, & ὕθλους forte vidimus, ſed ubi δεινὰ βουλεύματα; quorum aeque mentio facta cap. 4. Si quid tamen licet coniicere, ipſam forte mortem Iuliano portendi dixerunt Sophiſtae, quos Noſter appellat, quo referenda ſunt, quae § 35 diſſ. noſtrae diximus. Hoc itaque ut nimis mali ominis & blaſphemum plane reticet. Inde forte eſt, quod Critias deinde vitam longam ſpondet Imperatori, quamquam id alia etiam de cauſa poterat fieri. GESN.

ead. l. 7. Ὡς ἐξώγκωται) Nimirum quod ante in Critia effecerant nugae Sophiſtarum, id iam in Triephonte producunt. Illud de morſu canis rabidi eſt etiam in fine Nigrini, item Philopſeudis, ubi etiam de ventre auditis nugis inflato ita Lucian. pag. 353: τοιαῦτα ἀκούσας, ἦλθον νὴ τὸν Δία, ὥσπερ οἱ τοῦ γλεύκους πίοντες, ἐμπεφυσημένος τὴν γαστέρα, ἐμέτου δεόμενος, ἥδέως δ' ἂν πόδιν ἐπὶ πολλῷ ἐπριάμην ληθεδανόν τι φάρμακον, ὃν ἤκουσα, ὡς μή τι κα-

κὸν ἐργάσανταί με ἢ μνήμη αὐτῶν ἐνοικουροῦσα. Quod est de ultimo verbo, conf. Abdicat. cap. 6, οὐ γὰρ ἁπλοῦν, οὐδ' ἐπιπόλαιον τῆς μανίας τὸ εἶδος, ἀλλά τι παλαιὸν ὑποικουροῦν ἐν τῇ ψυχῇ κακὸν ἀπέρρηξεν κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 11. Τὴν εὐχὴν ἀπὸ πατρὸς) Nic. Rigaltius ad Tertull. de Oratione non procul ab initio, *notam etiam*, inquit, *Luciano fuisse dominicae orationis formulam, declarant ista Triephontis ad Critiam*; & deinde haec verba subiungit. Cui merito assentitur Fabric. Bibl. Gr. IV, 16, p. 504. GESN.

ead. l. 12. Πολυώνυμον ᾠδὴν) Vid. Th. Smith. de hymno matutino Graecorum, in miscell. pag. 139. LA CROZE. Per hanc intelligit Io. Gregorius clausulam orationis dominicae: *quia tuum est regnum* &c. Observationum Sacrarum c. 38; quem tamen fallì, praeclare notavit I. Alb. Fabricius l. c. & mavult intelligi δοξολογίαν aliquam veterem, ut est v. g. Clementis Alexandrini. Deinde in Bibliographia antiquaria c. XI, p. 368, ubi de Christianorum hymnis exponit, *Ode Polyonymos*, inquit, *cuius meminit Lucianus, sive quisquis auctor, in Philopatride, nihil aliud est, quam doxologia* &c. Ita πολυώνυμον ᾠδὴν vocaveris τὴν μεγάλην δοξολογίαν, ut vocatur, quae tum alias, tum accurate inprimis, & cum variantium lectionum notatione, edita est a Th. Smith. in calce libri Anglice editi, *an account of the Greek Church*, ubi statim ab initio canit Ecclesia: Αἰνοῦμέν σε, εὐλογοῦμέν σε, προσκυνοῦμέν σε, δοξολογοῦμέν σε, εὐχαριστοῦμέν σε, κ. τ. λ. Ἐπῳδὴν πολυωνύμου meminit Lucian. Philops. c. 17, magicum carmen intelligens. GESN.

ead. l. 13. Ἀλλὰ) Fingitur interventu Cleolai sermo interrumpi. GESN.

Pag. 266. *l.* 1. Μή τι παραδράμῃς) Vid. § 21 differt. Studui hic quidem, ne quid in interpretatione huius versus inepto poëtae concederem. GESN.

ibid. Μηδὲ παρέλθῃς) Ex Tragico aliquo, ut mihi videtur; nisi forsan, uti & sequentia, huius ipsius, quisquis demum est, & haec sint. SOLAN.

ead. l. 3. Καλὴ ξυνωρὶς) V. diss. § 28. GESN.

ead. l. 6. Πέπτωκεν ὀφρῦς) Iterum Iambi, sed interrupti. De re ipsa vid. omnino § 33 & 34 differt. Non puto autem opus esse, ut ὀφρῦν peculiariter de urbe quacunque capiamus, ut Palmyram intelligebat Crozius. Vid. diss. § 24. Ὀφρῦς, *supercilium*, est superbia e rebus gestis & felicitate superioris temporis contracta. GESN.

ead. l. 7. Σοῦσα) Quia ſub Traiano a Caſſio Seleucia & Cteſiphon captae ſunt & incenſae, ſunt qui eo tempore ſcriptum hunc dialogum putent; ſed illi ad ſexcenta recentiora non attenderunt. SOLAN.

ibid. Ἄστυ) Τὸ Περσίδος hic deeſſe videtur. GUYET.

ead. l. 8. Ἀραβίας) Τὸ Α in Ἀραβίᾳ anceps. Propert. *Aut ſi qua Arabiae lucet bombyce puella.* GUYET.

Pag. 267. *l.* 2. Πλοῦτος γὰρ ἡμᾶς οὐκ ἐκλείψει) Sic recentiores. Scribe cum prioribus ἐκλείψει. IENS. Ἐκλείψει) Pleriquè libri ἐκλήψει· quod ſic ego mutavi. SOLAN.

ead. l. 5. Βαβυλῶνα ἀλλυμένην, Αἴγυπτον δουλουμένην) Stabat adhuc Luciani aetate Babylon antiqua. Vid. Ἔπισκ. c. 23, & Εὐχ. c. 34. Audi tamen, quid Bochartus ex Plin. VI, 26, & Strabone XVI proferat, quo Seleuciam intelligi probet, cum ea aetate & deinceps Babylon nominatur. SOLAN.

ead. l. 6. Δούλειον ἦμαρ) Il. Z, 463, — ἀμύνειν δούλιον ἦμαρ· & ante 455, ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας. GESN.

ead. l. 9. Ἐφευρόντες) Quo iure autem dicit Triepho, modo repertum ab ipſis eſſe *ignotum Athenis Deum*, cum iam ſupra c. 18 per eundem iuraverit Critias, idque eo tempore, cum quaereretur numen, per quod iurari valide poſſet; quod tamen, tanquam obiter dictum, ſilentio tranſmittebat Triepho. An ex hodierno Gallorum idiomate ſenſus eſt: *allons trouver le Dieu inconnu d'Athénes?* GESN.

ead. l. 10. Εὐχαριστήσομεν) Eſt vox minime Lucianea, i. e. Attica. KUSTER. Apud idoneum auctorem nuſquam reperiri pronuntiat Thomas Magiſter, v. χάριν οἶδά σοι· quod aliquatenus verum eſt; exſtat tamen in Arriani ad Epict. comment. pag. 64 B. 77 C. ut & εὐχάριστος pag. 64 B. C. SOLAN.

ead. l. 11. Τοιούτου κράτους) Pro Imperatore ipſo ponitur κράτος. Ita etiam Nazianzenus Epiſt. 183, p. 893, τῷ παρόντι κράτει, id eſt, Imperatori, τὰ τοῦ κράτους, quae ſunt Imperatoris, praeſtari iubet. GESN.

ead. l. 13. Οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ) Eodem adagio, quod eſt ab Eraſmo explicatum, Apologiam pro Mercede Conductis Lucianus concluſit. GESN.

ead. l. 14. Οὗτος) Reiecit hanc notam ed. *P.* In quibuſdam ita adſcribitur, ut an ad praecedentem libellum, an ad ſequentem, referri voluerint, neſcias. Mos receptus ad ſequentem referre iubet. Sed vide notam noſtram ad ſimile Scholium fini ſequentis opuſculi additam; unde patebit,

& hoc ad praecedentem Dialogum referri debere. SOLAN. Reiiciuntur haec etiam ab ed. *B.* 4.

IN CHARIDEMUM.

Pag. 268. *l.* 1. ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ) Non esse hunc libellum Luciani, ausim contendere, sed Scholasticam alicuius declamationem prope puerilem; cuius rei documenta quaedam e stilo petita mox dabimus, nempe insignia, ne quis sola putet. GESN.

Pag. 269. *l.* 2. Ἐν Διασίοις) Vid. Bourd. not. & Scholia ad Τιμ. c. 5, & Ἰκαρ. c. 24. SOLAN. In marg. *P.* additum: Festa Iovis fuere Athenis Diasia, ἀπὸ διαφυγεῖν αὐτοὺς εὐχαῖς τὰς ἀσας, ut Suidas ait, appellata: & hanc forsan Bourdelotii notam intelligit Solanus; nam aliam eiusdem hic non invenio. Sed supra T. I, Tim. c. 7, aliquid de Διασίοις dixit, ubi & Hemsterh. consulas. REITZ.

Pag. 270. *l.* 11. Περὶ τῶν ἀσταχύων) Quales ludi in Provincia Gallica satis antiqui, *Florales* dicti, quibus de carminum laude certatur, praemiumque est flos aureus. SOLAN.

Pag. 271. *l.* 4. Φίλωνι) De Philone Luciani amico vide Συγγρ. & Συμπ. Quamquam hoc quidem opus Lucianeum non esse suspicor. SOLAN.

Pag. 273. *l.* 11. Ἢ πάντα τἄλλα παρέντας) Haec male coniuncta vix cohaerere videntur, nisi interponas articulum τῷ. Πῶς ἂν τὰ καλὸν σώζοιτο, ἢ τῷ λέγειν; ita certe interpretatus sum. Verbum σώζειν hic significat *tueri*, *adesse*, *ostendere*. Simili fere ratione Plutarchus de facie in orbe Lunae p. 1701 H. Steph. de Cleanthe Samio, Φαινόμενα σώζειν ἐπείρᾶτο μένειν τὸν οὐρανὸν ὑποτιθέμενος κ. τ. λ. ubi etiam ad demonstrationem, & conciliationem assensus refertur. GESN.

Pag. 274. *l.* 5. Διόσκουροι) Ita & Navig. c. 9, ut alibi plerumque. Sed interdum & Διόσκορει apud Noltrum. V. Dial. Meretr. XIV. REITZ.

eod. l. 8. Αἰτία γενέσθαι) Hic aliquid deesse videtur. An τῆς ἀθανασίας αἰτία γ. &c. GUYET. Facile subaudias, eiusdem rei auctorem Helenam fratribus fuisse, quam ipsa fecit; neque aliquid excidisse credo, si stilum huius Dialogi respicias. Et si καὶ modo vertas *etiam*, satis procedit sermo, *ea ipsa hoc fecit*, *fratribus* etiam *suasit*, sive *effecit*. REITZ.

ibid. Πρὶν αὐτὴν — συνεξηπασμένοις) Ita videtur conciliare velle Homeri dicta diversa. Il. Γ, 243, cum Helena de fratribus suis tanquam vivis dixisset, subiicit,

Ὣς φάτο· τοὺς δ' ἤδη κατέχεν φυσίζοος αἶα
Ἐν Λακεδαίμονι, κ. τ. λ.

sed aliquamdiu post Od. Λ, 299, videt apud inferos Ulysses

Κάστορα δ' Ἱππόδαμον καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα,
Τοὺς ἄμφω ζώους κατέχει φυσίζοος αἶα·
Οἳ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες
Ἀλλοθι μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖ τε
Τεθνᾶσιν, τιμὴν δὲ λελόγχασ' ἶσα θεοῖσιν.

de Apotheosi autem Helenae vid. Spanh. ad Callim. in Dia. v. 232, & Dechair. ad Athenag. apol. pr. p. 3, ubi pro Nemesi f. Rhamnusia Dea cultam ostenditur. GESN.

ead. l. 11. Πέλοψ) Vid. & cap. 19. Hyginus filii formam praedicat, 271. De Pelopis ipsius forma nihil habet; sed meminit Clem. Alex. p. 14 C. & Philostr. p. 788 A. Neptuno amatus currum ab eo accepit, vid. cap. 9 & 19. SOLAN. Conf. infra c. 19 f. REITZ.

ead. l. 12. Γανυμήδης ὁ τοῦ Δαρδάνου) Appinxit Hemsterh. Vid. Davis. ad Cic. T. D. I, p. 65 ed. 3. Sed mihi est p. 56, sive c. 26, ubi Cic. Laomedontem facit Ganymedis patrem; Davis. vero magnas de eodem auctorum discrepantias indicat, quas repetiisse aut conciliasse tanti non habeo. REITZ.

ead. l. 15. Θήρας) Atqui adfuit Mercurius rapienti &c. vide D. *κρ.* c. 3. SOLAN.

ead. l. 17. Γάργαρον) Vid. Dear. Iudic. T. II, c. 5. REITZ.

Pag. 275. *l.* 4. Ἐκεῖσε) Εἰς τὸν οὐρανὸν scilicet. GUYET.

ead. l. 5. Τοῦτο μὲν γενόμενος κύκνος — τοῦτο δ' ἐν εἴδει ταύρου) Pessime interpr. τοῦτο μὲν, & τοῦτο δὲ, reddidit *ob eam rem, & ob eandem:* notat enim, *cum, tum; modo, modo.* Voluit igitur Lucian. *modo in cygnum conversus, modo in tauri specie.* Exempla videri possunt apud Vigerum & alios. L. BOS.

ead. l. 14. Ἑλλήνων ποιητῆ) Hom. Il. Δ, 39. SOLAN.

Pag. 276. *l.* 2. Ἅπαντας θεοὺς &c.) Il. Θ, 18. SOLAN.

ead. l. 9. Καὶ οἷον τὸν ἐρῶντα προσαγαγέσθαι) Interp. & *quia maxime putat intuentem allici posse.* Parum accurate; non enim οἷον est *quia putat*, sed *quae potest, apta est.* Δυνατοῦ, ἱκανοῦ alias dicitur. VITRING.

ead. l. 16. Τοῦ Πέλοπος ἡττημένου) Vide cap. 7, & notam nostram. SOLAN.

Pag. 277. *l.* 3. Παρεσχῆσθαι) I. e. χαρίσασθαι, *dare.* Vis dare, nec dare vis. GUYET.

ead. l. 15. Τοῦ κάλλους περιουσίαν) Potius verterem *pulchritudinis excellentiam*, *praestantiam*, quam cum interprete *potestatem.* Comicus eleganter dixit, *virtutem formae.* VITRING.

Pag. 278. *l.* 7. Ἐπιτρέπει τὴν κρίσιν) Ita argumentatur: Si voluisset vincere Iuppiter Iunonem suam, arbitrum dedisset factiosum & imperii cupidum; similiter, si Minervam, philosophum aut pugnacem: sed dat voluptuarium spectatorem formarum: vult ergo primas deferri formae. GESN.

ead. l. 14. Λευκώλενος ἦ Ἥρα) Hom. Il. E, 721. Haec & sequentia apud Homerum frequentissime occurrere, vel pueris notum est. SOLAN.

Pag. 280. *l.* 1. Φίλωτα) Sic rectius legitur, quam elisо ᾰ, quamquam in M. Codd. frequenter ita eliduntur vocales; quod in hoc praesertim libello factitarum esse, facile observes. In L. Φίλοτ, prave. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀκούειν καλλίστην) Supra iam verbo ἀκούειν ita usus est auctor, ut passim Latini suo *audire*, ut nempe *dici*, *nominari* significet. Claritatis causa tamen verbo illo in interpretatione abstinui, &, quod nihil ambiguitatis habeat, posui. Alioqui, ne alia dicamus, haec certe Aristippi oratio vel a Luciano non est, vel studiose conficta ad characterа inepti hominis ostendendum. Hoc quidem profecto indignum Luciano, *pulcherrime se habet pulchritudinem audire pulcherrimam*, pro eo, quod est, *pulchrum est laudari pulchritudinem.* Ita mox iunguntur, οὕτω — ὥστε (ἵνα —) ἀλλ' ἐὰν οὕτως — ὥστε — οὕτω ὥστε —. Et statim τοσαύτην — ὥσθ' οὕτως — ὥστε. Emolliri talia interpretando possunt, dissimulari plane non debent, si hoc praestare debet interpretatio, ut quantum fieri potest orationem, & velut speculum animi auctoris, repraesentet. GESN.

Pag. 281. *l.* 2. Περὶ αὐτοῦ) Glossema videtur. GUYET.

Pag. 282. *l.* 2. Ὅσα θεοί) Pro καθ' ὅσα. GUYET.

ead. l. 5. Ὥστ' ἔτι τῆς ἡλικίας οὖσαν ἐντὸς) Legend. videtur, οὐκέτι τῆς ἡλικίας οὖσαν ἐντός. Οὐκέτι, *nondum.* Hesych. οὐκέτι οὐχί, ἢ οὐ. GUYET. Quia mox differre ait, μήπω ἡλικίας ἡμμένην, ideo & hic forsan negationem addi voluit Guyet. Sed male: nam ἐντὸς *intra* aetatem, hic loci negationis est satis; quod emendandi libido accepit pro ἐν. Sed ἐντὸς ita de tempore nondum exacto dici, praeter Steph. qui ex Plat. ἐντὸς τριήκοντα ἐτῶν γεγονὸς, i. e. qui trigin-

ta annos nondum vixit, nondum implevit, habet etiam Thucyd. IV, c. 28, ἐντὸς ἡμερῶν εἴκοσιν, aliique. Et qui intra meram versatur, eam nondum attigit. REITZ.

ead. l. 7. Οὕτω τῆς ὥρας ἰδὼν ἠγάσθη, ὥστ' &c.) Puto legendum ἠράσθη. Nam si ἠγάσθη vere scriptum sit, oportuit & τὴν ὥραν ut infra cap. 25, Ὁ γὰρ Ὀδυσσέως οὕτως ἀγασθῆναι λέγεται τούτους &c. IENS. V. Ienf. sed nihil tamen muta: intelligitur enim αὐτήν. Sic plane apud Philostratum legitur pag. 789, αὐτὸν ἠγάσθη τῆς ὥρας. SOLAN. Non recusarem ἠράσθη, si qui libri exhiberent, propter sequentia, amori propria; sed quia & ἄγαμαι de venerabunda admiratione satis tritum, ut apud Phalar. Ep. 28, τὸ μὲν γὰρ εὔνουν καὶ συμπαθές σου ἄγαμαι, & passiva illa terminatio pro ἀγάσασθαι non sit improba, nihil iam immutem. Aelian. V. H. V, 6 pr. Ἄξιον ἐπαινέσαι — καὶ ἀγασθῆναι. Unde & patet, id plus esse, quam *laudare*: nam gradatio est, quando ait, Ἄξιον δὲ καὶ τὸ Κάλλιον τοῦ Ἰνδοῦ τέλος ἐπαινέσαι, ἄλλος δ' ἂν εἶπεν, ὅτι καὶ ἀγασθῆναι. Si quis tamen id passive velit exponere, quia ἀγασάμενος est frequentius, is meminerit, Eustathium tradere, (quod Steph. iam notavit) ipsum ἄγαμαι praeterit. esse passivum, aeque ac ἔραμαι: ideoque nil mirum, si & aliis in temporibus passive formetur, ut idem ex Plat. Pol. I, καὶ ἐγὼ ἀγασθεὶς αὐτοῦ εἰπόντος ταῦτα. REITZ.

ead. l. 9. Οὐκ ᾤετο βιωτὸν) Subaudi τὸν βίον, quod saepius additur: sed & interdum omitti, idem Stephan. satis iam docuit. REITZ.

Pag. 284. l. 1. Ἡ μὴν ἐπιχουρήσειν τῷ ταύτης ἀξιωθέντι) Perperam redditur τῷ ταύτης ἀξιωθέντι, *qui hanc dicere dignatus fuisset.* Debebat, *qui hac dignus esset indicatus.* VITRING.

Pag. 285. l. 1. Αὐτοὺς ἐάσαντες) Αὐτοί. GUYET. Male, credo; nam αὐτοὺς pertinet ad Troianos, adeoque recte habet. REITZ.

ead. l. 6. Οὐκ ἀπέτρεψαν μᾶλλον) Rectius legatur ἀλλὰ ante μᾶλλον. SOLAN.

ead. l. 7. Εἰς τοῦτο) An τοῦτον; GUYET. Frustra rursus, ut arbitror; nam εἰς τοῦτο spectat ad εἰδότες ἀπολουμένους, idque confirmat sequens ἀποθανεῖν ait igitur *ad hoc ipsum*, sive ob hanc ipsam causam, ut perirent, missos. REITZ.

Pag. 286. l. 4. Περὶ ταῦτα) An ταὐτά; GUYET. Hoc probem, & parum abest, quin invitis libris ita edam. REITZ.

ead. l. 7. Ἱπποδάμειαν) Vid. Philostr. Imag. p. 788. SOLAN.

ead. l. 11. Παρενεγκοῦσαν) l. e. ὑπερενεγκοῦσαν. Aristid. Panathen. ὃ δὲ πάντας βασιλέας παρενεγκὼν ταῖς ἐπινοίαις. GUYET. Eadem sibi adscripserat Menag. REITZ.

ead. l. 12. Τὸν γεγενικοθ' ὑπηγάγετο παρὰ φύσιν) Emendandum γεγενικόθ'. Sermo est de Hippodameia, cuius tanta venustas fuerit, ut & ipsum patrem praeter naturam in amorem sui pellexerit. IENS.

Pag. 287. *l.* 2. Ἦν εἰς) Τὸ ἦν eiiciendum videtur. GUYET.

ead. l. 4. Ἄθλον τῆς νίκης παρελθόντας) Laborat locus intemperanti verborum transpositione. Παρελθόντας refertur ad μνηστῆρας & ἠμιλλᾶτο. Sic deinde ἠττηθέντας, ad quod intelligendum & revocandum est προτιθείς. GESN.

ibid. Παρελθόντας) Παρελθοῦσιν forsan. GUYET. Et ego sic mallem. Verum quia statim etiam subiicitur ἠττηθέντας, (licet hoc ab infin. στέρεσθαι pendeat) nihil potius mutassim, sed παρελθόντας ante ἄθλοι collocando intricatae structurae mederer. Licet & sic pro accusativo absoluto possit haberi, i. e. *si praeverterint*, de quo egimus alibi, & Wessel. ad Diod. Sic. III, 10, Nº. 64, quem & vid. ad XI, c. 8. Et Hemsterh. ad T. I Lucian. Halc. c. 8. REITZ.

ead. l. 14. Μέχρι τρισκαίδεκα) Non concordat Pausanias de numero procorum ab Oenomao interfectorum: sexdecim enim ponit, quorum nomina vide sis apud auctorem Heliacorum II. PALM. Philostratus etiam ἐπὶ τρεῖς καὶ δέκα ἤδη νέους p. 789 Imag. SOLAN.

Pag. 288. *l.* 1. Πέλοψ) De hac fabula vid. Tzetz. ad Lycophr. v. 153, aliosque, quos allegat Davis. ad Cic. Tusc. D. II c. ult. quem conferendum in marg. monuerat T. Hemsterh. REITZ.

ead. l. 2. Ἅρμα) Neptunus forma eius captus, dum in Sipylo vinum Diis ministrat, Philostr. l. c. Cic. Tusc. II ult. *Equi Pelopis illi Neptuni, qui per undas currus suspensos rapuisse dicuntur.* SOLAN.

ead. l. 7. Τῶν πάντων) Pro τῶν forsan ὑπὸ legendum. GUYET.

ibid. Πολλαχόσε) Hic pro πολλαχῇ sive πολλαχοῦ positum videtur. GUYET.

ead. l. 11. Ὅπως δ') Subaudi ὄψει, σκόπει. GUYET.

Pag. 289. *l.* 9. Τούτοις ἀπαλλάττειν με) Scholasticus auctor saepe nimia transpositione tenebras legentibus obiicit. Construenda ita est oratio: Βέλτιον ἦν τούτοις ἀγαπῶντα ἀπαλλάττειν με τῶν δυσχερῶν. Conabar, cum primum le-

gerem hoc opuſculum, emendare talia: ſed mox ſenſi, ea ab auctore affectata eſſe. GESN.

Pag. 290. *l.* 1. Ἐτέρωσε) Pro ἑτέρωθι, ut ſupra πολλαχόσε pro πολλαχοῦ. GUYET.

ead. l. 6. Τούτῳ δὲ) Τῷ κάλλει. GUYET.

ead. l. 9. Λέγειν ἕκαστα δόξαν) Scio, δόξαν poſſe abſolute intelligi, *cum videatur*. Scio, non hic ſolum tenebricoſum eſſe prae ornandi ſtudio auctorem. Et tamen verisimilis mihi videtur antiqua coniectura mea, legendum eſſe δόξαντα. Certe ſic facilius fluere orationem, qui Graece ſciunt, ſentient: certe ſine fraude fuerit Latinam interpretationem eo accommodaſſe. Neque turbare nos debet illud δεῖν λέγειν, pro λέγεσθαι. Sic enim auctor etiam ſupra c. 15 m. μισουμένων καὶ οὐδὲ προσβλέπειν ἀξιουμένων, ubi paſſivo non minus opus erat. GESN.

Pag. 291. *l.* 2. Πράττομεν, σχοίη) Lege πραττόμενα σχοίη. GUYET. Idque omnino neceſſarium credidi. REITZ. Πραττόμενα σχοίη legendum eſſe, facile, credo, quiſque videt, & viderunt, puto, ſuperiores interpretes. Τὰ πράγματα ἔχει εὖ πραττόμενα ſignificat εὖ πράττεται. GESN.

ead. l. 12. Τὸν Ἀγλαΐης) Nireus. Hom. Il. B, 672: Νιρεὺς Ἀγλαΐης δ' υἱὸς χαρόποιό τ' ἄνακτος· Νιρεὺς ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε. SOLAN.

Pag. 292. *l.* 15. Ζηνός που) Hom. Od. Δ, 74. SOLAN.

ibid. Ἔνδοθεν) I. e. ἔνδοθι. GUYET. Sic & ſupra de Dea Syr. c. 31. REITZ.

ead. l. 16. Πατὴρ) Ulyſſes. GUYET.

ead. l. 17. Μιλτοπαρήους) Hom. Catal. 144. SOLAN.

Pag. 293. *l.* 6. Ἀνδρίας) Mendoſe in omnibus legitur ἀνδρείας. SOLAN. Ἀνδρείας) Cur mendi hoc infimulat Solanus? An quia in emendationibus auctorum codicibus ἀνδρίας potius invenias, teſte Stephano, qui tamen promiſcue inveniri fatetur? An quia ſic melius diſtinguitur ab adiectivo ἀνδρεῖος, ἀνδρεία; vel etiam ab ἀνδρεία, *virilis aetas*, tradente Schol. Demoſthenis ad Cherſoneſianae fin. p. m. 272 C. Tom. poſtremi. Verum in edd. tam crebro confunditur, ut nihil mutare auſim. Ἀνδρίας hoc Dial. ſaepius, item ſupra Patr. Enc. c. 8, & Muſc. c. 5, ubi contrariam Rhodomanni opinionem addidimus. Ἀνδρείας ἐπιμελοῦ Epict. Sent. 78, pag. 128 f. σοφίᾳ καὶ ἀνδρείᾳ Aelian. VIII, 16 f. aliique aequales & poſteriores, ὅσα κόνις. REITZ.

ead. l. 8. Τῆς ἰδέας κεκοινωνηκότων) Ἰδέα, *ſpecies*, eſt *forma*,

qualitas, *notio*: commune quiddam & universale, quod partes plures, *individua* certe, complectitur. Τῆς ἰδέας τοῦ κάλλους κοινωνοῦσι vel κεκοινώκασι, qui sub notione & nomine, sub specie pulchrorum comprehenduntur. *Speciem* aut *formam* nolui ponere in interpretatione, ne quis pro ipsa pulchritudine ea nomina poni existimaret: idque tanto magis, cum auctor felici illa ad mores puerorum & adolescentulorum formandos linguae Graecae confusione, eodem nomine tum pulchrum, quod in corpora cadit, tum generosum illud in animis honestum complectatur. GESN.

Pag. 294. *l.* 13. Οὐδ' οὗτος δοκεῖ) Hoc Scholium ita haud dubie ad praecedentem Dialogum pertinet; cum titulo sequentis additum sit εἰ γνήσιος. Unde clare efficitur, Scholium praecedens ad Philopatridem pertinere. SOLAN. Cum *Iunt.* haec verba superscripta haberet Dialogo sequenti, Solanus adiecerat, ea pertinere ad Dial. praecedentem; cumque *Fl.* in qua hic Charidemus ultimo omnium loco collocatur, diserte ante τὸ ΤΕΛΟΣ ponat, ea eodem posui. In cett. ita inter utrumque Dialogum medio erant posita loco, ut non distinguas, ad priorem, an ad seq. spectent. REITZ.

IN NERONEM.

Pag. 295. *l.* 1. ΝΕΡΩΝ Η ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡ.) Neque hic Luciani dialogus est, quemadmodum facile omnibus vestigiis colligi potest, ac praesertim fine dialogi. Scriptus nempe hic dialogus superstite Nerone, ac Luciano necdum nato, ut patet antedictis ad Philopatrin. MARCIL. In *Fl.* ed. non exstat hoc opusculum. SOLAN. Quisquis est huius libelli auctor, (Lucianum quidem non puto scabro adeo ac difficili genere scribendi usum) in eo certe non peccavit, quod supervixisse fingit Neroni Musonium. Pulchre ostendit Olearius ad Philostr. V. Apollo. 4, 36, 2, Suidam, qui ἀνατρεθῆναι dicit a Nerone Musonium, non hoc velle, interfectum esse, sed exsilio eiectum & velut e medio sublatum. Porro quam commode hic ad Isthmum statuatur Musonius, inde apparet, quod idem Philostratus 5, 19, narrat, hunc philosophum inter vinctos illos fuisse, quorum operis fossa illa duceretur. Verba sunt, Demetrius Philosophus Μουσωνίῳ ἔφασκεν ἐντετυχηκέναι περὶ τὸν Ἰσθμὸν,

δεδεμένῳ τε, καὶ κελευσαμένῳ ὀρύττων· καὶ αὐτὸν μὲν ἀνευφημῆσαι τὰ εἰκότα· τὸν δ' ἔχεσθαι τῆς σμινύης, καὶ ἐρρωμένως τῇ γῇ ἐμβάλλειν, ἀναλυόμενα δὲ λυπῶ σε ἄν, ὦ Δημήτριε, τὸν Ἰσθμὸν ὀρύττων τῇ Ἑλλάδι; εἰ δὲ καὶ πίθαρνα δοῦντά με εἶδες, ὥσπερ Νέρωνα, τί ἂν ἔπαθες; Pro illo ἀνευφημῆσαι, quod *lamentari* vertitur, mallem retinuisset Olearius vulgatum ante ἀπευφημῆσαι, *detestari*. Ceterum hinc intelligitur, quid sibi velint mox verba, προσεζευγμένων ἡμῶν τῷ Ἰσθμῷ. GESN. In *Fl.* totus hic Dialogus non conspicitur, consulto omissus. REITZ.

ead. l. 2. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡ. ΤΟΥ ΙΣΘΜΟΥ) Vide Philostr. in vita Apoll. IV, p. 162, cum notis. SOLAN.

ead. l. 4. Ἡ ὀρυχὴ τοῦ Ἰσθμοῦ καὶ σοὶ, Μουσώνιε) Qui potest Musonius haec ista de Isthmi perfossione differere, a Nerone interfectus iam olim, ut apud Suidam est, atque alios? Hic autem Musonius sic agit, quasi qui Neroni supervixerit, ut cum de Vindice narrat cap. 5. Mitto iam stili indolem minime Lucianicam, aliaque id genus argumenta. MARCIL. Musonius diu vixit post Neronem. Vid. Philostr. & Orig. contra Cels. LA CROZE.

ibid. Μουσώνιε) A Nerone in exsilium missus, non interfectus est; vid. supra Περ. c. 18. Tac. Ann. XV, c. 71; H. III f. Philostr. in vita Apoll. IV, p. 175, cum not. & 187. Deest hic Dialogus in *Fl.* neque Lucianeus censendus est. Neronem quidem ea molitum fuisse, quae hic narrantur, verum est. Quod & in votis post eum Herodes Atticus ὁ πάνυ habuisse traditur a Philostr. in eius vita p. 278. De Neronis in Graeciam itinere & agonibus ibi susceptis, videndi Suet. in Ner. c. 22, 24, Dio L. LXIII, p. 719, Plut. in Flamin. Dio Chrys. in Rhodiaca, & Philostr. in Apoll. IV, 24, & V, 7. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ γὰρ δὴ κἀκείνας ἀποχρῶν ὁ οἶκοι καρπὸς, ἢν τὰ ἐπιθαλάττια εὖ πράττῃ) Corrige ex Aldina κἀκείναις· πόλεσι; scilicet ἐν τῇ μεσογείᾳ, quibus abunde ait esse proventuum, si floreat res maritima. IENS.

ead. l. 13. Κἀκείνας ἀποχρῶν) An κἀκείναις ἀποχρῶ; *Bas.* edit. κἀκείναις ἀποχρῶν ferri potest. GUYET.

Pag. 296. *l.* 3. Βουλομένοις) Gesnerus videtur legisse βουλόμενος, qui dedit *lubens*, pro *vobis sic volentibus*. Sed vulgatum aeque bonum. REITZ.

ibid. Εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι χαριζοίμην) Haec sententiam sanam ut habere possint vereor. Legendum puto, tenui admodum

in Mſſ. diſcrimine, οὐ γὰρ οἶδ' ὅ, τι κ. τ. λ. & ſic interpretatus ſum. GESN.

ead. l. 4. Ἐς ἀνδρὸς οὕτω φρονιστήριον) Videtur fingere auctor, Muſonium in carcere vel vinculis certe ſcholam hic habere, circa ipſum forte opus paulo ante relictum a Nerone. GESN.

ead. l. 8. Τὰ Ὀλύμπια) Vid. Philoſtr. p. 192. SOLAN.

ead. l. 9. Τὰ γὰρ Πύθια) Abſolute, ut Lucian. Prom. § 7, τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς. GESN.

ead. l. 14. Τόν τε βασιλέα τῶν ἐπὶ τὴν Τροίαν) Rex Achivorum Troiam oppugnantium, qui Euboeam abſciderit Boeotiae, neſcio an uſquam memoretur. Certe nihil Homerus, nihil Geographi. Contra a natura abſciſſam omnes affirmant. Suſpicari licet aliquid hic excidiſſe: nempe dixit forte auctor de illa Homerica foſſa Il. H, Neſtoris ſuaſu facta; deinde Neptunum commemoravit, qui Libyam Heſperia, id eſt, Hiſpania, circa Gades diſiunxerit, Siciliam abruperit ab Italia, a Boeotia Euboeam. Omiſſis, quae interiecta fuerant, male iam Agamemnoni tribuitur opus Neptuni, hoc eſt, ipſius naturae. Haec ſuſpicari fas fuerit, ne nimis incredibile aliquid hic dicatur ex perſona Muſonii. Ceterum qui perfoſſionem Iſthmi Corinthiaci tentarint, vid. Plin. H. N. IV, 4, ſ. 5. Neronis conatum deſcribit, admixtis ſuperſtitionis quibuſdam, credulitatis certe veſtigiis, Xiphilinus e Dionis l. 63, p. 722. GESN.

Pag. 297. *l.* 3. Καὶ πρὸς τούτοις τὸ δι' ὀλίγου ἀλλήλοις ἐπιμίξαι πάντας εἴσαιτο τὴν Ἑλλάδα λαμπρῶς ἑστιᾶσθαι τοῖς ἔξωθεν) Perobſcure dictum, ac neutiquam Lucianice. Acceſſit non notatus interductus poſt πάντας. Nam eſſe debuit, καὶ πρὸς τούτοις τὸ δι' ὀλίγου ἐπιμίξαι πάντας, εἴσαιτο τὴν Ἑλλάδα λαμπρῶς ἑστιᾶσθαι τοῖς ἔξωθεν. *Praeter haec* cogitavit *etiam, quod ſi omnes* Graecos *compendio iſto ſic inter ſe permiſcuiſſet, videretur extraneis Graeciam ſplendido quaſi epulo acceptiſſe.* Nunc pretium advertere, quemadmodum Iac. Micyllus interpres, qui de non peſſimis eſt, rem geſſerit. *Supra omnia autem haec*, inquit, *etiam illud putabat, Graeciam per hoc, quod brevi adeo omnes inter ſe miſceri poſſent, contra exteros ſplendide adeo ſtabilitum iri.* Proh Apollo & Muſae Pſeudolucinicae! Ita? ἑστιᾶσθαι *eſt ſtabilitum iri?* Haud vidi magis: miſerum Lucianum, qui ſub tam lentis maxillis, & hunc Pſeudolucianum, qui ſic ſub Luciani pelle vapulat. Ἑστιᾶσθαι autem Ἑλλάδα hic Ψευδολυκῖνος di-

xit ad Olympiorum celebritatem cogitatione se referens. MARCIL.

ibid. Τὸ δι' ὀλίγου) An sic legendum videtur: τὰ δι' ὀλίγου ἀλλήλοις ἐπιμίξαι πάντας τοὺς Ἕλληνας καὶ τὴν Ἑλλάδα λαμπρῶς ἑστιᾶσθαι ὑπὸ τῶν ἔξωθεν. GUYET. Legendum arbitror τῷ, quod quale sit, ex interpretatione intelligitur. Illud εἴσαιτο per *videri poterat* interpretatus sum auctoritate Hesychii, apud quem est εἴσαιτο, δόξειεν. *Permiscere*, ἐπιμίξαι, est commerciorum societate inter se devincire. Τὰ ἔξωθεν sunt merces facilius iam importandae. GESN.

cad. l. 6. Ἀκούσει τοῦτο φθέγμα) Notari debuit asteriscо hic locus, & proclamari: hic fossa est ingens! MARCIL.

cad. l. 7. Γύμνον μὲν Ἀμφιτρίτης) Olear. ad Philostr. pag. 159, 7. REITZ.

cad. l. 8. Καὶ ᾄσμα) An καὶ ἀ. οὐ μ. Μελικέρτῃ τε καὶ Λ. Placet. GUYET.

cad. l. 9. Ὀρέξαντος δ' αὐτῷ χρυσῆν δίκελλαν καὶ τὴν Ἑλλάδα ἐπιτροπεύσαντος) Relege, ὀρέξαντος δὲ αὐτῷ χρυσῆν δίκελλαν τοῦ τὴν Ἑλλάδα ἐπιτρ. Intelligi vult Procos. Achaiae. Non dixit ἐπιτροπεύοντος, sed ἐπιτροπεύσαντος· quia principis adventu finitum Procos. imperium. De ritu autem hoc isto principum in operibus novis, ad Caii Suet. Vespasian. narravi c. VIII. Ridere autem qui volet, videre illi tempus genium interpretis. *Cum autem aureum ipsi ligonem porrexissent, Graeciamque tanquam in tutelam commendassent* &c. Quid pote capitalius? MARCIL.

Pag. 298. *l.* 1. Ἑβδόμην — καὶ πέμπτην) Hoc ea aetate scriptum sit necesse est, qua per septimanas numerari iam coeptum esset. Immo vero ἑβδομηκοστὴν καὶ π. legere iubent viri docti apud Olearium ad Philostr. p. 163, a. 13. Sed quo Codice auctore? quaeve haec licentia? SOLAN.

cad. l. 3. Νέρωνος μετεγνωκότος τὴν τομήν) In marg. *Ald. Wess.* adscriptum: Vid. Cael. L. II, § 3. Sed nihil ibi invenio. Quare adi Cael. Rhodig. L. XXI, cap. 19, ubi enarrat, quinam Isthmum perfodere praeter Neronem conati sint. REITZ.

cad. l. 4. Αἰγυπτίους) Idem apud Philostratum narratur pag. 163. SOLAN.

cad. l. 9. Νέρωνα — Ἰσθμοῦ) Olear. ad Philostr. p. 162, a. 7 & 8. Item p. 192, ubi idem fere. REITZ.

cad. l. 10. Θαλῆς) Corrupte antea in omnibus legebatur

Θαλλῆς. V. Ἱππ. cap. 2, ad quem locum haud dubie hic auctor respicit. SOLAN.

cap. l. 13. Καὶ ὁ ὑπατος ὡς) Locus corruptus, arbitror, quem ita forte emendare liceat, καὶ ὁ ὑπατος, (int. ἀνὴρ) ὃς τῶν ἐκεῖσε ἦν ἀπτόμενος, eo sensu, quem expressi. Nomen viri est non Βίνδαξ, sed Βίνδιξ, *Vindex*. De ὑπατος non dissimulo, mihi in mentem venisse legere, ὑπάτευκος vel ὁ ἐξύπατος Exconsul. f. Exconsule, quae satis blanda fuerit mutatio. Regebat tum Galliam pro praetore Vindex, Sueton. Ner. c. 40, & potest fieri, ut consulatu ante functus fuerit, quo respectu sit ἐξύπατος. Docet enim Dio lib. LIII, p. 504, ab Augusto institutum, quos ipse in suas provincias mitteret, Legatos & Propraetores vocari, licet Consulares essent, πρεσβευτὰς ἀντιστρατήγους τε ὀνομάζεσθαι, κἂν ἐκ τῶν ὑπατευκότων ὦσι. Hactenus itaque mirifice blandiebatur mihi coniectura. Sed refrigeravit istum amorem ex aliqua parte illud, quod inferioris aevi, & vel tum rariſſima vox ἐξύπατος· itaque in medio interim relinquenda res videtur: ac ne in versionem quidem recipere Vindicem Exconsulem ausus sum. Interim nec illud dissimulo, libellum mihi satis recentem videri, quem ἐξύπατος non dedeceat; sed non aliis adhuc, quam stili argumentis. GESN.

ibid. Ὡς τῶν ἐκείνης νῦν ἀπτόμενος) Melius ὁ τῶν ἐκεῖσε νῦν ἀπτόμενος. MARCIL. Malim ὁ τῶν ἐκεῖ νῦν. Vett. Codd. inspiciendi. GUYET.

Pag. 299. *l.* 1. Ὑπὸ τῆς) Lege ἀπό. GUYET. Non opus est, si loca Urbi proxima cum Gesnero intelligas; quamquam qui hoc historiae respondeat, non plane diiudico. In ipsa enim urbe multi favebant Vindici; vid. Suet. Ner. c. 40. Sed cum, teste etiam Tacito, a Galliis incepit motus Vindicis, omnia iam inde ei ad Urbem usque parere, posset hic narrari. REITZ.

cap. l. 2. Ὑποδιδόναι) *Subsidere, fondre sous lui.* GUYET.

ibid. Προπαίσαντος) Scripserat haud dubie προσπλεύσαντος, qua voce statim utitur. SOLAN.

cap. l. 6. Τῶν γὰρ Λήμνῳ προσπλεόντων) Fingitur igitur, nisi hic etiam aliquid corruptum est, Menecratem hunc Lemnium fuisse, neque insula illa ante haec egressum. GESN.

ibid. Λήμνῳ) Ubi scriptor huius Dialogi, quod & ad Φιλοπ. c. 3 monuimus. SOLAN.

cap. l. 10. Φθέγγεται δὲ κοῖλον μὲν) De voce Neronis

fusca, Suet. Ner. 20. Dio ... & Philostr. IV, c. 44; V, 7. In omnibus impr. *μὴ* pro *μὲν* erat, quod ut coniecturam tantum exhibet L. SOLAN. *Φθέγγεται δὲ κοῖλον μὴ φύσει*) De voce Neronis Xiphil. e Dione l. 61, pag. 699 A. *βραχὺ καὶ μέλαν φώνημα ἔχων*. Sueton. Ner. c. 20, *Exiguae vocis & fuscae*. Κοῖλον igitur illud f. *cavum* in voce erat ab affectatione, cum maiorem & graviorem, quam a natura habebat, vellet efficere, quod depresso & introrsum adacto gutture hodie etiam conantur interdum adolescentuli. GESN.

ead. l. 11. Κοῖλον *μὲν*) Ita legendum animadverterat etiam la Croze. Cumque & in L. idem adscriptum, sensusque videatur postulare, non dubitavi sic edere. Interim versionem ad *μὴ* aptatam non attigi. REITZ.

ibid. Ἐγκειμένης) An *ἐγκεχρισμένης*; GUYET.

ead. l. 12. Μέλη *δὲ οὕτω κατεσκευασμένα*) Nihil praecessit de praeparatis carminibus; sed de voce praeter naturam amplificata. Malim ergo legere *κατεσκευασμένος*. Ita certe interea converti, dum meliora edocear. Statim sequitur *βομβεῖ πως — ἐπιλεαίνουσι*. Horum verborum interpunctionem pariter atque interpretationem iuvat locus Epiphanii e libro de mens. & ponder. mox a principio, quem observavi indicio Casauboni ad Suet. Neron. cap. 20. Ita autem de septuaginta interpretibus loquitur: *ἀντὶ τοῦ εἰς δύο τόπους κεῖσθαι τὸ ὄνομα τοῦ ἔτους, ἐν τόπῳ χρυσάμενοι, τὴν δοκοῦσαν εἶναι βόμβησιν, εἰς λειότητα μετέβαλον κ. τ. λ.* Βόμβησις est ingratus ex repetitione sonus: hunc mollierunt voce, quam repetit Ebraeus sermo, semel tantum ponenda. Hoc certe discimus, *βόμβος* est sonus asperior, qui dicitur iunctura *λεαίνεσθαι*. Hoc ad nostram rem satis est. Nam *βόμβον* esse *obscurum* & *raucum murmur*, ut apum & id genus animalculorum, satis constat: quod cum *fusca* Neronis voce pulchre convenit. GESN.

ead. l. 13. Τόνοι *τῶν φθόγγων*) Nempe huic etiam loco lucem affert illa inter *φωνὴν* & *φθόγγον* distinctio, quam docet Arrian. Epict. III, 6: *Κοινή τις ἀκοὴ λέγοιτ' ἂν ἡ μόνον φωνῶν διακριτική, ἡ δὲ τῶν φθόγγων οὐκέτι κοινή, ἀλλὰ τεχνική*. GESN.

ibid. Ἐπιλεαίνουσι *ταῦτον, ἐπεὶ μὴ διαῤῥεῖ*) Melius ἐπιλ. *τοῦτο, ἐπεὶ μὴ δ. τοῦτο*. Nempe *τὸ βομβεῖν*. Alia erant, & quidem *ψαμμακοσιογάργαρα*, quae in Luciano & Pseudolucianis notarentur; sed operae non est. Haec autem qua-

liacunque illa, ex paginis libri mei fimbriatis olim ftilo aetatis meae verno, nunc παρὰ τὴν ὁδοιπορίαν exſcripſi. MARCIL.

Pag. 300. *l.* 3. Μόνου τοῦ) Lege μόνον τοῦ. GUYET. Non diſplicet, etſi & vulgatum defendi poteſt. REITZ.

ead. l. 4. Μιμοῖτο τοὺς κρείττονας) Apollinem videri voluiſſe Neronem loquuntur hiſtoriae, & numiſmata. GESN.

ead. l. 14. Ὥσπερ οἱ ὑποπαλαίοντες) Quid ſit ὑποπαλαίειν doceat Plutarchi Periphraſis de diſcr. Amici pag. 58 F. οἱ δὲ κόλακες τὸν πλούσιον — ἀποφαίνουσι ῥωμαλέον, ὑποπίπτοντες ἐν τῷ παλαίειν. Et — κολακεύει — ὁ προσπαλαίων ὑποκαταπλαττόμενος. GESN.

ead. l. 15. Τὸν τῆς τραγ. ὑπ. ὡς Ἰσθμοῖ) Vid. Plut. in Flaminio. SOLAN.

Pag. 301. *l.* 6. Ἰσθμοῖ γὰρ νόμου κειμ.) Muſicos agonas ex Iſthmiis ante exſulaſſe, hinc obſervarat Caſaubonus. (ad Suet.) Spanhemius de Comicis Tragiciſque ludis concedit, de muſicis, quae non nominantur, non item; (Ep. ad Morell. I, pag. 41) adducitque, ut ſuam ſententiam fulciat, Philoſtratum vit. Apoll. lm. IV, 24. Cui loco doctiſſimus interpres addi iubet & VIII, 18, Iulianique ad Argivos epiſtolam; quorum locorum primus & tertius Caſauboni ſententiam non tangunt, quippe qui de temporibus, quae Neronem anteceſſerunt, non de ſequentibus, ſtatuat. Secundus Patrium Muſicum ibi agonem vere facit. SOLAN.

ead. l. 7. Μήτε κωμῳδίαν ἀγωνίζεσθαι) Moverat forte Iſthmiorum iudices, quod poſtea Praeſides Pythiorum, ubi ſua adhuc aetate Tragoedorum certamen fuiſſe, ſed de eo abrogando, propter iudicum moleſtias, actum, memorat Plut. Sympoſ. V, 2, p. 674, qui ibidem docet, in Sicyonio theſauro dedicatum fuiſſe χρυσοῦν βιβλίον Ἀριστομάχης ἀναθήματα — ποιητρίας Ἰσθμια νενικηκυίας. GESN.

ibid. Μήτε τραγῳδίαν) Olear. ad Philoſtr. 163, a. 12 & 15. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπ' αὐτὴν) Lege ἐπ' αὐτῇ. GUYET. Recte, cumque & Pell. ita haberet, non haeſitavi ita edere. REITZ.

Pag. 302. *l.* 3. Τοὺς ἑαυτοῦ ὑποκριτὰς) Forte ex illo plauſorum ſuorum numero, quos deſcribit Sueton. c. 20: *Adoleſcentulos equeſtris ordinis, & quinque amplius millia e plebe robuſtiſſimae iuventutis undique elegit, qui diviſi in factiones plauſuum genera condiſcerent* &c. Hi quidem plauſuum ὑποκριταὶ fuere. GESN.

ead. l. 12. MEN. Εἰ δὲ) MEN. delendum cenſeo. SOLAN.

ibid. Τραγῳδίαις) Lege *τραγῳδίας*. GUYET. Idem notarat la Croze. Omnino ita corrigendum duxi, quidquid ad excuſandum vulgatum poſſit afferri, quaſi eſſet plur. pro ſing. & ellipſ. *τῆς ἐν*, uti apud Sophocl. Oed. Tyr. 19, *ἀγοραῖσιν ἔβακε*, bene habet; vel ut ſupra *ἐν* omittitur Aſin. c. 24, quod tamen & ibi ſuſpectum dixi; vel ut ib. c. 52 f. *πάντων ὀφθαλμοῖς ἀναβήσεται*. Ne plura ſimilis ellipſeos alibi allegata repetam, quibus effici poſſe videatur, ut *τραγῳδίαις* ſit, *in tragoediarum quadam*; uti, *Iſthmiis, quinquatribus; Ludis, munere, Circenſibus*, & ſimilibus ſpectaculis dici amat. (vid. Suet. Iul. cap. 39.) At haec omnia nihil hic ad rem facere mihi viſa; ita ſimplicitate ac veritate ſeſe commendat genitivus *τραγῳδίας*· nec diſplicebit mediocriter peritis, ſed ignoſcent poſtremae huic & parcius antea uſurpatae audaciae. Sin minus, culpam deprecor, neque in Luciano faciam iterum. REITZ.

ead. l. 16. Εἰς τοὺς Ὀρέστας τε) Verſiculum proſcriptum refert Sueton. c. 39: Νέρων, Ὀρέστης, Ἀλκμαίων, μητροκτόνοι. Sed nihil de oraculo. Inimicitias furioſas Neronis contra oraculum deſcribit ex Dionis l. LXIII, Xiphilinus pag. 721 C. Τοῦ δὲ Ἀπόλλωνος (εἴτ' οὖν ἀγανακτήσας ὅτι λυπηρά τινα προεῖπεν αὐτῷ, εἴτε καὶ ἄλλως μανεὶς) τήν τε χώραν τὴν Κιρραίαν ἀφείλετο, καὶ στρατιώταις ἔδωκε, καὶ τὸ μαντεῖον κατέλυσεν, ἀνθρώπους ἐς τὸ στόμιον, ἐξ οὗ τὸ ἱερὸν πνεῦμα ἀνῆει, σφάξας. Ultima verba ita intelligo, interfectos, & cruentos palpitanteſque adhuc homines abiectos in oſtium. Eadem occaſione videtur illas quingentas hominum Deorumve ſtatuas aeneas ſuſtuliſſe, de qua re Pauſan. Phoc. p. 620, 31. GESN.

ead. l. 17. Ἀλκμαίωνας) Vid. Ἀλεξ. cap. 19, & not. Reſpicit iſtud Apollinis ſecundum quoſdam: Νέρων, Ὀρέστης, Ἀλκμαίων, μητροκτόνοι. Vid. Philoſtr. pag. 481, & Suet. Ner. cap. 39. SOLAN.

Pag. 303. *l.* 2. ΜΟΥΣ.) Et hoc nomen delendum. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐστεφάνωνται γὰρ τὰς κεφαλὰς) Vid. Spanhem. ad illud Ariſtophan. Plut. 765: Κἄγωγ' ἀναδῆσαι βούλομαι εὐαγγέλια σ' ἐν κριβανωτῶν ὁρμάθῳ, τοιαῦτ' ἀπαγγείλαντα. GESN.

IO. MATTHIAE GESNERI
DE AETATE ET AUCTORE
DIALOGI LUCIANEI
QUI
HILOPATRIS
INSCRIBITUR
DISPUTATIO.

(Habita *Ienae* A. 1714; retractata & aucta publiceque disputata *Lipsiae* 1730; retractata iterum & castigata *Gottingae* 1741.)

IO. MATTHIAE GESNERI
DE AETATE ET AUCTORE
DIALOGI LUCIANEI
QUI
PHILOPATRIS
INSCRIBITUR
DISPUTATIO.

ARGUMENTUM.

De auctore Philopatridis tres classes sententiarum § 1. 2. I) *Qui Luciano tribuunt* 3. 4. II) *Qui antiquiorem Luciano faciunt* 5. *Examinatur haec posterior sententia* 6. *Inprimis repugnat laudatus Artemidorus* 9. *Et similitudo sermonis cum sermone Luciani. Obiter de Baraterio dictum* 10. II) *Luciani non esse hunc libellum, ostenditur testimonio antiquae annotationis* 12. *Quia unius tantum Imperatoris in Persica victoria mentio fit* 13. *Respondetur Ge. Bullo* 14, *& Dodwello* 15. *Maior est in Philopatride rerum Christianarum notitia, quam quae in Luciano observatur* 16. *Obiter quaedam ad Peregrinum disputantur contra T. Fabrum* 18. 19. *Comparantur notitiae Luciani & auctoris Philopatridis* 20. *An χρηστοὶ sint Christiani? contra Huetium* 21. *Stilus Philopatridis Luciano indignus* 22–26. III) *Ergo iunior Luciano, quod putabat etiam Lacrosius* 26. *Et Moylius* 27. *Scriptus videtur Byzantii, cum ea iam esset Constantinopolis* 28. *Argumento de templorum antiquitate non utimur* 29. *Post Constantinum M. scriptum esse indicant ἑξιστωτὶ, & voces quaedam illius aevi*

propriae 30. *Scriptus videtur ad primum nuntium victoriae Iuliani Perſicae* 31. *Chriſtiano Imperatori tali libello gratulari non licuiſſet* 32. *Res geſtae Iuliani ſatis magnae* 33. *Et auctae in immenſum a laudatoribus* 34. *De Aegypto in ſervitutem redigenda, Arabibus ac Scythis* 35. *Chriſtiani infenſi Iuliano. De his agi, contra Baſnagium* 36. *Male ominatos Iuliano oſtenditur* 37. *Status felix imperii Iuliano imperante* 38. *Galilaeorum appellatio Iuliani temporibus propria.* 39. 40. *Licebat apud Iulianum etiam Deos gentilium irridere* 41. *Qui in Luciani nomen pervenerit?* 42. 43.

I. Quo tempore, quove ſcriptus auctore eſſet Dialogus, qui Philopatridis nomine inter Luciani libellos a librariis collocari ſolet, diu multumque a doctiſſimis hominibus diſputatum eſt. Me ad quaerendum excitavit illud, quod paſſim ad hunc libellum in diſputationibus de antiquitate fidei Nicaenae, aliiſque rebus provocari viderem. Operae itaque pretium eſſe putabam etiam paulo exquiſitioris, ſi conſtitui poſſet aliquid, quod vel uſque quaque certum eſſet, vel eum probabilitatis gradum haberet, quo in tali re acquieſcendum ſibi viri ſapientes putant.

II. Ad tria quaſi capita referri poſſunt, quae adhuc prolatae ſunt ſententiae. Sunt enim, qui Luciano auctori tribuendum putent: malunt alii antiquiorem Samoſatenſi credere, quin ad Neronis uſque tempora retro aſcendentes parentem deformi foetui quaerunt: alii denique iuniorem Luciano, quin ipſo tertio poſt C. N. ſeculo inferiorem ut ſtatuant, adduci ſe patiuntur. Nos in re non nimis facili ita verſabimur, ut primo ſententias aliorum proponamus, quam fieri poterit perſpicue, adiectis ſimul cauſis, quas vel allegant ipſi, vel quae videntur illos, ut ita ſentirent, induxiſſe; tum quae contra hos ab aliis diſputentur, vel dici noſtra opinione poſſint, ſine cuiuſquam inſectatione modeſte indicemus; denique ut noſtram de tota re ſententiam & exponamus breviter, & argumentis pro virili parte adſtruamus.

III. Igitur qui Luciano tribuunt ſcelerati partus excluſionem, ab illis ne exigendam quidem eſſe probationem, videri alicui queat; cum, quod inter reliquas eius viri commentationes compareat, ex eo ipſo ſatis conſtet, niſi ſit, qui meliori iure eum ſibi vindicet, illius eſſe, cuius

per tot annos fuit poſſeſſio. Plurima enim eſſe plurimorum auctorum ſcripta, quae eorum, quibus tribuantur, eſſe, nullo alio argumento probentur, quam quod inter reliqua ipſorum ſcripta referantur. Atque haec cum ita ſint, accedere, quod argumentum tale huius Dialogi ſit, quod a dicacitate Luciani & omnia infectandi libidine non abhorreat. Olim enim effeciſſe Samoſatenſem illum ſcurram, ut, ſi quid in re gravi ridiculum, in ſeria ludicrum, in honeſta denique contumelioſe dictum appareat, id haud male, nec levi coniectura ad ipſum auctorem referatur. Neque Chriſtianis peperciſſe, ſed in ipſos etiam maledicum ſtrinxiſſe calamum, vel Protea, ſeu de morte Peregrini dialogum luculenter admodum teſtari. Maximam autem omnium fidem huic ſententiae facit mira phraſium, ſententiarum, earum etiam, quas ex Homero ſolet depromere, totius denique oeconomiae, quam vocant, & diſpoſitionis convenientia: quae quidem tanta eſt, ut vix phraſis vel ſententia in toto hoc dialogo occurrat, quae non ſemel, aut ſaepius etiam in reliquis, quae Luciano nemo abiudicat, deprehendatur; oeconomia autem ſeu diſpoſitio dialogi, ei, quam in Nigrino ille adhibuit, magis ſimilis ſit, quam ovum ovo eſt ſimile, de qua quidem convenientia infra adhuc erit dicendi locus.

IV. Iam victoria illa de Perſis, cuius ſub finem dialogi opinicion quaſi quoddam a ſuperveniente Cleolao canitur, nihil vetare dicit celeberrimus FABRICIUS [1], quare non ſit eadem, de qua Marcus Antoninus & Lucius Verus triumpharunt A. C. 166. Vir doctiſſimus DAVID BLONDELLUS [2], quem laudat FABRICIUS, *Anno Marci quarto*, inquit, *Chriſti* 164, *Macrino & Celſo Coſſ. Seleucia cum trecentis hominum millibus, & Cteſiphontis regia Veri nomine per Caſſium exciſa, priſco vere Perſarum ſupercilio nubem ademit Verus, cui ſpe falſus inani Suſae & Arabiae excidium Scythicarumque excurſionum ceſſationem (in bellum Marcomannicum, dum Parthicum geritur, natum, intentus) ſpondet Cleolaus. Nihil itaque nos cogit, quae Luciano vivente & ſpectante confecta ſunt, ad alium auctorem referre.* GEORGIUS vero BULLUS [3], laudante iterum FABRICIO, praeter victoriam de Perſis, Marco Antonino imperante reportatam, quam celebrat

1 Bibl. Gr. L. 4, 16, p. 504.
2 De Epiſcopis & Presbyteris p. 227.
3 Defenſ. Fidei Nic. 2, 4, 2, p. 73 ſeq. ed. *Grabii*.

Cleolaus, illud insuper monet, quae de malorum praedictionibus dicantur in Philopatride, illa apprime etiam in Divi Marci tempora convenire. Huc enim pertinere, quae SEXTUS AURELIUS VICTOR habet in epitome: *Marcus Antoninus virtutum omnium coelestisque ingenii exstitit, aerumnisque publicis quasi defensor obiectus est. Etenim nisi ad illa tempora natus esset, profecto quasi uno lapsu ruissent omnia status Romani. Quippe ab armis nusquam quies erat; perque omnem Orientem, Illyricum, Italiam, Galliamque bella fervebant: terrae motus non sine interitu civitatum, inundationes fluminum, lues crebrae, locustarum species agris infestae, prorsus ut prope nihil, quo summis angoribus atteri mortales solent, dici seu cogitari queat, quod non illo imperante saevierit.* Nempe haec esse illa mala, a Sophistis, ut auctor appellat Christianos, praedicta.

V. Qui antiquiorem faciunt Luciano, in diversa abeunt. Est enim, qui ita putet Luciano maiorem Philopatridos parentem, ut ipsum Neronem aetate credat attigisse. Nimirum THEODORUS MARCILIUS, *Saperdae autem prorsus illi sunt*, inquit, *qui propter ea, quae in extremo dialogo isto de Babyloniis, Aegyptiis, Persis, Scythis, verba fiunt, huiusce distortissimi foetus parentem ad tempora Imperatoris Traiani referunt, cum ea magis in Neronis aut etiam Claudii pertinere posse, quivis facile lolio non victitans perviderit. Plane quidem, quiqui tam belli pueri pater est, Neronis principatu eum suscepit.* Micyllum videtur notare, qui Traiano imperante scriptum esse Philopatrin putabat. Sed ipsius verba ponere ex argumento dialogi ab ipso quondam conversi, commodissimum fuerit. *Lucianine sit Dialogus hic, an alterius cuiuspiam, dubitari potest. Nam quod ad argumentum attinet, non abhorret ab illius ingenio & dicacitate. Pariter enim & gentilium Deos, & Christianam religionem, ut saepe alias, incessere videtur. Phrasis autem, & tota adeo compositio ceteris illius scriptis haudquaquam similis est. Nam quorsum pertinet excursus iste, reliquo prope toto corpore longior? Aut quid adeo grande aut affectuosum sequitur, quod Tragico isti exordio respondeat? Sed de his doctiores iudicent. Ceterum cuiuscunque scriptum hoc fuit, videtur is Traiano Caesari ob victoriam in Oriente partam potissimum gratulari voluisse, contra eos, qui per id tempus sive ipsi urbi, sive alteri alicui loco, (nam patriam* [1] *solum vocat) pericula & clades praesagiebant: quos ipse a principio Sophistas appellat, ad finem tamen ita describit, ut propemodum Christianos intelli-*

[1] Quin urbis κατ' ἐξοχὴν mentio fieri videtur c. 19.

gere videatur. Eo enim pertinet, quod in fine de Perſico ſupercilio, de Sufis, de tota Arabum regione meminit. Omnia enim illa a Traiano devicta in pop. Romani poteſtatem illis tum temporibus rediere, ut apud Dionem, & Eutropium, & ceteros, qui eius aetatis hiſtoriam ſcripſerunt, videre eſt. Habet haec Micylli ſententia praeſidium quoddam in verbis dialogi cap. 10: Ἦνίκα δέ μοι Γαλιλαῖος ἐνέτυχεν, ἀναφαλαντίας, ἐπίῤῥινος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατήσας, καὶ τὰ κάλλιστα ἐκμεμαθηκὼς, δι' ὕδατος ἡμᾶς ἀνεκαίνισεν, κ. τ. λ. His veriſimile Paullum Divum ſignificari, cuius proinde auditor Triephon: iam vero inter magiſtri mortem, atque hunc ſermonem diſcipuli plus XL annis ad ſummum intercedere non potuiſſe credibile eſt, niſi decrepitum ſenem Triephontem, cum haec loqueretur, fuiſſe, dicere velis.

VI. Verum enimvero quo antiquiorem aliquis hunc dialogum ſtatuit, eo magis falli neceſſe eſt. Quid enim? Ut hinc incipiamus, Triephontis magiſter laudatur Γαλιλαῖος, ἀναφαλαντίας, ἐπίῤῥινος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατήσας; Divus igitur Paullus intelligendus neceſſario eſt? Quid vetat, quemvis alium hac deſcriptione ſignari, recalvaſtrum, naſonem, myſteriorum cognitionem de ſe, ex vero forte, praedicantem, quam comica phraſi, ad raptum illum Apoſtoli nefarie accommodata, Noſter περιφράζει. Quid vetat, ſi concedamus etiam, corporis & oris habitum, qualis hic deſcribitur, Paullo fuiſſe, (quod vix tamen probari poſſe puto) imaginem ſummi Doctoris a ſcurra viſam eſſe, eumque deinceps, ut protervius Chriſtianos inſectaretur, hoc ſchemate magiſtrum ſuum deridendum aliis propinaſſe? DAVID BLONDELLUS, quem paullo ante laudavimus, contra eos, *quibus Galilaei, recalvaſtri, naſonis, ad tertium uſque coelum rapti, diſcipulum profeſſus Triepho, Paullum innuere videtur*, ita diſputat: *His argumentis*, (quae nimirum allata iam iam a nobis ſunt) *perſuaderi me non poſſe fateor*, (*ut credam, Philopatrin ante Luciani aetatem ſcriptum.*) *Ut enim nullum Luciani aetate Paulli auditorem ſuperfuiſſe largior lubens; nec Paullum Tarſi natum Galilaeum dici debuiſſe conſtat: utrumque ad maius Chriſtianarum rerum ludibrium a Luciano effictum, non eſt quod negemus.* Nec difficile fuit Vener. MOSHEMIO [1] refellere ARTEMONIUM, id eſt, SAM. CRELLIUM, qui ipſi Chriſto adſcri-

[1] Vid. viri magni diſſ. de raptu Chriſti in coelum § IX ſeqq.

bi raptum in coelum, ſententiis Socinianis inſerviens ni- mirum, putabat.

VII. Neronis principatu non eſſe ſcriptum Philopatrin, non equidem probabo ex RUFI FESTI loco, qui *Armenias duas tunc amiſſas, Romanaſque legiones ſub iugum a Perſis miſſas, extremo dedecore Romani exercitus ſacramenta* ait *foedaſſe*. Plura ſiquidem feliciter, ductu Corbulonis, Neronis auſpiciis in Armenia contra Parthos geſta, eademque magnifice celebrata, refert TACITUS [1]: quin neque poſt cladem ignominiamque, Paeti negligentia acceptam, *decreta a Senatu, integro adhuc bello, tropaea, dum aſpectui conſulitur, ſpreta conſcientia, omiſſa ſunt*, ut idem TACITUS [2] auctor eſt. Quidni igitur & vani cuiuſdam Graeculi, Paeana ante victoriam, quin poſt cladem acceptam, canentis, gratulationem Nero acceperit? Firmiora proinde argumenta deinceps erunt afferenda. *Nec vero Traiano convenit*, verba recito DAVIDIS BLONDELLI l. c. *quod ſub dialogi finem oraculum recitat Cleolaus* ἐπέπτωκεν ἀφρὺς ἡ πάλαι βοωμένη Περσῶν, κ. τ. λ. *Nam nec Suſam nec Arabiam totam debellavit, nec quos ex Arabibus ſubegit, poſt devictos Perſas domuit Traianus, immo inter belli Parthici initia, anno imperii quarto, Chriſti CI, Traiano quartum & Paeto coſſ. per Syriae praeſidem Palmam, Petraeam Arabiam ſub iugum miſit; eodemque anno, pereunte Decebalo, Dacicum bellum conſummavit. Anno vero imperii nono, Chriſti CVI, Commodo & Cereale Coſſ. Seleuciam, Babylonem & Ceſiphontem cepit.*

VIII. Sed, ne quid diſſimulem, tota illa diſputatio nec mihi, nec credo multis aliis, ex omni parte probatur. Prior ipſius ratio eſt, quod nec Suſa nec Arabiam totam debellaverit Traianus. Sed debellavitne eam Marcus, cui ipſe epinicio illo gratulatum fuiſſe Lucianum putat? Fatetur non debellaſſe. At paratum eſt χρησφύγετον. SPE FALSUS *inani*, inquit, *Suſae & Arabiae excidium, Scythicarumque excurſionum ceſſationem, ſpondet Cleolaus*. Iniquus autem eſt BLONDELLUS, ſi, quo ipſe effugio utitur, illud eripere velit parti adverſae. Ut lubentius concedat, movere eum debet ratio altera, qua adverſam ſententiam oppugnare ſibi videtur, tantum abeſt, ut ea rem, quam vult, con-

1 Annal. 13, 7 ſeq. c. 34 ſeq. L. 14, 23 ſeq. L. 15 init.

2 Annal. 15, 18, 1. Ita in Perſii 5, 41 ad Corbulonis victorias reſpici ait *Caſaubonus*, quas aſſentatorie in maius extollerent Poëtae & Hiſtorici.

ficiat. Putat enim, quia iam ante Perſas, Arabum quoſdam ſubegerit Traianus, Cleolaus autem ei, qui iam victor eſſet Perſarum, Arabiae ſubiugationem tanquam futuram ſpondeat; fieri non poſſe, ut de Traiano ea gratulatio accipiatur. Quid ſi autem dicamus, ideo enimvero ſpondere Cleolaum, ut ΠΑΣΑ χθὼν Ἀραβίας, ſub poteſtatem Traiani redigatur, quod parte eius iam ſubacta, facilior de reliquis ſpes eſſet. Haec, ut mihi quidem videtur, ita ſunt manifeſta, ut Blondello ipſi, ſi viveret, aſſenſum extorquerent.

IX. Haecne igitur, dicat forte aliquis, ſunt firmiſſima illa argumenta, quibus Traiani aevo abiudicatur Philopatris? Equidem, ut quod res eſt fatear, his nunquam mihi perſuaderi paſſus eſſem, ut non a Paulli quodam diſcipulo transfuga ſcriptum putarem. Sed bene res habet. Supereſt argumentum unum, a nemine, quod ſciam, adhibitum, ſed omni exceptione, uti arbitror, maius. Narrat nimirum Critias c. 21, ſe, cum interfuiſſet deliramentis atque vanis praedictionibus Sophiſtarum, ita ſententiam de illis dixiſſe: κατὰ μὲν τὰ Ἀριστάνδρου καὶ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ, οὐ καλῶς ἀπαβήσονται ταῦτά γε τὰ ἐνύπνια ἐν ὑμῖν, & reliqua. Quis non videt, ΑΡΤΕΜΙΔΟΡΟΜ ὀνειροκριτικῶν ſcriptorem ſignificari? Et ne dubitemus, nec infartum ab interpolatore aliquo Artemidori nomen ſuſpicemur, paulo poſt interrogat: οὐ κατὰ Ἀρίστανδρον τὸν Τελμισέα, καὶ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΝ τὸν ΕΦΕΣΙΟΝ ἐξίχνευσα τοῖς ὀνείρασιν; De ipſa re, ſi quis forte requirat, ΑΡΤΕΜΙΔΟΡΙ huius, ut & ΑΣΤΡΑΜΠΣΥΧΙΙ, verba in notis poſita ſunt. Hic illud tenendum, quod hic ΑΡΤΕΜΙΔΟΡΟΣ ΕΦΕΣΙΟΣ, (qui tamen Daldianum ſe dici maluit, ut nobilitaret oppidum, unde maternum genus trahebat, obſcurius abſque hoc futurum) teſtatur ipſe,[1] ſe noſſe homines, qui vixerint Antonini Pii temporibus, qui ſucceſſor fuit Hadriani, ante quem Traianus imperavit. Huius vero inter victoriam Perſicam & Antonini initia XXX minimum anni interceſſerunt. Nemo igitur ſub Traiano ſcriptum Philopatrida poteſt aſſerere, niſi qui crediderit, triginta annis ante, quam ſcriptus ſit liber, eum poſſe allegari. Quin, cum nihil aliud colligi queat ex Artemidori verbis, quam notos illi fuiſſe Athletas, qui interfuerint ludis quinquennalibus illis, quos

1 L. 1, cap. 28, pag. 26, & c. 64, pag. 55. Quae loca allegantur a *Nic. Rigaltio* in notis ad inſcriptionem.

Antoninus Pius Hadriano, a quo fuerat adoptatus, inſtituit, 1 ſuſpicari licet, poſt Antonini demum tempora, quin Severi etiam, qui Antonino ſucceſſor fuit, ſcripſiſſe Artemidorum: primum, quod ex prooemio apparet, poſt longiſſimam cunctationem animum ad ſcribendum appuliſſe, h. e. ad edendas obſervationes longa peregrinatione experientiaque comparatas. Tum, quod TERTULLIANUS quem ſub Severo Imp. in confiniis ſeculi II & III floruiſſe ſatis conſtat, cum ſomniorum interpretes enumerat 2, Noſtri nullam facit mentionem. Quae ratiocinatio ſi cui aeque ac mihi probabitur, ut paulo dictum laxius accipiet, cum NIC. RIGALTIUS l. c. atque IO. ALB. FABRICIUS 3 Hadriani & Antonini Pii temporibus vixiſſe Artemidorum perhibent: tum illud etiam colliget, vix eſſe, ut a Luciano Samoſatenſi laudatus Artemidorus, adeoque Philopatris ſcriptus eſſe potuerit, de quo infra videbimus.

X. Neque vero illud hoc in loco praetermittendum eſt, ſumma rerum verborumque cum iis, quae haud dubie Luciani ſunt, convenientia, quam, credo, negabit nemo, qui annotationes noſtras vel curſim perluſtraverit, facile aliquem induci, ut credat, vel ab ipſo Luciano, vel ab homine, qui eum ſibi imitandum propoſuerit, eſſe ſcriptum. Neque enim magis id caſu fieri potuiſſe exiſtimo, quam, ut ex temeraria formularum typographicarum commiſſione verſus Homeri aliquis, aut Ennii poſſit exiſtere. Sed pluribus in hac ſententia confutanda nos immorari nihil opus eſſe arbitror, cum quae iam nunc adverſus primam illam, quae Lucianum Philopatridis auctorem facit, proferemus, ea magnam partem fortius etiam contra hanc ſecundam valeant. Neque protulit quidquam doctiſſimus puer (quo nomine honoris cauſa hic utor in eruditiſſimo quatuordecim annorum homine) BARATERIUS 4, quod dimovere nos de ſententia debeat. Favebam aetatulae hominis in mea patria nati & iſta ſcribentis, ignoſcebam puero *abſurditatis* accuſanti, quae neque cognoviſſet ſatis, neque intelligere dum poſſet: lubens me diſcipulum illi in re tali praebuiſſem. Sed nihil dixit, quod non dictum, quod non refutatum ſit. Molliter inter roſas violaſque quieſcant oſſa

1 Videndus *Ael. Spartianus Hadriano* cap. 27, & Commentt. ad h. l.

2 Lib. de anima c. 36.

3 Bibl. Gr. 4, 13, p. 402.

4 In Anti-Artemonio, Noribergae 1735, 8, edito, cap. 14, § 2 & 3, p. 84 ſeqq.

RIGGS LIBRARY,
Georgetown College, D. C.

hominis emendaturi, ſi licuiſſet, illa παιδαριώδη καυχήματα. Nos pergamus.

XI. Quod igitur alterum huius diſputationis caput eſt, Lucianine ſit Philopatris, an iunioris alicuius, age, diſpiciamus. Qua in re ita verſabimur, ut primo contra eorum, qui id affirmant, rationes quaedam in medium proferamus; deinde, cur Luciani non eſſe putemus, generatim dicamus; denique, ut, quibus inducti rationibus, iuniorem Luciano auctorem arbitremur, eas rationes, quam fieri poterit breviter & perſpicue, proponamus.

XII. Luciano iure tribui Philopatrin, probatum primo inde eſt, quod is quaſi in poſſeſſione eſſet, cum inter ipſius opera iam longo tempore referatur; igitur non niſi validiſſimis rationibus poſſe inde exturbari. Verum enimvero, ne iam in locum illum communem de librariorum inertia & fraudibus excurram; ne etiam illud dicam, malae fidei poſſeſſorem praeſcriptione ſeſe tueri non poſſe: iam Aldina editio CIↃ IↃXXII fol. in fine dialogi haec habet: οὗτος ὁ λόγος νοθεύεται τῶν Λουκιανοῦ. Quae procul dubio ex veteri codice adſcripta, & poſt ab aliis reperita ſunt. Argumentum non abhorret, fateor, ab ingenio Luciani, ſi generatim illud ſpectes, ut ad irridendam cum ſuperſtitione religionem pertinet. Sed quam exiguum huic rationi pondus inſit, ſi dicerem, de tua, Lector, prudentia dubitare viderer. Quid ſi vero inſuper negem, illam ſaltem dialogi huius partem, ubi vaniſſima ſpe tot victoriae, triumphi tot ſpondentur, quorum nihil, vel parum, quamcunque etiam ſententiam amplectare, contigit, cato illi Samoſatenſis naſo ex aſſe convenire? Certe a prudentia non tantum viri, ſed a magna ad credendum res etiam ſatis certas tarditate, oppido id videtur alienum. Ingens porro illa rerum verborumque in hoc dialogo cum iis, quae indubie ſunt Luciani, ſimilitudo, tantum abeſt, ut a me negetur, ut potius paulo ante ea uſus ſim ad probandum, Traiani aetate non videri ſcriptum. Sed potuit ea ex alio etiam fonte profluxiſſe, imitatione nimirum, ſatis illa quidem inepta, qua de tum ex annotationibus noſtris conſtare volenti poteſt, tum infra adhuc aliquid erit dicendum. Nunc reliqua perſequemur.

XIII. Victoriam de Perſis ingentem reportavit Lucius Verus, ob quam, communicato cum Marco fratre honore, triumphavit. Hanc eam ipſam eſſe, quam celebrat ſub

finem Philopatridis Cleolaus, volunt, quos supra laudavi, viri doctissimi, aliique complures. Quibus assentiri ne queam, illud me movet, quod unius tantum αὐτοκράτορος deprehendam in illo epinicio mentionem, id quod secus factum oportebat, si ad hunc triumphum pertineret. Ambos enim fratres aequato iure imperium administrasse, notius est, quam ut dici a me debeat. Nec est, quod Lucium Verum solum celebrari dicamus, qui nimirum solus id bellum confecerit, soluſque gloriam inde sibi vindicaverit. Praeterquam enim quod per duces omnia sunt gesta, Vero interim Imperatore in Daphnicis Antiochiae deliciis molliter ventrem, Marco autem Romae rempublicam curante, ut testis est Iulius Capitolinus 1: iam est paulo ante dictum, confirmarique tum aliorum, tum eiusdem Capitolini 2 testimonio potest, triumphum pariter utroſque celebrasse. Ita enim ille: *Habuit hanc reverentiam Marco Verus, ut nomina, quae sibi delata fuerant, cum fratre communicaret, die triumphi, quem pariter celebrarunt.* Et iam ante c. 7 dixerat: *partum est Vero nomen Armenici, Parthici, Medici, quod etiam Marco Romae agenti delatum est.* Illud forte dici ab adversa parte posset, Imperatorem Verum, cum ista scriberentur a Luciano, iam tum fuisse exstinctum, solique adeo Marco hic applaudi. Et sane Eutropius 8, 5, cum triumpho Parthico, Veri obitum coniungit arctissime. Sed certum est, interceſſiſſe aliquot annos inter triumphum istum atque mortem Lucii: nec quae scriptor brevitatis studioſus narratione coniungit, tempore ideo sunt coniuncta putanda. Sed haec cum quaestione careant, apud eos certe, qui aliquam cum historicis illorum temporum familiaritatem habent, lubens dimitto. Illud tamen non possum quin adiiciam, non videri Cleolaum nostrum, qui sui victoria Imperatoris effertur tantopere, Medorum atque Armeniae (ut distinctarum magni imperii partium, suoſque sibi regulos habentium) mentionem fuiſſe omissurum, cum de futuris audacter adeo spondeat, si modo materiem epinicio illi tum praebuissent, quod Marco imperante contigisse modo vidimus. Denique totum hoc argumentum tale esse meminerimus, ut si nihil etiam sit, quo labefactari convellique possit, (quod tamen minime ita se habere, est, puto, luculenter a nobis ostensum) tamen amplius nihil eo efficiatur, quam hanc quidem περί-

1 In *Marco Antonino* cap. 8. 2 In *L. Vero* cap. 8.

στασιν nihil obſtare, quo minus Lucianus pro Philopatridis auctore haberi queat, cuius generis argumenta, plura etiam, ruere ſtatim neceſſe eſt, ſi vel unum quid proferri queat, quod cum reliquis conciliari & redigi in concordiam non poſſit.

XIV. Quod vero GEORGIUS BULLUS putat non parum momenti habere, ad aſſerendum Luciano Philopatridem, temporum ſub Marco Antonino iniquitatem, de eo etiam, diſſimulare non poſſum, alia omnia mihi videri. Mala etenim, quae ab AURELIO VICTORE enarrata ſupra retulimus, quorumque mentionem etiam IULIUS CAPITOLINUS facit [1], iam inde ab imperio Antoninorum fratrum, atque adeo ante victoriam Parthicam accidiſſe, totoque fere perduraſſe imperii tempore, iidem auctores ſunt. Tantum autem abeſt, ut, qua tempeſtate ſcriptus eſt Philopatris, calamitates publicae orbem Romanum inſigniter vexaverint, ut potius eam ob cauſam Chriſtianis acerbe adeo inſultaſſe auctorem appareat, quod temporum felicitatem infauſtis praedictionibus, obſcoeniſque ominibus quaſi contaminarent. Quod ut appareat, audiamus Critiam, qui, ut videtur, ob patriae, quem profitetur, amorem, nomen dialogo dedit, cuiuſque ſub perſona auctorem latere voluiſſe exiſtimaverim. Hic igitur Critias in Sophiſtarum, ut eos appellat, concilium introductus, interrogatuſque cap. 24, πῶς τὰ τῆς πόλεως καὶ τὰ τοῦ κόσμου; Χαίρουσί γε πάντες, inquit, καὶ ἔτι γε χαρήσονται. Habes gaudium publicum, habes felicitatem temporum. Quid ad haec Sophiſtae? Non placet illis laetitia effuſa gentilium; ſubiiciunt: δυστοκεῖ γὰρ ἡ πόλις, cuius verbi vim ibi declaravimus. Non negant igitur, iam felicia eſſe tempora, ſed mala futura praedicunt. Hos dein proterve ridet Critias, ὀξυδερκέστατα ποιεῖν illos inter alia ſcommata dicens, qui viderent ſcilicet, quod nec eſſet uſquam, nec, ut putabat, futurum eſſet. Tum effunditur in enumeranda varia calamitatum publicarum genera, ita tamen, ut ipſa phraſi ad riſum compoſita manifeſte indicet, nihil tale tum quidem vulgo homines timuiſſe, ne pures fuiſſe expertos. Confirmant iſta, quae ſub finem dialogi idem Critias commemorat: Ἡμεῖς δέ, ὦ Τριεφῶν, τὰ κάλλιστα εὑρηκότες ἐσμέν· & paulo poſt: τοῦτο ἀρκεῖ τοῖς παισίν, αἱ ἡμέραι τοῦ αὐτοκράτορος, πλοῦτος γὰρ ἡμᾶς οὐκ ἐκλείψει, καὶ ἔθνος ἡμᾶς οὐ καταπτοήσει. Haec

[1] In vita *Marci* cap. 8.

igitur satis, opinor, ostendunt, non eo tempore scriptum Philopatridem, cum calamitates publicae per orbem terrarum grassarentur, sed satis laeto reipublicae statu, secus atque viro doctissimo videbatur.

XV. Magnum nomen HENRICI DODWELLI praesertim in suis cuique libro temporibus assignandis. Ille etiam aliquando Luciano adscripsit Philopatrin: sed contra se disputandi necessitatem nobis remisit, qui sententiam ipse mutarit. Itaque satis prope fuerit, diversas viri opiniones referre. In dissertatione de fortitudine Martyrum (quae Cyprianicarum XII est) § 24, Luciano & M. Antonini temporibus attribuerat Philopatrin. In dissertatione 1 de iure Laicorum sacerdotali pag. 284, de eodem dicit, *Quem ego Traiano longe recentiorem fuisse existimo, & ipso fortasse Luciano.* Sed in dissertatione de Isidoro Characeno 2, § 5, p. 63, ait, *Anno Christi CCII, quo Severus Imperator persecutionem in Christianos Alexandreae decreverit, huic persecutioni Philopatride scripto quasi praelusisse Lucianum, praevias persecutioni κωμῳδίας memorante Antiocheno Theophilo.* Liceat hic quasi interpellare Dodwellum. Spartianus in Severo c. 17, quem laudat, non Alexandriae, sed *in itinere* e Syria versus eam urbem, decretam ait persecutionem. *Iudaeos*, inquit, *fieri iub gravi poena vetuit. Idem etiam de Christianis sanxit.* Κωμῳδίας illas apud Theophilum non observavi. Sed quid porro Dodwellus? *In eadem urbe Alexandria scriptum Philopatrin argumento esse Alexandrini mensis nomen Mesori* (*c.* 22.) *Quod autem Arabes hostibus accensentur*, (*c.* 28) *id facere, ne quis alius Princeps, praeter Severum, intelligi possit* &c. Similia sunt, quae disputat Prael. Camden. 7, p. 307 seq. Quanti ea sint, cum aliunde ex hac dissertatione & annotationibus ad Philopatrin nostris constare potest, tum ipse indicavit DODWELLUS, qui in literis ad MOYLIUM, quas paulo post laudabimus, novam sententiam defendendam suscepit, scriptum nempe libellum A. C. CCCXI, ad recentem nuntium victoriae, quam a Persis Odenathus retulerit. Quae deinde pro nostra dicemus sententia, ea huic coniecturae evertendae putamus sufficere.

XVI. Perduxit nos ordo disputationis institutus ad ea argumenta, e quibus generatim, Luciani non esse foetum

1 Cum *Grotii* diss. de Coenae administratione, ubi Pastores non sunt, & aliis huius argumenti edita Lond. 1685.

2 In Geographis *Hudsonian.* T. II.

Philopatrin, colligi poſſe putamus. Nam illa, quae iuniorem Luciano auctorem ſuadeant, his ſubiuncturos nos eſſe diximus. Ad hanc igitur claſſem, praeter ea, quae modo contra BLONDELLUM atque GEORGIUM BULLUM, viros doctiſſimos, diſputata ſunt, non dubito primo loco referre, quod maior in hoc dialogo deprehenditur, quam in Luciani ſcriptis, Chriſtianarum rerum peritia. Quiſquis diligentius paulo huius viri commentationibus legendis attenderit, animadvertet profecto perpetuum fere illius morem, ut, in quarum rerum mentionem inciderit, eas res, tanquam per digreſſiones, quas vocant Rhetorum filii, perſpicue, verbiſque negotio, de quo agitur, quam aptiſſimis declaret, quo ipſo, quamquam interdum non taedium lectoribus, ſi qui ſunt delicatiores, creare non poteſt; facit tamen, ut, cum minime putes, plurima diſcas, ad omnem hiſtoriam, populorum ritus, clarorum virorum pernoſcendam indolem, linguae etiam proprietatem, totam denique humanitatis diſciplinam nimium quantum profutura. Quin ea ipſa ratio eſt, ut quoddam Ἀμαλθείας κέρας, aut cornu copiae bonae frugis pleniſſimum, opera eius ſummo poſſint iure vocari. Profluxit iſta ſcribendi ratio partim ex charactere Luciani, qui eſt ἠθικώτατος, & ad comicum in multis accedens proxime, in quibuſdam etiam ſuperans: partim, (non eſt enim infitiandum) ex oſtentatione quadam, Polymathianque demonſtrandi ſtudio, quod quidem in Sophiſta, id eſt, eo, qui dicendi artem pro genio ſeculi profiteretur, non ferri facilius poterat, ſed laudi erat atque admirationi. Igitur nulla fere ſecta, hominum fere genus nullum eſt, cuius non hiſtoriam, characteres praecipuos, aliaque ἀξιομνημόνευτα conſignata ab eo literis deprehendamus: philoſophorum autem cuiuſcunque ſectae, rhetorum, adulatorum, paraſitorum, divitum, pauperum, ſenum, iuvenum, ſuperſtitioſorum, atheorum, Romanorum, Athenienſium, Scytharum, impoſtorum, hiſtrionum, lenarum, meretricum, militum, ruſticorum, regum, tyrannorum, Deorum, Dearumque, & cuius non? velut imagines quaſdam ab eo pictas admiremur.

XVII. Sed quorſum iſta diſputem, quaeret fortaſſe aliquis? Nimirum ita rationem ſubduco: quia Lucianus oſtentandae occaſionem doctrinae nullam ſolet facile praetermittere; quia nullius non hominum generis characteres, mores, ſententias, verbis cuique rei propriis & quaſi ſo-

lemnibus describit: probabile non videri, si tantam habuisset Christianismi peritiam, quantam in Philopatride reperimus, non alias etiam eam prae se tulisse; atque eo magis, cum occasio in his ipsis, quae habemus ab eo scripta, non defuerit, tum in bonam, tum in malam etiam partem ampliorem Christianorum mentionem faciendi. In bonam quidem eo inprimis loco, ubi Alexandrum Pseudomantin illum ab oraculo suo Atheos, Epicureos, Christianos omnes removeri procul iussisse tradit. Verba ipsa subieci [1]: εἴ τις ἄθεος, ἢ Χριστιανὸς, ἢ Ἐπικούρειος, ἥκει κατάσκοπος τῶν ὁργίων, φευγέτω. Cur Epicureos abesse voluerit, declarat, sed de nostris tacet, nec rationem ullam, cur exesse illos sacris suis Alexander voluerit, profert: forte quod laudandi erant, hoc quidem in loco; quod a se paganus homo impetrare non poterat? Sed etiam cum ridet Christianos [2], & res illorum dedita opera narrare videri vult, partim verbis ex gentilium disciplina petitis utitur ad res ipsorum designandas, partim, vulgari errore, Iudaeorum & Christianorum miscere negotia videtur, & in universum ita loquitur, ut satis appareat, neque libros sacros legisse unquam, neque etiam aliunde sanctissimae disciplinae rationes satis habuisse cognitas atque perspectas. Quoniam id est parum ab hac disputatione alienum, age, quaedam ad hunc Luciani locum annotemus.

XVIII. Ac primum quidem miror, TANAQUILLUM FABRUM, virum ingeniosissimum ad illa verba, [3] τὸν μέγαν γοῦν ἐκεῖνον κ. τ. λ. annotasse: *Istaec vocula γοῦν & sensus repente abruptus satis indicant, multa hic a Luciano adversus Christum scripta fuisse, quae a maioribus nostris, hominibus nimium piis, sublata fuere. Hinc itaque est, quod dixerat Suidas, Lucianum καθάπτεσθαι τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ αὐτὸν βλασφημεῖν τὸν Χριστὸν, ἐν τῷ τοῦ Περεγρίνου βίῳ. Hinc factum, ut in plerisque Mss. Codd. non amplius exstet Peregrinus.* Equidem fateor, si voculam γοῦν interpretere *itaque*, ut est ab eo, qui hunc dialogum convertit, factum, male haec cohaerere cum iis, quae praecedunt. Sed quid vetat, quo minus vertamus *enim*, frequentissima nimirum, apud Lucianum etiam, vocis significatione, ut quandam notet parenthesin? Qui enim, quaeso, concinnius, quam ita, loqui potuit Lucianus: Peregrinus noster in Christianos etiam

1 In *Pseudom.* cap. 38.
2 *De morte Peregr.* c. 11.
3 Cap. 11.

incidit, & poſtquam illorum edidiciſſet myſteria, ſubito nimium quantum inter illos nomen & gloriam eſt conſecutus. Nam hodienum durat illa quorundam ſtultitia, ut celebrem iſtum in Palaeſtina ſuſpenſum hominem venerentur &c. Pergit deinde, ut videas a parentheſi reverti: τότε ΔΗ καὶ συλληφθεὶς κ. τ. λ. Senſus igitur abruptus non magis, quam γοῦν particula, deeſſe aliquid oſtendunt. Suidae verbis ſua conſtat veritas quam planiſſime, ſi vel nihil deſit. Quid enim ſunt blaſphemiae in Chriſtum, ſi hae non ſunt, quae hodienum exſtant in Proteo? Denique, quis iſte foret ſtupor, cum manum ſemel inieceris mutilando ſcripto, illud relinquere, quod eiici vel ſimiliter, vel magis etiam intererat? Duobus potiſſimum modis ulti ſunt Chriſtiani huius dialogi contumeliam, primum omittendo illo penitus, quod factum facile FABRO credimus; tum acerbe, adletis in margine notulis, refutando, quod Scholia a Io. CLERICO edita teſtantur. Omiſiſſe quaedam ex ipſa orationis ſerie, ſaltem FABER quae attulit argumenta, iis vix perſuadebit.

XIX. Sed, ut pergamus ſtrictim quaedam ad Luciani verba annotare, Iudaicum ſapit, quod ἱερέας & γραμματέας vocat Chriſtianorum Doctores, quamquam non ignorem, de Aegyptiorum etiam ſacerdotibus τῶν γραμματέων voce non ſemel uſum [1]. Ex ethniciſmo eſt, quod Alexandrum Chriſtianorum Διασάρχην vocat, & τελετὴν Chriſtianorum diſciplinam. Καινὸν Σωκράτην Chriſtianos Peregrinum vocaſſe, probabile non eſt: ſi nota Luciano Paulli Apoſtoli hiſtoria fuiſſet, hunc dubio procul ſubſtituiſſet. Ὁ νομοθέτης ὁ πρῶτος, qui perſuaſiſſe Chriſtianis dicitur, ut omnes ſe pro fratribus invicem haberent, non video, quin ipſe ſervator noſter eſſe queat. Neque hunc legislatorem ἀπὸ τοῦ ἀνεσκολοπισμένου ἀνδρὸς ubi diſtinguat Lucianus, reperio, quod utrumque tamen iterum vult TAN. FABER. Contra ea iuſſit Chriſtus Matth. 23, 8, ut omnes diſcipuli ſui fratrum ſe loco invicem haberent: & ſecundum τοῦ ἀνεσκολοπισμένου νόμους vivere Chriſtianos, paulo poſt Lucianus dicit [2]. Ad verba [3], εἶτα παρανομήσας τι εἰς ἐκείνους, ᾤφθη γάρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθίων τῶν ἀπορρήτων αὐτοῖς, PALMERIUS confundi ait Iudaicos ritus cum

1 E. g. de *Sacrif.* p. 369, T. I, ed. *Graev.* it. in *Philopſ.* c. 34.

2 Iohannem Evang. intelligit *Fabr.* B. G. L. IV, c. 16, p. 500.

3 Pag. 570.

Christianorum lege. Sed forte idolothytorum esus, & suffocati ac sanguinis ab Apostolis etiam prohibitus, obverti huic reprehensioni possit.

XX. Iuvat hic in brevem summam colligere omnia, quae de Christianis tradit Lucianus, (tradidisse autem, quae sciret omnia, probabile saltem supra reddere conatus sum) tum similiter quasi in tabulam quandam conjecta cum his comparare, quae in Philopatride de iisdem dicuntur. Lucianus ita Christianos describit l. c. Sunt homines, qui suspensum in Palaestina hominem, novorum auctorem mysteriorum, spretis omnibus Graecorum Diis, colunt & adorant, immortalitatem exspectant, atque propterea corporis cruciatus, ipsamque adeo mortem, subire non recusant, ut potius ultro eam deposcant. Praeterea pro fratribus invicem, sic iubente primo illorum legislatore, se habent, bona fortunae omnia tanquam vilia & vana contemnunt, benigneque iis impertiunt, quos propter superstitionem suam vident aut bonis exturbatos, aut alias male a magistratibus acceptos. Sacros libros habent, quos in conventiculis suis legunt: si qui autem sunt doctiores, etiam interpretantur. Si quem videant leges suas migrantem, eum a communione & coetibus arcent atque excludunt. Haec Lucianus. Audiamus auctorem Philopatridis [1]. Christiani credunt in Deum unum, qui coelum & terram creavit & omnia, eumque Patrem magnum, immortalem, coelestem, Filium patris, Spiritum ex Patre procedentem, unum ex tribus & ex uno tres. Hic Deus, qui est lux incorruptibilis, invisibilis, incomprehensibilis, creavit, (ut didicerunt a Mose tardilingui) cum alta nox abysso incubaret, lucem, quae tenebras & vastitatem illam omnem abegit: tum terram super aquis stabilivit, coelum expandit, stellas formavit, cursus earum disposuit: terram ornavit floribus; hominemque ex iis, quae non essent, ut esset aliquid, produxit: iamque de coelo intuetur singulos, bonos, malos, actionesque illorum in libris describit, ac retribuet ex iusto singulis, qua die ipse constituit. Praeterea per aquas sese renovari, atque ex impiorum coetu in beatorum vestigia collocari credunt; quidam etiam in tertium se coelum raptos, resque omnium pulcherrimas ibi edoctos praedicant, orationem quandam a patre incipientem, multisque nominibus refertos hymnos recitant

1 Cap. 12, 13, 17.

&c. Haec si quis cum iis, quae ex Proteo Luciani prolata sunt, conferat, simulque illud consideret, verbis propriis & ex Christianorum disciplina, quin ipsa Scriptura S. petitis, uti Philopatridos auctorem; illum vero gentili more, nec uti solent nostri homines, loqui: cognoscet profecto, Lucianum ut de re parum sibi cognita, & quam non nisi aliis temere narrantibus audisset; hunc vero, ut qui aut ipse coetibus Christianorum interfuisset, aut satis accurate omnia pervestigasset, de hac secta exposuisse.

XXI. PETRUS DANIEL HUETIUS, *Demonstr. Evang.* 3, 20, postquam dixerat, in libello de morte Peregrini, quae in contumeliam Christianorum essent dicta, laudi ipsis esse potius, quam dedecori, haec addit: *Clariora etiam reperias in dialogo, qui inscribitur Philopatris, & Luciani nomen prae se fert: Christi quippe & Christianorum nominatim meminit, plurima profert ex Evangelio & Apocalysi Iohannis, ex actis Apostolorum, & ex epistolis Pauli, cuius os & habitum depingit, & evectionem in coelum refert. Christum appellat Chrestum, pro temporum illorum more, quo nomen id a bonitate, non ab unctione ductum credebatur ab Ethnicis.* Quo de more cum quaedam disputasset, concludit: *Ex Christianarum autem rerum peritia, quae maior in hoc dialogo, quam in reliquis Luciani scriptis elucet, colligi potest, eum alterius esse auctoris.* Hactenus ille. Quae ideo adscribenda putavi, quod partim hoc argumentum mirifice confirmant, partim vero dubii nonnihil habere videntur. Christi siquidem & Christianorum *nominatim* meminisse dicit auctorem Philopatridis, ita tamen, ut *Chrestum* pro *Christo* dixerit. Ego vero fateor, illud me in hoc dialogo non reperire. Procul tamen dubio respicit vir summus ad illa c. 17, ἀλλά μοι τόδε εἰπέ· εἰ καὶ τὰ τῶν Σκυθῶν ἐν οὐρανῷ ἐγχαράττουσι; Respondet Triepho: πάντα, εἰ τύχοι γε ΧΡΗΣΤΟΣ ὢν καὶ ἐν ἔθνεσι. Interpres, quem forte aliis districtus secure nimium secutus est HUETIUS: *si quidem & inter gentes* CHRESTUS *fuerit.* Neque vero is ego sum, qui Chrestum & Chrestianos pro Christo & Christianis tam a gentilibus, verum ignorantibus, quam a nostris, omen accipientibus, dictos fuisse negem, sed illud dico, non videri Triephontem Christum vel Christianos verbis, quae modo adducta sunt, significare, tanquam proprio nomine, voluisse. Dixerat paulo ante hic Triephon: ὥστε ἴσασιν ἅπαντα, ὡς καὶ σὲ ἐν ταῖς ἑπουρανίοις βίβλοις ΤΩΝ ΑΓΑΘΩΝ ἀπογράφονται. Vult nimirum, Critiam, reli-

ctis illis gentilium fabularum nugis, ad Christianorum Deum ac religionem sese convertere, ut *& ipse inscribatur in coelestibus illis* BONORUM *libris.* Tum Critias, εὖ πάντα ἀνακυκλεῖ, inquit, ὦ Τριεφῶν, (supra enim iam de libris coelestibus, & in iis inscriptione dixerat Triepho) ἀλλά μοι τόδε, & reliqua, quae modo attulimus, ubi interrogat Critias, *an Scytharum etiam curam gerat Deus, & in librum illos* BONORUM *inscribat? Quidni inscribat,* respondet Triepho, *si modo* BONI *sint?* Cui non apparet, χρηστὸν hic, ut alias apud quosvis scriptores, praesertim eum, quem Noster est imitatus, Lucianum, poni ἀντὶ τοῦ ἀγαθοῦ; Ita infra c. 23, χρηστὸς γὰρ ἂν εἶναι ἀπὸ γε τοῦ σχήματος, *nam frugi esse appares utique ex habitu.* Praeterea nescio, an exemplo probari possit, χρηστὸν dictum pro Christiano. Nam Christum quidem ipsum quomodo intelligere quis cum bona bonae mentis venia velit, non video; cum appareat, pro genere hominum, quod plures sub se complectatur, vocem poni, & hanc esse verbi τυγχάνειν vim, ut converti debeat, *si modo contingat esse inter Scythas aliquem &c.* Nec Christi igitur, nec Christianorum, *nominatim* mentionem in hoc dialogo fieri censeo; quod quorsum pertineat, infra videbimus. Hic illud notari velim, quidquid etiam de Chresto sit, Lucianum ita non videri scripturum fuisse, cum Christianorum nomen, quoties opus fuit, adhibuisse, ex *Pseudomanti* pariter atque *Proteo* satis constet.

XXII. Venio ad argumentum satis firmum, ut ego quidem arbitror, sed quod neque tractari bene, neque intelligi nisi ab eo potest, qui ad ingenium his rebus aptum usum etiam aliquem adiunxerit. Modestia hic nos decebat, cum primum scriberemus ante hosce XXV annos: versabatur enim in animo illud LONGINI §. 6, Ἡ τῶν λόγων κρίσις πολλῆς ἐστι πείρας τελευταῖον ἐπιγέννημα. Sed tamen quam familiaris tum nobis Lucianus fuerit, annotationes nostrae testantur: & non exstabat, cum haec scriberemus, Index in Lucianum. Ab eo tempore nunquam plane abiecimus illum: & nunc, cum tertium tractare ista oportet, recentes sumus ab interpretatione. Credet igitur nobis fortasse aliquis, agnosci a nobis posse vocem & sermonem antiqui a triginta paene annis sodalis, quem nuper demum Latina loqui docuimus. Haec maioris esse debent, quam si quis dicat, lubricum esse, quod a stilo sumitur, argumentum, & similes huic loquatur sententias. Sed in rem prae-

sentem veniamus, &, quantum eius potest fieri, argumentum, quod melius sentitur & gustatur quasi, quam verbis explicatur, declaremus. Olim iam THEODORUS MARCILIUS, non esse Luciani Philopatrin, contendit, praeter alia id arguentibus ineptiis stili, quas paginis omnibus dicit occurrere. Istae vero stili ineptiae oriri magnam partem videntur ex affectato infeliciter sublimi ac tragico dicendi genere, quod cum non assequeretur, in affine illi vitium ψυχρότητα incidit quam saepissime. Tanto id quidem magis, quod poëtarum magnam partem verbis utitur, iisque parum ad rem aptis, qua de causa indutae leonis exuviis simiae similem interdum fieri necesse est. In utroque autem genere incomparabili facultate gaudet Lucianus, ad effingendum stilo, quidquid libuerit, gravitatem etiam pluspquam tragicam, & ad derivandum in suos hortulos, non rivos ex veteribus poëtis, Homero inprimis, sed quasi flumina, adeo quidem, ut, cum male quaedam applicasse videtur, vel inflexione depravasse, tum demum ingenii vis admirabilis eluceat. Unum ex multis exempli causa afferam: est Euripidis versus decantatissimus, ἡ γλῶσσ' ὁμώμοχ' ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. Quam lepide hoc accommodat ad iactantam Cynicorum ἀναλγησίαν; Ἡ φρὴν, inquit, σοὶ ἀλγήσει, ἡ δὲ γλῶσσα ἔσται ἀνάλγητος. Quam festive illud Homeri 2,

Ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ· φῦλα δὲ φύλοις,

ad philosophorum certamen traducit 3: ξυναγωνίσωμεν ἐπ' αὐτὸν,

Ὡς πῆρη πήρῃσιν ἀρήγῃ, βάκτρα δὲ βάκτροις.

Sed infinita eiusmodi habet Lucianus, Plutarcho hac parte comparandus, nisi quod hic severior.

XXIII. Noster autem, quisquis etiam fuerit, ut utraque in re peccaverit, iam videamus. Quis negabit, esse nimis παρατράγῳδον illud c. 2, quod MARCILIO iam bilem movit: φῦ, φῦ, φῦ, φῦ, τῶν ὕβλων ἀσείνων, ἰοὺ ἰοὺ, ἰοὺ ἰοὺ, τῶν δεινῶν βουλευμάτων αἰαῖ, αἰ, αἰ, παπαιαῖ ἐλπίδων; Vix in comoedia vel tragoedia ferimus haec talia, ubi tamen actoris gestu efficitur, ut sint aliquantum tolerabiliora & minus φορτικά. Sed bene tamen est, quod cavet auctor, ne ab tam altissimo cothurno statim desiliat. Triepho enim, apud quem haec eructantur Cynicas, studet ingen-

1 Vitar. auct. cap. 9.
2 Iliad. B, vers. 363.
3 Ἀναβι. cap. 1.

tissimo mendacio omnem hanc tragicam supellectilem longissime superare: his enim singultibus Critiam ipsas convertisse nubes, tantumque in Propontide excitasse borean dicit, ut onerariae naves funibus contrahendae sint. Apud nos mentiuntur interdum homines ut trabes inflectantur, quod est in Germanorum nostrorum proverbio; sed hic, ne coelum ipsum & maria pervertat, timor est. Vix Lucianus, cum id agit, ut mentiatur strenue, quemadmodum *in verae historiae libris duobus*, talia proferre monstra ausus est, ut hic bonus vir serio colloquentibus amicis tribuit. In poëtica facultate, qua tamen mirifice placuisse sibi videtur, quam parva operae pretia fecerit, ex his, quae iam, ut ordine percurrenti sese offerent, producam, credo, apparebit. Integra Homeri aut aliorum carmina vix inseruit centoni suo, praeterquam quae Lucianus iam olim attulerat; ut appareat, non ipsos illum magnos auctores cognovisse, sed ex viri suae aetati propioris aliquot dialogis pleraque consarcinasse. Ex Aristophanis tamen Nubibus & Ranis quaedam habet, ut & Homerica pauca, quae apud Lucianum nondum observavi. Ut mox ab initio c. 3 ponit ex Homero, Ἀλλ' ἐπεὶ σὲ πρῶτον κιχάνω τῷδ' ἐνὶ χώρῳ, ἀπίωμεν κ. τ. λ. Amicus veteranus alteri amico, a quo aliquantum abfuisse non constat, quicum iam plura locutus est, dicit: *quoniam primum hoc loco te reperio, age, illuc abeamus, ubi respirare a malo meo possim.* Inter honoris verba, aulae inprimis incolarum, cum ad epulas aut comissationes pellicere advenas volunt, haec talia esse scimus: apud Homerum pulchre dicitur, ὦ φίλ', ἐπεί σε δύνατα κιχάνω τῷ δ' ἐνὶ χώρῳ· sed in hoc Philopatridis loco sunt prorsus, si quid video, ἀπροσδιόνυσα. Deinde, si carmen esse debet, ut certe apparet, bis in metri leges peccatum est. Primum, cum posterior in ἐπεὶ, contra diphthongi naturam, correpta est; tum quando prima in κιχάνω, brevis apud Homerum & optimos quosque, producta adhibetur. Non defuisse autem apud Graecos malos poëtas, qui vel in syllabis dimetiendis impingerent, ne hodiernis tantum hominibus hanc laudem relictam putes, vel ex nuptiali elegeio miseri cuiusdam poëtae, quod Lucianus *in Lapithis* [1] affert, constare satis superque possit. Incipit Ἦ οἵη πότ' ἄρ' ἦγε Ἀριστανέτου ἐν μεγάροις κ. τ. λ.

1 Cap. 41.

RIGGS LIBRARY,
Georgetown College, D. C.

Meliorane autem ſunt, quae ſequuntur, Noſtri carmina? Iovem dicit c. 4, *συσυωχεῖσθαι* Aethiopibus,

Ἀνδράσι μελαντέροις, καὶ τὴν ὄψιν ἐζοφωμένοις.

Euge, ſepties peccatum in pedibus ſex. Vix verſum agnoſcas, niſi de morbo hominis, & politico illo carminum genere paulatim e talibus orto conſtaret. In *ὅρκῳ* c. 12, primum hexameter poſitus eſt, tum pauca proſa oratione ſcripta, mox Iambi ſequuntur quinque, & ſenarius, niſi quod primus pes contra carminis legem trochaeus eſt. Alibi c. 16, *βιάσῃ καλῶς*, inquit,

Οὐδὲ σ' ὦκα θέμις τέλος θανάτοιο κιχεῖν.

Hic bis metri leges migrantur, & praeterea, quid hoc *θέμις* ſibi velit, non apparet: ſi legas *θέμιστι*, & ſenſus concinnior paulum erit, & metrum hac parte conſtabit melius. Sed an ita voluerit auctor, non dixerim.

Ille c. 18, *καὶ ἕτερον μὲν κεύσῃς ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπῃς*, ſemel tantum claudicat, & poteſt reponi, ſi tantum *μὲν* poſt *κεύσῃς* colloces. Septem pedibus incedit, c. 25,

Πνειόντων δ' ἀρυ καὶ λόγχας καὶ λευκολόφους τριφαλείας,

truncatus ex Anapaeſtico Ariſtophanis. Qui hunc proxime antecedit,

Θήγοντες ὀδόντας κατ' ἀνδρῶν θυμολεόντων,

ſemel redundat, bis deficit. Claudat agmen deficiens tribus moris, (ut ex veteri ratione loquar, qua longae ſyllabae duo tempora ſ. *χρόνους*, brevi unum tribuebant) c. 28,

Μήτε παραδράμῃς γε ποσὶν μηδὲ παρέλθοις.

Si *παραδραμέῃς γε πόδεσσιν* legas, metro erit conſultum; ſententia ut non ſit inepta & *ταυτολόγος*, non efficies. Ultimi iambici quam parum exacti, quivis non rudis ſuavitatis poëticae videt. Quam abſurdum illud ſit, quod poëticis vocabulis flexionibuſque, omnibus fere in locis, etiam ubi verſus non facit, utitur auctor, malo ex ipſius lectione dialogi, notationumque noſtrarum cognoſci, quam eiuſmodi quiſquiliarum congerie hic nauſeam lectoribus, ſi qui fuerint, creari.

XXIV. Copioſus mirum quantum eſt Lucianus, & varie unam rem, ſi ſaepius recurrat, effert. Hic noſter autem, quamquam copiam aliquam affectat, & ſub initium ſtatim, tum alias etiam exergaſiis utitur; tamen quaſi effuſa ſemel omni ſupellectili, eo ſubinde inopiae redigitur, ut ad ea, quae inconſulte velut prodegerat, recurrere cum dedecore opus habeat. Ita illud *ἄγω καὶ κάτω περιπολεῖν*,

intra versus non multos c. 1 & 2, bis ponit: ἀμπνεύσαι τοῦ δείνου vix aliquot interiectis versibus c. 2 repetit: ὡς καὶ Νιόβη τὸ πρὶν c. 1, ὡς καὶ Ἴκαρος τὸ πρὶν c. 2, parum invicem distant: διάτορον βοᾶν bis c. 6 & 25 occurrit: ὥστε ἐάσωμεν τούτους· ὥστε ἔασον καὶ ταύτην· ὥστε ἔασον ἅπαντα· ὥστε ἐάσατο τὰς φαντασίας· τοὺς δὲ λοιποὺς λαρεῖν ἐάσωμεν, quinquies redire in tam paucis paginis, c. 8, 10, 16, 26, 29, & in dialogo, ad ostentationem, ut videtur, τῆς Ῥητορικῆς δυνάμεως composito, quis ferat? Creationis Universi historia bis, c. 13 & 17, iisdem fere verbis, nulla cogente necessitate, narratur.

XXV. Historia porro de Neptuno, precibus lacrimisque, Martis in adulterio deprehensi liberationem impetrante, c. 6, quam quaeso impedita est, quam a Luciani facilitate aliena! Martem enim indissolubilibus cum Venere vinculis constrictum, reliquisque Diis propter adulterium prae pudore silentibus, equestris Neptunus liberavit. Quam illa deinde taedii plena & a mulierc ularum narrationibus non abhorrens repetitio: ἐπέκειτο δὲ τῷ Ἡφαίστῳ λῦσαι τὸν Ἄρεα. τὸ δὲ ἀμφίχωλον τοῦτο δαιμόνιον, οἰκτείραν τὸν πρεσβύτην θεὸν, τὸν Ἄρη ἀπηλευθέρωσεν. In illo, c. 8, τί τὸ χρήσιμον τῆς Γοργόνος, καὶ τί τῷ στήθει τοῦτο ἢ θεὰ ἐπιφέρεται; vox τοῦτο ad Γοργόνα vel κεφαλὴν erat referenda. Reliqua de Gorgone narratio ineptissima, ut in qua per quatuor versus αὕτην semel, ταυτην ter repetitur, &, quae separanda erant, pueriliter miscentur. Quae illa quaeso insania est, quod Triepho introducitur cap. 4, iusiurandum exigens, de non nocitura sibi Critiae narratione, & is tamen statim post iusiurandum c. 18, eadem omnia vult experiri, quae in Critia viderat? Quid de illo existimem c. 17, καὶ γὰρ σοὶ οἰκίδιον κατασκευάσαντι — οὐδέποτέ σε διέλαθε κ. τ. λ. dixi ad ipsum locum. Statim sequitur cap. 18, πάνυ εὖ λέγεις καί με ἀντιστρόφως τῆς Νιόβης σαθεῖν, ubi ποιεῖς, vel simile, est omissum. Parum etiam Atticum, hoc est Lucianeum, illud est, quod aliquoties (c. 21 ter, c. 25 ter, c. 26 quater) cum neutris pluralibus, non singulare verbum, sed plurale construitur. Quae hactenus a nobis allata sunt, singula forte in optimae etiam notae, optimi auctoris scripto posse occurrere, longiori praesertim, non nego: possim enim quam plurimis praestantissimorum hominum locis, ubi ipsorum humano errore, (neque vero librariorum semper a talibus culpa abest) aliquid

peccatum manifesto deprehendatur, redargui. Illud vero nego, a castigatissimi sermonis & subacti iudicii scriptore Luciano, dialogum inquinati adeo stili, iudicio autem aut nullo scriptum aut exiguo, potuisse proficisci. Et gaudeo, non Marcilio tantum & mihi ita visum, sed in eadem sententia esse acutissimum virum WALTERUM MOYLE [1], qui, *infinitis adeo spatiis*, ait, *subsidere infra ingenium, acumen, & elegantiam Luciani, incomparabilis scriptoris, auctorem Philopatridis, ut prope miraculum sit, Ge. Bullo, viro ea doctrina & iudicandi vi praedito, in mentem potuisse venire, ut ad eum auctorem referret.* Et (p. 292,) *signa omnia barbari aevi ineſſe* ait *huic libello, nec virtutem unam, qua commendari possit, cum duabus rebus contineatur, quae possunt esse vel in homine vel in libro, pessimis, stupore atque impietate.* Denique (pag. 362,) *plura esse* ait *in Philopatride, damnata non in Soloecista modo*, (quem Luciani esse negat) *sed in Lexiphane & Rhetorum doctore, qui sine dubio a Samosatensi sint.* Magna cum asseveratione GUIL. WHISTONUS [2] de verbis iurisiurandi c. 10, *Sermonem*, inquit, *huius partis dialogi, nisi haereticorum veterum alicuius sit, aperte referendum ad quintum, summum ad quartum exiens seculum.* Et p. 381, *Si quis affirmet, haec verba esse primi, aut secundi, aut tertii adeo Ecclesiae seculi, illum se putare cogi nihil plane familiaritatis habere cum sermone prisci illius aevi, cum ipse contra se rem habere, irrefragabili experientia certus sit.* Sed nempe causae servit vir doctus, & tanto minus nostram rem iuvat, quod addit hic etiam, *Nisi tamen ponatur, auctorem incidisse in antiquos quosdam haereticos, eumque ab iis sermonem didicisse* &c. Nempe hoc tantum vult, orthodoxos primorum seculorum de S. Trinitate non ita locutos: de reliquo sermone libelli non est sollicitus. Nobis contra ea hic non de Christianorum dogmate, sed de stilo Luciani contentio est. De hoc cum Moylio nobis convenire iam indicavimus: illum satisfeciſſe etiam credibile est Dodwello, qui scripserat ad Moylium (pag. 347,) se non agnoscere barbarismos in Philopatride Luciano indignos. Quod quidem excidisse viro mirarer, nisi illum aliis rebus omnibus, quam λόγων κρίσει, operam dedisse, appareret.

1 *The works of Walter Moyle Esq. none of which were ever before publish'd, in two Vol. Lond. 1726,* 8, pag. 388.

2 In *Primitive Christianity reviv'd*, Vol. 4, p. 381.

XXVI. Igitur neque Luciano antiquior, neque ipſius Luciani eſt Philopatris; ſed iunioris auctoris, & Samoſatenſem imitati, quod § 10 monuimus. Iuniorem Luciano ſuſpicatus fuerat etiam Dodwellus, ut vidimus. Suſpicatus etiam fuerat vir, dum viveret, doctiſſimus MATURINUS VEYSSIERE LA CROZE, idque indicaverat in ſpecimine obſervationum hiſtoricarum in Lucianum 1: ac poſtea declaravit, edita iam hac diſputatione, in literis ad veterem & ſummum amicum meum C. A. HEUMANNUM 2. Ponit nempe characteres hiſtoricos, *virgines Cretae caeſas*, non ſatis, puto, feliciter, ut ad c. 13 oſtendiſſe mihi videor; deinde ex fine dialogi, *Aegyptum in officio non manentem*, *Arabiam & Suſam brevi vincendam*, *ſupercilium Perſarum* (Palmyram) *deiectum*: quae quidem commode applicari ad Aurelianum poſſe, certum eſt. Supereſt, ut animadvertant lectores, ſintne ea a nobis prolata in his, quae ſequuntur, quae excludant Aurelianum. Mihi quidem ita videtur.

XXVII. Quanta cum aſſeveratione iuniorem Luciano faciat Philopatrin MOYLIUS, indicatum eſt. Etiam hoc recte vidit, ſub imperatore Chriſtiano non auſurum fuiſſe quemquam in libello, quo illi adulatum veniret, adeo irriſui habere religionem Chriſtianam. Itaque removit a bona aetate quantum potuit Philopatrin, ſcriptumque Diocletiano rerum potiente voluit. Hic itaque omnium proxime ab ea ſententia abeſt, quam mox proponemus, ubi cur in Diocletianum non videatur competere, oſtenderimus. Nam ſi hoc planum fecerimus, nihil nobis obſtat, ſi quaedam ſint, quae ad Diocletianum & A. C. CCXCVII, hunc enim poſt fluctuationem aliquam ponit, referri poſſint. Itaque dicto Diocletiani tempori repugnat primo, quod in dialogo noſtro unius modo αὐτοκράτορος fit mentio: Diocletianus autem reportatae victoriae Perſicae tempore, quemcunque demum illi annum aſſignes, collegam habuit poteſtate ſibi aequatum, Herculium. Non videtur autem, quod in monumentis publicis tum obſervabatur, neglectum a Sophiſta famelico, quod genus plures adulatione complecti ſolet. Deinde ſenex illa tempeſtate fuit Diocletianus, eamque cauſam allegavit deponendae mox

1 Inſertum id eſt Miſcellaneis Academiae Berolin. T. I, n. 4, pag. 27 ſeq.

2 Qui illas publici iuris fecit in Poecile I, 3, 7, pag. 438.

purpurae 1; ut alia argumenta 2 taceamus, quibus illud poteſt confici. In fine Philopatridis autem non ſibi tantum, ſed liberis ſuis ad felicitatem ſufficere ait Critias dies Imperatoris, quod nimis ridiculum eſt in ſene imperatore dicere, qui ſibi Caeſarem iam aſſumſerat. Sunt cetera in illa parte hiſtoriae, quantum ad annorum rationes, valde impedita, & varie a viris ſummis diſputata. Haec duo tamen, quae diximus, in quantum ad noſtram cauſam pertinent, controverſiam, quod ſciam, non habent. Sed puto, ipſum Moylium, ut erat vir in ſumma doctrina candidiſſimus, ſi viveret ac legeret, quae iam porro dabimus, ſua ſententia relicta ad noſtram tranſiturum eſſe.

XXVIII. Occaſio illius nobis fuit, idemque argumentum, ut mihi videtur, minime infirmum, locus, ubi hoc colloquium haberi, ſcena, in qua haec velut fabula agi fingitur. Hunc locum, hanc ſcenam Conſtantinopolin, Chriſtianorum *μέγαν οἶκον ἀνάκτων*, ut ille ait 3, fuiſſe ita colligo. Sub initium dialogi, c. 4, haec Triephontis verba relata ſunt, *βαβαὶ τοῦ ἀναφυσήματος, ὡς τὰς νεφέλας διέστρεψε. ζεφύρου γὰρ ἐπιπνέοντος λάβρου, καὶ τοῖς κύμασιν ἐπωθίζοντος, βορέην ἄρτι ἀνὰ τὸν Προποντίδα κεκίνηκας, ὡς διὰ κάλων αἱ ὁλκάδες τὸν Εὔξεινον πόντον οἰχήσονται, τῶν κυμάτων ἐπικυλινδούντων ἐκ τοῦ φυσήματος.* Aguntur itaque haec in litore Propontidos: qui loquuntur, a fronte hanc ipſam Propontidem & auſtrum, a tergo Euxinum Pontum & ſeptemtriones habent. Si enim ſpiritus vehementior ore erumpens boream in Propontide debet excitare, ut haec non ita ſe habeant, fieri non poteſt. Igitur ad Boſporum Thracicum res geſta eſt, ſeu anguſtias illas, quae Propontida ab Euxino Ponto dirimunt, verbo Conſtantinopoli. Non improbabilis autem coniectura eſt, hunc dialogum in ea ſcriptum urbe eſſe, quae tum caput rerum & ſedes eſſet imperii. Imperatori enim victoriam gratulatur auctor, quod maiori, credo, celebritate in urbe, quam in provinciis, ſolet fieri. Quid, quod urbis *κατ' ἐξοχὴν* dictae aliquoties meminit, aurata item tecta commemorat, qualia ante Con-

1 *Lactant.* de Mort. Perſ. c. 18, qui etiam paſſim *ſenem* & *ſeniorem* circa haec tempora appellat.

2 V. G. quod apud Aurelium Victorem Numerian. c. 14, miratur Dioclet ianus, iam eo tempore, quo Aurelianus adipiſcebatur imperium, i. e. A. CCLXX, ſe poſt multos a ſe apros interfectos nondum conſecutum eſſe promiſſum ſibi Druidae vaticinio imperium &c.

3 *Dionyſ. Perieg.* v. 355.

ſtantini profuſum aedificandi & exornandi eam urbem ſtudium, Byzantii fuiſſe, mihi non ſit veroſimile, licet moenium robora olim celebrata ſint. Neque Aegyptii menſis nomen, Meſori, ab hac me ſententia poteſt dimovere: quare enim eo utatur auctor, ſatis, puto, eſt ad cap. 22 indicatum. Si igitur in Conſtantini urbe ſcriptus eſt Philoparris, certe actus eſſe fingitur; non poteſt non ſaltem Conſtantini aevo eſſe ſuppar, Luciano autem ſeſquiſeculo ad minimum iunior.

XXIX. Si corradere omnia & congerere animus eſſet, quae in hanc rem dici queant, forte colore aliquo illud poſſet imbui, ab auctore dialogi imaginem Pauli Apoſtoli in templo viſam 1: iam imagines in templis ante A. C. CCC adhiberi non ſolitas: conſequens igitur eſſe, ut poſt id tempus ſcriptus ſit Philoparris. Sed gratis illud a THEOPHILO aſſumtum, apparet. Illud forte maiorem ſpeciem habet, quod iam BARONIUS 2 templum ſeu baſilicam deprehendere ſibi viſus eſt in illis dialogi verbis c. 23, καὶ δὴ διήλθομεν σιδηρέας τε πύλας καὶ χαλκέους οὐδοὺς, ἀναβάθρας δὲ πλείστας περικυκλωσάμενοι, ἐς χρυσόροφον αἴθουσαν ἀνήλθομεν κ. τ. λ. Ac illum quidem non eſſe audiendum, iam BLONDELLUS 3 olim demonſtravit. Sed melius fortaſſe procedet, ſi invertamus argumentum Baronii, atque ita dicamus: quia baſilicae ſumtuoſae meminit auctor dialogi, tales autem baſilicae Conſtantini demum aetate & poſt aedificari coeptae ſunt, inde ſequi, dialogum noſtrum non ante Conſtantini tempora fuiſſe ſcriptum. Verum enimvero ne ita rationes putem, primo illud obſtat, quod non uſque adeo certum confeſſumque eſt, templa & baſilicas maiores pretioſioreſque ante Conſtantini imperium non exſtitiſſe: LACTANTIUS 4 certe meminit eccleſiae, quam editiſſimam vocat, a Diocletiano & Maximiano A. C. CCCIIII deſtructae, quae aliquot minimum annis ante, forte iam ſub Alexandro Severo fuerat condita. Deinde ſi certiſſi-

1 Quod viſum eſt *Theophilo Raynando* Erotematt. de libris bonis & malis p. 195.

2 Ad A. C. 57, § 101.

3 De Epiſcopis & Presbytt. l. c. Ioſephus etiam Mede ex hoc loco probare volebat, templa iam Traiani aevo exſtrui ſolita, refutatus ab Ill. Boehmero Differt. Iur. Eccl. ad *Plinium* & *Tertull.* 2, 13, p. 52, neſcio quam bene, cum *aurea* illa *tecta* ironice, pro miſeris & pauperibus, accipit; quod etiam ab *Ablancurtio* factum video. Noſtra in neutram partem aliquid refert.

4 De mortibus perſecut. c. 12.

mum etiam sit, post Constantini ad nostros accessum basilicas aedificari demum coeptas, nolim tamen ex hoc loco quidquam de aetate auctoris inferre, cum probabile non videatur, basilicam, quam ecclesiam aetas illa vocabat, intelligi velle Critiam. Atque ita aliquoties nobis laudatus DAVID BLONDELLUS adversus BARONIUM disputat, *cum nihil occurrere* ait *praeter coenaculum in ipso privatae domus fastigio constratum, affixo nullo crucis titulo insigne, quoque vix per multiplices scalarum gyros Critiae, manuducente alio, evadere licuerit.* Adde, non reperisse Critiam concionem omnis generis hominum, iuvenes, mulieres, viros, senes, sed ἄνδρας aliquot ἐπικεκυφότας καὶ κατοχρωμένους, qui obviam procedentes sermones cum illo miscuerunt. Nec ex *Persarum* nomine, quo utitur Noster c. 29, efficere quidquam conabor. Quamquam enim satis constat, anno demum CCXXX, aut CCXXVI, ut ANTONIO PAGI placet, aerae vulgaris, Artexerxe duce, Persas pristinum imperii decus, ademtum Parthis, qui plus CCCC annis illud tenuerant, recuperasse, minus tamen hac parte sibi constare scriptores, & DODWELLUS monuit [1], & infinitis auctorum locis comprobatur. Meliora proinde causae praesidia circumspicienda sentio.

XXX. Succenturiabo igitur aliud, validum, opinor, & quod non ita facile loco se pelli patiatur. Scilicet bis occurrit in Philopatride mentio τῶν ἐξισωτῶν, c. 19 & 20. Qui vero essent ἐξισωταὶ, quod illorum munus, ibi dictum est. Hic illud monere e re mea est, non occurrere antiquiorem, quantum sedulo inquirenti reperire licuit, qui ea voce usus sit, vel ipsius adeo muneris mentionem fecerit, EUSEBIO [2] Nicomediensi, qui originem, ni fallor, exposuit. Subiecit ipsa verba, ne fucum facere lectoribus velle videar: Ἐπεὶ δὲ ἕτεροι τὰς τῶν πρότερον κρατούντων τῆς γῆς καταμετρήσεις κατεμέμφοντο, βεβαρῆσθαι αὐτῶν τὴν χώραν καταστιώμενοι· πάλιν κἀνταῦθα δεσμῷ δικαιοσύνης ἄνδρας ἐξισωτὰς κατέπεμπε, τοὺς τὰ ἀζήμιον τοῖς δεομένοις παρέξοντας. Apparet, si nihil aliunde afferatur, quod prohibeat, commode verba EUSEBII de prima huius muneris origine posse intelligi. Occasio mittendi Peraequatores indicatur, iustitia in ea re Constantini laudatur: quod non adeo magnam vim haberet, nisi ille primus id bene-

1 Diss. de Isidoro Characeno § 4, p. 62. Add. *Spanhem.* ad Iulian. Or. I, pag. 123, 149.

2 De vita Constantini 4, 3.

ficii tribuere oppreſſis inſtituiſſet. At loquitur, tanquam de hominibus olim noris EUSEBIUS. Recte illud quidem. Quo enim tempore haec ſcribebat, noti fuere. Ante Conſtantini aetatem potuerunt fuiſſe incogniti. Euſebium quaſi agmine facto deinde ſequuntur GREGORIUS NAZIANZENUS, BASILIUS, Imperatores aliquot in codice Theodoſiano & Novellis, & reliqui. Haec ipſa cauſa eſt, quod Lexicographi communiter hanc vocem omittunt, ad gloſſaria ſcilicet lapſae Graecitatis eam relegantes. Idem dicendum de nomine Πολιτικὸς c. 19, in quantum ἐξισωτὴν ſignificat. Atque iſta quidem generaliter hic monuiſſe ſufficiat. Ita Galilaeos quod vocat Triepho Chriſtianos, aut recentioris multum Luciano ſcriptoris, aut antiquiſſimi indicium credimus: cum vero antiquiſſimum non eſſe, vel ſolus Artemidorus in eo laudatus arguat, conſequens eſt, ut recentiorem dicamus. Sed & hanc diſputationem commodius differemus. Ceterum hoc referre fere audeam, quod πολυάσχολος μαθηματικὴ vocatur, inſolito bonis ſcriptoribus duplicandi ſeu componendi genere, & neſcio quid affectatae fucataeque dictionis ſapiente, quae ſeculo quarto, & deinceps paulatim in Graeciam a priſtino candore deflectentem irrepere coepit. Ξυνωρὶς apud antiquos, quantum conſtare mihi potuit, tantum de biga equorum vel mulorum adhibetur: apud Noſtrum in fine dialogi ὦ καλὴ ξυνωρὶς de amicorum pari dicitur, quomodo etiam apud eum, qui vitam Gregorii Nazianzeni ſcripſit, ζηλωτὴ ξυνωρὶς de Gregorii & Baſilii amicitia, & ſaepius deinde apud ſequiores dictum reperio. Sic κράτος pro Imperatore in ipſo fine libelli poſitum ex Nazianzeno illuſtravimus. Sed de uſu talium vocabulorum nolim profecto contendere vehementius. Fieri enim facillime in tanta ſcriptorum Graecorum copia poteſt, quibus legendis vix aetas ſufficeret, nedum memoria comprehendendis, & inopia Lexicorum, ut egregie fallatur aliquis, inprimis ſi non ſoleat ſcripto omnia obſervata ſua committere 1. Arbitror autem, cum multa concurrunt τεκμήρια, quae ſingula quidem poſſent oratione elevari, quaedam etiam ratione reiici, hominis eſſe impudentis, omnia velle repellere, praeſertim ſi quaedam illorum ad maiorem paulo probabilitatis gradum accedant,

1 Sic deprehendi apud *Euripidem* Phoeniſſ. 1092, ξυνωρίδα τέκνων. Et tamen puto, uſum noſtri auctoris ſuo, id eſt, quarto ſeneſcenti ſeculo deberi.

& nihil ceteroquin ſit, quo ſententia, quae hoc modo probatur, everti poſſit.

XXXI. Igitur venio tandem ad ultimum eorum, quae dicere mihi propoſueram, caput, idque in tota hac diſputatione praecipuum. Nempe ſub Iuliani τοῦ ἐν ἀθέοις, ut vocant noſtri, vel Apoſtatae imperio, & eo quidem tempore ſcriptum aio Philopatridem, cum primum nuntius de felici expeditionis Perſicae ſucceſſu Conſtantinopolin afferretur. Scriptum autem a gentili homine, forte Luciano, Sophiſta & ipſo, Lucianeo certe more, qui Chriſtianorum ominibus praedictionibuſque exploſis, Imperatori victoriam Perſicam gratulatus, felices porro ſucceſſus, victoriaſque innumerabiles apprecetur. Cum primum iſta ante XXV annos proponerem, faciebam, quod aetatem & conditionem meam decebat, uti deprecarer invidiam novitatis apud Theologos, qui fidem Ante-Nicenam ſolent ex hoc dialogo offendere. Hoc iam opus eſſe non puto. Niſi enim actus tot annis docendi & vivendi tenor me purgaverit his, quibus me probari oportet, fruſtra veniam mellitiſſimis etiam verbis poſtulem. Quare ſtatim ad probandum, quod ſuſcepi, progrediar.

XXXII. Primum autem illud meminiſſe te, mi Lector, velim, ſupra probabile admodum factum a nobis eſſe, in Conſtantini urbe, quae iam tum ita vocaretur, ſcriptum eſſe Philopatridem. Nunc addendum hoc eſt, nunquam auſurum fuiſſe gentilem hominem, Chriſtiano Imperatore, acerbe adeo Chriſtianos, & ſcripturas divinitus nobis traditas traducere, & deridiculo delectamentoque ſibi habere, ac fecit huius dialogi auctor. Licet enim non vi atque ſuppliciis in gentiles, ſi quiete alias ſe gererent, animadverterint ſanctam noſtram fidem amplexi Imperatores [1], vix tamen id videntur fuiſſe paſſuri, ut aperte quis illam conviciis proſcinderet. Si enim capital eſſe iuſſerunt Conſtantius, Theodoſius, Imperatores alii, ſi quis gentili ritu ſacrificaret, aut haruſpicinam exerceret [2]; ſi capite puniendum cenſuere Theodoſius & Valentinianus [3], qui ſervum ſeu ingenuum, invitum ſeu ſuaſione ex cultu Chriſtianae religionis in nefandam ſectam ritumve traduxiſſet: quid putemus illi factum, qui apertam adeo contumeliam inferre Chriſtianis eſſet auſus? Relinquitur igitur, ſub Impera-

1 Vid. L. 6 Cod. de paganis & ſacrificiis.

2 Vid. tit. Cod. de paganis.

3 L. 5 Cod. de Apoſtatis.

tore Constantinopolitano, qui idem gentilis esset, venenum suum effudisse Philopatridos auctorem, sub quo scilicet non impune solum id laturus erat, sed favorem etiam & forte dona meriturus. Alius autem non occurrit, quam Iulianus Apostata, quo Imperatore & licentiam habuit, & proposita praemia, quisquis has nugas procudit.

XXXIII. Deinde victoria de Persis, quae sub finem dialogi celebratur, & occasionem scribendo dedisse videtur, si in quem alium, in Iulianum certe convenit. Iam ab initio suscepti imperii magna vi expeditionem Persicam moliebatur, eosque ab initio successus fortunae habuit, qui epinicio utique essent digni. Si nihil aliud, magnum certe erat, desisse Romanum imperium vinci a Persis, & vincere posse iterum didicisse, postquam infeliciter adeo Constantius rem adversus crudelissimam gentem gesserat. Placet EUTROPII verba X, 6, quia sunt brevissima, adscribere: *Diversa Constantii fortuna fuit. A Persis enim multa & gravia perpessus, saepe captis oppidis, obsessis urbibus, caesis exercitibus: nullumque ei contra Saporem prosperum proelium fuit, nisi quod apud Singaram, haud dubiam victoriam ferocia militum amisit.* Post has clades utique contemnenda non erant, quae Iulianus brevi adeo tempore feliciter gessit. Facilis labor esset, sed nimium lectoribus longus, parum autem, ad hanc quidem rem, necessarius, ex AMMIANO MARCELLINO, ZOSIMO, LIBANIO [1], & reliquis, quo apparatu, quas res, quo tempore gesserit, explicare: quare contenti iterum EUTROPII erimus brevitate, qui X, 8, *Iulianus*, inquit, *ingenti apparatu Parthis intulit bellum, cui expeditioni ego quoque interfui. Aliquot oppida & castella Persarum in deditionem accepit, vel vi oppugnavit. Assyriamque populatus, castra apud Ctesiphontem stativa aliquamdiu habuit: remeansque victor, dum se inconsultius proeliis inserit, hostili manu interfectus est.* Addere fas sit, quod ZOSIMUS post enarratas III, 12 — 29, res gestas Iuliani, ἐπέθηκεν, inquit, οὐ πόρρω τῶν Περσῶν ἡγεμονίαν τῆς ἀπωλείας καταστήσας ἐσχάτης. Et c. 18 de Bersabora urbe capta dixerat, Ἐντεῦ-

1 Orationibus duabus in Iuliani necem habitis, quae T. II locum inter opera eius, ut sunt a *Morello* edita, obtinent. It. de vita sua p. 44 seq. T. II. Multa de iisdem rebus idem *Libanius* in Orat. de Iuliani nece ulciscenda, & altera parentali, quae volumine VII Bibl. Gr. *Fabricianae* primum editae sunt. Vid. v. g. p. 175 seq. & ibi *Olear.*

δὲν οὐχ ἡ τυχοῦσα τῷ Ῥωμαίων ἀξιώματι προσεγένετο δόξα, πόλεως μεγάλης, καὶ τῶν ἐν Ἀσσυρίᾳ μετὰ Κτησιφῶντα μεγίστης, οὕτω δὲ ὠχυρωμένης, ἐν δύο μόναις ἡμέραις κατὰ κράτος ἁλούσης. Sublatum igitur Conſtantii cladibus Perſarum ſupercilium, Iuliani cecidit victoriis. Sed in proclivi etiam eſt illud probare, has ipſas Iuliani victorias, mirifice, & hyperbolikῶς etiam ab iis, qui Imperatori faverent, eſſe celebratas. Audiamus GREGORIUM NAZIANZENUM [1], qui, cum de expeditione Perſica ſermo eſt, τὰ μὲν οὖν πρῶτα, inquit, τῆς ἐγχειρήσεως αὐτῷ (Iuliano) καὶ λίαν νεανικὰ [2], καὶ πολλοῖς τῶν τὰ ἐκείνου φρονούντων περιβεβλημένα. Alio loco [3] ita inſultat epiniciis & gratulationibus Iuliano dictis, ut mihi quidem minime obſcure ad hunc ipſum Philopatrin reſpexiſſe videatur: τοῦ Βαβυλὼν ἡ ἔνδοξος θρυλλουμένη, καὶ οἰκουμένη πᾶσα περιφοιτωμένη, ποῦ δὲ οἱ ἐν τῇ χειρὶ κρατούμενοι Πέρσαι καὶ Μῆδοι; κ. τ. λ. Babylonis interitum ſpondet noſter Cleolaus, cum inter alia hoc relinquere ſe dicit liberis ſuis, ὡς ἴδωσι Βαβυλῶνα ἁλωμένην. Et ipſum etiam Iulianum ſpe praecepiſſe Babylonis expugnationem, AMMIANUS MARCELLINUS auctor eſt, apud quem 23, 3, *oſtento equi, Babylonii nomine, humi ſeſe prae dolore provolventis, laetior Iulianus exclamavit, plaudentibus proximis, Babylona humi procidiſſe.* Alterum vero illud, ποῦ δὲ οἱ ἐν τῇ χειρὶ κρατούμενοι Πέρσαι καὶ Μῆδοι; manifeſte cum illis Cleolai verbis conſpirat: Πέπτωκεν ὀφρὺς ἡ πάλαι βοωμένη Περσῶν — Χειρὶ κρατοῦντος εὐσθενωτάτῳ κράτει. Si quis vero nobis obiiciat, nec Suſa a Iuliano occupata, nec in Arabia quidquam rei geſtum, nec Aegyptum perdomitam, illi iam eſt reſpondendum.

XXXIV. Quin reſpondit iam bonam partem pro nobis Gregorius, verbis proxime a nobis adductis, quibus vanas hominum ſpes, & praeſumtas animis victorias ridet: inprimis autem id locum habere debet, cum ita loquitur Cleolaus, ut nunc praeeunte La Crozio a nobis verſiculi illi interpuncti ſunt, ut praeter *collapſum Perſarum ſupercilium* reliqua verbis futuri temporis efferantur omnia. Quis vero neſcit, epinicia, panegyricos, & id genus ſcriptiones, ad adulationem compoſitas, plerumque, ſi non men-

1 Oratione στηλιτ. II, inter reliquas orationes IV, pag. 114 edit. Billii.

2 De hac voce vid. *Io. Andr. Boſius* in exerc. Philol. ad 1 *Tim.* II, 22, p. 13.

3 Pag. 123 ibid.

daciorum, certe ſpei, omniumque, quam rerum geſtarum, plus continere? De iis igitur, quae tanquam futura ſpondet Cleolaus, GREGORIO ita factum ab adulatoribus confirmante, non erimus ſolliciti. Quod ſi quis durior paulo illud δ' vel δὲ perperam omiſſum dicat, idque indicio eſſe contendat, incidendum aut interpungendum adeo eſſe demum poſt ἄστυ· illi tamen non abſurdum videri debet, ſi dicamus, de Suſis aut rumorem falſum tum Conſtantinopolim allatum, ut hodienum fieri ſingulis fere diebus aſſolet, aut imitatum illud eſſe Cleolaum, quod vatibus, non falſis minus quam veris, in more poſitum eſt, ut, quas res certo futuras aut ſciunt, aut imaginantur, eas tanquam factas atque praeteritas hominum oculis animiſque repraeſentent. Quin hiſtoricos etiam qui ſe dicerent, non immunes ab ea vanitate olim fuiſſe, in conſcribendae hiſtoriae praeceptis Lucianus memorat cap. 31: Ἤδη δ' ἐγώ τινος καὶ τὰ μέλλοντα συγγεγραφηκότος ἤκουσα, καὶ τὴν λῆψιν Οὐολογέσου καὶ τὴν Ὀσρόου σφαγὴν κ. τ. λ. De Parthis & hic mentiebatur. Ceterum qua ſpe proſecuti ſint Iulianum amici, LIBANIUS [1] indicat, cum Deos rogat, velint, iubeant, ἡμετέραν στρατιὰν ἐν Σούσοις δειπνῆσαι Περσῶν οἰνοχοούντων. ταῦτα εὔχεσθαι καλὸν, ταῦτα εὔλογον προσδοκᾶν. Nec poſt obitum Imperatoris, ſe alioſque ea ſpe fuiſſe, diſſimulat idem Sophiſta, cum alteram in necem illius orationem [2] ita auſpicatur: ἔδει μέν, ὦ παρόντες, ἅπερ ἤλπιζον ἐγώ τε καὶ πάντες ἄνθρωποι, τὸ τέλος εἰληφέναι καὶ τὴν τῶν Περσῶν ἀρχὴν νυνὶ καταλελῦσθαι· τῆς δὲ ἐκείνων γῆς Ῥωμαίους ἄρχοντας ἀντὶ Σατραπῶν ἐπιμελεῖσθαι νόμοις ἡμετέροις κ. τ. λ. & poſt multa alia [3], Ἡμεῖς μὲν οὖν ἤλπιζομεν τὴν Περσῶν ἅπασαν μέρος Ῥωμαίων ἔσεσθαι κ. τ. λ. Nec parum ad rem noſtram facit, quod idem LIBANIUS cum feliciter & ſtrenue a Iuliano geſta retuliſſet, καὶ τούτων, inquit, [4] ἕκαστον ἤγγειλε μὲν οὐδεὶς, τὴν δὲ τῶν ὁρώντων ἡμεῖς ἡδονὴν ἡδόμεθα, πιστεύοντες, ἃ δὴ καὶ ἐγίγνετο, γενήσεσθαι. Si enim oratoris floſculos demas, illud certe relinquitur, incertos & ſine auctore rumores, ex ſtudiis, ut fit, hominum ortos, praeceſſiſſe tantae felicitatis nuntium. Quod enim Antiochiae factum eſt, loco Perſiae propiori, quin aeque Conſtantinopoli ſit factum, nihil impedit.

1 Orat. VIII, quae eſt Panegyr. in Iulian. p. 250, T. II.
2 Tom. II, Xmam, p. 260.
3 Pag. 325 D.
4 De Vita ſua p. 45 A.

XXXV. Quod vero Aegyptum δεδουλωμένην filiis relicturum se sperat Triepho, id mirum alicui videri queat; cum de Aegyptiis imperii Romani hostibus, vel rebellibus potius, in Iuliani historia nulla fiat mentio. Sed in hoc ipso etiam praesidium causae meae inveniſſe mihi videor. Scilicet Aegyptii, ab innata animis levitate, ad seditiones & res novas fuere semper quam maxime proclives 1: nec postquam Christiana inter eos religio invaluit, populare hoc vitium exuerunt, ut potius haec ipsa saepe turbarum maximarum & periculosissimarum occasionem, innocens tamen ipsa per se, demta hominum malitia, praebuerit 2. Aetate Iuliani, inprimis Alexandriae aliquoties ingentes turbae, caedes etiam & aedium expugnationes, ex dissensione Arianorum & recte sentientium, sed recte non semper viventium exortae, graviter urbem illam & rempublicam concusserunt: de quibus nemo tacuit, qui de historia Ecclesiastica illorum temporum scripto aliquid mandatum reliquit. Habentur etiam epistolae aliquot Imperatoris Iuliani ad populum Alexandrinum, inter reliqua eius opera editae, quibus graviter ea de causa illos obiurgat. Probabile igitur est, aut agitasse Iulianum consilia de compescenda atque opprimenda in perpetuum illa animorum ad seditiones proclivitate, aut Cleolaum certe optasse, grave adeo iugum imponi Aegyptiis, ut sub illius onere superbiae, ex qua oriri fere solent contumeliae atque seditiones, obliviscerentur. Quomodo autem, quae de Aegypto hic dicuntur, cum Dodwelli sententia (de qua § 15 diximus) conciliari queant, non video. Lucianus, cum Aegypti procurationem sibi creditam refert 3, ut pacatae provinciae meminit, eodem tempore, quo ista scripsisse illum vult Dodwellus; & Spartianus 4, quo loco persecutionis adversum Christianos decretae meminit, statim gratiae Imperatoriae adversum Alexandrinos, Aegyptiorum fere primos, specimen affert, ius *Buleutarum illis attribu-*

1 Ita sub seculi tertii finem Achilleo duce tota fere Aegyptus rebellavit, ab Imperatore Diocletiano ea causa pervastata, ut testatur in Chronico Eusebius circa A. C. 295.

2 Videnda, quae de hoc Aegyptiorum ingenio *Iac. Gothofredus* ad Cod. Theod. L. 1, de defensoribus civit. L. 3, de his, qui super relig. L. unica de his, qui plebem audent, denique L. 31, de his, quorum appellationes, magna industria & doctrina incomparabili congessit, quae huc transcribere nihil attinet.

3 Apol. *pro Merced. Cond.* c. 12.

4 In Severo cap. 17.

tum. Sed nondum a DODWELLO discedo. Putabat enim vir doctissimus, quod Arabes inter hostes imperii Romani referantur, clare satis indicare, Severo imperante scriptum Philopatrin, ut qui post Traianum solus Arabas bello petiverit. Et fateor, vim haud exiguam huius argumenti futuram, nisi aliae rationes abiudicarent Luciano Philopatrin, atque Iuliani temporibus vindicarent. Quae cum ita sint, vitio verti nobis non potest, si ad spem Cleolai referamus, quae de Arabibus, inquieta gente & latrociniis infami, Cleolaus spondet: inprimis cum τὴν οἰκουμένην περιουμένην ex NAZIANZENO viderimus. Licet enim Petraea Arabia iam a Traiano redacta sit; tamen Nomades illi & Scenitae Arabes, in quibus & Saraceni, subigi non potuerunt. De utraque Arabia quae dicta nostra firment protulit e suis thesauris Ez. SPANHEMIUS [1], qui etiam multa collegit [2], e quibus intelligamus, optabile fuisse eo tempore, quo Philopatrin scriptum censemus, videre, quod optat Triephon, τὰς ἐκδρομὰς τῶν Σκυθῶν πανομένας.

XXXVI. Adhuc igitur bene sibi constant omnia, ut feliciter ac strenue gesta, quae in Philopatride celebrantur, illa possint esse, quae Iulianus sub initium expeditionis Persicae perfecit. Videamus reliqua, an sententiae nostrae faveant. Inducuntur Christiani male affecti erga Imperatorem, &, ut interpretatur auctor, ipsam patriam. Christiani, inquam. Neque enim assentiri possum BASNAGIO [3], qui negat, in ultima dialogi parte de Christianis sermonem esse, ne Baronio concedere cogatur, templum ibi describi, templaque adeo fuisse diu ante Constantinum: sed mathematicos fuisse ait, & ob id ipsum non Christianos. Verum qui attente & dialogi verba, & quae nos ibi adscripsimus, legerit, inveniet, negari potius, esse illos mathematicos; illasque de rebus coelestibus interrogationes potius ad ludibrium pertinere. Porro dicit Basnagius, Triephontem, qui ut Christianis sacris initiatus introducatur in priori parte dialogi, in fine ipsum quoque maledicere illis male erga Imperatorem affectis: hos ergo non videri Christianos. At Triephon ita de sua initiatione loquitur, ut satis appareat, illum ludibrio habere & magistrum illum suum & totam religionem. Qui ergo priori parte libelli ridet Christianos, illum non mirum est eosdem in posterio-

1 Ad Iuliani Or. 1, p. 164 seq.
2 Ibid. p. 51 seq.
3 Annal. Eccles. ad A. C. 213, n. 3, p. 267.

re parte accusare ut male animatos adversus Imperatorem. Ceterum hi male animati describuntur, ut homines ascetae, ieiuniis, vigiliis malis, vestibus, & duro victu se macerantes, de magnis rerum conversionibus loquentes, hymnos canentes, quales Iuliani aetati multos fuisse Christianos, longiori probatione non indiget. Christiani ergo inducuntur male ominantes reipublicae: μεταλλαγοῦσιν, aiunt, τὰ πράγματα, ταραχαὶ τὴν πόλιν καταλήψονται, τὰ στρατόπεδα ἥττονα τῶν ἐναντίων γενήσονται· & aliud illorum dictum, tanquam nimis mali ominis reticet Critias. Haec minime profecto conveniunt in ea tempora, quibus oppressa adhuc gentilium multitudine gemebat ecclesia; (quidni enim liceat hic transeundo quasi confirmare, quae supra dicta sunt) tunc enim gentiles quidem calamitates omnes, strages exercituum, terrae motus, famem, sterilitatem, inundationes, publica omnia mala Christianis imputabant: horum vero erat ostendere, nihil tum accidere, quod non olim accidisset, quin nunquam fuisse felicius Romanum imperium, quam exorta & invalescente Christiana religione. De Imperatoribus autem, qui tum viverent, non nisi maxima cum veneratione & faustis ominibus loquebantur: tantum aberat, ut aut imperii mutationem, aut exercituum clades, aut simile quid auderent praedicere. Atque de his nemo dubitabit, nisi qui in antiquorum Ecclesiae Doctorum scriptis, apologeticis inprimis, plane sit hospes. Speciatim Severi aetate, qua scriptum tamen vult Philopatrin H. DODWELLUS, ita se rem habuisse, e TERTULLIANI Apologetico satis constat. Quod autem is, quem modo laudavi, DODWELLUS mala Christianorum, mundi finem in dies exspectantium, de republica Romana auguria, occasionem persecutioni dedisse autumat, cui praeluserit hac κωμῳδίᾳ Lucianus, in eo ratio fugit virum doctissimum. Saltem in locis ab ipso adductis nihil est praesidii. EUSEBIUS enim [1] & HIERONYMUS [2], qui illum fere ad verbum expressit, de Iuda Chronographo diserte affirmant, eum Severianae persecutionis atrocitate motum, in decimum illius annum Anti-Christi adventum, finemque mundi contulisse. Persecutionis igitur atrocitas, ut finem mundi imminere crederet Iudas, eum permovit; non, ut DODWELLUS interpretatur, praedictio

1 Hist. Eccles. 6, 7. 2 De Scriptor. Eccl. c. 52.

Christianorum de fine mundi, persecutioni occasionem [1] praebuit. Fit haec vel inde probabilis sententia, quod de Nerone [2] Anti-Christo simile quid creditum olim fuerit. Iuliani autem aetate longe aliam rerum fuisse faciem constat. Sub Constantini M. imperio, alte caput Christiana res extulerat. Propensa, quin profusa huius Imperatoris in Episcopos voluntas atque benevolentia, tantum eis cum auctoritate conciliaverat supercilium, ut iam tum iniquitatis mysterium operari occulte in quibusdam occiperet. Luxuriari itaque iam & insolentius efferri coeperant animi, ut mirum non sit, cum eiurato veri numinis cultu, ad gentilium Deorum, Solis inprimis, venerationem defecisset Iulianus, non defuisse inter Christianos, qui liberam vocem mittere auderent, infelicitatemque ipsi, tanquam homini impio, atque imperio eius portenderent. Et sane ingens causa suberat, cur interitum eius optarent Christiani. Quid enim sperare aliud poterant a victore reduce, quam bonorum direptiones, infamiam, & corporis etiam cruciatus atque supplicia? Quorsum multa sunt in GREGORII NAZIANZENI *orationibus Philippicis adversus Imperatorem Iulianum*, & alibi, quae facile a nobis, si id quidem nunc ageremus, possent afferri. Illud tamen monuisse liceat, gentiles etiam spe maioris adversum Christianos licentiae post reditum Iuliani obtinendae fuisse erectos. Ita LIBANIUS 3 speransse inter alia se dicit, *τοῖς ἱεροῖς ὑποχωρήσειν τοὺς τάφους*· quorum ea procul dubio sententia est, speransse, ut, eversis martyrum tumulis, idolorum fana in eorum locum restituerentur.

XXXVII. Probatum est, tum voluisse Christianos, tum potuisse paulo liberius de Iuliano loqui: locutos esse, iam est auctoritate idoneorum scriptorum confirmandum. Ut taceam pervulgatum illud de Athanasio, quem, cum ab Iuliano pulsus Episcopatu suo, & urbe Alexandria excederet, dixisse ferunt: *cedamus, amici, nubecula est cito transitura* 4. Item

1 Veriorem persecutionis occasionem ex *Tertulliano* affert *Christianus Kortholtus* de persecutionibus c. 6, § 7, p. 260.

2 Vivum nimirum asservari alicubi credebant, ut Anti-Christum aut ipse ageret sub finem mundi, aut eius saltem praecursor esset; quorsum videndus *Lactantius* de mortibus Persecutorum c. 2, & *Augustinus* de civit. Dei 20, 16.

3 Orat. 11, in necem Iul. T. 2 opp. p. 326. Add. quae ad eiusd. *Libanii* librum de ulcisc. morte Iuliani § 5, pag. 149, ab *Oleario* notata sunt.

4 Vid. *Rufi.* H. E. 2, 3.

alterum illud de Paedagogo Antiochienſi, qui interrogatus paucis ante Iuliani obitum diebus, ecquid ageret Fabri filius? (Chriſtum putabat) capulum Iuliano parare, reſpondiſſe traditur 1. Hoc ut taceam, locuples hiſtoriae horum temporum auctor AMMIANUS MARCELLINUS 32, 12, haec habet: *Quae maximis moliminibus feſtinari cernentes* (loquitur de praeparatione expeditionis Perſicae) *obtrectatores deſides & maligni, unius corporis permutatione tot cieri turbas intempeſtivas, indignum & pernicioſum eſſe ſtrepebant, ſtudium omne in differendo procinctu ponentes: & diſſitabant his praeſentibus, quos audita referre ad Imperatorem poſſe rebantur, eum, ni ſedatius ageret, immodica rerum ſecundarum proſperitate, velut luxuriantes ubertate nimia fruges, bonis ſuis protinus occaſurum.* Quos *obtrectatores deſides & malignos* AMMIANUS gentilis homo vocat, Chriſtianos eum intelligere, VALESIUS obſervat ad hunc locum, & conferri ſecundam NAZIANZENI Philippicam iubet, in qua diverſa verbis, re habentur eadem. Idem AMMIANUS 23, 1 & 5, varia portenta atque omina refert, quae a bello Iulianum adverſus Perſas retinere debuiſſent. Cum vero eadem ſpreverit, qui tamen alias ſuperſtitionibus, vaticiniis, oraculis & eiuſmodi nugis ad ſtuporem eſſet deditus 2, videtur haud abſimile vero, ſuſpicatum fuiſſe, Galilaeorum, ut ipſe Chriſtianos vocabat, fraude ea ſibi quaſi terriculamenta obiici, ne victor reverſus gravius illorum cervicibus incumberet. Quid? quod LIBANIUS Chriſtianos inſidiarum in Iuliani caput ſtructarum, tum caedis etiam ipſius inſimulat. Qua in re ecquid veri inſit, iam non diſquiro, neque etiam ſimpliciter vera eſſe, quae in Philopatride de iis dicuntur, crediderim: hic modo, quae fuerit tum de Chriſtianis inter Gentiles exiſtimatio, quaeritur. LIBANIUS igitur, cum 3 conſpiratum ſaepe in caput Iuliani dixiſſet, quaeſiviſſetque, quid cau-

1 *Theodorit.* H. E. 3, 18, cap. 19, autem Iuliano cuidam monacho Imperatoris caedes eadem, qua contigit, hora revelata eſſe, narratur. De Didymo Alexandrino philoſopho ſimilia refert Sozom. 6, 2. Add. *Olear.* ad *Liban.* de Iuliani morte ulciſc. pag. 164. Maris Chalcedonenſis Epiſcopus quam contumelioſe Iulianum tractaverit, narrat Socrates 3, 2. De tota multitudine Antiochienſium Chriſtianorum *Io. Malela* Chron. P. 2, p. 15.

2 Vid. *Exech. Spanh.* in Praefatione, quam operibus Apoſtatae a ſe editis & ex parte illuſtratis praemiſit, fere circa medium, ubi luculenta tum Iuliani ipſius, tum aliorum in hanc rem teſtimonia profert.

3 Or. X, p. 307.

ſae ſubeſſet, quod mitiſſimus princeps inſidiis aliquoties eſſet petitus, ἐγὼ δὲ, ſubiicit, τούτου τὴν αἰτίαν ἐν τῇ μνήμῃ τῆς ὀδυνηρᾶς ἐμοὶ τελευτῆς φράσω. Deinde cum ad illum locum perventum eſt [1], primo, a ſuorum aliquo interfectum eſſe, arguit, quod nemo inter Perſas fuerit, qui promiſſum praeconis voce praemium illi, qui tantum facinus auſus eſſet, vindicare ſibi voluerit: tum propius auctores caedis deſignat [2], (adſcribam enim verba, ſi forte interpunctione commoda clariora poſſim, quam primum intuenti videntur, reddere,) οἷς γὰρ οὐκ ἐλυσιτέλει ζῶν, (οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ ζῶντες οὐ κατὰ τοὺς νόμους) πάλαι τε ἐπεβούλευον, καὶ τότε συνθέντες εἰργάσαντο. τῆς τε ἄλλης ἀδικίας αὐτοὺς ἀναγκαζούσης, οὐκ ἐχούσης ἐπὶ τῆς ἐκείνου βασιλείας ἐξουσίαν, καὶ μάλιστά γε τοῦ τιμᾶσθαι τοὺς θεοὺς, οὗ τὸ ἐναντίον ἐζήτουν. 3 Eos igitur caedis reos facit, qui non vivebant ſecundum leges, ſuperſtitioſas ſcilicet & idololatricum quidquam habentes, quique Deos coli aegre ferebant, verbo Chriſtianos. Vix, qui haec cum cura inſpiciet, dubitabit, Chriſtianos peti in Philopatride eos, qui male Iuliano ominari fuerant auſi.

XXXVIII. Antequam ab iis argumentis diſcedamus, quae ex publica rerum facie, qualis ea tum erat, ſunt depromta, duo iuvat paucis attingere. Unum eſt, laudari in Philopatride laetas Romani res imperii, & felicitatem temporum, cum interroganibus Chriſtianis, quid ageretur in urbe & in mundo? reſpondet Critias: χαίρουσί γε πάντες, καὶ ἔτι γε χαρήσονται. AMMIANUS autem MARCELLINUS 22, 9, teſtatur, dum Iulianus imperium teneret ſolus, nec motibus internis eſſe concitum orbem Romanum, nec barbarorum quemquam exſiluiſſe fines. Alterum autem hoc eſt, quod quae περὶ τῶν ἐξισωτῶν, de Peraequatoribus, in Philopatride dicuntur, in Iuliani tempora & ipſa videntur convenire. Sed quid probabile hac de re nobis videatur, diximus in notis ad c. 19, obſcuriſſimum in toto dialogo locum, in quibus etiam expoſuimus, quae de Cretenſium virginum caede in Philopatride c. 9 memorata, quam nec ipſam a Iuliani aetate abhorrere coniicimus,

1 Pag. 323 ſeq.

2 Pag. 324.

3 In libro ſ. oratione *de vindicanda Iuliani nece*, quam in *Fabric.* Bibl. Gr. vol. 7 editam diximus, aperte etiam Chriſtianos accuſat. Vid. inprimis § 5, pag. 149. Suſpicioſa maxime ſunt, quae narrat *Io. Malela* Chron. P. 2, pag. 21 ſeq.

noſtra ſit ſententia. Pergamus igitur ad ea, quae reſtant.

XXXIX. Scilicet haud exiguum cauſae meae & ſententiae praeſidium in eo colloco, quod auctor dialogi, cum clare adeo & perſpicue Chriſtianis illudat, ipſo tamen hoc excellentiſſimo Chriſtianorum nomine non utitur, ſed Galilaeorum. Quae res vel ſola ſi eſſet, probabilem alicui ſententiam, quam defendendam ſuſcepi, redderet. Sed cum non deſint, quae circa hanc appellationem moveri, nec ſine doctiſſimorum virorum ſuffragiis, poſſent, res univerſa paulo eſt altius repetenda. Sub prima rei Chriſtianae initia, qui ſanctiſſimam ſervatoris noſtri diſciplinam eſſent amplexi, *μαθηταὶ*, hoc eſt, diſcipuli vocabantur: ab inimicis autem Galilaei, itemque Nazareni, a patria ductum Chriſti utrumque, illud etiam plerorumque Apoſtolorum. Appellationis utriuſque mentionem habent etiam libri ſacri, Galilaeorum, Ioh. 7, 52, Μὴ καὶ σὺ ἐκ τῆς Γαλιλαίας εἶ; Nazarenorum autem Act. 24, 5, ubi Paullus *πρωτοστάτης τῆς τῶν Ναζαραίων αἱρέσεως* vocatur. Duraſſe haec nomina ad illud tempus, quo Chriſtiani Antiochiae primum ſunt vocati, teſtis praeter alios eſt SUIDAS [1]: Ἱστέον ὅτι ἐπὶ Κλαυδίου βασιλεύοντος μετωνομάσθησαν οἱ πάλαι λεγόμενοι Ναζηραῖοι καὶ Γαλιλαῖοι, *Χριστιανοί*· qui id videtur ſumſiſſe ex IOHANNE ANTIOCHENO MALELA, apud quem [2] eadem leguntur. Cum enim nominis Chriſtianorum Antiochiae, Evodio epiſcopalem ſedem occupante, impoſiti mentionem iniecisſet: *πρώην γὰρ*, addit, Ναζωραῖοι ἐκαλοῦντο· καὶ Γαλιλαῖοι ἐκαλοῦντο οἱ Χριστιανοί. Poſt hoc tempus obſoleviſſe Galilaeorum nomen videtur: cum nimirum & aliud eſſet, quo cenſerentur Chriſti diſcipuli, & prolatis extra Galilaeae, ac Palaeſtinae adeo fines religionis Chriſtianae pomoeriis, ipſa appellandi ceſſaret ratio, niſi quis, totum mundum in Galilaeam verſum eſſe, voluiſſet dicere. Inde eſt, quod nulla ab ea aetate Galilaeorum mentio occurrit [3], donec Iulianus, Chriſtianorum appel-

1 Voce Ναζηραῖος.

2 In hiſtoria chronica, ut eſt Oxonii 1691 e codicibus Bodlejanis cum interpret. & not. Edmundi Chilmeadi edita p. 318.

3 Uſurpari ait *Dodwellus* de fortitud. Martt. § 2, a Celſo etiam. Sed in libris quidem Origenis octo contra Celſum nullum eius rei veſtigium deprehendo. Obſervavi autem in fragmento ex epiſtolis Manetis ſ. Manichaei in *Fabricii* Bibl. Gr. vol. 7, pag. 283, Τῶν Γαλιλαίων δύο φύσεις ὀνομαζόντων ἔχειν τὸν Χριστὸν κ. τ. λ. Utrum ſit ipſius Manetis, an alicuius Manichaei, & ad quae tempora, quos homines, referen-

larionem iam glorioſum aliquid habere videns, ſtupidae gentis nomen Chriſtianis & attribuit ipſe, & lata lege iuſſit attribui: quod quidem pertinaciter adeo ipſe obſervat, ut vix credam, Chriſti aut Chriſtianorum nomen in iis, quae ſuperſunt ab illo ſcripta, occurrere. GREGORIUS igitur NAZIANZENUS 1, hunc enim ſolum ex innumeris fere aliis huc advocaſſe ſuffecerit, Καινοτομεῖ, ait, ὁ Ἰουλιανὸς περὶ τὴν προσηγορίαν, Γαλιλαίους ἀντὶ Χριστιανῶν ὀνομάσας τε καὶ καλεῖσθαι νομοθετήσας, & paulo poſt nomen hoc vocat ὄνομα τῶν οὐκ εἰωθότων. Hinc demum apparet vis argumenti noſtri, ab hac appellatione deſumti. Qui enim auctor, cum manifeſte de Chriſtianis loquitur, hoc quidem auguſto illorum nomine, quod ignorare non potuit, abſtinet, utitur autem illo Galilaeorum, quod cum diu evanuiſſet, a Iuliano revocatum, poſt eum iterum obſolevit, is ſub Iuliano ſcripſiſſe merito credendus eſt. Hinc, ut praeter viam quaſi hac moneam, patere arbitror, quam recte vir doctiſſimus 2 ANT. PAGI reprehenderit BARONIUM, qui, Canonem primum Concilii Apoſtolorum, ſi Dis placet, Antiocheni, eo nomine relegerat, quod eo decernatur, *ut credentes in Chriſtum, quos illius temporis homines vocabant Galilaeos, Chriſtiani vocarentur*; cum tamen ſatis conſter, id nominis a Iuliano demum Chriſtianis tributum. Qua in re conſentientem ſibi habet NATALEM ALEXANDRUM. 3. BARONIUM igitur refutaturus PAGI, ad Philopatridis auctorem, quem Lucianum putat, provocat, qui ante Iuliani tempora Paullum Tarſenſem Galilaeum appellaverit. Nimirum falſus eſt BARONIUS, cum antiquiſſimis Eccleſiae temporibus Galilaeorum appellationem in uſu fuiſſe negavit. Sed infeliciter eum, ex Philopatride, ſi recte illius a me aetas conſtituitur, ANT. PAGI erroris redarguit. Id quod hic monuiſſe non praeter rem viſum eſt.

XL. Quae de Galilaeorum appellatione dicta a me ſunt,

dum ſit, iam non vacat diſquirere. Interim manemus in obſervatione *Dodwelli*, in epiſtolica ad *Moylium* diſſertatione pag. 343, ubi ait, auctorem Philopatridis (quem iam ponit ſcripſiſſe A. C. 261) primum eſſe, quem norimus, qui Galilaeorum appellationem inſtaurarit, & Chriſtianorum nomine abſtinuerit. Haec in tantum aſſumimus, in quantum fatetur tam diligens obſervator, nuſquam alias ante Iulianum Galilaeorum nomen revocatum.

1 Orat. 111, quae eſt invectiva 1 in Iulianum, p. 81.

2 In Crit. Anti-Baron. ad A. C. 56, n. 3.

3 Hiſt. Eccleſ. ſec. 1, diſſ. XX, pag. 212.

infirmari forte aliquis existimet eo posse, quod apud ARRIANUM 1 Galilaei pro Christianis dicantur, & Tiberianus in literis ad Traianum Imperatorem fatigatum se Galilaeorum, id est, Christianorum caedibus scribat. Verba eius apud IOHANNEM ANTIOCHENUM MALELAM 2 ita habent: ἀπέκαμον τιμωρούμενος καὶ φονεύων τοὺς Γαλιλαίους τοὺς τοῦ δόγματος τῶν λεγομένων Χριστιανῶν, κατὰ τὰ ὑμέτερα δεσπίσματα κ. τ. λ. Sed cui non apparet ex tota phrasi, primo & proprio significatu poni nomen, pro iis, qui Galilaeam regionem incolebant? Erat Tiberianus ἡγεμονεύων τοῦ πρώτου Παλαιστίνων ἔθνους, id est, ut interpretor, Galilaeorum. Hi enim, si a septemtrionali, hoc est, superiori parte, & Romanis etiam, uti Syriae, ubi tum erat Traianus, viciniori incipias, primus Palaestinae gentis populus vocari merito possunt 3. Scribit igitur Tiberianus, se ex Galilaeis, qui provincia ipsi evenerant, occidisse τοὺς τοῦ δόγματος τῶν λεγομένων Χριστιανῶν. Unde etiam SUIDAS 4, cum huius epistolae meminit, Galilaeorum mentionem prorsus omittit. Τιβεριανὸς ἡγεμονεύων τοῦ πρώτου Παλαιστίνων ἔθνους, ἀνήγαγεν αὐτῷ (Traiano) λέγων, ὡς οὐκ ἐπαρκεῖ λοιπὸν τοὺς Χριστιανοὺς φονεύειν, ἐκείνων αὐτομάτως ἐπεισαγόντων ἑαυτοὺς τῇ κολάσει. Ex his igitur probari non potest, post exortum Antiochiae Christianorum nomen Galilaeos vocari Christi sectatores consuevisse. Quod autem de ARRIANI loco est, nihilo plus illo effici arbitror. Cum enim in prooemio libri aperte fateatur, se Epicteti sermones non aut suo iudicio disposuisse, aut dictionis elegantia exornasse, sed simpliciter ex ore magistri commentaria sibi, ipsis forte verbis, quibus ille usus esset, conscripsisse, (nimirum ut hodie fere solent in acroasibus Doctorum discipuli) quae deinde se inscio in hominum manus pervenerint: hinc appareat, fieri potuisse, & quidni factum dicamus? ut Epictetus, qui sub Nerone iam celebritatem erat aliquam consecutus, & usque ad Divi Marci tempora superstes fuis-

1 L. 4 sermonum Epicteti c. 7.

2 In historia chronica p. 356. Quae de γνησιότητι huius epistolae vel γνησιότητι disputantur apud *Basnagium* Annal. Eccl. A. 117, ar. 4, ea ad nostram rem nihil faciunt. Mihi suspectam maxime reddit formam certe epistolae usus pronominum & verborum plurium de uno Traiano.

3 Nam illa solemnis Palaestinae in primam, secundam & tertiam divisio aut Theodosii M. postremis, aut primis Arcadii temporibus orta, huc non pertinet, de qua Iac. Gothofr. ad l. 3 C. Theod. de protostasia.

4 V. Τραϊανός.

ſe dicitur [1], vel eo ipſo tempore, quo de Galilaeis, natione, qui iidem profeſſione Chriſtiani eſſent, retulit ad Traianum Tiberianus, in eorum mentionem inciderit [2]: quae illius dicta bona fide excepit ARRIANUS, & ad poſteros tranſmiſit. Illud vero monuiſſe hoc in loco, quamquam non ad noſtrum inſtitutum pertinet, haud abs re fuerit, ita vulgo Epicteti verba accipi, ac ſi *μανίαν* quandam ac ſtuporem Chriſtianis tribuat, in quo ego iniuriam fieri optimo ſeni arbitror. Dixerat, ſi quis ab inſania aliqua aut furore ita eſſet affectus, ut perinde ipſi eſſet, habere uxorem ac liberos, aut non habere, & quod ad vitam, bonaque alia ſimiliter exiſtimaret; huic nullum fore tyrannum horribilem, ſatellites nullos, nullos gladios extimeſcendos. Iam ſubiungit: *εἶτα ὑπὸ μανίας μὲν δύναταί τις οὕτω διατεθῆναι πρὸς ταῦτα, καὶ ὑπὸ ἔθους οἱ Γαλιλαῖοι, ὑπὸ λόγου δὲ καὶ ἀποδείξεως σύδεὶς δύναται μαθεῖν κ. τ. λ.* Itaque *μανίαν* profecto non tribuit Galilaeis, ſed ita dicit: ſi inſania quibuſdam cauſa eſſe poteſt, ut parvi externa faciant, & nihil timeant adverſi; ſi porro Galilaei ex conſuetudine (inſtitutionem forte commodius intelligemus) talia contemnunt: pudor eſt, non poſſe ab ratione aliquem eo perduci &c. Sed id iam non agimus.

XLI. Bene adhuc in Iuliani tempora convenit Philopatris. Sed ſcrupulum iniicit illud, quod non Chriſtiani tantum irridentur hoc dialogo, ſed gentilium etiam Deaſtri acerbiſſime priori eius parte perſtringuntur. Videri igitur alicui poſſit, illum non eſſe ſcriptum in Iuliani gratiam, cui minime omnium probari numinum ſuorum infectatio potuerit. Sed plures hic ſunt elabendi viae. Forte auctor, ut aegre faceret Chriſtianis, exoſoſque illos magis Iuliano redderet, quibus ludibriis avita numina traducerent, in Triephontis perſona repraeſentavit. Forte auctor, cum ſibi Lucianum ſuum non tam imitandum, quam exſcribendum propoſuiſſet, floſculos eius hac parte conſectatus eſt, & verborum amoenitate ductus ipſas etiam ſententias improvide aſſumſit: quales hodienum errores ab ineptis ho-

1 Merito hoc poſterius in dubium vocante *Fabricio* Bibl. Gr. 4, 7, p. 259 ſeq. & ante illum *H. Dodwello* diſſ. de aetate Peripli maris Euxini § 7 ſeqq. ubi copioſe demonſtrat, ultra Hadriani annum XX non vixiſſe.

2 Sub Traiani certe imperio ſermones illos ab Epicteto habitos, probant *Fabric.* l. c. & *Dodwellus* l. c. § 12.

minibus, quorum numero noſtrum vix quiſquam eximendum cenſebit, committi interdum, conſtat. Sed ſi vel ſciens prudenſque fecit, tamen timendum ei non erat, ut Iulianum offenderet, ut qui ipſe abſurdas de Diis fabulas, a poëtis ad res ſublimiores ſub iſtis quaſi ſymbolis repraeſentandas, putabat eſſe confictas [1]. Quin ipſe ſalſis iocis in Deos illos ἀποσκώπτει [2], ut adeo ab ira eius ob laeſam ficulneorum numinum maieſtatem metuere ſibi auctor Philopatridis non debuerit. Ita Socratem impieratis poſtulat Ariſtophanes, deriſor ipſe Deorum, qui publice tum colebantur, maximus. Et novimus, hoc profuiſſe vitae Chriſtianam religionem, ut ethnicos etiam puderet anilium fabularum, quemadmodum Luthero & Calvino multa debent remota ſcandala illae etiam eccleſiae, quae in Romani Pontificis ditione manſerunt.

XLII. Iuliani igitur tempore ſcriptum eſſe Philopatrin, credat fortaſſe nobis aliquis, niſi ille adhuc ſupereſſet ſcrupulus, qui factum, ut tantum iunioris Luciano auctoris dialogus inter illius opera & cenſeri coeperit, & diu adeo delituerit? Hic praeter ea, quae communia ſunt, & de ſuppoſiticiis quibuſvis poſſunt dici, dictaque olim ſunt, & huic ſatisfacere ſcrupulo, & praeterea valde magnam ſententiae noſtrae veriſimilitudinem conciliare illud puto, quod Iuliani tempore vixit, ipſique amicus Imperatori fuit LUCIANUS SOPHISTA aliquis, ad quem exſtat hodienum ſcripta a Iuliano epiſtola, quae quoniam breviſſima eſt, & elegantiae omnis pleniſſima, non ingratum lectori facturus videor, ſi totam adſcribam [3]. Ἰουλιανὸς Λουκιανῷ σοφιστῇ. Γράφω καὶ ἀντιτυχεῖν ἀξιῶ τῶν ἴσων, εἰ δὲ ἀδίκως συνεχῶς ἐπιστέλλων, ἀνταδικηθῆναι δέομαι τῶν ὁμοίων παθῶν. Quid ſi dixerimus, ab hoc ſcriptum eſſe Philopatrin?

1 E. g. Or. in Matrem Deorum p. 170. Veteres, ubi inveſtigata a ſe rerum principia detexiſſent, ἰσχέπασαν αὐτὰ μύθοις παραδόξοις, ἵνα διὰ τοῦ παραδόξου, καὶ ἀπεμφαίνοντος τὸ πλάσμα φωραθὲν, ἐπὶ τὴν ζήτησιν ἡμᾶς τῆς ἀληθείας προτρέψῃ. Ita oratione in Solem p. 136, ἄπιστα καὶ παράδοξα ποιητικῆς Μούσης ἀθύρματα vocat, quae de συνδυασμῷ & γάμοις Deorum dicantur apud HOMERUM.

2 In illius Caeſaribus Divus Marcus, ut ſe Deorum imitatorem probet, illorum corpora τῆς ἐκ τῶν ἀναθυμιάσεων τροφῆς indigere aſſerit, & Iovis exemplo (Il. E, 897) indulgentiam erga Commodum ſuum tuetur. In fine huius Commentarii τρυφὴν & ἀσωτίαν Deas comminiſcitur &c.

3 Epiſt. XXXII, p. 404 ed. *Lipſ.*

nominis deinde similitudine deceptos librarios in unum cum Samosatensi volumen compegisse? Ad haec qui Philopatrin cum iis, quae Lucianus scripsit, comparaverit, Lucianeum esse illum, id est, Luciani imitatione scriptum, & e verbis fere Luciani senioris illius compilatum, eoque nomine commentariis illius immixtum merito, negare profecto vix sustinebit. Atque hoc est, de quo, antequam finiamus, aliqua sunt dicenda.

XLIII. Nimirum, si quis nostras annotationes inspicere voluerit, ille cognoscet, nullam fere esse exstantiorem sententiam, ne phrasin quidem aut versum Homeri allegatum, quae non iisdem paene verbis in iis, quae Lucianus edidit, reperiantur, id quod temere fieri non potuisse iam supra dictum est. Exempla huc adscribere supersedeo: non est enim longus dialogus, & singulis fere paginis specimina occurrunt. Sed illud tantum hoc in loco ostendam, oeconomiam quam vocant, & dispositionem Philopatridis, cum illa, quae in Nigrino est a Luciano adhibita, ex asse convenire. In utroque dialogo illa est quasi primaria hypothesis, ut narret amico amicus sermones a se auditos ἐνεργητικωτάτους, in quos forte fortuna & quasi transeundo inciderit: in Nigrino quidem philosophi Platonici, Sophistarum quorundam in Philopatride. Hi sermones deinde approbantur in Nigrino & laudantur ab eo, qui primum illos audit: in Philopatride autem irridentur & condemnantur. Effectus utrinque idem est, insignis animi, corporisque adeo mutatio, vehementior illa quidem in Philopatride, in Nigrino, pro obiecti scilicet ratione, lenior. Iam occasio dialogi utriusque est occursus fortuitus duorum veterum amicorum, quorum miratur alter subitam alterius immutationem. Tum per maximas ambages pervenitur tandem ad caput causae, in Nigrino moras nectente ipso, qui narrat, prooemiisque alterum ingentibus fatigante: in nostro arrepta iurisiurandi mentione, a Critia, qui narrat, praestandi, Triepho praecipuos gentilium Deos falso perstringit. Post narrationem sequitur in utroque dialogo effectus, qui in narrante primum fuerat, cum eo, cui narrat, communicatio, quae utrobique adhibita de canis rabidi morsu similitudine explicatur. In Philopatridis fine demum quasi catastrophe quaedam adiicitur, brevis illa quidem, sed quae causa scribendi auctori exstitit procul dubio. Poterant haec amplius singula dilatari, sed metuo,

ne tamen non ſatis intelligat, niſi quis utraque *συγγράμματα* inter ſe componere ſuſtinuerit. Satis igitur fuerit haec indicaſſe. Habes, Lector, ſententiam de Philopatride noſtram, in quam cum ante hos quinque & viginti annos incidiſſem, eamque in Ienenſium Philoſophorum cathedra diſputaſſem; ante decem annos in Lipſienſi quoque Academia eam publice propoſui. Interiecto tempore cum multum de eo ſit argumento diſceptatum, quaedam etiam contra illam meam diſputationem prolata in medium [1] cognoverim: tantum tamen abeſt, ut audierim quidquam legerimve, quod a ſententia me mea demoveret, cuius tuendae nullam profecto aliam cauſam habeo, praeterquam quod veram eſſe puto, quaſdam etiam deſerendae; ut potius magis ſubinde confirmatus, non iam iuvenile *ἀγώνισμα* arbitrer, ſed *κτῆμα* quoddam, perennaturo, ut ſuſpicari fas eſt, operi, Luciano Wetſteniano, quod intexatur, non penitus indignum.

[1] Non feci in hac diſſertatione mentionem TO. ECKARDI viri ſane docti, &, quod aeque magnum eſt, modeſti. Hic in libro, quo *Non-Chriſtianorum de Chriſto teſtimonia ex antiquis monumentis* propoſuit ac diiudicavit, *Quedlinburgi* 1725, 4, edito, a pag. 107 pluſcula contra meam ſententiam protulit: quae in Lipſienſi diſputatione a me excuſſa ſunt; ſed hic repetenda non putavi, cum nihil ſit, ad quod non vel in annotationibus vel in hac diſputatione reſponſum ſatis arbitrer. Hic tantum mentionem eius rei faciendam cenſui, ne quis vel non viſam mihi vel contemtam viri cari mihi, dum viveret, commentationem putet, quorum alterum ſupinae negligentiae, ſuperbiae alterum facile poſſet tribui.

RIGGS LIBRARY,
Georgetown College, D. C.

ERRATA.

Pag. 66. l. 9. *παρούσιν*, leg. *παρῶσιν*.
Pag. 226. l. 4. *ἰδοῦ*, leg. *ἰδοὺ*.